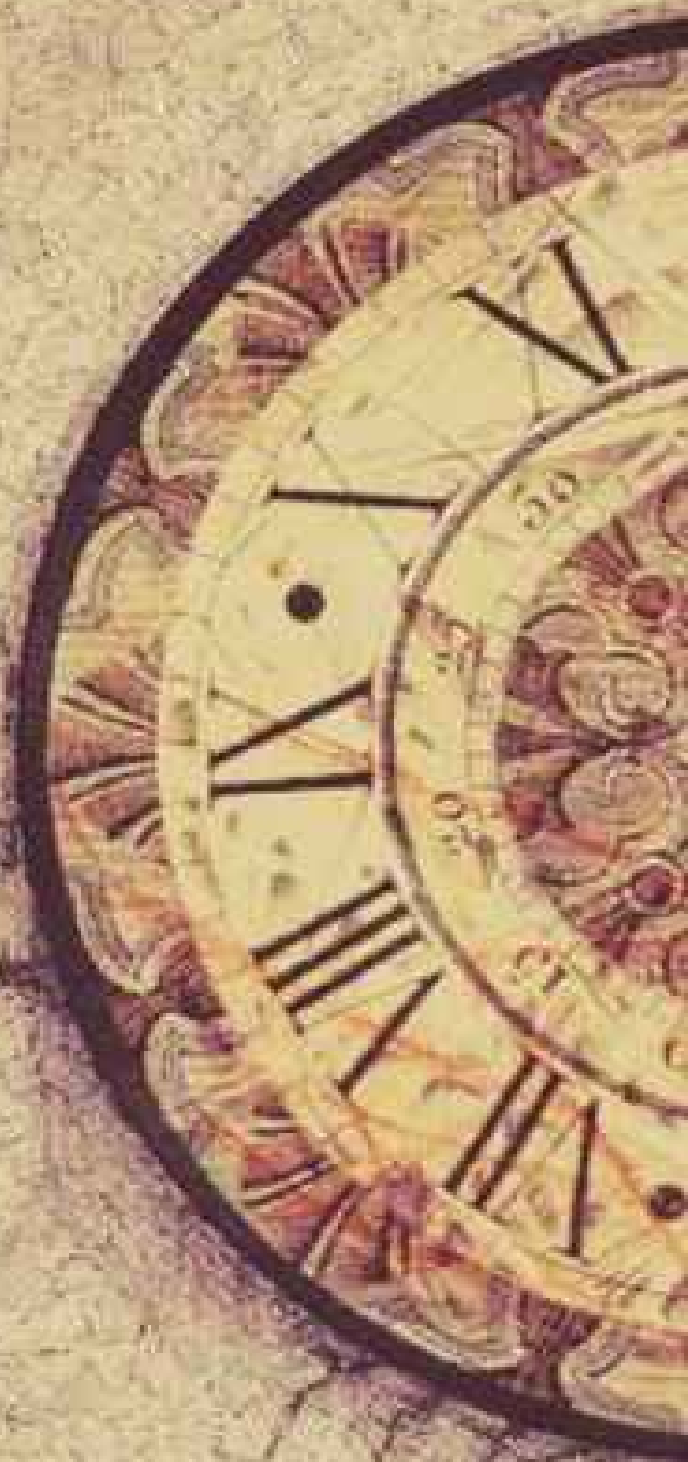

TỬ CẨM

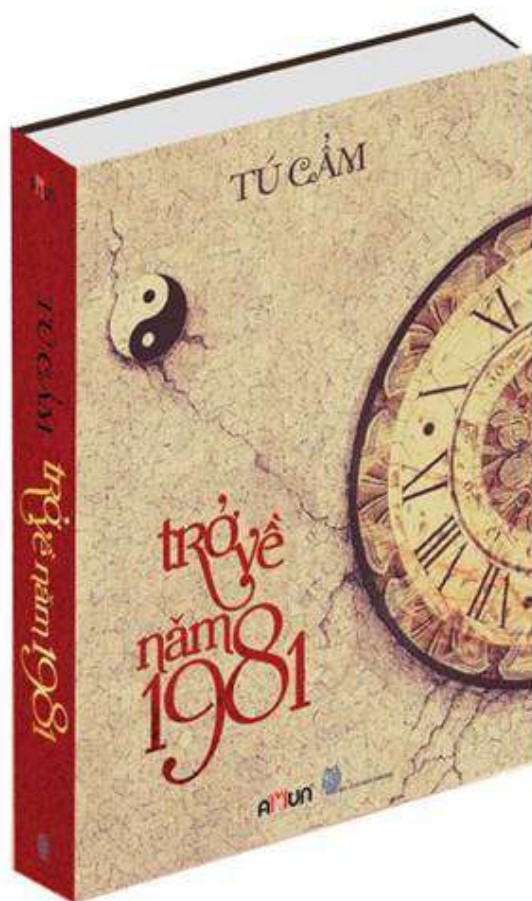
trở về
năm
1981

AMUN

AMUN BOOKS

◦◦ Trở về năm 1981 ◦◦

◦ Tác giả: Tú Cầm ◦

๘Dịch giả: Nguyễn Đức Vịnh๘

•NXB: Amun & Thời Đại•

♪Nguồn sách: Trần Ngọc Tuyền♪

☆Chụp pic: Devil☆

♥Type♥

Ly Ngo, Quyên Trần, Marie Hoang

Nhan Nhược Thu, Lyzacat Nguyen

Lê Mai, Trần Thảo, Ong Vàng

Tran Trang, Tứ Diệp Thảo

Onizuka Gto, Voi Coi

Đánhbossxong Mớingũngon

Thanh Sương, Phi Phi Yên Vũ

Bích Thuỷ Trần, Huyền Nguyễn Thị

★Ebook: Devil★

[Giới thiệu tác giả](#)

[Giới thiệu tác phẩm](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#) [↻](#) [Chương 3](#) [↻](#) [Chương 4](#)

[Chương 5](#) [↻](#) [Chương 6](#) [↻](#) [Chương 7](#)

[Chương 8](#) [↻](#) [Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#) [↻](#) [Chương 12](#)

[Chương 13](#) [↻](#) [Chương 1](#) [↻](#) [Chương 15](#)

[Chương 16](#) [↻](#) [Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#) ♡ [Chương 21](#)

[Chương 22](#) ♡ [Chương 23](#)

[Chương 24](#) ♡ [Chương 25](#) ♡ [Chương 26](#)

[Chương 27](#) ♡ [Chương 28](#)

[Chương 29](#) ♡ [Chương 30](#)

[Chương 3](#) ♠ [Chương 32](#)

[Chương 33](#) ♠ [Chương 34](#) ♠ [Chương 35](#)

[Chương 36](#) ♠ [Chương 37](#)

[Chương 38](#) ♠ [Chương 39](#) ♠ [Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#) ♠ [Chương 43](#)

[Chương 44](#) ♠ [Chương 45](#) ♠ [Chương 46](#)

[Chương 47](#) ♠ [Chương 48](#)

[Chương 49](#) ♠ [Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#) ♠ [Chương 53](#) ♠ [Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#) ♠ [Chương 57](#)

[Chương 58](#) ♠ [Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#) ♠ [Chương 62](#) ♠ [Chương 63](#)

[Chương 64](#) ♠ [Chương 65](#)

[Ngoại truyện 1](#)

[Ngoại truyện](#)

[Ngoại truyện 3](#)

[Ngoại truyện 4](#)

[Chú thích](#)

Giới thiệu tác giả

Tú Cẩm

Giới tính: Nữ

Ngày sinh: 16/1/1983

Nơi sinh: *Giang Tây*

Châm ngôn:

“Tư tưởng con người luôn phức tạp như vậy, muốn có được, muốn nắm giữ nhưng lại sợ mất đi. Vạn vật trên thế gian này, vốn khó có thể vẹn toàn...”

Giới thiệu tác phẩm

Từ hiện tại năm 2010 Chung Tuệ Tuệ nhận được nhiệm vụ bí mật quay trở về năm 1981 để thay đổi số phận của Kim Minh Viễn – tên tội phạm giết người hàng loạt nhưng có quá khứ vô cùng đáng thương – tránh cho nhân gian một trận tanh máu và cũng để cứu rỗi cuộc đời một con người. Nhờ có Tuệ Tuệ mà cậu bé ba tuổi mồ côi Minh Viễn đã có một mái ấm, được yêu thương và được dạy dỗ, , bánh xe số phận của cậu đã rẽ sang một hướng khác. Nhưng trong lúc theo đuổi một vụ án, Tuệ Tuệ đã bị thủ tiêu bằng một vụ tai nạn giao thông được dàn dựng. Minh Viễn hết sức đau khổ và quyết tâm theo đuổi thủ phạm đến cùng. Nhưng liệu biến cố này có lại đẩy Minh Viễn đến một thảm cảnh khác? Và liệu Tuệ Tuệ có thực sự đã “chết”?

Chương 1

Trở về năm 1981

Đây là nhiệm vụ mới của tôi.

Sự việc bắt đầu từ một tuần trước.

Hôm đó tôi và mấy thực tập sinh cùng phòng lui qua phòng kế bên tán gẫu với nhau, vừa khéo gặp lúc viện Kiểm sát đưa hồ sơ tới. Mà lần này người đưa hồ sơ không phải ai khác, chính là ông anh họ Lưu Hạo Duy của tôi.

Gần đây cả thành phố đang xôn xao vì vụ án 23/5, do đó tôi cũng không kìm được lòng tò mò mà hỏi mượn anh tập hồ sơ xem qua một chút. Vừa mới lật trang đầu tiên, thực tập sinh Tiểu Hoàng bên cạnh tôi đã thốt lên bằng giọng hết sức kinh ngạc: "Không ngờ lại là một anh chàng điển trai!"

Khi tôi cúi xuống nhìn, trong lòng cũng cảm thấy có chút kinh ngạc. Thường ngày nhìn thấy đám phần tử bất hảo có bộ dạng xấu xa hung ác đã nhiều, nay đột nhiên thấy một khuôn mặt trắng trẻo

điển trai như thế, trong thời gian ngắn thật đúng là không thích ứng nổi.

Người đàn ông trên bức ảnh trông còn trẻ hơn tuổi thực, khuôn mặt trắng trẻo sạch sẽ, hết sức dễ nhìn, hơn nữa còn có vẻ phong độ của thành phần trí thức. Càng hiếm có hơn là đôi mắt anh ta rất có thần, tràn đầy chính khí, dù có nhìn thế nào cũng không thể liên tưởng tới gã hung thủ trong vụ án giết người ngày Hai mươi ba tháng Năm.

Tiểu Hoàng hiển nhiên cũng có suy nghĩ giống tôi, không kìm được thấp giọng lầu bầu: "Anh Lưu này, chắc không phải cảnh sát không bắt được ai, cho nên mới tìm bừa một người cho có đấy chứ? Người này vừa nhìn là biết thuộc thành phần tinh hoa của xã hội, sao có thể là tội phạm giết người được."

Những đồng sự khác trong phòng cũng nhao nhao ghé tới góp vui, phần lớn phụ nữ đều đồng ý với suy nghĩ của chúng tôi. Nhưng cũng có người lớn tiếng phản đối: "Phụ nữ các cô đều thích xem mặt mà bắt hình dong như thế cả, chưa nghe thấy câu mặt người dạ thú bao giờ sao, đây chính là ví dụ xác đáng nhất đấy..."

Lời còn chưa kịp nói xong, anh chàng đó đã bị các chị em phụ nữ trong phòng đuổi biến ra ngoài.

Ngày hôm sau, viện Kiểm sát đã sắp xếp công việc xong. Bởi vì đây là một vụ án hết sức nghiêm trọng, lại gây ảnh hưởng cực lớn, do đó viện trưởng đã đích thân đứng ra làm chủ tọa phiên tòa, mấy

nhân viên nhiều kinh nghiệm thì được giao nhiệm vụ làm thẩm phán. Vì hai năm nay tôi làm việc khá tốt, nên cũng được viện trưởng để mắt, trở thành một trong các thẩm phán.

Buổi tối, tôi tắt đèn, tỉ mỉ nghiên cứu tập hồ sơ một lượt, sau khi xem xong hông kìm được phải xuýt xoa cảm thán.

Không có ai mới sinh ra đã là tội phạm, người đàn ông tên gọi Kim Minh Viễn này cũng tương tự. Sau khi xem hết tập hồ sơ, tôi không những không cảm thấy căm ghét anh ta chút nào, ngược lại còn có phần thông cảm.

Anh ta có một cuộc đời trớ trêu, lận đận hơn người bình thường gấp trăm lần, baha mẹ cùng mất, sau đó được cậu mợ nhận nuôi. Mợ anh ta tình tình cay nghiệt, nên ngay từ nhỏ, anh ta đã phải chịu rất nhiều sự ngược đãi, đến năm bảy tuổi lại bị mợ bán cho một gia đình không có con trai trên thị trấn. Nhưng hai năm sau, gia đình đó bất ngờ sinh được một đứa con trai, thế là năm chín tuổi, anh ta bị đưa vào cô nhi viện.

Kim Minh Viễn sống trong cô nhi viện đến năm mười tám tuổi, hồ sơ không miêu tả về cuộc sống của anh ta trong chín năm này, nhưng chắc hẳn là chẳng dễ chịu gì cho lắm, nếu không trong suốt mười năm sau đó tại sao anh ta chẳng về thăm lại lấy một lần.

Năm 2000, Kim Minh Viễn tốt nghiệp đại học, rồi đến Quảng Châu lập nghiệp. Đến năm 2002 thì bắt đầu có thành tựu, thành lập được một công ty mậu dịch quốc tế, đồng thời tìm được bạn gái, cũng chính là người bị hại đầu tiên trong loạt án giết người sau này - Tăng Tiểu Quyên.

Trong hồ sơ có hình của Tăng Tiểu Quyên, khuôn mặt tuy không đến mức quá đẹp, nhưng lại đầy vẻ quyến rũ, tác phong cũng khá bạo dạn. nghe nói ban đầu chính cô ta đã chủ động theo đuổi Kim Minh Viễn. Không lâu sau khi hai người xác định mối quan hệ yêu đương, Kim Minh Viễn đã mua nhà ở Quảng Châu để chuẩn bị cho việc kết hôn, nào ngờ đến đầu năm sau Tăng Tiểu Quyên lại đề nghị chia tay, còn cuỗm luôn cả căn nhà cùng với toàn bộ thông tin về khách hàng của công ty.

Có lẽ do sự đổ vỡ của mối tình đầu, về sau Kim Minh Viễn không tìm thêm người bạn gái nào nữa, mà một lòng một dạ tập trung vào sự nghiệp. Mấy năm sau đó, công ty của anh ta phát triển nhanh chóng, đến năm 2007 đã có được vị thế khá vững chắc trong giới làm ăn.

Tháng Tám năm 2007, Tăng Tiểu Quyên lại một lần nữa xuất hiện, cô ta tìm đến Kim Minh Viễn và yêu cầu nối lại quan hệ. Không ngờ Kim Minh Viễn đã đồng ý. Tháng Mười cùng năm, hai người quay lại quê cũ ở miền Bắc để chuẩn bị kết hôn. Sau đó vì công ty có việc, Tăng Tiểu Quyên đi lên miền Bắc trước, kết quả là một đi không trở lại, từ đó bất vô âm tín, đến ngày Hai mươi ba tháng Năm thi thể của cô ta mới được phát hiện tại thành phố S, tỉnh H. Đây chính là ngôi nỏ của vụ án giết người 23/5 đặc biệt nghiêm trọng.

Tháng Tám năm nay, khi xem lại các vụ án cũ, Đội phó đội trình sát thành phố Chu Khai Minh đã phát hiện ra hai vụ án giết người khác, lần lượt là vụ án ở cửa tiệm Trần Gia ngày 17 tháng 10 năm 2008 và vụ còn lại ở đập Vạn Niên vào ngày 17 tháng 10 năm 2009. Chu Khai Minh bất ngờ phát hiện thủ đoạn giết người trong hai vụ

này giống hệt với vụ 23/5. Sau quá trình điều tra kỹ lưỡng, cuối cùng ba vụ án này đã được gộp vào làm một để cùng xử lý.

Bị hại trong vụ án ở cửa tiệm Trần gia là một phụ nữ họ Liêu, ba mươi hai tuổi, mất tích vào buổi tối ngày 16 tháng 10 năm 2008, đến buổi chiều ngày Mười bảy thì thi thể của nạn nhân được phát hiện, nguyên nhân tử vong được xác định là do ngộ độc xyanua. Theo phản ánh của hàng xóm, lúc còn sống người phụ nữ này thường xuyên ngược đãi mẹ chồng và hai cô con gái, còn có tin đồn rằng, trước đó cô con gái nhỏ bị bệnh chết của bà ta cũng là bị ngược đãi đến chết. Khi đó cảnh sát đã dồn trọng tâm điều tra vào người chồng họ Thẩm của bà ta, nhưng sau khi điều tra kỹ lưỡng, ông ta đã được chứng minh là trong sạch. Rồi tiếp đó, cảnh sát lại lần lượt thẩm vấn mấy chục người bị tình nghi, nhưng rốt cuộc vẫn không có kết quả.

Còn người bị hại trong vụ án ở đập Vạn Niên là một người đàn ông trung niên họ Lý, bốn mươi bảy tuổi, còn sống từng làm việc trong một cô nhi viện. Trong quá trình điều tra vụ án, cảnh sát phát hiện, khi còn làm việc, kẻ này đã từng ép mười một bé gái ở cô nhi viện phải bán dâm, dẫn đến cái chết của ba bé trong số đó. Cảnh sát đã đưa các bé gái đó và người nhà của bọn họ vào danh sách đối tượng bị tình nghi, nhưng sau gần nửa năm điều tra vẫn chẳng có chút manh mối nào.

Bởi vì hai vụ án này xảy ra ở hai khu vực khác nhau, cho nên cảnh sát chưa từng nghĩ rằng chúng có liên quan, cho đến sau vụ 23/5, Chu Khai Minh mới phát hiện ra một chút manh mối và ba vụ án được gộp lại để điều tra.

ếu tôi không phải là thẩm phán mà là một người đàn bà bình thường, nói không chừng sẽ còn lớn tiếng khen hay cho sự "hành hiệp trượng nghĩa" của Kim Minh Viễn. Nhưng với tư cách là một người chấp pháp, tôi chỉ có thể lắc đầu thở dài. Anh ta rõ ràng là có cách tốt hơn để giải quyết những chuyện này, nhưng lại lựa chọn biện pháp không thỏa đáng nhất.

Không chỉ riêng tôi, lần này ngay đến ông anh họ Lưu Hạo Duy xưa nay luôn ghét ác như thù của tôi cũng phải thay đổi thái độ thường ngày, không khỏi thở than nuối tiếc. Cuối cùng tôi cũng chỉ đành đau đớn đưa ra lời tổng kết: "Em cảm thấy có lẽ tuổi thơ bất hạnh đã khiến tâm lý của anh ta sản sinh một nỗi ám ảnh. Nếu anh ta là con trai em, nhất định em đã có thể dạy dỗ anh ta trở thành một người vừa lương thiện vừa chính trực..."

Tôi không ngờ báo ứng lại đến với mình nhanh như thế, ngay tối hôm đó, lão Chương đã tìm đến chỗ tôi.

Trước khi kể về lão Chương, tôi cảm thấy cũng cần phải giới thiệu sơ qua về bản thân một chút.

Tên tôi là Chung Tuệ Tuệ, năm nay... Chuyện tuổi tác chúng ta tạm không nhắc đến vậy. Trước mắt tôi vẫn độc thân, sống một mình, mỗi dịp tuần đều về nhà thăm cha mẹ. Nhà chúng tôi có nghề Đông y gia truyền, cho nên khi vào đại học tôi đã chẳng do dự gì mà chọn ngay ngành Đông y. Nhưng thời buổi này Đông y chính là ngành học rẻ mạt nhất đã thế tôi lại là con gái, chỉ có mỗi bằng đại học... Và thế là sau khi tốt nghiệp, tôi đã ngay lập tức xung vào đội quân thất nghiệp.

Về sau, tôi đã phải mất thêm cả một năm trời để chuẩn bị cho việc thi tư pháp, rồi thi công chức, cuối cùng khó khăn lắm mới chen chân được vào đội ngũ công chức nhà nước.

Nếu không có gì bất ngờ, cuộc đời này của tôi hẳn sẽ trôi qua trong lặng lẽ, ấy thế mà lại có một số chuyện không ngờ tới đã xảy ra. Và chắc các bạn cũng đoán được rồi, ngọn nguồn của mọi bất ngờ chính là sự xuất hiện đột ngột của lão Chương.

Nhìn bề ngoài, lão Chương căn bản chẳng khác gì mấy ông cụ, bà cụ hay múa Thái cực ở công viên mỗi ngày. Nếu nhất định phải tìm ra sự khác biệt gì đó, vậy thì là lão ta trông có vẻ bí ổi hơn người khác một chút.

Một buổi sáng tháng Tám năm ngoái, tôi đang vừa ngáp ngáp, ngáp dài vừa chạy vội tới cơ quan, thì chợt bị lão ta chặn lại ngay cửa thang máy, nói gì đó mà trên người tôi có tiên khí.

Khi đó trực giác đầu tiên của tôi mách bảo mình gặp phi một kẻ lừa đảo, nhưng vừa mới định lên tiếng đuổi lão ta đi, đôi mắt tôi chợt hoa lên, sau đó, tôi đã tới một thế giới khác.

Rồi sau đó nữa, tôi trở thành một trong những nhân viên tạp vụ dưới quyền lão Chương, thỉnh thoảng giúp lão xử lý một vài chuyện mà "bọn lão" không tiện ra mặt. Đương nhiên, khi làm những việc này tôi cũng được nhận thù lao, nếu không, bạn cho rằng dựa vào mấy đồng lương còm cõi mỗi tháng của tôi mà có thể ở trong một căn hộ chung cư tiện nghi như bây giờ hay sao chứ?

Buổi tối hôm đó, lão Chương lại tìm đến, mặt mày ủ rũ uể oải, trông còn có phần bỉ ổi hơn thường ngày, vừa gặp đã chụp ngay lấy chiếc bánh mì trên bàn của tôi, rồi chỉ trong vài ba miếng đã ăn hết quá nửa chiếc bánh. Vừa nhìn thấy bộ dạng này của lão, tôi biết ngay là lại có việc để làm rồi, trong lòng còn thầm cảm thấy vui vẻ.

Lão Chương xưa nay luôn rộng rãi, ngoài tiền bạc ra, thỉnh thoảng còn cho bọn tôi một ít phúc lợi, chẳng hạn như quay về triều đại phong kiến nào đó để nghỉ dưỡng vài ngày... Đương nhiên, việc này tôi chưa được trải nghiệm bao giờ, chỉ là trước đây có nghe một người chị em ở thành phố B kể lại có điều hình như cũng chẳng vui vẻ lắm, nếu không thì về sau chị ta hẳn đã xin đi thêm lần nữa rồi.

Sau khi đã ăn uống no nê, lão Chương rót cuộc cũng nhớ ra mục đích đến đây lần này, liền vừa lau miệng vừa nói: "Chắc cô đã biết chuyện về Kim Minh Viễn rồi chứ?"

Tôi không khỏi ngây ra. Trước đây lão Chương chỉ giao cho tôi mấy công việc nhẹ nhàng kiểu như đi dọn dẹp "chiến trường", đa phần đều liên quan tới mấy con yêu quái tép riu. Nói chung, lão chưa hề nhắc tới chuyện của nhà tiên với tôi bao giờ, càng đừng nói là chuyện của người trần mắt thịt.

"Tay Kim Minh Viễn đó là yêu quái sao?" Phản ứng đầu tiên của tôi chính là như vậy

Lão Chương thở dài, đôi lông mày nhíu chặt: "Nếu là yêu quái thì đã tốt nhưng vấn đề là..." Lão đưa ngón tay chỉ lên trời dáng vẻ úp

úp mở mở.

Tôi giật mình hiểu ra: "Là người trên đó sao?"

Lão Chương khẽ gật đầu, tỏ vẻ rất hài lòng về sự lanh lợi của tôi, sau khi suy nghĩ một chút lại giậm chân nói: "Cô nói xem, có cái lý nào lại như vậy không chứ, rõ ràng là cấp trên làm hỏng chuyện, cuối cùng lại bắt đám cấp dưới chúng ta đi giải quyết."

Tôi bực mình nói: "Thôi đi cụ ơi, cháu còn chưa oán trách gì đây này, người làm việc tốt cuộc là cụ hay là bọn cháu chứ?"

Lão già đó nghe rồi toét miệng cười, dáng vẻ như muốn lấy lòng tôi: "Cô yên tâm, đái ngộ lần này chắc chắn là tốt, tôi sẽ xin với cấp trên để cô được nhận những sự an bài ổn thỏa nhất, tuyệt đối sẽ không bạc đãi cô đâu."

Có câu nói này của lão ta là tôi yên tâm rồi. Lão già này tuy trước giờ nói năng chẳng đâu vào với đâu, nhưng con người thực ra cũng không tệ, ít ra cũng rất rộng rãi với tôi. Lão ta đã nói là đái ngộ tốt, vậy thì chắc chắn là không kém, cho nên tôi cũng không định làm khó lão ta nữa.

Sau đó, lão ta liền kể cho tôi nghe chi tiết về nhiệm vụ lần này. Tới lúc này tôi mới được biết thì ra cái tay tội phạm giết người điên trai Kim Minh Viễn kia lại là đứa con út được "boss trùm" cưng chiều nhất, tên là

Trước đây, khi buôn dưa lê với người chị em ở thành phố B kia, tôi đã từng được nghe kể về anh ta một lần, mà dáng vẻ chị ta khi kể

còn hết sức thần bí. Nội dung thì đại khái là gã này đẹp trai thế nào, phong lưu ra sao, lúc thì là có vị tiên tử này đã từng mây mưa, ân ái với hắn ta, lúc lại là có vị tiên tử kia ngoài hắn ta ra thì nhất quyết không chịu lấy ai khác. Nói trắng ra, hắn ta chính là một tên "dân chơi thứ thiệt phiên bản Thiên Đình," suốt ngày chơi bời trác táng, mà trước giờ tôi vốn chẳng có chút ấn tượng tốt nào về loại người này cả.

Có điều, vị công tử này không chịu ở trên trời làm thần tiên cho sướng, chạy xuống nhân gian làm gì, đã thế lại còn giết người... Thế này chắc là đã phạm vào luật Trời rồi đấy nhỉ?

Lão Chương thấy tôi tỏ ra nghi hoặc, liền chậm rãi giải thích: "Đây là quy củ của Thiên giới, cứ cách vài trăm năm là các vị đại thiếu gia đó lại phải xuống trần gian một lần, coi như để trải nghiệm nỗi khổ đau của nhân gian. Cô biết đấy, về mặt nữ sắc vị tiểu thiếu gia này... hề hề... có chút chút... không được chung thủy cho lắm, kết quả là con gái nhà người ta tức giận, lén chạy đi thay đổi vận mệnh của cậu ta, lại còn nguyên rửa, dẫn cậu ta vào ma đạo. Chuyện này nhờ mà thành sự thật, hề hề... chỉ e là không dễ giải quyết cho lắm. Cho nên, cấp trên bắt tôi đi tìm một người quay về quá khứ, chỉ dẫn cho cậu ta đi theo chính đạo."

Tôi rốt cuộc đã hiểu chuyện gì đang xảy ra, liền dờ khóc dờ cười chỉ vào mặt mình nói: "Cụ thấy cháu trông gibảo mẫu lắm sao?"

Lão Chương nói: "Không phải cô đã nói rồi đấy sao, nếu cậu ta là con trai cô, cô nhất định sẽ có thể giáo dục cậu ta trở thành một người vừa lương thiện, vừa chính trực..."

Tôi thật muốn tát cho mình một cái.

Các bạn nghĩ nhiệm vụ này dễ lắm sao? Tạm chưa nói việc dạy dỗ một đứa bé vất vả chừng nào, trách nhiệm nặng nề ra sao, chỉ riêng việc phải quay về đầu những năm tám mươi của thế kỷ trước, đó đã không phải là một sự gian khổ mà người bình thường có thể chịu được rồi.

Thời đó ở nông thôn hình như còn chưa có điện, nhà vệ sinh thì chắc đều là hầm cầu, ngay đến việc mua cái kẹp tóc cũng cần có tem phiếu, mọi người còn chẳng có cơm mà ăn... Nếu tôi nhớ không nhầm, gã Kim Minh Viễn đó sinh ra ở vùng nông thôn miền Bắc, một cô gái miền Nam như tôi làm sao có thể chịu nổi cuộc sống mỗi ngày phải ăn bánh bao không nhân chứ? Mà nói không chừng còn chẳng có bánh bao mà ăn ấy chứ[1].

Tôi đương nhiên là không chịu rồi... Tuy biết lão Chương đã tìm đến tôi như vậy, muốn từ chối cũng chẳng từ chối được, nhưng tốt xấu gì cũng phải ra vẻ một chút, như vậy sẽ có thể tranh thủ vói được nhiều lợi ích hơn về cho bản thân.

"Bất kể thế nào, tiền nhất định phải nhiều." Tôi bắt đầu vạch từng ngón tay ra tính toán cho lão già đó nghe: "Cụ cũng nhìn rồi đấy, cháu là thân con gái chân yếu tay mềm, mấy công việc như bưng bê khuân vác chắc chắn là không làm nổi. Chắc cụ không định bắt cháu quay về làm ruộng để nuôi sống cái gã kia đấy chứ, như thế nói không chừng cả hai người bọn cháu đều chết đói mất. Còn nữa, cháu nghe nói chỗ các cụ còn có cái loại pháp bảo gì đó có thể cất giấu đồ vật bên trong..."

Lão Chương nghe tới đây liền lập tức ngắt lời tôi: "Cái con nhóc này chỉ ăn nói linh tinh thôi, làm gì có cái thứ pháp bảo nào như vậy chứ." Nói xong còn ngoảnh mặt qua hướng khác, dáng vẻ như đang chột dạ.

Tôi khẽ hừ một tiếng, giọng coi thường: "Thôi đi cụ ơi, bây giờ bên ngoài có ai mà không biết bản lĩnh của các cụ chứ? Không phải là còn có loại không gian di động có thể trồng cây bên trong nữa sao, còn cả loại nước thần tiên gì mà uống vào có thể làm đẹp và kéo dài tuổi thọ ấy. Cụ hãy lấy hết ra đây xem nào, cháu cũng không cần cả đâu, nhưng ít nhất cũng phải cho cháu được mở rộng tầm mắt một chút chứ!"

Lão Chương tức tối nói: "Cô đừng có mà nằm mơ nữa đi, nếu thật sự có những pháp bảo như thế, đám yêu quái kia còn cần phải tu luyện nữa hay sao? Cái gì mà không gian di động có thể trồng cây, cô không biết như thế là trái với quy luật tự nhiên à?"

Ngay đến thần tiên cũng xuất hiện rồi, quy luật tự nhiên ra đây làm gì nữa chứ?

Thấy tôi tỏ ra kiên quyết, lão Chương rút cuộc đành nhượng bộ, hậm hực làu bàu: "Bảo bối có thể cất giấu đồ vật thì cả Thiên Đình cũng chỉ có vài cái thôi, vị tiểu thiếu gia đó hình như cũng có một cái. Dù sao thì cô cũng làm việc cho cậu ta, đợi tôi về xin với cấp trên, rồi sẽ mang cái thứ đó đến cho cô tạm thời sử dụng."

Sau đó lão ta lại nói ra một loạt những phép tắc quy củ gì đó, mãi đến lúc tôi đã phải ngáp ngắn, ngáp dài, lão mới chịu rời đi.

Một lúc sau, lão ta lại đi vào với một món đồ vuông vức được gói lại bằng giấy báo, vừa mở tờ báo ra vừa cất tiếng than phiền: "Cả một khu nhà to bự thế này, vậy mà ngay đến viên gạch cũng không tìm được, cái này phải dỡ từ bồn hoa bên ngoài kia mới có được đấy."

Thứ được bọc trong tờ giấy báo là một viên gạch vàng rất lớn, kích thước và những đường nét hoa văn trên đó đều có vẻ quen mắt vô cùng. Việc lão già này có thể biến gạch thành vàng thì tôi đã biết từ lâu, vì vậy bèn bật cười trêu chọc: "Trong cái nhà này thứ nào mà chẳng được, cụ cứ nhất quyết đòi ra ngoài tìm làm gì? Cụ nhìn cái bàn hay cái tủ quần áo này xem, có gì mà không được chứ?" Đương nhiên, mấu chốt là mấy thứ đó đều to hơn viên gạch này rất nhiều.

Lão Chương không thèm để ý đến tôi, vớt viên gạch vàng lên bàn, nói một câu: "Sáng mai tôi sẽ đưa đồ đến." Sau đó thì biến mất chẳng còn chút tăm tích nào.

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi nhìn thấy thứ đồ mà lão Chương đưa đến ở ngay trên gối của mình. Đó là một chiếc nhẫn ngọc xanh biếc, vừa nhìn đã biết là đồ đắt tiền. Tôi thử đeo nó vào ngón tay cái, nhưng quả thực là vướng víu vô cùng, đành mở ngăn kéo ra tìm một sợi dây mảnh màu đỏ, rồi xỏ qua chiếc nhẫn và đeo lên cổ như dây chuyền.

Thứ đồ này thực sự rất dễ dùng, chỉ cần tập trung tinh thần một chút là có thể cảm nhận được một không gian rộng lớn bên trong, cũng không thể nói rõ là nó rộng đến chừng nào, dù sao thì bên trong đó rất trống trải, chẳng có thứ gì hết. Tôi nhìn chăm chăm vào

cái chần trên giường, cái chần lập tức biến mất, rồi sau đó là giường, bàn, ghế... úi, phải làm sao mới có thể bỏ chúng ra lại được nhỉ?!

Tôi vội gọi điện thoại cho lão Chương, hỏi han tỉ mỉ về cách sử dụng chiếc nhẫn, sau đó dùng một tờ báo cũ gói viên gạch vàng kia lại, rồi lục lọi trong tủ suốt một hồi lâu, tìm một chiếc ba lô du lịch cũ nát nhất, nhét viên gạch vàng vào trong, và chạy thẳng đến cửa hàng vàng bạc đá quý. Loáng cái, viên gạch vàng đã được đổi thành tiền mặt.

Lão Chương nói sẽ đưa tôi về năm 1981, khi Kim Minh Viên mới ba tuổi. Tình hình thời đó thế nào tôi quả thực khó mà biết rõ, nhưng các bậc tiền bối, cha anh đã nói rồi, có đề phòng trước sẽ tránh được tai vạ, chỉ cần tôi chuẩn bị kỹ càng mọi thứ, đến lúc đó gặp phải chuyện gì cũng không sợ.

Vừa khéo gặp dịp Quốc khánh được nghỉ bảy ngày, tôi nói với mọi người trong nhà là mình ra ngoài du lịch, nhưng thực tế là cả ngày đều lượn lờ khắp nơi để đi mua hàng.

Những thứ như gạo, bột mì, dầu thực vật tôi đều mua trực tiếp từ xưởng chế biến, mỗi lần một xe.

Những thứ như quần, áo, mũ, tất, giày, dép của trẻ con cũng cần phải chuẩn bị đủ, từ ba tuổi đến mười tám tuổi, mỗi mùa vài bộ, lại còn cả đồ dùng của tôi nữa... Lớn thì như chần, ga, gối, đệm, nhỏ thì như xà phòng, khăn mặt, dầu gội đầu, còn cả kẹp tóc và bấm móng tay, rồi thì giấy tờ giả, giấy giới thiệu giả... Về sau, tôi liền đi tìm một cậu chuyên khắc dấu giả, bảo cậu ta khắc cho mình mười mấy con dấu, nói là dùng cho việc quay phim, cũng không biết cậu ta có tin không nữa.

Những thứ hàng hóa này thực ra đều là chuyện nhỏ, chỉ cần có tiền là có thể mua được, phiền phức nhất là tìm mua tiền cũ.

Dù sao thì tôi cũng không thể mang loại tiền được in vào năm 2010 để quay về thời điểm đó mua đồ được, ít nhất cũng phải dùng loại tiền sản xuất năm 1980. Vì chuyện này tôi đã phải nhờ cậy đến anh họ mình, rồi một người bạn ở cục Cảnh sát của anh đã giúp tôi tìm được một người buôn tiền cũ. Tôi mua luôn hơn hai ngàn đồng loại tiền được sản xuất vào năm tám mươi, toàn bộ đều là những đồng Đại đoàn kết[2].

Mất ba ngày tôi mới tạm coi như chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, sau đó kiểm tra kỹ càng lại một lượt, rồi thỉnh thoảng đi mua thêm ít đồ bổ sung vào.

Ngày cuối cùng trước khi đợt nghỉ lễ Quốc khánh kết thúc, tôi đã bị lão Chương đưa về năm 1981.

Chương 2

Tôi xách chiếc va li kèn càn trong tay, đi lại một cách khó khăn trên con đường núi gập ghềnh.

Bốn bề đều là những ngọn núi lớn, mọc đủ loại cây cối xanh biếc, trong không khí tràn đầy mùi hương của cây cỏ. Làn sương mờ buổi sớm còn chưa tan hết, nhưng ánh dương đã len lỏi qua những tán cây ở nơi đây, lác đác chiếu xuống con đường nhỏ. Bầu trời dường như rất cao, thuần một màu xanh biếc, mang lại cho người ta cảm giác sáng khoái vô cùng.

Đây chính là Trung Quốc hồi đầu những năm tám mươi sao?

Đi dọc theo con đường núi chưa bao xa, tôi đã tới dưới chân núi. Hai bên đường toàn là những cây dương lớn, không biết đã trồng được bao nhiêu năm rồi, cây nào cũng đều um tùm cành lá.

Ngẩng đầu nhìn lên, con đường núi chạy dọc theo một dòng sông nhỏ, đến chỗ cách đây không xa thì rẽ hẳn sang một bên, nhưng chỗ rẽ ấy lại có một cây hòe lớn, che gần hết tầm nhìn.

Ở gần đó có một dãy nhà lợp xúp cũ nát, lớp bùn trát trên tường sớm đã bong tróc quá nửa, nhưng vẫn loáng thoáng nhận ra được mấy hàng chữ lớn viết bằng vôi: "Tu tưởng Mao Trạch Đông muôn năm," "Con người mạnh dạn đến đâu, đất cho sản lượng cao đến đó." Đây chắc đều là những tàn tích lưu lại từ thời kỳ Đại nhảy vọt và Cách mạng Văn hóa.

Đang nhìn chăm chăm vào mấy hàng biểu ngữ trên tường, tôi đột nhiên phát giác phía không xa có một người đang đi về hướng này, liền vội vã ngoảnh đầu nhìn lại. Quả nhiên nhìn thấy có một bác gái đang đi tới, bác mặc một chiếc áo kếp màu xanh lam, và chiếc quần vải đồng màu, chân đi đôi dép cao su màu vàng sậm, trong tay cầm theo một bầu thuốc, cứ đi vài bước lại hít một hơi.

Một lát sau, khi bác gái đó đi đến gần, tôi đã có thể nhìn rõ khuôn mặt bác, làn da màu đồng cổ, hai gò má đỏ lựng, nhưng trong mắt lại tràn đầy nét hiền hòa mà người ở thời đại chúng ta không có.

"Bác ơi, cho cháu hỏi đây có phải là Hạ Nam Oa không ạ?" Tôi vội vàng bước lên phía trước, cố nặn ra một nụ cười.

Bác gái chớp chớp mắt nhìn tôi chăm chú, trên khuôn mặt nửa đen nửa đỏ hiện ra một nụ cười hiền từ: "Nơi này là Trần Gia Trang, Hạ Nam Oa ở phía nam, cách chỗ này tới mấy chục dặm[3] đường cơ. Chắc cháu đã đi nhầm hướng rồi, đường tới Hạ Nam Oa không qua chỗ này đâu."

Lão Chương chết tiệt!

Mấy chục dặm đường núi, thế này còn không phải là muốn giết tôi sao?

Bác gái dường như cũng nhìn ra tôi không cách nào đi liền một hơi mấy chục dặm đường, liền nhiệt tình nói: "Cháu vừa từ thành phố đến phải không, nhìn xem này, còn xinh hơn mấy cô gái trên báo nữa. Nếu cháu không ngại thì cứ vào thôn, ăn tạm bữa cơm trước rồi có gì tính sau. Đường đến Hạ Nam Oa còn xa lắm, nếu đi bộ chỉ e đến khi trời tối cũng chưa tới được Ngày mai Xa Lão Bả Thức sẽ quay lại, ông ấy là người duy nhất có xe ngựa trong thôn này, nhờ ông ấy chở cháu đến đó là tốt nhất."

Điều này thì tôi đang mong còn chẳng được, nên cũng không từ chối, mà cười hí hửng đồng ý ngay: "Dạ, vậy đành làm phiền bác rồi."

"Khách sáo cái gì chứ, ai ra ngoài mà chẳng có lúc khó khăn, tất nhiên là phải giúp nhau rồi." Bác gái vừa nói vừa đưa tay tới xách va li giúp tôi, miệng khẽ lẩm bẩm: "Đúng là người thành phố có khác, đến cái rương đựng hành lý cũng làm đẹp thế này."

Tôi chỉ biết gượng cười, đây đã là chiếc va li đơn giản nhất mà tôi có thể tìm được, dù sao thì cũng không thể học theo người ta, bỏ hết đồ đạc vào miếng vải rồi gói lại thành tay nải được.

Bác gái quả thực rất khỏe, tay trái xách va li, tay phải cầm đầu thuốc, vậy mà vẫn có thể bước đi như bay, khiến tôi phải ra sức đuổi theo phía sau mới kịp. May mà trước lúc tới đây tôi đã thay một đôi giày da đế mềm, nếu không lúc này chắc đã không chịu nổi.

Men theo dòng sông nhỏ, sau khi qua một cây cầu đá liền nhìn thấy rất nhiều ngôi nhà tranh lợp xúp tùm năm tùm ba rải rác trong vùng đất trũng này. Tại đây, mỗi nhà đều có sân riêng, được bao quanh bằng hàng rào dựng từ những cây cọc gỗ, sân vườn nhà nào cũng có vẻ sạch sẽ vô cùng, ngay sát vách nhà thường đặt các loại nông cụ, có điều phần lớn những thứ đó tôi đều chẳng biết tên.

Liên tục có những con mèo, con chó thò đầu ra ngoài hàng rào nhìn về phía chúng tôi, thỉnh thoảng lại "gâu gâu" vài tiếng. Suốt dọc đường chúng tôi gặp không ít người trong thôn, ai nấy đều có vẻ đen đúa, ăn mặc giản dị, không thùng quần cũng vá áo, nhưng lạ một điều là khuôn mặt họ đều tràn ngập nụ cười, trong đôi mắt ánh lên vẻ hiền hòa mà kiên định.

Trên đường bác gái không ngừng cất tiếng chào mọi người trong thôn, tất nhiên cũng có người hỏi về tôi, bác gái liền ngẩng đầu lớn tiếng trả lời: "Cô bé này là người thành phố muốn đến Hạ Nam Oa. Tôi thấy cô ấy chỉ có một mình, đi lại không tiện, nên mời về nhà ăn bữa cơm."

"Đến từ thành phố cơ à..."

"Còn phải nói, nhìn quần áo của cô ấy đi, lần trước cô hai nhà họ Ngô từ trên huyện về ăn mặc cũng không được đẹp như vậy."

"... Mặt trắng thế kia, tay mịn thế kia, vừa nhìn là biết chưa làm việc nặng bao giờ."

"Chắc là người có học rồi."

Bác gái dẫn tôi đi chừng nửa dặm đường, rốt cuộc đã đến nhà bác ấy. Cũng giống như bao căn nhà khác ở vùng nông thôn, cái sân trước nhà rất bằng phẳng, nhà chỉ có hai gian, bức tường bên ngoài được trát bằng bùn, cửa sổ làm rất nhỏ, nên nhìn từ bên ngoài vào chỉ thấy một mảng đen thui, không thể thấy rõ thứ gì.

"Vào đây ngồi, vào đây ngồi nào!" Bác gái vén rèm cửa lên, dẫn tôi vào nhà, rồi đi thẳng đến chỗ chiếc giường lò[4], ngồi xuống, sau đó vỗ nhẹ mấy cái vào chỗ trống bên cạnh, lớn tiếng nói: "Ngồi đây đi cháu! Trong nhà thực ra cũng không tối như lúc nhìn vào từ bên ngoài, trên tường dán báo cũ, nhìn cũng sạch sẽ gọn gàng, trên giường lò được trải chiếu, lại đặt thêm một chiếc bàn nhỏ vuông vức. Bác gái cởi giày ra, co chân lại, ngồi xếp bằng trên giường.

Tôi từ nhỏ đã lớn lên ở miền Nam, đối với những thứ này đều cảm thấy rất mới lạ, thấy bác gái tính tình sáng khoái, tôi cũng không làm bộ làm tịch, liền lập tức bỏ giày ra, học theo bác ngồi xếp bằng trên giường.

"Úi chà chà..." Bác gái nhìn chăm chăm vào chân tôi, tấm tắc nói: "Đúng là con gái thành phố có khác, nhìn đôi tất này này, cứ gọi là trắng nõn, người nông thôn như bác đây còn chưa từng được thấy bao giờ ấy chứ."

Bác gái đi một đôi tất vải, đen thui, nhìn có vẻ như tự tay làm. Nghe bác nói như vậy, tôi vội vàng mở va li, rồi lấy từ trong đó ra một đôi tất mới: "Bác đã thích như vậy, đôi tất này cháu xin tặng bác."

"Vậy sao được!" Bác gái kiên quyết từ chối, vẻ mặt nghiêm túc bảo: "Bác mời cháu về nhà ăn cơm không phải là vì tham đồ của cháu. Đôi tất này vừa nhìn đã biết là đồ đắt tiền, chắc phải mất tới mấy hào mới mua được, người nông thôn bọn bác không cần phải lãng phí như vậy." Sau đó không cho tôi phân bua gì đã nhét trả lại đôi tất cho tôi.

"Cháu nghỉ ngơi một lát đi, bác vào bếp nướng lại bánh một chút cho nóng." Bác gái làm việc gì cũng có vẻ vội vàng hăm hở, vừa nói xong liền nhảy ngay xuống giường, xỏ giày vào và rời đi luôn.

Trong nhà chỉ còn lại mình tôi, khiến tôi nhất thời khó có thể thích ứng nổi.

Tôi ngồi ngắm nhìn khung cảnh xung quanh được một lát, bác gái đã lại vào nhà, mỗi tay cầm một chiếc bát lớn, gọi tôi tới ăn cùng.

Trong chiếc bát trên tay phải bác gái có một chồng bánh vàng ươm, không biết làm bằng gì, mùi rất thơm, chiếc bát còn lại thì đựng canh, bên trong có rau cải và trứng gà, lớp trên cùng còn láng váng mấy giọt mỡ.

Thời buổi này mọi người đều không nỡ ăn trứng gà, cứ tích góp lại rồi mang đi bán lấy tiền tiêu, bác gái này vừa mới gặp lần đầu đã mời tôi uống canh trứng như vậy, quả đúng là một người vừa chân thành vừa hiếu khách.

Lúc này tôi cũng đang đói, liền nói cảm ơn bác gái một tiếng, sau đó cầm một chiếc bánh lên nhúng vào canh trứng mà ăn. Mới một chiếc bánh đã khiến tôi no căng bụng, bác gái còn sợ tôi khách sáo, không ngừng giục tôi ăn thêm, sau đó thấy tôi thật sự đã no quá rồi, liền lắc đầu nói: "Người có học cũng lạ thật đấy, ăn cơm mà ăn ít như mèo, may mà không phải ra đồng làm việc, nếu không chắc vừa xuống ruộng là bụng đã đói ngay rồi."

Tôi chỉ biết cười gượng

Sau khi đã ăn uống no nê, tôi và bác gái liền ngồi tán gẫu với nhau, bác gái dĩ nhiên cũng hỏi tôi tới Hạ Nam Oa làm gì.

Lý do cho chuyện này thì tôi đã nghĩ sẵn từ lâu, vì vậy bèn lập tức trả lời: "Thực ra cháu tới đó là để tìm người."

S tôi kể hết những gì mà mình đã chuẩn bị sẵn cho bác gái nghe. Nghe xong, bác gái liền cau mày, suy nghĩ một hồi lâu mới nói: "Kim Vân Sơ mà cháu nói có phải là cái cậu trắng trẻo đeo kính, về sau đến ở rể ở nhà họ Triệu không?"

Tôi không sao ngờ được ở Trần Gia Trang này cũng có người biết cha của Kim Minh Viễn, liền vội vã gật đầu: "Chính là anh ấy đấy ạ. Cháu cũng vừa mới biết tin từ đầu năm nay thôi, nghe được chuyện này, bà ngoại liền giục cháu lập tức đi tìm người. Nhưng lúc cháu chuẩn bị đi thì bà lại bị bệnh, nằm liệt giường hơn hai tháng trời, cuối cùng vẫn không qua khỏi. Trước lúc đi xa, bà dặn dò cháu mãi,

nói là nhất định phải đón anh họ và con trai của anh ấy về, cho bọn họ nhận tổ quy tông."

Theo lời của lão Chương, lúc này cha của Kim Minh Viễn đã qua đời, trong nhà chỉ còn lại cậu bé mồ côi ba tuổi Kim Minh Viễn, mà không, lúc này chắc anh ta vẫn tên là Triệu Minh Viễn, về sau thì được cậu của anh ta nhận nuôi. Tôi thầm nghĩ lúc này nông thôn vẫn còn nghèo, nhà nào chẳng có tới mấy đứa con. Cậu của Kim Minh Viễn chắc cũng không muốn nuôi thêm một đứa nhóc còn nhỏ như vậy, chỉ cần chịu bỏ ra ít tiền, lo gì ông ta không nhả người.

"Vậy thì đúng rồi!" Bác gái thở vắn than dài, tỏ ra thông cảm với tôi: "Nhưng giá cháu đến sớm hơn một chút thì tốt, thầy Kim đó đã qua đời từ hai tháng trước rồi."

"Cái gì cơ ạ?" Tôi lập tức nhảy ngay từ trên chiếc giường lò xuống, giả bộ vô cùng sợ hãi và bàng hoàng

Bác gái chậm rãi kể lại: "Nhà bác có một cô con gái lấy chồng ở Hạ Nam Oa, nên bác cũng từng gặp thầy Kim đó một lần. Năm 77, cậu ta kết hôn với cô con gái thứ ba của nhà họ Triệu ở Hạ Nam Oa, chưa đầy một năm thì sinh được một đứa con trai. Tiếc là người tốt thường chẳng sống lâu, hai người đó đều đoán mệnh, cả hai lần lượt qua đời, để lại đứa con mới ba tuổi. Nhà họ Triệu chỉ có mỗi mình cô ba đó, nên thôn bọn họ mới kêu anh họ của cô ba nhận nuôi đứa bé. Nhưng vợ của cái gã đó rõ là tuồng đánh đóa chua ngoa, sống chết không chịu nhận, về sau còn gây rối lên tận xã, cứ vứt đứa bé ngoài sân ủy ban rồi la lối om sòm. Cuối cùng, Bí thư Lưu phải đứng ra, kêu thôn bọn họ chia nhà cửa, đất đai của nhà họ Triệu cho cô ả, tới lúc đó cô ả mới chịu thôi." Có lẽ vì nghĩ đến số phận bi thảm của đứa bé kia, đôi mắt bác gái bắt đầu ửng đỏ lên như sắp khóc.

"Vậy phải làm sao đây?" Tôi nghiêng rằng nghiêng lợi nói: "Mặc kệ thế nào cháu cũng phải đón đứa bé về, bọn họ muốn nhà cửa đất đai thì cho bọn họ, cháu không cần, chỉ cần trả đứa bé lại cho cháu là được."

"À đàn ba chua ngoa đó lòng dạ xấu lắm!" Bác gái nói: "Nếu cô ả biết cháu là cô của đứa bé, còn mất công từ thành phố tới đây để đón nó về, nhất định ả sẽ giấu thằng bé đi rồi lừa tiền của cháu. Hay là cháu đợi ông lão nhà bác về, rồi chúng ta bàn bạc với nhau một chút cùng nghĩ cách đón đứa bé về đây."

Bác gái đã bằng lòng giúp đỡ như vậy, tôi tất nhiên là cảm kích vô cùng. Nói gì đi nữa thì ở nơi này tôi cũng là người ngoài, cho dù có thật sự cầm tiền đi gặp người đàn bà đánh đá kia, cũng chưa chắc đã thuận lợi đón được đứa bé về, nói không chừng còn rút dây động rừng nữa ấy chứ.

Nói chuyện với bác gái được một lúc bên ngoài chợt có khách tới, đều là người dân trong thôn đến đây để xem chuyện lạ. Bọn họ nói nói, cười cười, ngồi cả chiếc giường lò, thậm chí có hai thím còn mang theo một ít đồ ăn tới, đều là hoa quả nhà trồng, tuy không phải là thứ đồ gì đắt đỏ, nhưng trong thời buổi mà chỉ riêng ăn no mặc ấm đã là một vấn đề như hiện giờ, hành động này quả thực là vô cùng đáng quý.

Trước khi tới đây, tôi đã làm khá nhiều giấy tờ giả, để tiện cho công việc sau này, địa chỉ trên chứng minh thư tôi viết là Bắc Kinh, cho nên mọi người vừa hỏi tôi là người ở đâu, tôi liền trả lời ngay rằng mình từ Bắc Kinh tới. Nghe vậy, mọi người trong nhà liền nháo nhào cả lên, hỏi tôi đủ thứ chuyện từ trên trời xuống dưới biển. May

mà hồi học đại học tôi cũng từng ở Bắc Kinh vài năm, trả lời mấy câu hỏi này đều không có vấn đề gì, khiến mọi người đều hết sức ngưỡng mộ.

Buổi trưa tôi nghỉ ngơi trong nhà bác gái một chút, đến chiều thì theo bác gái ra ngoài đi dạo xung quanh. Đến khi trời gần tối, bác trai tốt cuộc đã về.

Mọi người trong Trần Gia Trang đa phần đều mang họ Trần, nếu không thì cũng có chút dây mơ rễ má gì đó. Trong dòng họ, bác trai đứng hàng thứ ba, nên mọi người đều gọi là chú Ba Trần. Sau khi biết chuyện này tôi liền nói chuyện với bác gái về cách xưng hô một chút, rồi cũng học theo mọi người mà gọi hai bác là chú Ba, thím Ba. Chú Ba Trần có lẽ vừa từ chợ về, trên chiếc xe bò có đặt mấy chiếc sọt rỗng, không ngừng lắc lư qua lại theo tiếng lăn lóc cộc của bánh xe bò.

Thím Ba sinh được ba cô con gái, cả ba đều đã lấy chồng, trong nhà chỉ còn lại hai chú thím, nên không khỏi có đôi phần hiu quạnh. Thấy trong nhà có khách đến, chú Ba Trần cũng hết sức nhiệt tình. Sau đó, thím Ba liền kể lại chuyện của tôi, nghe xong chú Ba không hề do dự chút nào, lập tức vỗ ngực đảm bảo: "Cháu yên tâm, chuyện này cứ để chú thím ngày mai chú sẽ tới Hạ Nam Oa một chuyến, giúp cháu mang đứa bé về đây."

Thấy chú Ba Trần Nhiệt tình như vậy, trong lòng tôi hết sức ấm áp, sau khi suy nghĩ một chút, liền lục trong va li ra chai rượu tặng cho chú. Ban đầu chú Ba còn định từ chối, nhưng vừa ngửi thấy mùi rượu, cánh tay liền lập tức đơ ra, miệng chớp chớp: "Rượu này thơm quá!"

Thím Ba không kìm được nhỏ giọng lầu bầu: "Tôi còn đang nghĩ sao cái rương này lại nặng đến thế này, hóa ra là đựng lắm đồ như vậy..."

Tôi: "..."

Chương 3

Sáng sớm ngày thứ hai, hai vợ chồng chú Ba Trần cùng đưa tôi đi Hạ Nam Oa

Chú Ba Trần vốn không muốn đưa tôi theo, nói là đường xá gập ghềnh, sợ tôi không chịu nổi. Về sau thấy tôi kiên quyết, chú đành đồng ý, nhưng lại nháy mắt ra hiệu với thím Ba. Một lát sau, thím Ba bèn kéo tôi qua một bên, thấp giọng bảo: “Cháu đi thì cũng được thôi, nhưng bộ quần áo này của cháu quả thật là bắt mắt quá, đến lúc đó vừa vào thôn, mọi người ắt sẽ đổ xô đến xem ngay, phải thay đi mới được!”

Tôi làm gì còn bộ quần áo nào “giản dị” hơn nữa, cuối cùng đành phải mượn một chiếc áo cũ của thím Ba khoác ra ngoài, sau đó lại thay một đôi giày vải, rồi mới cùng chú thím lên xe bò.

Đường đi quả đúng như lời chú Ba nói, xóc lên xóc xuống làm mông tôi như muốn nứt ra thành bốn mảnh, may mà ngồi trên xe bò còn thông gió, nên tôi không bị say xe.

Khi về trưa, chúng tôi cũng đã tới được Hạ Nam Oa, vừa mới vào thôn đã có người đi tới chào hai vợ chồng chú Ba rồi.

“Chú Ba Trần lại đến thăm con gái đấy à?”

“Cô em này là họ hàng của chú thím sao, trông trắng trẻo quá!”

Còn có người cứ nhìn chăm chăm vào mặt tôi, như là đang ngắm động vật quý hiếm vậy. Tôi vội cúi đầu xuống, vớ lấy một nắm tro trên ván xe, ngoảnh đầu đi bôi lên mặt. Thím Ba ở bên cạnh thấy thế không kìm được bật cười.

Ha Nam Oa này hình như khá giả có hơn Trần Gia Trang một chút, người dân trong thôn không gầy gò và đen nhẻm như người ở Trần Gia Trang. Có điều, chắc là vì ấn tượng xấu từ trước với cậu mợ của Kim Minh Viễn, nên tôi cứ luôn cảm thấy bọn họ không được chất phác như người dân ở Trần Gia Trang.

Xe bò đi một mạch tới tận sân nhà con gái của chú Ba Trần, thím Ba gọi to một tiếng, trong nhà lập tức có một cô gái chừng hơn hai mươi tuổi chạy ra. Nhìn thấy hai cô chú, cô gái đó lập tức cười tươi hơn hờ nói: “Cha, mẹ, cha mẹ tới chơi ạ!”

Chú Ba Trần gọi tôi cùng vào nhà, những người tới xem chuyện náo nhiệt bên ngoài cũng muốn chạy vào theo, nhưng bị con gái của chú Ba đóng cửa, chặn ở bên ngoài.

Vừa vào nhà, thím Ba liền kể ngay chuyện của tôi cho con gái nghe. Con gái thím Ba vừa nghe nói chuyện này có liên quan tới cô ả đánh đá của nhà họ Triệu, lập tức đồng ý giúp đỡ ngay: “Cô ả ngoa ngoắt đó vừa tham lam vừa lười nhác, thường ngày chẳng chịu làm việc gì, chỉ thích lợi dụng người khác, đối xử với nhóc Ngưu cũng tệ lắm. Trong thôn bọn chị có ai mà không mắng cô ả đâu. Em Chung đã đến để đón người như vậy, chị đây tất nhiên phải giúp chứ, nhóc Ngưu đi theo em có cái ăn cái mặc, chị cũng coi như đã tích đức rồi.”

Bà chị này cứ một câu nhóc Ngưu, hai câu nhóc Ngưu, khiến tôi ngây người ra suốt một hồi lâu mới hiểu, chắc tên hồi nhỏ của Kim Minh Viễn chính là nhóc Ngưu.

Cả nhà chú Ba Trần cùng chung sức bàn bạc một hồi, một lát con gái chú Ba liền khẽ gật đầu nói với tôi: “Giờ chị đi chuyển lời ngay đây, vừa khéo sáng nay anh cả của nhà họ Triệu đã đi lên huyện rồi, cô ả đánh đá đó chắc chắn là đang tìm cơ hội để tống cổ nhóc Ngưu đi. Chị đoán chắc chỉ cần dăm ba đồng là có thể đón nhóc Ngưu về thôi.”

Tôi sợ bà chị này chỉ vì chút tiền mà lại cãi nhau với cô ả đánh đá kia, liền vội vàng nói: “Tiền là chuyện nhỏ thôi, quan trọng là phải đưa được người về. Thằng bé ở đó thêm ngày nào, coi như là phải chịu tội thêm ngày đó, trong lòng em quả thực rất khó chịu.”

Con gái chú Ba cười nói với tôi: “Em cứ yên tâm, chị hiểu mà.” Nói xong, liền xỏ giày vào đi ra ngoài.

Chẳng bao lâu sau, con gái chú Ba đã tươi cười quay về, vừa vào nhà liền gật đầu với tôi, thấp giọng nói: “Em cứ đợi đó, đảm bảo một lát nữa người sẽ tới ngay.”

Quả nhiên, chưa hết một tuần trà, tôi đã nghe ngoài sân có người lớn tiếng gọi: “Cô em Hải Đường có nhà không vậy?”

“Năm đồng?” Khi nghe thấy cái giá này tôi không kìm được nghiến răng ken két, ả đàn bà khốn khiếp này, chỉ năm đồng mà đã bán cháu mình đi rồi, khỏi cần nói cũng biết thường ngày ả đối xử với thằng bé tệ bạc ra sao. May mà hôm nay người tới là tôi, lỡ như

thật sự là kẻ buồn người trời đánh nào đó, cuộc đời của thằng bé coi như hỏng luôn rồi.

Tôi cố đè nén sự phẫn nộ trong lòng, không dám thò đầu ra ngoài xem, sợ bị ả đàn bà đánh đá đó phát hiện ra điều gì khác thường, chỉ lẳng lặng gật đầu với thím Ba.

Thím Ba hiểu ý, liền xoay người đi ra ngoài sân, nhưng cũng không vội trả lời, mà chậm rãi nói: “Thế này đi, cô hãy đưa đứa bé đến đây trước đã, nếu ưng ý thì tất nhiên là dễ nói chuyện, còn nếu không ưng, chúng tôi cũng không để cô phải thiệt, sẽ trả cô một đồng, coi như là tiền công đi lại.”

Người đàn bà đó lập tức đồng ý ngay, rồi vội vã chạy ra bên ngoài. Chẳng bao lâu sau, cô ta đã bế theo một đứa bé gầy nhom đi tới. Thím Ba đón lấy đứa bé, không kìm được nhỏ giọng lầu bầu: “Sao lại gầy như vậy chứ?”

Người đàn bà đó chỉ cười gượng gạo, không nói gì.

Sau đó liền có mấy tiếng bước chân vang lên, ánh sáng ngoài cửa bị chặn mất. Tôi ngẩng đầu nhìn lên, thấy thím Ba đã ôm theo một đứa bé vào nhà, nhỏ giọng nói: “Đây chính là nhóc Ngưu đấy.”

Trời đang lạnh thế này, đến tôi còn phải mặc áo khoác bông, vậy mà thằng bé lại chỉ mặc một chiếc áo đơn cũ nát, hơn nữa còn rộng hơn một cỡ, dưới chân không đi giày, đôi chân bần thiêu lộ ra bên ngoài đã tím tái vì lạnh. Lại nhìn cái dáng người gầy gò nhỏ bé kia,

nào có giống với một đứa bé ba tuổi, khuôn mặt xanh xao vàng vọt, gầy trơ xương, cũng vì thế nên đôi mắt thẳng bé trông càng to hơn, trong mắt tràn ngập vẻ sợ hãi, chân tay co rúm lại nấp trong lòng thím Ba, không dám nhìn ai khác.

Thằng bé này, quả thực là quá đáng thương!

“Thế này...” Thật sự không thể nói rõ là tại sao, lòng tôi bỗng cảm thấy chua xót, rồi nước mắt bắt đầu tuôn rơi, cổ họng khó có thể phát ra thành tiếng, chỉ biết vội vàng đón lấy thằng bé và ôm thật chặt.

“Hai cô cháu cứ nói chuyện đi, tôi ra ngoài này một chút.” Thím Ba nói.

Tôi đột nhiên nhớ ra chuyện tiền, vội vàng móc từ trong ví ra một tờ tiền giấy năm đồng đưa cho thím Ba, rồi lại nói: “Thím Ba, cháu thật không biết nên cảm ơn thím thế nào mới phải. Đúng rồi, có thể phiền chị Hải Đường đun cho cháu chút nước nóng không ạ, cháu muốn tắm cho thằng bé.”

Thím Ba khẽ “ừ” một tiếng, rồi xoay người bước ra cửa.

Đợi đến khi trong phòng chỉ còn lại hai người bọn tôi, tôi mới ngồi xuống ngắm nghía kỹ thằng bé.

“Minh Viễn, Tiểu Minh Viễn.” Tôi dụi dằm gọi tên của nó. Thằng bé cuối cùng đã chịu ngẩng đầu lên nhìn tôi, nhưng cái miệng vẫn

mím lại thật chặt, đáng vẻ như đang hết sức sợ hãi.

“Tiểu Minh Viễn, cô là cô của cháu, cô đến đây để đưa cháu về. Cho nên, cháu không cần phải sợ, cô sẽ chăm sóc cháu thật tốt, sau này sẽ không còn ai bắt nạt cháu nữa...”

Bất kể tôi nói thế nào, thằng bé vẫn không chịu mở miệng. Trong lòng tôi biết rõ, là do tâm lý của nó đã bị ám ảnh, trong thời gian ngắn chắc chắn không thể trở lại bình thường. Tuy có chút buồn bã, nhưng tôi cũng không sốt ruột, mà lẳng lặng xoay người tìm một bộ quần áo, giày, tất hoàn chỉnh từ trong chiếc nhẫn, mang ra cho nó thay.

Khi tắm, thằng bé rất ngoan ngoãn, đôi mắt cứ mở tròn xoe, thỉnh thoảng lại lén liếc nhìn tôi. Tôi chỉ coi như không nhìn thấy, vẫn vui vẻ xoa xà phòng cho nó.

Bởi vì chị Hải Đường nói cậu của Minh Viễn không biết lúc nào sẽ về, sợ sẽ lại xảy ra chuyện gì đó, nên chúng tôi chẳng kịp ăn cơm trưa, vội vã đi ngay. May mà buổi sáng trước lúc đi, thím Ba có mang theo mấy cái bánh bên người, lúc này liền đưa mỗi người hai cái ăn tạm lót dạ. Trong chiếc nhẫn không gian của tôi thực ra cũng có một ít đồ ăn vặt, như bánh ngọt, bánh quy, thịt bò khô, ngay đến sữa bò cũng có, nhưng vì sợ thím Ba hoài nghi nên không dám lấy ra.

Tờ mờ tối, chúng tôi mới về đến Trần Gia Trang.

Bởi vì ở đây còn chưa kéo điện, người dân trong thôn lại không dám lãng phí, chưa tối hẳn thì chưa thắp đèn dầu, cho nên đường đi tối mịt. Hai vợ chồng chú Ba đều đã sớm quen với điều này, còn tôi thì lo Tiểu Minh Viễn sợ, nên không ngừng nói chuyện với nó.

Chuyện hôm nay tuy rằng suôn sẻ, thuận lợi, nhưng dù sao cũng phải thấp thỏm lo âu suốt cả một ngày, nên bây giờ tôi cũng hơi mệt. Tuy nhiên, thấy cảnh tượng náo nhiệt ngoài sân, tâm trạng tôi bất giác trở nên thoải mái hơn nhiều. Cúi đầu nhìn Tiểu Minh Viễn, chỉ thấy chú nhóc tuy vẫn mím chặt môi không chịu nói gì, nhưng đôi mắt luôn nhìn chằm chằm vào lũ gà đang không ngừng chạy qua chạy lại trong sân...

Thừa dịp chú Ba, thím Ba đều bận rộn, tôi lén lấy ra một chiếc bánh ngọt nhỏ từ trong nhẫn không gian, rồi bóc vỏ đưa cho Tiểu Minh Viễn, nhỏ giọng nói: “Ăn tạm cái này đi, nhé!”

Tiểu Minh Viễn né tránh một chút, rồi đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn tôi, trong ánh mắt tràn ngập một tâm trạng khó có thể miêu tả bằng lời. Nó hấp háy đôi mắt một chút, rồi lại cụp mí mắt xuống, hai hàng lông mi dài như đang run rẩy không ngừng.

Tôi đang chuẩn bị lên tiếng dỗ dành, nó đột nhiên đón lấy chiếc bánh ngọt, rồi xoay người đi vào trong nhà. Tôi đứng dậy đuổi theo được vài bước, đột nhiên nhớ ra điều gì đó, liền dừng chân lại.

Buổi tối lại ăn bánh canh với bánh bao không nhân, nóng hổi thì đúng là nóng hổi, nhưng hai ngày nay không được ăn thịt, một người vốn quen cuộc sống thời hiện đại như tôi đã bắt đầu không chịu nổi rồi.

Lúc ăn cơm, chú Ba hỏi tôi sau này có dự định gì, tôi suy nghĩ một chút, cảm thấy bây giờ mang Tiểu Minh Viễn vào thành phố thật không phải là một quyết định sáng suốt. Tuy trong túi tôi có không ít giấy tờ giả, nhưng nghe nói thời buổi này hộ khẩu ở thành phố bị quản lý rất nghiêm, muốn đăng ký hộ khẩu ắt không phải là chuyện dễ. Chẳng bằng ở lại Trần Gia Trang này, giải quyết xong chuyện hộ khẩu đã rồi có gì tính tiếp.

Sau khi ngẫm nghĩ một lát, tôi bèn chậm rãi trả lời: “Không giấu gì chú Ba, thực ra hôm qua vừa đến Trần Gia Trang cháu đã thích ngay nơi này rồi, non xanh nước biếc, phong cảnh cũng đẹp. Tiểu Minh Viễn bây giờ còn nhỏ, nếu cháu đột nhiên đưa nó vào thành phố chỉ sợ nó khó mà thích ứng ngay được. Do đó, cháu định ở lại Trần Gia Trang một thời gian, đợi Tiểu Minh Viễn lớn thêm một chút đã rồi tính.” Nói xong, tôi liền nhắc đến chuyện đăng ký hộ khẩu, hy vọng chú Ba có thể đưa ra ý kiến giúp.

“Thôn bọn thím đúng là rất tốt mà!” Thím Ba vừa nghe tôi khen Trần Gia Trang, lập tức vui vẻ cất tiếng phụ họa theo.

Chú Ba lại suy nghĩ chu đáo hơn nhiều, sau khi cúi đầu uống một ngụm canh lớn, liền trầm giọng nghiêm túc nói: “Cháu phải suy nghĩ cho kỹ đấy, dù sao cháu cũng là người thành phố, nếu thật sự đăng ký hộ khẩu ở thôn bọn chú, sau này muốn chuyển lại vào thành phố thì không dễ đâu. Cháu là người có văn hóa, thật sự chịu ở lại vùng nông thôn này sao?”

Tôi cười đáp: “Nghe chú nói kìa, sống ở đâu mà chẳng giống nhau chứ. Trong thành phố cũng không có gì tốt cả đâu, nói không chừng mấy chục năm nữa người thành phố lại đổ xô hết về nông thôn ấy chứ.”

Thấy tôi nói năng chân thành như vậy, chú Ba rốt cuộc đã yên tâm, khuôn mặt trở nên tươi cười vui vẻ, cùng tôi tán gẫu suốt một hồi lâu. Sau đó chú còn hứa sáng mai sẽ dẫn tôi đi tìm trường thôn, giải quyết dứt điểm chuyện đăng ký hộ khẩu.

Tôi lại hỏi chú xem nhận nuôi Tiểu Minh Viễn thì có cần làm thủ tục gì không, định ngày mai sẽ lên thị trấn làm luôn một thể, ngoài ra cũng cần mua một số đồ dùng hàng ngày. Còn cả việc nơi ở cũng cần phải giải quyết. Chỉ độ hai, ba ngày thì còn có thể ở tạm nhà chú Ba, nhưng nếu đã quyết định ở lại Trần Gia Trang rồi, tất nhiên phải tính toán dài lâu, dù sao cũng không thể ở mãi nhà người khác được.

Chú Ba nói cách nhà bọn họ ba hộ có một căn nhà nhỏ, là nơi ở của các thanh niên tri thức trong phong trào “Về nông thôn” trước đây. Nhà đó trước có sân, sau có ao, diện tích cũng không nhỏ, nhưng đã mấy năm nay không có người ở rồi, chắc là cần phải dọn dẹp lại một chút. Còn về thủ tục nhận nuôi trẻ con, chú Ba nói, ở nông thôn này thích nuôi thì cứ mang về nuôi, những thủ tục đó chưa từng nghe nói tới bao giờ cả.

Nhưng tôi vẫn không yên tâm, nếu phía bên đó không có ý kiến gì thì còn dễ nói, nhưng lỡ như cậu của Minh Viễn tìm đến đây gây chuyện thì thực là phiền phức rồi, vì dù sao tôi cũng không phải là cô của Minh Viễn. Suy nghĩ một chút, tôi vẫn quyết định ngày mai

phải lên huyện một chuyến, mà hơn nữa, không phải là còn cần “mua đồ” hay sao?

Buổi tối tôi và Tiêu Minh Viễn ngủ cùng một phòng, thằng bé vẫn chưa hoàn toàn thích ứng được, lúc ăn cơm gần như chẳng nói năng gì. Tôi cũng không ép nó, rửa mặt cho nó xong liền giúp nó cởi quần áo, rồi thay vào bộ quần áo ngủ.

Thằng bé vẫn có chút rụt rè, nhưng hiển nhiên là rất hứng thú với bộ quần áo ngủ vừa đẹp vừa mới này, lúc thì ngó bên trái, lúc lại nhìn bên phải, trong mắt tràn ngập nét vui mừng.

Tôi giúp nó xắn tay áo và ống quần lên, sau đó lại hôn đánh chụt một cái lên má nó, thấp giọng nói: “Tiểu Minh Viễn thật đáng yêu!”

Khuôn mặt thằng bé lập tức đỏ bừng, cái miệng hơi mấp máy, dường như vừa mừng rỡ mà lại vừa ngượng ngùng.

“Đi ngủ thôi!” Tôi thôi tắt đèn, rồi xoay người ôm nó vào lòng, đắp chăn cẩn thận, từ từ nhắm mắt lại chìm vào giấc ngủ.

Chương 4

Buổi sáng tôi đã bị tiếng chim hót bên ngoài đánh thức.

Vừa mở mắt ra, tôi liền nhìn thấy ngay đôi mắt to, tròn xoe của chú nhóc trong lòng mình, nó đang lặng lẽ nhìn tôi, đáng vẻ vô cùng ngoan ngoãn. Sau một ngày ở cùng nhau, Tiểu Minh Viễn dường như đã thân thiết với tôi hơn một chút, trong mắt không còn vẻ đề phòng. Trẻ con rất nhạy cảm, chúng có thể cảm giác được ai thật lòng tốt với mình.

“Chào buổi sáng!” Tôi mỉm cười cất tiếng chào chú nhóc, lại khẽ vỗ lên bầu má bé bỏng của nó một cái. Trông chú nhóc rất đáng yêu, khuôn mặt thanh tú, đường nét rõ ràng, bây giờ đã có thể loáng thoáng nhìn ra dáng vẻ của một anh chàng điển trai trong tương lai, chỉ là hơi gầy gò một chút. Nhưng không sao cả, đợi sau khi sắp xếp tất cả xong xuôi, mỗi ngày đều được ăn cá ăn thịt, thằng bé không béo lên mới là lạ.

Khuôn mặt Tiểu Minh Viễn đỏ bừng, vội vàng loạng quạng bò dậy khỏi giường. Tôi sợ nó bị cảm lạnh, liền vớ lấy bộ quần áo ở đầu giường định mặc vào giúp nó, nhưng nó không chịu, mãi mấy giây sau mới lí nhí nói: “Cháu tự biết mặc.”

Đây là lần đầu tiên nó mở miệng nói chuyện, khiến tôi rất vui mừng, tất nhiên là cũng chiều theo ý nó, cười híp mắt lại đưa quần

áo cho nó, còn cố ý nói: “Thật hay giả đấy, cháu còn nhỏ như vậy mà đã biết tự mặc quần áo rồi sao? Đừng có nói khoác đấy nhé!”

Tiểu Minh Viễn có chút sốt ruột, vội giành ngay lấy chiếc áo và trùm lên người. Có lẽ vì chưa mặc áo len trùm đầu bao giờ, chỉ nhớ hôm qua đã được tôi mặc cho thế nào, nên chú nhóc cứ thế trùm chiếc áo len lên đầu, nhưng lại không tìm được cổ áo đâu, sau khi kêu lên mấy tiếng liền ngã ngửa ra giường, khiến tôi không kìm được cười vang ha ha.

Cười xong tôi lại giúp nó mặc áo, còn dạy nó từng chút một, như khóa phải kéo thế nào, dây giày phải buộc ra sao nào. Tiểu Minh Viễn mở to đôi mắt tròn xoe, nghe với vẻ rất nghiêm túc.

Buổi sáng sau khi ăn uống qua loa, tôi liền nhờ chú Ba Trần dẫn tới nhà trưởng thôn để đăng ký hộ khẩu cho mình và Tiểu Minh Viễn. Dù sao cũng có chuyện cần nhờ vả người ta, nên tôi đã mua một gói đường đen và một chiếc bánh ngọt mang theo.

Lúc ra khỏi cửa, Tiểu Minh Viễn cứ một mực bám lấy áo tôi không chịu buông tay, đôi mắt long lanh sáng rực, bộ dạng như thể sắp bật khóc. Tôi suy nghĩ một chút liền hiểu ra, có thể thằng bé lo tôi đi rồi sẽ không về nữa, cuối cùng tôi quyết định dắt nó theo.

Sau khi biết ý của chúng tôi, Trưởng thôn Trần không do dự gì đã đồng ý ngay, nhưng những thứ mà tôi mang theo thế nào cũng không chịu nhận, còn lớn tiếng nói: “Sau này đều là người cùng thôn rồi, còn khách sáo như vậy làm gì chứ? Chỉ là đăng ký hộ khẩu thôi

mà, mang theo những thứ này để mọi người trong thôn nhìn thấy, họ lại chẳng chỉ trích tôi hay sao?”

Tôi không kìm được đỏ bừng cả mặt, trong lòng thầm nghĩ người thời đại này đúng là thuần phác! Nếu đổi lại là thế kỷ hai mươi mốt của chúng ta mang theo thứ đồ trị giá mấy trăm đồng tới người ta còn chê ít ấy chứ.

Có điều tôi cũng nhất quyết không chịu nhận lại mấy thứ ấy, mà nói thêm: “Chú đừng hiểu lầm mà, cháu cũng chỉ là có chút lòng thành để cảm ơn chú thôi. Sau này còn có nhiều chuyện cần nhờ đến chú, nếu ngay đến chút đồ này mà chú cũng không chịu nhận, cháu làm sao dám đến tìm chú nữa.”

Chú Ba ở bên cạnh cũng lên tiếng nói giúp: “Bác cứ nhận lấy đi, cũng đâu phải là thứ gì đáng tiền, không đến nỗi bị người ta chỉ trích đâu. Nếu bác không nhận, trong lòng cháu Chung đây cũng cảm thấy áy náy. Hơn nữa, vẫn còn việc cần nhờ đến bác đây này.” Nói xong, chú lại nhắc đến chuyện căn nhà cũ kia.

Trưởng thôn Trần hơi do dự một chút, nói: “Đó dù sao cũng là tài sản chung của thôn, lần trước nhà họ Ngưu muốn xin về cho con trai lấy vợ mà tôi không chịu, nếu bây giờ chia cho cháu Chung đây, e sẽ bị người khác nói ra nói vào.”

“Bà vợ nhà họ Ngưu đó rõ là tuồng không biết xấu hổ, bản thân vốn không thiếu nhà, vậy mà vẫn cứ muốn được chia thêm. Còn cháu Chung đây...”

Chú Ba định lớn tiếng nói tiếp, nhưng tôi đã vội vàng ngắt lời: “Trưởng thôn Trần nói cũng đúng lắm, không lý nào mà cháu vừa đến đây đã được nhận ngay nhà của thôn. Hay là thế này đi, chú hãy thương lượng với mọi người trong thôn một chút, rồi đưa ra cái giá đại khái, coi như bán cho cháu căn nhà đó. Chú xem như vậy có được không?”

“Vậy sao được chứ, cháu là một cô gái, đã thế lại còn phải nuôi trẻ con...” Trưởng thôn Trần có chút khó xử, có thể nhìn ra, ông cũng rất thông cảm với hoàn cảnh phải nuôi trẻ con của tôi.

“Dù thế nào thì cũng không thể để chú phải khó xử được.” Hơn nữa, sau này tôi còn phải ở lại Trần Gia Trang, nếu thật sự khiến người dân trong thôn bất mãn, những ngày tháng về sau tôi phải sống thế nào đây chứ?

Trưởng thôn Trần suy nghĩ một lát, cuối cùng mới nghiêng rằng nói: “Chuyện này tôi quyết định là được rồi, căn nhà đó bỏ không đã mấy năm nay, nếu không sửa sang lại một chút thì cũng không ở được. Thế này đi, cháu bỏ ra đồng, rồi tôi gọi thêm mấy người trong thôn, bảo bọn họ dành ra vài ngày sửa sang lại căn nhà giúp cháu, còn về tiền mua nhà thì thôi bỏ qua đi.”

Việc hộ khẩu và nhà cửa đã được giải quyết xong xuôi, tôi tạm thời không phải lo gì nữa, trên đường về cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng, không ngừng trêu đùa Tiểu Minh Viễn cho nó nói chuyện. Chú Ba thì chỉ cầm cây tẩu thuốc mỉm cười nhìn bọn tôi, thỉnh thoảng lại nhả ra một hơi khói, lấy đó làm niềm vui.

Sau khi trở về, tôi lại nói chuyện này với thím Ba, vừa nghe nói phải bỏ ra những ba mươi đồng, thím Ba liền không kìm được than vãn: “Thím biết trong tay cháu chắc vẫn còn tiền, nhưng ngày tháng sau này còn dài, cháu lại là người có học, không làm công việc đồng áng được, coi như là không có nguồn thu, đến lúc đó miệng ăn núi lở, dù có nhiều tiền hơn nữa thì cũng đủ sống cho mấy năm đây? Sau này vẫn nên tiết kiệm một chút!”

Tôi vội vàng gạt đầu vâng dạ, trình trọng cảm ơn thím đã nhắc nhở, sau đó liền nhắc tới chuyện sửa chữa căn nhà kia.

Nhân lúc hãy còn sớm, tôi muốn lên thị trấn một chuyến. Bởi vì lần này tôi chuẩn bị mang một số thứ từ trong nhẫn không gian ra, cho nên dù thế nào cũng không thể mang Tiểu Minh Viễn đi được. Sau khi dùng hết lý lẽ giải thích một hồi, thằng bé mới chịu buông tay ra, nhưng đôi mắt đã đỏ lựng, khuôn mặt tràn đầy vẻ quyến luyến.

Rời khỏi Trần Gia Trang, đi thêm hơn hai dặm thì có đường cái, tôi phải đợi mất hơn nửa giờ thì mới có một chiếc xe khách cũ nát đi qua. Sau đó là một cuộc hành trình gian nan đi lên thị trấn.

Thị trấn bây giờ căn bản không so được với thời hiện đại, đường thì nhỏ, nhà cửa thì thấp, mà người cũng không nhiều. Tôi hỏi đường mất mấy lần, cuối cùng đã tới được cục Công an. Sau khi nghe nói mục đích của tôi khi đến đây, anh cảnh sát trực ban không kìm được, cười nói: “Vừa nhìn tôi đã biết ngay cô em là người thành phố, chứ người nông thôn mà nhận nuôi trẻ con thì còn chẳng biết đi đăng ký hộ khẩu, đừng nói gì đến việc làm thủ tục nhận nuôi.”

Tôi cũng cười phụ họa theo: “Dù có thế nào cũng cần làm theo chính sách, nếu không tôi cảm thấy không được vững dạ. Đồng chí giúp tôi xem cần những tài liệu gì, để tôi còn biết mà chuẩn bị.”

Anh cảnh sát đó vui vẻ nói: “Đâu có phiền phức như vậy, chỗ chúng tôi chỉ cần đăng ký một chút là xong. Đúng rồi, cô em có thư giới thiệu không nhỉ?”

Trong lòng tôi thầm căng thẳng, vội lấy thư giới thiệu ra đưa cho anh ta. Cái thư giới thiệu này tôi làm từ trước khi đến đây, ở chỗ người làm giấy tờ giả, bên trên có đóng một cái dấu đỏ tươi của cục Cảnh sát thành phố Bắc Kinh, nhưng không biết con dấu của năm 2010 liệu có giống với con dấu của năm 1981 hay không.

Anh cảnh sát này tuy nói nhiều, nhưng tính cách lại không xấu, làm việc cũng nhanh gọn, một lát sau đã làm xong thủ tục cho tôi. “Cộp...” Một con dấu đỏ tươi được đóng xuống, vậy là tôi đã chính thức trở thành người giám hộ của Tiểu Minh Viễn rồi.

Nhưng khi tôi chuẩn bị nói tạm biệt để rời đi, anh cảnh sát đó lại nhất quyết kéo tôi lại nói chuyện, lúc thì hỏi về Thiên An Môn, lúc lại hỏi đến nghi thức kéo cờ. Tôi thấy anh ta vừa giúp mình một chuyện lớn, nên cũng không tiện từ chối, đành miễn cưỡng ứng phó qua loa. Nào ngờ anh ta càng nói càng hăng, nhìn điệu bộ này, chỉ sợ là còn muốn kéo tôi lại thấp đèn nói chuyện thâu đêm mất.

“Làm gì đấy? Tiểu Trâu.” Có người đột nhiên kêu lên bên ngoài cửa. Giọng nói rất vang, khí thế đông đặc, thoáng nghe đã biết ngay là người có địa vị.

Tôi ngoảnh đầu lại nhìn, chỉ thấy một anh chàng trẻ tuổi cao lớn mặc đồ cảnh sát đang đứng ngay giữa cửa, che đi mất phần lớn ánh sáng.

“Đội trưởng Lưu đến rồi. Cô em này là từ thủ đô đến đây, kiến thức rộng lắm.” Anh cảnh sát cất tiếng chào anh chàng trẻ tuổi kia, anh chàng đó lạnh lùng liếc mắt nhìn tôi, rồi đi thẳng tới.

Anh cảnh sát vốn nói nhiều, chỉ đôi ba câu đã kể lại xong xuôi chuyện của tôi. Anh chàng trẻ tuổi kia nghe xong, sắc mặt dường như còn mang theo nét hoài nghi, đôi mắt hồ trừng lên nhìn tôi từ trên xuống dưới một lượt, sau đó đột nhiên nói: “Cô đưa thư giới thiệu đây tôi xem chút nào!”

Trái tim tôi lập tức nảy lên đến tận cổ họng. Chắc anh chàng sẽ không coi tôi là phần tử phản cách mạng đấy chứ?

Tôi nở một nụ cười gượng gạo, sau lưng ướm dẫm mồ hôi, trở nên lạnh ngắt. Nhưng tôi lại không dám từ chối, đành chậm rãi đưa tay móc thư giới thiệu ra, trong lòng thầm cầu mong kỹ thuật của tay làm giấy tờ giả kia có thể vượt qua được cửa ải này, nếu không tôi sẽ gặp xui xẻo to mất.

Khi tôi vừa mới đưa thư giới thiệu cho anh ta, chợt có một ông lão chạy vào, sốt ruột kêu lớn: “Mau qua đây giúp một chút nào, lão Lý vừa ngã từ trên ghế xuống, hình như bị gãy chân rồi.”

Hai người kia vừa nghe vậy, lập tức quên cả việc kiểm tra giấy tờ của tôi, co cẳng chạy ra ngoài. Tôi đứng ngây ra đó một lúc, cuối

cùng cũng tỉnh táo trở lại, vội cắt hết giấy tờ đi, trong lòng vẫn còn thâm sợ hãi.

Khi tôi đang chuẩn bị rời đi, chợt thấy mấy người bọn họ đang khiêng một người đàn ông trung niên đi vào. Nhìn thấy tư thế khiêng người của họ, tôi thiếu chút nữa đã té xỉu, định bước tới chỉ dẫn một chút, nhưng đột nhiên nhớ ra chuyện giấy tờ của mình, thế là lại chùn chân.

Đang lúc do dự, chú cảnh sát trung niên bị thương kia đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, khiến tôi sợ đến giật nảy mình, chẳng còn tâm trạng đâu mà để ý chuyện giấy tờ giả nữa, vội vàng chạy đến ngăn họ lại: “Dừng lại, dừng lại, mau buông người xuống đi! Mấy người còn làm bừa như vậy, vết thương của chú ấy sẽ càng lúc càng nặng hơn đấy.”

Đội trưởng Lưu đột nhiên ngoảnh đầu lại, đôi mắt hồ trợn trừng, trầm giọng hỏi: “Cô muốn làm gì?”

“Tôi còn có thể làm gì nữa chứ? Tôi là bác sĩ!” Tôi bực tức quát lớn: “Mau buông người xuống cho tôi! Anh, giúp tôi đi kiếm một tấm ván gỗ về đây, còn cả anh nữa, đi tìm ít vải đi, không có thì dây thừng cũng được...”

Ông lão và anh cảnh sát kia vừa nghe thấy lời của tôi, không do dự chút nào đã chạy ngay ra ngoài chỉ có Đội trưởng Lưu là vẫn đứng im ở đó không động đậy. Lúc này tôi cũng chẳng còn tâm trạng mà để ý đến anh ta, chỉ biết cúi đầu tỉ mỉ quan sát tình trạng của người bị thương.

“Gãy xương, có điều không nghiêm trọng lắm.” Không bị chảy máu, cũng không có vết thương ngoài da, sau khi chỉnh lại xương, đầu tiên cần dùng nẹp cố định lại, rồi đưa đến bệnh viện xử lý sơ qua một chút là xong.

Vừa nói, tay tôi vừa thao tác, chú cảnh sát trung niên kia kêu “a” một tiếng, tôi mau chóng dùng nẹp gỗ cố định chân của chú lại, sau đó dùng vải quấn chặt mấy lớp. Không đến mười phút, mọi việc đã được xử lý xong xuôi.

“VẬY... là xong rồi sao?” Anh cảnh sát kia tỏ ra nghi hoặc, cứ như là thấy người ta ngã còn chưa đủ đau.

Tôi tiện tay cầm miếng vải bên cạnh lên lau tay, cất tiếng dặn dò: “Đưa đến bệnh viện rồi hãy cho chú ấy uống thuốc giảm đau, nếu cần thì cũng nên bó thạch cao nữa. Bị thương đến gân cốt thì phải nghỉ ngơi một trăm ngày, sau khi tháo thạch cao cũng không nên vận động ngay. Đợi lát nữa tôi viết cho đơn thuốc, nghỉ ngơi điều dưỡng một thời gian là không có vấn đề gì đâu.”

Ông lão bên cạnh vừa nghe thấy thế liền vội vã đi lấy giấy bút, tôi không cần nghĩ ngợi gì lập tức viết ngay ra mấy đơn thuốc, rồi dặn dò bọn họ nên dùng vào lúc nào. Chú cảnh sát trung niên kia vội vàng cảm ơn, nét mặt tỏ ra vô cùng cảm kích.

Theo yêu cầu của tôi, ông lão kia tìm lấy một cái cang, rồi cùng anh cảnh sát vừa nãy khiêng người bị thương đi. Anh chàng Đội trưởng Lưu đó thì ở lại, nhìn tôi bằng vẻ mặt phức tạp vô cùng, hỏi: “Cô học y sao? Lại còn là người Bắc Kinh nữa, tại sao không ở thành phố, đến chỗ bọn tôi đăng ký hộ khẩu làm gì?”

Thấy anh ta không nhắc đến chuyện kiểm tra giấy tờ nữa, tôi cũng cảm thấy yên tâm hơn, liền cười nói: “Một mình tôi dẫn theo thằng bé đến thành phố quả thực là không tiện. Nếu ra ngoài làm việc, trong nhà sẽ không có ai trông nó, còn nếu không làm gì, miệng ăn núi lở, lại càng không phải là cách. Ở nông thôn chi tiêu cũng ít, thời gian làm việc lại không cố định, cho dù trong nhà có chuyện gì thì cũng có thể nhờ hàng xóm xung quanh giúp đỡ. Dù sao tôi cũng chẳng có hoài bão gì to lớn, cứ tạđây vài năm, đợi thằng bé lớn hơn một chút rồi sẽ trở lại thành phố.”

Đội trưởng Lưu lẳng lặng gật đầu, cũng chẳng biết là có tin hay không. Thấy anh ta một lúc lâu sau vẫn không nói gì, tôi liền thầm cảm thấy thấp thỏm bất an, nhưng lại chợt nghe anh ta hỏi: “Cô học y ở đâu vậy?”

“Nhà tôi...” Tôi vừa định nói là nhà mình có nghề y gia truyền, nhưng lại chợt nhớ đến cha của Kim Minh Viễn, không biết trước đây khi tới Hạ Nam Oa ông ta có nhắc gì đến chuyện gia đình không, nhớ mà có gì sai khác, vậy là coi như lộ tẩy rồi, vì thế tôi liền nói chữa lại: “Tôi học Đông y ở đại học.”

“Cô còn là sinh viên đại học nữa sao?” Đội trưởng Lưu nheo mắt nhìn tôi, dường như không tin tưởng cho lắm.

Tôi không trả lời anh ta, mà trừng mắt lên giận dữ.

“Thế bệnh thấp khớp lâu năm cô có chữa được không?” Anh ta dường như cũng đã nhận ra là tôi không vui, giọng nói liền thấp hơn một chút, mang theo vẻ rụt rè cẩn thận như muốn lấy lòng.

“Chữa thì tất nhiên là chữa được.” Tôi ngẩng cao đầu, nói: “Có điều bây giờ tôi phải về rồi, chút nữa còn có chuyện cần làm, để trễ thì không kịp giờ xe chạy mất.” Nói xong, tôi lườm anh ta một cái, rồi đi ra ngoài.

Chương 5

“Này, cô đợi một chút, đợi một chút!”

Tôi hùng hù hỏ hỏ đi thẳng về phía trước, Đội trưởng Lưu hót ha hót hải đuổi theo phía sau: “Tôi nói này... Sao cô nóng tính như vậy chứ, tôi có chỗ nào không phải với cô đâu. Này, cô đợi một chút...”

Chân anh ta dù sao cũng dài hơn chân tôi rất nhiều, chỉ vài ba bước chân là đã chạy được lên phía trước và chặn tôi lại. Có điều khuôn mặt anh ta lúc này đã không còn vẻ nặng nề như ban đầu nữa, mà trở nên khách sáo vô cùng: “Vừa nãy quả thực là tôi không đúng, cô đừng giận. Bây giờ cho tôi xin lỗi cô, vậy có được không?”

Người ta đã xin lỗi như vậy rồi, tôi cũng không cần thiết phải làm bộ làm tịch gì nữa, có điều tôi thật sự không hề nói dối chút nào: “Tôi cũng chẳng giận gì anh cả mà thật sự có việc cần làm. Giờ tôi phải tới họp tác xã mua bán mua một đồng đồ đây này, rồi còn phải quay về nữa, nếu không thằng bé ở nhà sẽ quấy khóc mất.”

“Cô muốn mua cái gì tôi sẽ đi cùng cô, rồi sau khi khám bệnh xong tôi sẽ lái xe đưa cô về tận nhà. Đúng rồi, nhà cô ở xã nào nhỉ?” Lần này thái độ của anh ta quả thực rất thành khẩn, xem ra người bị bệnh thấp khớp lâu năm đó có quan hệ rất sâu sắc với anh ta, không phải cha đẻ thì là mẹ đẻ, bằng không ắt cũng là cha vợ.

“Anh có xe sao?” Tôi khẽ mỉm cười, hỏi bằng giọng hơi xấu xa. Bây giờ mới là đầu thập niên tám mươi, chẳng lẽ cục Cảnh sát đã mua xe cho những người cấp đội trưởng rồi sao?

“Cái này cô không cần quan tâm, tôi đảm bảo sẽ đưa cô về.” Đội trưởng Lưu vỗ ngực nói.

Đàn ông con trai nói một là một, hai là hai, anh ta đã nói như vậy rồi, tôi tất nhiên không có lý do gì để nghi ngờ. Hơn nữa, ngay đến hợp tác xã mua bán ở đâu tôi cũng còn chưa biết.

Chúng tôi nói chuyện với nhau một lát, rồi tới hợp tác xã mua bán mua đồ. Trước lúc đi thím Ba đã liệt kê cho tôi một danh sách rất dài, toàn là những món đồ cần mua, tôi lại thêm vào một số thứ nữa, vừa vào cửa đã đưa ngay tờ danh sách đó cho nhân viên bán hàng.

Nói đúng ra thì nhân viên bán hàng ở hợp tác xã mua bán thời này còn rất kiêu căng, lúc tôi vào cửa liền thấy bọn họ đang túm năm túm ba ngồi nói chuyện, bên cạnh có một ông lão nông dân một hồi lâu mà chẳng ai thèm để ý đến. Nhưng vừa nhìn thấy chúng tôi đi vào, thái độ của bọn họ lập tức thay đổi ngay, cũng không biết là nhờ oai hùm của Đội trưởng Lưu, hay là do chiếc áo nỉ lông cừu trên người tôi lúc này.

Cô nhân viên bán hàng vừa kê khai hàng hóa vừa nói chuyện với tôi, lát sau còn hỏi dò tôi xem chiếc áo này mua ở đâu, bao nhiêu

tiền. Tôi bèn kiêu ngạo trả lời: “Cũng không đắt đâu, có hơn sáu mươi đô la Hồng Kông, tôi nhờ bạn tôi ở Hồng Kông mang về hộ đấy.”

Sắc mặt của cô nhân viên bán hàng lập tức trở nên xanh lét. Đội trưởng Lưu ở bên cạnh bật cười.

Nhưng tôi quả thực không lừa gạt gì cô ta, nói hơn sáu mươi đô la Hồng Kông còn là bớt đi nhiều rồi đấy, rõ ràng là phải hơn sáu trăm mới mua được.

Đội sau khi tất cả đồ đạc đều được mang ra, Đội trưởng Lưu bèn kêu cô nhân viên bán hàng lấy cho một chiếc bao tải lớn, nhét hết mọi thứ vào trong, tiện tay vác lên vai mình. Đến bây giờ tôi mới nhận ra, mang theo một người đàn ông đi mua đồ đúng là chuyện tốt, coi như có một người khuân vác miễn phí luôn.

“Xong chưa vậy?” Anh ta hỏi.

“Vẫn chưa.” Tôi đáp: “Anh có biết lò mổ ở đâu không, tôi phải đi mua ít thịt lợn.”

Lần này thì đến lượt khuôn mặt anh ta trở nên xanh lét: “Chạy từ dưới xã lên tận đây mua thịt lợn, cô thật biết giày vò người khác đấy!”

Tôi cất tiếng cười vang: “Không phải là đúng dịp đi lên thị trấn sao, hơn nữa, nếu tôi mua ở xã, một lần mua hết thịt lợn luôn, người khác phải làm sao đây chứ?”

Đội trưởng Lưu tức giận nghiêng răng ken két: “Cô định mua bao nhiêu đây?”

“Ngày mai với ngày kia người trong thôn sẽ giúp tôi sửa nhà, việc ăn uống không thể xuề xòa được, tất nhiên cũng không cần nhiều, nhưng ít ra cũng phải có độ trăm cân[5]. Mà có khi tôi mua luôn cả nửa con lợn cho tiện, nói không chừng người ta còn cho thêm bộ lòng ấy chứ.”

Đội trưởng Lưu im lặng suốt một hồi lâu chẳng nói năng được gì.

Trên đường đi tới lò mổ lợn, chúng tôi gặp đồng sự của Đội trưởng Lưu, anh ta vội vác theo bao tải hàng hóa đó tới chào hỏi, chẳng mấy chốc đã trở lại với hai bàn tay không. Anh chàng này thật biết lợi dụng tài nguyên miễn phí.

Có Đội trưởng Lưu dẫn đường, tôi đã mua được thịt lợn một cách suôn sẻ. Lần này tôi mua nguyên nửa con, tổng cộng là một trăm ba mươi cân, được chặt ra thành những phần hơn hai mươi cân một rồi bỏ vào hai chiếc bao tải. May mà Đội trưởng Lưu vốn khỏe mạnh, mỗi vai vác một bao, cắn răng đi ra cửa. Mới đi chưa bao xa, đã có một chiếc xe jeep màu xanh hướng về phía chúng tôi mà nhún còi. Đội trưởng Lưu vội vàng bỏ đồ xuống, rào bước đi về phía chiếc xe đó.

Chẳng bao lâu sau, trên xe có một người trẻ tuổi đi xuống, giúp chúng tôi khiêng thịt lợn vào trong thùng xe phía sau.

“Lên xe đi!” Đội trưởng Lưu mồ hôi mồ kê nhễ nhại vẫy tay gọi tôi.

Anh chàng này không gạt tôi, đúng là có thể kiếm được xe thật.

Chiếc xe chạy về phía trước một cách vững vàng, đến bên ngoài một căn nhà hai tầng thì dừng lại. Đội trưởng Lưu quay sang ra hiệu, tôi liền vội vã xuống xe.

Nhìn ngôi nhà này, tôi đoán ngay người bị bệnh ắt không phải là người bình thường. Thời buổi này muốn có một căn nhà trong thị trấn không khó, nhưng muốn có nhà hai tầng thì lại chẳng phải chuyện dễ dàng gì.

Vừa vào nhà, lập tức có một người phụ nữ trung niên bước ra đón chúng tôi, rồi nói với Đội trưởng Lưu: “Đào Đào, con về rồi à.” Thì ra đây chính là mĐội trưởng Lưu, còn tên đầy đủ của anh ta chắc là Lưu Đào Đào.

“Con mời được một bác sĩ tới xem bệnh thấp khớp cho ông nội.” Khuôn mặt Đội trưởng Lưu thoáng đỏ lên, nhìn sang phía tôi với vẻ hơi xấu hổ.

Cô Lưu liếc sang phía tôi với vẻ mặt đầy nghi hoặc, hiển nhiên là không cho rằng tôi có bản lĩnh lớn đến thế. Có điều cô vẫn không nói gì, cười nói Đội trưởng Lưu: “Vào nhà nhanh lên, ông nội con vừa rồi còn đang đánh cò với chú Hàn đấy, con mau vào chào ông với chú một tiếng đi!”

Đội trưởng Lưu “vâng” một tiếng, rồi gọi tôi theo anh ta vào nhà.

Căn nhà được bài trí rất đơn giản và mộc mạc, sát bức tường phía bắc có kê mấy chiếc tủ lớn sơ sài, trông cũng khá cũ rồi, giữa phòng thì được đặt một chiếc sofa làm bằng gỗ, tấm đệm bên trên đã giặt nhiều đến nỗi bạc cả màu, có mấy chỗ từng bị rách phải vá lại. Một ông lão râu tóc bạc phơ đang ngồi trên sofa lên tiếng, giọng nói sang sảng, mắt tròn tròn, vừa nhìn là biết không phải người dễ tính.

“Về rồi à?” Ông lão liếc mắt nhìn qua phía Đội trưởng Lưu, lớn tiếng nói: “Lại mời được tay lang băm nào đến đây nữa hả, không phải tôi đã nói là không uống thuốc gì hết rồi sao?”

“Ông nội...” Đội trưởng Lưu kêu lên một tiếng bằng giọng van nài, nhưng ông lão lại không để ý tới anh ta, mà ngoảnh đầu đi, nói với người đàn ông trung niên bên cạnh mình: “Tiểu Hàn, đừng để ý đến nó, chúng ta tiếp tục nói chuyện của chúng ta thôi!”

Ông lão ngày thật đúng là...

“Không uống thuốc cũng được thôi, nhưng không uống rượu thì không được.” Tôi chậm rãi cất tiếng. Trước đây khi ở nhà tôi đã từng không ít lần theo ông nội ra ngoài khám bệnh, cũng từng gặp không ít ông lão có tính cách cố chấp thế này, tất nhiên là cũng hiểu cách nói chuyện với bọn họ.

“Cái giuống rượu?” Ông lão lập tức ngoảnh đầu lại, đôi mắt rực sáng nhìn tôi: “Nhóc con vừa nói là ông có thể uống rượu đúng không, tốt, tốt, cháu nhất định là có bản lĩnh lớn rồi.” Nói xong lại

quay sang lớn tiếng quát lên với Đội trưởng Lưu: “Tôi sớm đã nói là uống rượu không có vấn đề gì rồi, các người còn cản tôi. Bây giờ không còn gì để nói nữa chứ hả, bác sĩ người ta cũng đã nói là tôi có thể uống rượu rồi.”

Tôi thấy bộ dạng của Đội trưởng Lưu có vẻ như sắp khóc đến nơi, trong lòng thầm cảm thấy tức cười, nhưng vẫn lên tiếng khuyên can: “Rượu thì đúng là có thể uống, nhưng mà phải điều độ, hơn nữa còn không được uống bừa bãi, nhất định phải là loại rượu thuốc mà cháu pha chế cho ông.”

“Thì ra nhóc con đánh lừa ông, uống rượu thuốc có gì ngon đâu chứ, chẳng có tí mùi rượu nào.” Ông lão tức tối vô cùng, giọng nói cũng không còn vui vẻ như trước đó nữa.

Tôi nói: “Ông cứ yên tâm đi, chắc chắn là có mùi rượu mà. Nếu không có mùi rượu có khi còn không chữa được bệnh thấp khớp của ông ấy chứ. Nhưng nói gì thì nói, ông cũng cần cho cháu xem cái chân của ông trước đã, như vậy thì mới có thể cho thuốc đúng bệnh được ông ạ. Nếu không, dù cháu có phương thuốc gia truyền cũng không thể dùng bừa bãi được.”

Lần này thì ông lão không từ chối, nhưng trong miệng vẫn còn lẩm bẩm: “Có rượu dù gì cũng tốt hơn là không có.”

Tôi xem kỹ cái chân của ông lão rồi mặc kệ ông lão tỏ ra khó chịu, coi như ông lão đã đồng ý rồi, liền xoay người lại bảo Đội trưởng Lưu đi lấy giấy bút, sau đó viết ra hai đơn thuốc đưa cho anh ta, còn dặn dò thêm: “Đều là dùng để ngâm rượu đấy, loại thứ nhất là rượu uống, còn loại thứ hai là dùng bên ngoài, khi đau thì trực tiếp xoa

rượu thuốc lên đó là được. Đợi hai tháng nữa tôi sẽ quay lại, xem tình hình thế nào rồi đổi đơn thuốc.”

Đội trưởng Lưu vội vàng nhận lấy, trình trọng cảm ơn.

Tôi đã hoàn thành nhiệm vụ một cách tốt đẹp, sau đó liền xin phép từ biệt để ra về. Cô Lưu ra sức muốn giữ tôi lại ăn cơm, dù bụng tôi đang rất đói, nhưng ngại không muốn ở lại. Tuy hôm nay đúng là tôi đã khám bệnh cho ông Lưu, nhưng tôi cũng đã sai phái Đội trưởng Lưu suốt cả ngày rồi, lát nữa còn phải nhờ anh ta đưa về nữa.

Khi tôi đang đưa đẩy với cô Lưu, bên ngoài chợt có một người đàn ông trung niên đi vào. Trên người ông ta mặc một bộ quần áo kiểu Tôn Trung Sơn đã bạc màu, đeo một đôi kính mắt, trông đáng vẻ rất thư sinh, giống như một thầy giáo của trường trung học nào đó gần ở đây vậy.

Chợt nghe Đội trưởng Lưu gọi “cha” một tiếng, tôi không khỏi giật nảy mình. Ông chú trông có vẻ thư sinh này có nhìn thế nào cũng không giống cha của một gã vai u thịt bắp như Đội trưởng Lưu.

Chú Hàn nào đó vừa ngồi trong nhà nói chuyện với ông Lưu cũng đã đi ra, nhìn thấy cha của Đội trưởng Lưu, liền cười nói: “Huyện trưởng Lưu về rồi sao.”

Người đàn ông trung niên trông có vẻ giản dị như một thầy giáo trung học này không ngờ lại là huyện trưởng của huyện chúng tôi! Tôi lại một lần nữa chấn động.

Thực ra Trần Gia Trang cách thị trấn không xa, có Đội trưởng Lưu lái xe hộ tống, chưa tới một giờ tôi đã về đến thôn rồi. Chiếc xe bốn bánh của anh ta vừa mới vào thôn, lập tức có rất nhiều người dân chạy đến ngắm nhìn, đám trẻ choai choai thì chạy lăng xăng khắp nơi, miệng không ngừng hò hét: “Mau ra đây xem xe hơi này, nó có bốn bánh cơ nhé.”

“Ồi chà, đây là xe từ đâu đến nhỉ?”

Có người nhìn qua cửa sổ xe thấy tôi, vội vàng co cẳng chạy tới nhà chú Ba báo tin: “Chú Ba, thím Ba ơi, cô em họ Chung được người ta dùng xe hơi đưa về này!”

Nghe đấy, nghe đấy, cứ như thể tôi là tù nhân bị người ta áp giải về vậy.

Chiếc xe jeep chạy thẳng một mạch đến cửa nhà chú Ba, chúng tôi vừa xuống xe, hai chú thím liền lập tức chạy ra đón. Nhưng Tiểu Minh Viễn chạy còn nhanh hơn bọn họ, loáng cái đã ôm chặt lấy chân tôi. Tôi vội khom người xuống bế nó lên, hôn đánh chụt một cái lên má nó, lại hỏi mấy câu kiểu như cháu có nghe lời không, có ngoan không. Tiểu Minh Viễn ra sức gật đầu lia lịa.

Thím Ba không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, liền ghé đến bên cạnh tôi cất tiếng hỏi nhỏ: “Thế này là sao thế cháu, là sao thế cháu? Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tôi đỏ khóc đỏ cười đáp: “Không có gì đâu thím, chỉ là đồ nhiều quá, nên cháu nhờ Đội trưởng Lưu đưa về thôi.” Sau đó lại vẫy vẫy tay với Đội trưởng Lưu, nói: “Cảm ơn nhé, hay anh vào nhà uống chén trà rồi hãy đi!” Nói xong, tôi lại nhờ chú Ba tới chỗ thùng xe giúp chuyển đồ xuống.

Đội trưởng Lưu khẽ gật đầu, lẳng lặng tới giúp chú Ba mang đồ xuống.

Đợi sau khi chúng tôi vào nhà, mọi người trong thôn ở bên ngoài nói chuyện một lúc, rồi cũng dần tản đi.

Chú Ba và Đội trưởng Lưu ngồi trên giường lò nói chuyện, tôi bế Tiểu Minh Viễn cùng thím Ba vào bếp đun trà, nhân tiện kể lại chuyện ngày hôm nay. Thím Ba nghe xong, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng kêu lên: “Cháu đúng là bác sĩ sao, vậy thì tốt quá, sau này trong thôn chúng ta nhớ có ai bị đau đầu cảm cúm thì cũng tiện hơn nhiều rồi. Cháu không biết trong thôn không có bác sĩ bất tiện đến chừng nào đâu. Trước đây lỡ mà bị ốm, mọi người đều phải cố chịu, nếu quả thực không chịu được thì mới lên xã mua bừa chút thuốc gì đó. Còn vị bác sĩ chân trần trên xã thì chỉ biết tiêm penicillin cho người ta, mặc kệ bệnh gì cũng thế hết.”

Nói xong, thím lại khen tôi thêm một lần nữa, khiến tôi không khỏi có chút xấu hổ. Tiểu Minh Viễn ngồi trong lòng tôi thì mở to đôi mắt tròn xoe, khuôn mặt đầy vẻ ngưỡng mộ.

Thím Ba lại nói: “Tiểu Minh Viễn sau này phải học theo cô cháu đấy nhé, học được bản lĩnh rồi, có sự nghiệp rồi, như thế mới có thể báo đáp cô cháu cho tốt!”

Tiểu Minh Viễn nghiêm túc “ạ” một tiếng, như thể thật sự có thể hiểu được lời của thím Ba

Tôi bật cười, lẩm bẩm nói: “Cháu cũng không mong nó có sự nghiệp gì to lớn, chỉ cần nó có thể lớn lên thành người, không đi học mấy thứ xấu xa, vậy là đã tốt lắm rồi.”

Thím Ba khẽ trách: “Trông cháu nói kìa, Tiểu Minh Viễn là đứa bé ngoan ngoãn hiểu chuyện, trưa nay còn giúp thím nhóm lửa đấy. Mà suốt cả ngày nó đều đi theo thím, không hề nghịch ngợm chút nào, thím chưa từng thấy đứa bé nào dễ trông như vậy. Sau này có cháu dạy dỗ, một đứa bé ngoan như vậy làm sao mà thành người xấu được chứ, cháu đừng có lo lắng vớ vẩn nữa đi!”

Ôi bà cố nội của tôi ơi, tôi quả thực không lo lắng vớ vẩn chút nào!

Tôi nhìn Tiểu Minh Viễn trong lòng với tâm trạng hết sức phức tạp, lại đưa tay xoa nhẹ mái tóc mềm mại của nó, muốn nói gì đó, nhưng không biết rốt cuộc nên nói gì thì tốt.

Thằng bé rất nhạy cảm, dường như đã nhìn ra được điều gì trên khuôn mặt tôi, ánh mắt liền trở nên hết sức rụt rè, cứ như sợ làm tôi giận. Mãi một lúc lâu sau, nó mới nói khẽ: “Cô ơi, sau này cháu sẽ nghe lời, sẽ không trở thành người xấu đâu.”

Trái tim tôi như đột nhiên bị thứ gì đó đâm mạnh, khiến lồng ngực đau nhói. Bắt đầu từ ngày nhận nhiệm vụ, tôi luôn có một ý nghĩ: nó là Kim Minh Viễn của hai mươi chín năm sau, là một kẻ đã từng phạm tội giết người, nhưng đối xử như thế với một đứa bé đáng thương là một điều tàn nhẫn đến mức nào cơ chứ. Tuy trước giờ tôi vẫn luôn dịu dàng với nó, nhưng một đứa bé nhạy cảm như nó liệu có phải sớm đã phát giác ra điều gì rồi không?

“Cô tin cháu!” Tôi trịnh trọng trả lời: “Tiểu Minh Viễn của cô vừa thông minh vừa chính trực, sau này chắc chắn sẽ trở thành một người đàn ông tốt.”

“Sau này cháu cũng muốn làm bác sĩ.” Tiểu Minh Viễn cuối cùng đã chịu nở nụ cười. Trong khoảnh khắc đó, ánh mặt trời dường như đã soi rọi khắp căn phòng, thế giới cũng trở nên rực rỡ hơn.

“Bác sĩ à...” Tôi thấy có chút khó xử, làm bác sĩ không phải là một chuyện dễ dàng, chỉ riêng việc đi học đã có thể khiến người ta phát điên: “Đây là chuyện của tương lai, chúng ta cứ để tương lai hãy nói, nhé!” Ai mà biết được sau này nó sẽ có hứng thú với nghề nào chứ. Kiếp trước không phải nó mở công ty cũng rất phát đạt đó sao... Ôi, phì, sao tôi lại nhắc đến chuyện kiếp trước làm gì chứ.

Chương 6

Với sự hiếu khách của mình, chú Ba, thím Ba tất nhiên sẽ không để Đội trưởng Lưu uống chén trà xong rồi đi ngay, nhất quyết giữ anh ta lại ăn cơm tối.

Ăn tối xong, bên ngoài trời đã tối mịt, thím Ba liền giữ anh ta ở lại qua đêm. Tôi nhớ lúc ăn tối anh ta có uống ít rượu, trời tối thế này mò về quả thực là không an toàn, nên cũng đứng bên cạnh phụ họa theo, thế là anh ta liền ở lại.

Buổi tối, Đội trưởng Lưu và chú Ba ngủ cùng một giường, thím Ba, tôi và Tiểu Minh Viễn ngủ trên chiếc giường còn lại. Nhưng vừa mới nằm xuống, tôi lại chợt nhớ đến thịt lợn trong bao tải, vội gọi thím Ba dậy cùng đi lấy thịt ra.

“Ủi chà, cái cô bé ngọc này, cháu mua nhiều thịt như thế làm gì chứ?” Thím Ba vừa nhìn thấy hai cái bao tải lớn đó, lập tức kinh ngạc kêu lên.

Tôi cười hì hì mấy tiếng, nói: “Không phải là ngày mai còn cần nhờ người ta giúp đỡ sao, việc ăn uống không thể xuê xòa được, nếu không mọi người đâu có sức mà làm việc chứ.”

“Dù là vậy thì cũng không cần nhiều đến thế này! Đi lên xã mua độ hai cân thịt là đủ rồi, xem cháu này, nhiều thịt như vậy, phải mất bao nhiêu tiền mới mua được chứ.” Miệng thím Ba không ngừng

cầm rằm trách cứ, nhưng động tác trên tay thì không hề dừng lại chút nào, chẳng mấy chốc thịt trong hai chiếc bao tải lớn đã được bỏ hết ra, để lộ ra bộ lòng lợn ở phía dưới cùng.

Thím Ba lập tức mừng rỡ kêu lên: “Úi chà chà, được cho hai bộ lòng ngon nữa này. Ngày mai kiếm lấy mấy củ gừng già và ít hồi hương rồi cho vào hầm cả thể, đảm bảo sẽ ngon lắm đấy, còn tiết kiệm được thịt.”

Tôi có thể cảm nhận được một cách rõ ràng, thím Ba quả thực là rất biết cách sống. Nhưng... tôi mua nhiều thịt lợn về như vậy, chẳng lẽ là để ăn đến tết hay sao?

Mất bao công khuyên giải và thuyết phục, cuối cùng thím Ba đã chịu đồng ý với tôi, rằng sau khi căn nhà được sửa chữa xong xuôi sẽ mời mọi người một bữa bánh chèo nhân thịt lợn và cải trắng. Chỉ vì việc này mà tôi đã mệt đến mức phải uống hai bát nước lớn, có điều trong lòng lại cảm thấy rất dễ chịu. Bất kể thế nào, thím Ba cũng là muốn tốt cho tôi. Người thời buổi này đúng là thuần phác quá chừng...

Vì có Đội trưởng Lưu ở đây, nên tôi cũng không sắp xếp lại những thứ khác trong bao tải nữa, định đợi sáng ngày mai sau khi anh ta đi mới mở bao ra, như vậy sẽ tránh được việc khi tôi lén lấy đồ từ trong nhãn không gian ra bị anh ta phát giác.

Bởi vì sáng hôm sau còn phải đi làm, nên khi trời còn chưa sáng Đội trưởng Lưu đã đi rồi.

Đến khi tôi ngủ dậy, những người tới giúp sửa nhà đều đã có mặt đầy đủ. Dẫn họ tới là Trưởng thôn Trần, có sáu người tất cả, trong đó có bốn người trẻ tuổi và hai ông lão tuổi tác hơi lớn một chút. Tôi vội vàng ra ngoài chào hỏi mọi người, Trưởng thôn Trần liền giới thiệu cho tôi mấy người kia.

Hai ông lão kia đều họ Trần, so vai vế trong họ còn lớn hơn chú Ba một bậc, nhưng nhìn vẫn còn rất nhanh nhẹn. Một người được gọi là ông Bảy, thường ngày chủ yếu là đi trông các ao cá trong thôn, người còn lại được mọi người gọi là Xa Lão Bả Thức, chính là chủ nhân của chiếc xe ngựa duy nhất ở Trần Gia Trang này. Tôi vội vàng chào hai người họ một tiếng, lại móc từ trong túi ra bao thuốc lá vừa mua hôm qua và đưa ra mời. Hai ông lão chỉ nhìn thoáng qua một chút, đều không chịu nhận, nói là không có mùi thuốc.

Mất người trẻ tuổi còn lại cũng đều là con cháu họ Trần, cái tên đều mang theo nét đặc sắc của vùng nông thôn, lần lượt là Cầu Thặng, Nhị Trụ Tử, Thiết Thuận và Tam Ngưu. Tôi lại lần lượt đưa thuốc cho họ, lần này thì họ không từ chối, còn cười khì nói: “Bọn cháu không phải người cổ hủ như ông Bảy đâu nhé, loại thuốc có đầu lọc thế này không dễ gì mà được hút đâu.”

Mọi người tán gẫu với nhau vài câu, sau khi tôi nói sơ lược một chút về yêu cầu của mình, họ liền bắt đầu đi làm việc. Tới lúc này tôi mới vào nhà định gọi Tiểu Minh Viễn dậy mặc quần áo, nhưng vừa bước vào liền phát hiện thằng bé đã mặc đồ xong xuôi cả rồi, nhìn lên chiếc giường lò, ngay đến chăn gối cũng được gấp gọn gàng... Trời ạ, thằng bé hiểu chuyện thế này, có còn là trẻ con ba tuổi không đây?

Có điều tôi vẫn nhất quyết bế nó đi rửa mặt đánh răng, thể hiện trách nhiệm của một người làm cô với nó.

Bởi vì người đến hôm nay nhiều hơn dự đoán, cho nên lúc này thím Ba đã bắt đầu bận rộn chuẩn bị cho bữa trưa rồi, thấy tôi vẫn còn đang ngồi đó hì hì hà hà nói chuyện với Tiểu Minh Viễn, thím liền bước tới bảo: “Này cháu, mau vào trong nhà mà xem xét tình hình một chút đi, thấy có chỗ nào cần sửa chữa thì cứ nói với họ một tiếng!”

Được thím Ba nhắc nhở, tôi lập tức nhớ đến chuyện nhà vệ sinh, liền giật mình nhảy bật dậy, chạy thẳng vào trong nhà. Một lát sau, tôi đã bung theo một chiếc bồn cầu ra ngoài.

“Ồ, cái chậu này to như vậy, đợi đến Tết, chắc phải đựng được nguyên cả một nồi mì ấy chứ.” Thím Ba cảm thấy rất nghi hoặc về cái thứ to uyển trướng lóa này, không kìm được cất tiếng hỏi: “Nhưng sao tự nhiên dưới đây lại có cái lỗ thế cháu?”

Tôi cảm thấy dở khóc dở cười, sau khi suy nghĩ một chút, liền giảng giải tỉ mỉ về công dụng của chiếc bồn cầu này cho thím Ba nghe. Nghe tôi nói xong, được biết cái thứ này hóa ra lại là bồn cầu, thím Ba cười đến nỗi không khép miệng lại được, còn giậm chân bình bịch nói: “Người thành phố bọn cháu hay thật đấy, có đi nhà xí thôi mà cũng phải dùng đến cái thứ trướng lóa thế này. Trông nó rõ là sạch sẽ, đến lúc ngồi lên rồi, làm sao mà rặn ra được.”

Tôi không nói gì thêm, chỉ cười hềnh hếch, cố gắng bê cái thứ nặng nề này đi. Chắc thím Ba nhìn không quen bộ dạng vất vả đó của tôi, vội vàng chạy tới giúp đỡ, không ngừng hỏi tôi xem cái thứ này mua ở đâu, lắp đặt thế nà

Tôi làm sao dám nói là mình mang theo từ trước, chỉ đành đùn đẩy hết lên người Đội trưởng Lưu, còn về việc lắp đặt thì căn bản không thể làm khó tôi được.

Hồi đầu những năm chín mươi, gia đình chúng tôi vẫn còn ở trong một căn nhà có cả sân vườn, khi đó tôi đã từng nhìn thấy cha tôi lắp bồn cầu rồi. Chỉ cần đào một cái hố bên ngoài, rồi dùng một tấm pro xi măng lớn đập lên trên, lắp thêm cái ống dẫn nối với bên ngoài là được. Cũng không cần có vòi nước máy, chỉ cần xách một thùng nước để sẵn ở đó, mỗi lần đi xong dội vào là được. Nếu tôi không có kinh nghiệm, làm sao dám mang theo cái thứ này bên người chứ.

Tiểu Minh Viễn đúng là một con sâu theo đuôi, tôi đi đến đâu, nó liền theo đến đó. Thằng nhóc còn đưa tay ra giúp đỡ như thật, khuôn mặt đỏ bừng cả lên, trông bộ dạng rõ ràng là đã dùng hết sức.

Căn nhà của tôi cách nhà thím Ba cũng không xa, chỉ đi một lát là tới. Thái độ của mọi người đối với cái bồn cầu quả nhiên cũng giống hệt thím Ba vừa nãy, sau đó lại còn cười tôi. Nhưng thấy tôi kiên quyết muốn làm, mọi người vẫn nghe theo tôi mà lắp nó trong sân sau, còn dựng thêm một cái nhà xí nhỏ nữa.

Khi lắp bồn cầu bỗng xảy ra một vấn đề nhỏ, đó là tôi chỉ nhớ mang theo ống nước đồng bộ, nhưng quên xi măng, và càng không ngờ được là ở nơi này ngay đến xi măng cũng không bán. Cuối cùng

Trưởng thôn Trần lấy nửa bao xi măng tích trữ trong nhà ra cho tôi dùng tạm. Có điều ông bảo tôi đừng nói với người khác chuyện này.

Mọi người làm việc cật lực, chẳng bao lâu sau nóc nhà đã được thay xong, còn có một cây xà nhà được thay mới.

Buổi trưa thím Ba nấu một nồi lòng lợn thật lớn, mọi người đều ăn vui vẻ vô cùng. Tiểu Minh Viễn sợ tôi không gấp được, còn ra sức gấp thức ăn giúp tôi. Dáng vẻ chăm chú của nó khiến mọi người đều bật cười, còn nói vừa nhìn đã biết hai người chúng tôi là họ hàng thân thích.

Chú Xa Lão Bả Thức ra sức khen bữa cơm này của tôi rất ngon, khiến tôi thầm cảm thấy xấu hổ, vội nói: “Đợi ngày mai sửa nhà xong, cháu sẽ mời mọi người ăn bánh chèo nhân thịt lợn với cải trắng. Mọi người cứ gọi hết người nhà đến đây, chúng ta cùng ăn cho vui.”

Mọi người nghe thấy thế đều vỗ tay khen hay, Trưởng thôn Trần thì gật đầu lia lịa nói: “Cháu Chung đây đúng là người rộng rãi!”

Chỉ có thím Ba ở bên cạnh cười gượng gạo.

Buổi chiều, tôi sắp xếp lại những thứ đồ đã mua hôm qua một chút. Ngoại trừ vải và đường trắng mà thím Ba nhờ tôi mua, tôi còn mua thêm một đồng đồ dùng hàng ngày khác, đương nhiên tôi còn lấy thêm rất nhiều thứ từ nhãn không gian ra. Nhìn thấy những thứ đó, đôi mắt thím Ba liền trở nên sáng rực, đặc biệt là phích nước

nóng, thím thậm chí còn không dòi được ánh mắt đi. Tôi không nhiều lời tặng ngay cho thím một cái. Thứ này ở thời hiện đại cũng chỉ có giá hai mươi đồng mà thôi, chỉ riêng việc tôi ăn cơm ở đây mấy ngày nay cũng tốn kém hơn số tiền đó rồi, đó là còn chưa tính phần của Tiểu Minh Viễn.

Trên thị trấn không bán gạo, cho dù trong nhẫn của tôi có thì cũng không thể lấy ra, đành nói với thím Ba rằng tôi đã gọi điện cho người bạn ở Bắc Kinh, nhờ anh ta mua hộ mấy trăm cân gạo và một ít dầu ăn, chừng mười ngày nữa là sẽ đưa về thị trấn, đến lúc đó tôi sẽ lên thị trấn mang về.

Thím Ba nghe xong, không ngừng khen tôi bản lĩnh lớn, sau đó lại nhắc đến Đội trưởng Lưu, khuôn mặt đầy vẻ kiêu hãnh nói: “Cháu là người đầu tiên trong thôn chúng ta được ngồi xe hơi quay về đây, thím biết ngay cháu không phải là người bình thường mà.”

Tôi cảm thấy rất xấu hổ.

Mọi người làm việc mãi đến khi trời tối mới nghỉ tay, sau đó thắp đèn dầu ăn cơm. Buổi tối, tôi nhất quyết không để thím Ba nấu lòng lợn nữa, mà cắt mấy cân thịt ba chỉ ra kho tàu, bỏ thêm một ít khoai tây, đến khi mở vung nồi ra, đôi mắt mọi người đều sáng rực. Ngay đến tôi cũng không kìm được phải nuốt một ngụm nước bọt, đã mấy ngày nay tôi không được ăn bữa cơm nào có thịt rồi.

Tuy chú Ba, thím Ba đều lên tiếng quở trách hành vi lãng phí của tôi, nhưng khi động đũa thì cũng không hề khách sáo chút nào. Trưởng thôn Trần còn gọi thêm cả hai đứa cháu nội đang tuổi choai choai trong nhà đến, hai đứa nhóc đều ăn uống hăng say. Lúc sắp đi

còn nói với tôi: “Dì Chung ơi, ngày mai bọn cháu còn đến ăn bánh chéo nữa đấy nhé.”

Thím Ba nghe thế liền quát lớn một tiếng, khiến hai đứa nhóc sợ hãi chạy biến đi.

Buổi tối, tôi nằm trên giường lò kể chuyện cho Tiểu Minh Viễn nghe, những cuốn sách xem tranh học chữ mà tôi mang tới từ thời hiện đại đều xanh xanh đỏ đỏ, khiến Tiểu Minh Viễn rất thích thú, cứ cầm quyển sách mà lật hết lượt này đến lượt kia. Tôi dỗ dành nó, dạy nó cách đọc bính âm[6]. Thằng bé ngoan ngoãn gật đầu, giọng nói non nớt đọc theo tôi từng âm một, đáng vẻ hết sức nghiêm túc.

Sáng hôm sau, nó đã thuộc nằm lòng hai mươi sáu chữ cái bính âm rồi.

Đến buổi trưa, tôi còn nghe thấy nó kể câu chuyện Sói đến rồi cho đứa cháu lớn năm tuổi của Trương thôn Trần nghe.

Thằng bé này thông minh quá, khiến tôi cũng cảm thấy có áp lực rồi đây.

Buổi trưa, mọi người cùng ăn một bữa bánh chéo hết sức vui vẻ, tính cả trẻ con và người lớn, tổng cộng phải có tới hai mươi người.

Đến chiều, tôi vào trong nhà dọn dẹp sơ qua một chút, sau đó chuyển đồ đạc vào. Đồ đạc thực ra cũng chỉ có rương hòm và phích nước là hơi to một chút, còn lại đều là mấy thứ như khăn mặt, chậu rửa mặt, bàn chải đánh răng. Mấy chị, mấy thím trong thôn đều rất hứng thú với bánh xà phòng thơm của tôi, đưa lên mũi ngửi suốt một hồi, rồi gật đầu lia lịa.

Tôi vốn định tặng họ mỗi người một bánh, nhưng nghĩ kỹ lại thì quyết định không nên làm như vậy. Tuy mọi người ở đây đều thật thà, nhưng tôi cũng không cần phải tỏ ra là mình có tiền có của, lỡ lần sau người ta lại đến xin tôi nữa thì sao? Tôi không thể lo cho người ta cả đời được.

Sau khi căn nhà mới được dọn dẹp xong thì hết sức sáng sủa, tường trong, tường ngoài đều được trát bùn mới, cỏ dại trong sân không còn lại cọng nào. Cái ao nhỏ phía sau cũng đã được dọn sơ qua, chỉ là nước không được sạch lắm, nhưng dùng để dội nước trong nhà vệ sinh thì không có vấn đề gì.

Trên chiếc giường lò được trải chiếu trúc, thím Ba ôm theo hai chiếc chăn bông và một chiếc bàn nhỏ đã gãy một chân đến cho tôi. Anh Thiết Thuận ở sát vách tặng tôi ít củi, còn Trưởng thôn Trần và ông Bảy cũng cho tôi hai túi lương thực, chú Xa Lão Bả Thứ mang đến nồi và bát đũa, mấy nhà còn lại ai cũng tặng một ít đồ dùng thường ngày. Chắp vá tất cả những thứ ấy lại, cuộc sống độc lập của tôi coi như có thể bắt đầu được rồi.

Lúc này trời buổi đêm còn chưa lạnh lắm, trong nhà không cần đốt giường lò, nên ngay tối hôm ấy tôi đã cùng Tiểu Minh Viễn dọn qua nhà mới. Để chúc mừng tôi, mọi người còn đốt một dây pháo tép ngắn, khiến bọn trẻ con trong thôn đều thích thú vô cùng. Đợi

sau khi đốt pháo tếp xong, có mấy đứa nhóc còn chạy tới tìm những quả pháo chết, rồi lại chạy vào trong căn bếp nào đó gắp ra một miếng than củi đang cháy dở, sau đó đốt pháo từ xa, và vung tay ném xuống nước, phát ra một tiếng “âm” thật lớn.

Nhìn đám nhóc ấy chơi đùa, đôi mắt Tiểu Minh Viễn sáng rực lên, khuôn mặt tràn đầy vẻ khao khát. Nhưng cuối cùng nó vẫn bê một chiếc ghế nhỏ tới ngồi cạnh tôi, bàn tay nhỏ nhắn đưa lên chống cằm, lúc thì quay sang nhìn tôi nói chuyện, lúc lại đưa mắt nhìn đám nhóc đang chơi đùa ngoài sân.

Tôi sợ nó lại sinh ra cái tính con gái, vì thế bèn kêu nó ra ngoài chơi với đám trẻ con kia. Tiểu Minh Viễn suy nghĩ một chút, nhưng không động đậy, mà dùng giọng kiên định nói: “Cháu ở lại với cô.” Nói xong hình như còn sợ tôi đuổi nó đi, vội vàng bổ sung thêm một câu: “Đốt pháo nổ nổ vào tay thì đau lắm.”

Trong lòng tôi thầm sợ hãi, ng nói thế, nếu không phải nó đã từng bị thương, sao lại có tiềm thức như vậy được? Tôi vội vàng cầm bàn tay nhỏ nhắn của nó lên xem kỹ càng, vẫn còn may, chỉ hơi gầy và đen một chút, không có vết thương nào. Nhưng nói thật ra thì thời buổi này mọi người còn chưa giải quyết được vấn đề no ấm, muốn tìm một đứa bé béo tròn ở nông thôn quả thực chẳng phải chuyện dễ dàng gì.

Trái tim của Tiểu Minh Viễn cứ như được làm bằng pha lê vậy, vừa thấy hành động này của tôi liền đoán được ngay là tôi đang nghĩ gì, bèn nói: “Phân Lừa nhà cậu rất ham chơi, đốt pháo tếp, chảy nhiều máu lắm.”

Tôi suy nghĩ một chút, rồi cũng cảm thấy trò chơi nguy hiểm này không nên để Tiểu Minh Viễn chơi là tốt nhất.

Nhưng cũng không thể sợ bóng sợ gió như thế được. Hơn nữa, con trai mà không hợp với đám bạn đồng lứa thì sẽ dễ hình thành tính cách lầm lì, suy nghĩ không thông những vấn đề nhỏ nhất, mà như vậy sẽ rất dễ xảy ra vấn đề. Cho nên, cuối cùng tôi vẫn đẩy nó ra ngoài, còn dặn nó cứ chơi đùa cho thoải mái.

Tôi ngồi trong nhà nói chuyện với mấy chị, mấy thím trong thôn một lát, lại lấy thêm một ít nước và hạt dưa, rồi không kìm được liếc mắt nhìn ra phía ngoài. Nhưng vừa nhìn tôi liền cảm thấy đau đầu ngay, Tiểu Minh Viễn một mình đứng ở đằng xa nhìn, những đứa bé khác không hề để ý đến nó. Tôi suy nghĩ một lát, cảm thấy chỉ có hai khả năng, một là lũ trẻ con không thích người lạ, hai là bọn nó thấy Tiểu Minh Viễn còn nhỏ quá nên không muốn chơi cùng. Dù sao thì Tiểu Minh Viễn cũng mới có ba tuổi, mà đứa nhỏ nhất trong đám kia cũng phải cao hơn nó tới nửa cái đầu. Hồi còn nhỏ, tôi cũng không thích chơi với những đứa nhỏ tuổi hơn, chê bọn nó non nớt...

Tôi bèn lén lấy từ trong nhẫn không gian ra một nắm kẹo, khẽ gọi Tiểu Minh Viễn một tiếng. Tai thằng bé rất thính, lập tức chạy ngay tới chỗ tôi. Tôi đưa kẹo cho nó, lại nhỏ giọng dặn dò mấy câu. Không biết là nó có hiểu không, đôi mắt chớp chớp, rồi gật đầu mấy cái và quay trở lại chỗ vừa rồi.

Trong lòng tôi luôn canh cánh chuyện này, chưa được bao lâu đã lại muốn chạy ra ngoài xem xét. Chị Thiết Thuận thấy bộ dạng đó của tôi thì cười nói: “Mọi người xem em Chung này, quan tâm tới Tiểu Minh Viễn còn hơn là con ruột ấy chứ. Trong thôn chúng ta có ai nuôi con như vậy đâu, cho ăn no rồi vứt ra ngoài là được, nghịch

ngộ thì đánh cho một trận là xong. Lũ quỷ con này cứ ăn đòn là sẽ ngoan ngoãn ngay thôi.”

Tôi chỉ cười không nói gì, nếu đổi lại là đứa trẻ khác, dù có đánh cho mấy roi chắc cũng không sao, nhưng thằng bé này vừa nhạy cảm vừa yếu đuối, đánh xong rồi nhớ xảy ra chuyện gì thì phải làm thế nào? Hơn nữa, nó mới có ba tuổi, lại còn gầy gò đen nhẻm, tôi cung nệm còn chẳng đủ, làm sao nỡ đánh chứ.

Đang lúc nói chuyện, chị Tam Ngưu đột nhiên kinh ngạc kêu lớn: “Bên ngoài sao rồi vậy, sao lại đánh nhau như thế chứ?”

Mọi người vội vàng chạy ra ngoài xem, chỉ thấy một đám nhóc con đang đánh nhau loạn xạ, còn kêu gào ầm ĩ. Tôi sợ Tiểu Minh Viễn bị đánh, vội vàng lấy hết sức chen vào bên trong, nhưng vừa mới chen vào, tôi không khỏi ngây người ra đó. Thằng nhóc đang thành thoi đứng một bên nhìn, vừa nhìn vừa chớp chớp nhai kẹo, mấy đứa nhóc khác vẫn còn đang ra sức cấu véo nhau, không biết rốt cuộc là vì chuyện gì.

Cũng chẳng biết tại sao, tôi luôn cảm thấy chuyện này nhất định có liên quan tới Tiểu Minh Viễn, liền vội vàng bế nó chen ra ngoài. Đợi sau khi vào nhà đóng cửa lại, tôi liền nghiêm túc hỏi nó: “Nói cho cô, tại sao mấy đứa nhóc đó lại đánh nhau vậy?”

Tiểu Minh Viễn tỏ ra vô tội nhìn tôi: “Nhị Lưu Tử muốn cướp kẹo của cháu, cháu liền đưa kẹo cho Đại Hà và Ốc Sên. Sau đó, bọn họ đánh nhau.”

Ôi, ông cụ non của tôi ời...

Chương 7

Buổi tối hôm đó, sau khi tắt đèn, tôi đã suy nghĩ rất lâu, cảm thấy chuyện này đừng nên quở trách thằng bé thì hơn. Dù sao nó cũng không làm gì quá đáng, chẳng qua là hơi mưu mô quá mc một chút thôi. Mà thực ra lắm mưu mô cũng không phải là chuyện xấu, sau này còn đỡ bị người ta lừa, chỉ cần phẩm hạnh tốt là sẽ không có vấn đề gì cả.

Hồi nhỏ tôi cũng từng làm không ít chuyện xấu, có khi còn xấu hơn thế này nhiều, chẳng hạn như ăn trộm táo của nhà hàng xóm, rồi tụ tập các anh họ để đi đánh nhau tập thể. Nhưng bây giờ mọi việc không phải đều ổn cả hay sao, tôi vẫn là một người chính trực và khỏe mạnh.

Vậy nên, trẻ con không cần phải quản thúc quá nhiều làm gì, nói không chừng sau lần này nó còn có thể thu phục mấy cậu nhóc kia về làm đàn em ấy chứ.

Trong đầu tôi đột nhiên xuất hiện một cảnh tượng quái dị, đó là thằng nhóc bé xíu này dẫn theo một đám trẻ con cao hơn nó cả cái đầu, tung hoành trong Trần Gia Trang, rồi không khỏi cảm thấy tức cười đến khó tả. Cúi đầu nhìn thằng bé trong lòng, dưới ánh trăng ngoài cửa sổ, tôi có thể lờ mờ nhìn thấy những đường nét trên khuôn mặt nó, cũng nghe thấy hơi thở đều đều của nó, một cảm giác khó tả chột nẩy sinh, khiến trái tim tôi như mềm lại.

Thằng bé này mai kia lớn lên sẽ hết sức điển trai, không biết sẽ reo rắc tai họa cho bao nhiêu cô gái nữa.

Buổi sáng đầu đông hơi lạnh lạnh, tôi nằm lì trên giường không muốn bò dậy chút nào. Tiểu Minh Viễn cũng đã thức dậy từ sớm, thấy tôi vẫn ở trên giường, cũng ngoan ngoãn nằm bên cạnh tôi, đôi mắt tròn xoe nhìn tôi không chớp.

Tôi kể chuyện cho nó nghe, câu chuyện về *Ali Baba và bốn mươi tên cướp*. Khi kể đến đoạn Ali Baba và Morgiana dùng đầu sợi giết chết tên thủ lĩnh toán cướp, tôi chợt cảm thấy như vậy là quá ghê rợn, vì vậy bèn đổi sang kể câu chuyện về *Washington và cây anh đào*, mục đích là nhằm dạy nó rằng một đứa bé ngoan thì nên dũng cảm và trung thực.

Thằng bé nằm im nghe tôi kể chuyện, sau khi nghe xong lại yên lặng một hồi lâu không nói gì, cuối cùng mới chớp chớp đôi mắt tròn xoe, nghiêm túc hỏi: “Cô ơi, có phải là vì trong tay Washington còn cầm cây rìu nên bố cậu ta mới không dám đánh cậu ta

Tôi không khỏi ngậy người ra đó.

“Chính quyền sinh ra từ nòng súng”, thằng nhóc mới ba tuổi mà đã có thể hiểu được đạo lý này, tôi thật không biết nên cảm thấy vui mừng hay nên cảm thấy lo lắng nữa đây.

Tôi bò dậy khỏi giường, rồi đưa thằng bé đi đánh răng rửa mặt, sau đó lại dạy nó cách dùng bồn cầu.

Tiểu Minh Viễn tỏ ra rất hứng thú với cái bồn cầu trắng lóa đó, sau khi tè xong vẫn không chịu đi, cứ ngồi lại trong nhà vệ sinh quan sát kỹ lưỡng, hết như là đang nghiên cứu cấu tạo của cái bồn cầu vậy. Tôi gọi mấy lần cũng không ăn thua, cuối cùng đành đi tới kéo nó dậy.

Ở ngôi nhà này chuyện gì cũng tốt, duy có việc dùng nước là không được thuận tiện, may mà phía sau còn có cái ao nhỏ, chứ nếu bắt tôi phải xách cái thùng nước tới tận bờ sông múc nước về dội bồn cầu, tôi thà nhịn đi tiểu mấy lần cho khỏe. Còn Tiểu Minh Viễn vì muốn nghiên cứu tính năng của cái bồn cầu, cứ nửa tiếng một lần, không ngừng chạy vào nhà vệ sinh, bị tôi nói cho mấy lần, thằng bé mới chịu bớt đi một chút.

Hai ngày trước, thím Ba có nói với tôi, cứ ngồi không thế này cũng không phải là cách, cần nghĩ cách gì đó kiếm tiền để bù vào chi tiêu trong gia đình. Tuy rằng sau khi đăng ký hộ khẩu ở thôn thì sẽ được chia cho mấy mẫu ruộng, nhưng với tình trạng của tôi, việc ra đồng làm ruộng chắc khỏi cần nghĩ đến, nuôi ít vịt gà tôm cá thì không thành vấn đề. Hồi còn nhỏ tôi đã từng nhìn thấy mẹ tôi cho gà ăn rồi.

Thế là tôi quyết định sau khi ăn sáng xong sẽ đi tìm thím Ba để bàn bạc về chuyện nuôi gà và nuôi cá.

Sáng hôm nay là lần đầu tiên tôi nhóm lửa nấu cơm một mình, nhưng kết quả không được như ý cho lắm. May mà có Tiểu Minh Viễn giúp đỡ một tay, nhận giùm tôi việc nhóm lửa, nhờ thế tôi mới có thể miễn cưỡng nấu được hai bát mì trứng gà, khi ăn lại không kìm được nhớ về cái bếp ga và nồi cơm điện ở thời hiện đại. Nhưng Tiểu Minh Viễn thì vẫn ăn một cách vui vẻ, nó căn bản không hề kén chọn thức ăn, đưa cho cái gì thì ăn cái đó. Mới có mấy ngày trôi qua, khuôn mặt nó dường như đã trắng hơn một chút, trông càng đáng yêu.

Nhân lúc ngọn lửa trong bếp còn chưa tàn hẳn, tôi lại cho thêm ít củi vào đun một nồi nước sôi lớn, rồi chặt đầy nước nóng vào phích. Sau đó lấy cốc sứ tráng men mà Trưởng thôn Trần cho ra, pha một cốc sữa bò lớn cho Tiểu Minh Viễn uống.

Chắc đây là lần đầu tiên nó được uống thứ này, ban đầu còn ghé mũi lại ngửi một lúc lâu, sau đó mới uống thử một ngụm, đôi mắt lập tức mở to, đáng vẻ như không thể tin nổi. Rồi nó không đợi tôi phân bua gì, nhất quyết đưa cái cốc cho tôi: “Thơm quá, cô uống đi!”

Thằng bé này đúng là không phí công nuôi, còn nhỏ như vậy mà đã biết thương cô nó rồi. Trong lòng tôi cảm thấy rất ngọt ngào, liền đưa tay ra xoa nhẹ cái đầu của nó: “Cháu uống đi, thứ này là dành riêng cho Tiểu Minh Viễn, uống vào rồi sẽ cao hơn.”

Tiểu Minh Viễn chớp chớp đôi mắt tròn xoe, dường như là đang nghĩ lời của tôi có đáng tin hay không vậy. Nhưng chắc nó còn chưa học được cách hoài nghi, chỉ cau mày nhìn tôi, đáng vẻ như đang do dự, rồi cuối cùng vẫn kiên quyết đưa chiếc cốc cho tôi: “Cô cũng uống nữa!”

Trông bộ dạng này của thằng bé, tôi biết nếu tôi không uống thì nó chắc chắn cũng không chịu uống nốt rồi. May mà tôi có mang đủ sữa bò, liền nói với nó: “Vậy được rồi, cháu uống trước cốc này đi, rồi cô sẽ pha thêm cốc nữa.”

Lần này thì thằng bé đã đồng ý, uống ừng ực hai ba hơi hết sạch cốc sữa, sau đó lại lon ton chạy đi múc một gáo nước rửa sạch chiếc cốc, rồi mới đưa cho tôi. Cái thằng bé này, sao lại hiểu chuyện như thế chứ?

Tôi pha một cốc sữa khác rồi uống hết trước mặt thằng bé, tới lúc này nó mới tỏ ra hài lòng, cười tí mắt lại nhìn tôi, đôi mắt cong như hai vầng trăng khuyết.

Sau khi ăn cơm xong, tôi lấy miếng thịt lợn nhỏ trong cái vại lớn, chuẩn bị mang đến tặng ông Bảy. Chọn miếng nhỏ hoàn toàn không phải vì tôi nhỏ mọn, chỉ đơn giản là vì nhà ông Bảy cách nhà tôi khá xa, với sức của tôi, có thể xách theo một miếng thịt khoảng mười cân đã chẳng phải chuyện dễ dàng gì rồi. Vốn tôi định để Tiểu Minh Viễn ở nhà chơi một mình, nhưng nó cứ nhất quyết đòi đi theo tôi, tôi cũng đành để nó đi theo.

Suốt dọc đường, chốc chốc lại có người cất tiếng chào hỏi, ở nông thôn đúng là quá tuyệt vời, mọi người đều nhiệt tình và chân thành hết sức. Trước đây tôi sống trong một căn hộ chung cư trên thành phố, nhưng sau gần nửa năm mà vẫn chưa quen hết mặt những người hàng xóm cùng tầng.

Khi tôi đến nơi, ông Bảy và bà Bảy đang ngồi ngoài sân sưởi nắng, mấy đứa nhóc choai choai chạy nhảy nô đùa khắp nơi. Thấy chúng tôi bước vào, bọn nhóc lập tức dừng lại, vô số ánh mắt nhìn chăm chăm vào miếng thịt lợn mà tôi đang xách trong tay, không cách nào dời đi được.

Ông Bảy vừa nhìn liền biết ngay tôi đến làm gì, vội vàng đứng bật dậy từ chối, bất kể thế nào cũng không chịu nhận. Bà Bảy cũng nhất quyết khước từ, còn xoay người đi vào nhà bốc một nắm hạt dẻ ra nhét vào tay Tiểu Minh Viễn. Tôi cố ý muốn xem nó có phản ứng thế nào, nên không nói gì cả.

Thằng bé đầu tiên là ngần ra, không chịu nhận, sau đó liền ngoảnh đầu lại nhìn tôi.

Vậy mới là bé ngoan chứ! Tôi mỉm cười gật đầu với nó, tới lúc này nó mới chịu đưa tay ra nhận lấy.

“Cháu còn không mau cảm ơn bà Bảy đi!” Tôi khẽ nói.

Tiểu Minh Viễn ngoan ngoãn nghe lời, cảm ơn bà Bảy một tiếng, giọng nói nghe ngọt ngào mà giòn tan.

Bà Bảy xua tay lia lịa, còn cười đến toét cả miệng : “Cảm ơn cái gì chứ, con gái thành phố đúng là khách sáo thật, có chút đồ ăn vặt vùng quê thôi mà. Hai cô cháu mau vào nhà ngồi đi, trong nhà còn có hồng đấy, ngọt và mát lắm cơ.” lang="FR">Tôi còn muốn đến nhà Trưởng thôn Trần một chuyến nữa, hôm qua dùng xi măng của chú ấy đến bây giờ vẫn còn chưa kịp cảm ơn, cho nên đành thoái thác, nói là lần sau sẽ tới chơi. Trước lúc đi tôi vẫn nhất quyết để thịt lợn

lại, khó khăn lắm mới xách được chỗ thịt đó đến đây, tôi làm gì còn sức mà mang về nữa chứ.

Trước khi đi, Tiểu Minh Viễn vẫn còn cho mấy đứa nhóc kia mỗi đứa một viên kẹo, thái độ của mấy đứa nhóc đó lập tức thay đổi ngay, trở nên rất thân thiết với thằng bé. Tối tận lúc chúng tôi đã đi rất xa, vẫn còn nghe thấy mấy đứa nhóc đứng đằng sau kêu lớn: “Nhóc Ngưu lần sau lại đến chơi với bọn anh nhé!”

Thím Ba đúng thật là, sao lại nói cái biệt hiệu khó nghe này ra ngoài chứ?

Suy nghĩ đến sự giúp đỡ của Trương thôn Trần trong suốt mấy ngày nay, tôi đương nhiên không thể keo kiệt, liền chọn ngay lấy một miếng thịt mỡ mang theo. Đừng cho rằng tôi đang nói đùa, người thời buổi này thường thiếu mỡ, cho nên tiêu chuẩn để đánh giá thịt lợn tốt hay xấu là có nhiều mỡ hay không. Có điều, như vậy cũng hợp ý tôi, nếu không tôi cũng không biết phải giải quyết mấy tảng thịt mỡ này thế nào nữa.

Bởi vì có công lao ủng hộ xi măng, nên Trương thôn Trần đã nhận lấy miếng thịt mỡ mà không khách sáo quá nhiều. Sau đó, ông lại nhắc đến chuyện chia ruộng: “Quy định của thôn chúng ta là chia đất dựa theo đầu người, nhưng thằng bé nhà cháu còn nhỏ, tạm thời vẫn chưa thể chia thêm ruộng được. Chú đã bàn bạc với mấy người trong thôn, quyết định chia cho cháu bốn mẫu ba sào đất ở ngay dưới gốc cây hòe phía đằng đông của thôn, cháu thấy thế nào?”

Tôi căn bản chẳng biết gì mấy chuyện đồng áng, chia đất cho tôi không phải là lãng phí hay sao? Nhưng khi tôi đang định từ chối, Trưởng thôn Trần đã nói tiếp: “Cháu đừng chê ít đấy nhé, mảnh ruộng đó vừa màu mỡ vừa tiện việc nước nôi, gần như là tốt nhất trong thôn rồi, sản lượng năm nào cũng cao hơn những nơi khác.”

Tôi cười nói: “Chú hiểu lầm rồi, cháu có dám chê gì đâu, nhưng quả thực cháu không dám nhận. Chú cũng biết đấy, cháu chưa từng làm ruộng bao giờ, việc đồng á cũng chẳng biết gì cả, nếu thật sự chia đất cho cháu, chẳng phải là lãng phí hay sao? Hơn nữa, nhận đất rồi mỗi năm còn phải nộp thuế, như vậy rõ là càng tăng thêm gánh nặng cho cháu rồi.”

Chắc Trưởng thôn Trần còn chưa suy nghĩ đến vấn đề này, nghe tôi nói vậy thì không khỏi ngây ra, lẩm bẩm: “Vậy thì phải làm sao chứ, đây là quy định của thôn... Trước giờ chưa có ai không muốn nhận đất.”

Con người Trưởng thôn Trần vốn có chút cứng nhắc, làm chuyện gì cũng phải dựa theo chính sách mới được, gặp phải trường hợp đặc biệt như tôi nhất thời khó có thể nghĩ ra cách giải quyết. Tôi suy nghĩ một chút, rồi đề nghị: “Hay là thế này đi, đất cứ chia cho cháu theo quy định, rồi để cháu xem trong thôn có ai khó khăn sẽ giao đất cho người đó làm thay, còn thuế tất nhiên cũng do người đó nộp. Chú thấy như vậy có được không?”

Trưởng thôn Trần lập tức gật đầu: “Cách này hay lắm, cách này hay lắm!” Sau đó lại cười ngượng ngáp, còn chớp chớp đôi mắt, nhỏ giọng nói: “Hi hi, nếu cháu vẫn chưa có người nào thích hợp, hay là để chú tìm giúp cháu luôn nhé?”

Trong lòng tôi cũng hiểu ra phần nào, vội vàng đồng ý ngay: “Vậy cháu xin phiền chú.”

Sau khi thương lượng xong chuyện này và đi ra ngoài, tôi liền nhìn thấy Tiểu Minh Viễn đang nô đùa rất vui vẻ với hai đứa cháu của nhà chú trưởng thôn. Ba đứa nhóc này tuổi tác cũng xấp xỉ nhau, có điều Tiểu Minh Viễn rõ ràng là gầy hơn một chút. Tuy nó mặc chiếc áo khoác màu xanh trông rất lạnh lợi, nhưng nhìn sang hai đứa nhóc khỏe mạnh rắn rỏi bên cạnh, rồi lại nhìn Tiểu Minh Viễn, lòng tôi quả thực không thể nào vui nổi.

Tiểu Minh Viễn tuy đang nô đùa vui vẻ, nhưng cũng hết sức chú ý tới chỗ cửa nhà. Tôi vừa bước ra, nó đã chạy ngay tới, vừa đứng lại liền cười híp mắt gọi “cô” một tiếng, rồi nói tiếp: “Cháu đang chơi với Đại Hùng, Tiểu Hùng.”

“Ừ, ngoan lắm, thế bọn cháu chơi trò gì vậy?”

“Dạ, chơi nặn đất sét

Tôi...

Khi tôi bế Tiểu Minh Viễn lên và chuẩn bị ra về, đột nhiên lại nhớ ra một chuyện, bèn vội vã ngoảnh đầu lại hỏi Trưởng thôn Trần: “Ngọn núi hoang phía sau nhà cháu là của thôn phải không ạ, cháu có thể khai khẩn rồi trồng ít cây ăn quả trên đó không?”

Trưởng thôn Trần nhìn tôi bằng ánh mắt ngạc nhiên, cứ như là vừa nghe thấy một chuyện gì đó khó tin lắm: “Cái gì cơ? Trồng cây ăn quả? Trong núi có thiếu loại quả gì đâu mà còn phải trồng nhỉ? Với lại nhà cháu chỉ có hai người, liệu có ăn được nhiều như vậy không?”

Tôi cũng bị lời của Trưởng thôn Trần làm cho ngây ra, trồng cây ăn quả tất nhiên không phải chỉ để mình ăn rồi, ăn không hết chẳng lẽ không thể đem bán sao?

“Cái gì cơ, bán á?” Trưởng thôn Trần cười vang, đến rơi nước mắt: “Cô cháu của tôi ơi, cháu đúng là người thành phố thật! Ở vùng nông thôn này mọi người đến com cũng chỉ vừa đủ ăn, khó khăn lắm mới để ra được ít tiền thì cũng dùng để mua nông cụ, có ai thừa tiền mà đi mua hoa quả đâu.”

“Chú trưởng thôn.” Trong lòng tôi thầm cân nhắc từ ngữ một chút, rồi nghiêm túc nói với Trưởng thôn Trần: “Người nông thôn chúng ta tất nhiên không thiếu gì mấy thứ này, nhưng người trên thị trấn thì lại thiếu. Lần trước cháu đi lên thị trấn đã quan sát kỹ rồi, ngoài hợp tác xã mua bán và tiệm lương thực ra chẳng có nơi nào buôn bán gì hết, mùa đông, người thị trấn đến quả hồng cũng không có mà ăn. Nếu chúng ta chuyển hoa quả lên thị trấn bán, chắc chắn có thể bán được dễ dàng. Cháu không dám nói là kiếm được nhiều tiền, nhưng dăm ba đồng thì chắc chắn là được, coi như bù thêm vào tiền chi tiêu của gia đình.”

Chú trưởng thôn lập tức im lặng, cúi đầu lúi táu thuốc ra châm lửa, sau khi rút mạnh vài hơi, chú liền gõ mấy cái vào đế giày cho tàn thuốc rơi ra, cuối cùng mới thấp giọng hỏi: “Vậy cháu thử nói xem, thôn chúng ta nên làm thế nào bây giờ?”

Tôi đặt Tiểu Minh Viễn xuống để nó tiếp tục chơi với mấy đứa nhóc kia, nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi mới trả lời: “Chú trưởng thôn đã có suy nghĩ này rồi, vậy chúng ta cũng cần bàn bạc kỹ càng một phen mới được.”

“Hay là thế này đi chú trưởng thôn.” Ngẫm nghĩ một lát, tôi bèn nghiêm túc nói: “Mấy ngày nữa cháu còn phải lên thị trấn mua thêm chút đồ, nhân tiện sẽ hỏi thăm thông tin giùm mọi người luôn. Như vậy chúng ta cũng có thể biết được đại khái mấy thứ hoa quả này giá cả thế nào, cách mua bán ra sao. Còn nếu cháu có thể liên hệ luôn được với người mua thì là tốt nhất, thương lượng xong sẽ chuyển hàng tới, rồi một tay giao tiền, một tay giao hàng. Còn về phần chú, bây giờ chú hãy đi thông báo trước với mọi người một tiếng, để xem mỗi nhà có thể bán được những gì, số lượng bao nhiêu. Như vậy khi cháu đi tìm chỗ bán cũng sẽ dễ nói chuyện hơn một chút.”

Chú trưởng thôn lập tức đồng tình: “Được, cứ làm theo lời cháu đi. Dù bán được hay không, mọi người cũng chẳng bị thiệt gì.”

Chương 8

Khi tôi và Tiểu Minh Viễn về đến nhà, mới chợt nhớ ra là mình quên chưa hỏi chuyện nuôi cá, vì thế liền qua nhà chú Ba, hỏi chú xem nên mua cá giống ở đâu. Nghe nói tôi muốn nuôi cá, chú Ba, thím Ba đều hết sức tán thành, nhưng lại nói bây giờ thời tiết quá lạnh, chẳng bao lâu nữa nước trong ao sẽ đóng băng, những việc như nuôi gà nuôi cá gì đó thì tốt nhất là nên đợi đến mùa xuân năm sau hãy bắt đầu.

Đã như vậy rồi, tôi cũng đành đợi thêm mấy tháng nữa vậy.

Vừa từ nhà chú Ba đi ra, tôi liền thấy nhìn thấy một đám trẻ con choai choai đang vừa kéo một gốc cây khô về nhà, vừa hát vang một bài hát nào đó. Tôi dỏng tai lên nghe, hình như là bài *Đi săn trở về*, có điều lời bài hát đã bị bọn nhóc xào xáo loạn xạ ngẫu cả lên, thảo nào ban đầu tôi không nhận ra

Nhìn đám nhóc đó chẳng mấy chốc đã kéo theo gốc cây khô đi mất hút, tôi đột nhiên nhớ ra một chuyện quan trọng vô cùng. Bây giờ mùa đông cũng sắp tới, nhưng trong nhà tôi lại chẳng còn bao nhiêu củi. Mà theo phán đoán của tôi, mấy cành cây khô trong bếp đó cũng chỉ dùng độ một, hai ngày là sẽ hết veo. Khi mùa đông đến, sẽ phải đốt giường lò, bếp lửa cũng phải thường xuyên dùng, đến lúc đó tôi biết đi đâu để kiếm củi đây? Với cánh tay như cẳng gà này của tôi, liệu có thể chặt củi được không đây?

Thế là tôi vội vã quay lại nói chuyện này với chú Ba, hỏi chú xem trong thôn có nhà nào còn thừa củi không để tôi mua. Chú Ba nghe xong liền lắc đầu nguầy nguậy, nói: “Chẳng phải chỉ là mấy cây củi thôi sao, mua bán cái gì chứ, cháu cứ đến nhà chú mang về là được.”

Nếu chỉ là vài ngày thì có lẽ tôi sẽ dày mặt mà nghe theo lời chú, nhưng đây là số củi cần dùng cho cả mùa đông, vậy chẳng phải là dọn sạch chỗ củi của nhà chú Ba hay sao chứ? Thế nên có nói gì tôi cũng không chịu, nhất quyết đòi mua.

Thím Ba thấy hai chú cháu tôi cứ lằng nhằng mãi, không nhận được nói chen vào: “Là thế này, người vùng quê bọn thím không giống như trên thành phố, chưa nghe nói có ai lại đi bán củi bao giờ, cảm thấy làm như thế là rất mất thể diện. Nếu cháu thật sự không muốn lấy không, vậy hãy bảo đám quý con trong thôn đi chặt củi giúp cháu, xong việc chỉ cần cho chúng nó mấy viên kẹo là được, đảm bảo đứa nào cũng sẽ hăng hái đòi đi ngay.”

Vừa nghe thím Ba nói như vậy, chú Ba cũng lập tức gật đầu tán đồng: “Đúng thế, đúng thế, cháu cứ bảo đám quý con trong thôn giúp đi, dù sao bọn nó nhà cũng rảnh rồi chẳng có việc gì làm.”

Như vậy... không phải là thuê lao động trẻ em hay sao, lại còn thuê với giá rẻ mạt nữa.

“Vậy thím sẽ đi gọi Đại Hà của nhà Thiết Thuận qua đây, rồi bảo Đại Hà đi gọi thêm mấy đứa nữa.” Không đợi tôi phản đối, thím Ba đã xỏ giày vào và đi ra ngoài. Chẳng bao lâu sau, Đại Hà đã dẫn theo mấy đứa nhóc chừng mười tuổi chạy vào sân, rồi nhìn tôi mà cười hềnh hếch không ngớt.

“Dì Chung, thím Ba nói là dì có kẹo cho bọn cháu.” Đại Hà ngượng ngừng nói.

Tôi vội vàng móc một nắm kẹo lớn từ trong túi ra, đang định đưa cho Đại Hà, đột nhiên lại nhớ đến Tiểu Minh Viễn, vì thế bèn đưa kẹo cho nó, bảo nó chia kẹo cho những đứa nhóc kia.

Thằng bé cầm lấy nắm kẹo với vẻ rất khó xử, lúc thì đưa mắt nhìn qua mấy đứa nhóc do Đại Hà dẫn đầu, lúc lại ngoảnh mặt qua nhìn tôi, dường như không biết phải chia thế nào.

Tôi vốn có ý muốn làm khó thằng bé, lúc này tất nhiên sẽ không nói gì với nó cả, chỉ cười đến híp cả mắt lại, coi như không nhìn thấy ánh mắt cầu cứu ấy.

Lũ nhóc kia bây giờ cũng đã biết quy củ, tuy đều thèm đến nhỏ nước giãi, nhưng lại không xông lên cướp kẹo, chỉ nhìn chằm chằm vào Tiểu Minh Viễn. Những ánh mắt đầy sự chờ mong đó hẳn là cũng mang đến cho thằng bé không ít áp lực.

Tiểu Minh Viễn suy nghĩ một lúc, cuối cùng bèn đưa trước cho Đại Hà một viên kẹo. Đại Hà lập tức bóc vỏ kẹo ra, đưa lên miệng liếm mấy cái, rồi không kìm được lắm bầm: “Vẫn là kẹo nhà dì Chung ngon nhất.” Lũ nhóc còn lại đều không kìm được nuốt nước bọt ừng ực, ánh mắt nhìn Tiểu Minh Viễn lại càng tha thiết hơn.

Tiểu Minh Viễn lần lượt chia kẹo cho lũ nhóc, mỗi đứa một viên, rồi thấy trong tay vẫn còn, nó lại chia thêm lượt nữa, nhưng chia đến lúc chỉ còn ba người, trong tay nó lại hết kẹo. Khuôn mặt mấy đứa

nhóc kia đều tỏ ra hết sức thất vọng, cái miệng xị xuống, có chút không vui.

Trong lòng tôi còn đang thầm đoán thằng bé sẽ làm thế nào để giải quyết vấn đề trước mắt, Tiểu Minh Viễn đã không chút do dự móc ngay ba viên kẹo khác trong túi ra, lần lượt chia cho ba đứa nhóc đó. Tới lúc này thì lũ nhóc đều đã tỏ ra hài lòng, tất cả vui mừng nhét kẹo vào trong túi, rồi một lát sau thì kéo nhau đi sạch.

“Một lát nữa bọn cháu sẽ đi chặt củi.” Ra đến cổng nhà chú B mới lớn tiếng nói.

Lúc này dù bọn nhóc có đi chặt củi hay không, tôi cũng không quá để tâm đến nữa. Có một cục cưng đáng yêu vừa ngoan ngoãn vừa hiểu chuyện thế này, dù có nằm mơ chắc tôi cũng sẽ cười đến tỉnh giấc mất.

Tôi bế Tiểu Minh Viễn lên hôn đánh “chụt” một cái vào má, khiến một bên má nó dính đầy nước bọt. Khuôn mặt thằng bé hơi ửng đỏ, nhào tới ôm chặt lấy cổ tôi mà thom mạnh một cái, rồi toét miệng ra cười.

Thằng nhóc này sao lại đáng yêu đến thế cơ chứ?

Khi thằng bé chia kẹo cho lũ nhóc, tôi hoàn toàn không ngờ sự việc lại được giải quyết một cách dễ dàng như thế.

Ngủ trưa dậy, tôi cùng với Tiểu Minh Viễn đi dán tường. Tôi phụ trách dán báo lên tường, còn Tiểu Minh Viễn thì đảm nhiệm việc quét hồ dán lên báo, cả hai đều hết sức bận rộn. Vừa mới dán được một nửa gian nhà, chợt nghe ngoài sân có người lớn tiếng gọi: “Dì Chung ơi, dì Chung!”

Tôi liền mở cửa sổ nhìn ra bên ngoài, không ngờ lại là Đại Hà dẫn theo đám nhóc kia tới, trong tay mỗi đứa đều ôm theo một bó củi lớn, tất cả đều đang đứng ngoài cổng cười hì hì nhìn tôi.

Tôi vội vàng bỏ tờ báo xuống, chạy ra ngoài mở cổng. Lũ nhóc nối đuôi nhau đi vào, rồi lần lượt đặt chỗ củi trong tay xuống đất, chất đầy gần nửa cái sân. Miệng tôi ngoác rộng đến nỗi thiếu chút nữa thì không khép lại được, ngăn người một hồi lâu mới nói: “Mau vào nhà đi, mau vào nhà đi, mấy đứa cứ ngồi lên giường trước, để dì vào bếp mang chút đồ ăn ra.”

Khi tôi đang nói thì Tiểu Minh Viễn cũng đã thò cái đầu ra ngoài cửa sổ, đôi mắt đen láy mở to nhìn lũ nhóc bên ngoài, nhưng lại không cười, vẻ mặt hết sức bình thản và hờ hững. Tôi ngoảnh đầu lại nói với nó: “Minh Viễn, mau ra mời các anh vào nhà đi cháu!”

Tiểu Minh Viễn nhẹ nhàng gạt đầu, rất nhanh sau đó đã chạy từ trong nhà ra ngoài.

Tuy tuổi của Tiểu Minh Viễn và đám Đại Hà chênh lệch khá nhiều, nhưng vẫn cùng là trẻ con, để nó tiếp đãi lũ nhóc giúp tôi chẳng phải tốt hơn sao. Hơn nữa, Đại Hà có thể nói là thủ lĩnh của lũ nhóc trong Trần Gia Trang, Tiểu Minh Viễn đi theo Đại Hà, khi tôi không ở bên cạnh cũng đỡ lo nó bị người khác bắt nạt.

Không có Tiểu Minh Viễn ở bên cạnh, nên chẳng có ai giúp tôi nhóm lửa, muốn nấu nướng gì cũng không xong. Sau khi lọ mọ trong bếp một lúc, cuối cùng tôi đành tuyên bố bỏ cuộc, lấy từ trong nhẫn không gian ra một ít bánh ngọt, hạt dưa và kẹo, đựng vào đĩa rồi bung ra ngoài. Lũ nhóc trong nhà vừa nhìn thấy, ánh mắt liền không cách nào rời đi được.

Lũ nhóc ở lại chơi trong nhà tôi cho đến khi mặt trời xuống núi, ăn hết ba đĩa hạt dưa và kẹo, tới lúc người lớn phải ra đi tìm, cả đám mới bị xách tai kéo về. Lúc chuẩn bị ra về, chúng còn không quên lớn tiếng kêu lên với tôi: “Dì Chung ơi, ngày mai bọn cháu lại đến chặt củi giúp dì nữa nhé!”

Thái độ của Tiểu Minh Viễn hôm nay rất tốt, luôn ngoan ngoãn ngồi trên giường lò nghe mọi người nói chuyện, tuy không mấy khi cười, nhưng xem ra đã có phong độ của một chủ nhà rồi. Trong thời gian đó, thằng bé tên là Ốc Sên còn rất thích chiếc áo khoác mới của nó, lén đưa tay sờ mấy lần, nhưng nó cũng không nổi nóng chút nào cả.

Lũ nhóc quả nhiên rất biết giữ lời hứa, mấy ngày sau đó đều tới giúp tôi làm việc nhà, không chỉ chặt củi, ngay đến gánh nước, dán tường cũng tranh nhau làm giúp. Ban đầu tôi còn lo người lớn trong nhà lũ nhóc sẽ có ý kiến, nhưng không ngờ đợi suốt mấy ngày mà chẳng thấy có ai đến tìm. Có một hôm, chị Thiết Thuận đến đón Đại Hà còn ra sức cảm ơn tôi, nói thằng nhóc Đại Hà đã mấy ngày nay không ra ngoài nghịch ngợm, phá phách gì rồi, khiến chị cũng đỡ phải lo lắng.

Thời gian cứ lẳng lẳng trôi qua, chẳng mấy chốc đã lại sắp đến ngày tôi phải.

Tôi định làm như lần trước, gửi Tiểu Minh Viễn lại nhà thím Ba. Nhưng lần này nó nhất quyết không đồng ý, cứ nắm lấy áo tôi lắc qua lắc lại, tuy ngoài miệng thì không nói gì, nhưng vẻ không vui đã hiện rõ ra trên khuôn mặt.

Thấy bộ dạng này của nó, trong lòng tôi thực ra cũng rất vui, như vậy chứng tỏ bây giờ thằng bé cũng đã biết làm nũng với tôi rồi.

Nếu không phải vì lần này có quá nhiều chuyện cần làm, tôi cũng muốn dẫn nó lên thị trấn tham quan một chuyến. Nuôi mấy cậu nhóc tì mà cứ để trong nhà mãi thì không được, phải chăm đưa ra ngoài chơi, kéo không sau này lại sinh ra cái tính con gái. Thế là tôi phải mất công khuyên bảo nó một hồi, lại hứa rằng mấy ngày nữa sẽ dẫn nó đi chơi, tới lúc ấy Tiểu Minh Viễn mới ầm ỨC gật đầu, rồi buông tay ra.

Lần này đi lên thị trấn, ngoài việc kiếm có để lấy đồ từ trong nhà không gian ra, việc quan trọng nhất vẫn là giúp mọi người trong thôn tìm nguồn tiêu thụ hàng hóa.

Mấy hôm trước chú trưởng thôn đã thống kê xong và đến tìm tôi, nói là cả thôn chắc phải có tới một, hai ngàn cân hồng có thể bán được, ngoài ra còn có không ít đặc sản vùng núi như nấm hương và hạt thông.

Nhiều thứ như vậy, nếu mang đi bán lẻ chỉ sợ có bán mấy ngày cũng không hết, mà nếu nghỉ lại trong thị trấn thì cũng thật không tiện chút nào. Tôi lại không quen biết ai khác trên thị trấn, suy đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn quyết định đi tìm Đội trưởng Lưu cho tiện. Nói gì thì nói, anh ta cũng là con trai huyện trưởng, giúp tôi chắc chắn là không có vấn đề gì.

Hôm nay vừa khéo là Chủ nhật, Đội trưởng Lưu không phải đi làm, nhưng vị huyện trưởng thư sinh kia thì lại không có nhà, mà cùng cô Lưu đi uống rượu mừng ở nhà bạn.

Nhìn thấy tôi, Đội trưởng Lưu hơi ngẩn người ra, ngay sau đó liền toét miệng cười: “Là cô à, mau vào đây, mau vào đây

Tôi vừa mới xách theo chai rượu đi vào, đã nghe trong nhà có một tiếng quát đầy vẻ giận dữ vang lên: “Nó dám, mày nghe kỹ đây cho tao, nếu nó thật sự dám đi, tao sẽ đánh gãy chân nó, để xem nó còn đi như thế nào...”

“Chuyện này là sao vậy, ông anh sao lại nổi nóng ghê thế?” Nghe giọng ông lão cứ như là muốn hất tung cả mái nhà lên, chắc đây không phải là chuyện bình thường rồi.

Đội trưởng Lưu gượng cười một tiếng, rồi lắc đầu nguầy nguậy: “Cô cứ ngồi xuống trước đi, tôi đi rót nước, rồi chúng ta nói chuyện.” Sau đó anh ta xoay người đi vào bếp, một lát sau thì xách theo một ấm trà ra ngoài.

“Thời gian vừa qua chân của ông nội anh không có vấn đề gì chứ? Rượu thuốc chắc cũng ngâm xong rồi nhỉ.” Tôi cầm chén trà lên, khẽ nhấp một ngụm, rồi gật đầu khen: “Trà ngon lắm!” Thực ra tôi chẳng biết gì về trà cả.

“Lấy đơn thuốc xong, ngay hôm sau tôi đã đi bốc thuốc, có điều phải đợi hai hôm nữa thì mới ngâm xong. Còn ông nội tôi mấy ngày nay cứ nổi giận đùng đùng, chẳng còn lòng dạ đâu mà để ý đến cái chân đau.” Nụ cười trên mặt Đội trưởng Lưu có chút gượng gạo, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, không ngừng lắc đầu thở dài.

Tôi nói: “Rốt cuộc là sao chứ hả, cứ thở vắn than dài như ông già vậy, chẳng có tí sức sống nào. Mao Chủ tịch nói đúng lắm...”

“Thôi đi cô ơi!” Đội trưởng Lưu rốt cuộc đã không nhịn được mà cất tiếng ngắt lời tôi: “Cô tưởng bây giờ còn là thời Cách mạng Văn hóa à, cứ mở miệng ngậm miệng là lại Mao Chủ tịch, định so trí nhớ với nhau hay sao?”

Chưa đến một phút sau, Đội trưởng Lưu đã không nhịn nổi nữa mà chủ động khai báo: “Còn không phải là vì thằng nhóc em họ tôi sao? Nó vừa tốt nghiệp đại học xong, gia đình khó khăn lắm mới sắp xếp được cho nó một công việc ở tỉnh, vậy mà nó lại không chịu, cứ nhất quyết đòi đến Thâm Quyển. Ai khuyên c không nghe, bây giờ đã chọc giận cả ông nội tôi rồi.”

“Đúng là nhân tài!” Trong lòng tôi thầm nghĩ như vậy, cậu em họ này của Đội trưởng Lưu thật sự là rất có tầm nhìn. Thời buổi này, có

ai mà không muốn được vào làm trong cơ quan nhà nước đâu, như vậy coi như có một bát com sắt, cả đời chẳng phải lo lắng gì nữa. Còn cậu ta thì khác hẳn, bây giờ đã nhìn ra tiềm lực phát triển khổng lồ của Thâm Quyển rồi, hẳn là sẽ có tiền đồ lắm đây.

Tôi bèn nói: “Tại sao ông nội anh lại không để cậu ta đi chứ, bây giờ không phải nhà nước đang hết sức tập trung phát triển kinh tế ở mấy đặc khu sao? Tôi thấy trong tương lai, Thâm Quyển chắc chắn sẽ phát triển hơn hẳn tỉnh chúng ta, nói không chừng chỉ vài năm nữa, em họ anh sẽ trở thành triệu phú đấy.”

“Cô đừng có nói linh tinh nữa đi!” Đội trưởng Lưu dở khóc dở cười, lắc đầu buồn bực: “Mà sức tưởng tượng của cô cũng phong phú thật đấy, nếu đem số tiền một triệu đó về đây, chắc phải chất đầy cả căn phòng này mất.”

Tôi chỉ khẽ cười, không giải thích gì thêm. Bây giờ thì một triệu đúng là con số trên trời, mà đừng nói là một triệu, gia đình nào chỉ cần có mười ngàn thôi cũng đã là rất ghê gớm rồi. Nhưng nếu đổi lại là năm 2010, một triệu còn chưa đủ mua một căn nhà rộng rãi ở Bắc Kinh ấy chứ.

“Thực ra ông nội của tôi cũng không ép nó phải đi làm ở cơ quan nhà nước, chỉ là sợ nó ra bên ngoài rồi học cái thói xấu về nhà thôi. Cô cũng biết đấy, Thâm Quyển là đặc khu, có biết bao nhiêu người ngoại quốc chứ, mà những thói xấu đều là từ những nơi đó truyền về. Tôi nghe nói giai cấp Tư sản ở đó hoạt động rất mạnh, tuổi nó thì còn trẻ, làm việc không phân biệt được nặng nhẹ, nhờ thật sự trở nên biến chất, chẳng phải là hỏng hẳn cả đời rồi sao.” Đội trưởng Lưu nghiêm túc giải thích với tôi.

Tôi không kìm được phải rùng mình một cái. Nghe nói trong năm 83, dù chỉ viết một câu nói bậy trong toilet thôi cũng sẽ bị ghép vào tội du côn, nếu bây giờ tôi có chỗ nào đó bất thường để người bên cạnh chú ý đến, liệu sau này có bị lôi ra để tính lại nợ cũ không đây?

Có lẽ là vì vẻ mặt của tôi quá nghiêm túc, Đội trưởng Lưu cũng cảm thấy hơi rờn rợn, cứ ngây ra đó nhìn tôi một hồi lâu, sau đó mới cẩn thận hỏi: “Cô Chung này, cô không việc gì đấy chứ?”

Tôi vô thức giữ chặt lấy chai rượu trong tay, trừng mắt lên nhìn anh ta, nói: “Không phải cho anh đâu.”

Đội trưởng Lưu nghe thế thì dờ khóc dờ cười: “Cô mất công mang chai rượu tới đây, lại không phải cho tôi, vậy thì chắc chắn là để biếu ông nội tôi rồi.” Nói xong cũng không thèm nhìn tôi, mà đi thẳng vào phòng trong gọi lớn: “Ông ơi, Tuệ Tuệ đến thăm ông này, còn mang cho ông chai rượu nữa.”

Tôi chỉ muốn kiếm cái lỗ mà chui xuống đất cho đỡ xấu hổ.

Ông Lưu lịch bạch chạy ra, khuôn mặt cứng đờ, trông có vẻ như rất nghiêm túc. Bàn tay vốn đang cầm chặt chai rượu của tôi lập tức buông lỏng ra.

Ông Lưu lạnh lùng liếc mắt nhìn tôi, đưa tay đón lấy chai rượu, rồi xoay người đi thẳng vào phòng: “Nhớ trả tiền cho người ta đấy!”

Tôi vừa mới nói chuyện với Đội trưởng Lưu được mấy câu, lại nghe thấy tiếng ông Lưu chạy lịch bạch từ trong phòng ra ngoài, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ kích động, đôi mắt sáng lấp lánh: “Nhóc con, chai rượu này cháu mua ở đâu đấy?”

Chai rượu đó đâu phải muốn mua là được, đó là hàng tồn kho của cha tôi, từ khi mẹ tôi kiên quyết không cho ông uống rượu, tất cả rượu của ông đều bị bà dọn đi sạch sẽ, nhét hết vào trong căn hộ chung cư của tôi. Chỉ tính riêng thời gian để ở nhà tôi cũng phải có tới mấy năm rồi, trên thị trường lấy đâu ra chứ.

Xem ra ông lão này đúng là một con sâu rượu, vừa mới ngửi mùi đã biết ngay chất lượng tốt xấu rồi. Có điều dù ông có thích hơn nữa thì tôi cũng không thể đem ra thêm được, mà ngay đến cái chai tôi cũng còn muốn lấy về nữa kìa.

“rượu này ạ?” Tôi hơi do dự một chút, rồi nói: “Nó vốn là của cha cháu, cho nên cháu cũng không biết là mua ở đâu.”

Ông lão đang định hỏi tiếp, Đội trưởng Lưu đã lên tiếng ngắt lời: “Đúng rồi, hôm nay cô đến tìm tôi có chuyện gì không?”

Đầu óc ông lão vẫn còn rất sáng suốt, nên cũng không hỏi gì thêm. Tôi thầm nghĩ chắc Đội trưởng Lưu đã nghe về thân thế “bi thảm” của tôi từ chỗ thím Ba, cho nên giờ mới sợ ông nội mình nhắc đến chuyện cũ làm tôi đau lòng.

Tôi cũng không định khách sáo với Đội trưởng Lưu thêm nữa, liền nói luôn chuyện bán hồng với anh ta. Nghe xong, anh ta vỗ đùi một cái thật mạnh: “Sao cô không đến sớm hơn hai ngày chứ? Hôm

kia, vì chuyện phát phúc lợi cho các nhân viên trong đơn vị, trưởng phòng hậu cần của chúng tôi thiếu chút nữa đã đánh nhau với người ta, khó khăn lắm mới mang về được mấy trăm cân táo thối, đáng tiếc thật! Hay thế này đi, để tôi giúp cô đi hỏi chú Hàn, xưởng kéo sợi của chú ấy có cả trăm người cơ đấy.”

Một trăm người, cho dù mỗi người chỉ mua mười cân thối thì tôi cũng bán được một ngàn cân rồi. Loáng cái đã giải quyết được quá nửa, hôm nay tôi quả nhiên đã đến đúng chỗ.

Đội trưởng Lưu là người đã nói là làm, anh ta lập tức thay quần áo rồi dẫn tôi đi tìm chú Hàn.

Nhà chú Hàn cách nhà Đội trưởng Lưu không xa, đi bộ chưa đến mười phút là tới. Nghe tôi nói xong, chú Hàn lập tức vỗ bàn đồng ý, còn đặt mua luôn một ngàn bốn trăm cân, giá là bốn xu một cân, còn những thứ như nấm hương khô hay gì đó khác thì cần xem hàng trước mới tính giá được. Sau đó chú lại hỏi tôi đến Tết trong thôn có mổ lợn không, có thể mua giúp chú vài con được không.

Chuyện này thì tôi quả thực không rõ lắm, đành hẹn sau khi quay về sẽ nói với chú trưởng thôn, đợi mấy hôm nữa chú ấy chuyển hàng đến đây sẽ trả lời một thể.

Chưa đến một tiếng đồng hồ mà đã bán được quá nửa chỗ hàng, việc của tôi hôm nay cũng coi như tạm ổn. Sau khi rời khỏi chỗ chú Hàn, Đội trưởng Lưu còn định dẫn tôi đến một đơn vị khác, để giải quyết nốt chỗ hồng còn lại.

Vốn dĩ nếu chỉ làm vậy thì chuyện này có thể xong ở đây, nhưng tôi còn muốn đi loanh quanh khảo sát một chút, để xem trong thị trấn có hộ cá thể nào chuyên bán hàng nông sản không. Nếu có thể liên hệ được, sau này chúng tôi cứ trực tiếp đưa hàng đến đó là xong, đỡ mất công mỗi lần đều phải đi nhờ Đội trưởng Lưu, bởi như thế thật là làm phiền người ta quá.

Chương 9

Tôi đi lòng vòng trong thị trấn một hồi lâu, cuối cùng cũng nhìn thấy một cửa hàng chuyên bán các loại thực phẩm, ngoài cửa có bày hai giỏ đan bằng trúc, bên trong chỉ còn lại nửa giỏ táo thối bị người ta bỏ lại sau khi đã chọn hết những quả ngon.

Ban đầu tôi không nói là muốn bán hồng, mà hỏi ông chủ trẻ tuổi mới độ đôi mươi của cửa tiệm xem ở đây có bán hồng không. Cậu ta thấy tôi ăn mặc sáng sủa, cho rằng tôi là người của đơn vị nào đó đến mua hàng, thế là vội vàng bước tới, dáng vẻ hết sức nhiệt tình: “Cô em muốn mua hồng sao? Chừng bao nhiêu? Trong cửa hàng bây giờ không có, nhưng độ hai ngày nữa thì chắc chắn không thành vấn đề, chỉ là số lượng không nhiều thôi.”

Số lượng không nhiều! Tôi vừa nghe thấy liền lập tức cảm thấy có hy vọng, bèn cười híp mắt lại nhìn cậu ta, ôn tồn hỏi: “Thế giá cả thế nào?”

Cậu ta tỏ vẻ dễ chịu nói: “Hôm nay chúng ta làm ăn lần đầu, tôi thấy cô em cũng là người dễ chịu, vậy thế này đi, tôi cũng không kiếm tiền của cô em, coi như là để kết bạn. Tôi nhập hàng với giá bốn xu rưỡi, bán cho cô em giá năm xu, coi như là chỉ lấy tiền vận chuyển thôi, cô em thấy thế nào?”

Tôi khẽ mỉm cười, khom người nhặt một quả táo thối trong giỏ, tung lên cao và đón lấy: “Được, bốn xu ruỡi, trong tay tôi còn năm, sáu trăm cân hồng, bán hết cho cậu đấy.”

Cậu chàng lập tức ngây ra, không kìm được, cười gượng gạo nói: “Cô em đừng đùa như vậy, tôi trông cô em ăn mặc thế này, nhất định là từ thành phố lớn đến, bán hồng cái gì chứ.”

Tôi cười bảo: “Đừng có một điều cô em, hai điều cô em như vậy, tuổi chị đây còn lớn hơn cậu đấy, phải gọi là chị nghe chưa! Mà tôi cũng không gạt cậu, trong tay tôi quả thực còn năm, sáu trăm cân hồng, cậu cứ cho cái giá, nếu thấy hợp lý tôi sẽ bán cho cậu. Còn nếu thấy không hợp, tôi sẽ bán luôn cho trạm thu mua là xong.”

Thấy tôi nói năng chân thành, cậu ta rốt cuộc đã tin, bèn cười hì hì nói: “Sao lại bán cho trạm thu mua chứ, mấy nơi của nhà nước đó đều ép giá xuống thấp lắm. Hơn nữa, người ta có chịu mua hồng hay không còn chưa biết được. Chị cứ đưa tới chỗ em đi, đảm bảo giá cả sẽ hợp lý.”

“Cậu đừng có lằng nhằng với tôi, cứ nói giá luôn đi, cậu định trả giá thế nào?”

“Ba xu ruỡi.” Cậu ta lập tức thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: “Chị đừng cho rằng em xấu tính đấy, hàng hoa quả không giống với những thứ khác, kiểu gì cũng có mấy quả hỏng, đến lúc đó đều phải trừ vào phần của em. Hơn nữa, em là người bán lẻ, khó tránh khỏi có lúc phải cân tươi cho người ta vài hoa, số lượng nhiều rồi, trọng lượng cũng sẽ lên theo. Nếu em thu mua với giá cao hơn, quả thực khó có thể kiếm tiền được.”

Những lời này của cậu ta hẳn không phải là giả, tôi không suy nghĩ nhiều liền đồng ý ngay, rồi hẹn ngày kia sẽ bảo người chuyển hàng tới.

Cậu ta thấy tôi tính tình thoải mái, liền thở phào một hơi, rồi vội vàng kéo tôi vào nói chuyện, mục đích không ngoài việc muốn mua thêm chút hàng về bán. Tôi cũng có ý muốn xây dựng quan hệ hợp tác lâu dài, nên hăng hái đàm phán với cậu ta.

Cuối cùng chúng tôi đã bàn bạc xong xuôi, sau này cứ mười ngày, Trần Gia Trang lại đưa hàng lên một lần, những món đặc sản vùng núi như trứng gà, hạt thông cũng đều mua hết. Vấn đề giá cả cụ thể, tôi sẽ bảo Trương thôn Trần bàn bạc với cậu ta sau.

Sau khi ăn chút đồ ở một cửa hàng nhỏ ngay gần trạm xe khách, tôi liền quay về nhà.

Khi còn cách Trần Gia Trang một đoạn khá xa, tôi đã xuống xe rồi. Không vì điều gì khác, chỉ đơn giản là tôi không thể để mọi người trong Trần Gia Trang nhìn thấy mình xuống xe mà chẳng mang theo gì bên người. Nếu không đến lúc đó tôi biết phải giải thích ra sao về đồng đồ xuất hiện bên cạnh mình đây?

Sau khi xác định xung quanh mình không có ai khác, tôi mới bắt đầu lấy đồ từ trong chiếc nhẫn không gian ra. Đầu tiên là bảy, tám bao tải gạo loại ba mươi cân một bao, tôi còn dùng hai chiếc bao lớn để đựng chúng lại, tránh để người ta nhìn thấy nhãn hiệu ngoài vỏ bao, sau đó là một lô một lốc những thứ đồ gia vị như mắm, muối,

tương, dầu, tôi cũng đứng trong một bao khác. Xong xuôi, tôi ngồi phịch lên mấy chiếc bao tải đó, chờ có người đi qua thì nhờ về thôn gọi người giúp.

Có trời mới biết tại sao con đường này lại vắng vẻ như vậy, tôi đã phải ngồi chờ suốt nửa tiếng đồng hồ, tới lúc mặt trời đã gần xuống núi, mới nhìn thấy từ đằng xa có một chiếc xe ngựa đang chậm rãi tiến lại. Đợi chiếc xe ngựa đó đến gần và nhìn rõ người trên xe ngựa, tôi lập tức mừng rỡ vô cùng, vội vàng chạy tới: “Chú Xa Lão Bả Thức, là chú ạ.”

“Ấy, sao cháu lại ngồi ở đây một mình vậy?” Chú Xa Lão Bả Thức hỏi.

Tôi trả lời: “Cháu vừa nhờ được bạn mua cho ít hàng chuyên về thị trấn, hôm nay lên đó mang về. Nhưng bây giờ vừa mới xuống xe, cháu đã không động đây gì được nữa rồi. Đây là bà Trần phải không ạ

Bà cụ cười híp mắt, gật đầu với tôi, rồi quay sang thấp giọng bảo chú Xa Lão Bả Thức: “Mau giúp cháu nó mang đồ lên xe đi, nó là con gái, làm gì có sức mà bê được nhiều đồ như vậy.”

Chú Xa Lão Bả Thức không nói gì, lập tức nhảy xuống xe, nhanh tay giúp tôi đưa đồ lên. Để một ông lão lớn tuổi như vậy giúp tôi mang đồ nặng, trong lòng tôi cảm thấy vô cùng xấu hổ nên cũng vội vã đi tới, đưa tay ra giúp đỡ, nhưng vừa mới hơi sơ xảy một chút thôi, tôi đã suýt trượt cả cánh tay rồi.

Chú Xa Lão Bả Thức đưa tôi về tới tận nhà, còn giúp tôi chuyển đồ xuống, xong xuôi rồi, đến chén trà cũng không chịu uống đã định đi ngay. Tôi ra sức kéo chú lại, phải nói hết lời mới nhét cho chú được một chai dầu vừng.

Sau khi tôi thu dọn đồ đạc xong xuôi, thím Ba đã nghe thấy tiếng động mà dẫn Tiểu Minh Viễn đến rồi.

Tôi xoay người lại, chỉ kịp nhìn thấy một cái bóng nhỏ bé chạy ào vào trong sân như tên lửa, nháy mắt đã nhào vào lòng tôi, khiến tôi phải loạng choạng lùi về phía sau mấy bước, rồi ngồi phịch xuống đất. Tuy cũng có lúc Tiểu Minh Viễn hết sức nhiệt tình, nhưng khi có mặt người ngoài thì luôn tỏ ra ngượng ngập, biểu hiện ngày hôm nay khiến tôi không khỏi cảm thấy có chút bất ngờ.

“Hôm nay làm sao vậy?” Tôi đưa tay đỡ thẳng bé dậy, ôm chặt nó vào lòng, mỉm cười hỏi. Nhưng vừa mới nói xong, tôi đã phát hiện ra có điều gì đó không bình thường, liền cúi đầu xuống nhìn kỹ. Chỉ thấy trên chiếc áo khoác màu xanh nhạt tôi mới thay cho nó hồi sáng dính đầy bùn đất, cổ tay áo còn bị xé toạc cả chỉ, chiếc mũ nồi đội trên đầu lúc này cũng đã biến mất chẳng còn bóng dáng.

Tiểu Minh Viễn không phải một đứa bé nghịch ngợm, trước giờ luôn quý trọng quần áo trên người, sao lại thành cái bộ dạng này được chứ? Chẳng lẽ nó đã đánh nhau với người ta?

Tôi vội vàng buông thẳng bé ra để quan sát kỹ càng, quả nhiên nhìn thấy quần áo nó ửng đỏ, trên mặt còn loáng thoáng có dấu vết như vừa khóc, cái miệng thì mím lại thật chặt, dáng vẻ như đang vô cùng tủ thân. Chuyện này rốt cuộc là sao chứ?

“Sao vậy, có phải là cháu đánh nhau với người ta không?” Tôi cố gắng nói bằng giọng dịu dàng hết sức, sợ làm thằng bé sợ.

“Tiểu Minh Viễn ngoan ngoãn như vậy, sao lại đi đánh nhau được.” Thím Ba hậm hực mắng lớn: “Là hai cái đứa không biết xấu hổ ở Hạ Nam Oa tìm đến đây.”

“Cái gì?” Tôi lập tức giật nảy mình, vội vàng nhảy dựng lên: “Bọn họ đến đây làm gì chứ?” Tuy sau khi tìm được Tiểu Minh Viễn, tôi đã lập tức đi làm thủ tục nhận nuôi để đề phòng tình huống không hay, nhưng quả thực là không ngờ hai con người xấu xa đó còn tìm đến đây gây chuyện. Dù sao bọn họ cũng không phải cha mẹ ruột của Tiểu Minh Viễn, khó khăn lắm mới vứt bỏ được cái “cục nợ” này đi, đáng lẽ không nên đến đây gây phiền phức gì nữa mới đúng chứ.

“Thím Ba, ngày mai thím dẫn cháu đến Hạ Nam Oa chuyển nhà nhé, cháu phải giải quyết dứt điểm chuyện này mới được.” Tôi suy nghĩ tỉ mỉ hồi lâu, cảm thấy vẫn nên gặp mặt đôi vợ chồng kia để nói lý lẽ thì hơn.

Nhưng thím Ba lại không đồng ý, lo lắng đến nỗi giậm chân bình bịch: “Cháu chạy đến đó làm gì, có câu phép vua thua lệ làng, ở đó toàn là người họ Triệu. Nếu ở Trần Gia Trang này thì tất nhiên là chẳng có vấn đề gì, chúng nó muốn ức hiếp cháu cũng không được. Nhưng nếu cháu đi đến đó, cho dù chúng nó không có lý cũng thành có lý ngay, chẳng lẽ chúng lại dễ dàng buông tha cho cháu hay sao chứ? Cháu ngàn vạn lần đừng có làm chuyện ngốc nghếch đấy nhé!”

“Nhưng...”

“Cháu là người thành phố, không hiểu chuyện ở vùng nông thôn này. Hai cái đứa không biết xấu hổ đó tuy chẳng ra gì, người nhà họ Triệu cũng không có ai ưa, nhưng nếu thật sự xảy ra chuyện, bọn họ nhất định vẫn bênh vực nó. Thôn chúng ta cũng như vậy, nếu có ai dám đến đây gây chuyện thị phi, mặc kệ là có lý hay là không có lý, bọn thím cứ phải đánh cho nó một trận rồi tính sau.” Có lẽ thím Ba thấy sắc mặt tôi không tốt, nên tận tình khuyên nhủ.

Tôi cũng biết là thím có ý tốt, sau khi ngẫm nghĩ kỹ lại, đành khẽ gật đầu, nhưng vẫn nói thêm: “Hay là thế này đi, cháu sẽ nhờ người gửi thư tới, nói là cháu đã làm thủ tục và chính thức trở thành người giám hộ của Minh Viễn, được pháp luật công nhận, nếu bọn họ còn dám làm bừa, tức là đã vi phạm pháp luật, và cháu sẽ đi báo cảnh sát. Đúng rồi, nhân tiện sẽ nhắc nhở thêm một chút rằng cháu và Đội trưởng Lưu của Cục cảnh sát có quan hệ không tệ... Dọa cho bọn họ một chút cũng tốt.”

Cái anh Đội trưởng Lưu này cũng thật xui xẻo, bị tôi lợi dụng không biết bao nhiêu lần rồi.

Thím Ba nghe xong, vội vàng gật đầu tán đồng: “Ý này hay lắm! Người Hạ Nam Oa bọn họ tuy có xấu xa một chút, nhưng chắc chắn là không dám phạm tội đâu. Nếu biết đây là chuyện trái với pháp luật, chắc chắn sẽ không dám làm. Ngày mai thím sẽ bảo chú Ba của cháu đi một chuyến, dọa cho hai đứa kia một trận.”

Tôi đi lấy cho thím Ba một bao gạo và chai dầu. Lần này thì thím không từ chối, mà vui vẻ nhận, còn nói tối nay sẽ về nấu một nồi

cháo ăn thử, sau đó lại hứa mấy hôm nữa chú Ba lên núi đi săn, sẽ mang về cho Tiểu Minh Viễn mấy con hoẵng.

Sau khi thím Ba rời đi, tôi vội vàng đi đun nước nóng tắm cho Tiểu Minh Viễn.

“Hôm nay bọn họ có đánh cháu không?” Tôi thấy sắc mặt nó đã phần nào bình tĩnh trở lại, liền dịu dàng hỏi.

Đôi mắt Tiểu Minh Viễn thoáng cái đã lại đỏ ửng lên, nước mắt ầng ậng trong khóe mắt, nhưng không rơi xuống, nó run giọng kể lại: “Bọn họ muốn bắt cháu, cháu cố chạy, bọn họ kéo áo cháu, còn cướp mất chiếc mũ của cháu nữa. Lúc sau thì bà Ba tới, bà bảo cháu đi vào trong nhà”

“Giỏi lắm!” Tôi mỉm cười biểu dương thằng bé, rồi lại xoa cái đầu nhỏ nhắn của nó mà dặn dò: “Sau này thấy bọn họ, cháu cứ chạy cho cô, nấp vào nhà ai cũng được. Nếu lỡ như bị bọn họ bắt được, cháu cứ dùng đá mà đập, dùng răng mà cắn, không phải e dè gì cả.”

Đôi mắt Tiểu Minh Viễn mở ra rất to, rồi ra sức gật đầu thật mạnh, dường như đã thật sự ghi nhớ những lời của tôi vào lòng.

Tắm cho nó xong, tôi mới chợt nhớ ra đây không phải chuyện đùa, bèn dặn dò thêm: “Khi đánh nhau với người khác tuyệt đối không được dùng mấy chiêu này đâu đấy, cháu biết chưa?”

Cũng chẳng rõ là thằng bé đã biết thật hay chưa, dù sao thì tôi cũng thấy nó gật đầu với vẻ rất kiên quyết.

Bữa tối hôm đó, tôi đã được ăn những bát cơm gạo thom lừng, với thịt kho tàu và cải xanh xào tỏi, nên đã ăn rất no, trong lòng hạnh phúc đến rớt nước mắt. Tiểu Minh Viễn cũng ăn được hai bát lớn, ăn xong còn chủ động dọn dẹp bát đĩa, định đi rửa bát, nhưng tôi ngăn lại.

Tuy ngoài miệng thằng bé không nói gì, nhưng tôi biết rõ, nó nhất định vẫn còn đang sợ. Nói không chừng, trong lòng nó vẫn còn cho rằng tôi sẽ đưa nó quay về, nên mới sốt ruột muốn lấy lòng tôi.

Vừa mới xuất hiện suy nghĩ này, tâm trạng của tôi lại càng trở nên tệ hơn.

Buổi tối, tôi ôm Tiểu Minh Viễn vào lòng, kể chuyện cho nó nghe. Tôi kể về *Harry Potter*, cậu bé Harry có vết sẹo trên trán bị người dì hành hạ, nhưng thực ra lại là vị cứu tinh của thế giới này.

Sáng sớm hôm sau, tôi nhìn thấy Tiểu Minh Viễn cầm cây chổi trong tay mà nhỏ giọng lầm bầm điều gì đó, một lát sau liền cưỡi chổi chạy đi chạy lại trong sân, khuôn có vẻ vô cùng nghiêm túc.

Tôi đột nhiên cảm thấy, nếu hồi đại học mình chọn ngành sư phạm mẫu giáo thì tốt biết mấy, như vậy bây giờ tôi đã biết phải làm thế nào rồi...

Vốn tôi định hai ngày nữa sẽ cùng chú trưởng thôn lên thị trấn bán hồng, nhưng giờ lại xảy ra chuyện như vậy, tôi chẳng còn chút tâm trạng nào mà đi nữa. Thế là tôi bèn tới nhà chú trưởng thôn, đưa cho chú địa chỉ của chú Hàn và Cung Lượng, bảo chú nhanh chóng thu hết hồng của các nhà về, rồi chuyển lên thị trấn một thể.

Vốn chú trưởng thôn hết sức vui mừng, nhưng khi nghe tôi nói giá cả của hai bên không giống nhau thì lại cảm thấy rất khó xử, bèn hỏi: “Chuyện giá cả này phải giải quyết sao đây?” Mọi người trong thôn cùng bán hồng, dù gì thì cũng không thể mỗi người mỗi giá được.

Về việc này thì tôi sớm đã nghĩ ra cách giải quyết, bèn cười nói: “Cháu sớm đã nghĩ ra cách rồi, chỉ là không biết mọi người trong thôn có đồng ý hay không thôi.”

Chú trưởng thôn vội vàng nói: “Vây cháu mau nói đi, có lý nào mọi người lại không đồng ý cơ chứ.”

“Cách của cháu là chú hãy thu hết hồng của mọi người về với giá thống nhất ba xu một cân. Dù sao mang hai ngàn cân hồng này lên thị trấn cũng chẳng phải việc dễ dàng, ít nhất cũng cần hai người đi mới được, cần có một chiếc xe nữa. Đó là chưa kể lên thị trấn rồi, nói không chừng còn phải ăn bữa cơm trưa, mà những việc này thì đều tốn tiền. Không nói chuyện khác, chỉ riêng thuê xe cũng tốn một đồng một ngày rồi, hai người kia cũng phải trả một đồng một người một ngày nữa, rồi tiền ăn uống cũng cần trả mỗi người một đồng cho đúng tiêu chuẩn. Chỗ tiền còn lại, chúng ta hãy coi đó như là tài sản chung của cả thôn, gặp lúc tết nhất hoặc là hiếu, hỉ thì mang ra dùng. Nếu sau này kiếm được nhiều tiền hơn, có khi còn đủ làm đường, xây trường học ấy chứ.”

Suốt cả ngày hôm đó, tôi đều ở cùng Tiểu Minh Viễn, buổi sáng dạy nó học bính âm, buổi chiều dạy nó mấy bài thơ nổi tiếng, như là bài *Cố hương*, hay là *Cày đồng đang buổi ban trưa*.

Thằng bé này trí nhớ tốt, tôi chỉ đọc hai ba lượt là nó đã nhớ được rồi, mất có mấy phút là học thuộc được một bài thơ. Chẳng bao lâu sau, bao nhiêu thơ từ trong đầu tôi đã bị moi móc ra sạch sẽ. Tất nhiên tôi không thể để nó nhìn ra điều này, đành nói là hôm nay muộn rồi, phải đi ngủ.

Sáng hôm sau khi ngủ dậy, tôi chợt phát hiện bầu má thằng bé dường như đã đầy đặn hơn, trong lòng không khỏi mừng thầm. Thế là tôi vội vã đưa tay ra bế nó lên, quả nhiên đã nặng hơn lúc mới đến một chút. Thật là quá tuyệt, xem ra kế hoạch vỗ béo của tôi đã bắt đầu có hiệu quả rồi.

Chương 10

Mùa đông ở miền Bắc thường đến trong lặng lẽ. Sáng hôm nay vừa thức dậy, lập tức cảm nhận được không khí xung quanh dường như có chút khác thường, cảm giác lạnh giá truyền lên từ gót chân, rồi lan đến tận sống lưng. Khi tôi mở cửa ra, sao lại lạnh thế chứ, chỉ sau một đêm mà nhiệt độ đã giảm hẳn rồi.

Thời tiết thay đổi đột ngột, trẻ con thường rất dễ sinh bệnh. Thân thể của Tiểu Minh Viễn vốn đã không được khỏe, lỡ như có điều sơ xảy gì, dễ bị mắc phong hàn hay là cảm cúm, vậy thì sẽ phiền phức. Cho nên tôi vội vã lục tìm trong rương những bộ quần áo thật dày, rồi trùm lên người thằng bé. Cuối cùng, Tiểu Minh Viễn rốt cuộc đã không nhin nổi nữa mà lên tiếng: “Cô ơi, cháu không đi được nữa rồi đây này.”

Tôi cúi đầu nhìn, hình như thằng bé đã biến thành hình tròn rồi, ngay đến khuỷu tay cũng không co lại được. Thế là tôi vội vã cởi một chiếc áo len bên trong ra, rồi mặc lại áo khoác ngoài vào cho thằng bé.

Tôi chưa từng trải qua mùa đông ở vùng Đông Bắc bao giờ, chỉ mới xem qua giới thiệu trên tivi và sách báo. Nghe nói ở vùng này nếu ra ngoài mà không đeo bịt tai, sơ xảy một chút thôi là hai tai sẽ đông cứng lại, rồi nứt toác ra, roi đánh bốp một cái xuống đất, nghe mà rợn cả người.

Nhưng may mà tôi đã sớm chuẩn bị, liền đưa cho Tiểu Minh Viễn một cái bịt tai hình con gấu nhỏ màu hồng xen lẫn xanh lam, rồi chọn cho mình một cái hình con vịt màu vàng nhạt. Cô cháu tôi vừa mới đeo nó lên tai, người trong thôn đều đã đến để xem chuyện lạ. Người lớn thì chỉ cười hà hà chỉ trỏ, còn lũ trẻ con đứa nào đứa nào đều nhìn chăm chăm vào cái bịt tai của Tiểu Minh Viễn, trông mắt như muốn rớt cả ra.

Lần này thì Tiểu Minh Viễn rốt cuộc đã thể hiện ra thiên tính của trẻ con, ngực ưỡn lên rõ cao, thỉnh thoảng còn đi đi lại lại trước mặt lũ nhóc với vẻ oai vệ vô cùng. Tuy nó đã cố gắng hết sức để nhịn cười, nhưng sự đắc chí kia thì lại truyền ra từ trong xương cốt, khiến tôi nhìn mà cảm thấy tức cười vô cùng.

Lần này thì lũ trẻ con không còn nghịch ngợm chút nào nữa, mà đi theo Tiểu Minh Viễn như là đi theo vật lạ. Ốc Sên mấy lần lén đưa tay ra định sờ thử, nhưng đều bị Đại Hà đánh vào lòng bàn tay, còn cất tiếng mắng lớn: “Nhìn cái tay toàn bunn của mày kia, đừng có làm bẩn thứ bảo bối này như vậy chứ!” Sau đó lại cười hì hì quay sang nói với Tiểu Minh Viễn: “Nhóc Nguru này, anh có thể sờ một chút không?”

Tiểu Minh Viễn tỏ ra rất rộng rãi, gỡ cái bịt tai ra đưa cho Đại Hà, rồi khẽ gật đầu một cái. Đại Hà không khỏi ngẩn ra, không hiểu là nó có ý gì.

Tiểu Minh Viễn nói: “Anh Đại Hà đeo thử đi!”

Đại Hà lập tức trở nên kích động, bàn tay run rẩy đưa ra nhưng lại vội vàng rút về, chùi mạnh mấy cái lên vạt áo, sau đó mới hết sức cẩn thận đón lấy cái bịt tai, rồi lại hết sức cẩn thận đeo lên tai mình.

Rồi nó quay sang nhìn lũ nhóc xung quanh mà lắc lư cái đầu v' đầy đắc chí, khiến những đứa nhóc còn lại đều thèm thuồng vô cùng.

Tiểu Minh Viễn không kìm được mím môi cười. Mấy đứa nhóc còn lại thấy nó dường như có vẻ dễ nói chuyện, bèn chạy ào tới, ríu ra ríu rít muốn đeo thử cái bịt tai. Tiểu Minh Viễn cũng không nhỏ mọn, lần lượt đồng ý. Chẳng bao lâu sau, nó đã hòa thành một khối với lũ nhóc lớn hơn mình mấy tuổi kia.

Bây giờ ngoài đồng cũng chẳng còn việc gì cần làm cả, chính là thời điểm thanh nhàn nhất trong năm. Các chị, các thím trong thôn thường ngồi tụm lại một chỗ, cùng làm mấy việc nhẹ nhàng như khâu đế giày hoặc là đan áo len.

Tôi ở trong thôn đã được một thời gian rồi, cũng dần quen thân với mọi người, trước đây mọi người vẫn còn khách sáo, bây giờ đều đã gọi thẳng tên tôi. Như vậy cũng tốt, mỗi lần nghe, trái tim tôi đều cảm thấy ấm áp vô cùng.

Tiểu Minh Viễn ngồi ngay bên cạnh tôi, đôi mắt to tròn sáng long lanh không biết đang suy nghĩ điều gì. Tôi bảo nó ra ngoài chơi với đám bạn nhưng nó không chịu, tôi chỉ nghĩ là nó lại muốn bám lấy tôi, nên cũng chẳng để ý lắm. Nhưng một lát sau, tôi mới phát hiện ra điều gì khác thường, hôm nay thằng bé đột nhiên trở nên hết sức chăm chỉ, lúc thì giúp tôi cái này, lúc thì giúp tôi cái kia, ân cần vồn vã đến lạ.

Rất nhanh sau đó tôi hiểu ra vấn đề, đọi nó vào bếp lấy thêm một đĩa hạt dưa mới ra giúp tôi, tôi liền khen nó với vẻ hết sức chân thành: “Tiểu Minh Viễn hôm nay ngoan quá!”

Lần này thì thằng bé rốt cuộc đã tỏ ra hài lòng, ngồi xuống bên cạnh tôi một lát nữa, sau khi bị đám nhóc bên ngoài réo gọi rất nhiều lần mới chạy ra ngoài chơi. Lúc ấy trong lòng tôi hạnh phúc đến lạ.

Tôi ăn trưa xong, chú trưởng thôn và chú Ba lên thị trấn bán hồng đã quay về. Vốn chú trưởng thôn bàn nhau nhờ chú Xa Lão Bả Thức đánh xe ngựa chở hồng lên thị trấn, nhưng là chú ấy đã có hẹn với nhà khác rồi, nên cuối cùng đành nhờ chú Ba dùng xe bò chở hồng đi. May mà thị trấn cách đây không xa lắm, nên chưa đến nửa ngày hai chú đã quay về rồi.

Nhìn thấy chú trưởng thôn và chú Ba đều mặt mày rạng rỡ, tôi biết ngay là công việc hôm nay rất thuận lợi. Nhưng khi tôi vừa định hỏi họ xem hôm nay thu hoạch thế nào, chợt thấy phía bên ngoài có hai người đi tới. Đi phía trước dẫn đường là Đội trưởng Lưu, phía sau là một cậu trai chừng hai mươi tuổi mà tôi chưa từng gặp.

Nếu không nhờ có Đội trưởng Lưu giúp đỡ, chuyến hàng lần này chắc chắn không thể bán ra dễ dàng như vậy, trong lòng tôi vẫn còn cảm kích anh ta rất nhiều. Vừa nhìn thấy anh ta, tôi lập tức đứng dậy, đi ra ngoài đón. Tiểu Minh Viễn cũng lon ton đứng dậy đi ra cùng với tôi, nhìn thấy Đội trưởng Lưu, không cần tôi phải nhắc, nó đã ngoan ngoãn cất tiếng chào: “Cháu chào chú Lưu.”

Đội trưởng Lưu hơi ngần ra một chút, sau đó ngạc nhiên nói: “Đây là thằng bé nhà cô sao, mới có mấy ngày không gặp, mặt nó đã tròn hơn rồi đấy, ừ, đúng là béo hơn rồi.”

Nghe vậy, tôi lập tức mừng ra mặt: “Vây sao, tôi cũng cảm thấy nó mập hơn rồi. Anh nhìn thử xem, nó có cao hơn chút nào không?”

Đội trưởng Lưu lập tức tỏ ra khó xử, đưa tay gãi đầu một chút, rồi mới cẩn thận nói: “Mới có hơn mười ngày không gặp, nếu nó có cao hơn, thì đúng là chuyện lạ rồi.”

Mọi người nghe thế đều không kìm được cười ầm cả lên, tôi cũng cảm thấy rất xấu hổ.

Vì Đội trưởng Lưu cũng đang ở đây, nên chú trưởng thôn không nói đến chuyện bán hồng với tôi nữa. Nhớ lại lần trước, khi Đội trưởng Lưu đến đây, chúng tôi còn phải ăn com bên nhà thím Ba, lần này bất kể thế nào tôi cũng phải mời anh ta một bữa mới được. Thế là tôi bèn lên tiếng mời, Đội trưởng Lưu cũng không từ chối, chú trưởng thôn ở bên cạnh thì cười bảo: “Trong thôn này, com nhà Tuệ Tuệ là ngon nhất đấy, Đội trưởng Lưu, hôm nay các cậu có lộc ăn rồi.”

Đội trưởng Lưu cũng cười nói: “Vây hôm nay cháu phải nếm thử tài nghệ của Tuệ Tuệ xem sao.” Nói xong, anh ta xoay người lại gọi một tiếng, kéo cậu trai trẻ tuổi phía sau ra trước mặt tôi, rồi giới thiệu: “Đây là em họ của tôi, Lưu Giang.”

Tôi chợt nhớ lại chuyện ở nhà Đội trưởng Lưu mấy hôm trước, không tìm được đưa mắt quan sát kỹ người trẻ tuổi này. Cậu ta vẫn còn khá trẻ, vừa tốt nghiệp đại học xong chắc cũng mới hai mươi một, hai mươi hai tuổi mà thôi. Mái tóc cắt kiểu húi cua, trên người mặc chiếc áo lông vừa vặn, chân đi một đôi giày da, trông rất sạch sẽ. Tướng mạo thì khác khá nhiều với Đội trưởng Lưu, trông trắng trẻo thanh tú hơn nhiều, vừa nhìn đã biết là người thành phố, hơn nữa còn là con cháu của một gia đình có điều kiện kinh tế khá giả.

Lưu Giang hồ hững chào hỏi tôi một tiếng, nhưng nụ cười trên mặt thì có vẻ gượng gạo vô cùng. Đội trưởng Lưu thấy thế, lập tức nghiêm mặt lại, hiển nhiên là rất không hài lòng về thái độ của cậu ta. Tôi chẳng cảm thấy khó chịu chút nào, nếu đổi lại là tôi, bị người nhà kéo đến một nơi hoang vu hẻo lánh thế này, chắc chắn cũng sẽ cảm thấy không thoải mái, sắc mặt có khi còn tệ hơn cậu ta bây giờ.

Mấy chị, mấy thím vốn đang ngồi trong nhà tôi nói chuyện phiếm thấy tôi có khách thì lần lượt đứng dậy từ biệt ra về, trong nhà rất nhanh đã chỉ còn lại mấy người chúng tôi, cùng vô số hạt vỏ dưa rơi rải đầy trên mặt đất.

Tiểu Minh Viễn rất hiểu chuyện, lập tức lấy chổi ra quét nhà, còn tôi thì vội vàng vào bếp để chuẩn bị bữa tối.

Thịt lợn trong nhà vẫn còn nhiều, hôm qua thím Ba và chị Thiết Thuận lại mang sang cho tôi một ít cải trắng và đậu phụ khô. Tôi suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định làm món sườn xào, đậu phụ khô kho thịt, cải trắng xào, làm thêm một bát canh trứng gà, mỗi món đều nấu nhiều một chút, chắc cũng đủ cho bốn người ăn

Bởi vì thời gian hãy còn khá sớm, nên sau khi chuẩn bị sơ qua một chút, tôi liền đi lên nhà tiếp đãi khách khứa. Khi vào nhà, vừa khéo nghe thấy Tiểu Minh Viễn đang nói chuyện với Lưu Giang.

Tôi khẽ cốc đầu Tiểu Minh Viễn một cái, tỏ ý bảo nó đừng có nói bừa. Thằng bé lén thè lưỡi với tôi, nhưng vừa xoay người lại quay về phía Lưu Giang, khuôn mặt lập tức trầm hẳn xuống, nhưng cũng nghe lời không nói năng gì thêm.

Tôi rót cho hai anh em họ mỗi người một chén trà, vốn còn định pha cho Tiểu Minh Viễn một cốc sữa bò nữa, nhưng nghĩ kỹ thì lại thôi. Thời buổi ngày nay đến hộp sữa mạch nha cũng khó mà mua được, nếu tôi ngang nhiên lôi hộp sữa bò ra, người ta không nghi ngờ gì mới là chuyện lạ.

Đội trưởng Lưu tán gẫu với tôi vài câu rồi nói thẳng vào chuyện chính, đại ý là Lưu Giang vừa tốt nghiệp đại học, còn chưa chính thức đi làm, mọi người trong nhà muốn cho cậu ta về nông thôn học tập kiến thức thực tiễn một thời gian. Nghe xong tôi không khỏi bật cười, chắc là ông cụ nhà họ Lưu đã thật sự nổi trận lôi đình, bèn đuổi thằng cháu này đến đây để chịu tội.

Tôi mỉm cười nhìn hai anh em họ, vui vẻ nói: “Không có gì đâu, chẳng phải chỉ là thêm bát thêm đĩa thôi sao, chuyện nhỏ ấy mà.” Dù sao thì sau này cũng còn rất nhiều chuyện cần nhờ đến Đội trưởng Lưu, tôi tất nhiên phải cố gắng giúp đỡ anh ta rồi.

Suốt cả buổi chiều, Đội trưởng Lưu không ngừng dặn dò Lưu Giang đủ thứ chuyện lật vặt. Lưu Giang tuy có chút tức tối, nhưng rốt cuộc vẫn nhân nhịn không cãi lại. Cho đến lúc Đội trưởng Lưu

ăn tối xong và rời đi, cậu ta mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, ngoảnh đầu hỏi tôi: “Sao chị lại quen biết anh họ của tôi thế?”

Tôi cười đáp: “Đều do duyên phận cả thôi, nếu không sao cậu có thể đến thôn chúng tôi được chứ?”

Lưu Giang hậm hực lườm tôi một cái, nói: “Tôi đâu có muốn đến đây, nếu không phải vì...” Mới nói được một nửa cậu ta đã dừng lại, tôi thầm đoán chắc cậu ta bị ông nội đuổi đến đây, trong lòng cũng xấu hổ vô cùng.

Thực ra tôi cũng có lòng muốn hợp tác với cậu ta, vì ở một nơi nhỏ bé như Trần Gia Trang này tuy tốt, nhưng tôi cũng cần suy tính cho tương lai. Vấn đề lương thực thì tất nhiên không phải lo gì cả, vì tôi đã chuẩn bị đủ cho mấy chục năm sau, nhưng con người sống trên đời đâu phải chỉ có ăn uống. Mấy năm nữa, khi tiêu hết tiền mặt trong tay, tôi và Tiểu Minh Viễn chắc sẽ phải lâm vào cảnh túng quẫn.

Bây giờ ông trời đã đưa Lưu Giang đến tay tôi như vậy, không biết tận dụng thì thật là có lỗi với bản thân. Thời buổi này người vừa có kiến thức vừa có chí tiến thủ như cậu ta đâu có nhiều, quan trọng nhất là cậu ta không có tiền vốn. Tôi đoán khi cậu ta bị ông nội đưa đến vùng nông thôn này, tiền nong có lẽ đã bị lột sạch, chắc đến sổ hộ khẩu cũng bị giấu đi mất. Mà thời buổi này nếu thiếu mất hai thứ đó, làm chuyện gì cũng sẽ hết sức khó khăn.

Có điều chuyện này thì tôi cũng không vội, một là nghe ý của Đội trưởng Lưu, chắc Lưu Giang ít nhất cũng phải ở đây đến Tết rồi mới về, hai là cậu ta rốt cuộc có bản lĩnh thật sự hay không, tôi còn phải

kiểm tra mới biết được. Lỡ như cậu ta chỉ biết ba hoa khoác lác, chẳng phải tôi lỗ nặng hay sao.

Lưu Giang ăn cơm xong liền đi đến nhà Trương thôn Trần, tôi ngồi dạy Tiểu Minh Viễn đọc sách và kể chuyện cho nó nghe.

Sau mấy ngày dần thích ứng, về cơ bản tôi đã không còn điếng người vì những câu nói mang tầm vóc lớn của Tiểu Minh Viễn nữa. Trẻ con mà, lại đang trong giai đoạn tìm tòi học hỏi, nảy sinh một số suy nghĩ kỳ quái cũng là chuyện rất bình thường. Tôi thầm an ủi bản thân như vậy.

Chương

Gió đêm rất lớn, trong màn đêm tĩnh lặng chỉ nghe tiếng gió vù vù thổi cũng đủ khiến người ta cảm thấy giá lạnh rồi.

Vừa mới ngủ chưa bao lâu, tôi chợt nghe thấy có tiếng đập cửa rất mạnh, mà dường như còn có ai đó đang réo gọi tên tôi. Tôi cứ nghĩ là mình nằm mơ, liền xoay người ngủ tiếp, nhưng lại bị một đôi bàn tay nhỏ bé lay tỉnh: “Cô ơi, hình như là ông trưởng thôn gọi cô đấy.”

“Sao cơ?” Tôi mơ mơ màng màng mở mắt ra, trong nhà lúc này tối mờ tối mịt, Tiểu Minh Viễn đang nằm bò trên người tôi mà thì thầm. Âm thanh bên ngoài dường như đã dừng lại, tôi bèn vỗ nhẹ mấy cái lên lưng thẳng bé, đang định dỗ nó ngủ tiếp, chợt nghe thấy tiếng động lớn bên ngoài. Không ngờ đúng là chú trưởng thôn.

Tôi vội vàng bò dậy, tìm hộp diêm thắp nến lên, sau đó khoác tạm chiếc áo đi ra mở cửa. Tiểu Minh Viễn thấy thế cũng định nhồm dậy theo, nhưng đã bị tôi ngăn lại, rồi ấn nó nằm trở lại giường: “Ngủ đi Minh Viễn, đừng ngồi dậy, nghe lời cô nào!”

Tiểu Minh Viễn hơi cau mày lại, không nói gì. Tôi cho là nó đã đồng ý, liền khẽ vỗ mấy cái lên chiếc chăn, rồi đứng dậy đi ra ngoài mở cửa.

“Chú trưởng thôn, có chuyện gì thế ạ?” Vừa mở cửa ra, tôi liền thấy ngay chú trưởng thôn và Lưu Giang m người ôm một thằng bé đứng ở bên ngoài, phía sau là thím trưởng thôn đang nghen ngào khóc lóc.

“Đại Hùng, Tiểu Hùng đều bị sốt cao, bây giờ đến đầu óc cũng không còn tỉnh táo nữa rồi.” Giọng nói của chú trưởng thôn tràn ngập nỗi lo lắng và bất an, cánh tay bế đứa bé vẫn còn đang run rẩy, trên trán lấm tm mồ hôi. Chú trưởng thôn chỉ có một đứa con duy nhất hai năm trước đã mắc bệnh qua đời, không lâu sau con dâu cũng đi bước nữa, trong nhà chỉ còn lại hai đứa cháu Đại Hùng, Tiểu Hùng. Thường ngày hai cô chú đều coi chúng như báu vật, lỡ mà xảy ra cơ sự gì, chắc hai người không sống nổi mất.

Chỉ có một chiếc giường lò, lúc này Tiểu Minh Viễn lại đang ngủ trên đó, nhưng cũng không thể bảo chú trưởng thôn và Lưu Giang đặt Đại Hùng, Tiểu Hùng lên bàn được. Cuối cùng, tôi đành bế Tiểu Minh Viễn tới cuối giường rồi đặt Đại Hùng, Tiểu Hùng lên trên. Tôi đưa tay lên trán hai đứa bé xem thử, quả nhiên nóng đến bỏng tay.

Trẻ con bị sốt là chuyện không thể coi nhẹ, sơ xảy một chút thôi là có khả năng biến chứng thành viêm màng não ngay, mà đó thì là chuyện cả đời. Tôi cũng chẳng để ý đến việc giấu giếm gì nữa, lấy một cái kim tiêm từ trong hòm ra, tiêm luôn cho mỗi đứa bé một mũi giảm sốt. Sau đó tôi lại lấy ra một lọ cồn, nhúng bông vào đó rồi day lên trán và chân tay của hai đứa bé.

Hơn nửa tiếng sau, trán hai đứa bé không còn nóng như trước nữa. Chú trưởng thôn thở phào, đưa tay quạt mồ hôi đầm đìa trên

trán: “Tuệ Tuệ, lần nà thật sự cảm ơn cháu nhiều lắm. Nếu không có cháu, hai đứa bé này có lẽ đã... Nếu chúng nó xảy ra cơ sự gì, sau này chú còn mặt mũi nào mà đi gặp Thiên Bảo nhà chú nữa chứ.”

Thiên Bảo chính là con trai của chú trưởng thôn. Tôi có nghe thím Ba và chị Thiết Thuận kể qua, đó là một người trẻ tuổi vừa hiếu thuận vừa hiếu chuyện, đáng tíc lại vẫn sống, tuổi còn trẻ mà đã mắc bệnh qua đời, chỉ để lại cho chú trưởng thôn hai đứa bé Đại Hùng, Tiểu Hùng.

Hai đứa bé tuy đã tạm thời hạ sốt, nhưng khó có thể đảm bảo rằng sẽ không sốt lại, cho nên mọi người đều không dám ngủ. Lúc này Tiểu Minh Viễn cũng đã tỉnh dậy, nhất quyết đòi ngồi cùng tôi, nhưng cuối cùng vẫn không thắng nổi cơn buồn ngủ, một lát sau đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Chú trưởng thôn và thím trưởng thôn suốt cả đêm không ngủ, cậu Lưu Giang kia cũng rất có nghĩa khí, ở bên cạnh họ suốt đêm, cho đến tận khi trời sáng, sau khi tôi xác định là hai đứa bé đã không còn vấn đề gì, cậu ta mới rời đi. Tôi cũng gục đầu xuống giường chợp mắt một lúc, đến ngày hôm sau, thân thể rệu rã, chẳng còn chút sức lực nào.

Tôi ngủ một mạch cho đến tận chiều mới dậy, ăn cơm xong, chợt thấy Đại Hà đến gọi Tiểu Minh Viễn cùng đi xem mọi người trong thôn vét ao cá. Tôi chưa từng thấy chuyện náo nhiệt như vậy bao giờ, không đợi Tiểu Minh Viễn trả lời tôi đã chạy ra ngoài trước.

Khi chúng tôi đến nơi, bên cạnh ao đã có rất nhiều người đang đứng, khung cảnh náo nhiệt như là ngày Tết vậy. Lúc này chú Ba và thím Ba cũng đang ở đó, còn có cả ông Bảy, anh chị Thiết Thuận, hình như tất cả mọi người trong thôn đều kéo tới đây rồi. Mấy người trẻ tuổi như Thiết Thuận và Tam Ngưu đều mặc một bộ trang phục rất kỳ quái, dưới chân là một đôi ủng đi mưa, kéo dài gần đến tận ngực, tôi cũng không biết nó được gọi là gì, nhưng nhìn có vẻ rất thú vị.

Bởi vì trong ao vẫn còn nước, cho nên lúc này mọi người vẫn đứng trên bờ nói chuyện. Tôi bảo ểu Minh Viễn đi chơi với đám Đại Hà, còn mình thì ngồi nói chuyện với các chị, các thím trong thôn. Tin tức của mọi người đều rất nhanh nhạy, việc tối qua tôi chữa bệnh cho hai đứa bé hình như đã lan ra khắp cả thôn rồi, ai cũng khen tôi tài giỏi. Còn có người kể mấy hôm trước ở Mã Gia Đồn có đứa bé cũng bị sốt, lúc đưa đến trạm xá xã thì đã muộn rồi, đầu óc thằng bé đã hỏng hẳn.

Tôi nhân dịp ấy tuyên truyền cho mọi người một số hiểu biết về bệnh cảm, dặn dò họ nếu nhà ai có trẻ con bị mắc bệnh thì nhất định không được kéo dài thời gian.

Trong lúc chúng tôi nói chuyện, nước trong ao cá đã được tát hết, mấy người trẻ tuổi đi ủng đều lần lượt xuống ao bắt cá. Tôi tình mắt nhìn thấy hóa ra Lưu Giang cũng nằm trong số đó, không biết cậu ta đi ủng của ai, rõ ràng là lớn hơn hai cỡ, nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến động tác của cậu ta chút nào, vẫn đi lại ào ào trong cái ao đầy bùn nhão, trên mặt tràn ngập nét thích thú và tò mò.

Cá trong ao rất nhiều, mấy cậu thanh niên này đều nhanh tay nhanh chân, mỗi lần đưa tay ra là liền chụp được một con, chẳng bao lâu

sau, chiếc thùng gỗ trong tay mỗi người đều đã đầy tràn. Những người đứng xem trên bờ thấy vậy thì đều mê tí, nóng lòng muốn đi xuống thử xem sao. Không riêng gì bọn họ, ngay đến tôi cũng không kìm được, chạy lòng vòng quanh ao cá, chỉ mong có thể phát hiện được một chú cá nào đó ở gần bờ.

Không biết Tiểu Minh Viễn đã đi theo sau lưng tôi từ lúc nào, trong tay còn cầm một cành cây dài, vừa đi vừa chọc xuống lớp bùn bên bờ ao. Cứ đi như vậy được chừng mười mấy mét, quả nhiên tôi đã phát hiện ra một con cá. Toàn thân nó đều ngâm trong bùn, căn bản không thể nhìn rõ được, nếu không phải thỉnh thoảng nó lại quẫy đuôi một chút, có khi tôi đã không phát hiện ra.

Không có vợt lưới, tôi đành dùng cành cây của Tiểu Minh Viễn để thử gạt một chút, nhưng con cá đó cũng chẳng phải loại hiền lành, khó khăn lắm tôi mới chạm được vào nó, nó đập mạnh đuôi một cái, cách bờ càng xa hơn. Thấy con cá đã sắp nhảy vào một hồ nước nhỏ ở gần đó rồi, tôi liền vút cành cây qua một bên, nhào người qua định thò tay tóm lấy.

Tiểu Minh Viễn cũng hết sức phối hợp, đưa tay ra nắm chặt lấy tay trái tôi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, dáng vẻ nghiêm túc nói: “Cô cứ bắt đi, cháu ở trên bờ kéo cô.”

Tôi gạt đầu một cái thật mạnh, cố gắng nhào người ra xa hơn. Một chút, một chút, rồi một chút nữa... Mắt thấy đã sắp với tới con cá rồi, tôi đột nhiên không khống chế nổi thân thể mình nữa, cứ từ từ đổ dần về phía trước. Tiểu Minh Viễn ở phía sau kêu ầm lên, tôi có thể cảm giác được nó đã dùng hết sức rồi, nhưng không thể cản bớt đà ngã về phía trước của tôi.

“Ùm” mọi tiếng, cả người tôi đổ ầm xuống ao cá toàn bùn nhão. Ngay sau đó lại có một tiếng “ùm” nữa vang lên, Tiểu Minh Viễn cũng theo tôi xuống dưới này.

“Úi chao, Tuệ Tuệ ngã xuống ao rồi.” Có người lớn tiếng kêu lên. Sau đó, mọi người xung quanh liền nháo nhác, đủ mọi thứ âm thanh hỗn tạp vang lên khiến tôi như điếc đặc cả tai.

Trong thời gian ấy mọi người cũng đều đã bu tới, gần tôi nhất không ngờ lại là Lưu Giang. Lúc này cậu ta đã cười đến nổi hai con mắt híp lại thành một đường thẳng, vừa đưa tay ôm bụng vừa ồ tôi, hai bờ vai thì run lên từng hồi, hiển nhiên là đang thích thú đến phát điên lên.

Bỗng nhiên cậu ta ngã ùm xuống, thì ra là Tiểu Minh Viễn đáng yêu đến báo thù giúp tôi. Thằng bé giống như một viên đạn lao thẳng tới, húc vào người Lưu Giang, khiến cậu ta ngã chúi xuống bùn. Mặt mũi Lưu Giang lập tức dính đầy bùn đất, rồi cậu ta bò lên bờ ao mà tức tối kêu ầm lên. Mọi người xung quanh nhìn thấy cảnh này đều không nín được cười vang, còn chỉ tay về phía Tiểu Minh Viễn mà khen nó hết lời, nói là thằng bé này không phiong nuôi.

Lưu Giang tất nhiên không tính toán gì với một đứa bé ba tuổi, vừa chơi đùa vừa cười ha hả không ngừng, còn Tiểu Minh Viễn thì đánh mặt lại vẻ rất nghiêm túc. Tôi sợ thằng bé có điều sơ xảy gì, liền vội tới ngăn nó lại, nhưng càng sốt ruột thì lại càng chẳng làm được việc. Chân tôi trượt mạnh một cái, thân thể mất đi trọng tâm, thế là lại ngã nhào về phía trước.

May mà tôi phản ứng nhanh, kịp đưa tay ra chống xuống dưới. Lưu Giang thấy thế vội vàng bước tới đỡ tôi, Tiểu Minh Viễn cũng

sợ hãi nhảy dựng lên, đứng đó nhìn tôi ngơ ngẩn. Đầu óc tôi lúc đó đã trở nên hoàn toàn trống rỗng... Trong tay tôi sao lại có cái thứ quý quái gì trơn trơn mà lại có thể động đậy thế nhỉ? Chắc không phải là rắn chứ?

Vừa mới nghĩ tới đây, mồ hôi lạnh lập tức tuôn rào rào, một cơn gió thổi tới, tôi chợt cảm thấy sống lưng mình lạnh ngắt. “Oa...” Tôi kêu toáng lên một tiếng, bàn tay vung mạnh, cái thứ trơn nhầy nhầy đó lập tức bị quăng lên bờ.

“Đây chẳng phải là cá chạch sao? Bắt cái thứ này làm gì chứ?” Trên bờ có người ngạc nhiên nói.

Tôi ngẩn người ra, ngay sau đó toàn thân đều tràn đầy sức mạnh, vội vàng bò lên bờ, đưa tay chụp lấy cái thứ đen ngòm kia và quan sát kỹ. Hóa ra đó đúng là một con cá chạch to bự vừa béo vừa dài.

“Dưới ao này còn có cá chạch nữa sao?” Tôi mừng rỡ kêu với Lưu Giang: “Mau lên, mau lên, mau đi tìm kỹ cho tôi, xem còn con nào nữa không!”

Đến lúc ao cá được vét xong, không ngờ họ lại bắt được đây một thùng cá chạch, tất cả đều được nhét hết cho tôi, khiến tôi mừng muốn phát điên lên.

Chương 12

Chiều tối hôm đó, chú trưởng thôn bắc loa gọi mọi người trong thôn đến hội trường chia cá, nhân tiện chia luôn tiền bán hồng trên thị trấn hôm qua, mọi người đều vui vẻ vô cùng.

Thời buổi này người dân nông thôn muốn kiếm được chút tiền quả thực chẳng phải chuyện dễ dàng gì, làm ruộng cả năm cũng chỉ thu hoạch được bấy nhiêu lương thực, nộp thuế xong thì số còn lại cũng chỉ đủ ăn, đâu còn gì có thể bán lấy tiền được nữa. Tuy tiền bán hồng tổng cộng cũng chỉ có tám, chín mươi đồng, chia mỗi nhà chỉ có dăm ba đồng mà thôi, nhưng mới như vậy thôi đã khiến mọi người mừng rỡ lắm rồi. Đặc biệt là chú trưởng thôn và chú Ba - đại diện cho thôn lên thị trấn bán hồng, được nhận hai đồng tiền công và tiền ăn uống, họ đều mừng đến nỗi không khép miệng lại được.

Bởi vì Lưu Giang ăn cơm ở nhà tôi, nên lúc chia cá, chú ởng thôn đã tính cho nhà tôi hai đầu người. Mọi người đều không có ý kiến gì, còn nói hôm nay Lưu Giang đã góp rất nhiều công sức. Ngoài ra, chú trưởng thôn còn chia một đồng cho tôi, coi như là tiền công tôi giúp đỡ mọi người trong thôn tìm được đầu ra cho hàng hóa.

Tuy tôi cũng chẳng để tâm tới một đồng này cho lắm, nhưng vẫn vui vẻ nhận, dù sao cũng coi như tôi đã có đóng góp nhất định cho sự phát triển của Trần Gia Trang rồi. Tiểu Minh Viễn đứng bên cạnh nhìn tôi, có vẻ còn vui hơn tôi. Thằng bé này tuổi còn nhỏ mà đã biết tác dụng của tiền rồi hay sao?

Buổi tối, nhà nào nhà nấy đều nổi lửa nướng cá, khắp thôn tràn ngập mùi cá thơm lừng. Duy có nhà tôi là ngoại lệ, món chính trong

bữa t hôm nay chính là cá chạch.

Tôi rửa sạch cá chạch rồi cắt thành những đoạn dài bằng đốt ngón tay, ướp muối một lúc, sau đó bỏ hết vào chảo rán. Khi rán, mùi thơm của chạch lan tỏa khắp nhà, giống như những chiếc móc câu, có thể kéo lũ sâu thềm ăn trong lòng mỗi người ra ngoài. Bụng của Lưu Giang bắt đầu sôi lên ùng ục, Tiểu Minh Viễn thì nằm bò bên bếp mà chớp chớp miêng không ngừng.

Sau khi chạch chín và được vớt ra, trong chảo phải còn chừng một thìa dầu lớn, tôi bèn đổ hết chỗ hành, gừng, tỏi đã thái sẵn vào xào. Đợi khi có mùi thơm tỏa ra, tôi lại bỏ chỗ cá chạch vừa vớt ra vào xào chung, sau đó cho thêm ít rượu gia vị, vậy là món ăn đã hoàn thành. Khi đĩa thức ăn vừa được bung lên bàn, hai cánh tay một lớn, một nhỏ đã lập tức thò tới nhón.

Đến khi chúng tôi chính thức ăn cơm, cá chạch trong đĩa chỉ còn lại chừng một nửa. Có điều, lúc này ba người chúng tôi đều đã lưng dạ. Đại Hà ở nhà kể bên có lẽ cũng đã ngửi thấy mùi thơm, bèn bế theo đứa em gái Yên Tử mới hai tuổi tới gõ cửa, vừa vào nhà liền ra sức hít lấy hít để. Tôi vội vàng lấy cho nó hai đôi đũa, bảo nó và Yên Tử cùng ngồi xuống ăn cơm.

Hai đứa bé vừa mới ngồi xuống, chú Ba và thím Ba cũng tới nhà tôi, còn chưa vào cửa đã đứng ngoài sân lớn tiếng nói: “Tuệ Tuệ, nhà cháu nấu món gì thế, cả thôn đều ngửi thấy mùi thơm rồi đây này, đúng là thơm đến lạ!”

Tôi vội vàng mời hai chú thím vào nhà, đưa cho mỗi người một đôi đũa, để họ có thể thưởng thức tài nấu nướng của tôi.

Có thêm mấy người giúp đỡ, nửa đĩa cá chạch còn lại nhanh chóng bị tiêu diệt sạch, chú Ba vừa ăn vừa lớn tiếng khen: “Vẫn là Tuệ Tuệ biết cách ăn, chứ nếu là những người thô kệch như bọn chú, chỉ biết đám cá chạch này tanh đến lợm người, đâu có nghĩ là nếu nấu đúng cách thì lại ngon như vậy.”

Tôi vội vàng nói: “Nếu chú Ba thích, lát nữa chú hãy mang một chậu về, dù sao chỗ cháu vẫn còn nhiều lắm.”

Chú Ba còn chưa nói gì, thím Ba đã lên tiếng từ chối ngay: “Đừng, đừng, đừng, cái thứ này cũng chỉ có nhà cháu làm được thôi. Nhìn lớp mỡ bên dưới cái đĩa này này có thể xào được bao nhiêu thức ăn chứ, hũ mỡ lợn nhà thím còn định để đến năm mới dùng đãi khách đấy. Nếu học theo cháu, chắc chưa đợi được đến năm mới thì đã hết sạch cả rồi.”

Sau cuộc đánh đấm hôm trước, Tiểu Minh Viễn và Lưu Giang không những không trở mặt với nhau, ngược lại còn trở thành một cặp đồng chí cách mạng, quan hệ tốt đến quá mức.

Cuộc sống cứ từng ngày trôi qua như vậy, vốn cho rằng chẳng được mấy hôm Lưu Giang sẽ gào khóc đòi quay về nhà, nhưng ngoài dự liệu của tôi, cậu sinh viên đại học về nông thôn này không ngờ lại nhanh chóng trở nên thân thiết với các bà con hàng xóm xung quanh. Chưa đầy nửa tháng, cậu ta đã có thể tán gẫu với mọi người bằng thứ tiếng phổ thông pha thêm chút giọng địa phương. Hóa ra sinh viên đại học trong thời buổi này đều là cục cưng của ông trời thật, chỉ số thông minh đúng là cao quá thể!

Trong tháng Chạp trời đổ tới mấy trận tuyết lớn, khắp thôn đều bị tuyết trắng bao trùm. Đưa mắt nhìn, chỉ thấy một mảng màu trắng mênh mang, tinh khôi mà thuần khiết.

Thật sự đã đến lúc phải ở nhà ngủ đông rồi.

Cô nàng miền Nam tôi đây cũng là lần đầu tiên được trải qua mùa đông của miền Bắc. Trong nhà có giường lò sưởi ấm thì còn đỡ, nhưng chỉ cần bước chân ra khỏi cửa, những cơn gió lạnh đến thấu xương kia sẽ giống như những lưỡi dao luân sâu vào da thịt tôi, không nơi nào là không có.

May mà mùa đông tôi cũng không cần phải ra ngoài làm gì, phần lớn thời gian đều ngồi trên giường lò chơi mấy trò chơi dành cho trẻ con với Tiểu Minh Viễn. Nhưng có một chuyện khiến tôi hết sức buồn bực, đó là thằng bé này chẳng hề đáng yêu như những đứa trẻ ba tuổi khác.

May mà có Lưu Giang, trời mùa đông giá lạnh thế này, cậu ta vẫn dẫn Tiểu Minh Viễn cùng đi đắp người tuyết và đánh trận giả với lũ trẻ con trong thôn, đến khi mồ hôi đầm đìa mới quay về nhà.

“Ngày mai chú Xa Lão Bả Thức và anh Thiết Thuận sẽ lên núi đi săn.” Lưu Giang xiên một miếng thịt kho tàu lên, cắn một miếng lớn, rồi hài lòng gật đầu, chớp chớp miệng, sau đó mới nói tiếp: “Tôi đã nói với họ rồi, ngày mai sẽ dẫn Minh Viễn cùng đi, chắc phải mấy ngày nữa mới về nhà được.”

“Đi săn ư?” Tôi ngậy người ra, sau đó lập tức ngoảnh đầu sang nhìn Tiểu Minh Viễn. Thằng bé chợt dạ cúi đầu xuống nhưng rồi lại

nhanh chóng ngẩng đầu lên, hấp háy đôi mắt to tròn đen láy, khuôn mặt tràn đầy vẻ mong chờ.

Thấy tôi không nói năng gì, cả Lưu Giang và Tiểu Minh Viễn đều nhạy cảm phát giác ra điều gì đó không bình thường

Lưu Giang cũng biết điều, cúi gằm mặt xuống im thin thít. Tiểu Minh Viễn thì khép nép bỏ đôi đũa xuống, đưa tay kéo tay tôi, khuôn mặt tràn đầy vẻ bất an và lo lắng, nhỏ giọng nói: “Cô ơi, cô đừng giận mà, cháu không đi nữa được không?”

Tôi vẫn không nói gì, liếc nhìn Lưu Giang, Lưu Giang vội vàng giơ cao hai tay lên, làm bộ đầu hàng: “Được rồi, tất cả đều là lỗi của tôi, cho tôi nhận sai, thế đã được chưa vậy?”

“Vậy cậu nói xem, cậu sai ở chỗ nào?” Tuy tôi đang nói với Lưu Giang, nhưng mắt thì lại nhìn Tiểu Minh Viễn, khiến nó càng trở nên bất an hơn.

Lưu Giang dờ khóc dờ cười, chắc đã rất nhiều năm rồi cậu ta chưa phải nhận sai với người khác như vậy, có điều thấy sắc mặt tôi lúc này quả thực khó coi, cậu ta chỉ đành khẽ ho hai tiếng, thu nụ cười trên mặt, nghiêm túc nói: “Tôi... Tôi không nên có ý định mang Tiểu Minh Viễn lên núi đi săn. Nó... Nó còn quá nhỏ. Hay là, ngày mai tôi không đưa nó đi nữa nhé?”

“Cô ơi, ngày mai cháu không đi nữa, thật đấy!”

Tôi cảm thấy giọng nói của Tiểu Minh Viễn đã hơi run rẩy, trái tim lập tức mềm lại, khuôn mặt cũng không cách nào tỏ ra nghiêm

khắc được nữa. Đưa tay xoa nhẹ mái tóc mềm mại của thằng bé, nghiêm túc nói: “Không phải là cô cố chấp không cho cháu lên núi, nhưng hôm nay cháu làm như vậy là không được. Nếu đã muốn đi, tại sao không bàn bạc trước với cô một tiếng mà đã quyết định rồi? Chúng ta là người một nhà, dù là chuyện nhỏ hơn nữa thì cũng nên bàn bạc với nhau trước rồi mới được quyết định, biết chưa?”

Đôi mắt Tiểu Minh Viễn đỏ lựng cả lên, ra sức gật đầu: “Cô, sau này cháu nhất định sẽ không như vậy nữa.”

“Được rồi, vậy ăn cơm tiếp đi!” Tôi cũng không muốn làm không khí trở nên quá nặng nề, nó đã biết nhận sai như vậy, cũng không cần thiết phải nhắc đi nhắc lại chút chuyện con con này làm gì. Nhưng vấn đề là, rốt cuộc tôi có nên cho nó lên núi không đây?

Suốt đêm hôm đó, tôi ra sức nghiền ngẫm vấn đề này.

Buổi tối Tiểu Minh Viễn ngủ không ngon, hai bàn tay cứ nắm chặt lấy cổ áo tôi không buông, còn ra sức kéo vào lòng nó. Tôi cho rằng nó lạnh, liền đưa tay sờ thử người nó, thấy sau lưng đã đầm đìa mồ hôi.

“Cô ơi...” Nó mơ mơ màng màng gọi tôi một tiếng.

Tôi cho rằng nó đã tỉnh, vội vàng ngồi dậy thấp nển lên. Đến khi ánh nển lơ mờ chiếu lên khuôn mặt nó, tôi mới phát hiện thằng bé vẫn ngủ say, khuôn mặt đã bắt đầu trở nên tròn hơn trước, cái

miệng thì chúm chím. Không biết nó đang nằm mơ những gì, đôi hàng lông mày hơi cau lại, dáng vẻ hết sức nghiêm túc.

“Ngoan nào!” Tôi thối tắt nển, ngáp dài một cái rồi tiếp tục rúc mình vào trong chăn, đưa tay ôm thằng bé vào lòng, dịu dàng nói: “Cô sẽ luôn ở bên cháu...”

Ít nhất... là cho tới khi cháu trưởng thành...

Chương 13

Sáng sớm hôm sau, tôi thay cho Tiểu Minh Viễn một bộ quần áo dày nhất có thể, trong cùng là áo lót giữ ấm, kế đến là áo len giữ nhiệt, tiếp nữa là áo lông, rồi cuối cùng là chiếc áo khoác bọc tương bên ngoài... Mãi cho đến khi thằng bé đã trở nên tròn xoe tôi mới chịu dừng tay. Thằng bé cũng rất thông minh, vừa thấy như vậy liền biết ngay là tôi đã đồng ý cho nó lên núi rồi, vui mừng nhảy cẫng lên bên giường lò, rồi bổ nh vào lòng thom lên má tôi một cái rỗ kêu, lúc này trông nó mới giống như một đứa bé ba tuổi.

Tất nhiên, tôi chắc chắn không thể dễ dàng để nó đi với Lưu Giang như vậy được. Mặc quần áo cho nó xong xuôi, tôi mở hòm tìm bộ quần áo dày nhất của mình, mặc lên người. Tiểu Minh Viễn nhìn đến ngây người ra.

"Cô sẽ đi cùng với cháu." Tôi nói, cười híp mắt. Lời này thực ra không cần tôi phải nói, nhìn vẻ mặt của Tiểu Minh Viễn là biết nó sớm đã đoán được rồi.

Sau khi sắp xếp đồ đạc xong xuôi, tôi một tay xách túi hành lý, một tay dắt Tiểu Minh Viễn, chuẩn bị đi ra ngoài.

Nhưng vừa mới mở cửa, tôi đột nhiên phát hiện cổng nhà mình đang mở toang.

Lạ thật, chẳng lẽ tối qua lúc đi, Lưu Giang quên đóng cửa sao? Thật vô lý quá, lúc đó tôi còn dặn đi dặn lại cậu ta cơ mà.

Đang lúc nghi hoặc, bàn tay tôi chợt bị tay Tiểu Minh Viễn nắm chặt, sức lực của thằng bé hình như lớn đến khác thường. Tôi hơi ngẩn người ra, đang định cúi đầu xuống hỏi nó xem có chuyện gì, chợt phát hiện nó đang nhìn chằm chằm vào hàng rào phía bên trái cánh cổng. Tôi nhìn theo hướng ánh mắt nó, lập tức sợ đến nỗi hai chân mềm nhũn, không thể động đậy.

Ồi mẹ ơi, không ngờ trong sân nhà tôi lại có một con lợn rừng to tướng. Toàn thân con vật đều đen trũi, từ trong miệng mọc ra hai cái răng nanh rõ dài, cặp mắt nhỏ xíu nhìn hai cô cháu tôi vẻ rất hằn học, còn đang phát ra những tiếng hừ hừ, bốn chân không ngừng cào mạnh xuống mặt đất, như thể đang chuẩn bị xông tới bất cứ lúc nào lang="VI">Hai cô cháu tôi đứng im không nhúc nhích một lúc lâu, cho đến khi con thú kia gầm hè mấy tiếng, lắc lư thân thể như chuẩn bị lao tới tấn công. Hai chúng tôi - một phụ nữ, một trẻ em, lấy đâu ra sức mà đánh lại con súc sinh này chứ, tôi vội thấp giọng nói với Tiểu Minh Viễn: "Cháu cứ đi chằm chằm vào nhà trước đi, đừng làm cho nó giật mình!"

Tôi vừa nói vừa hết sức cẩn thận đẩy Tiểu Minh Viễn vào trong nhà, còn mình thì di chuyển thật chậm, dần bước tới phía trước thằng bé.

"Nhưng, nếu như vậy thì cô phải làm sao chứ?" Tiểu Minh Viễn hình như đã sắp khóc đến nơi. Đến nơi này lâu rồi, đây là lần đầu tiên tôi thấy thằng bé như vậy.

"Cô ơi, đừng bỏ cháu, cháu không đi đâu." Đôi mắt thằng bé đã đỏ lựng cả lên, tràn đầy hơi nước mịt mờ. Rồi nó ngẩng đầu lên nhìn tôi, vừa chớp mắt một cái, nước mắt đã chảy rào rào, khiến lòng tôi chua xót không thôi. Nhưng bây giờ không phải lúc xót xa, cách chỗ này chưa đến mười mét còn có một con thú hoang đang nhìn chăm chăm vào hai cô cháu tôi kia kìa. Tuy chưa đối mặt với lợn rừng bao giờ, nhưng tôi cũng biết loài vật này xấu tính, nếu thật sự làm nó nổi giận, chắc tôi và Tiểu Minh Viễn đều không chịu nổi một cú đập của nó.

Có trời mới biết tại sao con vật này lại có thể vào thôn như vậy.

Có trời mới biết tại sao nó lại chạy vào sân nhà chúng tôi như thế.

Tôi ngược dòng thời gian hai mươi chín năm trở về đây, đâu phải là để bị một con lợn rừng đập chết chứ.

Trong nỗi buồn đau và phẫn uất, tôi đột nhiên nhớ ra một món đồ, sau khi xảy ra vụ án ngày Hai mươi ba tháng Năm mọi người đều rất sợ hãi, khi đó tôi còn mất công nhờ người bạn mua cho một cái dùi cui điện công suất cực lớn, trước khi đi đến đây, hình như tôi tiện tay vút nó vào trong nhẫn không gian thì phải.

Vừa suy nghĩ như vậy, tôi đột nhiên không cảm thấy sợ hãi nữa. Sau đó, tôi chậm rãi rút tay vào trong túi, tập trung tinh thần lấy chiếc dùi cui điện tử trong nhẫn không gian ra, làm bộ như thể mình vừa lấy đồ từ trong túi ra vậy. Tiểu Minh Viễn lúc này còn đang căng thẳng, không có tâm trạng đâu để ý tới hành động của tôi.

Công tắc của chiếc dùi cui điện vừa được bật, người tôi dường như sau nháy mắt đã tràn đầy sức mạnh. Rồi tôi hét lớn một tiếng, đồng thời đẩy Tiểu Minh Viễn vào trong nhà. Con lợn rừng đó cũng rống lớn một tiếng, đột ngột lao thẳng về phía tôi.

Con lợn rừng này so với heo nhà thì khỏe mạnh và nóng tính hơn nhiều, cặp mắt nhỏ xúu tỏ ra vô cùng hằn học, miệng không ngừng rống lên, phát ra những âm thanh khó nghe, bộ dạng đó cứ như là muốn đạp tôi xuống dưới chân vậy.

Tuy tôi mặc nhiều quần áo, nhưng cơ thể vẫn còn khá linh hoạt, con lợn rừng đó chỉ biết ra sức lao về phía tôi. Thấy nó đã sắp lao tới nơi rồi, tôi liền nhanh nhẹn lách người sang một bên, chiếc dùi cui điện trong tay đập mạnh một cái vào mũi nó. Con lợn rừng lại rống lên một tiếng khó nghe, thân thể hơi lắc lư một chút, nhưng không ngờ lại xoay người tiếp tục lao về phía tôi. Tôi đâu ngờ con súc sinh này đã trúng một cú như thế mà vẫn có thể động đậy được, liền sợ đến nỗi ngậy người ra đó. Đến khi răng nanh của vật đã gần chạm đến đùi tôi, tôi mới giật mình tỉnh táo trở lại, rồi nhắm chặt hai mắt, vung chiếc dùi cui điện đánh bừa về phía trước một hồi.

Một giây, hai giây, ba giây...

Đã mười mấy giây trôi qua rồi, nhưng ngoài việc đè nặng trên người tôi khiến tôi không thể động đậy, con lợn rừng đó không có thêm phản ứng nào khác. Trong khi tôi đang ngẩn ngơ đoán xem chuyện này rốt cuộc là như thế nào, Tiểu Minh Viễn đã từ trong nhà lao ra, trong tay còn cầm theo một cây xẻng sắt cao hơn cả người nó mà chẳng biết là nó kiếm từ đâu ra, cứ thế đánh mạnh về phía con lợn rừng, vừa đánh vừa khóc tu tu, miệng hét lớn: "Tao đánh chết mày, đánh chết mày, hu hu, cô ơi, cô đừng chết..."

Tôi cố gắng thò đầu ra từ phía dưới cái đầu của con lợn rừng, yếu ớt nói: "Minh Viễn, cháu đừng đánh nữa, mau đi tìm người đến đây, giúp cô khiêng con súc sinh này đi!" Nếu không, dù tôi không bị nó cắn chết thì chắc cũng bị nó đè chết mất.

Tiểu Minh Viễn dường như không ngờ tôi vẫn còn sống, cầm cây xẻng trong tay ngậy người ra nhìn tôi một hồi lâu sau đó vứt luôn xẻng đi, nhào cả người phía tôi mà mếu máo khóc lớn: "Cô ơi... Cô... Cháu... Cháu tưởng cô đã chết rồi..." Khuôn mặt thằng bé ướt nhòe nước mắt, cả mắt và mũi đều đỏ lựng lên, khóc đến nỗi không thở nổi.

Dù sao cũng chỉ là một đứa bé ba tuổi, thường ngày dù có giả bộ già dặn thế nào, rốt cuộc vẫn chỉ là một thằng nhóc miệng còn hôi sữa mà thôi. Tôi buông chiếc dùi cui điện ra, đưa tay khẽ xoa đầu nó, gắng gượng nói: "Đừng khóc nữa, cô không sao mà, mau đi gọi người tới đây đi, nhé!"

Tiểu Minh Viễn đưa tay lên lau nước mắt, khẽ "vâng" một tiếng, rồi vội vã đứng dậy chạy ra ngoài cổng.

Nằm trên tuyết, tôi ra sức giãy giụa mấy cái, nhưng vẫn không thể bò dậy nổi. Bàn tay vẫn có thể động đậy, tôi vội lấy chiếc dùi cui điện gio lên một cách khó khăn, rồi khẽ ấn vào công tắc, nhưng lại chắc có chút phản ứng nào, chắc đây đúng là hàng "dỏm" rồi, chẳng biết hết điện từ lúc nào nữa. Thế này thì gay thật rồi, tuy bây giờ con lợn rừng không động đậy, nhưng ai mà biết lúc nào nó lại đột nhiên

bừng tỉnh chứ? Nếu Tiểu Minh Viễn còn chưa kịp tìm người đến giúp đỡ, mà tôi đã bị con lợn rừng này giải quyết rồi, vậy thì đúng là oan cho tôi quá.

Đang lúc suy nghĩ lung tung, bên ngoài chợt vang lên những tiếng bước chân dồn dập, còn có giọng nói của chú Ba và Lưu Giang nữa.

"A, Tuệ Tuệ, cháu không sao chứ?" Nghe thấy giọng nói quen thuộc của chú Ba, tôi không kìm được mừng đến rơi nước mắt, tốt xấu gì thì cái mạng này của tôi cũng giữ được rồi.

"Đúng là lợn rừng thật!" Là giọng nói của Lưu Giang. Cậu ta nhanh chóng chạy đến bên cạnh tôi, rồi cùng chú Ba cố gắng khiêng con lợn rừng đang đè lên người tôi ra.

Tôi xoay người trên mặt đất một cái, gắng gượng bò dậy. Tiểu Minh Viễn vội vàng chạy đến đỡ tôi, cẩn thận dìu tôi vào nhà. Lúc này nó đã không khóc nữa, nhưng đôi mắt vẫn đỏ lựng, những giọt nước ầng ậng trong khóe mắt, chỉ chực rơi xuống bất cứ lúc nào.

Nếu đổi lại là tôi, gặp phải chuyện như thế này có lẽ sớm đã trở nênờ ờ rồi. Suy nghĩ kỹ lại, hôm nay tôi nhất định phải giảng giải cho Tiểu Minh Viễn một phen, nếu không có khi nó lại vừa sợ hãi vừa tự trách bản thân, rồi cuối cùng trong lòng còn hình thành nên nỗi ám ảnh cũng chưa biết chừng. Tôi đưa tay nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của thằng bé, tay còn lại khẽ vuốt ve bờ má bầu bĩnh của nó một chút, dịu dàng hỏi: "Tiểu Minh Viễn có sợ không?"

Tiểu Minh Viễn ngẩng đầu lên nhìn tôi, giọng nói vẫn còn hơi run rẩy: "Dạ, cháu không sợ." Còn nói không sợ nữa, đã sắp khóc rồi kia kìa.

"Cô ơi, cháu xin lỗi cô!" Mặt thằng bé xị xuống, nước mắt lại rào rào chảy ra, sau đó liền cảm thấy có chút xấu hổ, liền cúi đầu rúc vào lòng tôi.

Chú Ba và Lưu Giang nghe thấy tiếng khóc của Tiểu Minh Viễn thì đều ngoảnh đầu nhìn sang, Lưu Giang há miệng, muốn nói gì đó, tôi liền vội vàng nháy mắt ra hiệu với cậu ta, rồi vừa ôm thằng bé vừa vỗ nhẹ vào lưng nó, sau đó nói với Lưu Giang: "Trong nhà tôi có cuộn dây thừng đấy, cậu mau lấy ra dây trói con lợn rừng này vào đi, nói không chừng một lát nữa nó sẽ tỉnh dậy đấy."

Lưu Giang khẽ "ừ" một tiếng, rồi, lập tức chạy vào nhà tìm dây thừng. Chú Ba ngồi trên bậc cửa nhà tôi, vẻ mặt tỏ ra khó tin vô cùng, miệng còn lẩm bẩm nói: "Đúng là chuyện lạ, toàn thân con lợn rừng này đều không thấy có vết thương nào, sao lại ngã xuống được nhỉ?"

"Tuệ Tuệ, chắc chị đã dùng dùi cui điện phải không?" Lưu Giang cầm một cuộn dây thừng ra, rồi lớn tiếng hỏi: "Chắc anh họ tôi kiếm cho chị hả? Mà đâu có đúng, cái trong tay anh ấy nhìn cũng không xịn bằng cái này."

Tôi khẽ "hừ" một tiếng, tức tối nói: "Nếu cậu thích thì đi mà đại chiến với con súc sinh này ba trăm hiệp thử xem, đúng là cái đồ chỉ biết hay nói mồm!"

Chú Ba thấy hai chúng tôi cãi nhau thì chỉ ngồi bên cạnh mà cười khà khà, rồi lại cất tiếng cảm thán: "Hôm nay Tuệ Tuệ đúng là mạng lớn đấy, con lợn rừng này thật sự phải nặng đến hai, ba trăm cân chứ chẳng chơi. Trước đây bọn chú lên núi sợ nhất là gặp phải cái giống này, da dày, thịt thô, chẳng sợ gì hết, lớp da của nó cứ giống như là áo giáp vậy, dùng liềm cũng không chém vào được."

Tôi thấy Tiểu Minh Viễn ngồi trong lòng mình đã không khóc nữa, bèn vỗ nhẹ lên bờ má nó, dịu dàng nói: "Không khóc nữa nhé!"

Tiểu Minh Viễn sụt sịt hít mạnh một cái, đôi mắt nhật nhòa mở ra rất to, nhìn tôi bằng vẻ hết sức nghiêm túc "Cô ơi, sau này cháu sẽ đi học lấy bản lĩnh thật giỏi, rồi quay về bảo vệ cô."

"Được, cô chờ cháu." Tôi cũng nghiêm túc nói.

Sau này thằng bé lớn rồi, có lẽ sẽ có khả năng bảo vệ được bất cứ ai mà nó muốn, nhưng, khi đó tôi đã không còn ở bên cạnh nó.

Nghĩ đến đây, tôi đột nhiên cảm thấy có chút buồn bã.

Chương 14

Xảy ra biến cố lớn như vậy, việc đi săn tất nhiên phải lùi về sau.

Dù sao thì tôi cũng không còn sức lên núi nữa, còn Lưu Giang đang có hứng thú với con lợn rừng trong nhà tôi, cứ kỳ kèo bảo chú Ba nhanh nhanh đi gọi người tới mổ lợn.

Sau khi được tôi đồng ý, chú Ba liền dẫn theo Lưu Giang đến nhà ông Bảy ở đầu thôn, còn nói ông là tay dao hàng đầu trong Trần Gia Trang này, giết lợn chỉ cần một dao, vô cùng chuẩn xác.

Đợi hai người họ rời đi, tôi dẫn Tiểu Minh Viễn vào nhà, thay cho nó bộ quần áo vừa bị tuyết làm cho ẩm ư, sau đó dịu dàng cất tiếng an ủi nó.

Về mặt lý luận, lúc này Tiểu Minh Viễn có lẽ đã hồi phục rồi, nhưng trong lòng tôi luôn cảm thấy thấp thỏm bất an, sợ nó vì chuyện này mà sinh ra ám ảnh. Cho nên tôi cứ phải cố gắng nhớ lại những bài viết về việc dạy dỗ con trẻ mà mình đã từng được đọc trước đây, nhưng ngẫm nghĩ suốt một hồi lâu, tôi vẫn không nghĩ ra mình rốt cuộc nên làm thế nào.

Nghe nói tôi "giết chết" được một con lợn rừng, mọi người trong thôn đều kéo tới nhà tôi xem chuyện lạ. Vừa nhìn thấy con lợn rừng bị tướng bị trói nghiêng trong sân, mọi người đều không kìm được lộ

vẻ ước ao và thán phục, khiến tôi thiếu chút nữa đã cho rằng bị con lợn rừng đó xông vào nhà là một chuyện vô cùng may mắn.

Sau khi chia thịt lợn xong xuôi, mọi người lại càng tỏ ra thân thiết với tôi hơn, có một số bà con còn mang tặng tôi không ít nắm hương khô và rau dại. Tối đó, thím Ba gọi chúng tôi tới nhà thím ăn cơm, rồi nấu món lòng lợn chiêu đãi tất cả mọi người.

Lúc này trên người tôi đã chẳng còn chút sức lực nào, việc xử lý thịt lợn được giao hết cho Lưu Giang. Cậu ta là một thanh niên trẻ tuổi, làm việc nhiều một chút, vừa hay có thể rèn luyện thân thể luôn.

Sau sự kiện lợn rừng, Tiểu Minh Viễn không hề có biểu hiện khác thường như tôi lo lắng. Nó vẫn suốt ngày chạy theo sau Lưu Giang, rồi cùng lũ trẻ con trong thôn nô đùa vui vẻ. Có điều bất kể là đi đâu, nó đều sẽ nói trước với tôi một tiếng. Hơn nữa, tôi còn để ý thấy thời gian nó dành cho việc học tập đã nhiều hơn hẳn so với trước đây.

Một ngày gần Tết, Đội trưởng Lưu cuối cùng đã đến, còn mang theo không ít bánh ngọt và kẹo, nói là đến để chúc Tết sớm, nhưng thực ra là muốn xem Lưu Giang lao động cải tạo thế nào rồi mà thôi.

Có điều tình trạng của Lưu Giang hiển nhiên đã khiến Đội trưởng Lưu có chút thất vọng, ngoài việc hơi đen đi một chút tinh thần của cậu ta hình như còn tốt hơn lúc mới tới đây. Đội trưởng Lưu mềm mỏng hỏi tôi xem quãng thời gian vừa qua Lưu Giang có

mang đến rắc rối gì cho tôi không, tôi không hề keo kiệt lời khen, ra sức khen ngợi Lưu Giang một hồi. Đội trưởng Lưu vừa nghe vừa cau mày thật chặt. Xem ra anh ta không hề hy vọng Lưu Giang có một cuộc sống thoải mái ở nơi đây, bởi như thế, lẫn lao động cải tạo này coi như chẳng còn chút ý nghĩa gì nữa rồi.

Không biết sau khi Đội trưởng Lưu đến đây rốt cuộc đã nói chuyện như thế nào với Lưu Giang, chỉ biết là khi ăn cơm, sắc mặt anh ta có vẻ khó coi vô cùng, cho đến lúc đi vẫn không nhắc gì đến chuyện đưa Lưu Giang về nhà cả.

Đội trưởng Lưu vừa mới rời đi, khuôn mặt vốn đang tươi cười hỉ hả của Lưu Giang lập tức trở nên ỉu xiu, cậu ta ngồi phịch xuống chiếc giường lò không nói năng gì nữa cả. Trong lòng tôi hiểu rõ, chắc Đội trưởng Lưu đã thay mặt ông Lưu đến đây đàm phán với Lưu Giang, có điều cu cậu này hiển nhiên là đã không chấp nhận điều kiện của gia đình, thế là lại tiếp tục bị lưu đày ở đây. Còn về vấn đề thời gian... Tôi đoán ít nhất thì năm nay cậu ta cũng phải ăn Tết ở Trần Gia Trang rồi.

Tôi cũng không biết phải an ủi cậu ta nào, sau khi suy nghĩ một lát, liền bảo Tiểu Minh Viễn đến chơi với cậu ta. Có thằng bé này nói chuyện cùng, chắc cậu ta sẽ không buồn bực uể oải quá lâu.

Thực ra, Lưu Giang nảy sinh mâu thuẫn với gia đình lại rất có lợi cho tôi. Sau quãng thời gian quan sát vừa qua, tôi phát hiện đầu óc và khả năng làm việc của cậu ta đều rất khá, hoàn toàn phù hợp với sự kỳ vọng về người hợp tác của tôi. Do đó, cho dù ông Lưu thật sự đồng ý thỏa hiệp, tôi vẫn phải nghĩ cách để giữ Lưu Giang ở lại đây.

Thế rồi, tôi quyết định phải nói chuyện với cậu ta một phen.

Tôi cắt một chiếc bánh ngọt mà Đội trưởng Lưu mang đến thành mấy phần, bốc mấy nắm hạt dưa bỏ vào trong đĩa, đặt lên giường lò, rồi ngồi xuống cười híp mắt lại, nói với Lưu Giang: "Nào, đến đây ăn chút gì đi, nhân tiện chúng ta nói chuyện một chút. Tính ra thì cậu cũng đến chỗ tôi khá lâu rồi, vậy mà chúng ta còn chưa ngồi nói chuyện với nhau lần nào đấy."

Lưu Giang liếc mắt nhìn tôi bằng vẻ cảnh giác, nhất quyết không chịu đưa tay ra cầm bánh ngọt và hạt dưa, mà cẩn thận nói: "Chị muốn nói gì, cứ nói luôn đi!"

Tôi cười bảo: "Thực ra ông Lưu lo cho cậu cũng không phải là không có lý, bây giờ vừa mới cải cách mở cửa, vàng thau lẫn lộn đều đổ xô vào trong nước. Mà cậu lại còn trẻ, khả năng kiểm chế chắc chắn là vẫn còn kém, lỡ như đến lúc đó có cô nàng ngực to mông mấy nào liếc mắt đưa tình với cậu, nói không chừng cậu lại cưới luôn một cô vợ nước ngoài mắt xanh mũi lõ về nhà ấy chứ. Như vậy ông nội cậu lại còn không tức chết hay sao."

Vừa nói xong tôi liền ý thức được rằng có thể mình đã hơi lỗ lòi, thời kỳ này đám con trai vẫn còn khá ngây thơ, da mặt cũng rất mỏng, những lời như vậy tốt là để trong lòng, chứ không nên trực tiếp nói ra.

Quả không sai, vừa nghe tôi nói xong, khuôn mặt Lưu Giang lập tức đỏ bừng, đến mắt cũng không dám ngước lên, cúi đầu lí nhí nói: "Chị nói linh tinh cái gì đấy, con gái con đứa, không sợ người ta cười

hay sao. Mà Minh Viễn cùn đang ở đây đây, đúng là chỉ biết dạy hư trẻ con thôi."

Tôi lập tức xin lỗi ngay: "Được rồi, được rồi, đúng là tôi đã nói thẳng quá. Có điều cậu cũng đừng xấu hổ, dù sao cậu cũng chưa đến đặc khu bao giờ, làm sao biết tình hình ở đó như thế nào chứ. Tôi biết cậu không thích nghe theo sự sắp xếp của gia đình, muốn tự tạo lập sự nghiệp riêng của bản thân. Có điều, lập nghiệp ở đâu mà chẳng được, việc gì cứ phải đến đặc khu. Chả nói đâu xa, ngay cái Trần Gia Trang này của chúng ta cũng được chứ gì. Nếu cậu có thể khiến nơi này phát triển, giúp bà con trong thôn có được một cuộc sống sung túc, ông nội cậu sẽ phải còn không nhìn cậu bằng con mắt khác."

Lưu Giang cúi đầu im lặng, không biết là đang suy nghĩ những gì. Nhưng Tiểu Minh Viễn bên cạnh thì lại không chịu ngồi yên, vừa ăn bánh vừa cất tiếng hỏi tôi: "Cô ơi, thế nào là ngực to hông đầy? Còn liếc mắt đưa tình là để làm gì?"

Thực ra trẻ con độ tuổi này là đáng yêu nhất, vừa ngoan ngoãn nghe lời, lại vừa khả ái dễ thương, khuôn mặt tròn xoe bầu bĩnh, không gì thuần khiết hơn được. Khoảng vài năm nữa khi lớn hơn, chúng sẽ bắt đầu trở nên kỳ quặc, hay nổi nóng, hay xấu hổ khi phải tiếp xúc thân mật với nữ giới. Đến khi lũ trẻ mười mấy tuổi và bước vào thời kỳ nổi loạn, chắc tôi muốn khóc cũng không ra nước mắt được nữa rồi.

Nhân lúc còn có thể nhào nặn nó, hãy ra sức mà uốn nắn đi, đừng để đến lúc không còn cơ hội nữa thì có hối hận cũng không

kip.

Tôi lại nhân cơ hội ấy giảng giải cho Lưu Giang nghe về sự hỗn loạn của đặc khu, đồng thời còn kể một loạt những mặt tốt của Trần Gia Trang. Lưu Giang không ngốc, chẳng bao lâu sau đã nghe ra được ý tứ của tôi, bèn hồ hững liếc mắt nhìn tôi, nói: "Chị nói thực đi, có phải chị nhìn trúng tôi rồi không?"

Tôi vừa nghe thấy thế lập tức nổi điên lên: "Cậu nói linh tinh cái gì đấy hả, một thằng nhóc lông còn chưa mọc đủ như cậu, tôi lại có thể nhìn trúng được sao? Chị đây dù có thế nào thì cũng không thể thích một thằng nhóc còn ít tuổi hơn chị được."

Khuôn mặt Lưu Giang lập tức trở nên tím tái như màu gan lợn, đến thở cũng dồn dập khó khăn. Cậu ta há miệng ra muốn nói gì đó, nhưng lại không nói được tiếng nào, một hồi lâu sau mới vừa gãi đầu vừa nhỏ giọng nói: "Tôi... Tôi không có ý đó... Chị hiểu lắm rồi... Tôi chỉ muốn nói là... nói là có phải chị muốn bảo tôi làm việc cho chị không...?"

Lần này người xấu hổ lại đổi thành tôi, có điều thằng nhóc này nói năng không rõ ràng như vậy, tôi hiểu lắm cũng là việc rất bình thường thôi mà. Thế là tôi liền làm bộ nghiêm túc nói: "Lần sau nói chuyện nhớ chú ý một chút, đừng có dùng những từ mơ hồ như vậy, để người khác hiểu nhầm là không hay đâu."

Lưu Giang đã nói thẳng ra như vậy, tôi tất nhiên không cần phải úp úp mở mở nữa, bèn dứt khoát nói suy nghĩ của mình cho cậu ta

nghe.

"Tôi nói này..." Lưu Giang cuối cùng đã chậm rãi lên tiếng: "Chị muốn xây dựng trang trại nuôi gà, thế vấn đề về vốn, sân bãi, và còn cả kỹ thuật nữa, chị định giải quyết sao đây?"

Quả đúng là người mà tôi coi trọng có khác, vừa mở miệng đã nói đúng vào trọng tâm của vấn đề ngay. Tôi liền nghiêm túc trả lời: "Tiền thì tôi có, tuy không nhiều, nhưng mở một trang trại nuôi gà cỡ nhỏ thì không thành vấn đề. Còn về sân bãi, tôi đã chấm hai nhà kho lớn đang bị bỏ không trong thôn, đợi lát nữa đi bàn bạc với chủ trưởng thôn một chút, chắc là có thể thuê được. Còn chuyện kỹ thuật, trong thôn chúng ta có nhà ai mà không nuôi gà đâu, phải nuôi thế nào cứ đi hỏi mọi người là biết ngay thôi mà. Lần sau khi lên thị trấn tôi sẽ mua thêm mấy quyển sách dạy nuôi gà về nữa, chúng ta vừa học vừa làm."

Lưu Giang hơi nhướn mày: "Chúng ta đã làm thì phải làm lớn một chút, quy mô nhỏ quá thì chỉ tổ lãng phí thời gian thôi!"

Không ngờ cậu nhóc Lưu Giang này lại to gan như vậy! Có điều nghĩ lại, tiền đầu tư là tôi bỏ ra, nếu thật sự lỗ vốn, cậu ta chẳng qua cũng chỉ mất thời gian một năm mà thôi, đâu có thiệt bằng tôi chứ. Tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng tôi tất nhiên sẽ không nói gì. Bất kể thế nào, trước tiên cứ phải giữ được cậu ta ở lại đây, còn việc xây dựng trang trại nuôi gà phải tiến hành ra sao, sau này cứ làm dần dần từng bước

Hai người bọn tôi còn hẹn với nhau, ngày Hai mươi tư tháng Chạp này sẽ cùng lên thị trấn, định nói rõ tình hình với ông nội của Lưu Giang. Lần này tôi còn quyết định đưa Tiểu Minh Viễn theo, thằng bé đến bây giờ vẫn chưa được lên thị trấn lần nào.

Buổi sáng hôm đó, tôi thay cho nó một chiếc áo khoác lông cừu màu xanh lam, chân đi đôi giày da màu đen được lau sáng bóng, lại đeo thêm một chiếc khăn quàng cổ kẻ ca rô, làm tôn lên đôi mắt to tròn đen láy cùng với khuôn mặt trắng nõn hồng hào, nhìn nó giờ khá giống với một chú bé quý tộc thường xuất hiện trên ti vi. Tiểu Minh Viễn cũng rất thích cách ăn mặc này, đứng trong nhà soi gương ngắm nghía hồi lâu, thể hiện sự ngây thơ và đáng yêu thường thấy ở một đứa bé ba tuổi.

Chương 15

Hôm nay thị trấn quả thực rất náo nhiệt, trên đường khắp nơi đều là người đi chợ phiên. Cách ăn mặc của Tiểu Minh Viễn quả nhiên đã thu hút được sự chú ý của mọi người, trên đường không ngừng có người bước tới hỏi tôi bộ quần áo cho trẻ con này mua ở đâu, mỗi lần như vậy Tiểu Minh Viễn đều giành phần trả lời với vẻ rất kiêu hãnh: “Cô cháu nhờ người mang từ Bắc Kinh về cho cháu đây.”

Ba người chúng tôi đi một mạch từ bến xe đến nhà Đội trưởng Lưu, Lưu Giang gõ cửa. Chỉ một lát sau đã có người bước ra, không ngờ lại là cô Lưu. Nhìn thấy là Lưu Giang, cô Lưu vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, vội vàng bước tới mở cửa, miệng nói: “Vừa rồi cô còn nói cháu nhất định sẽ đến, nhưng ông nội cháu không ngờ loáng cái đã đến thật rồi. Thật đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến liền.” Sau đó quay sang cười nói với tôi: “Cháu là cháu Chung lần trước đã đến nhà cô phải không? Còn đây chắc là cháu trai của cháu nhỉ?”

Không đợi tôi trả lời, Tiểu Minh Viễn đã nhanh nhẹn nói: “Cháu chào bà ạ.”

“Úi chà, thằng bé này ngoan quá, khiến người ta muốn không yêu cũng không được.” Trong Trần Gia Trang chỉ cần là nữ giới, trong độ tuổi từ tám đến tám mươi, không ai có thể địch lại chiêu tất sát này của Tiểu Minh Viễn. Cô Lưu tất nhiên cũng không phải là

ngoại lệ, vừa nhìn thấy Tiểu Minh Viễn đôi mắt liền rực sáng ngay, còn đưa tay ra định bế thẳng bé.

Trong khi tôi còn đang ngẩn ra, Tiểu Minh Viễn đã ngoan ngoãn sà vào lòng cô Lưu rồi, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ như hoa hướng dương.

Trước lúc đi, tôi có dặn dò nó đi lấy lòng ai đâu cơ chứ...

Nghe thấy tiếng động bên ngoài. Đội trưởng Lưu cũng vội vàng bước ra. Nhìn thấy chúng tôi, anh ta lập tức toét miệng cười, để lộ hai hàm răng trắng bóng: “Đến rồi à, mau vào nhà ngồi đi!” Vừa nói anh ta vừa bước tới đón lấy túi đồ trong tay tôi: “Tới thì tới thôi, còn mang quà theo làm gì chứ, cô khách sáo quá đấy!”

Hôm nay ông nội của Lưu Giang và Huyện trưởng Lưu đều ở nhà, khi chúng tôi bước vào chào hỏi hai người họ, nụ cười trên mặt Lưu Giang đã biết mất, cậu ta ngoan ngoãn tới chào ông Lưu. Nhưng còn chưa kịp nói câu nào, cậu ta đã bị ông Lưu lôi vào phòng đọc sách, chẳng mấy chốc những tiếng binh binh bộp bộp không ngừng vang lên, chắc ông Lưu đang nổi giận.

Có điều, mấy người trong nhà đều tỏ ra điềm tĩnh. Cha con Huyện trưởng Lưu tiếp tục uống trà như không có chuyện gì xảy ra, cô Lưu thì đang ân cần mời tôi và Tiểu Minh Viễn cắn hạt dưa.

Có lẽ vì trong nhà không có trẻ con, cô Lưu tỏ ra yêu quý Tiểu Minh Viễn vô cùng, ra sức nhét vào trong túi nó những thứ như hạt

đưa, kẹo bánh, rồi không ngừng hỏi nó xem đã đi nhà trẻ chưa biết chữ hay không. Tiểu Minh Viễn quả đã không phụ sự dạy dỗ của tôi, liên tiếp kể hai câu chuyện và hát một bài hát thiếu nhi, khiến cô Lưu cười đến nỗi không khép miệng lại được, ôm thằng bé trong lòng mà cung nụng một hồi.

Hơn nửa tiếng sau, Lưu Giang từ trong phòng đọc sách đi ra với vẻ mặt hồ hững. Thấy mọi người đồng loạt nhìn về phía mình, cậu ta còn toét miệng cười, chỉ là nụ cười ấy có vẻ hơi gượng gạo, khiến người ta cảm thấy ghê ghê.

Tình cảm giữa Tiểu Minh Viễn và Lưu Giang vốn rất tốt, vừa thấy cậu ta bước ra, thằng bé lập tức chạy đến nắm tay cậu ta. Sắc mặt Lưu Giang trở nên dễ coi hơn một chút, dắt tay thằng bé đến ngồi xuống sofa, thản nhiên cầm một chén trà lên uống, rồi chậm rãi nói: “Cháu đã nói với ông nội rồi, tạm thời sẽ ở lại Trần Gia Trang.”

Bàn tay đang cầm chén trà của Huyện trưởng Lưu lập tức dừng lại giữa không trung, Đội trưởng Lưu phun ngay ngụm trà vừa mới uống ra ngoài, rồi luống cuống đưa tay lau những vết nước trà trên quần áo, còn nhìn về phía Lưu Giang bằng ánh mắt kinh ngạc.

Lưu Giang điềm nhiên trả lời: “Ông nội không cho em tới đặc khu, nên em không đi nữa, dù sao thì ở lại Trần Gia Trang cũng tốt lắm.” Cậu ta không hề nhắc gì đến việc cùng tôi lập nghiệp cả.

Buổi trưa cô Lưu giữ chúng tôi lại ăn cơm, nhất quyết không cho tôi với Tiểu Minh Viễn đi, vừa hay tôi đang đói, nên cũng không từ chối.

Vì hôm nay là Tết ông Táo, đồ ăn ở nhà họ Lưu cũng không tẻ, ngoài thịt lợn rừng mà tôi mang tới, còn có một nồi thịt vịt và một con cá. Trong thời buổi này ăn như thế đã là rất khá rồi, nên trong bữa cơm, ông Lưu không ngừng cau mày oán trách, nói là thức ăn hôm nay xa xỉ quá.

Nhưng dù là như vậy, Lưu Giang vẫn không kìm được nhỏ giọng phàn nàn, rằng sao không có cơm gạo trắng.

Giữa bữa cơm, chợt có tiếng gõ cửa vang lên. Cô Lưu đứng dậy ra ngoài mở cửa, một lát sau, dẫn theo một cô gái đi vào. Cô gái mới chừng mười tám, mười chín tuổi, mặt mày sáng láng, sống mũi cao, làn da trắng muốt, sắc mặc hồng hào, hai bím tóc óng mượt, buông dài tới tận eo, đôi mắt to tròn thỉnh thoảng lại chớp chớp, trông trẻ trung xinh đẹp vô cùng.

“Nhìn xem, Tiểu Lam đến rồi này.” Cô Lưu nhìn cô gái được gọi là Tiểu Lam đó bằng ánh mắt hiền từ, rồi quay sang bảo Đội trưởng Lưu: “Còn ngày ra đó làm gì, mau đi lấy cái bát với đôi đũa nữa đến đây! Tiểu Lam chắc vẫn chưa ăn cơm, đúng không cháu?”

Tiểu Lam vội vàng nói: “Không cần rắc rối thế đâu cô ơi, cháu đến biếu ông với cô chút ít bánh chèo, xong rồi sẽ về ngay.” Vừa nói còn vừa lén liếc nhìn qua phía Đội trưởng Lưu một cái, khuôn mặt vốn hồng hào càng trở nên căng mọng đáng yêu hơn.

Nhìn cảnh này tôi đã đoán ra căn nguyên sự việc, con vi rút hóng chuyện trong cơ thể lập tức bùng lên, hoóc môn hưng phấn cũng lập tức tiết ra cuồn cuộn. Nhìn qua phía Đội trưởng Lưu, tuy vẫn đang cố gắng tỏ ra nghiêm túc, nhưng nơi đầu mày cuối mắt rõ ràng là đã có nét xao động. Một chàng trai trẻ tuổi dù có cố gắng giả bộ thế nào, khi đứng trước mặt người con gái mà mình thích, vẫn khó có thể tỏ ra dửng dưng cho được.

Tiểu Lam tuy ngoài miệng nói là vội quay về, nhưng cô Lưu vừa mới giữ lại, liền lập tức nghe theo, còn ngồi xuống bên cạnh Đội trưởng Lưu. Tôi phát hiện cái lưng của Đội trưởng Lưu trở nên thẳng tắp, toàn thân cũng cứng đờ, khi nói năng thoát nghe không có vấn đề gì, nhưng tôi lại phát hiện ra, anh ta đã hỏi Tiểu Minh Viễn hai lần là có muốn ăn kẹo không.

Tiểu Lam cũng rất ngượng ngùng, cúi gằm mặt xuống chơi đùa với Tiểu Minh Viễn.

Ăn cơm xong, cô Lưu bảo tôi ngồi nói chuyện với Tiểu Lam, còn mình thì đi thu dọn bát đĩa. Tiểu Lam thấy vậy, liền vội vã đứng dậy giúp đỡ, thực sự là ngoan hiền đảm đang vô cùng, chẳng trách cô Lưu lại thích cô bé này như vậy.

Tôi ở lại nhà họ Lưu thêm một lúc nữa, đang định chào để ra về, vừa khéo gặp lúc nhà họ lại có khách tới. Lần này thì có hai người. Vì đứng ở xa, tôi chỉ loáng thoáng nhìn thấy đó là một cô gái trẻ tuổi dẫn theo một cậu nhóc béo tròn chừng năm, sáu tuổi đứng ở ngoài cổng, đang cười híp mắt chào cô Lưu: “Cháu chào cô, anh Lưu Đào có nhà không ạ?”

Tôi thấy nụ cười trên khuôn mặt cô Lưu trở nên cứng đờ, chợt hiểu ra được điều gì đó, bèn nhủ thầm: “Đến rồi đây.”

Một lát sau, cô Lưu dẫn cô gái trẻ tuổi đó vào nhà, khuôn mặt vẫn cứng đờ như cũ. Tôi vừa đưa mắt nhìn, thiếu chút nữa đã ngã ngựa ra vì sợ. Biết phải nói sao đây nhỉ? Tôi không biết nên đánh giá cô gái này trông đẹp hay xấu nữa. Rõ là một cô gái trẻ trung, vậy mà lại đi vẽ bậy vẽ bạ lên khuôn mặt mình thành hình thù gì chẳng biết.

Tôi cũng từng xem mấy tập ảnh của những năm tám mươi, biết rằng kỹ thuật trang điểm thời này chưa được tốt lắm, nhưng các cô gái trên ảnh đều là tuyệt sắc giai nhân nên nhìn cũng không đến nỗi nào. Còn cô gái này thì tôi đến phải chịu thua, khuôn mặt bôi trát trắng xóa, hai hàng lông mày bị cạo thành hai đường cong queo, cặp môi thì tô son đỏ chót, nhìn thế nào cũng thấy rợn người.

Cô Lưu là một người vừa hiền từ vừa nhã nhặn, nhẹ nhàng mời cô gái kia ngồi xuống, rồi giới thiệu chúng tôi với nhau. Cô gái đó tên là Cổ Diễm Hồng, là thiên kim của cục trưởng cục Tài chính. Còn những chuyện khác, cô Lưu không hé răng câu nào.

Cổ Diễm Hồng hình như có chút ý kiến với tôi, đôi mắt cứ nhìn tôi từ trên xuống dưới. Nếu đổi lại là một người đàn ông, dám nhìn tôi bằng ánh mắt trần trụi như thế, chắc tôi đã tặng cho một cái bạt tai rồi. Cậu nhóc béo mà cô ta dẫn theo thì lại hào hứng bước tới chào Lưu Giang, nhìn vẻ thân thiết của họ, chắc là đã quen nhau từ trước.

Ban đầu khi Tiểu Minh Viễn ngồi chơi với Lưu Giang, không khí vốn rất yên ả, bây giờ có thêm cậu nhóc béo kia, mọi thứ lập tức trở nên nháo nhào. Có lẽ là vì lòng ganh tị của trẻ con, cậu nhóc béo kia thấy Lưu Giang và Tiểu Minh Viễn chơi với nhau vui vẻ, liền cảm thấy khó chịu, cứ quẩn lấy Lưu Giang đòi chơi cùng nó. Lưu Giang thấy nó quấy quá, liền đưa cả hai đứa bé ra ngoài sân chơi. Tới lúc này phòng khách mới yên tĩnh trở lại.

Cổ Diễm Hồng quan sát tôi một hồi, vẻ mặt nặng nề nghiêm trọng của cô ta khiến tôi hiểu ra căn nguyên sự việc. Lúc này Tiểu Lam còn đang ở trong bếp giúp cô Lưu rửa bát, nên không có mặt ở đây, khiến cô gái này hiểu nhầm, nghĩ tôi là tình địch.

Tôi cũng chẳng muốn tự rước lấy bực bội vào người, chỉ nở một nụ cười thông cảm với Đội trưởng Lưu, sau đó đứng dậy, chuẩn bị ra ngoài sân chơi với Lưu Giang và Tiểu Minh Viễn. Nhưng vừa mới đứng dậy, Tiểu Lam đã mang một đĩa táo, vừa nói vừa cười từ trong bếp bước ra ngoài.

Căn phòng sau nháy mắt đã trở nên yên tĩnh. Cổ Diễm Hồng đột ngột đứng dậy, đôi mắt vốn không to cho lắm trợn trừng lên, hằn học nhìn Tiểu Lam, trong mắt tràn đầy vẻ căm thù và bất mãn.

“Sao cô lại ở đây?” Cổ Diễm Hồng hung hăng vênh váo trừng mắt nhìn Tiểu Lam, dáng vẻ rất mực coi thường: “Hừ, chắc không phải là trong nhà hết gạo, nên chạy đến đây khóc lóc xin bố thí đấy chứ?”

Tiểu Lam không tức giận, chỉ nhẹ nhàng nói: “Nhà tôi có gói một ít bánh chèo, mẹ tôi bảo tôi mang đến cho cô Lưu.” Sau đó đặt đĩa

táo xuống bàn trà, lau tay, rồi cười nói với Đội trưởng Lưu: “Em ra ngoài cũng khá lâu rồi, sợ mẹ ở nhà mong, giờ em phải về đây.”

Đội trưởng Lưu vội nói: “Để anh tiễn em!”

Cô Lưu cố gắng giữ Tiểu Lam lại thêm một lát, nhưng không được, nên đành tiễn Tiểu Lam ra ngoài.

Tôi thấy giữa Đội trưởng Lưu và Cổ Diễm Hồng hình như có gì đó khác thường, vì vậy cũng không muốn ở lại đây cản trở họ nói chuyện, thừa dịp ấy ra ngoài tìm Tiểu Minh Viễn, chuẩn bị từ biệt ra về.

Nhưng vừa mới ra tới cửa, tôi liền nhìn thấy cậu nhóc béo kia đưa tay đẩy ngã Tiểu Minh Viễn xuống đất. Tôi ngẩn người, vội vàng chạy tới định đỡ thẳng bé dậy. Không ngờ nó đã lập tức bò dậy một cách mau lẹ, còn tiện tay cầm chiếc ô tô mô hình bên cạnh lên, đập thẳng xuống đầu cậu nhóc béo kia...

Chương 16

Về cơ bản, nếu không gây ra chuyện lớn, tôi luôn cảm thấy trẻ con đánh nhau chẳng liên quan gì tới người lớn cả. Cho nên, dù Tiểu Minh Viễn dùng đồ chơi đập vào đầu cậu nhóc béo kia, tôi cũng chỉ cảm thấy thằng bé nhà mình phản ứng thật nhanh. Tất nhiên, người khác có lẽ sẽ không suy nghĩ như vậy.

Một tiếng kêu chói tai đột nhiên vang lên từ phía sau lưng tôi, tôi còn chưa kịp đưa tay bịt lỗ tai mình lại, Cổ Diễm Hồng đã lao thẳng tới như tên bắn, đẩy tôi qua một bên, rồi tát Tiểu Minh Viễn một cú nảy lửa: “Cái đồ con hoang mất dạy, dám đánh người, mày không muốn sống nữa hả?”

Cô ta... không ngờ cô ta lại dám đánh thẳng bé nhà tôi. Thằng bé mà tôi coi như báu vật cưng nựng trong lòng bàn tay, đến một sợi tóc cũng không nỡ làm thương tổn, vậy mà cô ta dám đánh. Thằng bé đáng yêu ngoan ngoãn của tôi, mỗi tối đều thích rúc vào lòng đòi tôi kể chuyện, không ngờ lại bị cô ta đánh. Mà cô ta là người lớn, có lý nào lại đánh trẻ con như vậy?

Một ngọn lửa giận dữ cháy bùng lên trong lòng tôi, lúc này tôi chẳng để ý tới điều gì khác, khom người nhặt một viên gạch trên mặt đất lên rồi xông thẳng tới, cứ thế nện xuống đầu Cổ Diễm Hồng. Thấy đầu cô ta đã sắp nở hoa, eo tôi chợt có cảm giác căng cứng, bất ngờ lại bị ai đó ôm kéo về phía sau.

“Tuệ Tuệ, chị bình tĩnh một chút, đừng có kích động như vậy!”

Tôi tức điên lên, hai chân không ngừng đá khiến Lưu Giang bị ép lùi về phía sau một bước, cánh tay cũng buông ra. Tôi nhân cơ hội ấy lao về phía trước, nhào thẳng lên người Cổ Diễm Hồng, rồi “bốp” một tiếng vang lên, tôi cũng tát cho cô ta một cái nảy lửa. Sau đó lật bàn tay, tát thêm cái nữa.

Cổ Diễm Hồng nước mắt nước mũi giàn giụa, lớp phấn son mặt đã nhòe nhoẹt cả, trên má mẩn trắng mẩn đỏ, nhìn vô cùng tức cười, đã thế vừa khóc miệng còn vừa lầm bầm nói: “Cô dám đánh tôi, tôi... tôi phải cho cô biết tay!”

“Cứ thử đến đây xem!”

Tuy mấy người bọn tôi đánh nhau loạn xạ lên như thế, nhưng thực ra cũng mới có vài giây trôi qua, đến khi mấy người trong nhà nghe thấy tiếng động chạy ra ngoài, chúng tôi đã ôm chặt lấy nhau, khó có thể tách ra được.

Đang lúc tôi đánh đấm hăng sau, eo và cánh tay chợt bị kéo mạnh về phía sau, Cổ Diễm Hồng bên kia cũng đồng thời bị Đội trưởng Lưu giữ chặt. Cuộc chiến kịch liệt tới lúc này coi như đã tạm thời kết thúc.

Không biết có phải Tiểu Minh Viễn bị tôi làm cho sợ hãi hay không, cũng khóc tu tu theo. Mấy người đang có mặt đều ngậy ra đó, dường như còn chưa hoàn toàn tỉnh táo sau cuộc đại chiến kịch liệt vừa rồi.

Vẫn là Lưu Giang phản ứng nhanh nhất, vội vàng dắt tay hai cô cháu tôi, ngoảnh đầu qua nói với cô Lưu: “Thím ơi, cũng không còn sớm nữa, bọn cháu vẫn còn một số việc chưa làm xong, bọn cháu xin phép về trước. Sau này nếu mọi người có thời gian rảnh thì tới Trần Gia Trang chơi nhé.” Nói xong, bàn tay liền bóp mạnh. Tôi cũng hiểu ý ngay, véo nhẹ Tiểu Minh Viễn một cái, rồi nhân dịp ấy cùng Lưu Giang ra về.

Ra đến cổng, Lưu Giang liền buông tay tôi ra, nhìn tôi bằng vẻ mặt phức tạp, điệu bộ như thể muốn nói lại thôi.

Lúc này tôi đâu còn lòng dạ nào mà để ý đến cậu ta, lập tức khom người bế Tiểu Minh Viễn lên, vuốt ve bờ má non nớt của thằng bé. Cô ả Cổ Diễm Hồng chết tiệt, với trẻ con không ngờ cũng nặng tay như vậy, má bên phải của Tiểu Minh Viễn đã bị cô ta đánh cho sưng vù, nhìn dấu bàn tay đỏ rực trên bờ má trắng nõn của thằng bé, quả thực là gai mắt vô cùng.

“Có đau không?” Tôi khẽ vuốt ve bờ má của Tiểu Minh Viễn, dịu dàng hỏi.

Tiểu Minh Viễn nước mắt lưng tròng, cái miệng xị xuống, vùi đầu vào trong lòng tôi, ôm lấy cổ tôi mà khóc thút thít: “Cô... Hu hu... Cô ơi...”

Nghe thấy tiếng khóc của thằng bé, lòng tôi đau nhói, cố gắng hết sức để dỗ dành nó. Lúc này Lưu Giang cũng không nhin nổi nữa, đưa tay ra đón lấy thằng bé, rồi nghiêm túc nói: “Đừng khóc nữa, đừng khóc nữa mà! Người phụ nữ xấu xa đó đánh cháu là cô ta không đúng, nhưng cháu hãy nhớ lại xem, cô cháu đã báo thù cho cháu rồi. Cô ả xấu xa đó đã bị cô cháu nhổ cho gần trụi hết tóc rồi...”

Tôi không kìm được cười “phì” một tiếng, sau đó lại có chút không cam tâm, liền chỉ tay vào vết cào trên cổ mình: “Tôi cũng bị thương rồi đấy cậu có biết không hả, nhìn đây này, khéo đã chảy máu rồi ấy chứ. Mà lát nữa có khi phải đi tiêm phòng đại cho yên tâm.”

Ba người bọn tôi không quay về Trần Gia Trang ngay, mà tới hiệu sách Tân Hoa để mua sách dạy nuôi gà. Bên ngoài là chợ phiên nườm nượp người qua lại vô cùng náo nhiệt, nhưng trong hiệu sách thì chẳng có mấy ai, hết sức vắng vẻ. Lưu Giang đi tìm sách dạy nuôi gà, còn tôi dắt Tiểu Minh Viễn đi xem mấy giá sách ở gần đó.

Thời buổi này sách sách đúng là rẻ thật, đặc biệt là loại sách dành cho thiếu nhi, mỗi cuốn chỉ có một hào rưỡi, mà lại được vẽ đẹp và tinh tế vô cùng. Các truyện như *Tây du ký*, *Dương gia tướng* đều có cả, tôi chọn liền một lúc hơn hai chục cuốn, khiến người bán hàng ngây người ra kinh ngạc.

Một lát sau Lưu Giang cũng đi tới sau khi đã chọn được ba cuốn sách dạy nuôi gà, tôi trả tiền, tổng cộng còn chưa hết tới bốn đồng. Khi được trả lại tiền thừa, tôi thấy vô cùng sung sướng.

Chúng tôi lại tới hợp tác xã mua bán ít đồ cho mấy cô, mấy thím trong thôn, sau đó mới quay về.

Chỉ còn mấy ngày nữa là đến Tết, mọi bận rộn chuẩn bị. Có nhà thì quấy kẹo mạch nha, có nhà làm bánh mật, có nhà còn làm những thứ điểm tâm khác nữa, nhưng phần lớn mọi người đều đang thịt lợn.

Tuy việc nuôi gà phải đợi đến mùa xuân năm sau mới có thể bắt đầu, nhưng công tác chuẩn bị thì phải làm từ bây giờ mới kịp. Vị trí của trại nuôi gà đã được xác định là hai cái kho lương thực bỏ không ở đầu thôn, tôi và Lưu Giang đã đi tìm chú trưởng thôn thương

lượng. Vừa nghe nói chúng tôi muốn mở trại nuôi gà, chú trưởng thôn không nghĩ ngợi gì đã đồng ý cho chúng tôi mượn sân bãi, cuối cùng vẫn là tôi phải khuyên bảo mãi, chú mới chịu ký hợp đồng cho thuê, mỗi năm tôi trả cho thôn hai mươi đồng.

Lồng gà và thức ăn cũng cần phải chuẩn bị trước, nếu không, đến lúc đó mấy ngàn con gà được vận chuyển đến đây, vừa phải lo ăn vừa phải lo chỗ ở, không loạn lên mới là chuyện lạ. Tôi và Lưu Giang đều là người mạnh về lý thuyết, nói miệng thì không có vấn đề gì, nhưng khi thật sự phải bắt tay vào làm, chỉ e sẽ chẳng đâu vào với đâu. Sau khi bàn bạc, chúng tôi quyết định thuê thêm mấy cô, mấy chú lớn tuổi trong thôn tới giúp đỡ, rồi trả lương theo tháng. Sau khi nghe tin này, mọi người trong thôn đều rục rịch, ngay cả thím Ba cũng tới “ứng tuyển”.

Nhưng cuối cùng chúng tôi chỉ chọn ông Bảy và chú Xa Lão Bả Thức. Vì hai người họ đều đã có tuổi, không thể làm được công việc ngoài đồng nữa, còn làm ở trại nuôi gà thì tuy có nhiều việc lật vật, nhưng lại nhẹ nhàng hơn nhiều. Vấn đề mua bán với bên ngoài đều đã có tôi và Lưu Giang phụ trách, họ chỉ cần cho gà ăn và dọn dẹp vệ sinh là được.

Tất nhiên những chuyện này đều là trong tương lai, trước mắt việc cấp thiết nhất của chúng tôi là làm lồng gà. Trần Gia Trang không có thợ mộc, mấy bản thiết kế mà tôi và Lưu Giang tốn bao công sức vẽ ra căn bản chẳng có ai hiểu nổi. Nếu như đến mùa xuân năm sau mấy thứ này còn chưa chuẩn bị xong, vậy coi như thời gian đã bị chậm trễ rồi, chúng tôi thật vô cùng lo lắng.

Chương 17

Ngày Hai tám tháng Chạp, khi tôi và Lưu Giang lo lắng đến nỗi bên mép mỗi người đều mọc ra hai cái mụn rõ to, chú trưởng thôn đã dẫn theo hai người thợ mộc là Lão Lý và Lão Hàn của thôn La Điền cạnh Trần Gia Trang đến gõ cửa nhà tôi.

Sau đó là việc đón Tết.

Đây là cái Tết đầu tiên của tôi sau khi ngược dòng thời gian quay về quá khứ, sau ngày hôm nay là đến năm 1982 rồi. Mỗi độ Tết đến, nỗi nhớ người thân lại tăng lên bội phần, hôm nay, trong lòng tôi tràn ngập nỗi nhớ bạn bè và người thân ở năm 2010 dù mới hôm qua tôi vẫn còn ngồi ăn cơm, nói chuyện cùng họ, dù họ không hề biết về cuộc hành trình này của tôi...

Lưu Giang thì như người mất hồn, mặt mày thờ thẩn, tôi nghĩ đây chắc cũng là lần đầu tiên cậu ta ăn Tết xa gia đình. Tính ra thì cậu ta cũng mới có hai mươi hai tuổi, không lâu trước đó còn được sống những ngày thanh thoi dưới sự bao bọc của gia đình, vậy mà giờ lại phải ở cùng một chỗ với tôi, suốt ngày vất vả bận rộn. Sau một thời gian nữa, trên người cậu ta chắc sẽ còn nồng nặc mùi phân gà, cũng thật là làm khó cho cậu ta.

Trong ba người bọn tôi, người tỏ ra vui mừng nhất là Tiểu Minh Viễn. Trẻ con đều thích Tết, câu nói này thật không sai chút nào. Thằng bé thay đổi hẳn tác phong già dặn thường ngày, suốt ngày

chạy theo đám trẻ con trong thôn, lúc thì đốt pháo, lúc lại bắn bi, nô đùa vô cùng vui vẻ.

Khi còn đang mơ mơ màng màng, tôi chợt nghe thấy có tiếng pháo nổ vang lên, còn tưởng là mình đang nằm mơ, nhưng lập tức bị Lưu Giang lay tỉnh: “Mau dậy thôi, chúng ta đi đốt pháo nào!”

Tiểu Minh Viễn cũng kéo lê đôi giày đi tới nằm bò bên cửa sổ, ngó nghiêng nhìn ra bên ngoài, trong mắt ánh lên những tia hưng phấn và vui vẻ.

Lưu Giang hết sức cẩn thận châm ngòi bánh pháo, rồi hai người chúng tôi vội vã lùi về phía sau, chạy vào trong nhà. Cùng với tiếng pháo rộn rã vang lên, năm 1982 đã chính thức tới rồi.

Tháng Giêng, trong thôn có hai nhà có việc mừng, đều là gả con gái. Tôi làm theo tập tục của Trần Gia Trang, đi biếu mỗi nhà hai đồng, kết quả là bị kéo đến uống rượu mừng. Lưu Giang còn thú vị hơn, được người ta khách sáo mời đến giúp đỡ ghi chép.

Trong tháng Giêng, Lưu Giang có lên thị trấn một chuyến, tôi bèn nhờ cậu ta gửi cho cô Lưu ít thịt hun khói. Nói thực, từ sau vụ đánh nhau lần trước, tôi cũng ngại không dám đến nhà họ Lưu nữa. Sau khi Lưu Giang quay về, tôi cũng chẳng hỏi cậu ta xem mọi người nghĩ về tôi thế nào.

Lưu Giang lên thị trấn thực ra cũng là vì việc của trại nuôi gà. Sau Tết Nguyên tiêu, hai bác thợ mộc của thôn kế bên đã bắt đầu

đến đây làm việc, tôi liền nhờ thím Ba qua nấu nướng giùm mỗi ngày, còn Lưu Giang thì đi lên trạm thu mua đặt mua gà giống.

Vừa ăn cơm trưa xong, khi đang ngồi trong bếp rửa bát, tôi chợt nghe Tiểu Minh Viễn ở bên ngoài lớn tiếng kêu lên: “Cô ơi, có xe hơi đến nhà mình này.”

Tôi vội vàng lau khô tay rồi đi ra, thấy đã có mấy chú, mấy bác đang đứng ngoài sân, còn có không ít trẻ con tò mò chạy tới. Tôi không kìm được bật cười một tiếng, nhớ lại cảnh lần trước khi Đội trưởng Lưu đưa tôi về.

Chiếc xe jeep chòng chành đi một mạch đến cổng nhà tôi rồi mới dừng lại, cửa xe vừa mở ra, không ngờ người đầu tiên xuống xe lại là ông cụ nhà họ Lưu với cây gậy chống trong tay. Lưu Giang và Đội trưởng Lưu đều cúi đầu đi theo sau lưng ông, nhìn bộ dạng lủi thủi không dám ho he gì của bọn họ, có thể đoán ra được uy của ông Lưu ghê gớm đến cỡ nào.

Sau khi vào nhà, ông cụ ngồi chễm chệ ngay trên giường lò. Lưu Giang và Đội trưởng Lưu đều rất khép nép, chỉ dám ghé nửa cái mông lên đó. Duy có Tiểu Minh Viễn là con ghé mới sinh không biết sợ hổ, chẳng nhìn ra ông cụ này có vẻ gì đáng sợ, liền lon ton bò lên giường lò, ngồi sát bên cạnh ông cụ, còn chào một tiếng rõ ngọt ngào: “Cháu chào cụ

Ông Lưu dù có uy nghiêm thế nào thì cũng không tiện thể hiện với một thằng bé ba tuổi, khuôn mặt nghiêm khắc hơi run lên, sắc

mặt rớt cuộc đã hòa nhã hơn phần nào, đưa tay ra khẽ xoa gáy Tiểu Minh Viễn, nói: “Gáy thẳng bé này được đấy, sau này nhất định là có tiền đồ.”

Tôi cũng không biết hôm nay ông Lưu đến cái nơi thôn quê hoang vắng này làm gì, nhưng nhìn bộ dạng của hai anh em nhà họ Lưu, trong lòng không khỏi có chút thấp thỏm. Bất kể thế nào, việc tôi lừa cháu nhà người ta về đây nuôi gà đúng là sự thực. Với tư tưởng bảo thủ của người thời đại này, chắc chắn chẳng có ai lại đồng ý để cho một cậu sinh viên đại học tiền đồ xán lạn về nông thôn nuôi gà cả.

Mang theo tâm trạng thấp thỏm bất an, tôi lần lượt rót trà cho họ, rồi lẳng lặng ngồi xuống giường lò chờ ông cụ dạy bảo.

Ông cụ ngồi đó chậm rãi uống trà, lại tán gẫu linh tinh một lát, cuối cùng mới nói vào chuyện chính: “Lưu Giang nói muốn ở lại Trần Gia Trang này nuôi gà, cháu nói thật đi, chuyện này có phải là do cháu xúi giục không?”

Vỡ kịch chính thức bắt đầu rồi đây! Trong lòng tôi thầm nghĩ như vậy.

Sắc mặt Lưu Giang hơi biến đổi, hình như chuẩn bị nói chen vào, nhưng lại bị Đội trưởng Lưu ngầm kéo lại. Tôi sợ cậu ta nhất thời kích động, khiến ông cụ càng thêm giận dữ hơn, liền nói: “Ông Lưu, ông đừng giận mà! Cháu thừa nhận, đúng là cháu có khuyến khích

Lưu Giang, nhưng nói đi cũng phải nói lại, ông cũng có một phần trách nhiệm đấy.”

Tôi vốn cho rằng ông cụ sẽ lập tức nổi giận, nào ngờ ông lại chỉ hờ hững liếc nhìn tôi, rồi nhẹ nhàng hỏi: “Chắc cháu định nói đến chuyện ông ngăn không cho nó tới Thâm Quyển phải không?”

Tôi khẽ cười với ông cụ một tiếng, rồi rót thêm ít trà vào trong chén của ông, nói: “Thực ra suy nghĩ của ông cũng không sai chút nào. Bây giờ đang là thời kỳ đổi mới, chính là lúc các luồng tư tưởng từ nước ngoài ào ào đổ vào nước ta, chỉ cần thiếu vũng vàng một chút thôi, tư tưởng sẽ rất dễ bị hủ hóa. Lưu Giang vẫn còn trẻ, ông ngăn cản cậu ấy quả thực cũng là một quyết định hợp lý. Chỉ có điều...”

Tôi cố ý dừng lại ở ngay chỗ mấu chốt, ông cụ quả nhiên không kìm được mà cất tiếng hỏi ngay: “Chỉ có điều cái gì?”

“Chỉ có điều, ông không hiểu cậu cháu nội này của ông cho lắm.” Tôi mỉm cười liếc nhìn sang Lưu Giang, nói tiếp: “Lưu Giang là người thanh niên năng động nhất mà cháu từng gặp, tất nhiên, trong suy nghĩ của những người lớn tuổi như ông, đó có thể là không biết yên phận. Nhưng bây giờ chúng ta đang ở trong thời đại nào chứ? Là cái cách mở cửa! Thế nào là cái cách mở cửa? Không cái cách tư tưởng cũ, vậy thì sẽ không thể mở cửa được, càng đừng nói gì đến chuyện phát triển...”

Tôi nói một hồi đến nỗi khô cả miệng, bắt đầu từ sự phát triển của đất nước, cho đến kinh tế của nông thôn, rồi lại đến viễn cảnh của Trần Gia Trang và tiền đồ của Lưu Giang, đến bản thân tôi cũng

cảm thấy mình nói như thế chắc là đã có thể thuyết phục được người ta rồi.

Nhưng ông Lưu hiển nhiên vẫn chưa hài lòng lắm, nhìn chăm chăm vào tôi, hỏi: “Nhóc con, lời cháu nói cũng có lý lắm, nhưng ông chỉ hỏi một câu thôi, nếu chẳng may lỗ vốn, cháu định làm thế nào đây?”

Lần này thì tôi quả thực đã hơi bí, suy nghĩ suốt một hồi lâu mới cười gượng trả lời: “Dạ cháu cũng không cách nào đảm bảo rằng Lưu Giang nhất định sẽ thành công. Nhưng nếu một người ngay đến dũng khí để đón nhận thất bại cũng không có, vậy thì nói còn nói gì đến thành công nữa chứ. Khi còn trẻ, thất bại một lần, hai lần thì không có vấn đề gì, vì còn có thể gượng dậy được. Chỉ sợ ngã xuống khi đã già, ngay đến sức để bò dậy cũng không còn nữa, đến khi đó thì có hối hận cũng không kịp.”

Ông cụ không nói gì, mà chậm rãi thưởng thức chén trà trong tay, mãi một lúc lâu sau mới ngoảnh đầu sang chơi đùa với Tiểu Minh Viễn.

Hai anh em nhà họ Lưu hình như đều thở phào một hơi, còn tim của tôi rồi cuộc cũng đã quay trở lại lồng ngực, khi ra ngoài còn bàn với thím Ba xem tối nay ăn gì.>

Tối đó, sau khi ăn cơm xong, ông Lưu và Đội trưởng Lưu đã cùng rời đi, việc tôi dụ dỗ Lưu Giang ở lại Trần Gia Trang nuôi gà đã được giải quyết ổn thỏa.

Cuối tháng Giêng, lồng gà đã được làm xong, Lưu Giang thuê thêm mấy người trong thôn tới quét dọn hai cái kho lương thực kia. Đến tháng Hai, tiết trời rất cuộc đã chuyển ấm, Lưu Giang liền tới trạm thu mua trên thị trấn mang về ba ngàn con gà con, trại nuôi gà của chúng tôi đã chính thức đi vào hoạt động.

Chương 18

Tôi ra vườn rau sau nhà hái một ít rau hẹ, chuẩn bị để tối xào với trứng, nhưng vừa mới quay ra đến sân, chợt nghe thấy một loạt tiếng bước chân dồn dập vang lên. Ngoảnh đầu lại nhìn, tôi chỉ kịp thấy Tiểu Minh Viễn chạy hộc tốc vào sân nhanh như tên lửa, rồi vội vàng đóng cổng lại, sau đó mới thở phào một hơi, ngồi phịch xuống đất.

Tôi đang định hỏi nó xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên nghe thấy bên ngoài có rất nhiều tiếng chó sủa vang lên, rồi hình như đám chó vừa sủa vừa lao mạnh vào cổng nhà tôi nữa. Tôi lập tức hiểu ra căn nguyên sự việc, liền đưa tay ra vịn tai thẳng nhóc.

Thằng nhóc lập tức kêu lên oai oái cầu xin: “Cô ơi, cô nhẹ tay một chút đi mà!”

“Cô mà nhẹ thì cháu có nhớ được không?” Tôi cốc mạnh lên đầu nó một cái, giận dữ nói.

Tiểu Minh Viễn rất biết xem xét tình thế, vừa nhìn thấy vẻ mặt tôi, lập tức ra vẻ ngoan ngoãn nhận lỗi: “Cô ơi, sau này cháu không dám như vậy nữa đâu, cô đừng giận mà!”

“Thế là này lại là sao nữa đây? Sao lại bị cả một đàn chó sau lưng như thế, nhớ bị bọn chúng nó cắn thì phải làm sao?” Nghĩ đến bộ

dạng hung hăng dữ tợn của đám chó đó, tôi không khỏi cảm thấy rùng mình, rồi không kìm được đánh mạnh vào mông thằng nhóc một cái.

Tiểu Minh Viễn vừa đưa tay xoa mông vừa nghiêng đầu trả lời: “Anh Đại Hà nói tặng cho cháu một con chó con mà con Đại Khôi nhà anh ấy sinh, nhưng bảo cháu phải tự bắt. Khó khăn lắm cháu mới bắt được một con, kết quả là bị Đại Khôi đuổi theo tới tận đây, còn suýt bị nó cắn vào mông nữa.”

Đại Khôi là con chó săn nhà chị Thiết Thuận nuôi, trong cả Trần Gia Trang này thì nó là hung dữ nhất, đám chó trong thôn đều răm rắp nghe lời nó. Tiểu Minh Viễn đã muốn có nó từ rất lâu rồi, nên suốt ngày chạy qua nhà Đại Hà, chỉ muốn lừa được Đại Khôi về đây. Nhưng bất kể thằng nhóc có dụ dỗ thế nào, Đại Khôi cũng không thèm để ý đến nó. Khó khăn lắm mới đợi được đến lúc Đại Khôi sinh con, ngày nào nó cũng mong ôm được một con chó con về nhà.

Mới thoáng đó mà đã hơn nửa năm trôi qua, bắt đầu từ tháng Sáu, lũ gà trong trại đã dần đẻ trứng, mọi việc cũng trở nên ổn định, mỗi ngày chúng tôi đều thu được hơn hai ngàn quả trứng gà, số tiền bỏ ra đã bắt đầu thu lại được. Rồi sau đó, những việc mà tôi có thể làm ngày càng hạn chế, vấn đề tiêu thụ và quản lý ở trại nuôi gà đều do một mình Lưu Giang lo, còn tôi dưới sự khuyên bảo của thím Ba, đã mở một phòng khám nhỏ, chuyên khám các bệnh lật vặt cho bà con trong thôn.

Nói ra cũng thật buồn cười, trước đây đám trẻ con trong thôn đều thích chạy đến nhà tôi chơi, vì trên giường lò nhà tôi có nhiều đồ

ăn vặt nhất, nhưng từ sau khi tôi mở phòng khám, bọn nhóc không dám đến đây nữa, ngay cả Đại Hà cũng chỉ dám đứng ngoài cổng gọi Tiểu Minh Viễn ra ngoài chơi.

Năm 1982 là một năm có nhiều biến động. Đầu năm, Trần Gia Trang đã được kéo điện, đến tháng Bảy, chú trưởng thôn lên xã tranh thủ được một khoản ngân sách chi cho giáo dục, rồi sau gần một tháng cố gắng của tất cả mọi người, Trần Gia Trang cuối cùng đã có trường tiểu học đầu tiên. Bây giờ thì lũ trẻ con trong thôn hàng ngày không cần phải cuốc bộ mấy dặm đường núi để qua thôn kế bên đi học nữa.

Đến tháng Tám, Tiểu Minh Viễn đã tròn bốn tuổi, tôi liền đưa nó đến trường đi học.

“Mau vào nhà làm bài tập đi!” Tôi đưa tay tháo cặp sách trên lưng nó xuống, khế dạn dò.

Tiểu Minh Viễn cười toét miệng: “Hôm nay cháu không có bài tập cô ạ.”

“Lại không có bài tập sao? Đã suốt một tuần liền cháu không có bài tập về nhà rồi đấy nhỉ?” Tuy tôi cũng nghĩ trẻ con thì không cần phải học quá nhiều, nhưng liên một tuần không có bài tập về nhà thì đúng là lạ quá, dù chỉ bắt bọn nhỏ vẽ một cái vòng tròn thôi cũng

được mà. Nhưng sau đó nghĩ đến chất lượng của giáo viên trong trường thời buổi này, tôi cũng chỉ biết thở dài mà thôi.

Tiểu Minh Viễn bị tôi bắt ngồi đọc sách thiếu nhi. Dưới sự dạy dỗ của tôi và Lưu Giang, bây giờ nó cũng đã biết một số chữ rồi, nhưng phần lớn chữ trên sách thiếu nhi thì vẫn chưa đọc được, chỉ có thể vừa xem hình vừa đoán mà thôi. Tôi vào trong bếp thu dọn một chút, rồi chuẩn bị cơm tối.

Vừa định nhóm lửa, Tiểu Minh Viễn đã bê một chiếc ghế nhỏ đi tới, rồi không chờ tôi phân bua, giành ngay lấy công việc của tôi. Thấy nó chủ động làm việc nhà, tôi cũng vui vẻ để nó làm, rồi vừa thái rau vừa nói chuyện với nó.

Tôi phát hiện hôm nay thằng nhóc rất ngoan ngoãn, nghe lời, khi nói chuyện còn cố ý lấy lòng tôi. Hình như thằng nhóc này đang có việc gì đó muốn nhờ cậy tôi, nhưng tôi vẫn làm bộ như không biết, chờ nó tự nói. Đến lúc cơm sắp chín, Tiểu Minh Viễn rốt cuộc đã thử thăm dò: “Cô ơi, đám chó con nhà anh Đại Hà trông đáng yêu lắm, đều đã mở mắt cả rồi, hôm nay còn liếm ngón tay cháu nữa.”

Thì ra là thế, chắc thằng nhóc này vẫn còn nghĩ đến việc nuôi chó đây. Thực ra tôi cũng không phản đối nó nuôi chó, tuy là hơi bẩn một chút, nhưng trẻ con nuôi thú cưng không những có thể làm tăng thêm lòng nhân ái, còn có thể giúp chúng có tinh thần trách nhiệm, coi như là một công đôi việc.

Được tôi cho phép nuôi chó, suốt cả buổi chiều, Tiểu Minh Viễn vui vẻ vô cùng, đến tối còn nhất quyết đòi kéo tôi qua nhà Đại Hà xem lũ chó con.

Sau khi ăn cơm xong, tôi dắt Tiểu Minh Viễn ra ngoài tản bộ, nhân tiện ghé đến trại nuôi gà xem xét một chút.

Nhưng vào trong trại nuôi gà rồi, chúng tôi lại không thấy Lưu Giang đâu, hỏi ông Bảy thì mới biết cậu ta đã lên thị trấn từ sáng sớm rồi, đến bây giờ vẫn chưa về. Đầu năm nay, Đội trưởng Lưu và Tiểu Lam đã chính thức công khai quan hệ, đến cuối tháng vừa rồi nghe nói họ chuẩn bị kết hôn, sau đó thì Lưu Giang thường xuyên chạy lên thị trấn, xem có chuyện gì có thể giúp đỡ được không. Hôm nay chắc cậu ta lại lên đó để chuẩn bị cho hôn lễ của anh họ rồi.

Ông Bảy và chú Xa Lão Bả Thức quét dọn trại nuôi gà rất sạch sẽ, không hề có chút mùi khó ngửi nào. Tôi đi vòng quanh trại nuôi gà một lát, sau đó dẫn Tiểu Minh Viễn về nhà.

Vừa đi qua chỗ cây hòe lớn, tôi chợt nhìn thấy có một người đang đi về phía chúng tôi. Tôi nheo mắt, trong lòng thoáng qua sự căm ghét.

Nếu nói trong Trần Gia Trang có ai đó khiến tôi ghét nhất, thì không nghi ngờ gì chính là gã này. Đầu tháng Chín, trên xã điều hai giáo viên tới đây, một người là Tiểu Ngô – cô giáo dạy Tiểu Minh Viễn, người còn lại chính là gã Lý Kiến Quốc này.

Lý Kiến Quốc chừng hai tư, hai lăm, trình độ không cao, chỉ mới tốt nghiệp trung học cơ sở, nghe nói trong nhà có người làm quan trên xã, nên đã sắp xếp hẳn ta đến đây làm giáo viên tiểu học. Tất nhiên, thời buổi này người biết chữ còn không nhiều, tốt nghiệp

trung học cơ sở đi làm giáo viên cũng là chuyện thường thấy. Nhưng vấn đề là, nhân cách của cái gã này quả thực không ra sao cả.

Vừa đến Trần Gia Trang chưa được mấy hôm hẳn đã để ý đến tôi, mới đầu còn thường xuyên chạy qua nhà tôi, bị tôi mắng cho mấy lần vẫn không chừa, cứ dày mặt đeo bám. Có một lần khi hẳn đang động chân động tay với tôi thì gặp lúc à tôi ăn cơm, bị cậu ta tấn cho một trận, từ đó mới biết điều hơn một chút.

Mà cái gã Lý Kiến Quốc đó cũng chẳng phải người lương thiện, không sơ múi được gì ở chỗ tôi, chưa được mấy hôm đã chuyển mục tiêu sang cô con gái Mã Nha Đầu của chú Năm Lưu ở gần trường học. Cô bé đó mới mười tám tuổi, ở Trần Gia Trang này cũng có thể coi là xinh đẹp rồi, chỉ là chưa tiếp xúc nhiều với xã hội, có vẻ hơi nhà quê một chút. Lý Kiến Quốc thực ra cũng không xấu trai, còn đeo thêm cặp mắt kính làm bộ làm tịch, dáng vẻ như thành phần trí thức, mới mấy hôm đã khiến cô bé say như điên, tình ý mặn nồng hết sức.

Nếu là trai chưa vợ gái chưa chồng, hai bên tới với nhau cũng hẳn có gì là không được cả, nhưng tôi nghe nói Lý Kiến Quốc đã kết hôn rồi, làm thế này không phải là đùa giỡn tình cảm của con gái nhà người ta sao? Cái tên khốn này, đúng là một kẻ vô liêm sỉ!

Lúc này trời cũng đã gần tối, xung quanh lại không có người, tình hình quả thực là rất không hay.

Tôi nhìn ngó xung quang, trên mặt đất đến viên gạch cũng chẳng có, lát nữa nhớ thật sự phải giáp mặt với hẳn ta, chắc tôi sẽ bị thiệt thòi lớn. Suy nghĩ một chút, tôi quyết định lấy chiếc dùi cui điện

trong nhấ không gian ra, dù đã hết điện, nhưng dùng tạm như dui
cui bình thường thì cũng không có vấn đề gì.

Chương 19

Nhưng vừa mới cầm chiếc dùi cui trong tay tôi đã lập tức cảm thấy hối hận. Nếu bây giờ là mùa đông, tôi còn có thể nói dối là mình giấu nó trong áo, nhưng với thời tiết như bây giờ, tôi chỉ mặc quần bò và áo sơ mi, trên người mang theo thứ gì chỉ cần nhìn sơ qua là thấy. Sau này nhờ Tiểu Minh Viễn hỏi, tôi biết phải trả lời ra sao.

Suy nghĩ một chút, nhân lúc Tiểu Minh Viễn còn chưa chú ý tới, tôi bèn thu dùi cui vào trong nhẫn không gian. Tiếc là giờ tôi không mang theo con dao găm hay thứ gì đó tương tự, nếu không thì đã có thể lấy ra dọa唬 hù rồi. Nhưng hối hận thì cũng chẳng có ích gì cả, tôi đành dắt tay Tiểu Minh Viễn chạy nhanh về hướng trại nuôi gà. Ông Bảy và chú Xa Lão Bà Thức đều ở đó, gã Lý Kiến Quốc kia dù có mặt dày thì chắc cũng không dám đuổi theo... Hơn nữa, ông Bảy còn mang theo cả súng săn cơ đấy.

Tiểu Minh Viễn không hiểu tại sao tôi lại đột nhiên kéo nó chạy ngược trở lại như thế, nhưng thấy sắc mặt tôi hơi khác thường, nên nó cũng không hỏi thêm. Đến khi chúng tôi vừa thở phà phò vừa chạy đến trước trại nuôi gà, Lý Kiến Quốc còn cách chúng tôi chừng hai mươi mét, ông Bảy và chú Xa Lão Bà Thức đang lấy bát đĩa chuẩn bị ăn cơm, thấy chúng tôi quay lại, đều dừng lại mà nhìn về phía chúng tôi.

“Sao vậy cháu? Bị chó đuổi hay sao?” Ông Bảy cười hỏi.

Tôi đưa tay lau mồ hôi trên trán, rồi ngoảnh đầu nhìn về phía sau. Lý Kiến Quốc đang đứng dưới gốc cây hòe bên ngoài trại, thấy tôi ngoảnh đầu lại, trên khuôn mặt hắn liền thoáng qua một nụ cười khiến tôi rợn cả người, rồi lui về phía sau hai bước, chậm rãi nấp vào sau cây hòe. Ông Bảy nhìn ngó một lúc, không thấy có gì khác thường, khuôn mặt tràn đầy vẻ khó hiểu.

Tôi cũng không giấu ông, kể lại việc mình đã gặp Lý Kiến Quốc cho ông biết. Ông Bảy nghe xong, liền liếc mắt với chú Xa Lão Bả Thức, rồi nói với tôi: “Cháu đừng sợ, lát nữa ông Bảy sẽ đưa cháu về. Ông tuy đã hơi lớn tuổi rồi, nhưng sức lực thì vẫn còn đây, nếu có đứa nào dám có ý đồ xấu xa gì, ông Bảy nhất định sẽ cho nó biết thế nào là lẽ độ.”

Ông Bảy và chú Xa Lão Bả Thức ăn cơm rất nhanh, rồi sau đó ông Bảy lấy khẩu súng săn trên tường xuống, đưa tay lau miệng, lớn tiếng nói: “Chúng ta đi thôi!”

Ra ngoài trại nuôi gà, trên đường đi chẳng có ai khác. Có lẽ vì nghe thấy tiếng mắng chửi của ông Bảy, gã Lý Kiến Quốc sớm đã lui đi rồi, lúc này chẳng thấy bóng dáng gã đâu. Nông thôn buổi đêm tĩnh lặng vô cùng, chỉ có thể nghe thấy tiếng lũ côn trùng rỉ rả ngoài ruộng. Trên trời treo cao một vầng trăng thanh tân, cùng những vì sao lấp lánh.

Từ trong cửa sổ các nhà hắt ra những ánh đèn mờ mờ tỏ tỏ, nên có thể miễn cưỡng nhìn thấy đường đi. Suốt dọc đường ba người chúng tôi không ngừng trò chuyện, chẳng mấy chốc đã về tới nhà. “Nếu thằng khốn đó còn dám đến, cháu cứ đi gọi ông, ông nhất

định phải cho nó ăn đạn mới được, mẹ...” Trong miệng ông Bảy còn lẩm bẩm một câu gì đó mà tôi không nghe rõ, nhưng chắc là câu chửi.

Đợi sau khi ông Bảy đã đi xa, tôi liền vội vã dắt Tiểu Minh Viễn vào nhà. Sau khi thắp đèn lên và đi tắm, tôi lại đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

Nếu tối nay Lý Kiến Quốc mà mò đến, tôi sẽ chẳng thể nhờ được ai giúp đỡ nữa rồi. Lúc này tôi chợt hiểu ra tại sao trong nhà nhất định phải có một người đàn ông, ở nông thôn các hộ thường cách nhau khá xa, dù có hét lên cũng chưa chắc đã có ai nghe thấy. Nếu trong nhà không có đàn ông, lỡ thật sự xảy ra chuyện gì đó, vậy thì quả thực là không an toàn.

Nhưng ngay đến lợn rừng mà tôi còn giải quyết được, thì chỉ một gã gầy yếu dê tiền thế này, chẳng lẽ tôi lại còn không đối phó nổi?

Tôi liền chạy xuống bếp cầm lấy con dao phay, sau đó cẩn thận đóng kín tất cả cửa lại, còn chèn thêm không ít đồ vào trước cửa. Cho dù Lý Kiến Quốc có đến thật, tôi cũng không tin dựa vào cái thân còm nhom đó của hắn ta mà có thể vào được nhà tôi.

Khi tôi bê cái bàn với mấy cái ghế ra chèn cửa, Tiểu Minh Viễn liền chạy tới giúp đỡ. Tuy nó không hiểu rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng lần trước tôi đóng cửa như thế này là vào buổi tối ngay sau khi xảy ra chuyện con lợn rừng chạy vào nhà. Thằng bé cũng trở nên căng thẳng, trước khi đi ngủ còn kêu tôi cho cái kéo để đặt xuống dưới gối.

Ở nông thôn không có hoạt động giải trí gì, mọi người đều ngủ rất sớm, lúc này mới mười một giờ, nhưng bên ngoài đã chẳng còn tiếng động nào cả. Tuy tôi luôn cố thuyết phục mình mau ngủ đi, nhưng trong lòng lại có tâm sự, cứ lặn qua lặn lại khó mà ngủ được. Tiểu Minh Viễn đã ngủ say, thân thể nhỏ nhắn cuộn tròn trong lòng tôi, phát ra những tiếng ngáy khe khẽ.

Bên ngoài gió lớn, thường xuyên có tiếng gió thổi qua, cùng với mấy tiếng bước chân gần như không thể nghe thấy được. Trái tim tôi chợt giật thót, rồi không kìm được nảy lên thành thịch, toàn thân tuân đây mồ hôi, đến lòng bàn tay cũng đã ướt đầm. Suốt mấy giây sau đó, thân thể tôi chẳng còn chút sức lực nào, cứ nằm mềm nhũn ở đó, mãi một lúc lâu sau mới trở lại bình thường.

Từ bên ngoài cửa lớn của căn nhà di chuyển dần ra chỗ cửa sổ, tiếng bước chân rất nhẹ, nếu không phải trước khi đi ngủ tôi đã cố ý đặt một ít rom rạ xuống dưới hiên nhà, có lẽ lúc này đã không nghe thấy gì cả, cái tên khốn nạn chết tiệt... Tôi đưa tay cầm lấy con dao phay dưới gối, trên người dường như đã tràn đầy sức mạnh.

Xuống khỏi giường lò, tôi rón ra rón rén xỏ giày, rồi lại khoác lên người một chiếc áo bông, giấu con dao phay vào trong áo, rồi mới lần mò ra phía cửa. May mà trong nhà không có nhiều đồ đạc, còn tôi phải hết sức quen thuộc nơi này, nên không bị va vấp gì cả. Đến cửa, tôi lấy cây gậy gỗ kia ra, ngẫm nghĩ một chút, thấy trước tiên cứ nên dùng gậy gỗ thì hơn, nếu không được thì hãy dùng đến dao. Chứ nếu ngay từ đầu mà đã dùng đến dao, lại đâm cho hấn ta một cú, e tôi cũng chẳng được yên thân.

Người ở bên ngoài đang ra sức đẩy cửa, nhưng cánh cửa này tôi vừa gọi người thay mới năm ngoái, hẳn ta đẩy một hồi lâu cũng chẳng ăn thua. Chỉ dựa vào cái thân thể gầy còm đó của Lý Kiến Quốc, muốn phá cửa vào nhà là chuyện không thể.

Đang lúc tôi đặc ý, chợt thấy từ ngoài cửa có một cái cửa dài chậm rãi thò vào, rồi đưa lên đưa xuống một hồi, rất nhanh sau đó đã tìm được vị trí của then cửa. Một tràng những tiếng “loẹt xoẹt” vang lên, không ngờ hẳn ta lại đang cưa then cửa nhà tôi.

Lý Kiến Quốc kiên nhẫn cưa then cửa một hồi, đến khi một tiếng “rắc” khê vang lên, then cửa gãy làm hai, hẳn mới chậm rãi thu chiếc cửa lại. Lúc ấy, tim tôi dường như đã đứng lại trong cổ họng rồi...

Hắn khê đẩy cửa một chút, lập tức bị chiếc bàn sau cánh cửa chặn lại. Tôi nghe thấy hắn khê chửi một câu, sau đó hình như lại dùng sức mạnh hơn, một lát sau liền thò một cánh tay vào, cẩn thận đẩy chiếc bàn vào trong. Tôi đứng im đó không động đây, chỉ đợi hắn thò đầu vào là sẽ tặng cho hắn một cú.

Nói thì chậm chứ việc lúc đó xảy ra rất nhanh, Lý Kiến Quốc khó khăn lắm mới đẩy cửa ra được chừng ba chục xen ti mét, rồi thò đầu và nửa người vào trong. Tôi hét lớn một tiếng, dùng hết sức lực toàn thân đập thẳng vào đầu hắn.

Lý Kiến Quốc còn chưa kịp có phản ứng thì đã bị tôi nện cho một gậy thật mạnh, lập tức gục xuống không kịp kêu lên tiếng nào.

Tiểu Minh Viễn vẫn đang ngủ say, tôi không gọi nó dậy, mà vào nhà bật đèn lên, rồi tìm một sợi dây thừng thật lớn, trói nghiêng cái

gã Lý Kiến Quốc lúc này đã mặt mũi sưng vù lại, sau đó mới chạy ra ngoài gọi người.

Chẳng bao lâu sau đã nghe bên ngoài có tiếng bước chân dồn dập vang lên, cả nhà anh Thiết Thuận ở ngay gần đó, còn có chú Ba, thím Ba, đều đã bị kinh động, liền lớn tiếng gọi tôi từ xa: “Tuê Tuê, Tuê Tuê, không sao chứ cháu (em)? Là cái tên khốn khiếp chết tiệt nào thế... Úi chà, sao lại là hấn ta?” Dựa vào ánh đèn hắt ra từ trong nhà, mọi người vừa mới bước vào sân liền nhìn thấy ngay Lý Kiến Quốc đang nằm trên mặt đất, lập tức kinh ngạc kêu lên, sau đó thì đều cất tiếng mắng lớn.

“Tôi đã nói rồi mà, cái tên Lý Kiến Quốc này chẳng phải thứ gì tốt đẹp...”

“Lại còn phải nói, trong thôn có ai mà không biết chuyện này.”

“Đúng là không biết xấu hổ!”

“...”

Một lát sau, bà con xung quanh đều chạy vội tới. Chú trưởng thôn cũng vội vã tới nơi, nhìn thấy Lý Kiến Quốc nằm ngất trên mặt đất, lập tức giận dữ bước tới đạp cho hấn ta mấy cú.

Nghe thấy tiếng động bên ngoài, Tiểu Minh Viễn cũng đã thức giấc. Thằng bé chẳng kịp xỏ giày, cầm theo chiếc kéo chạy thẳng ra ngoài với vẻ bưng bưng khí thế. Nhìn thấy mọi người đều đang ở đây, thằng bé không khỏi ngây người. Thấy dáng vẻ này của nó, mọi người đều không kìm được, cười rộ cả lên.

Chú trưởng thôn lập tức gọi mấy người thanh niên trong thôn lại, bảo bọn họ khiêng Lý Kiến Quốc đi, nói là sáng sớm ngày mai sẽ đưa hắn đến dân phòng, nhất định phải cho hắn biết mặt.

Chương 20

Sáng sớm hôm sau, chú trưởng thôn cùng mấy thanh niên trong thôn áp giải Lý Kiến Quốc lên dân phòng trên xã, đến chiều mới quay về. Rốt cuộc Lý Kiến Quốc bị xử lý như thế nào thì chú không nói, có điều tôi nghĩ hẳn đã có người nhà làm quan trên xã, chắc sẽ không phải ngồi tù, nhưng muốn tiếp tục làm giáo viên thì chắc chắn là không thể.

Đến chiều tối hôm đó Lưu Giang mới về, vừa vào thôn được biết chuyện này, cậu ta lập tức chạy ngay đến chỗ tôi. Lúc này trong nhà tôi cũng đang náo nhiệt, những nhà có nuôi chó trong thôn đều dắt chó đến nhà tôi, có lớn có nhỏ, có đen có vàng, đủ mọi chủng loại. Người vui mừng nhất vẫn là Tiểu Minh Viễn, nó đi loanh quanh một vòng, cuối cùng vẫn ôm lấy chân tôi mà cười híp mắt lại làm nũng: “Cô ơi, cháu vẫn thấy mấy con cún con nhà anh Đại Hà là lợi hại nhất.”

Tôi không nói lại được nó, cuối cùng đành hỏi xin chị Thiết Thuận một con cún con về, ngoài ra, tôi còn xin thêm một con chó vàng choai choai ở nhà chú trưởng thôn nữa. Chứ không, muốn đi con cún con kia trưởng thành, chắc phải đến sang năm.

Các thím trong thôn vừa nhìn thấy Lưu Giang, lập tức thêm mắm dặm muối kể lại chuyện xảy ra tối qua, nghe đặc sắc như thế bọn họ đã tự mình trải qua vậy. Sau đó tất cả còn hết lời khen tôi gan dạ dũng cảm, lại đùa rằng trông thôi thanh tú mảnh mai thế này, vậy

mà khỏe lắm, đánh cho gã Lý Kiến Quốc kia chưa kịp làm gì thì đã bất tỉnh nhân sự rồi, nghe nói đến sáng hôm sau hẳn ta mới tỉnh lại.

Lưu Giang yên lặng lắng nghe, vừa nghe còn vừa nhìn qua phía tôi, không biết tại sao, tôi cứ luôn cảm thấy ánh mắt cậu ta có gì đó là lạ. Đợi sau khi mọi người đều đã tản đi, Lưu Giang mới cúi đầu ừ ừ xin lỗi tôi, còn không ngừng tự nhận làm mình suy nghĩ không chu đáo. Tôi vội vàng ngắt lời cậu ta: “Được rồi, được rồi, kẻ lén vào nhà tôi đâu phải là cậu, cậu xin lỗi cái gì chứ?” Sau đó lại hỏi cậu ta xem việc hôn lễ của Đội trưởng Lưu chuẩn bị thế nào rồi.

Lưu Giang đột nhiên nở một nụ cười thần bí: “Coi như là đã được xác định rồi, vào ngày Mười chín tháng này.”

Tôi tính toán một chút, vậy là chỉ còn một tuần nữa thôi sao: “Được đấy, Đội trưởng Lưu hành động nhanh thật!”

Chúng tôi nói chuyện với nhau một lát, rồi Lưu Giang đột nhiên nhắc tới một chuyện, rằng đàn anh thời đại học của cậu ta gửi thư đến, nói là hai tháng nữa tính sẽ tổ chức một buổi hội chợ có quy mô lớn, chủ yếu là muốn xây dựng quan hệ thương mại với Liên Xô và Nhật Bản, hỏi chúng tôi xem có hạng mục nào có thể đưa đến không.

“Vây thì hay quá!” Tôi vô cùng hưng phấn nói: “Tính định tổ chức buổi hội chợ đó thế nào đây, cậu hỏi kỹ cho tôi! Nếu có thể khai thông được thị trường Nhật Bản và Liên Xô, như vậy sẽ rất có lợi cho sự phát triển của chúng ta.”

Lưu Giang nhìn tôi bằng vẻ hết sức nghi hoặc, rồi không kìm được hỏi: “Khai thông thị trường Nhật Bản và Liên Xô? C. nghĩ cái gì vậy? Chúng ta có thể bán được gì đây, chẳng lẽ chị định bán trứng gà ra nước ngoài chắc? Gà của Nhật Bản lẽ nào lại không biết đẻ trứng sao?”

“Cậu nói đúng lắm, gà của Nhật Bản tất nhiên có thể đẻ trứng, hơn nữa gà bên đó còn rẻ hơn bên ta. Có điều Trung Quốc chúng ta có nhiều thứ tốt lắm chứ, cứ gì phải bán trứng gà đâu.”

Lưu Giang lắc đầu: “Tôi nghe nói kinh tế của Nhật Bản rất phát triển, bọn họ cần cái gì là có thể tạo ra được ngay, đâu cần đến Trung Quốc chúng ta bán hàng chứ. Đồ chúng ta sản xuất còn chưa đủ cho mình dùng, đâu có gì mà bán cho bọn họ đâu.”

“Vậy theo cậu tại sao bọn họ lại muốn hợp tác với Trung Quốc chúng ta chứ?” Tôi hỏi cậu ta.

Lưu Giang lập tức ngậy ra, cau mày hồi lâu mà vẫn không thể nói được gì.

Tôi lại hỏi: “Vậy cậu có biết người Nhật Bản thích cái gì nhất không?”

Lưu Giang lắc đầu.

“Nhật Bản vốn đất chật người đông, tài nguyên thiếu thốn, mà người Nhật Bản lại thích nhất cái trò học đòi thanh cao, suốt ngày tung hô lối sống gần gũi thiên nhiên sông núi. Cho nên, chúng ta phải nhắm vào nhu cầu của bọn họ, bán mấy thứ mà chúng ta không

cần như rau dại cỏ dại qua đó. Chỉ cần tìm cái hộp thật đẹp mà đựng, rồi để thêm bài thơ lên trên, tốt nhất là thơ của Tô Thức hay Lý Bạch, mà nếu có thể tìm được thơ của Gia Cát Lượng thì càng tốt, dù sao cứ phải làm cho văn vẻ, đảm bảo bọn họ sẽ thích mê.”

“Rau dại mà bọn họ cũng muốn mua sao?” Lưu Giang nhìn tôi vẻ khó hiểu, hoàn toàn không thể lý giải là tôi đang nói gì: “Người Nhật Bản cũng đâu có ngốc, sao lại chịu bỏ tiền mua rau dại về chứ?”

“Cậu yên tâm, hồi học đại học tôi từng nghiên cứu về Nhật Bản rồi, chắc chắn không có nhầm lẫn gì đâu. Mà không phải vẫn còn hai tháng nữa sao, dù sao đi lên tỉnh một chuyến cậu cũng chẳng mất gì, cứ coi như là về thăm cha mẹ cậu, nhân tiện khảo sát thị trường một chút. Nếu chuyện này mà thành, chắc chắn thu nhập sẽ lớn hơn nuôi gà như bây giờ nhiều.”

Lưu Giang lẳng lặng suy nghĩ, cuối cùng đồng ý với ý kiến của tôi. Theo cách nói của cậu ta thì “dù sao thử một chút cũng không lỗ vốn được”, hình như vẫn còn chưa tin tưởng tôi lắm. Nhưng như vậy cũng không sao, đến khi việc thật sự thành rồi, cứ chờ xem vẻ mặt vừa ngạc nhiên vừa khâm phục của cậu ta đi.

Bởi vì vẫn còn hai tháng để chuẩn bị, cho nên chúng tôi cũng không nôn nóng chút nào, chỉ bàn bạc sơ qua, rồi tôi liền bảo Lưu Giang đi tìm hiểu tình hình. Đến buổi chiều thì chú trưởng thôn có tới tìm tôi, giao cho tôi một nhiệm vụ quan trọng.

Bây giờ Lý Kiến Quốc đã đi rồi, trường tiểu học của thôn chỉ còn lại một giáo viên, không thể đồng thời dạy cả ba lớp tiểu học và một lớp mầm non được. Nhưng trên xã lại kiên quyết không chịu điều thêm giáo viên tới nữa, chú trưởng thôn hết cách, đành tới nhờ tôi giúp đỡ một thời gian, còn nói là thôn sẽ trả lương cho tôi.

Tôi chẳng nghĩ ngợi gì đã đồng ý ngay, dù sao bây giờ việc ở trại nuôi gà đã có Lưu Giang lo cả rồi, thường ngày tôi cũng chỉ ở nhà dạy dỗ Tiểu Minh Viễn, ngoài ra chẳng có việc gì khác. Nếu có thể giúp đỡ cho thôn, tôi tất nhiên sẽ cố hết sức, tuy chưa làm giáo viên bao giờ, nhưng tôi giỏi hơn cái tên Lý Kiến Quốc kia là cái chắc.

Cứ như vậy, tôi đã trở thành giáo viên mới của trường Tiểu học Trần Gia Trang. Trước đây, vì cái phòng khám nên đám trẻ con trong thôn đều sợ hãi tôi, bây giờ tôi lại trở thành cô giáo, nên lũ nhóc cứ nhìn thấy tôi là như chuột thấy mèo, ngoan ngoãn đến mức không thể ngoan ngoãn hơn được.

Học sinh tiểu học bây giờ dễ dạy hơn ở thế kỷ hai mươi mốt nhiều. Tuy bọn nhóc này hơi nghịch ngợm một chút, nhưng đứa nào đứa nấy đều vô cùng kính trọng cô giáo, chỉ cần tôi nói một câu, bảo chúng làm gì cũng được. Tôi còn nghe bọn nhóc trong lớp nói, trước đây Lý Kiến Quốc thường xuyên bắt chúng nó đến nhà Mã Nha Đầu làm việc.

Nếu hỏi tôi trở thành cô giáo thì trong thôn ai là người vui mừng nhất, đó chắc chắn không phải chú trưởng thôn, cũng không phải đám trẻ con trong thôn, mà là Tiểu Minh Viễn nhà tôi.

Ngay hôm đầu tiên tôi dẫn thằng bé đến trường sau khi nhận công tác, cái ngực nó đã ưỡn lên rất cao, khi nói chuyện với đám bạn khác, trên khuôn mặt tràn ngập nét cười, khóe miệng mím lại thật chặt, bộ dạng rõ ràng là rất đắc ý, nhưng lại cố nhịn để không biểu hiện ra ngoài, thật khiến người ta phải cười đến đau cả bụng.

Đến giờ ra chơi mười phút, nó còn chạy từ phòng học kể bên qua, ngược khuôn mặt bé bỏng lên ra sức nói chuyện với tôi.

Tôi xoa nhẹ mái tóc mềm mại của nó, cố gắng nhịn cười: “Đi chơi với bạn đi, cô đi theo sau cháu là được rồi!”

Nhưng thằng bé không chịu, nhất quyết đòi đi cùng tôi, bàn tay mềm mại nắm chặt lấy tay tôi, lòng bàn tay rất ấm áp, khiến trái tim tôi bất giác yên bình.

Chương 21

Thực ra làm một giáo viên tiểu học cũng rất thú vị, được một đám trẻ con vây quanh, tất cả đều nhìn tôi nở một nụ cười rạng rỡ như hoa hướng dương, khiến tôi có cảm giác rất thỏa mãn. Thời kì này tiểu học chỉ học có hai môn, đó là toán và ngữ văn, thực ra cũng chỉ cần nhận mặt con chữ và làm các phép tính cơ bản, nhưng đám trẻ con ở nông thôn đều không có nền tảng cơ bản, nên khi dạy quả thực là tốn khá nhiều công sức.

May mà bọn nhóc này đều rất nghe lời bảo về nhà làm bài tập là sẽ ngoan ngoãn làm theo, bảo đọc sách là sẽ đọc sách, nên cũng đỡ vất vả hơn nhiều. Tất nhiên, cũng có mấy đứa nhóc nghịch ngợm thích chạy nhảy loạn xạ trong giờ học, khiến tôi cảm thấy rất đau đầu.

Tôi chưa làm giáo viên bao giờ, không biết phải giải quyết vấn đề này như thế nào. Dùng đòn roi chắc chắn là không được rồi, nhưng tôi cũng không thể phê bình chúng nó trước lớp, bởi như vậy sẽ làm tổn thương lòng tự tôn của bọn nhỏ.

Tiết cuối cùng trước giờ tan học, tôi bắt đầu kể chuyện cho đám nhóc nghe. Bây giờ không phải là thế kỷ hai mươi mốt, đám trẻ con đâu được nghe kể đủ các thể loại truyện hay được ngày ngày xem phim hoạt hình. Tuy bọn nhóc này đều rất tinh ranh, nhưng chúng chưa từng được xem ti vi, nghe đài, cho nên cảm thấy vô cùng hứng thú trước câu chuyện cổ tích mà tôi kể. Lần đầu tiên tôi phát hiện, không ngờ bọn nhóc cũng có lúc chịu ngồi yên như thế.

Đến lúc này, sách lược kể chuyện của tôi coi như đã có được những thành công nhất định.

Có một điều khiến tôi không ngờ được, đó là hành động nho nhỏ này của tôi đã thu hút sự chú ý của học sinh toàn trường. Chưa được mấy ngày, cô giáo Tiểu Ngô đã dẫn theo các bạn nhỏ học lớp mẫu giáo và lớp một do mình dạy trong phòng học của tôi, tất cả đều say sưa nghe kể chuyện, ngay đến cô giáo Tiểu Ngô cũng tỏ ra rất hứng thú.

Tiểu Minh Viễn cảm thấy hết sức kiêu ngạo về chuyện này, cứ thỉnh thoảng lại khoe khoang với đám bạn bên cạnh rằng tôi là cô nó, còn thường xuyên đắc chí nói: “Câu chuyện này cô tớ kể cho tớ nghe từ lâu rồi, con ếch xanh đó...” Tình tiết câu chuyện đều bị thằng bé tiết lộ hết cả, nhưng nó cũng thành công thu hút được sự chú ý của rất nhiều người.

Thế là, tôi bèn gọi nó lên bục giảng, bảo nó kể chuyện cho các bạn. Thực ra trong lòng tôi cũng thấp thỏm, vì dù sao thằng bé cũng mới có bốn tuổi, nhỡ mà căng thẳng, có khi còn không dám nói năng gì.

Nhưng Tiểu Minh Viễn lại can đảm vô cùng, không hề có vẻ gì là sợ sệt, kể chuyện đâu ra đấy. Các bạn nhỏ phía dưới đều nghe chăm chú, trong ánh mắt tràn đầy vẻ ngưỡng mộ và khâm phục. Thấy bộ dạng này của lũ nhóc, trong đầu tôi lập tức nảy ra một ý tưởng, tôi bàn với cô giáo Tiểu Ngô, rồi quyết định trong các giờ kể chuyện sau

này, mỗi lần tôi chỉ kể hai câu chuyện, thời gian còn lại thì để lũ nhóc tự bước lên biểu diễn. Làm như vậy một mặt có thể bồi dưỡng khả năng sử dụng ngôn ngữ của lũ nhóc, đồng thời còn có thể rèn luyện lòng can đảm của chúng nữa.

Thế rồi, lũ nhóc thoáng cái đã sôi sục cả lên.

Sự nhiệt tình của lũ nhóc tuy rất đáng được biểu dương, nhưng tôi cũng không thể để chúng kể chuyện trong giờ lên lớp bình thường được. Đồng thời, tôi cũng không được làm tổn thương tới sự tích cực của lũ nhóc, lúc này tôi thật sự đau đầu vô cùng, còn thăm hỏi hện mình đã đưa ra một ý tưởng quá sức tồi tệ, rõ ràng là tự làm khó mình.

Ngồi trong nhà suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng tôi cũng nghĩ ra được một cách, đó là để bọn nhóc tự tổ chức thành các đội, rồi không chỉ cần kể chuyện, còn phải biểu diễn nội dung câu chuyện nữa. Như vậy độ khó sẽ tăng lên rất nhiều, nhưng lũ nhóc lại càng hưng phấn hơn, vừa tan học liền túm năm tụm ba với nhau bàn về việc biểu diễn.

Tiểu Minh Viễn nhà tôi bị Đại Hà kéo vào đội của nó, ngày nào cũng thế sau khi tan học là năm đứa nhóc liền tụ tập tại sân nhà Đại Hà để bàn bạc với nhau. Dù sao thì tôi cũng không tham gia, để mặc cho bọn nhóc muốn làm gì thì làm.

Đến ngày hôm sau chẳng còn ai chủ động xin lên biểu diễn nữa, mọi người đều tập trung tinh thần để chuẩn bị.

Tan học, Tiểu Minh Viễn đi cùng với đám Đại Hà, nhưng thỉnh thoảng vẫn ngoảnh đầu nhìn tôi, như thể phải xác định được rằng tôi luôn đi theo nó thì nó mới yên tâm vậy.

Trường tiểu học cách nhà tôi chừng một cây số, thường ngày chúng tôi đều đi men theo con đường đê có người ở để về nhà. Trên đường liên tục có bà con cất tiếng chào tôi, thỉnh thoảng tôi còn dừng lại nói chuyện với học nữa, tâm trạng thoải mái vô cùng.

Nhưng chuyện bất ngờ lại đột ngột xảy ra vào lúc tôi không hề phòng bị. Một giây trước đó tôi còn vui vẻ đuổi theo đám nhóc ở phía trước, nhưng một giây sau thì đã lãnh trọn một chậu nước lạnh ngắt khiến toàn thân ướt đầm đìa. Tôi đưa tay lau mặt một cái, rồi ngẩng đầu lên nhìn, không ngờ người đứng trước mặt tôi lại là Mã Nha Đầu với vẻ mặt đầy căm phẫn.

Cái con bé Mã Nha Đầu này... Đúng là không biết tốt xấu chút nào cả! Tôi tức điên lên, đang định cất tiếng chửi mắng, phía trước chợt thấy một bóng dáng nhỏ bé giống như một viên đạn vừa rời khỏi nòng, đâm mạnh vào người Mã Nha Đầu.

“Đánh chết mi, xấu xa! Xấu xa!” Tiểu Minh Viễn giận dữ trừng mắt nhìn Mã Nha Đầu, còn dùng cả tay lẫn chân không ngừng đánh vào người cô ả.

Mã Nha Đầu hơi ngẩn ra một chút, rồi lập tức tỉnh táo lại, vung tay định đẩy thằng bé ra, nào ngờ Tiểu Minh Viễn lại bám chặt lấy cánh tay cô ả, không thể đẩy ra được. Mã Nha Đầu tức tối dậm chân

bình bịch, liền véo vào tay thằng bé. Đám Đại Hà lúc này cũng đã chạy tới, nhìn thấy cảnh này thì chẳng nghĩ ngợi gì, sáu bảy đứa bé đồng loạt xông tới, Mã Nha Đầu lập tức bị lũ nhóc đẩy ngã ra mặt đất...

Tuy tôi cũng không ưa gì Mã Nha Đầu, nhất là vừa rồi còn bị cô ả hất cho một chậu nước lạnh, nên lại càng thêm giận dữ, nhưng bây giờ nhìn thấy cô ả bị một đám trẻ con đánh cho phải khóc lóc thế này, trong lòng liền cảm thấy có chút không nỡ, liền vội vàng lên tiếng bảo bọn nhỏ mau dừng lại.

Đám Đại Hà đều rất nghe lời, lập tức dừng tay lại ngay, chỉ có Tiểu Minh Viễn là hình như đã đánh đến đỏ cả mắt, cứ ôm chặt cánh tay của Mã Nha Đầu không chịu buông.

Vài phút sau, rất nhiều bà con ở bên đường nghe thấy tiếng động đã lần lượt chạy ra. Nhìn thấy tôi toàn thân ướt đầm đìa đứng ở bên đường, Mã Nha Đầu thì đầu tóc rũ rượi bị một đám trẻ con đâm cho túi bụi, bên cạnh còn có một cái chậu màu đỏ lật úp, mọi người lập tức hiểu ra căn nguyên sự việc

Thím Phú Quý vừa nói chuyện với tôi khi nãy rảo bước đi tới, cất tiếng oang oang khiến tôi muốn điếc đặc cả tai: “Cái con bé không biết tốt xấu chết tiệt này, bản thân ngu dốt chọn phải thằng sở Khanh, vậy mà còn...”

Phụ nữ nông thôn nói năng thường thẳng tuột, Mã Nha Đầu vừa nghe xong sắc mặt lập tức biến đổi hẳn, ầm ỨC dậm chân một cái, rồi ôm mặt chạy thẳng về nhà. Tiểu Minh Viễn rốt cuộc đã bị cô ả đẩy ra, ngã phịch xuống đất, nhưng thằng bé không khóc, mà nhanh nhẹn bò dậy, phủi bụi trên người rồi chạy đến đứng bên cạnh tôi.

“Tuệ Tuệ, cháu đừng tính toán gì với con nhóc chết tiệt đó.” Thím Phú Quý kéo tôi đi về phía nhà thím: “Nhìn cháu này, ướt hết cả rồi, phải thay nhanh quần áo mới được, nếu không sẽ bị cảm lạnh đấy.”

Lúc này đã lại có mấy thím, mấy chị nữa đi tới, không ngừng chửi mắng Mã Nha Đầu bằng những lời khó nghe.

Tôi thay quần áo ở nhà thím Phú Quý xong liền dắt Tiểu Minh Viễn về nhà, nửa đường thì gặp chú trưởng thôn và thím trưởng thôn. Thấy tôi ăn mặc như vậy, hai chú thím đều ngạc nhiên hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tôi nghĩ lát nữa mấy thím, mấy chị kia chắc chắn sẽ thêm mắm dặm muối kể lại chuyện này cho mọi người trong cả thôn biết, cho nên cũng không giấu hai chú thím, kể sơ qua chuyện vừa rồi. Chú trưởng thôn nghe xong, khuôn mặt lập tức sa sầm, đáng vẻ tức giận vô cùng.

Thực ra tôi cũng không định truy cứu chuyện này, tuy tôi không thích cô ả Mã Nha Đầu đó thật, nhưng hồi chiều Tiểu Minh Viễn và đám Đại Hà đã trả thù giúp tôi rồi, nếu tôi còn cứ cố chấp không tha, vậy thì quả thật là quá hẹp hòi. Chuyện này cứ coi như kết thúc ở đây vậy.

Nhưng không ngờ, đến ngày thứ ba, rốt cuộc vẫn có chuyện xảy ra.

Chương

Hôm nay là thứ Sáu, học sinh chỉ phải học nửa buổi, giờ này chúng đều đã tan học về nhà. Tiểu Minh Viễn đã đến nhà Đại Hà cùng đám bạn bàn bạc về chuyện biểu diễn. Tôi kéo Lưu Giang tới cùng thương lượng về chuyện tham gia buổi hội chợ trên tỉnh.

Chúng tôi đang nói chuyện hăng say, chợt nghe ngoài cổng có tiếng gọi, hình như là cố ý hạ thấp giọng, nghe không rõ chút nào. Tôi mở cửa sổ nhìn ra ngoài, thấy có một bác gái mặc áo bông xanh đang cúi đầu đứng ngay ngoài cổng, mà tôi cũng không nhận ra đó là ai.

Có lẽ Lưu Giang thấy sắc mặt tôi hơi khác thường, nên cũng thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn theo, thấy người đó, đôi lông mày của cậu ta nhíu chặt lại, lẩm bẩm: “Bà ta đến đây làm gì nhỉ?”

Hóa ra Lưu Giang biết người phụ nữ này. Tôi nhìn sang phía cậu ta bằng ánh mắt hồ nghi, sắc mặt cậu ta đỏ bừng, vội rụt đầu lại, hơi bu môi với vẻ không được tự nhiên cho lắm: “Đó là mẹ của Mã Nha Đầu.”

Cách nhau cánh cổng, tôi cố nặn ra một nụ cười cất tiếng chào thím Năm, rồi hỏi bà đến đây có việc gì.

Thím năm ắp a ắp úng hồi lâu, sau đó lại lén la lén lút ngó nghiêng bốn phía, rồi thấp giọng nói với tôi: “Tuệ Tuệ này, chúng ta vào nhà rồi nói chuyện, vào nhà rồi nói chuyện.”

Chắc có chuyện gì không thể để người khác biết đây, trong nhà vẫn còn có Lưu Giang đang ngồi nữa kia, trong lòng tôi thầm nói. Nhưng bà ta đã muốn vào nhà nói chuyện, vậy thì vào nhà thôi, đợi lát nữa thấy Lưu Giang ở đó xem bà ta sẽ nói thế nào. Tôi mở cửa dẫn bà ta vào nhà, vừa mới bước qua cửa, thím Năm đã vội vã nói ngay: “Tuệ Tuệ, lần này cháu nhất định phải giúp thím. Nếu cháu mà không chịu giúp, con bé Mã Nha Đầu nhà thím chỉ còn đường chết thôi.”

Có lẽ vì trong lòng tôi còn có thành kiến với thím Năm, vừa nghe vậy liền cảm thấy có chút không thoải mái, lập tức từ chối dứt khoát ngay: “Thím Năm đừng nói như vậy! Mã Nha Đầu nhà thím sống hay chết chẳng liên quan gì tới cháu hết, đừng nói như thế là cháu ép nó thành như thế vậy.”

“Thím không có ý này.” Thím Năm vừa nôn nóng vừa bực tức tự tát cho mình một cái: “Đều tại cái mồm này của thím, không biết ăn nói gì cả.”

Thấy bà ta hạ mình như vậy, trong lòng tôi lại càng cảm thấy bất an, không biết lần này bà ta đến đây rốt cuộc là vì chuyện gì. Tôi liền ngậm miệng làm thinh, chờ bà ta nói rõ ràng chuyện này.

Thím Năm hình như đang đợi tôi cất tiếng nói, nào ngờ tôi lại im lặng như vậy, trên mặt không khỏi thoáng qua một nét ngượng ngập, liền cười gượng một tiếng, rồi nhỏ giọng nói: “Tuệ Tuệ này, thím cũng không dối cháu, Mã Nha Đầu nhà thím không hiểu

chuyện, bị cái thằng Lý Kiến Quốc khốn nạn kia lừa cho thảm quá. Bây giờ, bây giờ nó đã có thai rồi, cháu nói xem, phải làm sao mới được đây...”

“Tuệ Tuệ, Tuệ Tuệ!” Thấy tôi ngây ra, hồi lâu không nói năng gì, thím Năm liền gọi lớn mấy tiếng. Tới lúc này tôi mới tỉnh táo trở lại, không khỏi rung mình một cái, lập tức hiểu ra mục đích của thím Năm khi tới đây, liền vội vàng lắc đầu lia lịa như trống bỏi.

“Thím Năm, không phải cháu không muốn giúp thím, nhưng chuyện này thì cháu cũng chẳng có cách nào.”

“Sao cháu lại không có cách chứ?” Thím Năm lớn tiếng quát: “Cháu là bác sĩ cơ mà, có lý nào lại không biết phá thai. Có phải cháu cố ý không giúp thím không, cháu này, không phải thím nói cháu đầu, nhưng làm người phải biết điều một chút. Nếu không phải tại cháu làm thằng Lý Kiến Quốc đó bị đuổi đi, Mã Nha Đầu nhà thím đâu có rơi vào cảnh này. Cháu...”

Tôi còn tưởng tại sao Mã Nha Đầu lại xấu tính như thế, hóa ra là vì có một người mẹ thế này. Nghe thấy lời của bà ta, tôi chẳng những không tức giận, còn cất tiếng cười vang, chỉ ra ngoài cổng, lớn tiếng nói: “Thím Năm, hôm nay coi như cháu đã khách sáo với thím rồi, bây giờ thím có thể cắt đi được bao xa thì xin hãy cắt ngay! Nếu thím còn ở nhà cháu nói xằng nói bậy nữa, cẩn thận cháu không khách sáo nữa đâu. Những lời này sao thím không nói ở giữa thôn, không nói với tất cả mọi người, là cháu hại con gái nhà thím phình bụng ra không ái thêm lấy, nói là lúc trước sao không để cho gã Lý Kiến Quốc kia đạt được ý đồ.”

“Hừ...” Chợt có người “hừ” mạnh một tiếng, thím Năm sợ đến giật nảy mình, vội vàng ngoảnh đầu nhìn sang, tới lúc này mới phát hiện ra sự tồn tại của Lưu Giang. Sắc mặt bà ta trở nên khó coi vô cùng, lúc xanh lúc trắng, sau đó còn chỉ tay vào hai người chúng tôi cười lạnh, nói: “Đúng là không biết xấu hổ, giữa thanh thiên bạch nhật thế này mà nấp trong nhà làm chuyện bẩn thỉu đó, không sợ mất mặt sao?”

Lưu Giang không ngờ được thím Năm lại đổi trắng thay đen, nói năng gàn dở như vậy, cậu bé ngây thơ này tức đến nổi mặt mũi đỏ bừng, toàn thân run rẩy, cứ chỉ tay vào bà ta mà: “Bà... bà... bà...” suốt một hồi lâu, nhưng vẫn không nghĩ ra được lời nào để phản bác.

Tôi gạt cánh tay của Lưu Giang ra, lạnh lùng cười nói: “Tôi mất mặt cái gì nào, chúng tôi trai chưa vợ, gái chưa chồng, cửa nhà mở rộng chính đại quang minh, đâu có lén la lén lút để rồi phình bụng lên như ai đó. Thím còn không sợ mất mặt, chúng tôi sợ cái gì nào. Tốt nhất là hãy gọi hết mọi người trong thôn lại đây, để mọi người nói thử xem, rốt cuộc ai mới là người mất mặt.”

Lúc này giọng của tôi cũng đã lớn hẳn lên, nói năng đường hoàng đầu ra đẩy, so với thím Năm đang cố tỏ ra bình tĩnh thì rõ ràng là có ưu thế hơn nhiều. Thím Năm bị tôi mắng cho một trận, không thể nói lại được câu nào, đành cúi đầu chạy đi.

Bà ta vừa mới chạy đến cổng, chị Thiết Thuận ở ngay gần đó đã đi tới, lớn tiếng nói: “Thế này là sao vậy, từ xa tí đã nghe thấy tiếng cãi nhau trong nhà rồi.” Thím Năm há miệng ra muốn nói gì đó, chắc lại định nói năng xác xược, bị tôi tức tối trừng mắt lườm cho một cái, thế là liền cúi gằm mặt xuống vội vã chạy thẳng.

Tôi chỉ cười lạnh không nói năng gì.

Chị Thiết Thuận chắc cũng hiểu rõ tính cách của thím Năm, bèn thấp giọng khẽ chửi đôi câu, rồi bước tới an ủi tôi: “Tuệ Tuệ, em đừng để ý đến bà ta, cái mụ này dở hơi lắm, em xem trong thôn chúng ta có ai thèm qua lại với mụ đâu.”

Tôi cũng thở dài một tiếng. Thấy hai người bọn tôi lại đầu gối đó tán gẫu mấy chuyện vụn vặt với nhau, Lưu Giang liền chủ động chào từ biệt, nhân tiện mang bản thiết kế kia về, nói là lát nữa sẽ đi tìm thợ mộc để làm chiếc hộp này. Chị Thiết Thuận tỏ ra rất hứng thú bước tới ngó qua một chút, rồi chỉ tay vào hình vẽ trên bản thiết kế, cười hỏi: “Cái này để làm gì thế Tuệ Tuệ? Đựng cái gì mà cần phải cho vào chiếc hộp đẹp thế này?”

Tôi khẽ mỉm cười, giải thích: “Mấy hôm nữa em sẽ lên tỉnh tham gia một buổi hội chợ, phải làm thứ này cho đẹp một chút, chứ không dám người Nhật đó chẳng thèm để mắt đâu.”

Thấy chị không kìm được ngẩng đầu lên nhìn, tôi mới cười nói: “Bọn em đang định bán rau dại, chính là cái loại mộc đầy trên núi mà mọi người đều không thèm ăn, có lúc còn cắt về băm cho lợn ấy.”

“Thật hay đùa đấy?” Chị Thiết Thuận làm sao chịu tin, mà đừng nói là chị, ban đầu đến Lưu Giang còn không chịu tin nữa là. “Đám người Nhật Bản đó đâu phải kẻ ngốc, lại chịu bỏ tiền ra mua cái thứ chúng ta dùng để nuôi lợn sao?”

“Cho nên mới phải dùng một cái hộp thật đẹp để đựng.” Tôi nghiêm túc giải thích cho chị nghe: “Rau dại mà được đựng bằng cái hộp đẹp này, giá trị sẽ lập tức tăng lên ngay. Em đã tính kỹ rồi, một hộp thế này có thể đựng được một cân rau dại, bọn em sẽ bán... với giá mười đồng.”

“Phì...” Chị Thiết Thuận lập tức bật cười thành tiếng, sau đó còn cúi gập người xuống ôm bụng cười tiếp, vừa cười vừa chỉ vào người tôi mà lắc đầu nguầy nguậy: “Tuệ Tuệ ơi, em thật đúng là... Không ngờ lại dùng mấy lời hoang đường thế này để lừa chị, ha ha... ha ha...”

Tôi lại dõ dăng chị Thiết Thuận thêm một lúc nữa, rồi nhờ chị đi thông báo với bà con trong thôn một tiếng. Nếu không, đến lúc tôi đã đàm phán xong xuôi với người Nhật Bản rồi, bà con trong thôn lại cố tình phá đám, chắc tôi sẽ tức đến chết mất.

Chị Thiết Thuận lập tức vỗ ngực bồm bộp đồng ý ngay, nói là mọi việc cứ để chị lo, lúc ấy tôi mới thở phào một tiếng.

Thím Năm rốt cuộc không có gan nói xấu tôi và Lưu Giang với người khác, nhưng chuyện của Mã Nha Đầu thì vẫn không giấu được, trong thôn đã có một số người lăm điều lén lút tán về chuyện này. Bọn họ nói chuyện với nhau lời gì cũng có, hết sức khó nghe.

Lúc này tôi lại có chút thông cảm với Mã Nha Đầu, tuy cô ả đúng là hơi đáng ghét một chút, nhưng dù gì tuổi cũng còn trẻ, vẫn chưa hiểu chuyện. Những tin đồn này mà lan truyền ra ngoài, có lẽ về sau Mã Nha Đầu khó mà có thể sống tiếp ở đây được nữa.

Chương 23

Hạ tuần tháng Mười một, Lý Kiến Quốc bị phạt tù năm năm vì tội trộm cắp.

Khi nghe tin tức này chú trưởng thôn còn tức tối suốt một hồi lâu, không ngừng nói là hơi cho thẳng súc sinh đó. Phải biết rằng lúc này luật pháp còn rất nghiêm khắc, nếu bị khép vào tội lưu manh, gã Lý Kiến Quốc đó ít nhất cũng bị phạt tù mười năm. Đây là hắn còn gặp may, chứ đợi đến năm sau lúc chính phủ làm nghiêm, chắc cái mạng nhỏ của hắn cũng chẳng còn. Hiện giờ hắn bị phán quyết thế này, rất rõ ràng là kết quả do người nhà đã chạy chọt giúp.

Cũng trong thời gian này, đám trẻ trong trường đã bắt đầu lên sân khấu biểu diễn câu chuyện của chúng. Bọn nhóc tuy chưa từng được bồi dưỡng về diễn xuất bao giờ, thậm chí còn chưa từng được xem phim, nhưng vẫn dồn hết tinh thần và sức lực của mình vào trong đó, nên khi xem những vở kịch mộc mạc và ngây thơ kia, tôi cảm thấy vô cùng xúc động.

Tôi bèn thương lượng với cô giáo Tiểu Ngô một chút, quyết định phải làm lớn chuyện này lên, để tất cả mọi người trong Trần Gia Trang cũng được vui cùng. Thế là cuối cùng chúng tôi đã chọn ngày tết Dương lịch để tổ chức một buổi liên hoan văn nghệ, mời tất cả bà con trong thôn cùng tham gia, tiết mục thì do đám nhóc tự chuẩn bị. Tin này vừa truyền ra, không chỉ đám nhóc con hưng phấn vô cùng, ngay đến người nhà bọn nhỏ cũng đều sôi sục, từ đầu thôn đến cuối thôn, mọi người đều đang bàn luận về “chuyện lớn” nà

Trong thời gian này, Lưu Giang rốt cuộc đã tìm được thợ mộc có thể làm được chiếc hộp đúng như trong bản thiết kế của tôi.

Buổi họp chợ trên tỉnh được tổ chức vào thượng tuần tháng Mười hai, chúng tôi tranh thủ thời gian phân chia cấp bậc của đám rau dại đã được chuẩn bị sẵn từ sớm, cân đo cẩn thận, dùng loại dây gai nhỏ bó chúng lại thành bó, sau đó mới đặt vào trong hộp. Sau khi đậy nắp hộp lại, nếu chỉ nhìn bên ngoài, có khi người ta còn cho rằng đây là hộp đựng ngọc ngà châu báu.

Vốn tôi định để một mình Lưu Giang đi lên tỉnh. Nhưng sau khi cậu ta biết tôi định bán rau dại với giá mười lăm đồng một cân, dù có đánh chết cũng không chịu đi một mình, nói là mình không có cái bản lĩnh ăn nói ba hoa như thế. Tôi đành cho đám trẻ con trong thôn nghỉ tạm vài ngày rồi dắt Tiểu Minh Viễn đi xa một chuyến, nhân tiện cho thằng bé được ra ngoài mở mang kiến thức.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Minh Viễn được đi xa nhà, từ tối ngày hôm trước nó đã bắt đầu hưng phấn, lên xe rồi, thằng bé vẫn chưa hết kích động, không ngừng nhìn ngó xung quanh, thấy cái gì là hỏi cái đó, mà toàn là những câu hỏi vô cùng quái đản, dù tôi và Lưu Giang đều là sinh viên đại học nhưng cũng không thể trả lời hết được.

Đến tận trưa chúng tôi mới tới được tỉnh lỵ, vừa xuống xe tôi đã như muốn khụy xuống rồi.

Lúc này tỉnh lỵ vẫn còn rất lạc hậu, nhà cửa thấp lè tè, đường xá chật hẹp, trên đường chẳng có mấy xe, khung cảnh này thậm chí còn không so được với một thành phố hạng ba ở thế kỷ hai mươi mốt.

Tiểu Minh Viễn lúc này cũng đã thức giấc, mở to đôi mắt tròn xoe nhìn ngó xung quanh với vẻ sững sốt. Lúc thì thẳng bé nhìn những ngôi nhà lâu, lúc lại trông theo những chiếc xe hơi lao vun vút, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ thích thú và ngạc nhiên, thậm chí còn quên cả việc hỏi tôi và Lưu Giang những câu quái đản.

Lưu Giang coi như là chủ nhà ở đây, dẫn chúng tôi vào trọ tại một nhà khách gần khách sạn Tài Chính. Bởi vì có buổi hội chợ khá quy mô do chính phủ tổ chức, cho nên các nhà khách gần đó đều đã kín chỗ, hai căn phòng của chúng tôi hiện giờ Lưu Giang phải nhờ đàn anh của cậu ta đặt trước.

Cơm trưa xong, tôi và Tiểu Minh Viễn quay về phòng nghỉ ngơi trước, còn Lưu Giang thì đến sở Lâm nghiệp tìm đàn anh của cậu ta để hỏi han tình hình. Trước khi Lưu Giang đi tôi còn gọi cậu ta lại, lấy ra hai túi đặc sản trong va li hành lý đưa cho cậu ta. Lưu Giang ngần người một chút, rồi lập tức hiểu ý của tôi, nên cũng không nói gì thêm.

“Về thăm nhà đi!” Tôi nói: “Đã về đến cửa rồi mà còn không chịu vào, nếu mẹ cậu biết được, sẽ thương tâm đến mức nào chứ.”

Nhắc đến mẹ mình, đôi mắt Lưu Giang lập tức ửng đỏ. Tiểu Minh Viễn vốn đã cời giầy bò lên giường chơi, phát hiện Lưu Giang có chút khác thường, liền thò đầu ra từ phía sau lưng tôi, nhìn cậu ta bằng ánh mắt nghi hoặc, rồi ghé đến bên tai tôi nhỏ giọng hỏi: “Cô ơi, sao chú Lưu lại khóc thế?”

“Cháu nhìn nhầm rồi.” Tôi nói dối không chớp mắt, còn đưa tay ra che đôi mắt của Tiểu Minh Viễn: “Chú Lưu của cháu bị hạt cát rơi vào mắt, có khóc đâu.”

Thằng bé tinh quái này đâu có dễ dàng bị đánh lừa bằng một câu nói như vậy, nó nghiêng đầu qua tránh khỏi bàn tay của tôi, rồi nghiêm túc nhìn Lưu Giang, chững chạc hỏi: “Chắc chắn là chú Lưu nhớ mẹ rồi, đúng không? Nếu cháu mà nhớ cô cháu, cháu cũng sẽ khóc.”

Thằng bé này đúng thật là...

Lưu Giang đưa tay lên lau mắt, rồi xoa nhẹ đầu của Tiểu Minh Viễn, đón lấy túi đồ, gật gật đầu với tôi, đi ra cửa.

Chiều tối khi Lưu Giang về, tôi nói sơ qua kế hoạch của mình một lượt, cậu ta càng nghe, đôi mắt lại càng sáng hơn, thậm chí không ngồi yên một chỗ được nữa, kích động đi đi lại lại trong phòng tới mấy vòng liền, cuối cùng thì tỏ ra hết sức khâm phục tài trí của tôi: “Bây giờ tôi cảm thấy đúng là chúng ta có thể rau dại với giá mười lăm đồng một cân đấy.”

Lưu Giang hưng phấn đến nỗi buổi tối không chịu đi ngủ, mà chạy đến sở lâm nghiệp tìm đàn anh của mình, kể lại kế hoạch của chúng tôi vào ngày mai. Người đàn anh tên là Mã Hữu Thành vừa nghe xong, lập tức cùng cậu ta đến nhà khách tìm tôi.

Anh chàng Mã Hữu Thành này lớn hơn Lưu Giang tám tuổi, dáng người cao lớn, mày rậm mắt to, hết sức cởi mở, vừa nhìn liền biết ngay là một chàng trai Đông Bắc điển hình. Tuy nói là đàn anh, nhưng anh ta thật ra là cấp dưới của cha Lưu Giang, mà tới giờ tôi mới được biết thì ra cha Lưu Giang là một quan chức của sở Lâm Nghiệp, cái cậu Lưu Giang này đúng là kín tiếng quá thể!

Mã Hữu Thành đã đích thân đến đây như thế, tôi tất nhiên cũng không thể giấu giếm điều gì, liền kể lại tỉ mỉ kế hoạch của mình cho anh ta nghe. Mã Hữu Thành vừa nghe vừa vỗ tay bồm bộp khen hay. Lưu Giang cũng hưng phấn đến nỗi hai mắt sáng rực, còn không ngớt khen tôi, khiến tôi không kìm được có chút xấu hổ.

Cũng không biết rốt cuộc là vì thân phận của Lưu Giang, hay vì có lòng tin rất lớn vào kế hoạch của chúng tôi, mà trong buổi hội chợ lần này, Mã Hữu Thành đã giúp đỡ cho chúng tôi rất nhiều, thậm chí còn mượn giúp chúng tôi một chiếc đài cát sét và một băng nhạc đàn tranh cổ. Trong năm tám hai, mấy thứ này đều đắt tiền vô cùng.

Nhờ vậy đến ngày thứ hai, sau khi gian hàng của chúng tôi được bày biện xong, không chỉ có người Nhật Bản, đến các thương nhân Trung Quốc khác cũng kéo đến xem.

Chương 24

Hội trường rất lớn, tổng cộng phải có tới một trăm năm, sáu mươi gian hàng. Gian hàng của chúng tôi là gian đầu tiên nằm ngay bên phải cửa lớn của hội trường, vừa vào cửa là có thể nhìn thấy ngay, quả thực là một vị trí hết sức lý

Thời buổi này nội người còn chưa có nhiều nhận thức về nền kinh tế thị trường, đến tham gia một buổi hội chợ quan trọng thế này mà cũng chỉ tùy tiện kiếm lấy chiếc bàn với mấy chiếc ghế cũ nát, rồi bày biện hàng hóa qua loa lên trên là xong, đến mấy thứ cơ bản như giấy giới thiệu sản phẩm cũng không có, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện phải thu hút khách hàng thế nào. Đây cũng là nguyên nhân khiến gian hàng của chúng tôi trở nên nổi bật.

Chúng tôi không đặt một chiếc bàn ra ngoài cửa gian hàng rồi bày hết hàng hóa tên trên như những gian hàng khác, hơn hai chục chiếc hộp đều được đặt trên một cái giá gỗ kê sát mặt bên của gian hàng, chính giữa kê một chiếc bàn thấp, bên trên bày một bộ đồ uống trà tinh xảo. Góc gian hàng còn có chiếc máy thu âm mà Mã Hữu Thành mượn về phát ra tiếng đàn tranh dịu dịu, không gian đúng là “cao thâm khôn lường”.

Tôi nhất quyết ép Lưu Giang phải thay một bộ quần áo mới, Tiểu Minh Viễn cũng ăn mặc rất đẹp, để thằng bé ngồi ở đó, rất nhiều con mắt không kìm được phải nhìn vào.

Mọi người đều giật mình trước khí thế ghê người của chúng tôi, nên người xem tuy nhiều, nhưng lại đều ở bên ngoài gian hàng mà chỉ trỏ, thậm chí còn chẳng có ai đến hỏi xem chúng tôi bán gì. Lưu Giang bắt đầu không ngồi yên được nữa, dưới mông như mọc gai, cứ nhìn đông ngó tây không ngừng, còn không trấn tĩnh được bằng Tiểu Minh Viễn nhà tôi.

Thực ra cũng không thể trách Lưu Giang thiếu kiên nhẫn, chúng tôi đã đợi suốt một buổi sáng rồi, vậy mà vẫn chẳng thấy bóng dáng người Nhật Bản nào đến, chỉ thấy những người Tây cao lớn không ngừng đi qua đi lại.

Tôi và Lưu Giang đều đã từng gặp người Tây, cho nên cũng chẳng lạ gì làn da trắng, cặp mắt xanh của bọn họ, nhưng Tiểu Minh Viễn thì khác, mỗi lần có người Tây đi qua, nó cứ mở to đôi mắt tròn xoe, nhìn chăm chăm vào người ta.

“Minh Viễn!” Tôi véo nhẹ một cái vào bờ má trắng nõn của thằng bé, rồi nhắc nhở: “Cháu cứ nhìn chăm chăm vào người ta như thế là rất bất lịch sự”

Đám người Nhật Bản mãi không tới, tôi không khỏi có chút lo lắng, liền đi tìm Mã Hữu Thành hỏi cho kỹ càng. Mã Hữu Thành cũng tỏ ra khó hiểu, chỉ đảm bảo rằng hôm nay chắc chắn có thương

nhân Nhật Bản tham gia, chỉ có điều anh ta cũng không biết tại sao đến bây giờ mà bọn họ vẫn chưa xuất hiện. Tôi chỉ thoáng ngẫm nghĩ một chút liền hiểu ra ngay, đám người Nhật Bản đó là ai chứ, kẻ nào cũng đều tinh quái giảo hoạt vô cùng, cố ý kéo dài thời gian không tới, chẳng qua là muốn chúng tôi sốt ruột mà thôi. Chúng tôi mà sốt ruột, bọn họ sẽ nắm được thế chủ động, đến lúc đàm phán chúng tôi sẽ phải chịu thiệt thòi ngay.

Tôi vừa mắng đám người Nhật Bản đó vừa quay lại tiếp tục pha trà, rồi còn cẩn thận dặn dò Lưu Giang nhất định không được tỏ ra sốt ruột chút nào cả. Cho dù đến lúc đó việc mua bán không thành, cũng không thể hạ giá bán rẻ cho đám Nhật Bản đó được.

Thế là đến buổi chiều chúng tôi đều trở nên ung dung nhàn nhã, chờ mấy người Nhật Bản kia tìm đến cửa. Trong thời gian đó chúng tôi cười đùa vui vẻ, còn vừa uống trà vừa tán gẫu với nhau.

Ngoài một người hơi trẻ một chút, mấy người Nhật Bản còn lại có vẻ đều đã quá ba mươi, trên người mặc những bộ comple phẳng lì, đầu tóc chải chuốt bóng mượt, gặp ai cũng khom người chào hỏi, trên khuôn mặt luôn mang một nụ cười khách sáo. Không cần nghe nói chuyện, chỉ thoáng nhìn cũng biết ngay bọn họ chính là người Nhật Bản rồi.

Mấy người Nhật Bản này đi lòng vòng quanh gian hàng của chúng tôi một lát, không nói năng gì đã bỏ đi ngay. Lưu Giang thấy bọn họ thậm chí còn chẳng buồn chào hỏi câu nào, chắc lòng đã nguội lạnh hẳn. May mà hồi trưa cậu ta cũng đã suy nghĩ thông

suốt, coi đây như một chuyến du lịch bình thường, cho nên tuy có chút thất vọng, nhưng không hề biểu hiện ra ngoài mặt.

Rồi một lát sau, lại có hai nhóm người Nhật Bản khác đi tới, còn mở hộp ra xem, sau đó lú la lú lô nói chuyện với nhau một lúc, nhưng rốt cuộc vẫn không thương lượng gì với chúng tôi. Trái tim tôi bây giờ đang sáng như gương, trên khuôn mặt luôn giữ nụ cười hòa nhã, lúc thì nói chuyện với Tiểu Minh Viễn, khi thì uống trà với Lưu Giang, hết sức ung dung tự tại.

Đợi một mạch cho đến tận bốn rưỡi chiều, người trong hội trường càng lúc càng ít, thậm chí đã có người bắt đầu thu dọn đồ đạc để rời đi, đám người Nhật Bản cuối cùng đã ra tay.

Đó là một người đàn ông trung niên trong nhóm người Nhật Bản thứ hai, dáng người vừa béo vừa lùn, đi theo sau lưng là một cậu phiên dịch viên trẻ tuổi. Gã béo này vừa vào cửa đã có vẻ vô cùng hóm hỉnh, cái đầu ngẩng lên rõ cao, nói năng cũng rất trịch thượng, chỉ vào hộp rau dại được trang trí tuyệt đẹp của chúng tôi mà lú la lú lô một hồi. Cậu phiên dịch viên đó hồ hững liếc mắt nhìn gã béo, trong mắt thoáng qua một nét không vui, rồi thấp giọng nói: “Tiên sinh Fujiwara hỏi thứ này được bán thế nào?”

Tôi thầm đoán lời của gã béo kia chắc chắn chẳng dễ nghe gì cho lắm, nhất định là đang chê rau dại của tôi không đáng tiền, trong lòng không khỏi cảm thấy tức cười, cứ giả bộ đi, xem ông giả bộ được đến bao giờ.

Tôi nheo mắt lại cười lạnh một tiếng, nhìn thẳng vào mắt gã béo kia, nói rành rọt từng chữ một: “Mười lăm đồng một hộp, nhân dân tề.”

Gã béo đó tuy không hiểu lời của tôi, nhưng có lẽ đã bị ánh mắt của tôi dọa cho phát sợ. Còn cậu phiên dịch bên cạnh cũng bị cái giá cao vút mà tôi hét ra làm cho ngây người mất mấy giây, sau đó mới tỉnh táo trở lại, dùng tiếng Trung lấp bắp hỏi: “Mười... mười lăm đồng một hộp?”

“Đúng, mười lăm đồng, sơn trên thượng hạng mười lăm đồng một hộp, còn loại đựng trong hộp đan bằng cỏ lau bên cạnh thì mười đồng, mỗi hộp một cân.”

Cậu phiên dịch đó hơi rùng mình một chút, ánh mắt nhìn tôi cứ như là đang nhìn quái vật, rồi lại ngoảnh đầu sang nhìn Lưu Giang, thấy cậu ta im lặng không nói năng gì, hiển nhiên là đồng ý với lời của tôi, thế là mới lấp ba lấp bắp quay sang phiên dịch cho gã béo kia nghe. Gã béo nghe xong, lập tức tròn trừng đôi mắt, nhìn tôi với vẻ sùng sốt, cái miệng còn líu lo líu lô, vừa nhanh vừa kích động, đôi tay không ngừng raệu, hiển nhiên là rất không đồng tình với cái giá mà tôi đưa ra.

“Chắc hẳn ta sẽ không bỏ đi hẳn chứ?” Đợi sau khi gã béo đó đã đi mất dạng, Lưu Giang mới lên hỏi tôi. Lúc này khuôn mặt cậu ta đã dễ coi hơn rất nhiều, trong mắt còn thấp thoáng nét cười vui vẻ, chắc là cũng cảm thấy tức cười vì gã béo vừa rồi.

Hội chợ diễn ra trong hai ngày, đến ngày thứ hai, đám người Nhật Bản kia rốt cuộc đã không nhìn được mà tìm đến lần nữa. Đến vào buổi sáng là đám người do gã béo Fujiwara kia dẫn đầu, hẳn ta vẫn mang theo cậu phiên dịch hôm trước, rồi cùng chúng tôi đấu võ miệng suốt cả buổi sáng. Đầu tiên là ép giá, sau khi thấy không ép được thì liền đổi sang định hợp tác với chúng tôi, muốn thuyết phục chúng tôi chỉ cung cấp nguyên liệu, còn việc gia công thì để bọn hắn lo.

“Chúng ta đều là người làm ăn cả, hợp thì làm, không hợp thì giải tán. Suy nghĩ của Fujiwara tiên sinh và chúng tôi đã khác xa nhau như vậy, chúng tôi cũng không miễn cưỡng. Việc làm ăn ấy mà, làm với ai cũng như nhau cả.” Thái độ của tôi từ đầu đến cuối luôn rất cứng rắn, không thêm để ý đến thái độ của gã béo này chút nào, tất nhiên trên khuôn mặt thì luôn giữ nụ cười, so với mấy gã Nhật Bản kia còn khách sáo hơn.

Fujiwara tức tối kêu lên oai oái, lúc này bên ngoài gian hàng lại có mấy người khác tới ghé thăm. Đám Fujiwara vừa nhìn thấy mấy người này, sắc mặt lập tức trở nên rất khó coi. Trong lòng tôi hiểu rõ, chắc hai nhà này là đối thủ của nhau. Thế là, tôi lập tức đứng dậy ra ngoài đón tiếp, còn chào bằng một câu tiếng Nhật méo mó: “Konnichiwa!” [Z]

Đi đầu tiên trong đám người này là anh chàng trẻ tuổi trong nhóm người Nhật Bản đầu tiên đến chỗ tôi hôm qua, nghe thấy tôi chào như vậy anh ta hơi ngẩn ra một chút, sau đó liền bật cười, nói: “Xin chào!” Nghe đúng giọng Bắc Kinh tròn vành rõ chữ, thậm chí còn chuẩn hơn cả tôi...

Fujiwara thấy tôi tỏ ra khách sáo với mấy người kia như vậy, tức tối đến nổi miệng méo xệch đi, nhưng vẫn kiên quyết ở lại, đứng một bên nghe xem chúng tôi

Anh chàng Nhật Bản trẻ tuổi này không hề để ý đến hần ta, mà nở một nụ cười hòa nhã với tôi, rồi ung dung ngồi xuống. Tôi vội vàng rót cho anh ta một chén trà.

“Tôi họ Yamaguchi, tên đầy đủ là Yamaguchi Eita.” Anh chàng trẻ tuổi đón lấy chén trà một cách tao nhã, cũng không vội vã uống ngay, mà đưa lên mũi ngửi hương trà, sau đó mới chậm rãi nhấp một ngụm, rồi cất tiếng khen: “Hương thơm đậm đà, nước trà trong vắt, trong đắng có ngọt, dư vị vô cùng, đúng là trà ngon!”

Fujiwara ở bên cạnh đột nhiên chen miệng vào, cười lạnh một tiếng rồi lú la lú lô gì đó hồi lâu. Cậu phiên dịch viên Trung Quốc có chút không vui, lườm hần ta một cái, xem ra gã béo này đang giờ trò khiêu khích gây rối đây.

Yamaguchi Eita khẽ cười một tiếng, nói với tôi: “Tiên sinh Fujiwara cảm thấy giá sơn trà mà tiểu thư đưa ra quá cao.”

Tôi khẽ lắc đầu, rồi nghiêm túc nói: “Tôi tên là Chung Tuệ Tuệ, tiên sinh Yamaguchi cứ gọi tôi Tuệ Tuệ là được. Còn về việc làm ăn, mọi người có những nhận định khác nhau về vấn đề giá cả là chuyện rất bình thường. Tiên sinh Fujiwara cảm thấy tôi bán đắt, nhưng tôi lại nghĩ mình để giá như vậy là vẫn còn quá rẻ. Sơn trà của Trần Gia Trang chúng tôi được hái từ ngọn núi có độ cao một ngàn hai trăm mét so với mực nước biển, hoàn toàn hoang dã không bị ô nhiễm chút nào. Nơi đó được trời cao ưu ái không chỉ màu mỡ phì nhiêu và rực rỡ ánh mặt trời mà còn có cả sự vun bồi và thai

ngén của mây mù trên núi cao, mỗi một ngọn sơn trân đều là tạo vật độc nhất vô nhị của trời đất, giá trị của nó đâu thể tính bằng tiền.”

Thấy sắc mặt tôi có vẻ nghiêm túc như vậy, mấy người Nhật Bản kia cũng đều nghiêm túc theo. Cậu phiên dịch viên Trung Quốc không đợi Fujiwara mở miệng, đã lú la lú lô dịch lại lời của tôi. Sắc mặt đám người Nhật Bản lập tức biến đổi, đồng loạt nhìn về phía mấy chiếc hộp gỗ của tôi.

Yamaguchi Eita chắc không ngờ tôi lại biết ăn nói như vậy, ngẩn người ra, sau đó mới cười nói: “Tiểu thư Tuệ Tuệ đúng là không giống với những người Trung Quốc mà tôi đã từng gặp trước đây, suy nghĩ của cô rất...” Anh ta cau mày lại suy nghĩ một chút, rồi mới nói tiếp với vẻ không chắc chắn lắm: “Rất đặc biệt, rất có khái niệm thị trường. Chắc cô từng du học ở nước ngoài phải không?”

Yamaguchi Eita thấy tôi không nói gì, chắc cũng đoán được là tôi không chịu nhượng bộ về vấn đề giá cả, liền lắc đầu với vẻ hết cách, rồi nghiêm túc hỏi: “Tiểu thư Tuệ Tuệ có yêu cầu đặc biệt gì về việc hợp tác giữa chúng ta không?”

“Cũng không có yêu cầu gì hết.” Tôi vừa nói vừa lấy bản hợp đồng đã được viết sẵn từ trong ngăn kéo ra đưa cho anh ta, cười híp mắt: “Những điều cụ thể tôi đều đã viết cả trên giấy rồi, tiên sinh Yamaguchi xin cứ xem đi, có gì chúng ta sẽ bàn bạc kỹ lại. Chuyện làm ăn, thấy được thì làm, thấy không được thì giải tán, chỉ đơn giản như vậy thôi. Không cần thiết phải thù hận nhau chỉ vì đàm phán không thành, tiên sinh Yamaguchi thấy có đúng không?”

“Thế này...” Yamaguchi Eita mặt mày cau có lắc đầu, rồi thở dài một hơi: “Thế này quả thực... có lẽ tôi cũng không thể quyết định được.”

Tôi vẫy vẫy tay với anh ta, cười nói: “Không sao hết, anh cứ xem đi, rồi quay về tìm người nào có thể quyết định được đến đây thương lượng với tôi. Dù sao tôi cũng không vội, ồ, lại có khách đến rồi, Lưu Giang, còn không mau đi đón tiếp đi.” Trong lúc chúng tôi nói chuyện, đã lại có nhóm người Nhật Bản thứ ba đi tới...

Cuối cùng, cả ba nhóm khách hàng Nhật Bản này đều không thể đàm phán thành công với chúng tôi vì vấn đề giá cả. Sau khi buổi hội chợ kết thúc, Lưu Giang còn lên cầu nhậu với tôi, rằng có phải là vì giá cả quá cao nên mới làm người ta sợ chạy mất không? Tôi khẽ “hừ” một tiếng, thu nhập của người Nhật Bản cao đến mức nào chứ, chúng ta cảm thấy đắt kinh người, nhưng người ta chưa chắc đã thấy như vậy. Bọn họ ngoài miệng tuy nói là đắt, nhưng chẳng qua là muốn ép giá để thu lời nhiều hơn mà thôi.

Ngày hôm sau, tôi dẫn Tiểu Minh Viễn đến vườn Bách thú, thằng bé chẳng có chút hứng thú nào với đám sư tử, hổ, báo ỉu xìu nhốt trong chuồng. Về sau tôi lại dẫn nó tới hiệu sách Tân Hoa một chuyến, thằng bé mua một đồng sách thiếu nhi về rồi tâm trạng mới bắt đầu trở nên vui vẻ hơn.

Mấy người chúng tôi chơi đùa vui vẻ bên ngoài suốt cả ngày trời rồi mới quay về nhà khách. Mã Hữu Thành hình như đã chờ chúng tôi từ rất lâu vừa mới nhìn thấy chúng tôi quay về liền vội vàng bước tới, lớn tiếng hỏi: “Sáng nay hai người đã đi đâu vậy, tôi chờ ở nhà khách cả ngày rồi, đến bây giờ còn chưa được ăn cơm đấy.”

Lưu Giang tỏ ra rất khó hiểu: “Sao anh không đi ăn cơm đi, đến đây đợi bọn em làm gì chứ?”

Tôi mỉm cười đấm cho Lưu Giang một cú: “Sao cậu ngốc thế nhỉ, nhất định là cái đám Nhật Bản đó không tìm được chúng ta, cho nên mới quấy rầy đàn anh của cậu nhờ giúp đỡ chứ sao.”

Lưu Giang thấy Mã Hữu Thành gật đầu, lập tức hưng phấn hẳn lên, không kìm được cười hà hà hai tiếng: “Đám người Nhật Bản đó đúng là giáo hoạt, em cứ tưởng bọn họ không chịu đàm phán nữa cơ. Không được, lần này chúng ta nhất định phải chém đẹp bọn họ một cú.”

“Thôi được rồi đấy, chúng ta đâu phải chỉ làm ăn có một lần.” Tôi lập tức ngắt lời cậu ta: “Việc làm ăn là phải nhắm đến lâu dài, để hai bên cùng có lợi, đừng có làm quá đáng! Chúng ta cứ dựa theo các điều lệ đã định ra từ trước mà làm thôi, nếu không người ta lại cho rằng chúng ta không giữ chữ tín.”

Sau khi chúng tôi vào phòng rửa mặt sơ qua một chút, Mã Hữu Thành liền vội vã dẫn chúng tôi đến khách sạn tài chính, Yamaguchi Eita đang ở đó đợi chúng tôi.

Trong cuộc đàm phán lần này, Lưu Giang cũng có thu hoạch rất lớn, khi ra ngoài còn không ngừng cảm thán. Mã Hữu Thành cũng không kìm được phải đưa tay lên lau mồ hôi trên trán, còn tự thẹn rằng kiến thức của mình nông cạn, nếu thật sự phải đàm phán với người Nhật Bản, chắc chắn sẽ chịu thiệt to.

Anh ta nói không sai, người Trung Quốc những năm tám mươi còn chưa hiểu về quản lý, thiếu hiểu biết về thị trường, lại càng không hiểu về phát triển bền vững, cho nên đã phải chịu thiệt rất nhiều...

Chương 2

Chúng tôi ở lại tỉnh lỵ tổng cộng năm ngày, sau khi đã thương lượng kỹ càng mọi vấn đề về hợp đồng mới quay lại Trần Gia Trang.

Trên đường về nhà, tôi liên tục gặp bà con trong thôn, mọi người vừa nhìn thấy tôi từ xa đã cất tiếng chào, Tiểu Minh Viễn thì niềm nở chia kẹo mua về từ tỉnh lỵ cho tất cả những ai mà nó gặp. Đám trẻ con không ngừng loan tin cho nhau, rồi chẳng mấy chốc, trước cổng nhà tôi đã tụ tập một đám đông trẻ con, những đôi mắt đều nhìn chăm chăm vào vali hành lý của chúng tôi.

Tiểu Minh Viễn kêu lên “oa” một tiếng, rồi sau đó giống như vừa được giải thoát, chạy ào ra ngoài nô đùa với lũ trẻ con. Tỉnh lỵ tuy náo nhiệt, nhưng trong mắt Tiểu Minh Viễn, có lẽ chẳng thể nào so được với cái thôn nhỏ nghèo nàn lạc hậu này của chúng tôi.

Những ngày sau đó, tôi vẫn tiếp tục công việc giáo viên tiểu học của mình, còn Lưu Giang thì lại vô cùng bận rộn.

Những vấn đề cụ thể thì dù sao tôi cũng không giúp được, nên chỉ một lòng làm tốt công việc hiện tại của mình... Tết Dương lịch sắp tới, đám trẻ trong trường đều mong ngóng đến nỗi sắp gãy cổ rồi.

Cứ ngóng, ngóng mãi, tết Dương lịch cuối cùng cũng đã tới rồi.

Hôm ấy trường cho học sinh tan học sớm, chuẩn bị cho buổi liên hoan văn nghệ được tổ chức vào buổi chiều. Vừa ăn cơm trưa xong, rất nhiều bà con trong thôn còn chưa kịp lau miệng đã vội vã chạy đến bãi đất trống phía trước trường học. Nếu dùng lời của trưởng thôn, thì ngay đến lần thôn tổ chức chiếu phim năm kia cũng chưa từng thấy mọi người nhiệt tình như thế này.

Đám trẻ con lại càng hưng phấn, có mấy đứa còn không chịu quay về ăn trưa, kiên quyết đòi ở lại trường để luyện tập. Tôi phụ trách trang điểm cho lũ nhóc, lũ nhóc vừa hay tin thì lập tức vui sướng, tất cả đều chen chúc trong phòng học không chịu ra, đứa nào cũng gào lên đòi tôi phải trang cho nó trước.

Đúng hai giờ chiều, buổi liên hoan văn nghệ đầu tiên của Trần Gia Trang từ trước đến nay chính thức khai mạc.

Tôi phụ trách kế hoạch tổng thể, còn công việc dẫn chương trình thì giao cho cô giáo Tiểu Ngô. Chắc cô bé này lần đầu được đảm nhiệm trọng trách nặng nề như thế, cho nên có chút kích động, vừa bước lên sân khấu đã căng thẳng đến quên cả lời thoại, cứ đứng ngây ra đó không nói năng được gì cả. Tôi vừa thấy vậy liền vội vàng chạy lên sân khấu, căng họng lên nói với những người xem đang nháo nhào hò hét ở phía dưới kia: “Mọi người yên lặng một chút, yên lặng một chút nào, cứ làm ồn thế này, đợi lát nữa diễn viên biểu diễn sẽ không nghe được gì đâu.”

Bà con liền im lặng, cô giáo Tiểu Ngô tới lúc này mới tỉnh táo được đôi phần, hơi hắng giọng một chút, rồi lớn tiếng nói: “Kính thưa bà con cô bác, kính thưa tất cả mọi người, tôi xin tuyên bố, buổi liên hoan văn nghệ nhân dịp tết Dương lịch của trường tiểu học Trần

Gia Trang chính thức bắt đầu...” Cô giáo Tiểu Ngô còn đang định nói tiếp, phía dưới sân khấu đã chột vang lên một tràng tiếng vỗ tay vang trời, bà con vừa vỗ tay vừa lớn tiếng hò reo: “Hát một bài, hát một bài, cô giáo Tuệ Tuệ hát một bài *Nhị nhân chuyển* [8] đi nào...”

Tôi không khỏi ngây ra, bảo tôi hát mấy ca khúc hiện đại thì có lẽ còn miễn cưỡng hát được, chứ còn hát *Nhị nhân chuyển* thì rõ là tự bêu xấu bản thân rồi.

“Đừng làm ồn nữa!” Lúc mấu chốt vẫn là chú trưởng thôn đỡ cho tôi, một tiếng hô lớn lập tức át hẳn đi tiếng hò reo ồn ào của mọi người: “Mọi người có còn muốn xem lũ nhóc nhà mình biểu diễn nữa không đây?”

Dưới sự chỉ đạo của tôi, buổi liên hoan văn nghệ lần này không chỉ đơn thuần là kể chuyện nữa, mà còn xen lẫn với rất nhiều hình thức biểu diễn nghệ thuật khác, ví dụ như ca hát, nhảy múa, thậm chí còn có cả *Nhị nhân chuyển*, trở nên có phần hơi hỗn loạn. Nhưng ở vùng nông thôn, mọi người chỉ thích xem cảnh náo nhiệt, càng ồn ào mọi người lại càng thích. Nếu diễn một vở kịch văn vẻ đường hoàng, có lẽ sẽ chẳng có mấy ai thích x

Để không khí thêm phần náo nhiệt, tôi còn bảo cô giáo Tiểu Ngô gọi bà con phía dưới lên sân khấu biểu diễn. Mọi người cũng chẳng e thẹn ngượng ngùng, bảo hát là hát, bảo nhảy là nhảy, nhìn dáng vẻ đó, quả thực cũng chẳng kém hơn diễn viên chuyên nghiệp là bao.

Buổi liên hoan văn nghệ náo nhiệt hơn so với dự đoán của tôi, đến cuối, ngay cả bà con ở thôn kế bên cũng nghe tin chạy qua xem. Suốt từ hai giờ chiều đến sáu giờ tối, đến tận khi trời tối mịt, mọi người mới giải tán trong sự luyến tiếc vô cùng. Sự thành công của buổi liên hoan văn nghệ lần này đã khiến mọi người nhận được sự cổ vũ rất lớn, thế là từ đó buổi liên hoan văn nghệ dịp Tết Dương lịch đã trở thành hoạt động thường niên của Trần Gia Trang chúng tôi, vừa nhắc đến chuyện này, mọi người ai nấy đều tràn đầy hứng thú, nói liên một, hai tiếng đồng hồ cũng không cảm thấy mệt.

Không lâu sau Tết Dương lịch, trường học đã cho học sinh nghỉ lễ, rồi sau đó là đến Tết Nguyên đán.

Việc chúng tôi định xây dựng xưởng sản xuất rau dại ở Trần Gia Trang được lan truyền rộng rãi, người vui mừng nhất không ai khác là chú trưởng thôn. Cả xã này có hơn hai mươi thôn, Trần Gia Trang là thôn đầu tiên sắp có xưởng sản xuất. Chú trưởng thôn đi lên xã họp về, khuôn mặt như đang phát sáng, dáng người cũng thẳng hẳn lên.

Bà con trong Trần Gia Trang cũng đều hết lòng ủng hộ chúng tôi, đến đầu xuân năm 83, mọi người liên nhiệt tình tham gia vào công tác xây dựng. Đầu tháng Ba, các nhà xưởng về cơ bản đã được xây dựng xong xuôi.

Trung tuần tháng Ba, rau dại trên triền núi đã bắt đầu mọc lên rất nhiều. Lần đầu tiên bà con trong thôn có hứng thú với việc hái rau dại đến thế, nhưng đề phòng mọi người thu hái quá độ dẫn đến tình trạng mất cân bằng sinh thái, tôi phải nhờ chú trưởng thôn đi dặn dò

mọi người hãy kiểm chế một chút, nếu không hái hết rau dại rồi, chúng tôi cũng thật có lỗi với con cháu đời sau.

Đến hạ tuần tháng Ba, xưởng sản xuất rau chính thức vận hành, đến tháng Năm thì bắt đầu vận chuyển thành phẩm lên tỉnh, rồi sau đó xuất khẩu tới Nhật Bản. Xưởng sản xuất của chúng tôi cũng mới vận hành được hai tháng, nhưng lợi nhuận thu về lại khiến cho tôi và Lưu Giang phải ngây ra. Tuy sớm biết cái thứ này rất lời, nhưng không ngờ lại lời nhiều như vậy. Chỉ mới hai tháng mà tôi và Lưu Giang đã thu hồi được toàn bộ vốn, hơn thế còn được gia nhập vào hàng ngũ những người có tài sản vượt quá chục ngàn đồng, thiếu chút nữa thì bị chú trưởng thôn lôi lên thị trấn để nhận khen thưởng.

Bà con trong thôn cũng đều vui vẻ. Khi xây dựng nhà xưởng, mọi người tham gia đều nhận được tiền công, rồi trong tháng Ba, tháng tư đi hái rau dại về cũng bán được tiền, trong thời gian xưởng sản xuất bắt đầu vận hành, chúng tôi còn thuê không ít thanh niên đến làm công tạm thời, giúp bọn họ kiếm được thu nhập khá khá nữa. Vậy là chỉ sau mấy tháng, đã có khá nhiều anh chàng độc thân bắt đầu rục rịch chuẩn bị lấy vợ.

Chương 26

Bước vào năm 83, mọi việc đều trở nên thuận lợi. Sau khi xưởng sản xuất rau dại của chúng tôi đi vào quỹ đạo, Lưu Giang tiếp tục vươn tay sang các ngành khác, và làm cũng rất ổn. Trần Gia Trang dần dần phát triển hơn, không bao lâu sau đã bắt đầu sửa đường, kéo được điện thoại. Đến cuối năm 83, Chính phủ bắt đầu chiến dịch càn quét tội phạm, cậu của Tiểu Minh Viễn vì tội trộm cắp mà bị bắt giữ, rồi bị phạt tù mười năm. Tuy biết vui mừng trên nỗi lo của người khác là không đúng lắm, nhưng tôi quả thực đã thầm thở phào một hơi.

Quy mô của trường Tiểu học Trần Gia Trang càng ngày càng lớn, từ lớp mẫu giáo đến lớp sáu đều có đủ, trên xã liên tục điều mấy giáo viên tới, vậy là công việc dạy thay của tôi coi như đã kết thúc một cách thành công. Nhưng về sau mọi người trong thôn vẫn quen gọi tôi là cô giáo Tuệ.

Tôi bắt đầu nảy sinh ý nghĩ muốn rời đi là vào đầu năm 1988.

Lúc này Tiểu Minh Viễn đã học đến lớp sáu. Thằng bé học sớm hơn đám trẻ con bình thường một năm, thành tích rất tốt, và đúng như kỳ vọng của tôi, nó đã trở thành một thiếu niên thành thực, chính trực và rất điển trai.

Thằng nhóc điên trai này đã bắt đầu trở thành ngôi sao tai họa rồi, trong lớp bắt đầu có những bé gái đánh nhau để giành chỗ ngồi cạnh nó, thêm vài năm nữa, không biết nó sẽ còn gây thêm tai họa cho bao nhiêu thiếu nữ nữa đây. Dù sao các cô, các thím trong thôn này đều đã bị nó làm cho đắm đuối, cứ hễ mở miệng là lại khen thằng bé nhà tôi ngoan, sau này nhất định sẽ có tiền đồ, tôi cứ ở nhà mà chờ hưởng phúc...

Lần đó mọi người lại nói đến chuyện này, chị Quế Hoa vừa về Trần Gia Trang thăm mẹ để cười nói: “Đúng là lạ thật đấy, Tuệ Tuệ bây giờ nào có giống cô của Minh Viễn, trông vẫn chẳng khác gì hồi mới đến Trần Gia Trang chúng ta, hình như không thay đổi chút nào hết, có nói là chị của Minh Viễn chắc mọi người cũng tin.”

Mọi người nghe vậy thì đều đồng loạt gật đầu, không ngừng cảm thán tôi đúng là con gái thành phố có khác, đã sáu, bảy năm trôi qua rồi, nhưng bộ dạng vẫn không hề thay đổi. Còn có người nói đùa rằng tôi rốt cuộc đã ăn cái gì, nhất quyết bắt tôi phải nói ra mới thôi.

Trái tim tôi đập thình thình không ngớt, tuy trên mặt vẫn phải cố nặn ra nụ cười, nhưng trong lòng lại hết sức bất an.

Bây giờ tôi nói với bên ngoài là mình hai mươi chín tuổi, phụ nữ trước ba mươi tuổi còn có thể nói là biết cách giữ gìn, nhưng thêm bảy năm nữa, tôi còn có thể dùng cái có như vậy nữa hay không? Một người phụ nữ gần bốn mươi tuổi mà có vẻ ngoài như chỉ mới hai mươi, suốt bao năm không hề thay đổi chút nào, khi đó tạm chưa nói đến việc người ngoài bàn tán, chắc ngay cả bản thân tôi

cũng không dám ra ngoài. Thế là, sau bao nhiêu năm, tôi có suy nghĩ phải rời khỏi Trần Gia Trang.

uốt buổi chiều hôm đó, tâm trạng của tôi đều rất tệ, Minh Viễn vừa về nhà là phát hiện ra ngay. Nó chủ động vào bếp làm cơm, đợi khi tôi phát hiện ra thì cơm và thức ăn đều đã được nấu xong rồi. Con trai đúng là kì lạ, hoặc là hoàn toàn không biết làm cơm, hoặc là nấu cơm rất ngon, Minh Viễn rõ ràng thuộc loại thứ hai, bất kể là tôi làm gì, nó chỉ cần nhìn qua là có thể làm được. Nhiều lúc nhà có khách, nó còn xung phong vào bếp giúp tôi, và tất nhiên là được mọi người khen ngợi rất nhiều.

Vì vậy, tuy mọi người trong thôn vẫn thường xuyên khen nó, nhưng tôi cảm thấy nó đã hoàn toàn không còn nét đáng yêu hồi nhỏ nữa rồi. Bây giờ nó rõ ràng là một ông cụ non lắm điều, đã thế còn thích lo chuyện không đâu... Tất nhiên, tôi không dám nói những lời như vậy trước mặt nó.

Lúc ăn cơm tối, tôi nhắc đến chuyện muốn rời khỏi nơi này với Minh Viễn, thằng bé đột ngột ngẩng đầu lên nhìn tôi, trong mắt tràn đầy vẻ nghi hoặc: “Sao tự nhiên lại phải đi ạ, ở đây không phải là rất tốt sao? Trên xã cũng có trường trung học mà, không phải anh Đại Hà cũng đi học ở trường trung học trên xã hay sao?”

Tất nhiên tôi không thể nói với nó là tôi sợ bị người khác coi là quái vật, tuy rằng sau này nó cũng sẽ dần phát hiện ra điều này, nên đành lấy lý do mà tôi đã chuẩn bị sẵn từ trước, thực ra cũng không có gì ngoài: trình độ giáo viên trên xã không đủ tốt, giai đoạn trung học quan trọng vô cùng... Minh Viễn cau mày nhìn tôi, một lát sau,

hình như nó đã chợt nghĩ ra điều gì đó, khẽ gật đầu, rồi lại tiếp tục vùi đầu vào ăn cơm. “Chuyện gì cháu cũng nghe cô hết.” Nó trả lời tôi như vậy.

Việc này thuận lợi đến mức nằm ngoài dự đoán của tôi... Tôi còn một đồng lý do khác chưa kịp nói ra cơ đấy.

Ngẫm nghĩ kỹ lại, cho dù chúng tôi thật sự trốn đến thành phố H, cũng không thể vĩnh viễn không gặp Lưu Giang được. Tuy bây giờ tôi đã không còn quản lý chuyện ở công ty nữa, nhưng mỗi tháng Lưu Giang vẫn quay về “báo cáo” tình hình với tôi. Hiện giờ cậu ta đã là Tổng giám đốc của Công ty trách nhiệm hữu hạn Trần Gia Trang, còn tôi coi như là một trong số những người đầu tư. Thực ra cậu ta hoàn toàn có thể mặc kệ tôi mà làm một mình, nhưng cậu ta lại không làm như vậy. Có lúc tôi cảm thấy hình như cậu ta có tình cảm đặc biệt với mình, nhưng trước giờ cậu ta đều không nói, nên tôi cũng ư không biết.

Cuối cùng thì tôi vẫn chọn thành phố S.

Trẻ con nông thôn muốn lên thành phố đi học không phải chuyện dễ dàng, chỉ riêng việc tìm trường đã là một vấn đề khó khăn. Lưu Giang nghe ngóng được, trường trung học Số một trên tỉnh mỗi năm đều có đợt thi tuyển chọn học sinh ưu tú trên phạm vi toàn tỉnh, nhưng phải vượt qua được kỳ thi sát hạch, cạnh tranh khốc liệt vô cùng. Mỗi năm có tới mấy trăm thí sinh ứng tuyển, mà cuối cùng chỉ tuyển có ba mươi người.

Ngoài cách này ra, tôi cũng không có cách nào khác. Lưu Giang thực ra cũng có tìm người giúp đỡ, nhưng tôi không muốn chuyện

gì cũng làm phiền đến cậu ta, cuối cùng vẫn quyết định để Minh Viễn dự thi vào trường trung học Số một.

Thành tích của Minh Viễn tuy luôn dẫn đầu lớp, nhưng Trần Gia Trang chúng tôi có bao nhiêu người chứ, những thứ được học đều nằm trong sách giáo khoa. May mà mấy năm nay tôi đã dạy thêm cho nó không ít, tiểu thuyết trường thiên cũng cho nó đọc rất nhiều, bây giờ nó còn biết tiếng anh cơ bản nữa, tôi cảm thấy, nó hoàn toàn có năng lực để cạnh tranh với đám trẻ con thành phố.

Khi nói chuyện này với Tiểu Minh Viễn, tôi sợ nó sẽ có áp lực, nên an ủi: “Không sao đâu, chúng ta cũng chỉ thi thử xem sao thôi, thi không đỗ thì tính tiếp, cũng chẳng có gì ghê gớm cả, cứ coi như là đi chơi ấy mà.”

Minh Viễn kinh ngạc nhìn tôi, rồi tỏ ra rất khó hiểu: “Cô ơi, tại sao không phải là cháu cần cố gắng thi cho tốt chứ?”

“Hà?”

“Cô không hi vọng cháu thi đỗ sao?”

Sao lại như vậy được? Chẳng qua tôi lo nó bị áp lực thôi. Trong mấy cuốn hướng dẫn giáo dục trẻ con không phải đều nói là cần giảm bớt áp lực cho chúng nó sao, thằng bé nhà tôi vẫn còn nhỏ như vậy, nhờ tâm lý có vấn đề thì biết làm thế nào. Nhưng nhìn phản ứng của thằng bé, hình như nó chẳng có suy nghĩ gì điều này, hơn nữa... nó thấy áp lực còn chưa đủ thì phải.

“Vậy thì cố gắng thi cho tốt nhé!” Tôi vừa nói vừa thản nhiên đưa tay ra xoa đầu Minh Viễn.

Thằng bé hơi cau mày: “Cô đừng suốt ngày xoa đầu cháu như vậy, cháu không còn là trẻ con nữa rồi.” Tuy ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng nó vẫn không né tránh, mà cam chịu số phận để mặc cho tôi giày vò.

Cuối tháng Sáu, Minh Viễn tốt nghiệp tiểu học, Lưu Giang bắt đầu tìm nhà ở thành phố S giúp chúng tôi.

Mấy năm nay, mỗi năm tôi đều được công ty chia lợi nhuận, ở nông thôn không phải chi tiêu gì mấy, nên tôi cũng đã tích lũy được không ít tiền. Bây giờ giá nhà đất vẫn còn chưa đắt, mua một căn nhà nhỏ có lẽ không thành vấn đề.

Trung tuần tháng Bảy, cũng chính là thời điểm nóng nhất trong năm, tôi dẫn Minh Viễn lên tỉnh tham gia cuộc thi tuyển chọn vào trường Trung học Số một.

Tuy bây giờ mới là năm 1988, nhưng cảnh xô bồ khi các bậc cha mẹ chọn trường cho con cái đã bắt đầu hiện ra rồi. Cổng trường chen chúc toàn người là người, gia đình nào có điều kiện khá một chút thì cha mẹ dùng xe đạp chở con cái đến, phần lớn còn lại thì đều đi bộ. Khi đến cổng trường, tôi bị bảo vệ chặn lại, đành đứng đó tha thiết dặn dò Minh Viễn lần cuối cùng.

Thằng bé nhà tôi khá bình tĩnh, không hề có vẻ căng thẳng khi phải tham gia một cuộc thi quan trọng thế này, thản nhiên liếc nhìn các thí sinh xung quanh, trông nó giống như giám khảo của kỳ thi này vậy.

Chương 27

Minh Viễn bước vào khu vực phòng thi, tôi đứng bên ngoài chờ.

Cùng đứng ngoài cổng trường còn có rất nhiều bậc phụ huynh khác nữa. Bây giờ đang là thời điểm nóng nhất trong năm, mặt trời cứ như muốn rót thẳng xuống vậy, đất cũng nóng muốn bỏng chân. Tôi đi tìm một chỗ có bóng cây râm mát đứng chờ, mới đứng được một lúc mà mồ hôi tuôn ra nhễ nhại, quần áo cũng ướt đầm. Đưa mắt nhìn xung quanh, các bậc phụ huynh khác cũng chẳng khá hơn tôi là mấy, có người mang theo chiếc mũ thì bỏ xuống tạm làm quạt, nhưng vẫn chẳng ăn thua.

Đang lúc tôi say sưa nói chuyện với mấy phụ huynh cũng đưa con em đi thi, chợt nghe phía xa vang lên một tràng những tiếng ồn ào, vừa ngoảnh đầu nhìn, liền thấy ngay một cậu thanh niên đang vất chân lên cổ chạy về phía chúng tôi. Sau lưng cậu ta có cảnh sát đang đuổi theo, còn có người không ngừng hét lớn: “Mau chặn lại, kẻ trộm đấy!”

Phản ứng đầu tiên của tôi là vội vàng tránh qua một bên nhường đường, một công việc có độ khó và độ nguy hiểm cao như bắt trộm tốt nhất không nên dính vào làm gì cho mệt, lỡ tên trộm đó móc dao đâm tôi, đến lúc đó có hối hận cũng không kịp. Trong lòng suy nghĩ như vậy, chân tôi đã bắt đầu xê sang bên cạnh rồi, nhưng còn chưa kịp bước xong một bước, chị gái đã gầm lên một tiếng rõ to, rồi vung cái túi da trong tay đập thẳng về phía tên trộm...

Chỉ sau một, hai giây ngắn ngủi đó, viên cảnh sát phía sau đã đuổi tới, tên trộm nhanh chóng bị bẻ quặt cánh tay ra phía sau, rồi

“cách” một tiếng, tay hắn ta đã bị còng lại. Những người đuổi theo phía sau lần lượt chạy tới, ai cũng ra sức khen chị gái kia dũng cảm nghĩa hiệp, khiến tôi xấu hổ vô cùng.

Bất kể thế nào, trông tôi cũng cao hơn chị gái kia một chút, mà tuổi thì rõ ràng là trẻ hơn, vậy mà vào lúc mấu chốt lại chẳng được việc gì. Tuy mọi người không nói gì, nhưng tôi vẫn chẳng biết nên giấu mặt vào đâu cho đỡ xấu hổ.

“Cảm ơn chị nhé!” Viên cảnh sát đó đưa tay về phía chị gái kia, khách sáo nói: “May nhờ có chị kịp thời giúp đỡ, nếu không tên trộm này đã chạy mất rồi.” Nghe giọng nói trong trẻo giòn tan này, rõ ràng là của phụ nữ. Tôi đưa mắt nhìn kỹ, lông mày rậm, mắt to, khuôn mặt đen thui vì phơi nắng, rõ ràng là chưa từng gặp bao giờ, nhưng sao càng nhìn càng có vẻ quen mắt thế nhỉ?

Cô cảnh sát đó cũng đang nhìn tôi chăm chú, đôi mắt uy nghiêm, kết hợp với đôi lông mày rậm và cái miệng góc cạnh rõ ràng, quả thật là bừng bừng khí thế. Nếu trước đây tôi từng gặp cô gái này, chắc không đến nỗi sẽ quên mất chứ nhỉ.

Cô cảnh sát đá cho gã kẻ trộm một cái, lật tay khóa hắn vào hàng lan can bên cạnh, sau đó tháo chiếc mũ trên đầu xuống, nheo mắt lại, khước miệng nhếch lên, đột nhiên cười lớn: “Tôi nói chị... Chính là chị đấy! Chung Tuệ Tuệ, đây là tên chị chứ gì, trước đây không phải chị lợi hại ghê gớm lắm sao, sao bây giờ lại nút nhát vậy hả?”

Đây... chẳng lẽ... Tôi không kịp được trợn trừng mắt lên, rồi đưa tay bịt miệng, không dám tin vào sự thực này.

Cổ Diễm Hồng vỗ vai tôi với vẻ ngông nghênh đặc chí, bàn tay còn cứng hơn cả sắt, khiến lục phủ ngũ tạng tôi đều xáo xào cả lên.

Chuyện này quả thật là quá khó tin, đây có còn là cô nàng Cổ Diễm Hồng uốn ẹo kịch cớm của năm xưa nữa không, sao mới có mấy năm không gặp mà như biến thành một con người khác thế này? Cô ta được đưa đi cải tạo ở đâu về vậy nhỉ?

“Đang ở đây làm gì vậy?” Cổ Diễm Hồng lớn tiếng hỏi tôi, vừa nói vừa cười phớt lờ, không có vẻ gì là muốn trả thù cả.

Tôi đưa tay xoa cái vai đau điếng vì vừa bị cô nàng vỗ, rồi mới nhỏ giọng trả lời: “Thằng bé nhà tôi đang thi trong kia.”

“Ở đây sao?” Cổ Diễm Hồng liếc mắt nhìn về phía cổng trường, rồi đột nhiên vỗ tay cười lớn: “Tiểu Hằng nhà tôi cũng học trường Trung học Số một này đấy, đợi về nhà tôi sẽ bảo nó để mắt tới thằng bé nhà chị. Có điều...” Cô nàng hơi càu mày lại, hỏi về nghi hoặc: “Thằng bé nhà chị mới có mấy tuổi nhỉ, sao lại học tới trung học rồi?”

Tôi xoa tay, ngượng ngùng hỏi: “Cái cậu Tiểu Hằng đó, chắc không phải thằng nhóc đánh nhau với Minh Viễn nhà tôi lúc trước chứ?” Nếu thật sự là thằng nhóc đó, vậy thì dựa vào bản lĩnh của nó, sau này là ai để mắt đến ai quả thực khó nói vô cùng. Tuy Minh Viễn

nhà tôi nhỏ hơn thằng nhóc đó đôi ba tuổi, nhưng tốt xấu gì thì khắp Trần Gia Trang nó cũng không có đối thủ.

“Đúng rồi, chính là nó đấy.” Cổ Diễm Hồng vừa nói vừa đưa tay lên xem đồng hồ, đột nhiên vỗ trán một cái: “Mới không để ý một chút thôi mà đã đến lúc rồi, tôi còn phải đi học nữa, đều tại cái thằng ranh này cả.” Cô nàng lại hậm hực đá cho tên kẻ trộm kia một cú, khiến hắn la lên oai oái vì đau, sau đó liền vẫy tay với tôi: “Đợi có thời gian tôi sẽ tới tìm chị.” Vừa nói cô nàng vừa kéo theo kẻ trộm kia vội vã rời đi.

Nhìn bóng dáng rần rỏi của Cổ Diễm Hồng đang khuất xa dần, tôi ngẩn người ra đó hồi lâu rồi mới tỉnh táo trở lại.

Cuộc thi của Minh Viễn diễn ra trong hai tiếng rưỡi đồng hồ, tới gần hơn năm giờ, tôi mới nhìn thấy các thí sinh trong khu vực phòng thi đi ra. Minh Viễn nhà tôi trước giờ luôn điềm đạm bình tĩnh, cho nên tôi cũng không chạy ào đến cổng trường mà chen chúc như những bậc phụ huynh khác. Đợi đến khi đám đông ở cổng trường đã dần tản đi, tôi mới nhìn thấy thằng bé mặt mày hơn hờ bước ra ngoài.

Nhìn thấy tôi, Minh Viễn lập tức tỏ vẻ vui mừng, vội vã rào bước chạy về phía tôi. Do trời nóng nên mới chạy được vài bước mà mũi thằng bé đã lấm tấm mồ hôi, khuôn mặt cũng đỏ bừng lên.

“Đừng vội!” Tôi móc khăn tay ra lau mồ hôi cho thằng bé. “Chúng ta đi uống chút nước rồi ăn chút gì nhé, chuyện thi cử để về

nhà rồi nói sau cũng được!”

Chúng tôi tranh thủ ăn cơm tối ở một cửa tiệm gần trường học. Lúc trước nghe người ta nói trẻ con choai choai thường ăn rất nhiều tôi còn không tin, bây giờ mới biết là thật. Minh Viễn đang tuổi ăn tuổi lớn, mỗi bữa đều ăn rất nhiều, sau khi chúng tôi ăn xong bữa cơm, chủ n như sắp khóc.

Sau khi cơm nước xong xuôi, chúng tôi nhìn ngay thấy chiếc xe jeep của Lưu Giang đỗ bên đường, nhưng bóng dáng cậu ta thì chẳng thấy đâu. Bây giờ cậu ta đã ghê gớm lắm rồi, ra vào đều có xe hơi, so với cha cậu ta lúc trước còn oai phong hơn mấy phần.

Chúng tôi đứng cạnh chiếc xe đợi chừng hơn mười phút, rốt cuộc đã nhìn thấy Lưu Giang bước ra từ chỗ cách cổng trường Trung học Số một không xa. Nhìn thấy chúng tôi, cậu ta liền lắc đầu trách móc: “Tôi đến muộn có mấy phút mà đã không thấy bóng dáng hai người đâu rồi, không phải tôi đã hẹn trước là đợi tôi ở cổng trường sao?”

Hẹn thì đúng là đã hẹn rồi, nhưng sáng nay vừa ra khỏi nhà là tôi quên bém đi mất. Cậu ta thở dài, khẽ lắc đầu, mở cửa xe. Tôi cảm thấy có lỗi với cậu ta, trên đường đi không ngừng nói xin lỗi, Lưu Giang cũng không nói gì. Nhưng cậu ta càng tỏ ra bình thản, trong lòng tôi lại càng cảm thấy áy náy hơn.

Minh Viễn thấy vậy, vội vàng đứng ra giảng hòa, chủ động nói chuyện với Lưu Giang: “Chú Lưu ơi, vừa nãy chú vào trường tìm cháu với cô cháu phải không ạ? Trường này lớn thật đấy, lớn hơn trường Tiểu học Trần Gia Trang của cháu không biết bao nhiêu lần.”

Lưu Giang không tiện nổi nóng với một đứa bé như nó, liền liếc mắt lườm tôi một cái, thấp giọng trả lời Minh Viễn: “Đây là trường trung học tốt nhất tỉnh, tất nhiên là phải lớn rồi. Cháu biết không, trước đây chú Lưu cũng từng là học sinh của trường này đấy, đợi sau khi cháu đến đó học, chúng ta có thể coi là bạn cùng trường rồi. À, đúng rồi... Hôm nay cháu thi thế nào?”

Minh Viễn trả lời; “Cháu cũng không rõ nữa, các bài cháu đều làm hết, nhưng không biết đúng không. Thời gian gấp quá.”

Tôi vội vàng nói: “Không sao, cháu có thể làm hết là đã giỏi lắm rồi. Vừa nãy khi các thí sinh đi ra, cô nhìn thấy có rất nhiều đứa nhóc còn khóc nhe nhỡ cơ, nói là vẫn còn quá nửa chưa làm xong.” Trong lòng tôi thầm mắng cái gã ra đề, rồi hơi hay sao mà ra đề khó như vậy làm gì chứ, đây mới chỉ là năm 88, vẫn chưa có cuộc thi Olympic Toán Quốc tế đâu.

Lưu Giang cười nói: “Vừa nãy khi vào trong trường chú đã nghe ngóng qua rồi, đề lần này đúng là hơi khó, có khá nhiều kiến thức mà lên cấp hai bọn cháu mới được học, nghe nói còn thi cả tiếng Anh nữa. Cháu có thể làm xong hết, chúng tớ đã có sự chuẩn bị hết sức chu đáo rồi.”

Minh Viễn khẽ mỉm cười, nhìn qua phía tôi: “Đều là nhờ cô cháu đấy ạ.”

Thực ra Minh Viễn trước giờ luôn rất khiêm tốn, nếu mà nó thi kém, chắc chắn sẽ mặt mày ủ rũ khai thật với chúng tôi, bây giờ nó tỏ thái độ không rõ ràng thế này, chứng tỏ thằng nhóc thi khá ổn. Do vậy, tôi cũng thấy an tâm hơn nhiều.

Lưu Giang nói là đã giúp tôi tìm được nhà rồi, cũng đã nói chuyện xong với chủ nhà về một số vấn đề cơ bản, chỉ đợi tôi đến xem qua, nếu hài lòng là sẽ mua ngay.

Thế là, ba người chúng tôi liền chạy xe thẳng về hướng ngôi nhà đó.

Chương 28

Căn nhà Lưu Giang tìm giúp chúng tôi nằm khá gần trường Trung học Số một, xe chạy chưa đến năm phút đã tới bên ngoài con ngõ dẫn vào ngôi nhà.

Ba người chúng tôi xuống xe, đi dọc con ngõ vào sâu bên trong, hai bên đường toàn những căn nhà có sân, cổng riêng. Đường đi rất yên tĩnh, trên những bức tường bao quanh thỉnh thoảng lại có vài cành hoa thò ra. Có nhà còn trồng hoa hướng dương trên tường, lại có những sợi dây leo màu xanh men theo bức tường rủ xuống, được điểm xuyết bằng những bông hoa nhỏ màu tím hoặc màu đỏ, vừa lạ mắt vừa đáng yêu.

Còn chưa đến nơi tôi đã bắt đầu thích nơi này rồi, đợi đến khi tới ngôi nhà mà Lưu Giang nói, tôi lại càng không muốn rời nửa bước. So với căn nhà ở Trần Gia Trang, nơi này đúng là hơi nhỏ một chút, nhưng lại được chủ cũ dọn dẹp ngăn nắp và tinh tế vô cùng

Tôi đã hoàn toàn đắm chìm vào khung cảnh nơi này.

“Một nơi tốt như vậy, sao chủ nhà lại nỡ bán đi chứ?”

Lưu Giang mỉm cười giải thích: “Chủ nhân của nơi này là một đôi vợ chồng già, cả hai đều là giáo sư đại học. Cậu con của họ đang ở nước ngoài, lại vừa sinh con, nên hai vợ chồng mới vội vàng ra nước

ngoài để bế cháu, thành ra hời cho chúng ta.” Cậu ta vừa nói vừa bước vào nhà, còn cất tiếng chào lớn: “Chú Cao, chú có nhà không ạ?”

Trong nhà có người đáp lại một tiếng, rất nhanh sau đó có một ông lão râu tóc bạc phơ đi ra. Ông lão mặc một bộ đồ lao động đầy bụi bặm, nhìn sơ qua e cũng phải sáu, bảy mươi tuổi rồi, nhưng bước chân vẫn còn rất vững, tinh thần cũng tốt, chỉ là cách ăn mặc này quả thực không giống giáo sư đại học chút nào.

Lưu Giang hình như đã nhìn ra sự nghi hoặc của tôi, liền giới thiệu: “Đây là chú Cao, bạn của Giáo sư Hoàng, tạm thời ở lại đây để trông coi nhà cửa. Chúng ta cứ nói chuyện với chú ấy là được.”

Tôi mỉm cười chào chú Cao, Minh Viễn không cần tôi nhắc nhở cũng lập tức lên tiếng: “Cháu chào ông ạ!” Chú Cao khách sáo gật đầu với tôi một cái, đôi mắt hiền từ nhìn qua phía Minh Viễn, cười hỏi: “Thằng bé này ngoan thật! Cháu mấy tuổi rồi?”

“Dạ, cháu mười một tuổi ạ.”

“Ồ, mười một tuổi mà đã cao thế này rồi cơ à!” Chú Cao ngạc nhiên thốt lên, rồi không kìm được tặc lưỡi: “Thằng bé này lớn lên chắc sẽ có tiền đồ lắm đây, có khi còn có thể đi đánh bóng rổ được ấy chứ.”

Minh Viễn khẽ cười ngượng ngập, không nói gì thêm.

Lưu Giang vội vàng chuyển đề tài câu chuyện trở lại việc mua nhà, chú Cao nghe nói tôi và Minh Viễn sẽ ở đây, lập tức vui vẻ nói:

“Giá cả thì dễ nói thôi, nhưng trước khi đi lão Hoàng đã dặn dò tôi, bảo những thứ trong nhà này nếu có thể đừng động vào tốt. Ông ấy nói mười mấy năm nữa còn muốn quay về thăm lại nơi đây, ôi, không biết ông ấy có còn sống được đến lúc đó không nữa.”

Không cần chú Cao phải nhắc, tôi cũng chẳng nỡ động vào. Có thể nhìn ra, mỗi một cành cây ngọn cỏ ở đây đều được chăm chút tỉ mỉ, nếu không có chút trình độ văn hóa thì không thể làm được như thế này. Chưa nói đến người khác, cho dù có cho tôi một miếng đất, tôi cũng không thể xây dựng được một ngôi nhà đẹp đến thế này.

Sau đó tôi và Minh Viễn quay về Trần Gia Trang một chuyến, thu dọn hết đồ đạc trong nhà, coi như chính thức dọn nhà lên tỉnh. Lúc sắp đi, tôi lưu luyến nhất là bà con láng giềng ở Trần Gia Trang. Tôi hẳn sẽ rất nhớ chú Ba, thím Ba nhiệt tình, nhớ gia đình chú trưởng thôn chất phát, chị Thiết Thuận thật thà, cùng với rất nhiều người đã từng giúp đỡ chúng tôi, cùng chúng tôi trải qua những tháng ngày vui vẻ...

Chú Xa Lão Bả Thức đánh xe ngựa đưa chúng tôi lên thị trấn, mọi người cũng đi theo tới tận đây, còn không quên nhét cho chúng tôi những quả trứng gà vẫn còn nóng hổi và những cái bánh ngọt thơm lừng. Đừng nói là tôi, lúc này ngay đến Minh Viễn trước giờ luôn tỏ vẻ lạnh lùng cũng đã khóc sụt sùi, nắm chặt tay thím Ba, không chịu buông.

Chúng tôi đã sống ở đây gần bảy năm, mỗi một con người, mỗi một tấc đất, đều đã trở thành một phần quan trọng trong cuộc đời của chúng tôi. Đến lúc sắp đi tôi mới phát hiện, thì ra sự biệt ly lại

khó khăn đến thế này. Tôi thậm chí còn cảm thấy cảm hận bản thân, tại sao lại phải đưa ra quyết định rời đi chứ, nếu không, tôi đã không phải đối mặt với thời khắc chia ly lúc này.

Lên tỉnh được mấy ngày, tâm trạng của tôi và Minh Viễn đều rất tệ. Đến ngày mừng Một tháng Tám, khi có kết quả thi vào trường Trung học Số một, Minh Viễn thi đỗ với thành tích á khoa, chúng tôi mới tìm được một lý do để ăn mừng.

Con ngõ chúng tôi đang ở được gọi là ngõ Hồi Xuân, những căn nhà trong ngõ phần lớn đều được xây dựng từ đầu thế kỷ hai mươi, có nhà xây theo phong cách Trung Quốc cổ, có nhà xây theo cách Nga. Hiếm có nơi nào bảo tồn được tốt như vậy, thậm chí có thể làm bảo tàng cho mọi người đến tham quan được rồi.

Tôi lần lượt đi thăm các hàng xóm xung quanh, rất nhanh đã quen mặt họ.

Căn nhà phía bên trái cũng là của một đôi vợ chồng già, trước đây họ làm việc ở viện Nghiên cứu, bây giờ đã về nghỉ hưu, cả ngày ở nhà trồng hoa cắt cỏ. Còn phía bên phải hình như là một đại gia đình, thường ngày cũng chỉ có hai vợ chồng già ở đây, nhưng đến cuối tuần là con cháu lại đến nườm nượp, náo nhiệt vô cùng.

Không lâu sau khi chúng tôi đến đây, Cổ Diễm Hồng cũng đã tìm tới, đi theo còn có cậu nhóc Cổ Hằng, cháu của cô nàng. Nếu không có Cổ Diễm Hồng, chắc tôi đã chẳng nhận ra cái thằng nhóc gầy gò đen thui này lại chính là thằng nhóc béo ú đã đánh nhau với

Minh Viễn năm xưa. Lúc đó trông thẳng nhóc vẫn còn ngu ngơ hiền lành, nhưng bây giờ vừa nhìn cái đôi mắt tinh quái của nó, liền biết ngay là một ông tướng nghịch ngợm rồi.

“Đúng là chú mày đấy à!” Cổ Hằng bước tới đấm cho Minh Viễn một cú, có điều động tác rất nhẹ, hiển nhiên là cách thể hiện sự thân mật giữa hai thiếu niên với nhau. “Cô anh nói chú đã thi đỗ vào trường Trung học số một rồi, vậy thì hay lắm, sau này cứ đi theo anh, đảm bảo không có ai dám bắt nạt chú...” Hai cậu thiếu niên khoát vai bá cổ ra ngoài sân chơi, còn tôi vào trong bếp pha trà cho Cổ Diễm Hồng.

Hôm nay cô nàng được nghỉ, nên không mặc đồng phục cảnh sát, nhưng không biết tại sao, trông vẫn khác hẳn với người bình thường, biết nói thế nào nhỉ, sống lưng cô nàng hình như luôn thẳng tắp... Trong lòng tôi chợt nghĩ đến điều gì đó, liền buột miệng hỏi: “Cô đi bộ đội rồi sao?”

Cổ Diễm Hồng cười khì khì một tiếng, cầm chén trà lên uống một hơi cạn sạch: “Chị đoán đúng rồi đấy. Hê hê, hồi trẻ không hiểu chuyện, gây ra không ít tai họa, thế là bị cha tôi đá luôn vào quân đội, ở đó mấy năm, vậy là thành ra thế này đấy. Mà lạ thật...” Cô nàng chợt dừng lại, nheo mắt nhìn tôi từ trên xuống dưới, hỏi với giọng tò mò: “Tuổi chị không còn nhỏ, sao chưa lấy chồng thế? Tôi thấy anh chàng Lưu Giang đó cũng được lắm chứ, sao hai người còn chưa đi đến với nhau

Tôi chỉ đành ấp a ấp úng nói nọ nói kia, cuối cùng bị Cổ Diễm Hồng hỏi gắt gao quá, tôi liền cắn răng bảo: “Thực ra... tôi là một nữ tu sĩ, tôi đã thề trước mặt Đức mẹ Maria là cả đời này mình không lấy chồng rồi.”

Cổ Diễm Hồng nhìn chăm chăm vào tôi hồi lâu, cuối cùng lắc đầu nói: “Tôi đã nói mà, sao cậu tạo đầu óc cô lại khác bọn tôi như thế, hóa ra là tín ngưỡng khác biệt.”

Hình như cô nàng đã tin thật rồi thì phải... Không phải tôi có ý cạnh khỏe gì đâu, nhưng cậu tạo đầu óc của cô nàng này hình như cũng không thích hợp làm cảnh sát lắm thì phải.

Cổ Diễm Hồng bây giờ đang làm ở đội cảnh sát hình sự, nhưng nghe cô nàng nói thì sắp tới có thể sẽ bị điều đi làm công việc bàn giấy. Vì chuyện này mà cô nàng đã chửi bới mắng mỏ ai đó suốt buổi chiều, tức đến nỗi ăn ít đi mấy miếng cơm. Tôi vốn muốn hỏi xem cô nàng đã kết hôn chưa, nhưng thấy tình hình này cũng không dám tùy tiện hỏi nữa. Lúc ăn cơm tối, Cổ Hằng trêu chọc cô nó, nói tính cách Cổ Diễm Hồng càng lúc càng tệ, cứ như đàn ông vậy, cẩn thận kéo sau này không lấy được chồng. Tối lúc này tôi mới biết, thì ra hai chúng tôi là những người cùng cảnh ngộ.

Càng khiến người ta cảm thấy dở khóc dở cười hơn là đến cuối tháng Tám, đội trưởng Lưu đã được điều đến đại đội trinh sát của tỉnh.

Cổ Diễm Hồng tức tối vô cùng, không ngừng nhảy nhót gào thét trong nhà tôi. Không phải vì cô nàng còn nhớ nhung đội trưởng Lưu, mà là vì thấy đội trưởng Lưu cướp mất vị trí vốn thuộc về mình... Cô nàng đã bị điều đi làm công việc bàn giấy.

Đầu tháng Chín, Minh Viễn chính thức vào học trường Trung học Số một, trở thành đàn em của Cổ Hằng... Thực ra thằng nhóc đó cũng chỉ đi học trước Minh Viễn một khóa thôi. Nhưng dù sao thì nó cũng ở đó lâu hơn một năm, coi như là ma xó trong trường, có nó giúp đỡ Minh Viễn, tôi cũng yên tâm hơn nhiều.

Kết quả là mới đi học chưa được mấy ngày, Minh Viễn toàn thân đầy bùn đất về nhà, đồng phục trên người còn bị xé rách mấy chỗ, tôi có hỏi thế nào nó cũng không chịu nói.

Thế là tôi gọi điện thoại hỏi Cổ Hằng. Cổ Diễm Hồng nhắc máy, vừa nghe tôi nói xong một câu đã lập tức gào lên: “Thằng nhóc đó còn đang bị đánh, có gì đợi lát nữa nói nhé!” Sau đó liền gác máy.

Chẳng lẽ hai thằng nhóc này ra ngoài ầu ẩu đá tập thể với người ta?

To gan quá!

Mới đi học có mấy hôm mà đã nhiễm thói xấu này rồi, tôi mà không dạy dỗ cho cẩn thận, nhất định sẽ xảy ra chuyện xấu.

Tôi chạy ra ngoài sân bẻ một cành cây, tuốt hết những nhánh nhỏ và lá cây trên đó, rồi cẩn thận vuốt đi vuốt lại mấy lần, sau khi xác định là không còn nhánh nhọn nào cào vào tay nữa, mới cầm vào nhà. Tôi quát mạnh cái roi xuống bàn, nghiêm giọng chất vấn: “Cháu định khai ngay bây giờ, hay là định ăn đòn xong rồi mới khai?”

Minh Viễn đưa tay lên lau trán với vẻ hết cách, sau đó cầu xin bằng giọng đáng thương vô cùng: “Cô...”

Dù có kéo dài giọng ra hơn nữa cũng vô ích!

“Trong trường có mấy thằng không biết điều chuyên đi ức hiếp học sinh mới, cháu với anh Cổ Hằng đi dạy cho chúng nó một trận.” Nó nói một cách rất nhẹ nhàng, nhưng tôi nghe mà trái tim như sắp nhảy ra ngoài đến nơi.

“Chỉ hai người bọn cháu?” Tôi hậm hực hỏi, đồng thời hơi rút cái roi về đằng sau một chút.

“Vâng.” Minh Viễn cúi đầu xuống không dám nhìn tôi.

“Thế chúng nó có mấy người?”

“Dạ, năm...” Nó lén đưa mắt nhìn tôi, rồi vội vàng chữa lại: “Bảy người

“Cháu giỏi lắm!” Tôi tức đến nỗi chỉ muốn vụt cho nó mấy cái, nhưng ruốt cuộc vẫn sợ làm nó bị thương, đành vút cái roi xuống đất, xoay người đi đến tủ thuốc tìm lọ dầu gió, tức tối gào lên: “Còn ngây ra đó làm gì, mau cởi quần áo ra!”

Chương 29

Vừa nghe thấy lời này của tôi, Minh Viễn liền trốn ra sau chiếc sofa, túm chặt lấy bộ quần áo trên người, bộ dạng như thể thà chết cũng không chịu nghe theo.

“Làm cái gì đấy?” Tôi không hiểu tại sao nó lại kích động như vậy, chỉ là bôi thuốc thôi mà, có cần sợ hãi đến như vậy không? Tôi suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc đã hiểu ra, hóa ra thằng bé nhà tôi cuối cùng cũng lớn rồi. Tôi vừa bảo cởi quần áo, mặt nó liền đỏ lên như mặt Quan Công vậy.

Tôi đặt lọ dầu gió lên bàn trà để nó tự bôi, sau đó lặng lẽ trở về phòng. Minh Viễn ở phía sau khẽ gọi tôi một tiếng, nhưng tôi không để ý đến nó.

Tâm trạng tôi đang rất tệ!

Áp lực của tôi rất lớn.

Muốn nuôi nấng một đứa trẻ đến lúc trưởng thành thật chẳng phải chuyện dễ dàng gì, huống chi tôi còn phải dạy dỗ nó cho tốt. Ai chưa từng nuôi con thì sẽ không hiểu được nỗi vất vả ấy, muốn biến

một đứa trẻ nhỏ xíu thành một chàng trai cao lớn đã là rất khó rồi, lại còn phải hết sức cẩn thận không để cho nó học đòi cái xấu, dạy nó trở thành một con người vừa lương thiện vừa chính trực, và có một trái tim hết sức kiên cường... Bây giờ ngay đến bản thân tôi cũng bắt đầu hoài nghi liệu mình có thể hoàn thành nhiệm vụ này hay không

Tôi bò lên trên giường, nằm ngậy ra đó một hồi, đầu óc vô cùng hỗn loạn, không biết nên làm gì.

Ngoài cửa phòng loáng thoáng có tiếng bước chân đi đi lại lại, lúc thì dừng ở cửa phòng, lúc lại rời đi chỗ khác. Trong lòng tôi còn đang tức tối, nên cứ vùi đầu vào trong chăn coi như không nghe thấy gì. Mãi một lúc sau, bên ngoài mới vang lên giọng rụt rè của Minh Viễn: “Cô ơi, cô giúp cháu bôi thuốc được không, chỗ sau lưng cháu không với tới.”

Tôi không thèm để ý đến nó, mắt cứ nhìn chăm chăm vào đồng hồ báo thức ở đầu giường, ba phút sau mới đi ra mở cửa.

Lúc này Minh Viễn đang dựa người vào khung cửa tha thiết nhìn tôi, đôi mắt tràn đầy vẻ ảm ức. Thằng nhóc này chuyên môn làm bộ cừa non đáng thương trước mặt tôi, thực ra chính là một con sói xám, không thấy nó mới đi học được mấy hôm đã đánh nhau với người ta đó sao, chẳng qua chỉ là khoác một tấm áo da cừu bên ngoài mà thôi. Nhưng tôi vẫn phải chịu thua trước chiêu này của nó.

Tôi hậm hực đón lấy lọ dầu gió, rồi xoay người đi vào phòng. Minh Viễn vội vàng bước theo sau, chủ động vén áo lên, để lộ cái lưng gầy còm. Gần đây nó lại đang phát triển chiều cao, chút mỡ khó khăn lắm mới tích trữ được chẳng mấy đã cạn sạch, nhìn vẻ còm

nhóm đó ai mà không thương... Chẳng biết tại sao nó lại đánh nhau giỏi như vậy nữa?

Lúc này tôi quả thực vừa giận vừa thương, thằng nhóc này đúng là nghịch ngợm... Đồ ít đầu gió ra lòng bàn tay, xoa một chút, rồi tôi áp cả bàn tay lên lưng nó. Đúng như mong muốn của tôi, một tiếng “a” thảm thiết vang lên, tâm trạng tôi tốt cuộc cũng dễ chịu hơn một chút.

“Cô đã dạy cháu thế nào, hả?” Bàn tay tôi xoa mạnh trên lưng nó, đồng thời cất tiếng dạy bảo: “Cháu trở nên ngu ngốc như vậy từ bao giờ thế? Bọn nó có bảy người, còn bọn cháu có hai người, chỉ cần có chút đầu óc là đều biết không nên ra tay, chuyện thiệt thòi như thế sao cháu cũng làm được hả? Những thứ cô dạy cháu quên hết rồi sao, thế nào gọi là chiến tranh du kích, thế nào là tiêu diệt từng bộ phận, cháu dùng cái sở đoản của mình đi chơi lại cái sở trường của người ta, có phải đầu óc có vấn đề rồi không..

Mấy năm nay, những bản lĩnh khác của tôi không có gì tiến bộ nhưng riêng việc dạy bảo người ta thì càng ngày càng lưu loát, chỉ riêng việc nói đạo lý cũng có thể bắn súng liên thanh liên mạch hai tiếng đồng hồ. Đến khi Minh Viễn không ngừng nhận sai và ăn năn hối lỗi, tôi mới chịu tha cho nó. Nhưng từ đầu đến cuối thằng nhóc nhất quyết không chịu để tôi nói chuyện này với cô giáo của nó.

Buổi tối, tôi gọi điện cho Cổ Diễm Hồng, định cùng cô nàng bàn bạc về vấn đề dạy dỗ bọn trẻ, nhưng đầu óc cô nàng để đi đâu, nói chuyện ọm à ọm ờ, cuối cùng không ngờ còn im tịt không nói năng gì cả. Tôi chú ý lắng nghe thật kỹ, không ngờ đầu điện thoại bên kia

lại vang lên tiếng ngáy đều đều... Ôi, tôi thật không nên ôm chút hy vọng nào với cô nàng này mới phải.

Đến ngày thứ hai, sau khi Minh Viễn đến trường, tôi liền chạy đến hiệu sách Tân Hoa lật xem vài trang sách, tôi càng xem càng thấy tim đập chân run, thế... thế này hình như là nhiều vấn đề quá thì phải! Nếu đúng như sách nói, liệu được mấy đứa trẻ bình thường đây... Có trời mới biết tôi đã làm thế nào mà có thể bình an trưởng thành.

Ngẫm lại, trong thời kỳ nổi loạn tôi đã làm gì nhỉ? Ngoài việc học hành vất vả ở trường và ở nhà, nguyện vọng lớn nhất của tôi hình như là mỗi dịp cuối tuần có thể ngồi xem ti vi mấy tiếng. Tất nhiên hồi học lớp chín tôi cũng từng lén thích cậu lớp trưởng lớp bên cạnh, nhưng về sau biết được cậu ta và lớp phó văn nghệ lớp tôi đã thành một đôi, tôi liền chuyển sang thích một anh đẹp trai khác ở trường cấp ba...

Nhưng, sao sách lại viết nghe đáng sợ thế này nhỉ, như mâu thuẫn tâm lý, tâm trạng mất cân bằng là chuyện vặt, đáng sợ hơn còn có xung đột nhân cách và rối loạn giới tính... Thế này rốt cuộc là sao chứ? Chẳng lẽ chỉ cần sơ xảy một chút thôi, là thằng bé nhà tôi sẽ có khả năng phát triển thành người đồng tính hoặc là đa nhân cách sao?

Thế này... Thế này thì đúng là khó tin quá đi mất!

Không cần biết cuốn sách này viết đúng hay sai, tôi cứ phải đề phòng trước cái đã.

Sau khi về nhà, t cuốn *Thanh thiếu niên, những vấn đề về tâm sinh lý* vào chỗ cho dễ thấy nhất trên giá sách của Minh Viễn, nhưng sau khi nhìn kỹ lại cảm thấy như vậy không ổn cho lắm, thế là liền rút nó xuống, nhét vào giữa chồng tiểu thuyết. Thằng bé có thói quen đọc tiểu thuyết trước khi đi ngủ, chắc chỉ mấy hôm nữa thôi là sẽ đọc tới cuốn này.

Buổi tối Minh Viễn quay về, tôi làm bộ vô ý nhắc nó, rằng hôm nay mình có tới hiệu sách mua mấy cuốn sách, bảo nó thời gian thì xem qua. Minh Viễn chỉ “vâng” một tiếng, tiếp tục vui đầu ăn cơm.

“Cô ơi...” Minh Viễn đột nhiên ngẩng đầu lên, hình như chợt nhớ ra chuyện gì đó.

Trái tim tôi hơi run lên, không kìm được cảm thấy có chút căng thẳng.

“Cô giáo cháu nói, ngày mai cô hãy đến trường một lát.” Nó nói, khuôn mặt có chút không được tự nhiên. Nó đi học bao nhiêu năm như vậy, đây mới là lần đầu tiên bị cô giáo mời phụ huynh đến trường. Thằng bé này rốt cuộc đã gây ra tai họa gì nhỉ? Hay là, việc đánh nhau hôm qua đã bị phát giác rồi?

“Là vì chuyện đánh nhau hôm qua sao?” Tôi trầm giọng hỏi.

Minh Viễn vội vàng lắc đầu nguầy nguậy: “Dạ không, trừ phi mấy thằng nhóc kia không muốn ở lại trường nữa, chứ không sẽ không bao giờ làm ra chuyện mất mặt như vậy đâu.”

“Vậy thì vì chuyện gì?”

Minh Viễn lẳng lặng và mấy miếng cơm, trầm ngâm một lúc, sau đó mới cẩn thận ngẩng đầu lên nhìn tôi: “Hôm qua cô giáo bảo cháu làm lớp phó học tập.”

“Đây là chuyện tốt chứ sao?” Tôi lập tức vui mừng nói: “Như vậy tức là cô giáo xem trọng cháu. Hơn nữa, làm lớp phó học tập rồi, cháu còn có thể rèn luyện năng lực tổ chức, năng lực giao tiếp của bản thân...” Tôi nói được một nửa liền dừng lại. Minh Viễn đã cúi gằm xuống sắp chạm mặt bàn đến nơi rồi. Không cần nói cũng biết, thằng bé này nhất định là đã từ chối, không thì sao cô giáo nó lại bắt tôi đến trường một chuyến

“Cô giận hay sao thế ạ?” Minh Viễn vội buông đũa xuống nghiêng đầu nhìn tôi từ phía dưới, bộ dạng rất rụt rè.

Tôi khẽ lắc đầu, rồi thở dài một tiếng: “Thôi, dù sao cháu cũng lớn rồi, những chuyện này cháu tự quyết định là được.”

Không khí trong nhà không được tốt lắm, Minh Viễn hình như muốn nói điều gì, mấy lần đã mở miệng ra rồi, nhưng cuối cùng lại im lặng. Tâm trạng tôi không được tốt, nên cũng lười chẳng muốn hỏi gặng. Ăn cơm tối xong, Minh Viễn tự giác đi rửa bát, tôi kiếm có đi qua nhà Giáo sư Cung ở ngay sát vách ngồi nói chuyện phiếm.

Đến khi tôi về nhà, đèn trong phòng khách vẫn sáng, vừa vào liền nhìn thấy Minh Viễn đang ngồi trước bàn trà làm bài tập, khuôn mặt đầy vẻ nghiêm túc. Nghe tiếng tôi bước vào nhà, thằng bé lập tức ngoảnh đầu nhìn qua, chỉ sau một hai giây đó thôi, nó lập tức đổi sang bộ mặt lấy lòng.

Tôi bước tới vỗ nhẹ vào vai thằng bé: “Lưng còn đau không?”

Minh Viễn lắc đầu thật mạnh, rồi lại cúi đầu xuống, mãi sau mới ngẩng lên, đôi mắt sáng rực nói: “Cô ơi, cháu hứa với cô, sau này cháu sẽ không tự tiện quyết định chuyện gì nữa.”

“Không sao đâu.” Tôi hít một hơi thật sâu, rồi chậm rãi thở ra: “Thực ra, cô thấy con trai có chủ kiến cũng là chuyện rất tốt.”

Buổi sáng hôm sau, tôi cùng Minh Viễn tới trường, cô giáo chủ nhiệm của nó là một phụ nữ trung niên họ Ngô, khuôn mặt tròn tròn đầy vẻ thân thiện.

Cô giáo Ngô khen ngợi Minh Viễn một hồi, nói nó học tập rất nghiêm túc, lại nghe lời, các thầy cô giáo đều yêu quý nó. Sau đó cô nói đến chuyện Minh Viễn từ chối không chịu làm lớp phó học tập, và hỏi tôi có phải sợ làm ảnh hưởng việc học tập của thằng bé, nên mới không muốn để nó làm cán bộ lớp phải không.

Cô giáo Ngô đã nói vậy rồi, tôi cũng quy trách nhiệm trong chuyện này về mình, làm bộ xấu hổ nói: “Cô giáo cũng biết đấy, tôi đưa thằng bé lên thành phố đi học là hy vọng nó có thể đạt được thành tích tốt, sau này đi thi đại học mang về vang về cho gia đình. Làm cán bộ lớp tuy rất tốt, nhưng lại mất quá nhiều thời gian, tôi sợ thằng bé sẽ phân tâm...”

Cô giáo Ngô cũng rất hiểu tâm trạng của những phụ huynh như tôi, nhưng vẫn cố gắng khuyên nhủ một hồi. Cuối cùng thấy tôi tỏ ra hết sức kiên quyết, cô mới thở dài từ bỏ ý định.

Sau khi về nhà tôi liền vào phòng Minh Viễn ngó qua một chút, thấy cuốn *Thanh thiếu niên, những vấn đề về tâm sinh lý* vẫn còn kẹp giữa đồng sách, không có vẻ gì là được động đến cả, nhưng cuốn *Tân Đường Thư* [9] vốn đặt bên cạnh thì lúc này đã dưới gối Minh Viễn rồi.

Nó rốt cuộc đã xem chưa nhỉ? Suốt cả ngày tôi đều suy nghĩ đến vấn đề này.

Buổi tối khi về nhà, tâm trạng Minh Viễn rất tốt, khoe mắt còn thấp thoáng vẻ đắc chí, khi nhìn thấy tôi, tuy nó cũng cố gắng kiềm chế, nhưng căn bản không giấu được.

Tôi tinh mắt phát hiện vạt áo phía sau trên bộ đồng phục của nó có một vết bẩn nhỏ, tỉ mỉ nhìn kỹ, rõ ràng là bị quệt mạnh vào tường. Tôi lập tức hiểu ra, liền lớn tiếng gầm lên: “Cái thằng nhóc này, cháu lại chạy đi đánh nhau hả?”

Chương 30

Lần này không đợi tôi tra tấn ép cung, Minh Viễn đã ngoan ngoãn khai báo.

“Sau khi tan học, Đại Bôn Đầuòi mấy người định chặn bọn cháu ở cổng trường. Anh Cổ Hằng muốn ra liều mạng với chúng nó, nhưng bị cháu ngăn lại, sau đó bọn cháu trèo tường ra ngoài. Cô nhìn này...” Nó chỉ vào vết bầm trên vai, khuôn mặt đầy vẻ ảm ức: “Anh Cổ Hằng giẫm lên đấy, cháu phúi hoài mà không sạch.”

“Thật chứ?” Tôi suy nghĩ một lát, rồi lựa chọn tin tưởng thằng bé, nhưng đồng thời cũng có chút lo lắng: “Hôm nay chúng nó không chặn được bọn cháu, ngày mai nói không chừng sẽ còn quay lại, cứ suốt ngày trèo tường như vậy cũng không phải là cách, hay là...” Tôi vừa định bảo nó đi nói với cô giáo cho xong, đột nhiên lại nhớ tới lời của nó hôm trước. Dù sao Minh Viễn cũng còn học tiếp ở trường Trung học Số một này, nên chuyện này cứ để nó tự giải quyết là tốt nhất.

Sau khi ngẫm nghĩ một hồi, tôi trịnh trọng dặn dò nó: “Cháu muốn làm thế nào thì làm, cô không quản. Nhưng có hai điều cháu phải nhớ rõ cho cô, không được ẩu đả tập thể, không được dễ bị thương. Những chuyện khác thì tùy cháu.”

Minh Viễn tuy còn nhỏ, nhưng trước giờ đều rất hiểu chuyện, trong lòng tự có suy xét, tôi cảm thấy mình có thể tin tưởng vào nó. Huống chi, bây giờ chúng tôi vừa mới lên thành phố chưa lâu, đây là khó khăn đầu tiên mà nó gặp phải, nếu tôi vội vàng ôm chuyện này về mình, khó tránh khỏi sẽ khiến Minh Viễn sinh ra tâm lý ỷ lại, sau này cứ gặp chuyện gì là cứ lại nhờ tôi giải quyết, như thế chẳng phải sẽ dễ hình thành tính cách yếu đuối hay sao?

Chẳng lâu sau, tôi không còn nghe Minh Viễn nhắc gì tới chuyện này nữa, mỗi lần nó về nhà quần áo đều sạch sẽ vô cùng. Có một lần tôi từ bên ngoài về, vừa khéo gặp lúc nó tan học, chính mắt tôi nhìn thấy mấy đứa nhóc choai choai tiễn nó tới tận ngoài con ngõ, còn gọi nó là “anh Viễn” với vẻ hết sức thân thiết...

Không lâu sau đến kỳ thi giữa kỳ của trường Trung học Số một, Minh Viễn lần này vẫn xếp thứ hai, kém người đứng đầu hai điểm. Cô giáo Ngô vừa vui mừng vừa nuối tiếc, nói chỉ cần trả lời đúng thêm một câu nữa thôi là nó có thể xếp thứ nhất rồi.

Những ngày trên thành phố trôi qua rất nhanh, chẳng bao lâu sau Minh Viễn đã quen với cuộc sống ở trường Trung học Số một, rất thân thiết với đá trong trường, còn tôi cũng quen dần với những người hàng xóm xung quanh.

Từ ngày vào thành phố, tôi không tiếp tục mở phòng khám nữa, cả ngày ngồi trong nhà chờ thời gian qua. Nếu có khách đến tôi còn có thể tìm được một ít việc để làm, còn nếu một mình ở trong nhà, cảm giác đó quả thật rất khó chịu. Về sau may có đôi vợ chồng giáo sư hàng xóm thấy tôi rảnh rỗi quá, liền gọi tôi cùng đi học lớp vẽ

tranh ở trường đại học dành cho người già. Tới lúc này tôi mới tìm được một chút việc để làm, coi như là cảm nhận trước cuộc sống sau khi về hưu.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến tháng Sáu năm 1989, Minh Viễn đã kết thúc năm học đầu tiên của mình ở trường Trung học Số một. Nó vẫn xếp thứ hai, kém người đứng đầu ba điểm, nhưng lần này thì cô giáo Ngô không nói gì, chỉ vẫy vẫy tay dặn chúng tôi đi đường cẩn thận.

Kỳ nghỉ hè kéo dài đến hai tháng, thời buổi này không giống như thế kỷ hai mươi mốt, các bậc phụ huynh không bắt ép con mình phải đi học piano, toán Olympic, lũ trẻ con giống như chim sổ lồng, suốt ngày đi trêu mèo gheo chó, việc gì cũng làm ra được. Ban đầu tôi cũng để mặc cho Minh Viễn vui chơi, cho đến một hôm nghe nói ở con ngõ gần nhà chúng tôi có một học sinh trung học khi đi bơi bị chết đuối, tới lúc này tôi mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Thế là tôi quy định rõ ràng với Minh Viễn không được xuống nước, nhưng thằng bé cũng lớn rồi, chẳng dễ gì bị gạt bởi đôi ba câu nói của tôi, trước mặt thì đồng ý một cách ngoan ngoãn, nhưng tôi vừa quay lưng là nó lại đi bơi tiếp ngay. Tôi đã mắng mấy lần, lần nào nó cũng thành khẩn nhận lỗi, nhưng sau đó vẫn chẳng chịu sửa đổi.

Tôi cảm thấy đây đúng là vấn đề lớn!

Suy nghĩ suốt một buổi tối, cuối cùng tôi đã nghĩ ra cách giải quyết. Ngay sáng sớm ngày hôm sau, tôi đã gọi Minh Viễn lại, cười híp mắt nói: “Chúng ta đi du lịch nhé, cháu thích đi đâu để cô đưa cháu đi.”

“Thật à?” Minh Viễn vừa ngạc nhiên vừa vui mừng ôm chầm lấy tôi: “Cô ơi, cháu muốn đi Bắc Kinh.”

Tôi biết ngay mà, đám trẻ con thời này đứa nào cũng có niềm say mê cuồng nhiệt với thủ đô, hồi nhỏ tôi cũng suốt ngày mơ được tới Bắc Kinh như vậy. Nhưng đang định đồng ý, tôi chợt nhớ ra bây giờ là năm 1989 [\[10\]](#), toàn thân lập tức toát mồ hôi lạnh, lời đã nói ra đến miệng lại vội vã nuốt trở về: “Chuyện này... Đi Bắc Kinh bây giờ không được tiện lắm, hay là để sau nhé.”

“Dạ.” Minh Viễn hơi cau mày lại nhìn tôi, nhưng cũng không hỏi nguyên nhân, sau đó nhỏ giọng nói: “Hay là, chúng ta đến thành phố C nhé?”

Thành phố C? Sao nó lại đột nhiên muốn đến đó nhỉ?

Thành phố C chính là quê hương của tôi, từ nhỏ đến lớn tôi đều sống ở đó, duy có bốn năm học đại học là rời nhà tới Bắc Kinh. Tại đó, mỗi ngọn núi con sông đều đã trở thành một phần trong sinh mệnh của tôi, in sâu trong xương cốt tôi. Mấy năm nay, nó thường xuyên xuất hiện trong giấc mộng của tôi, khiến tôi nhớ nhung vô cùng.

Tôi nhìn sâu vào trong mắt Minh Viễn, muốn nhìn ra được điều gì từ bên trong, nhưng ánh mắt nó rõ ràng là rất trong trẻo và chân

thành, dường như không có gì giấu giếm tôi cả. Ngẫm nghĩ kỹ lại, mấy năm nay hình như tôi thường xuyên nhắc đến thành phố C, nói đến thức ăn ngon, phong cảnh đẹp ở đó, còn cả những người dân thuần phác chân thành, chẳng lẽ vì thế nên Minh Viễn mới muốn tôi tới đó du lịch?

“Ừ, sao cháu lại đột nhiên lại muốn đến thành phố C vậy?” Tôi hơi do dự một chút, cố gắng hỏi với giọng bình thản.

Minh Viễn khẽ nở nụ cười, cúi đầu nhón lấy một quả nho trong đĩa bỏ vào miệng, sau đó nhẹ nhàng trả lời: “Mấy hôm trước cháu đọc báo, thấy nói nơi đó rất hay, cho nên muốn tới xem thử. Nếu cô không thích, vậy thì đổi sang nơi khác. Hay là chúng ta đi Tô Châu hoặc Hàng Châu nhé?”

“Không, không, thành phố C rất tốt!” Tôi vội vàng nói: “Vậy quyết định như thế nhé, chúng ta sẽ đi thành phố

Việc đi du lịch thì tôi có thừa kinh nghiệm, xa xôi không nói, chỉ nói riêng lần trở về năm 1981, những thứ tôi chuẩn bị đã rất đầy đủ. Vì vậy, lần này tôi chỉ thiếu nước vác luôn cả cái nhà đi theo. Khi hai cô cháu tôi bùng vác không nổi nữa, còn gọi cả anh em nhà họ Lưu tới giúp đỡ. Khi lên xe lửa, mọi người trên xe đều không khỏi chấn động vì mấy cái va li hành lý to kèngh của chúng tôi.

Xe lửa thời này vẫn còn chạy chậm rề rề, chúng tôi phải ngồi mất hai ngày mới tới được thành phố C. Khi đến nơi, tôi mệt đến suýt

gục xuống, công việc khuôn vác đều phải dựa vào Minh Viễn, lúc này thẳng nhóc vẫn có vẻ hăng hái vô cùng.

Chúng tôi vào trọ tại một nhà khách ở gần ga xe lửa, sau khi ăn cơm xong, liền quay về phòng nghỉ ngơi. Sáng sớm hôm sau, tôi dẫn Minh Viễn đến Hà Tây leo núi, nhân tiện cùng đưa nó đi thăm ngôi trường mà tôi từng học tập suốt sáu năm - trường Trung học Hà Tây.

Đây là lần đầu tiên Minh Viễn được đi xa như thế, tâm trạng có chút kích động, không ngừng hỏi tôi chuyện nọ chuyện kia, chẳng khác gì đứa trẻ bình thường. Thực ra nó cũng mới mười một, mười hai tuổi thôi, nhưng trong lòng tôi luôn cảm thấy nó hình như đã là một người lớn rồi, không biết đây rốt cuộc là vấn đề của ai nữa.

Tôi đã quá quen thuộc ngọn núi ở Hà Tây, từ nhỏ đã lớn lên ở chân núi. Lúc này ở đây còn chưa có công viên, nhưng đang dịp cuối tuần, nên du khách tới đây cũng rất đông.

Chúng tôi lên núi theo con đường nhỏ ở phía bắc, leo thẳng một mạch lên đến sườn núi.

Rất nhiều cảnh tôi từng thấy trên núi lúc này vẫn còn chưa xuất hiện, nhưng suối nước và rừng phong nơi đây đều đẹp vô cùng, chỉ là bây giờ thời tiết nóng quá, hai cô cháu tôi đi chưa được bao lâu thì toàn thân đã đầm đìa mồ hôi rồi. May mà trên núi còn có hàng nước, một số người dân dưới chân núi còn lên đây bán kem, Minh Viễn để tôi ngồi lại một chỗ râm mát bên sườn núi, sau đó liền chạy đi mua kem.

Đợi mấy phút vẫn không thấy Minh Viễn quay lại, tôi có chút lo lắng, đứng dậy định đi tìm nó. Nhưng mới đi được mấy bước, tôi liền nhìn thấy nó cầm theo hai cây kem nhảy chân sáo từ bậc thang phía trên xuống, cứ nhảy được đôi bước lại ngoảnh đầu nhìn về phía sau.

Tôi nhìn theo hướng ánh mắt nó, không khỏi ngẩn người ra. Sau lưng thẳng nhóc bất ngờ lại có một cô bé tròn vo mũm mĩm, trong tay cũng cầm một cây kem, đôi mắt long lanh to tròn, cứ đi sát theo sau Minh Viễn.

Cô bé này mới chừng ba, bốn tuổi, khuôn mặt và đôi tay đều tròn xoe, càng nhìn lại càng thấy đáng yêu.

“Thế này là sao vậy? Sao đi mua cái kem thôi mà còn dẫn được một cô vợ về nhà thế này?” Tôi trêu chọc Minh Viễn.

Khuôn mặt Minh Viễn lập tức đỏ bừng, còn sắp tím tái cả lại. Nó vội vàng nhét cây kem bên tay trái cho tôi, trừng mắt nhìn tôi một cái, nói vẻ hết cách: “Khi mua kem cháu cứ thấy nó đứng bên cạnh nhìn chăm chăm, thế là cháu liền mua cho nó một cây, kết quả là nó cứ đi theo cháu, muốn đuổi đi cũng không được...” Còn không phải vì lo lắng cho người ta hay sao, nếu không dựa vào hai cái chân của nó, muốn cắt đuôi một cô nhóc ba, bốn tuổi thực là quá dễ dàng.

Tôi liền vẫy vẫy tay với cô bé kia, hỏi giọng thân thiết: “Này nhóc, cháu tên là gì vậy? Nhà cháu ở đâu?”

“Dạ, cháu tên là Bé Cưng.” Cô nhóc mở to đôi mắt tròn xoe nhìn tôi.

Tôi lập tức cảm thấy có chút đau đầu, cô bé này không ngờ chỉ nhớ được tên ở nhà, phải làm sao bây giờ nhỉ? Trong thành phố C này, số cô bé có tên ở nhà Bé Cung phải có cả trăm ngàn ấy chứ, hồi còn nhỏ tôi cũng được gọi là Bé Cung đây này, chúng tôi biết phải đi đâu tìm người cơ chứ.

“Phải làm sao đây?” Minh Viễn hỏi, trên mũi đã lấm tấm mồ hôi.

Cô bé nhìn chằm chằm vào Minh Viễn, cười tít cả mắt, không hề có vẻ sợ người lạ chút nào, bộ dạng đó quả thực rất đáng y

“Hết cách rồi, đành dẫn nó theo vậy, đợi xuống núi rồi tính tiếp.” Tôi suy nghĩ một chút rồi nói. Cha mẹ nào mà mất con ắt sẽ sốt ruột đi tìm khắp nơi, lát nữa chúng tôi cứ đợi ở cửa nam dưới chân núi là được, kiểu gì chẳng đợi được cha mẹ cô bé. Thế là tôi bèn bảo Minh Viễn dắt cô bé đi theo, ba người chúng tôi chân cao chân thấp tiếp tục lên núi.

Chương 31

Sau khi dắt cô nhóc béo theo, tôi mới bắt đầu ý thức được rằng mình đã phạm sai lầm, quả nhiên, chỉ một lát sau đã có vấn đề xuất hiện.

Cô nhóc này mới hơn ba tuổi, mà nhìn cái thân hình tròn lẳn kia là biết thường ngày không ưa vận động lắm rồi. Còn chẳng phải sao, mới đi được mười mấy mét, cô nhóc đã bắt đầu có ý kiến. Cây kem trong tay vẫn còn chưa ăn xong, cô nhóc đã ôm lấy chân Minh Viễn, vừa lắc vừa rên ư ử không ngừng, làm nũng một cách hết sức tự nhiên.

Minh Viễn chưa từng gặp cô nhóc nào hồn nhiên như vậy, lập tức giơ tay đầu hàng, không đợi cô nhóc mở miệng đã chủ động đưa tay ra bế. Cô nhóc lập tức cười tít mắt, một tay ôm cổ Minh Viễn, tay kia cầm cây kem, còn ra sức rướn người hô lớn: "Cha... Cha..."

Minh Viễn thở dài một tiếng, rồi giả tiếng ngựa hí chạy đi một đoạn rõ xa, khiến cô nhóc béo không kịp được cười lên khanh khách.

Chúng tôi vào một quán cơm trên sườn núi dừng chân nghỉ ngơi. Lần này tôi rốt cuộc đã được thấy nhóc béo ăn cơm như thế nào. Chẳng cần chúng tôi dỗ dành gì hết, cô nhóc một tay ôm bát, một tay cầm thìa, loáng một cái đã ăn hết hai bát cơm lớn, chả trách cô nhóc nói mình béo như vậy là vì ăn cơm.

Sau khi nghỉ ngơi xong xuôi và xuống núi đã là hơn hai giờ, nhưng chờ mãi chúng tôi vẫn không thấy bóng dáng cha mẹ nhóc béo

Ôi, hy vọng là không đến mức chỉ đi du lịch một chuyến mà phải dắt theo một đứa nhóc về nhà.

Suy nghĩ một chút, tôi quyết định bắt tay điều tra từ nhóc béo, bèn móc từ trong túi ra một viên kẹo đưa cho nó. Nhóc béo chẳng nghĩ ngợi gì đã nhận lấy ngay, đôi mắt tròn xoe cười tít cả lại, vui mừng nói: "Cháu cảm ơn cô!"

Rồi tôi đưa tay ra xoa nhẹ mái tóc của cô nhóc, hỏi bằng giọng hết sức dịu dàng: "Bé Cung, cháu có nhớ cha mẹ cháu tên là gì không?"

Nhóc béo chớp mắt mấy cái, khẽ gật đầu: "Cha cháu tên là Chung Lão Nhị, mẹ cháu tên là Trần Yêu Muội."

Tôi...

Thế này mà gọi là tên à, rõ ràng đều là biệt danh, con nhóc này nhớ cái gì không nhớ, lại đi nhớ toàn những thứ vô dụng.

Ấy... Không đúng, sao hai cái tên này nghe quen tai thế nhỉ? Trái tim tôi chợt giật thót một cái, trong lòng có một dự cảm mãnh liệt vô cùng, vội vã ngoảnh đầu nhìn sang phía nhóc béo. Mái tóc ngắn cong cong kia, đôi mắt tròn xoe kia, tôi đã nói mà, sao lại quen mắt

như vậy chứ, chẳng phải là giống hệt bức ảnh của tôi hồi nhỏ hay sao?

Thế giới này đúng là nhỏ quá đi mất!

Vừa rồi tôi còn không ngừng gọi nó là nhóc béo, lại còn véo má nó nữa chứ...

"Cô ơi, cô ơi..." Minh Viễn kêu lên với giọng đầy lo lắng, không ngừng lắc mạnh vai tôi: "Cô không sao chứ, sao cô không nói gì nữa vậy?"

Rốt cuộc tôi cũng tỉnh táo trở lại, xoa xoa tay, rồi lại đưa tay lên day trán.

Tình hình bây giờ đúng là thật khiến người ta khó có thể chấp nhận nổi. Minh Viễn vẫn còn ở trước mặt tôi, nhóc béo... Mà không, là tôi... Đúng là hỗn loạn quá đi mất! Hay cứ gọi là nhóc béo đi... Tôi ngồi xuống, giọng nói đã trở nên hơi khác thường, nhưng vẫn không chịu bỏ cuộc mà hỏi tiếp: "Bé Cung, nhà cháu ở đâu vậy?"

Nhóc béo đưa mắt nhìn tôi, rồi lại nhìn Minh Viễn, khẽ đáp: "Dạ, ở số 32 đường Tân Dân."

"..."

Tôi và Minh Viễn cùng đưa nhóc béo về nhà, về đến ngôi nhà của tôi năm 1989. Khi đó, tôi mới ba tuổi rưỡi.

Minh Viễn càng lớn càng thông minh, tôi phải hết sức cẩn thận để không lộ ra sơ hở gì. Trong quá trình tới đường Tân Dân, tôi phải cố ý hỏi đường mấy người, sau đó mới rẽ vào con ngõ nhà tôi ngày đó.

Ba người chúng tôi đi dọc theo con đường lát đá đến ngôi nhà số 32, đây là nơi tôi đã sống suốt sáu năm từ khi mới chào đời. Ngoài cửa treo tấm biển ghi: "Phòng khám nhà họ Chung", cũng đã khá cũ kỹ rồi, lớp sơn đen bên trên bong tróc gần hết, ngay đến nét chữ cũng không còn rõ nữa. Cửa lớn của ngôi nhà khép hờ, trong sân thấp thoáng có tiếng người vắng ra, cách nhau cánh cửa, dường như là hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

Lúc này, tôi đột nhiên cảm thấy có chút sợ hãi, đôi chân giống như đã mọc rễ vậy, không động đậy được.

"Cô, sao cô không đi nữa vậy?" Minh Viễn bế nhóc béo đi theo sau lưng tôi, thấy tôi đứng hồi lâu không động đậy, liền không kìm được hỏi.

Tôi chậm rãi ngoảnh đầu lại, thấy nhóc béo đang trượt cái thân thể núc ních xuống khỏi người Minh Viễn, rồi co đôi chân cùn cốn lên vội vã chạy vào trong sân, vừa chạy còn vừa gọi lớn: "Ông ơi, ông ơi, cháu về rồi này."

Trong sân lập tức vang lên những tiếng bước chân dồn dập, tiếp đó một giọng nam đầy vẻ hiền từ vang lên: "Bé Cung, cháu gái ngoan của ông, rốt cuộc cháu đã về

Trong khoảnh khắc đó, tôi xúc động đến nỗi thiếu chút nữa đã chạy ào vào trong.

Đó là ông nội tôi... Đã tám năm nay tôi không được gặp ông rồi, hai ngày trước lúc đi khi tới thăm ông, tôi còn thấy khó chịu vì ông cứ làu bàu bắt tôi lấy chồng. Bây giờ nghe thấy giọng nói của ông, tôi lại muốn khóc. Đôi mắt tôi lúc này đã cay xè, tôi đưa tay lên lau, hóa ra đã ướt đầm tưng tưng lúc nào.

"Cô ơi, cô sao vậy?" Minh Viễn vốn rất nhạy cảm, nó nhìn ra sự khác thường của tôi, căng thẳng đến nỗi khuôn mặt trở nên trắng bệch.

Tôi hít một hơi thật sâu, định nở một nụ cười, nhưng cơ thịt trên mặt lại trở nên căng cứng: "Không có gì, cô... cô chỉ chợt nhớ đến bà ngoại thôi."

Minh Viễn không nói gì, chỉ lẳng lặng đi đến bên cạnh khoác cánh tay tôi, khẽ vỗ nhẹ mấy cái.

Thằng bé đúng là đã lớn, đã biết cách an ủi người khác rồi.

Hai cô cháu tôi chỉ đứng ngoài cửa chừng vài giây, trong sân đã có mấy người bước ra rồi. Đi đầu tiên là ông nội tôi, trên tay ông đang bế nhóc béo, theo sau còn có một thằng nhóc mặt mũi cứng đờ như khúc gỗ, chính là ông anh họ Lưu Hạo Duy của tôi.

"Mau vào đây, mau vào đây nào!" Ông nội mời chúng tôi vào trong, khuôn mặt tràn đầy cảm kích: "May mà có các cháu đưa Bé Cung về nhà, nếu không, cả nhà này đều lo chết mất." Sau đó quay

sang nói với Lưu Hạo Duy: "Còn ngây ra đó làm gì, mau đi tìm cha cháu, rồi bảo nó đi gọi cậu mợ cháu về đây."

Lưu Hạo Duy không vội đi ngay, mà chăm chú nhìn tôi một lúc, sau đó mới gật gật đầu và chậm rãi rời đi. Nhưng đi chưa được bao xa, thằng nhóc còn quay lại nhìn tôi thêm lần nữa, đôi mắt rõ là rất gian, hình như muốn tìm ra manh mối gì đó trên khuôn mặt tôi v

Trước đây sao tôi không chú ý thấy Lưu Hạo Duy có đôi mắt tinh quái thế này nhỉ? Mong là thằng nhóc còn chưa nhìn ra được điều gì. Tôi ngồi trong nhà, vừa uống trà vừa thăm lăm bầm.

Ông nội lúc này cũng trẻ hơn hai mươi tuổi, mái tóc vẫn còn xanh, trên mặt không có nhiều nếp nhăn, nhìn rất tráng kiện. Ông đưa tay với cái ấm, chuẩn bị rót thêm trà cho chúng tôi, tôi lập tức đứng dậy định đón lấy cái ấm để rót thay ông, ông vội vàng nói: "Mau ngồi xuống, mau ngồi xuống, cháu là khách, đừng khách sáo làm gì!"

Sau đó ông lại không kìm được nói: "May mà gặp được những người tốt như các cháu, chứ nếu để xảy ra chuyện gì, bác biết phải làm sao đây. Cha mẹ Bé Cung cũng rõ là hồ đồ, mang theo con bé đi leo núi, không ngờ lại để lạc mất con. Cháu nói xem, có ai lại làm cha mẹ như thế không chứ?"

Tôi cười ngượng ngập. Tính tình cha mẹ tôi đúng là có phần ầu ẩu đoảng, nhưng phận làm con thì không nên nói tới cái xấu của cha mẹ, dù thế nào thì tôi cũng không thể nói xấu họ được.

Ông nội nhất quyết giữ chúng tôi lại ăn cơm, một mặt là tôi từ chối không được, mặt khác cũng rất nhớ cụ nội mình, cho nên đã đồng ý. Lúc này cụ nội tôi vẫn còn sống, nếu tôi có thể gặp cụ thêm một lần, chuyến đi đến thành phố C lần này coi như không uổng.

Chương 32

Trước khi trời tối, cha mẹ tôi cùng với các chú thím và mấy người anh họ choai choai đã quay về. Lúc này cha mẹ tôi đều còn rất trẻ, trông cũng chẳng lớn hơn tôi bây giờ, ăn mặc rất giản dị. Có lẽ vì hôm nay đã bị một phen hoảng hốt, nên trên mặt hai người vẫn còn thấp thoáng nét bất an v loạ.

Mẹ tôi vừa bước vào nhà liền ôm chầm lấy nhóc béo mà kêu gào hôn hít, cha tôi bình tĩnh hơn một chút, đưa tay lau mồ hôi trán rồi bước tới cảm ơn tôi và Minh Viễn. Vừa nhìn thấy khuôn mặt tôi, cha tôi lập tức ngậy ra, rồi quay sang hỏi ông: "Bố này, chắc đây không phải là người nhà chúng ta đi lạc bên ngoài đấy chứ?"

"Mày nói linh tinh cái gì đấy?" Ông nội vốn đã tức giận vì cha không trông nom nhóc béo cẩn thận, lần này rốt cuộc đã tìm được cơ hội để mắ, lập tức gầm lên một tiếng vang trời, khiến các chú thím vốn đang đứng nói chuyện trong sân đều chạy cả tới. Vừa nhìn thấy tôi, mọi người lập tức xông xao cả lên: "Ấy, cô em này trông quả thực là... Nếu không biết trước, có khi người khác còn tưởng đây là em út nhà mình ấy chứ."

Mấy ông anh họ nghịch ngợm kia của tôi thấy vậy, lập tức đều gào ầm lên, gọi tôi là "cô út", khiến Minh Viễn đứng cạnh đó có chút không vui.

Ông nội không nói gì, mà xoay người lại nhìn tôi chăm chú, rồi cũng bật cười hà hà, vừa vuốt bộ râu ngắn dưới cằm vừa gật gù nói: "Đúng thế thật, cô bé này trông giống hệt người nhà họ Chung chúng ta. Đặc biệt là cái cằm này, giống quá đi mất!" Có thể không giống được sao, cái cằm đó là đặc tính di truyền, chỉ cần là con cháu nhà họ Chung, thì ai cũng như vậy cả.

Thế là mọi người vội vàng ghé mắt xem, xem xong còn gật đầu lia lịa, rồi sau đó thím Ba tôi vốn tính tò mò còn lớn tiếng hỏi: "Không biết phải xưng hô với cô em thế nào nhỉ? Chắc không phải thật sự là con cháu nhà họ Chung đấy chứ?"

Tôi cũng không biết phải trả lời thế nào, ấp úng hồi lâu rồi mới lí nhí đáp: "Em... Em tên là Chung Tuệ Tuệ."

Căn phòng lập tức sôi sục cả lên, mấy bà thím của tôi vội vàng nhào ngay tới.

"Tôi đã nói rồi mà..."

"Ấy, đúng là người nhà họ Chung chúng ta thật."

"Nếu không sao lại giống như vậy chứ..."

"..."

Lần này ngay đến ông nội tôi cũng không bình tĩnh được nữa, móc từ trong túi ra một điều thuốc gõ lên bàn mấy cái, suy nghĩ một chút rồi lại cất trở về, do dự hỏi: "Cháu là người ở đâu vậy?"

Tôi còn chưa kịp trả lời, Minh Viễn đứng bên cạnh đã giành nói trước: "Cô cháu là người Bắc Kinh, mọi người chắc chắn đã nhầm rồi." Thằng bé xưa nay đều rất lễ phép, chưa từng nói leo khi người lớn nói chuyện bao giờ, hôm nay biểu hiện như vậy hình như có vẻ không bình thường cho lắm.

Có lẽ là vì tôi tỏ ra quá quan tâm đến tất cả mọi thứ ở nơi đây, cho nên Minh Viễn đã cảm giác được chẳng?

Ông nội nghe nói tôi từ Bắc Kinh tới, liền khẽ cười hà hà mấy tiếng, rồi ngoảnh đầu sang nói với mấy chú thím bên cạnh: "Cô bé này từ thủ đô tới, không phải người nhà chúng ta đâu."

Nói chuyện với chúng tôi được một lúc, ông nội chợt nhớ ra điều gì đó, bèn ngoảnh đầu sang nói với cha tôi: "Con mau đi nói với ông nội một tiếng, chuyện Bé Cưng đi lạc tuy chúng ta chưa nói với ông, nhưng nói không chừng ông đã đoán được lâu rồi, bây giờ có khi còn đang lo lắng đấy. À, bế theo Bé Cưng đi nữa, kéo ông lại không tin."

Nghe tới đây tôi lập tức đứng dậy, kích động thốt lên: "Cháu cũng đi nữa!"

Nhất thời, tất cả mọi người đều liếc mắt nhìn tôi, kinh ngạc, nghi hoặc, và cả căng thẳng. Lời vừa ra khỏi miệng, tôi lập tức ý thức được như vậy hình như không được hợp tình hợp lý cho lắm, gượng cười một tiếng, ngượng ngập giải thích: "Ý cháu là, cháu dù sao cũng là bề dưới, đã vào nhà này rồi, nên đi chào bề trên một tiếng cho phải phép."

Căn phòng yên tĩnh mấy giây, sau đó vẫn là ông nội lên tiếng phá vỡ không khí căng thẳng hiện giờ, vỗ tay cười nói: "Cháu đúng là khách sáo quá! Vợ thằng hai đâu, còn không mau dẫn... Tuệ Tuệ đúng không nhỉ, mau dẫn Tuệ Tuệ vào nhà thăm ông nội mấy đứa đi!"

Mẹ tôi "vâng" một tiếng, rồi bế theo nhóc béo bước tới, khuôn mặt đầy vẻ cảm kích nhìn tôi. Mới đi được mấy bước, Minh Viễn cũng vội vàng đuổi theo.

Bây giờ đang là tháng Bảy, trời tối muộn, đã hơn sáu giờ rồi mà bên ngoài vẫn còn sáng rõ.

Căn phòng phía tây để mở cửa sổ, trong phòng cũng khá sáng, nhưng ngay từ ngoài cửa đã có thể ngửi thấy mùi thuốc rất nồng... Cụ nội tôi lúc này đã đỡ bệnh được mấy tháng rồi, nếu không có gì thay đổi, đến cuối năm nay, cụ sẽ vĩnh viễn từ giã cõi đời. Tôi có thể thay đổi tương lai của Minh Viễn, nhưng lại không cách nào ngăn cản sự ra đi của người thân, đây quả đúng là một nỗi bi ai to lớn.

Cha mẹ tôi bước tới khẽ chào cụ một tiếng, sau đó bế nhóc béo tới trước mặt cụ. Nhóc béo kêu lên bằng giọng non nớt: "Cụ ơi, khi nào cụ mới dẫn Bé Cung đi mua kẹo bông thề?"

Hồi nhỏ tôi háu ăn như vậy sao? Trong đầu lúc nào cũng nghĩ tới chuyện ăn thì phải.

Cụ nội trều mến xoa nhẹ mái tóc bù xù của nhóc béo, khẽ đáp: "Đợi mấy hôm nữa, mấy hôm nữa cụ khỏe lại rồi sẽ dẫn Bé Cung

đi."

Nhóc béo gật đầu vẻ hài lòng, nhanh nhẹn trèo lên giường, bò tới ngồi bên cạnh cụ, bộ dạng đúng là rất ngoan ngoãn.

Tôi cố kìm nén sự kích động trong lòng, chậm rãi đi về phía trước, nghẹn ngào gọi: "Cụ..." Vừa mở miệng, tôi lập tức cảm thấy không ổn, liền vội vã kéo Minh Viễn lên, nói: "Mau chào cụ đi nào"

Minh Viễn rất nghe lời, ngoan ngoãn chào một tiếng. Cụ mỉm cười gật đầu, ánh mắt lại liếc sang phía tôi, trong đôi mắt mờ đục tràn ngập vẻ hiền từ, rồi cười vui nói: "Bé Cưng tới rồi." Đôi mắt tôi lại bắt đầu cay cay.

"Đây là khách trong nhà chúng ta, tên là Tuệ Tuệ." Mẹ tôi ở bên cạnh lên tiếng giải thích giúp.

Cụ nội hình như không nghe thấy lời của mẹ tôi, chậm rãi đưa tay về phía tôi. Tôi vội vàng bước tới nắm lấy tay cụ, ngồi trước giường, nhưng cổ họng lại như tắc nghẹn, chẳng nói được câu nào.

"Bé Cưng... đã lớn rồi..." Cụ nội lẩm bẩm nói, nụ cười trên khuôn mặt tràn đầy vẻ trìu mến và hiền từ, một lúc sau, cụ mới chậm rãi nhắm đôi mắt lại.

Tôi đưa tay lên lau mắt, nhẹ nhàng đặt tay cụ vào trong chăn, chậm rãi đứng dậy. Nhóc béo đang ngồi trên giường nhìn tôi chăm chú, hàng lông mày cau lại, hình như nó đang suy tư chuyện gì đó.

"Chuyện này... Chắc cụ ngủ lâu quá nên hơi lẫn..." Cha tôi khẽ xoa tay về ngượng ngập, hiển nhiên là có chút xấu hổ vì vừa rồi cụ kéo tay tôi và gọi tôi là Bé Cung.

Thực ra, trong số mọi người ở đây, người tỉnh táo nhất chính là cụ. Tôi cũng không biết tại sao cụ lại có thể nhận ra được tôi, nhưng tôi hoàn toàn có thể khẳng định, ánh mắt của cụ khi nhìn tôi, rõ ràng đã coi tôi là chất của mình.

Buổi tối hôm đó khi quay về nhà khách, cả tôi và Minh Viễn đều có chút thần thờ lơ đãng. Trong lòng tôi tất nhiên toàn nghĩ về những người và việc trong nhà mình, còn Minh Viễn, lúc này tôi cũng chẳng còn tâm trạng đâu mà suy nghĩ đến nó nữa.

Sau đó, tôi không còn tới ngôi nhà số 32 ở đường Tân Dân thêm lần nào nữa, nhưng mẹ tôi có bố nhóc béo tới tìm chúng tôi, còn mang theo không ít đặc sản.

Thế là hôm sau, tôi liền trả phòng, và dẫn Minh Viễn đến Hàng Châu.

Chúng tôi ở lại Hàng Châu tới mười ngày, Tây Hồ, chùa Linh Ẩn, chúng tôi đều đi thăm hết. Sau đó lại tới Tô Châu ngắm vườn rừng, tới Thượng Hải thăm quan khách sạn Hòa Bình, nói chung, toàn bộ hành trình được tôi sắp xếp hết sức thú vị và đặc sắc, chỉ mong thằng bé có thể quên đi mọi chuyện ở thành phố C.

Năm Minh Viễn học lớp tám, tôi có quen một cụ già họ Cung chuyên vẽ tranh chân dung ở trường đại học dành cho người già. Trước đây, cụ từng nhiều lần giúp cục Cảnh sát vẽ chân dung của những kẻ bị tình nghi, có thể dựa vào lời miêu tả của nhân chứng để vẽ khuôn mặt của đối tượng, bản lĩnh ấy khiến tôi vô cùng ngưỡng mộ.

Nhờ có sự giới thiệu của ông cụ giáo sư hàng xóm, tôi đã bái được cụ Cung làm thầy một cách thuận lợi, đi theo cụ học nghề vẽ tranh chân dung. Đương nhiên, cái nghề này không thể học thành trong một, hai tháng, may mà tôi cũng không nóng vội, thêm vào đó thời gian rảnh rỗi cũng nhiều, nên mỗi ngày đều có thể đến nhà cụ học vẽ, do học tập chăm chỉ, tôi còn được cụ khen ngợi rất nhiều lần.

Đến năm Minh Viễn học lớp chín, tôi đã có được một chút thành tựu nhỏ, tuy chưa thể dựa vào lời miêu tả mà vẽ được chân dung người ta như cụ Cung, nhưng muốn mở quầy vẽ tranh chân dung tại mấy khu du lịch để kiếm chút tiền ăn cơm thì dư sức.

Cũng năm đó, dưới sự thôi thúc của các bề trên, Lưu Giang rốt cuộc đã xây dựng quan hệ yêu đương với một cô giáo tiểu học trong thành phố, ngày vui có lẽ cũng chẳng còn cách bao xa. Đến cuối năm, Cổ Diễm Hồng chẳng được điều trở lại đội cảnh sát hình sự, tâm trạng tốt hẳn lên, suốt ngày đến nhà tôi chơi, lúc rảnh rỗi còn bàn bạc tôi về một số vụ án.

Tôi cũng khá hứng thú với việc này, dù sao trước đây cũng từng làm ở tòa án nên chẳng lạ gì mấy thứ này. Nhưng Minh Viễn lại có vẻ không vui, mỗi lần Cổ Diễm Hồng rời đi, nó đều bảo tôi tránh xa những chuyện này ra một chút, những chuyện này nghe nhiều rồi dễ khiến tâm lý tôi lệch lạc...

Chương 33

Năm 1992, Minh Viễn học lớp mười một, lần đầu tiên tôi phát hiện ra thư tình trong phòng của nó.

Để bày tỏ sự tôn trọng đối với quyền riêng tư của người trẻ tuổi, tôi đã không còn tùy ý ra vào phòng Minh Viễn như trước đây. Mỗi lần trước khi vào phòng tôi đều gõ cửa, nếu nó không ở nhà, tôi lại càng không vào phòng nó bao giờ. Nhưng Minh Viễn hình như chẳng hề để tâm tới cái quyền riêng tư kia, ban ngày khi đi học nó chưa từng khóa cửa, có lúc học hành bận rộn còn nhờ tôi dọn dẹp phòng giúp.

Thế rồi, tôi phát hiện ra ba bức thư tình trên bàn học của nó.

Khi đó Minh Viễn đang ở trong phòng tắm, loáng thoáng còn có tiếng nước chảy vọng ra. Tôi vội vàng cầm ba bức thư tình lên xem thử, nét chữ bên ngoài khác hẳn nhau, xem ra ở trường thằng bé nhà tôi rất được để mắt tới. Nhưng ba bức thư này mới chỉ mở có một bức, hai bức còn lại vẫn nguyên keo dán, không biết là vì Minh Viễn vừa nhận được, hay căn bản không muốn mở ra xem.

"Minh Viễn..." Tôi nín thở gọi một tiếng, trong lòng lại thoáng có chút thấp thỏm. Từ trong phòng tắm vang ra một tiếng "dạ" khe khẽ, sau đó lại tiếp tục có tiếng nước chảy. Xem tình hình này chắc nó không thể tắm xong ngay trong một, hai phút được. Thế là tôi bèn

lôi bức thư đã được bóc sẵn ra xem đọc hết một lượt với tâm trạng tò mò vô hạn.

Không biết khi nhận được thư tình, thằng bé nhà tôi đã nghĩ thế nào nhỉ? Tôi vừa thầm đoán tâm trạng của Minh Viễn, vừa cúi đầu chuẩn bị gấp bức thư lại và nhét vào trong phong bì thư như cũ.

Nhưng vừa gấp bức thư lại, tôi chợt nhìn thấy mặt sau bức thư còn có chữ... Chắc chuyện hay còn ở phía sau đây. Tôi run rẩy mở lại bức thư ra, nhìn thấy mặt sau bức thư là mấy hàng chữ như rồng bay phượng múa, nét chữ phóng khoáng hiên ngang, chẳng phải là chữ của Minh Viễn nhà tôi hay sao?!

Hàng đầu tiên: "Câu văn không xuôi, lỗi chính tả nhiều."

Hàng thứ hai: "Nội dung khó hiểu..."

Thảo nào hai bức thư còn lại chưa được mở ra, chắc thằng bé nhà tôi thuộc loại gà mờ, vẫn chưa mở mang đầu óc. Cô bé viết thư tình này đúng là xui xẻo!

Trong lúc tôi đang than thở thay cho cô bé nhà người ta, chợt nghe có tiếng mở cửa vang lên, Minh Viễn đang vừa lau đầu vừa bước ra từ trong phòng tắm, miệng gọi: "Cô ơi..." Lời còn chưa nói hết, nó đã nhìn thấy bức thư trong tay tôi.

Giữa ban ngày ban mặt, không ngờ tôi lại bị nó bắt quả tang ngay tại trận thế này, trong lòng quả thực là vô cùng xấu hổ, chỉ biết cười gượng một tiếng, cố gắng tỏ ra tự nhiên: "Tắm xong rồi à?"

Minh Viễn "dạ" một tiếng, không tiếp tục để ý đến bức thư trong tay tôi nữa, mà đi tới ngồi xuống trước bàn học, làm như chưa có chuyện gì xảy ra, nói với tôi: "Cô ơi, sấy tóc giúp cháu đi!" Nói xong liền vớt chiếc khăn bông qua cho tôi, uể oải dựa lưng vào ghế, bộ dạng như thể một đại thiếu gia đang chờ người ta hầu hạ.

Tôi đang muốn nói chuyện với nó về mấy bức thư tình, nên cũng không để ý lắm. Tôi lấy chiếc máy sấy tóc từ trong ngăn kéo ra, vừa sấy tóc cho nó vừa suy nghĩ xem nên mở miệng thế nào thì h

"Cô ơi..." Tôi đang nghiên ngẫm xem nên làm thế nào mới có thể chuyển chủ đề qua chuyện thư tình, Minh Viễn đã lên tiếng trước: "Anh Cổ Hằng có bạn gái rồi đấy." Nghe giọng điệu có vẻ hơi kỳ lạ, hình như bản thân nó cũng rất nghi hoặc trước vấn đề này.

"Phì..." Chân tôi loạng choạng một cái, thân thể nghiêng qua một bên, thiếu chút nữa thì ngã nhào xuống đất. May mà có Minh Viễn nhanh tay đỡ lấy tôi, nếu vừa rồi mà ngã thật, chắc tôi lại phải khập khiễng mất mấy ngày.

"Cổ Hằng... không phải là... Cổ Hằng mới có mấy tuổi chứ? Sao nó lại..."

Lúc này nhà trường còn quản việc yêu đương rất nghiêm, Cổ Hằng dám mạo hiểm như vậy, lá gan quả là rất lớn! Chẳng lẽ đến tuổi dậy thì, chúng cứ thế bất chấp tất cả, không để ý đến chuyện gì khác hay sao?

Vấn đề của tôi bây giờ là, tuy Minh Viễn vẫn còn gà mờ, nhưng nó càng ngày càng lớn, lại rất thân thiết với Cổ Hằng, nếu bị thằng

nhóc Cổ Hằng đó xúi bầy, cũng muốn thử cảm giác yêu đương thì tôi phải làm sao đây?

Thực ra cũng không phải là tôi nhất quyết không cho Minh Viễn yêu đương, nhưng dù sao nó vẫn còn nhỏ, tâm trí vẫn chưa trưởng thành, lỡ như không kiềm chế được, đổ hết tâm tư vào chuyện yêu đương, vậy thì... Vừa nghĩ đến vấn đề này, tôi chợt cảm thấy khó chịu, hình như có một ngọn lửa giận dữ khó tả tràn vào lồng ngực, khiến tôi không thể thoải mái... Thảo nào người ta lại nói mẹ chồng và nàng dâu là thiên địch, lần này tôi rốt cuộc đã hiểu được phần nào.

"VẬY... cháu đã gặp bạn gái của Cổ Hằng chưa?" Tôi cẩn thận hỏi.

"Dạ rồi ạ." Minh Viễn nhắm mắt ngáp dài một cái: "Lần trước anh ấy tổ chức sinh nhật, có đưa cô nàng đó đến."

Tôi vừa định hỏi xem cô bạn gái đó của Cổ Hằng trông thế nào, có xinh không, thì đã nghe Minh Viễn nói tiếp: "Nhưng cô nàng đó nói năng rõ là ông ọ, cháu nghe mà nổi da gà."

"VẬY cô Cổ của cháu có biết không?"

Minh Viễn mở to mắt nhìn tôi, như cười mà chẳng phải cười, vẻ mặt đó rõ ràng là đang chế nhạo tôi. Tôi cũng ngốc thật, sao đến lời này mà cũng nói ra khỏi miệng được chứ? Cổ Diễm Hồng đâu có tốt tính như tôi, trước giờ đều trông coi đứa cháu bảo bối kia rất chặt, nếu cô nàng biết được chuyện này, chắc Cổ Hằng sẽ chẳng còn được sống ngày này tốt đẹp, chỉ e đến bầu trời cũng bị lật tung lên ấy chứ.

"Cháu nói với cô, không sợ cô đi nói với cô Cổ à, đến lúc đó Cổ Hằng lại chẳng đánh nhau với cháu ấy chứ." Tôi ngoài miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng thực ra lại rất vui. Minh Viễn ở bên ngoài vốn ít nói, nhưng về nhà có chuyện gì cũng đều nói với tôi, tôi cảm thấy hai cô cháu tôi có thể ngồi tán gẫu với nhau về tất cả mọi người trên con phố này.

Minh Viễn ngoảnh đầu qua nhìn tôi, nghiêm túc hỏi: "Vậy cô có làm thế không?"

Tôi lập tức im lặng, thằng nhóc này đúng là giáo hoạt quá đi mất!

Tôi cũng chẳng muốn vòng vo với nó thêm nữa, nói thẳng vào vấn đề: "Cổ Hằng muốn làm thế nào là chuyện của nó, nhưng cháu đừng có mà học theo! Cô cũng biết bây giờ cháu đã lớn rồi, nói không chừng một ngày nào đó sẽ nảy sinh cảm giác với con gái. Điều này không có gì là lạ, cô cũng không... không ngăn cản cháu, nhưng, cháu phải biết chừng mực, hay nói cách khác, cháu..."

"Được rồi cô ơi, cô yên tâm đi!" Minh Viễn giơ tay lên nói, vẻ mặt trịnh trọng đảm bảo: "Cháu chắc chắn sẽ không làm bừa đâu. Nếu không, cô cứ đánh cháu."

Ngẫm nghĩ một chút, tôi dặn dò thêm: "Đừng để áp lực quá lớn, cũng không phải là cô nhất quyết không cho cháu yêu đương."

"Cô..."

"Được rồi, được rồi..." Tôi bỏ chiếc máy sấy tóc xuống, dùng tay cào nhẹ mái tóc của Minh Viễn, mắt nhìn về phía giá sách của thằng bé, rất nhanh đã tìm được quyển sách mà tôi cần tìm. "Cháu..."

hãy tự xem chương bảy đi." Tôi nhét cuốn sách vào tay nó, cố ý nghiêm mặt lại rồi nhanh chóng chạy như bay khỏi căn phòng.

Trong nhà không có đàn ông thật chẳng dễ dàng gì, việc dạy dỗ một đứa con trai mà cũng đến tay một người phụ nữ như tôi, bắt tôi phải mở miệng thế nào đây chứ.

Ngày hôm sau, đợi Minh Viễn đi học, tôi thản nhiên đi dọn dẹp phòng giúp nó, rồi lén lút lật chiếc gối của nó lên, quả nhiên nhìn thấy cuốn sách mà tôi đưa cho nó hôm qua đang ở đâu giường. Chỗ chương bảy còn có vết gấp, chắc thằng bé đã nghe lời tôi mà đọc cuốn sách rồi. Tôi thoáng yên tâm hơn một chút, chỉ cần cô cháu tôi có thể đối mặt với vấn đề này một cách chính xác là sẽ không xảy ra chuyện lớn nào cả.

Còn về chuyện Cổ Hằng đã có bạn gái, tôi tất nhiên sẽ không đi cáo giác với Cổ Diễm Hồng. Nhưng với cặp mắt tinh tường và trực giác nhạy bén của một cảnh sát hình sự, cô nàng kia đâu có lý nào lại dễ bị lừa gạt đến thế. Chẳng bao lâu sau sự tình bại lộ, Cổ Hằng bị Cổ Diễm Hồng đánh cho một trận, mấy ngày sau vẫn không thể lên lớp. Nghe Minh Viễn nói, mặt thằng bé còn bị đánh cho sưng vù lên.

Nghe đến đây tôi không kìm được thàn than thở thay cho Cổ Hằng, lũ con trai vốn rất coi trọng thể diện, Cổ Diễm Hồng làm như vậy đúng là quá thiếu chừng mực, với tính cách của Cổ Hằng, chỉ e chuyện này không dễ kết thúc như vậy.

Quả nhiên, chỉ mấy ngày sau, Cổ Hằng đã bỏ nhà đi bụi.

Thực ra nó mới đi chưa được đến một ngày. Nó quên mất cô mình là cảnh sát hình sự, đến trưa hôm sau đã bị bắt trở về, còn bị đánh cho một trận. Nhưng Cổ Hằng nhất quyết không chịu nhận lỗi, lại còn dọa sống dọa chết đòi bỏ học, có nói gì cũng không chịu đi học nữa. Lần này thì nó thật sự đã chọc giận Cổ Diễm Hồng rồi.

Khi tôi biết chuyện này thì đã là một tuần sau đó, Minh Viễn còn nói với tôi là Cổ Hằng đã không đi học một thời gian rồi, nên tôi mới nhớ ra mà đến thăm hai cô cháu Cổ Diễm Hồng một chuyến. Minh Viễn nhất quyết đòi đi theo, vậy là thứ Bảy đó, hai cô cháu tôi xách theo ít hoa quả đi tới nhà Cổ Diễm Hồng.

Do cha mẹ Cổ Hằng đều công tác dưới huyện, nên trong nhà chỉ có hai cô cháu họ ở với nhau. Nhưng khi tôi đến nơi, lại thấy trong phòng khách không ngờ còn một cặp nam nữ trung niên đang ngồi, sắc mặt họ đều có vẻ buồn rầu ủ rũ. Cổ Diễm Hồng lúc này mặt mày cứng ngắc, hình như là đang thất vọng vô cùng.

Thấy chúng tôi tới thăm, đặc biệt là Minh Viễn, Cổ Diễm Hồng lập tức tỏ ra vui mừng, kéo tay tôi than thở: "Vẫn là thằng bé nhà chị biết nghe lời, chị xem Cổ Hằng nhà tôi, không biết nó nghĩ gì nữa, khiến tôi tức chết mất. Nếu không phải anh chị tôi ngăn cản, tôi nhất định phải đánh gãy chân nó."

Tính khí Cổ Hằng vốn đã không tốt lắm rồi, lại gặp phải bà cô tính nóng như lửa này, thêm vào đó thằng bé còn đang trong thời kỳ nổi loạn, không làm ấm lên mới là chuyện lạ. Nếu bây giờ không đi khuyên nhủ, chỉ e tương lai của thằng bé coi như chấm hết.

"Thằng bé đâu rồi?" Tôi hỏi.

Cổ Diễm Hồng nghiêng rằng nghiêng lợi đáp: "Đang nằm trong phòng ấy, chị dâu tôi không cho tôi vào."

"Hay là, để tôi vào xem thử một chút nhé?" Nói thực lòng, mấy năm nay để đề phòng thời kỳ nổi loạn của Minh Viễn, tôi đã đọc không ít sách nghiên cứu về tâm lý, thêm vào đó, khi còn ở tòa án tôi đã được đào tạo một chút về phương diện tâm lý học, nói không chừng có thể khuyên nhủ được Cổ Hằng.

Bất kể thế nào, để tôi vào nói chuyện cũng tốt hơn là để Cổ Diễm Hồng vào đánh thẳng bé.

"Chị vào đi, vào đi!" Cổ Diễm Hồng cũng chỉ mong vậy, vội vàng nói: "Cả nhà chúng tôi nóng như lửa, chưa nói được mấy câu là lại động chân động tay. Chị nói đạo lý với nó thì tốt hơn, ít nhất chị cũng có thể nhẫn nại được. Nếu chị thuyết phục được thằng nhóc đó, cả nhà chúng tôi đều mang ơn chị."

Được cô nàng đồng ý, tôi đến chào cha mẹ Cổ Hằng một tiếng, rồi đi vào phòng tìm Cổ Hằng.

Minh Viễn rón rén đi theo tôi.

Chương 34

Vừa vào phòng, tôi đã thấy Cổ Hằng đang nằm trên giường, mặt mày tím tái hết sức thảm hại. Nghe thấy tiếng bước chân của chúng tôi, nó vẫn nằm im quay mặt vào tường, chẳng buồn ngoảnh đầu lại. Thằng bé này, xem ra đã bị người nhà làm cho tức giận thật rồi.

“Thế nào rồi nhóc?” Tôi hỏi.

Cổ Hằng nghe thấy giọng tôi liền chậm rãi ngoảnh đầu lại, rồi nhìn về phía sau lưng tôi, sau khi xác định là chỉ có Minh Viễn ở đó mới ầm ỨC gọi tôi một tiếng: “Cô Chung.” Vừa nói nó vừa miễn cưỡng chống tay ngồi dậy, lộ ra một nửa cánh tay. Ôi trời, chỗ nào cũng có vết thương, cô nàng Cổ Diễm Hồng này cũng nhẫn tâm thật đấy!

Minh Viễn vốn biết khá rõ phòng của Cổ Hằng, nhanh nhẹn chạy đến bàn học lôi lọ dầu gió từ trong ngăn kéo thứ hai, quay sang nói với Cổ Hằng bằng giọng thông cảm: “Anh yên tâm, bản lĩnh xoa bóp của cô em cừ lắm, không đau chút nào đâu.”

Rõ ràng là một câu an ủi, không ngờ Cổ Hằng lại bật cười, trên khuôn mặt toàn là vẻ ầm ỨC. Thằng bé này từ nhỏ đã được sống trong bao bọc, chắc đây là lần đầu vấp vấp, nhưng nó cũng không ngờ được lần vấp vấp này lại dữ dội đến thế.

Tôi vừa chăm chú quan sát vẻ mặt của Cổ Hằng, vừa nói chuyện với nó một cách hết sức cẩn thận. Ban đầu tôi chỉ hỏi nó xem có đau lắm không, sau đó mới bắt đầu nói chuyện chính: “Nghe nói cháu không định đi học nữa hả?”

Khuôn mặt Cổ Hằng trầm hẳn xuống, lúc lâu sau mới thấp giọng trả lời: “Cháu không muốn đi học nữa.”

Tôi bật cười, thằng bé này, chắc trong lòng vẫn còn giận lắm đây, nếu bây giờ không phát tiết ra được, dù có lòi nó đến trường, chắc nó cũng chẳng còn tâm tư đâu mà học tập nữa. Tôi nói tiếp: “Nghe Minh Viễn nói, cô bạn gái đó của cháu tên là gì ấy nhỉ?”

Minh Viễn lén liếc mắt nhìn qua phía tôi. Nó nào đã từng nói với tôi về tên cô bạn gái của Cổ Hằng đâu chứ.

“Na Na.” Cổ Hằng có chút ngượng ngừng cúi đầu xuống, sau đó lại ngẩng đầu lên, nói với tôi bằng giọng đầy nghiêm túc: “Cô oi, cô ấy tốt lắm, thật đấy! Chỉ có cô cháu là cổ hủ thôi, cô sẽ không nghĩ như cô cháu đâu, đúng không?” Đôi mắt nó tràn đầy niềm hi vọng, xem ra nó quả thực đã bị đả kích rất lớn, đang rất mong nhận được sự ủng hộ từ phía tôi.

Tôi cười nói: “Có thể khiến cháu thích như vậy, chắc chắc là một cô bé tốt rồi.” Minh Viễn lại liếc mắt nhìn tôi lần nữa, xem ra nó vẫn còn nhớ hôm đó tôi có nói không thích những cô nàng nói năng ồm ồm.

Cổ Hằng nghe tôi nói như vậy, lập tức hưng phấn hẳn lên, khuôn mặt vốn còn hơi sưng cũng trở nên sáng rực, miệng lẩm bẩm: “Cháu biết mà... Cháu biết cô Chung là người rất văn minh mà.”

“Nói cô văn minh thì không sai, có điều, nếu đổi lại là Minh Viễn nhà cô, cô cũng không hy vọng nó vì yêu đương mà lơ đãng chuyện học hành.” Khi nói, tôi còn làm bộ vô ý liếc nhìn qua phía Minh Viễn. Thằng bé đang ngồi nghiêm trang thẳng tắp, hình như không nghe thấy lời của tôi vừa rồi.

“Cô Chung...” Cổ Hằng có chút buồn bực nói: “Sao cô cũng nói như vậy chứ, thật là phiền quá đi

“Cô biết cháu không vui, khi cô bằng tuổi cháu bây giờ, nếu nghe thấy người nhà nói những lời như vậy, cô cũng không vui chút nào hết. Điều này thì cô có thể hiểu được, thật đấy! Nhưng cháu có hiểu tại sao cô biết rõ là cháu sẽ không vui, vẫn cứ phải nói những lời này với cháu không?”

Cổ Hằng im lặng không nói gì, nghiêm túc nhìn tôi. Minh Viễn ở bên cạnh cũng không kìm được nhìn sang, chờ xem tôi sẽ nói gì.

Thật ra tôi chỉ biết cô bé Na Na này có giọng nói hơi ồm ồm, ngoài ra thì mù tịt, nhưng đã có thể thi đỗ được vào trường này, thành tích nhất định không kém.

“Cô ấy nói cô ấy không để tâm tới những điều này.” Cổ Hằng cúi đầu xuống, vẫn tiếp tục nói ngang, nhưng giọng nói đã không còn kiên định như trước.

Khuôn mặt Cổ Hằng đỏ bừng lên, nhưng vẫn không chịu nhận thua: “Cho dù có phải đi khuôn vác, cháu cũng có thể nuôi được cô ấy.”

“Được thôi, cô biết là cháu có ý thức trách nhiệm. Nhưng, cô hỏi cháu, đi khuôn vác một tháng có thể kiếm được bao nhiêu tiền? Dù có đủ ăn thì cũng không đủ cho bọn cháu thuê nhà đâu. Mà coi như hai đứa cháu chăm chỉ làm việc, chi tiêu dè xẻn, có thể cầm cự được, nhưng cháu có muốn nhìn cô ấy đi theo cháu sống những ngày vất vả không? Người khác hỏi cô ấy: “Này, chồng chị làm nghề gì vậy?” Cháu bảo cô ấy phải trả lời thế nào, nói chồng mình là cứu vãn, chuyên đi khuôn vác hay sao? Sau này hai đứa cháu còn phải sinh con nữa, cháu định bắt chúng nó phải sống vất vả như cháu à? Cho dù cô ấy bằng lòng, liệu cháu có nỡ không?”

Cổ Hằng nghe xong thì ngậy người ra. Dù sao nó cũng mới có mười tám tuổi, trong đầu toàn là những ảo tưởng về tình yêu đẹp đẽ, chưa từng suy nghĩ tới bản chất thật sự của cuộc sống. Bây giờ nghe tôi nói thẳng như vậy, ngậy ra cũng là lẽ đương nhiên.

“Cho nên, hôm nay cô Chung chỉ ra cho cháu hai con đường để đi. Thứ nhất, cô sẽ khuyên cha mẹ và cô cháu, để bọn họ đồng ý cho cháu nghỉ học, sau đó cháu hãy cùng Na Na sống cuộc sống vất vả kia. Thứ hai, cháu hãy mau đi chữa trị vết thương, rồi trở lại trường cùng Na Na cố gắng học tập, thi đỗ đại học. Cháu nói xem, cháu muốn chọn con đường nào?”

Kết quả dĩ nhiên không cần tôi phải nói, lúc tôi đi, Cổ Diễm Hồng còn kéo tay tôi mà khóc lóc, rồi vừa lau nước mắt vừa nói: “Tuệ Tuệ, chuyện hôm nay tôi thật không biết phải cảm ơn chị thế nào. Những lời khách sáo tôi cũng không nói nhiều nữa, sau này chị

có chuyện gì cứ tới tìm tôi, cho dù có phải vào nơi đầu sôi lửa bỏng tôi cũng sẽ làm cho chị.”

“Thôi đi bà cô ơi, cô chỉ cần kiềm chế bản thân cho tốt, đừng có hơi tí động chân động tay với Cổ Hằng nữa là tôi đã cảm ơn trời đất rồi.” Tôi hậm hực nói. Bất kể thế nào, dùng bạo lực để giải quyết chuyện gia đình là cách làm thiếu sáng suốt nhất, không biết trong đầu cô nàng này nghĩ gì mà lại có thể dẫn lòng ra tay được.

Trên đường về nhà, Minh Viễn hình như suy tư gì đó. Khi sắp đến nhà, nó mới đột nhiên mở miệng: “Cô ơi, cháu cảm thấy những lời cô nói rất có lý.”

“Cái nào có lý?”

“Tất cả đều có lý.” Minh Viễn ngẩng đầu nhìn tôi, nghiêm túc nói: “Cháu cảm thấy cô hiểu biết rất nhiều.”

“Tất nhiên rồi!” Vừa được khen là lòng tôi lập tức lâng lâng bay bổng, đắc chí nói: “Cháu không thấy cô đã đọc biết bao nhiêu sách tâm lý đó à? Thế này gọi là mỗi người mỗi khác, đừng coi thường những lời cô nói, đều là nhắm vào Cổ Hằng cả đấy, đổi lại là người khác thì chưa chắc đã có tác dụng đâu.”

Sắc mặt Minh Viễn càng có vẻ nghiêm túc hơn: “Cô đọc nhiều sách như vậy, có phải là vì cháu không? Là vì lo không thể dạy dỗ cháu cho tốt, nên cô mới bỏ công đọc nhiều như vậy? Cô Cổ hoàn toàn không hiểu những thứ này, ngay đến các thầy cô giáo của cháu cũng không thể nói ra những lời đó, chỉ có cô mới nghiêm túc như vậy thôi.”

Sao thằng bé này lại nhạy cảm như vậy nhỉ? Tôi không muốn tạo thêm áp lực cho nó, nên gượng cười nói: “Cô chỉ rảnh rồi không có việc gì làm nên mới xem sách thôi, không có gì đâu.”

Nhưng một khi định chuyện gì, cho dù tôi có phủ định cũng vô ích. Nó cúi đầu xuống, đột nhiên bước tới nắm lấy tay tôi, nghiêm túc nói: “Cô ơi, trên đời này không có ai đối với cháu tốt hơn cô cả.”

“Ai bảo cô là cô của cháu chứ.”

“Cô!”

“Sao?”

“Cô sẽ mãi mãi ở bên cạnh cháu, đúng không?”

“...”

Tôi im lặng một hồi lâu, Minh Viễn hình như đã phát giác ra điều gì đó, đột nhiên cao giọng: “Cô ơi!”

Tôi cũng không biết phải trả lời thằng bé thế nào. Bao nhiêu năm nay, tôi đã nói dối nó quá nhiều rồi, nhưng về chuyện này, tôi quả thực không muốn nói dối nó thêm nữa.

Tôi suy nghĩ rất lâu, cuối cùng mới đắn đo từng câu chữ mà trả lời Minh Viễn: “Minh Viễn, trên thế gian này không có bậc phụ huynh nào có thể ở mãi bên cạnh con trẻ. Cháu xem, thời gian trôi qua nhanh biết mấy, bây giờ cháu cũng sắp trưởng thành rồi, chẳng

bao lâu nữa sẽ vào đại học, rồi đi làm, sau đó có gia đình riêng, thậm chí còn có con cái nữa. Nhưng, người có thể ở bên cháu suốt cả cuộc đời thì chỉ có một, đó chính là vợ cháu. Cho nên...”

“Cho nên, cô sẽ bỏ cháu mà đi sao?” Minh Viễn ngắt lời tôi, trong giọng nói như ẩn chứa một nỗi đau thương xé ruột.

Đúng vậy.

Thằng bé càng hiểu chuyện, tôi lại càng phải đi sớm. Có lẽ là năm sau, có lẽ là năm kia, tôi biết rất rõ, thời gian tôi ở bên cạnh Minh Viễn đã không còn nhiều nữa.

Sau một hồi im lặng rất lâu...

Minh Viễnngượng cười: “Hôm nay thật đúng là... Cô xem, sao chúng ta lại vô cớ nói tới chuyện này nhỉ? Chúng ta về thôi, về nhà thôi!” Dứt lời, nó lại đưa tay cầm lấy tay tôi, nắm rất chặt.

Nhưng, tôi có thể cảm nhận được rõ ràng, toàn thân nó đang run rẩy.

Chương 35

Sau chuyện ngày hôm đó, Minh Viễn làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra, cuộc sống lại tiếp tục trôi qua trong bình lặng. Nó vẫn ngoan ngoãn nghe lời, chăm chỉ học tập, nhưng tôi càng ngày càng bất an, luôn cảm thấy một ngày nào đó lão Chương sẽ đột ngột xuất hiện trước mặt tôi, đưa tôi rời khỏi nơi này vĩnh viễn.

Trong tâm trạng thấp thỏm lo âu đó, năm 1992 đã trôi qua lúc nào không hay.

Trong thời gian này, Cổ Diễm Hồng càng lúc càng chăm tới nhà tôi hơn. Từ sau khi kỹ thuật vẽ tranh chân dung của tôi trở nên thành thạo, cô nàng đã coi tôi như thợ vẽ riêng, bất kể là án lớn án nhỏ đều tới tìm tôi giúp đỡ, có lúc còn mang luôn hồ sơ vụ án đến nhà tôi, bởi vì tôi thỉnh thoảng còn có thể góp ý cho cô nàng.

Mùa hè năm 1993, Cổ Hằng tham dự kỳ thi đại học. Nhưng đáng tiếc, hai ngày trước khi thi nó đột nhiên bị cảm cúm, lúc thi phát huy không được tốt, kết quả là chỉ đỗ vào một trường dạy nghề. Cổ Hằng nhất quyết không chịu đi nhập học, liền học lại năm nữa, trở thành bạn cùng lớp với Minh Viễn.

Để Cổ Hằng có thể yên tâm học tập, Cổ Diễm Hồng dắt thằng bé đến ở luôn nhà tôi, còn nói như vậy để hai đứa bé có thể giúp đỡ nhau, cùng nhau tiến bộ. Tôi không khỏi cảm thấy dở khóc dở cười,

nhưng cũng vui vẻ chấp nhận... Ít nhất, đến khi tôi phải rời khỏi nơi đây, bên cạnh Minh Viễn vẫn còn bè bạn.

Một buổi sáng tháng Ba năm 1994, tôi vừa đi chợ mua thức ăn, đang trên đường trở về nhà, chợt nghe có người cất tiếng gọi, nhưng không phải gọi “Chung Tuệ Tuệ”, mà là “số 11”. 11 là mã số của tôi, những người được cho là có thiên duyên như chúng tôi khi xưng hô với nhau đều dùng mã số thay cho tên thật. Nhưng bây giờ đang là năm 1994, tôi thực không nghĩ ra lại có ai ở đây biết tới mã số này của tôi.

Vừa ngoảnh đầu lại, tôi thấy ngay người vừa lên tiếng. Đó là một cô gái có khuôn mặt trái xoan và mái tóc xoăn gọn sóng, cách ăn mặc hoàn toàn không phù hợp với phong cách của những năm chín mươi. Thoáng nhìn tôi cũng thấy quen mắt, nhưng bắt tôi nói ra tên của chị ta thì quả thực là không thể. Dù sao cũng đã mười ba năm trôi qua rồi, trí nhớ của tôi không tốt đến vậy. Có điều, đã có thể gọi ra mã số của tôi, chị ta chắc chắn là một thành viên trong số chúng tôi.

Là ai đây nhỉ? Tôi vắt óc suy nghĩ hồi lâu, lúc trước trong số các chị em tôi chỉ hay nói chuyện với bà chị ở thành phố B kia, tỉ mỉ ngấm lại, chị ta hình như chính là bà chị ở thành phố B đã kể cho tôi nghe một số tin tức trên Thiên giới, mà mã số của chị ta là hai mươi mấy ấy nhỉ?

Đúng rồi... Chị ta là số 22.

“Thật sự là em à, vừa rồi chị còn tưởng mình nhìn nhầm cơ.” Số 22 hưng phấn bước tới kéo tay tôi, lại nhìn nhìn ngó ngó từ trên xuống dưới một lượt: “Ấy chà, em đến đây từ lúc nào vậy? Sao mấy hôm trước không nghe em nhắc tới?”

Mấy hôm trước? Ồ... Tôi suy nghĩ suốt một hồi lâu, rốt cuộc đã có chút ấn tượng. Một tuần trước khi tôi đi, chúng tôi hình như còn từng nói chuyện với nhau trên mạng, nhưng nội dung của cuộc nói chuyện đó thì tôi đã chẳng còn nhớ được chút nào nữa rồi. Đây là chuyện của bao nhiêu năm về trước rồi, tôi còn nhớ mới là chuyện lạ.

Tôi ngây ra một lúc, sau đó liền gượng cười một tiếng, hỏi: “Sao chị cũng đến đây vậy, có nhiệm vụ gì à?”

Số 22 ngượng ngùng đưa tay gãi đầu mấy cái, rồi đỏ mặt đáp: “Nhiệm vụ gì đâu, chỉ đến đây để tìm một người thôi.

Vừa nhìn vẻ mặt này, tôi liền hiểu ra ngay, người đó ắt là có quan hệ mờ ám với chị ta rồi. Có điều, từ lúc nào việc quản lý ở chỗ lão Chương lại trở nên lỏng lẻo như vậy nhỉ, còn có thể xin quay về quá khứ để làm việc riêng nữa hay sao?

“Chị cũng chỉ tới thăm anh ấy thôi.” Số 22 hình như đã đoán được suy nghĩ của tôi, liền cúi đầu xuống, hai tay mân mê mép áo, đôi mắt ẩn hiện nét u buồn: “Khi chị trưởng thành anh ấy đã qua đời rồi, còn không kịp gặp mặt lần cuối nữa.”

Thì ra lại là một kết cục hữu duyên vô phận, tôi nghe mà lòng chua xót, cảm giác rất khó tả.

“Thôi, không nói tới chị nữa.” Số 22 đưa tay lên lau mắt, cố nặn ra một nụ cười: “Em tới đây từ lúc nào vậy? Có phải là... đang làm nhiệm vụ không?”

Tôi gật đầu về hết cách: “Không thì em đến cái chốn lạc hậu thế này để làm gì.”

Số 22 lập tức nảy sinh hứng thú, khuôn mặt đầy vẻ tò mò hỏi: “Nhiệm vụ gì vậy? Có thể tiết lộ một chút cho chị không?” Bà chị này là người thích buôn chuyện nhất trong các chị em chúng tôi, trước đây tất cả thông tin vĩa hè mà tôi biết đều là nhờ chị ta nói cho cả. Vậy nên, bây giờ chị ta đã hỏi, tôi cảm thấy nếu mình mà không nói gì thì hình như cũng không phải cho lắm.

Nhưng vấn đề là có một số chuyện không thể nói rõ ra được, nếu không đến lúc đó lão Chương nhất định sẽ nổi đóa lên với tôi. Suy nghĩ một chút, tôi bèn cười đáp qua loa: “Cũng không phải chuyện gì lớn đâu, có chút liên quan tới sự kiện 23/5 ấy.”

Số 22 cau mày lại, hỏi về khó hiểu: “Sự kiện 23/5 nào cơ? Nó là gì vậy, sao chị chẳng hiểu gì thế nhỉ?”

“Chính là sự kiện 23/5 chứ gì nữa.” Tôi chớp chớp mắt với chị ta, như muốn nhắc nhở. Tuy chị ta ở thành phố B, nhưng hồi đó chuyện này đã làm cả nước sôi sục, có lý nào mà chị ta lại không biết

Hai chúng tôi chớp mắt qua lại một hồi, rồi đột nhiên cũng có phản ứng... Không phải Số 22 quên mất chuyện này, mà là nó căn bản chưa từng xảy ra, hay nói cách khác, tôi đã sắp hoàn thành nhiệm vụ đến nơi rồi.

“Chúc mừng em nhé!” Số 22 cười hì hì vỗ vai tôi: “Nhiệm vụ đã hoàn thành, em sắp được quay về rồi đấy.”

Tôi cố rặn ra một nụ cười, khẽ gật đầu với chị ta, nhưng trong đầu lại là một mảng trống rỗng. Khi tôi về đến nhà, lại chợt phát hiện chiếc giỏ thức ăn không biết đã biến mất từ lúc nào.

Kể từ ngày hôm đó, tôi liền bắt đầu chuẩn bị cho những việc về sau. Cổ phần ở công ty tôi để lại cho Minh Viễn một phần, phần còn lại thì trao cho Lưu Giang. Cậu ta không chịu nhận, thế là tôi bèn bảo cậu ta đưa phần lợi nhuận hàng năm về Trần Gia Trang, vùng quê thuần phác mà nông hậu đó đã in sâu vào ký ức của tôi, trở thành một phần không thể xóa nhòa.

Suốt hai tháng sau đó tôi đều sống trong đờ ẫn, đến nỗi hoàn toàn không chú ý đến sự khác thường của Cổ Diễm Hồng. Về sau suy nghĩ lại, nếu khi đó tôi kịp thời phát hiện ra vấn đề của cô ấy, rồi hỏi han đôi câu, sự tình có lẽ sẽ không phát triển theo chiều hướng sau này.

Tháng Năm năm 1994, thời khắc mấu chốt đối với Minh Viễn và Cổ Hằng sắp tới, trường học yêu cầu bọn nhỏ trọ lại trường để tiết kiệm thời gian đi lại. Nhưng tôi không đồng ý, nguyên nhân cũng không có gì khác, chỉ bởi vì đây là quãng thời gian cuối cùng mà chúng tôi còn ở bên nhau, tôi nhất định phải quý trọng từng giây từng phút.

Đến trung tuần tháng Năm, mỗi tối Cổ Diễm Hồng đều về nhà rất muộn, tinh thần lại luôn phấn chấn, trên khuôn mặt như mang theo vẻ rực rỡ khác hẳn với trước đây. Tôi nghĩ chắc cô nàng đã yêu rồi, còn trêu chọc vài câu, nhưng Cổ Diễm Hồng nhất định không nói đối tượng là ai, nên tôi cũng không truy hỏi đến cùng.

Đến đầu tháng Sáu, Cổ Diễm Hồng bắt đầu trở nên bồn chồn bất an, hai lần còn lỡ tay đánh rơi bát trong bếp. Tiếc là khi đó trong đầu tôi toàn nghĩ mình sắp phải rời đi, nên cũng không hỏi han gì nhiều.

Ngày mừng Sáu tháng Sáu, tôi nhớ rất rõ ngày này. Buổi tối hôm trước, Cổ Diễm Hồng về nhà rất muộn, nhưng sáng sớm hôm sau đã dậy rồi. Cô nàng ngồi trên sofa đợi tôi làm đồ ăn sáng xong, đưa Minh Viễn và Cổ Hằng đi học, sau đó mới nhờ tôi vẽ giúp một bức tranh.

Người cần vẽ chắc Cổ Diễm Hồng đã tận mắt nhìn thấy, miêu tả lại rất rõ ràng, tôi vẽ cũng không gặp khó khăn gì mấy. Sau khi bức tranh được vẽ xong, Cổ Diễm Hồng cứ nhìn nó mà ngây ra. Đó là một gã đàn ông khoảng ba mươi tuổi, có đôi mắt hình tam giác và chiếc mũi điều hâu, khuôn mặt nung núc thịt, mái tóc hơi dài buông xõa ra phía sau, vừa nhìn đã biết không phải là người tốt.

Là nghi can của cô nàng chăng? Trong lòng tôi thầm nghĩ như vậy.

Cổ Diễm Hồng cầm theo bức tranh đó vội vàng rời đi, đến tối vẫn chưa thấy quay về. Sáng ngày hôm sau, rốt cuộc tôi đã tỉnh táo lại phần nào, liền gọi điện thoại cho đồng sự của Cổ Diễm Hồng, lúc ấy mới biết cô nàng không hề đi làm.

Trực giác nói với tôi, Cổ Diễm Hồng nhất định đã xảy ra chuyện, nhưng cô nàng là cảnh sát, mới biến mất một ngày thì chưa đến mức phải đi báo án, thế là tôi vội vã đến nhà cô nàng tìm người. Do đã lâu chưa có người ở, nên đồ đạc trong nhà phủ một lớp bụi dày, không có dấu vết gì chứng tỏ Cổ Diễm Hồng đã quay trở lại đây. Tôi

đứng bên ngoài gọi hồi lâu mà không thấy ai trả lời, đành ủ rũ quay về.

Nhà tôi vẫn rất sạch sẽ, không khác gì mấy so với lúc tôi ra khỏi cửa. Nhưng tôi chợt phát hiện, tấm thảm trải sàn phía dưới cửa phòng tôi có dấu vết đã bị động vào.

Liệu có phải Cổ Diễm Hồng đã quay về không? Hay là ai?

Tôi nhẹ nhàng đẩy cửa ra, mọi thứ trong phòng chậm rãi hiện ra trước mắt.

Hoàn toàn không có ai

Tôi thầm thở phào một hơi, ngồi đánh phịch một cái xuống giường. Nhưng rất nhanh sau đó tôi đã phát hiện ra có gì khác lạ, từ lúc nào trên bàn trang điểm của tôi lại có thêm một chiếc hộp giấy màu trắng chứ? Tôi nhớ sáng nào mình cũng dọn dẹp bàn trang điểm rất sạch sẽ cơ mà. Hơn nữa, chiếc hộp giấy này rõ ràng không phải là đồ trong nhà tôi.

Đúng là Cổ Diễm Hồng đã quay về rồi! Tôi thấy ký hiệu của đội cảnh sát hình sự ở góc dưới bên phải chiếc hộp. Nhưng tại sao Cổ Diễm Hồng lại để thứ này trong phòng tôi? Trước đây, dù cô nàng có mang hồ sơ vụ án về nhà thì cũng sẽ cẩn thận đem tất cả mọi thứ có liên quan về phòng mình trên tầng hai.

Trong tâm trạng nghi hoặc, tôi mở hộp giấy ra, bên trong chỉ có ít tài liệu và một hộp băng cát sét. Tôi tùy tiện mở ra xem, đó là đơn nhập hàng của một công ty trách nhiệm hữu hạn Trọng Hòa nào đó,

toàn là của năm nay, tất cả có tới mười mấy trang, nhưng tôi không nhìn ra có gì khác thường. Còn về hộp băng cát sét kia thì tôi không có cách nào nghe được, chiếc đài trong nhà đã bị hỏng từ tuần trước rồi, quên chưa mang đi sửa.

Có lẽ do Cổ Diễm Hồng lười chẳng muốn lên tầng trên, nên mới bỏ đồ lại trong phòng tôi, tôi đã thầm nghĩ như vậy.

Thế là tôi yên tâm, liền thu dọn đồ vào trong tủ rồi tiếp tục công việc của mình.

Vừa chuẩn bị làm cơm tối, chuông điện thoại ngoài phòng khách chột vang lên. Tôi vội buông giá gạo vừa vo xuống, chạy đi nghe điện thoại.

Vừa mới nhắc điện thoại lên, đầu bên kia đã vang lên một giọng nói đầy vẻ nôn nóng: “Băng cát sét... Mau mang băng cát sét đi báo cảnh sát đi...”

“Cổ Diễm Hồng?”

“Mau lên!” Chỗ Cổ Diễm Hồng hình như đang xảy ra chuyện gì đó khác thường, liên tục có tiếng bộp bộp vang lên. Tôi hét vào điện thoại mấy câu, mãi một lúc sau mới thấy Cổ Diễm Hồng trả lời, nhưng giọng nói của cô nàng có vẻ hơi nghèn nghèn hình như phải khó khăn lắm mới nói ra được: “Đừng... đừng tới... đồn công an Tây Thành...”

Tôi còn đang định hỏi tiếp, đầu bên kia đã bị đập mạnh một cái, khiến tôi giật nảy mình, đánh rơi cả chiếc điện thoại trong tay xuống

đất.

Cô Diễm Hồng quả nhiên đã xảy ra chuyện rồi.

Đầu óc tôi trở nên trống rỗng, ngay người mất mười mấy giây mới giật mình tỉnh táo trở lại, loạng choạng lao thẳng vào phòng mình, trên đường còn xô đổ hai chiếc ghế, nhưng chẳng cảm thấy đau.

Vừa chạy được một đoạn, tôi liền bắt gặp đôi vợ chồng giáo sư già ở nhà kế bên, nhìn thấy tôi, họ bước tới cất tiếng chào. Tôi quả thực không có thời gian tán gẫu với họ, chỉ khẽ gật đầu rồi vội vã chạy đi. Ra đến ngoài ngõ, tôi vẫy một chiếc taxi, rồi bảo tài xế lái xe thẳng đến đồn công an Nam Uyên Môn.

Lúc này trên đường còn xe, chiếc taxi chỉ mất mười mấy phút đã đưa tôi tới chỗ đối diện với đồn công an rồi.

Tôi trả tiền rồi xuống xe, đang định đi qua đường, chợt nghe phía sau lưng vang lên tiếng động cơ rất lớn. Tôi đang định quay đầu lại xem rốt cuộc là có chuyện gì, chợt nghe “rầm” một tiếng, thân thể tràn ngập một cảm giác vô cùng đau đớn, sau đó, cả người tôi đã bị hất bay lên không trung...

Chương 36

Đau...

Toàn thân từ trên xuống dưới, không có chỗ nào là không đau. Tựa như có cả ngàn con ngựa đang giằng co muốn xé nát thân thể tôi vậy...

Có trời mới biết tại sao lại đau như vậy, lúc vừa bị đâm vào không phải là chẳng có cảm giác gì sao? Chẳng lẽ tôi đã tỉnh lại rồi?

Tôi cố gắng hé mắt ra, trước mặt là một màu trắng chói lòa, trong mũi còn có mùi thuốc khử trùng quen thuộc, khỏi cần nói cũng biết đây chính là bệnh viện rồi. Thân thể tôi vẫn rất đau, đến sức động đậy một đầu ngón tay cũng không có. Tôi chỉ biết đảo mắt nhìn quanh, muốn xem xem bên cạnh có ai không.

“Tỉnh rồi, Tuệ Tuệ tỉnh rồi.” Có một người lớn tiếng kêu lên ngay bên tai tôi, sau đó, một khuôn mặt to tướng ghé đến. Da mặt đen thui, hai hàng lông mày rậm rạp, sống mũi cao và thẳng, quanh miệng là những sợi râu lún phún, nhìn có vẻ hơi quen mắt. Không phải Lưu Giang, không phải Lưu Đào, lại càng không phải Minh Viễn nhà tôi, đây rốt cuộc là ai ấy nhỉ?

Tôi vừa mới tỉnh lại, đầu óc vẫn còn hơi choáng váng, suy nghĩ suốt một hồi, rốt cuộc cũng tỉnh táo hơn phần nào. “Lưu Hạo Duy!”

Tôi cố gắng hết sức, nhưng giọng nói phát ra cũng chỉ ngang với tiếng muỗi kêu. Nói xong một câu, ngực ti lập tức phập phồng lên xuống, lục phủ ngũ tạng đều rung động kịch liệt, khiến tôi đau đến rơi nước mắt.

Thế này rồi cuộc là sao chứ? Vừa rồi không phải tôi còn ở cửa đồn công an sao, sao mới thoáng cái đã quay lại đây rồi? Bây giờ đầu óc tôi vẫn còn rất đờ đẫn, mãi mấy phút sau mới hiểu ra, chắc cú va chạm đó đã đưa tôi trở lại năm 2010 rồi. Vậy Tuệ Tuệ của năm 94 thì sao? Chắc là đã chết rồi...

Lão Chương chết tiệt, không phải lúc trước đã nói là thân thể của tôi sẽ không bị ảnh hưởng gì sao, thế nào mà bây giờ lại phải vào bệnh viện, lại còn thiếu chút nữa thì mất mạng thế này?

“Em...Em bị làm sao vậy?” Tôi đã cố gắng nói nhẹ hết sức, nhưng vẫn làm động đến lồng ngực, đau đến tím tái mặt mày.

“Bị cúm!” Lưu Hạo Duy vừa giận vừa thương, trách móc. “Em ấy à, thời tiết thế này mà buổi tối đi ngủ lại không chịu đóng cửa sổ, đến chần cũng không thềm đắp, sốt ba mươi tám độ rưỡi, thiếu chút nữa đã đi luôn trong giấc ngủ rồi. May mà anh với anh Đại Xung đến thì gọi điện thoại không thấy nhắc máy, lại hỏi bảo vệ thì biết em vẫn chưa ra khỏi cửa, bọn anh cảm thấy có vấn đề, mới trèo cửa sổ vào nhà. Nếu không nhờ thế, cho dù em có giữ được tính mạng, chắc cũng biến thành kẻ ngốc luôn rồi.”

Tôi chỉ cười, không nói gì.

Rồi tôi chợp mắt thiếp đi một lúc, đến khi tỉnh lại thì cha mẹ tôi đã tới rồi. Mới mấy năm trước tôi còn thấy cha mẹ khi còn trẻ, vậy mà giờ đây tuổi tác cả hai đều đã đến lúc xế chiều. Đôi mắt tôi bắt giác cay cay, nước mắt cứ chực rơi xuống. Cha nhìn thấy tôi như vậy thì cũng không kìm nổi nữa, đôi mắt bỗng đỏ hoe, còn không ngừng dỗ dành tôi: “Ngoan, Tuệ Tuệ, có phải là rất đau không? Mấy hôm nữa con sẽ khỏe lại thôi.”

Ông càng như vậy tôi lại càng muốn khóc, vừa mới khóc, cơ thể lại bắt đầu đau, khắp từ đầu đến chân đều như bị người ta giằng xé, khiến nước mắt của tôi lại càng thêm dào dạt. Cả cha mẹ đều ôm lấy tôi mà khóc, Lưu Hạo Duy cũng không đành lòng được, phải ngoảnh mặt qua một bên.

Tôi khóc được một lúc rồi mệt ngủ thiếp đi, vừa tỉnh lại mẹ liền đưa ngay bát cháo nóng hồi vốn được ủ trong nước sôi tới, dịu dàng dỗ dành tôi: “Con vừa mới tỉnh lại, không được ăn thứ nặng bụng, chỉ có thể ăn tạm chút cháo này trước thôi. Đợi mấy hôm nữa mẹ sẽ làm đồ ăn ngon cho con, nhé!”

“Con muốn ăn cua.” Lúc này tôi còn chẳng đủ sức để động đậy một đầu ngón tay, được mẹ bón từng thìa, từng thìa một, vừa ăn vừa không ngừng làm nũng. Đã bao nhiêu năm nay tôi không được làm nũng rồi, lại còn phải vừa làm cha vừa làm mẹ nuôi dạy một đứa nhỏ, một mình tôi quay trở về quá khứ... Chỉ cần thoáng nghĩ tới quãng thời gian đó, tôi lại cảm thấy rất tủi thân.

Hơn nữa, tôi còn nhớ Minh Viễn.

Lúc này thằng bé đang làm gì nhỉ? Đã sắp tới kì thi đại học rồi, vậy mà trong nhà lại đột ngột xảy ra chuyện, không biết mọi thứ sẽ

rối loạn như nào nữa. Nếu nó biết tôi bị ô tô đâm chết, sẽ thương tâm biết nhường nào chứ. Cả một ngôi nhà lớn như vậy mà giờ chỉ còn mỗi mình nó, buổi sáng ngủ dậy không có ai nấu cơm, tối đi ngủ không có ai nói chuyện, không còn ai quan tâm nó, hỏi xem nó có ngủ ngon không, mỗi ngày khi mở mắt ra, trong căn nhà trơ trọi chỉ còn một mình nó cô độc... Trong thế giới đó, đến người thân cuối cùng đã bỏ nó mà đi mất rồi.

Minh Viễn sẽ khó chịu biết bao, mà nó thậm chí còn không thể khóc, bởi vì còn phải lo liệu chuyện hậu sự cho tôi... Dù nó có hiểu chuyện thế nào, kiên cường thế nào, thì rốt cuộc vẫn chỉ là một đứa bé mười sáu tuổi.

Tôi phải ở trong bệnh viện hai ngày rồi mới được ra viện, cha mẹ không chịu cho tôi quay về căn hộ chung cư một mình, thế là tôi lại dọn về nhà cũ. Đương nhiên, đó không phải là ngôi nhà số 32 ở đường Tân Dân, mà là căn nhà được cha mẹ tôi mua vào năm 99.

Lưu Hạo Duy đã giúp tôi xin nghỉ phép một tuần, nên tôi còn có thể ở nhà nghỉ ngơi thêm hai ngày nữa. Trong thời gian tôi nằm viện đã có đồng sự tới thăm, sau khi về nhà cũng vẫn có bạn tốt và bạn học cũ lui tới. Buổi tối hôm nay, nhà tôi lại có khách. Cha mẹ tôi dẫn người đó vào nhà, rồi tôi lập tức điên lên, hai tay lần mò xung quanh, chỉ mong có thể tìm được viên gạch, ném cho lão khốn đó một cú thật đau.

Người tới không phải ai khác, chính là lão Chương xảo quyệt kia. Không ngờ lão ta còn dám đến đây, lá gan đúng là lớn thật!

Lão Chương tự xưng là đồng sự trong đơn vị của tôi, cha mẹ tôi tuy cảm thấy tuổi tác lão ta hơi lớn, nhưng cũng không nghi ngờ gì, vẫn để cho lão vào trong. Nếu không phải vì có cha mẹ ở trước mặt, không tiện nổi đóa lên, tôi nhất định phải cầm cái đèn bàn ở đầu giường đập cho lão ta mặt mày máu me bê bết.

“Ông còn dám tới đây nữa hả?” Cha mẹ vừa mới ra ngoài, tôi liền không nhịn nổi nữa, lớn tiếng mắng luôn: “Sao da mặt ông có thể dày như vậy chứ? Lúc trước ông đã nói thế nào? Đều là gạt người hết! Ông nhìn tôi đây này, nhìn bộ dạng của tôi bây giờ xem, không phải đã nói là thân thể sẽ không bị ảnh hưởng gì sao? Sao tôi lại thiếu chút nữa thì mất mạng chứ? Tôi nói cho ông biết nhé, may mà lần này tôi không xảy ra chuyện gì, nếu không, dù có phải tới điện Diêm Vương tôi cũng nhất định phải tố cáo ông cho ông biết mặt.”

Lão Chương tự biết là mình đuối lý, từ đầu đến cuối uời hà hà mặc cho tôi mắng, mãi đến lúc tôi mắng đến khô cổ họng, lão mới chậm rãi bước tới, móc từ trong túi ra một viên thuốc nhỏ, đen thui bóng bẩy đưa cho tôi, rồi giục tôi uống với vẻ mặt hết sức bí ối. Tôi hồ nghi đón lấy, rồi giả bộ vứt nó ra ngoài cửa sổ, miệng nói: “Lại mang mấy thứ hàng nhái đến lừa tôi, ông nghĩ tôi là con ngốc đấy hả?”

Tất nhiên viên thuốc đó không bị vứt đi, lão Chương cuống cuống giữ tay tôi lại, khuôn mặt đầy vẻ hoảng hốt: “Ôi bà cô của tôi ơi, sao cô lại kích động như thế chứ? Tôi không lừa cô đâu, đúng là đồ xịn thật mà! Tôi đã phải đi tìm Thanh Hà Thần quân mới hỏi xin được viên tiên đan này chứ không đơn giản gì đâu, người bệnh uống vào là khỏi bệnh, người không bệnh uống vào cũng khỏe ra, ngàn vàng khó cầu đấy.”

Bây giờ đời nào tôi chịu tin lời của lão già khốn khiếp này, nếu không vì lão ta, làm gì có chuyện tôi lại bị tai nạn suýt chết như vậy chứ.

Thấy thái độ kiên quyết của tôi, lão Chương cũng chẳng còn cách nào, đành móc một viên thuốc nữa ra, uống ngay trước mặt tôi, rồi nói: “Lần này cô tin tôi rồi chứ? Ôi, sao bây giờ cô lại trở nên đa nghi thế nhỉ, cô đã thành ra thế này rồi, tôi còn có thể hại cô nữa sao. Vì chuyện của cô, tôi còn bị mắng cho một trận đấy.”

Tôi tức đến run người: “Rốt cuộc là ông bị mắng quan trọng hay mạng của tôi quan trọng? Cái lão già chết tiệt này, tôi phải...” Tôi vừa nói được mấy câu, đã bị lão Chương nhanh tay ném luôn viên thuốc vào trong miệng. Một cảm giác thom mát tràn ngập trong cổ họng tôi, rồi sau nháy mắt đã tan thành một dòng nước ngọt chảy xuống dạ dày. Sau đó, toàn thân tôi giống như được ngâm trong suối nước nóng, tất cả các lỗ chân lông đều mở rộng, cảm giác đau đớn giống như một dòng nước chậm rãi trôi đi...

Sao hôm nay lão Chương lại tốt thế nhỉ, chẳng lẽ mặt trời mọc từ đằng tây?

“Tôi không lừa cô đấy chứ?” Lão Chương cười híp mắt nhìn tôi, khuôn mặt có vẻ như rất hiền từ. Nhưng không biết tại sao, tôi luôn cảm thấy lão có ý đồ gì khác, nên chỉ mím môi không chịu nói gì.

“Lần này cô phải chịu khổ như vậy đúng là do chúng tôi làm việc chưa được chu đáo, tôi thay mặt cho Thiên giới xin lỗi cô...” Bộ dáng nghiêm túc của lão Chương khiến tôi rất không quen, lão càng khách sáo như vậy tôi lại càng không dám tin. Cái lão lưu manh này chắc chắn đang có vấn đề, nếu lão không có việc gì cần nhờ đến tôi.

Quả nhiên, lão nhanh chóng chuyển chủ đề, nói thẳng vào chuyện chính: “Nhưng chuyện lần này quả thực nằm ngoài ý liệu của bọn tôi. Trong tình huống bình thường, chúng tôi vốn định để cô ở lại đó đến năm 1997 mới đưa cô quay trở về. Kết quả là...”

“Cái gì cơ?” Tôi nhạy cảm phát hiện ra vấn đề: “Chẳng lẽ không phải là ông kéo tôi về đây sao?”

“Chúng tôi mà lại dùng cái cách thiếu nhân đạo ấy sao? Cô biết đấy, Thiên giới chúng tôi...” Lão Chương lại bắt đầu bài diễn giảng lê thê về sự nhân từ bác ái của người trên Thiên giới. Dù sao tôi cũng chẳng nghe lọt tai được câu nào, đầu óc hết sức hỗn loạn, chỉ nghĩ đến tình hình khi vụ tai nạn xảy ra. Nếu không phải do lão Chương bày trò, vậy vụ tai nạn đó rốt cuộc là ngoài ý muốn, hay là... mưu sát?

“Mưu sát!” Lão Chương rầu rĩ dấm ngực bồm bộp: “Cô nói xem, chúng ta đã sắp được công đức viên mãn đến nơi rồi, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ? Thế này có còn muốn để cho chúng ta sống nữa không đây?”

Tôi ngoảnh mặt sang hậm hực nhìn chằm chằm vào lão Chương. Lão cười hèn hếch với tôi, hỏi: “Tuệ Tuệ này, cô hiểu ý của tôi chứ?”

“Tôi không hiểu.”

“Đừng giả bộ nữa, cô thông minh lắm mà! Chịu khó nghe lời nhé, quay về đó một lần nữa thôi!”

Tôi lao vụt về phía trước, túm lấy cổ áo của lão Chương tức tối kéo lão dậy khỏi ghế: “Ông mau nói rõ ra cho tôi, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Minh Viễn không phải vẫn tốt lắm sao, tôi đã hỏi rồi, sự kiện 23/5 đã không còn nữa, Minh Viễn rốt cuộc đã thế nào rồi?”

Lão Chương mặt mày ủ rũ, vừa giãy dụa vừa đáp: “Việc này... chúng tôi cũng không ngờ được. Cô chết một cách không rõ ràng như thế, cậu ta tất nhiên phải điều tra, mà sau khi điều tra thì liền xảy ra chuyện. Sự kiện 23/5 đúng là không còn nữa, nhưng lại xảy ra một vụ án lớn hơn, mấy người có liên quan đến việc hãm hại cô đều đã mất mạng, gây chấn động toàn giới công an. Tuy báo đài không đưa tin này, nhưng người trong hệ thống tư pháp đều biết cả. Nếu cô không tin thì cứ đi hỏi anh họ cô đi, chuyện năm 99 ấy, đảm bảo cậu ta đã từng nghe qua.”

Tôi bị tin này làm cho ngây ra suốt một hồi lâu không nói được gì, tôi không thể tin, cũng không muốn tin. Minh Viễn của tôi ngoan ngoãn hiếu chuyện như vậy, sao lại giẫm vào vết xe đổ kia được chứ, sao nó lại đi... giết người chứ...

“Đưa tôi trở lại đi!” Tôi buông tay ra, nói rành rọt từng chữ một.

Lão Chương tỏ ra rất khó xử, lùi về phía sau mấy bước. Mãi cho đến khi đã ra khỏi phạm vi mà tôi có thể với tới được, lão mới ấp úng nói: “Cô biết đấy, hiện trường vụ tai nạn xe cộ đó... rất khó coi, hơn nữa, cô chết ngay tại chỗ, nếu cứ thế này quay về, chỉ sợ là...” Thấy sắc mặt tôi thay đổi, lão lại vội vàng lớn tiếng nói tiếp: “Hơn nữa thân thể và hồn phách của cô cũng không thể chịu đựng thêm một lần ngược dòng thời gian, nhỡ xảy ra chuyện gì bất trắc, có khi

tôi cũng không giữ nổi tính mạng cho cô mất. Bởi vì chuyện của cô vừa rồi, Thiên giới đã ra điều luật mới, đó là không được dùng thân xác thực quay trở về quá khứ. Cho nên, chỉ có hồn phách có thể quay về được thôi.”

Tôi ngần ngợ nhìn lão Chương, ngẫm xem lời của lão rốt cuộc là có ý gì.

“Cũng tức là, phải đổi sang một thân thể khác... Ồi ời, Tuệ Tuệ, cô đừng động chân động tay như vậy, đánh người của Thiên giới là phải ngồi tù đấy...”

Chương 37

Lão Chương kể lại tỉ mỉ với tôi về tình hình của Minh Viễn sau khi tôi qua đời. Lo liệu hậu sự cho tôi xong, thằng bé liền trở lại tham gia kỳ thi đại học, nhưng không chọn trường đại học Y như chúng tôi đã bàn bạc từ trước, mà cùng Cổ Hằng thi vào Đại học Công an, mục đích thì không cần nói cũng biết.

Biểu hiện của Minh Viễn và Cổ Hằng trong trường đại học hết sức xuất sắc, trước khi tốt nghiệp còn được Đội trưởng Đội Cảnh sát hình sự đích thân đến chọn vào đội, sau đó lại liên tiếp phá được mấy vụ án. Nhưng không lâu sau đó, nó đã điều tra ra hung thủ giết hại tôi và Cổ Diễm Hồng, và rồi một loạt những vụ án mạng đã xảy ra.

Lão Chương nói sẽ đưa tôi trở lại tháng Mười năm 1997, cách thời gian mấy vụ án mạng xảy ra gần hai năm. Khi đó Minh Viễn đang học đại học năm thứ tư, còn thân phận mới của tôi là tân sinh viên năm thứ nhất của trường Đại học Công an.

“Tại sao không đưa tôi về năm 94 luôn chứ?” Tôi cảm thấy rất khó hiểu trước cách làm của lão Chương. Nếu tôi có thể sớm trở về bên cạnh Minh Viễn, nó sẽ không phải chịu nhiều khổ sở như vậy, sẽ không phải sống một mình trong cô độc suốt mấy năm như thế.

Lão Chương tỏ vẻ khó xử lắc đầu: “Bà cô của tôi ơi, cô cho rằng muốn tìm một thân thể thích hợp lại dễ dàng như vậy hay sao? Đầu tiên là không thể làm trái lại mệnh Trời, tôi đâu có thể tìm bừa một người rồi nhét cô vào trong, bởi sơ xảy một chút thôi là có thể khiến người ta trở thành biến thái. Thứ hai, thân phận mới của cô còn phải thích hợp, chẳng lẽ cô lại muốn quay về trong bộ dạng của một bà cụ, hay là trên một thân thể có thêm thứ gì đó...”

Đúng là lão khốn khiếp! Nhưng lời của lão cũng không phải là không có lý, nếu để tôi biến thành một gã đàn ông, hoặc vô cớ già đi mấy chục tuổi, chắc tự bản thân tôi cũng sẽ sụp đổ mất.

Lão Chương nói thân thể mà lão tìm cho tôi lần này rất ổn, cô bé đó trông còn xinh đẹp hơn tôi, lại còn là con nhà quyền thế. Nhưng tôi luôn cảm thấy lời của lão không đáng tin cho lắm, cái lão khốn này vĩnh viễn chẳng bao giờ chịu nói thực với tôi.

Tôi uống viên thuốc mà lão đưa cho xong, vừa mới kê đầu xuống gối, cảm giác buồn ngủ lập tức đến. Trong cơn mơ màng, tôi dường như đã đến một thế giới khác. Trong khoảnh khắc tôi nhập xác, tất cả mọi ký ức của cô bé đó đều chảy hết vào trong đầu tôi, khiến tôi có cảm giác bức bối như thể ăn quá no mà lại không có cách nào tiêu hóa được.

Thân phận của tôi bây giờ là Lưu Hiểu Hiểu, sinh viên năm nhất của trường Đại học Công an. Đúng như lão Chương đã nói, tôi xuất thân trong một gia đình quyền thế, cha là phó giám đốc sở Công an tỉnh, mẹ là giáo sư đại học. Nhưng có chuyện quan trọng nhất thì lão khốn đó lại không nói với tôi, sở dĩ cô bé Lưu Hiểu Hiểu này qua đời là vì một tuần trước đã tỏ tình với một đàn anh khối trên nhưng bị từ chối, sau đó rầu rĩ không vui, trong một lần không cẩn thận đã

ngã từ trên cầu thang xuống. Còn cậu đàn anh lạnh lùng đó không phải ai khác, chính là Minh Viễn nhà tôi.

Ôi trời ơi, chuyện này là sao đây chứ?

Mấy hôm trước thằng bé còn gọi tôi là cô, vậy mà hôm nay đã trở thành người mà tôi theo đuổi, rồi lại còn từ chối tôi. Đám khốn nạn ở Thiên giới chỉ biết bắt tôi hoàn thành nhiệm vụ, có chịu suy nghĩ đến cảm giác của tôi đâu, có trời mới biết tôi phải làm thế nào để thích ứng với sự khác biệt này.

Tôi vừa mới từ bệnh viện quay về, kết quả là còn chưa nằm ở nhà được ấm chỗ, đã lại phải vào bệnh viện. Trong mũi tôi vẫn là mùi cồn quen thuộc, trên người chẳng có chút sức lực nào, so với tôi lúc ở nhà còn yếu hơn. Chắc cô bé này vừa mới được cứu sống, tình trạng thân thể tương tự như lúc tôi vừa trở lại năm 2010.

Tôi còn chưa mở mắt ra, đã nghe bên cạnh mình có người đang nói khẽ: "... Mợ à, lời cháu nói đều là thật hết đấy, ở trường cháu người đó nổi tiếng là ngạo mạn, chẳng để ai vào trong mắt, đối với một cô gái như Hiếu Hiếu mà cũng chẳng nể nang chút nào, đúng là quá đáng quá thể. Cứ như cháu thấy, Hiếu Hiếu chắc chắn là bị cậu ta làm cho tức giận quá nên mới thành ra như vậy, nhỡ xảy ra chuyện gì, nhất định phải tính lên đầu cậu ta..."

Tôi vội vàng mở mắt ra, thấy có hai người phụ nữ đang ngồi bên giường. Một người tuổi đã trung niên, khí chất tao nhã, chính là giáo sư Liêu, mẹ của Lưu Hiếu Hiếu. Người còn lại vẫn còn trẻ tuổi,

chính là người đang làm nhảm không ngừng từ nãy đến giờ, trí nhớ nói với tôi, đó là chị họ của Lưu Hiểu Hiểu – Liêu Thiến.

“Hiểu Hiểu, con tỉnh rồi à?” Chắc tất cả tâm tư của cô Liêu đều đang đổ dồn lên người con gái, nên tôi vừa mới mở mắt cô đã lập tức phát hiện ra ngay, rồi vội vàng ghé sát tới dịu dàng gọi tôi một tiếng, đồng thời còn đưa tay vuốt nhẹ trán tôi, đôi mắt thoáng đỏ ửng: “Rất cuộc con đã tỉnh rồi, làm mẹ lo quá.”

Tôi không khỏi có chút áy náy với cô Liêu trong cái chết của Lưu Hiểu Hiểu, nhưng dù sao bây giờ tôi cũng đang chiếm cứ thân thể của cô bé, hơn nữa trong thời gian hơn một năm tới đây tôi còn được hưởng tình thương của cha mẹ vốn thuộc về Lưu Hiểu Hiểu. Nếu được, tôi hy vọng mình có thể khiến họ lúc nào cũng vui vẻ. Vậy là tôi bèn cố nặn ra một nụ cười, gắng gọi một tiếng: “Mẹ!”

“Ngoan, ngoan lắm!” Cô Liêu đưa tay ôm mặt, gần như không nói thành lời, rồi chợt cúi đầu xuống xoay người qua hướng khác, lúc lâu sau mới ngoảnh đầu lại, đôi mắt đã đỏ ửng: “Để mẹ đi gọi điện cho cha con báo tin bình an, hai hôm nay ông ấy ở đây chăm con cả buổi tối, ban ngày lại còn cố đi làm, chắc bây giờ đang lo lắng lắm.” Nói xong lại đưa tay vuốt ve mái tóc của tôi, rồi quay sang nói với Liêu Thiến: “Cháu giúp mẹ để mắt tới Hiểu Hiểu một chút nhé!” Sau đó mới đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Đợi cô Liêu đi ra khỏi phòng, nụ cười vốn luôn hiển hiện trên khuôn mặt Liêu Thiến dần nhạt đi, khuôn mặt có vẻ không được tự nhiên cho lắm.

“Em... đã đỡ chút nào chưa?” Liêu Thiến trông có vẻ bồn chồn bất an, tôi đoán cô nàng nhất định đã làm chuyện gì đó then với

lòng, chắc không chỉ là nói xấu Minh Viễn. Tôi cố gắng ngấm lại, Liêu Thiến rốt cuộc đã có một vai diễn như thế nào trong cuộc sống của tôi nhỉ? Cô ta là con gái út của cậu tôi, lớn hơn tôi nửa tuổi, lúc thi đại học bị thiếu mất hai điểm, về sau nhờ cha tôi giúp đỡ mới được vào trường Đại học Công an trở thành sinh viên định hướng[11].

ô nàng này trông khá xinh xắn, trong trường cũng có không ít người theo đuổi. Nhưng tầm mắt cô nàng rất cao, khó khăn lắm mới chọn được một anh chàng tên là Vương Du Lâm. Anh chàng này xuất thân trong gia đình sĩ quan quân đội cao cấp, học cùng khóa với Minh Viễn, các phương diện rất ưu tú, có thể coi là kình địch của Minh Viễn. Để theo đuổi cậu ta, Liêu Thiến đã tốn không ít sức lực. Tôi đoán vừa rồi Liêu Thiến không ngừng nói xấu Minh Viễn với cô Liêu cũng là vì cậu ta.

Cô nàng này nói xấu Minh Viễn như vậy tôi đương nhiên chẳng ưa gì, nên tôi chẳng thèm để ý tới lời của cô nàng, cứ nhắm mắt giả vờ như đang nghỉ ngơi. Một lúc sau, khi cô Liêu quay trở lại, tôi mới mở mắt ra. Liêu Thiến vội vàng thừa dịp ấy chào cô Liêu một tiếng, sau đó chạy nhanh ra khỏi phòng bệnh.

Tôi phải nằm viện thêm gần một tuần mới được quay trở lại trường, vốn cô Liêu định bắt tôi nghỉ học nửa năm để ở nhà tĩnh dưỡng, nhưng tôi cuống quýt phản đối ngay. Nếu ở nhà suốt nửa năm, tôi biết phải tìm Minh Viễn thế nào chứ?

Vừa nghĩ đến chuyện này tôi liền cảm thấy đau đầu, tính cách của Minh Viễn tôi biết rõ nhất, nhìn bề ngoài thì đối xử với ai cũng rất khách sáo, thực ra ngoài mấy người thân như tôi và Lưu Giang ra, thằng bé chẳng thân thiết với ai cả. Hồi học cấp ba nó cũng từng

được không ít cô bé theo đuổi, nhưng đều né tránh hết. Với thân phận của tôi bây giờ, chỉ e còn chẳng tìm được nó.

Ngày 17 tháng 11 năm 1997, tôi lại một lần nữa bước chân vào cổng trường đại học, trở thành sinh viên năm thứ nhất của trường Đại học Công an.

Lúc này điều kiện ở trường đại học vẫn còn rất kém, căn bản không có loại phòng ký túc bốn người, một gian phòng nhỏ xíu mà có tới tám người chen chúc, nhà vệ sinh thì ở ngoài hành lang, cả một tầng dùng chung. Cô Liêu đưa tôi trở lại trường xong vẫn chưa yên tâm, còn không ngừng cầu nhàu bảo tôi về nhà ở, nhưng tôi nghiêm túc từ chối.

Tất nhiên lý do của tôi cũng rất đầy đủ, đó là tôi vừa mới vào đại học, bắt đầu làm quen với bạn bè mới, cần thích ứng với hoàn cảnh mới. Nếu tôi tỏ ra khác người, sẽ rất dễ bị các bạn học xa lánh, đến lúc đó phải cô độc mình thì rất khó chịu.

Tôi quay về đúng lúc mọi người vừa ăn cơm trưa xong, các bạn cùng phòng trong ký túc xá đều đủ mặt. Nhìn thấy tôi quay lại, một cô gái cao ráo lập tức bước tới cười hì hì nói với tôi: “Hiếu Hiếu, cậu khỏe rồi chứ, các bạn trong lớp đều lo cho cậu lắm đấy.” Cô gái này mặt mày hớn hở, khiến người ta vừa nhìn đã có thiện cảm ngay. Để tôi nhớ lại xem nào, tên cô gái này là gì ấy nhỉ... À, đúng rồi, là Uông Tiểu Viên.

Mấy người còn lại cũng bước tới giúp tôi xách đồ, tất cả đều cười hỉ hả, không khí có vẻ rất hòa hợp.

Cô Liêu thấy các bạn của tôi nhiệt tình như vậy, vẻ lo lắng trên mặt cũng dần biến mất. Rồi cô chia chỗ đồ ăn vặt đã chuẩn bị sẵn từ trước cho mọi người, còn tán gẫu với bọn họ một lúc, dặn dò tôi thêm mấy chuyện, sau đó mới về nhà.

Tuy tôi đã kế thừa toàn bộ trí nhớ của Lưu Hiểu Hiểu, nhưng đó dù sao cũng không phải là của bản thân tôi, nên đầu óc thường xuyên không phản ứng kịp, có mấy lần thậm chí không nhớ được tên của bạn cùng phòng. Ông Tiểu Viên còn lo lắng lên hỏi có phải hôm đó bị ngã, đầu tôi đã đập xuống đất hay không, sau đó nhét cuốn vở ghi chép cho tôi, bảo tôi tự ôn tập lại những kiến thức đã bỏ lỡ.

Lưu Hiểu Hiểu vốn là một cô bé háo thắng, chuyện gì cũng muốn đứng đầu, vì vậy mà mất lòng không ít người. Ít nhất tôi cũng phát hiện, trong căn phòng này ngoài Ông Tiểu Viên ra, những người còn lại đều rất khách sáo, không hề muốn làm bạn với tôi. Có điều, tôi đi ngược thời gian trở về năm 1997 này không phải là để kết bạn, Minh Viễn còn đang đợi tôi giải cứu.

Buổi tối hôm đó tôi lên hỏi Ông Tiểu Viên về chuyện của Minh Viễn, Ông Tiểu Viên lập tức kêu toáng lên: “Hiểu Hiểu, sao cậu lại cứng đầu như vậy chứ? Anh ta đã nói vậy rồi, cậu còn nghĩ đến anh ta làm gì? Không phải tớ đã nói rồi sao, cái gã Kim Minh Viễn đó cũng chỉ được cái đẹp trai một chút, à thì... đúng là rất ưu tú thật, nhưng, tớ đã nghe nói, ngay đến Thiên Nga Trắng cũng không thể cưa đổ được anh ta, cậu làm sao mà hơn được chị ta chứ.”

Tôi chẳng muốn hơn thua gì với Thiên Nga Trắng cả, chỉ muốn nói chuyện với Minh Viễn một chút thôi... Có điều Thiên Nga Trắng là ai nhỉ?

“Bạch Nhược Băng học năm ba ấy, nghe nói được công nhận là hoa khôi trong trường, cậu chưa nghe nói bao giờ sao? Cũng phải, mấy hôm trước khi có người nói tới chuyện này, cậu lại không ở đây.” Uông Tiểu Viên chân thành khuyên nhủ: “Hiếu Hiếu này, tớ cảm thấy bây giờ chúng ta vẫn còn trẻ, việc học tập mới là quan trọng nhất, đừng suy nghĩ đến những thứ khác làm gì. Cậu có nhiều thời gian như vậy, chi bằng ôn tập bài vở đi, sắp thi giữa kỳ rồi.”

Cái gì mà kỳ thi giữa kỳ chứ? Gì cơ, còn có thi giữa kỳ nữa sao?

Lúc này tác phong học tập trong trường đại học vẫn rất tốt, buổi tối khi tôi ra ngoài tìm nơi tự học thì phát hiện tất cả các phòng học đều đã chật kín, đến một chỗ trống cũng không tìm được, khiến tôi buồn bực vô cùng.

Đi lòng vòng trong trường hai vòng, nơi tự học thì không tìm được, nhưng bụng tôi lại bắt đầu réo ròi.

Thế chất của Lưu Hiếu Hiếu không được tốt lắm, vốn cô Liêu nhất quyết cũng không chịu cho cô bé vào học trường này, nhưng cô bé tính tình ương bướng, khẳng khẳng đòi làm cảnh sát, cô Liêu không làm sao khuyên được, cuối cùng đành đồng ý. May mà chú Lưu có quen người trong trường, chứ không, Lưu Hiếu Hiếu ắt không qua nổi giai đoạn huấn luyện quân sự.

Bởi vì dạ dày không tốt, mỗi bữa tôi không ăn được nhiều, nên mới một lát mà đã đói. Căng tin trong trường chắc đã đóng cửa từ lâu, tôi bèn đi ra ngoài, tìm quán ăn nhỏ trong một con ngõ, gọi mấy món mà tôi thích, rồi vừa chậm rãi ăn vừa xem sách và ghi chép bài vở.

Đang ăn vui vẻ, tôi chợt thấy có điều gì đó khác thường. Ngẩng đầu lên nhìn, trước mặt tôi có hai người đang đứng từ lúc nào chẳng hay, hai đôi mắt còn nhìn chăm chăm vào chiếc bàn của tôi. Hai người này một người tươi cười hỉ hả, người u uất hững hờ, thật đúng là lặn lội khắp nơi tìm chẳng thấy, tình cờ vô ý phát hiện ra...

“Minh Tử, chú nhìn này, chữ của cô bé này giống hệt chữ của chú vậy.” Cổ Hằng cứ như vừa phát hiện ra một đại lục mới, hét ầm lên với vẻ kinh ngạc vô cùng.

Chương 38

Hồi còn làm giáo viên tiểu học ở Trần Gia Trang tôi đã từng chuẩn bị không ít bài giảng, khi đó Minh Viễn thường thích dùng sổ giáo án của tôi để làm bảng chữ mẫu. Viết liền mười mấy năm, thế là chữ của hai cô cháu tôi trở nên rất giống nhau, tuy không giống hoàn toàn, nhưng cũng na ná tới tám, chín phần, điều khác biệt duy nhất là chữ của nó phóng khoáng và ẩu hơn một chút.

Tôi vội vàng gấp quyển vở lại, nhưng ngay sau đó lại thầm cảm thấy không ổn, tôi làm thế này chẳng phải là tỏ ra chột dạ hay sao, như thế sẽ chỉ càng khiến Minh Viễn và Cổ Hằng nghi ngờ. Thế là tôi lại chậm rãi mở quyển vở ra, làm bộ thần nhiên hết sức, còn uể oải hỏi: “Hai anh có chuyện gì vậy?”

“Là cô à?” Cổ Hằng dường như tới lúc này mới phát hiện ra tôi là ai, vẻ mặt kinh ngạc lùi về phía sau một bước, bộ dạng như thể muốn vạch rõ ranh giới với tôi vậy. Xem ra việc Lưu Hiểu Hiểu theo đuổi Minh Viễn, thằng nhóc này cũng biết, không thì sao nó lại như nhìn thấy quỷ thế này. Nói không chừng nó còn cho rằng tôi thầm yêu Minh Viễn đến nỗi học theo nét chữ của Minh Viễn ấy chứ.

Có lẽ là vì vẻ mặt của tôi quá đáng sợ, Cổ Hằng không dám nói gì nữa, mà cười khan hai tiếng rồi ra sức kéo tay Minh Viễn. Tôi cũng bắt đầu chăm chú quan sát Minh Viễn. Nó dường như đã cao thêm không ít, thân thể cũng tráng kiện hơn, đứng trước mặt tôi khiến tôi vô cớ cảm thấy có áp lực. Đường nét trên khuôn mặt không

thay đổi gì mấy so với trước kia, nhưng trong ánh mắt lại thấp thoáng một ni tang thương u uất, vẻ mặt hết sức hờ hững, cho dù là nhìn thấy tôi nó cũng chỉ hơi cau mày, chẳng nói năng gì cả.

“Ôi, Minh Tử, hình như hết chỗ ngồi rồi.” Cổ Hằng đi vòng quanh quán ăn một vòng rồi buồn bực chạy về nói, mà khi nói đôi mắt nó cứ nhìn chằm chằm vào tôi, cái ý tứ đó không cần nói tôi cũng hiểu. Nhưng tôi lại giả bộ không hiểu gì hết, một mình tôi ngồi đây thì sao nào, đồ ăn trên bàn tôi đã ăn hết thì sao nào, ai nói tôi nhất định phải nhường chỗ cho chúng chứ.

Tôi trợn trừng mắt lên nhìn lại Cổ Hằng, để xem nó có dám mở miệng bắt tôi đi không.

Không ngờ người lên tiếng lại không phải là Cổ Hằng, mà là Minh Viễn vốn đứng bên cạnh không nói gì từ nãy đến giờ: “Vậy thì ngồi ghép thôi.” Vừa nói, nó vừa bước tới ngồi xuống bên cạnh tôi, dáng vẻ tự nhiên như ở nhà vậy. Khi tôi còn đang ngây ra đó, nó đã thản nhiên gọi nhân viên phục vụ của quán ăn đến và gọi món ăn rồi.

“...Ừm, thêm một đĩa cá chạch xào lăn nữa đi...” Sau khi đã gọi được mấy món ăn, nó dường như lại chợt nhớ ra điều gì đó, liền bổ sung thêm. Cậu nhân viên phục vụ kia cũng lẩm bẩm, chỉ sang phía tôi nói: “Úi, thật tiếc quá, hai suất cá chạch cuối cùng của quán hôm nay đã bị cô em này gọi mất rồi, ồ, mà cũng ăn hết cả rồi thì phải.”

Anh có thể bớt lăm lòi như vậy được không hả, bây giờ thì hay rồi, bốn con mắt đang nhìn chăm chăm vào tôi, cứ như tôi là quý đỏi đầu thai vậy.

Tôi làm bộ như không nhìn thấy mấy ánh mắt ngạc nhiên kia, mà cúi đầu tiếp tục xem sách và ghi chép bài vở, coi họ như không tồn tại. Minh Viễn và Cổ Hằng thấy tôi không để ý tới họ, cũng không chủ động bắt chuyện với tôi, mà bắt đầu ngồi tán gẫu. Một lát sau nhân viên phục vụ mang thức ăn lên, hai người vừa ăn vừa nói chuyện, cũng khá náo nhiệt.

Chẳng bao lâu sau, tôi đột nhiên nghe thấy Cổ Hằng hình như đang nói về tôi: "...Chú có cảm thấy cô bé Lưu Hiểu Hiểu này hôm nay có vẻ hơi

Tôi vội vàng dỏng tai lên nghe, động tác viết lách cũng lập tức ngừng lại. Nhưng Minh Viễn không trả lời, Cổ Hằng lại tiếp tục lăm băm một mình: "Tuy vẫn hay nhìn lén chú, nhưng ánh mắt dường như không giống với trước đây. Biết nói thế nào nhỉ, trước đây thì có vẻ như nhất quyết giành được, còn bây giờ thì hình như là hơi... hơi là lạ, úi chà, anh cũng không nói rõ được..."

Xem ra, được huấn luyện chuyên nghiệp đúng là khác thật, trước đây Cổ Hằng làm gì biết xem ánh mắt người ta đâu, bây giờ thì nói năng đâu ra đấy, tôi cảm thấy nếu cứ bị nó chiếu X quang thêm mấy lần nữa, chắc bản thân sẽ chẳng còn chỗ nào mà trốn tránh. Huống

chi, bên cạnh nó còn có phiên bản tăng cường kèm theo cả tia laser, tôi cảm thấy mình bây giờ không biết nên đặt tay đặt chân vào đâu mới phải.

Thôi được rồi, đành thu dọn đồ đạc rồi lui đi cho nhanh vậy. Tôi vội vàng cất sách vở vào cặp, chuẩn bị gọi nhân viên phục vụ tới tính tiền, lại chợt nghe Minh Viễn nói: "...Hai hôm nữa em định đi Bắc Kinh một chuyến, chuyện ở đây anh lo giúp em nhé!"

"Sao tự nhiên chú lại muốn đi Bắc Kinh thế?" Cổ Hằng dường như cũng rất kinh ngạc.

Đúng thế, sao nó tự nhiên lại muốn đi Bắc Kinh làm gì? Minh Viễn chợt nở một nụ cười hiếm thấy, trong khoảnh khắc đó dường như có một làn gió xuân mát mẻ thổi qua, đưa Minh Viễn ngày xưa của tôi trở lại.

"Mấy hôm nữa là sinh nhật cô em, em muốn đến nhà cũ của cô ở Bắc Kinh xem thử..."

Như có một tiếng sấm nổ giữa trời quang! Thằng bé này sao tự nhiên lại nảy sinh suy nghĩ kỳ quái này chứ, đang yên đang lành đi Bắc Kinh làm gì? Nó mà tới Bắc Kinh, mọi chuyện không phải sẽ bị lộ tẩy hay sao? Ngay đến người cô thân thiết nhất cũng biến thành đồ giả, đến lúc đó liệu nó có chịu đựng được không? Lỡ như có vấn đề gì về tâm lý, tôi phải làm thế nào mới có thể giúp nó trở lại bình thường?

"Này, sao cô chưa đi vậy?" Cổ Hằng dường như tới lúc này mới phát hiện ra tôi vẫn còn đứng bên cạnh, bèn hỏi giọng nghi hoặc.

Minh Viễn cũng ngẩng đầu lên nhìn tôi, ánh mắt mờ mịt khó hiểu, khiến tôi không cách nào nhìn thấu.

Tôi để tiền lên bàn, rồi cầm chiếc cặp lên chạy nhanh ra ngoài quán ăn.

Suốt cả buổi tối hôm đó tôi đều suy nghĩ về vấn đề nghiêm trọng này, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể cản được Minh Viễn đi Bắc Kinh đây? Tôi nằm trên giường lăn qua lăn lại, nhưng nghĩ mãi vẫn chẳng ra được cách nào. Tính cách của Minh Viễn tôi biết rất rõ, ngang ngạnh vô cùng, đã quyết định chuyện gì thì dù có chín con trâu cũng không thể kéo lại được. Nếu cứ tiếp tục thế này, khéo tôi lại tức lên mà bực bực hết mọi chuyện với nó mất.

Nhưng tôi rất nhanh đã gạt phắt suy nghĩ này đi, đến lúc đó tôi phải giải thích như thế nào về sự xuất hiện của mình, chẳng lẽ lại khai lão Chương ra? Sau đó thì nói nó là con cháu nhà Thần, đến nhân gian này để trải nghiệm cuộc sống, rồi sau khi xong xuôi nó sẽ lại được trở về Thiên giới hưởng thụ cuộc sống xa hoa kia... Không phải tôi có ý kiến gì đâu, nhưng nghe sao cứ giống như tình tiết trong tiểu thuyết quá...

Mà nếu Minh Viễn biết nó chẳng qua chỉ là nhiệm vụ của tôi, nói không chừng tâm lý lại càng có vấn đề hơn...

Thế là sáng sớm hôm sau, tôi mang theo đôi mắt gấu mèo leo lên tàu hỏa tới Bắc Kinh. Trước khi đi tôi có để thư lại cho cô Liêu, nói tâm trạng của mình không tốt, muốn ra ngoài thư giãn một chút.

Tuy biết cô sẽ lo lắng, nhưng tôi quả thực không thể nói thật với cô. Nếu không, nhờ cô Liêu mà tức giận, nói không chừng lại hiểu lầm Minh Viễn, rồi chèn ép nó thì hỏng.

Tôi thề là tôi mới chỉ nhắc đến địa chỉ của mình ở Bắc Kinh với Minh Viễn một lần, mà đó còn là do Lưu Giang vô ý hỏi tới nên tôi mới trả lời qua loa, nào ngờ trí nhớ của thằng bé lại tốt đến vậy, đã bao nhiêu năm trôi qua mà vẫn chưa quên.

May mà chỗ này cách Bắc Kinh không xa, ngồi tàu hỏa gần mười tiếng đồng hồ, tôi đã thuận lợi đến được thủ đô. Sau đó, tôi lại nhanh chóng tìm một nhà trọ ở ngay trong ngõ Hòa Bình đã cố ý tìm một căn phòng có tầm nhìn tốt nhất, mở cửa sổ ra, vừa hay có thể nhìn rõ mọi tình hình ở mấy con đường gần đó, bất kể Minh Viễn đi tới từ hướng nào, tôi đều có thể nhìn thấy.

Tôi ở đây ôm cây đợi thỏ một ngày, quả nhiên đã đợi được Minh Viễn.

Trời lạnh thế này, vậy mà Minh Viễn chỉ mặc một chiếc áo len mỏng manh cùng một chiếc quần bò đã giặt đến bạc màu, đang chậm rãi đi về hướng con ngõ. Chắc nó mới tới đây lần đầu, vừa đi vừa ngó nghiêng bốn phía, hình như muốn ghi nhớ hết mọi cảnh vật xung quanh lần đầu.

Tôi vội vàng đóng cửa sổ lại, chạy xuống dưới, lúc sắp chạy đến bên ngoài con ngõ thì dừng lại chỉnh sửa quần áo một chút, điều chỉnh hơi thở, để mình trông có vẻ như vừa từ trong ngõ bước ra.

Vừa bước ra ngoài ngõ, tôi liền nhìn thấy Minh Viễn đang ở cách đó chừng mười bước chân. Lúc này nó còn đang nhìn trái nhìn phải, nhất thời không chú ý tới tôi.

“Này, Kim Minh Viễn!” Tôi cố gắng chào với vẻ tự nhiên hết cỡ, trên khuôn mặt là một nụ cười tươi, đáng vẻ vừa ngạc nhiên vừa vui mừng: “Vừa nãy đã cảm thấy hình như là anh rồi, không ngờ lại đúng thế thật. Sao anh cũng tới Bắc Kinh thế?”

Minh Viễn đứng đó không động đậy, lặng lẽ nhìn tôi, trong mắt là một tâm trạng khó có thể miêu tả bằng lời, hình như là bất ngờ, nhưng lại giống như thư thái, mà càng nhiều hơn là một thứ gì đó mà tôi không cách nào hiểu được. Có phải nó đã biết gì rồi không nhỉ, ý tôi là... liệu nó có nghĩ tôi vẫn chưa chịu bỏ cuộc, cho nên mới lặn lội đường xa đến tận Bắc Kinh để đón đường nó thế này hay không.

“Em... Nhà cũ của em ở đây.” Tôi lè lưỡi liếm bờ môi khô nẻ của mình, vội vàng giải thích: “Nhà bà ngoại em ở trong con ngõ này, nên em tới thăm bà. Đúng rồi, sao anh lại tới đây thế? Ở đây toàn là nhà cũ thôi, chẳng có gì hay để xem đâu.”

Minh Viễn hơi cúi đầu xuống, giấu kín mọi tâm trạng: “Anh... Trước đây cô cũng ở chỗ này, cho nên anh tới xem thử. Có lẽ ở đây có người quen biết cô.” Tôi chú ý thấy bàn tay nó đang nắm chặt lại, còn hơi run lên, dường như đang cố kìm nén điều gì đó. Có phải tôi đã xuất hiện đột ngột quá không nhỉ?

“Không có đâu, không có đâu!” Lời vừa ra khỏi miệng tôi liền hối hận ngay, chỉ muốn cầu cho mình một cái, sao bây giờ tôi lại vụng như vậy chứ, đành vội vàng bổ sung: “Ý em là, chỗ này tuy toàn là nhà cũ, nhưng các hộ đều mới dọn tới đây, đa số là không quen những người đã ở đây từ nhiều năm trước đâu. Anh muốn tìm ai? Hay là để em giúp anh đi hỏi bà ngoại em, có khi bà lại biết đấy.”

“Sao em lại biết cô của anh đã ở đây từ rất nhiều năm trước?” Minh Viễn hỏi, nhưng vẫn không ngẩng đầu lên, giọng nói nghe hơi là lạ.

Sao tôi hay nói những lời ngu ngốc thế nhỉ? Bị hỏi một câu như vậy tôi liền ngây ra, không biết nên trả lời thế nào.

“Nhưng em nói cũng không sai.” Minh Viễn ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt bất ngờ lại mang theo một nét cười nhàn nhạt: “Cô của anh đúng là đã ở đây từ rất nhiều năm trước. Ừm, khi cô đi là năm 1981, lúc đó có lẽ em còn chưa ra đời nữa kia. Tên của cô là... Chung Tuệ Tuệ.”

Nó nói ra tên của tôi từng chữ, từng chữ một, theo giọng nói của nó, trái tim tôi cũng bất giác run lên.

Con ngõ rất yên tĩnh, gió lạnh từ trong ngõ thổi ra, khiến mái tóc của tôi tung bay, dính cả vào khuôn mặt nó.

Tôi vội vàng vuốt lại mái tóc của mình, rồi ấp úng nói thêm một câu: “Đợi quay về em sẽ giúp anh hỏi bà ngoại em xem, bà nhất định sẽ biết đấy.”

Minh Viễn chỉ “ừ” một tiếng, không hỏi han gì thêm, cũng không đòi phải tự mình đi hỏi bà ngoại tôi. Tôi rất cuộc cũng có thể thở phào, nhưng để đề phòng nó còn đi tiếp vào bên trong, tôi lại vội vàng hỏi: “Đúng rồi, anh trọ ở đâu vậy?”

Nó liếc nhìn vào trong ngõ một chút, rồi lại nhìn qua phía tôi.

Có lẽ mình đã quá vội vàng rồi, tôi nghĩ, nó lặn lội đường xa tìm tới tận Bắc Kinh, dù có thế nào thì cũng muốn tới thăm nơi tôi đã từng sinh sống. Nhưng vấn đề là, lỡ mà lộ ra sơ hở thì tôi phải làm sao đây?

“Anh... muốn vào đó xem thử sao?” Tôi hơi do dự một chút, rồi khẽ hỏi, đồng thời né người qua một bên, nhường một nửa con đường cho Minh Viễn.

Minh Viễn lảng lảng đứng im tại chỗ chừng mấy giây, sau đó lắc đầu, thân thể dường như vừa thả lỏng, nét mặt cũng trở nên hết sức dịu dàng: “Thôi, trước đây cô của anh cũng chưa từng dẫn anh tới đây, có lẽ, cô cũng không hy vọng anh tới đây tìm cô.”

Đã suy nghĩ thông suốt như vậy, việc gì còn phải trốn học mà chạy đến đây chứ, hại tôi cũng phải theo nó bên ba một hồi. Trong lòng thằng nhóc này rất cuộc đang nghĩ gì thế không biết.

“Lúc nào thì em về?” Minh Viễn đột nhiên hỏi, không đợi tôi trả lời, nó đã lại nói tiếp: “Đến lúc đó chúng ta sẽ về cùng nhau luôn!”

“ ... ”

Tôi nghĩ, có lẽ tôi nên cảm thấy vui mừng mới đúng, tôi rất cuộc đã có thể tiếp cận nó rồi, kế hoạch ngăn cản nó sau này cũng có thể từ từ triển khai. Nhưng, tại sao tôi lại luôn cảm thấy trong chuyện này có gì đó không đúng lắm?”

Không phải tất cả mọi người đều nói Kim Minh Viễn rất cao ngạo, rất lạnh lùng, rất khó tiếp cận sao? Đáng lẽ nó phải hết sức xa lánh tôi mới đúng chứ?

Sao mọi thứ hình như đều rối tung rối mù lên thế này...

Chương

Ngày hôm sau tôi đi tìm Minh Viễn theo địa chỉ mà nó đã đưa, rồi kể cho nó nghe những câu chuyện về Chung Tuệ Tuệ, về người nhà họ Kim mà mình đã chuẩn bị sẵn từ trước. Minh Viễn nghe rất nghiêm túc, thậm chí còn không ngắt lời tôi lần nào, vẻ mặt điềm nhiên mà hờ hững.

Tâm trạng tôi lúc này hơi là lạ, dù sao nói dối cũng chẳng phải chuyện dễ dàng gì, huống chi, trước mặt tôi còn là Minh Viễn. Bắt đầu từ năm nó mười bốn tuổi, tôi đã rất ít khi có thể nói dối được nó nữa rồi.

Bởi vì đã sắp đến kì thi giữa kỳ, Minh Viễn nói cần phải mau chóng trở về, thế là chúng tôi bèn mua luôn vé tàu tối hôm đó. Vừa khéo gặp lúc cuối tuần, người đi tàu hỏa nhiều vô kể, chúng tôi đều phải ngồi ghế cứng, khó tránh khỏi có chút bất tiện, vốn là chiếc ghế dành cho hai người ngồi, vậy mà lại có tới ba người chen chúc nhau, hết sức khó chịu.

Sức khỏe của Lưu Hiểu Hiểu vốn không tốt lắm, nên tôi mới lên tàu được một lúc thì bắt đầu chóng mặt, chẳng bao lâu mí mắt đã sụp xuống, chìm vào giấc ngủ say. Trong cơn mơ màng, tôi bị tiếng hò hét gọi xuống tàu của nhân viên tàu hỏa làm tỉnh giấc. Mở mắt ra nhìn, tôi mới phát hiện cả người mình gần như đã ở trên người Minh Viễn rồi, đầu thì gối lên đùi Minh Viễn, bàn tay nắm lấy ống quần

nó, khoe miệng ướt nhẹp, đưa tay lên sờ, nước dãi đã chảy ra từ lúc nào chẳng hay, khiến quần của Minh Viễn bị ướt cả một mảng.

Thật mất mặt quá đi! Tôi lúng túng lần mò chiếc khăn tay, nhưng vừa mới động đây một chút, người ở phía trên đã vỗ nhẹ vào đầu tôi, khẽ nói: “Đừng ngộ nguây, còn chưa tới đâu.”

Tôi không khỏi ngây người ra như bị điểm huyết, tâm trạng kỳ lạ vô cùng. Người trên đầu tôi rõ ràng là chú nhóc từng được tôi hết lòng nâng niu bảo vệ, vậy mà giờ đây đã trở thành một chàng trai cao lớn tráng kiện, còn tôi thì lại trở thành một con nhóc bệnh tật ốm yếu chẳng biết làm gì cả. Với bộ dạng của tôi bây giờ, phải làm thế nào mới có thể ngăn cản được việc mà nó sắp làm đây?

Quan trọng hơn, tôi chẳng hề hay biết mấy năm nay nó đã sống thế nào, thậm chí còn không thể hiểu giờ trong lòng nó đang suy nghĩ gì. Thế nên, tôi hoàn toàn không thể nhìn ra có một ngày nó sẽ trở thành một tên tội phạm giết người như trong lời kể của lão Chương.

Tôi mơ mơ màng màng suy nghĩ một hồi, rốt cuộc lại không kiềm chế nổi, đôi mắt trĩu xuống, tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Khi về đến tỉnh lý thì trời đã sáng hẳn, chỗ bị ẩm trên quần Minh Viễn lại càng rõ ràng hơn, khuôn mặt tôi đã sắp có thể tráng trụng đến nơi rồi, nhưng Minh Viễn dường như căn bản không nhìn thấy, vẫn thản nhiên xách hành lý của chúng tôi rảo bước đi về phía trước. Tôi cũng không biết nên nói gì, đành vội vã bước theo sau.

Chúng tôi cùng ăn sáng trên con đường nhỏ ở cổng sau của trường học, sau đó Minh Viễn đưa tôi về đến tận cửa ký túc. Tôi cúi đầu cảm ơn, rồi đón lấy túi hành lý chuẩn bị về phòng mình, chợt nghe Minh Viễn cất tiếng từ phía sau: “Nếu em không có nơi nào để tự học, hãy đến tòa nhà giảng đường số ba tìm anh.”

“Gì cơ?” Tôi hơi ngẩn ra một chút, vẫn chưa phản ứng kịp.

Minh Viễn xoay người lại, giọng nói vang tới từ phía xa: “Bảy giờ tối nay anh sẽ đợi em bên dưới tòa nhà giảng đường.”

Tôi đã hoàn toàn ngây ra.

Xách theo hành lý mơ mơ màng màng đi vào trong lý túc, mới đi được mấy bước, chợt nghe sau lưng có tiếng bước chân dồn dập vang lên, rồi sau đó vai tôi chợt bị ai đó vỗ mạnh, khiến tôi sợ run bắn cả lên. Hoảng hồn ngoảnh đầu lại, hóa ra người đứng phía sau tôi là Ưng Tiểu Viên. Tối lúc này tôi mới dám thở phào một hơi, đưa tay lên vuốt ve nơi trái tim vẫn còn đang đập thình thịch không ngừng, uể oải nói: “Bà cô ơi, định lấy mạng tôi hay sao vậy?”

“Đừng giả bộ nữa!” Ưng Tiểu Viên chẳng có chút tình thần thương hoa tiếc ngọc nào, vội vàng hỏi: “Vừa rồi tớ nhìn nhầm hay sao vậy, là Kim Minh Viễn đưa cậu về sao? Cậu và anh ta...” Ánh mắt cô nàng dừng lại trên túi hành lý của tôi, sau đó liền trở nên vừa ám muội vừa lo lắng: “Thế này... Hai người làm thế này không được tốt lắm thì phải, cậu mới bao nhiêu tuổi chứ...”

Tôi tức đến méo cả miệng, cô nàng này thật biết suy nghĩ linh tinh, nếu chuyện này mà đồn ra ngoài, tôi... tôi cũng không biết nên làm thế nào nữa.

“Đừng có ăn nói linh tinh!” Tôi lập tức phủ nhận với giọng quả quyết: “Bà cô của tôi ơi, đầu óc cậu có thể cao hơn một chút được không vậy, đừng có cả ngày suy nghĩ đến mấy thứ thấp kém như nam hoan nữ ái gì đó. Tớ với Minh... Kim Minh Viễn chỉ là gặp nhau giữa đường, rồi người ta tốt bụng đưa tớ về thôi. Cậu đã hiểu chưa hả?”

Uông Tiểu Viên không trả lời, chỉ cười mờ ám, rõ ràng mấy lời này của tôi có nói cũng như không.

“Thôi được rồi, được rồi.” Tôi cảm thấy muốn nói rõ chuyện này với một cô gái trẻ tuổi ưa hóng chuyện như Uông Tiểu Viên là không thể, hơn nữa lúc này tôi còn đang buồn ngủ vô cùng, bèn ngáp dài một cái, nói: “Dù sao cậu cũng đừng có nói linh tinh, nếu không tớ làm sao mà sống tiếp ở cái trường này được.”

Uông Tiểu Viên gật đầu thật mạnh, dáng vẻ như rất thông cảm cho tôi. Tôi rất hoài nghi khả năng bảo mật của cô nàng này, nhưng dù sao thì tôi cũng không thể trối cô nàng vào một chỗ mà trông coi được, đành tạm vứt chuyện này qua một bên, đi thẳng vào phòng rồi đổ gục xuống giường.

Tôi ngủ một mạch đến tận trưa, Uông Tiểu Viên đã gọi cơm cho tôi, hộp cơm vẫn còn bốc hơi nghi ngút. Tôi rất cảm động trước sự chu đáo của cô bạn tốt này, vừa ăn cơm còn vừa không ngớt cảm ơn, khiến cô nàng không kìm được phải cảm thấy xấu hổ. Mấy nữ sinh cùng phòng khác đều có thái độ lãnh đạm với tôi, thấy hai người

bọn tôi thân thiết với nhau như vậy, hình như đều có vẻ không thích. Trong đó có một cô nàng tên là Ngô San còn hậm hực trừng mắt nhìn tôi mấy lần, chẳng biết rốt cuộc tôi đã có chỗ nào làm mất lòng cô ta nữa.

Sau khi ăn cơm xong, Ônng Tiểu Viên mới lên nói với tôi, sáng nay Minh Viễn có gọi điện thoại tới phòng chúng tôi, nghe nói tôi còn đang ngủ, bảo để tôi ngủ tiếp, rồi còn nhờ Ônng Tiểu Viên gọi cơm trưa cho tôi... Tôi đã phải hết sức giấu giếm, khó khăn lắm mới chặn được miệng Ônng Tiểu Viên, kết quả là chỉ một cú điện thoại đã làm lộ tẩy tất cả. Thằng nhóc này cố ý chơi tôi hay sao chứ?

“Nhưng như thế thì liên quan gì tới Ngô San nào? Chẳng lẽ cậu ấy cũng...” Tôi cảm thấy đầu óc mình hình như có chút mơ hồ, quả thực không thể làm rõ được suy nghĩ kỳ quái của mấy cô cậu thanh niên nam nữ. Quãng thời gian trước khi Lưu Hiểu Hiểu theo đuổi Minh Viễn, tôi nhớ Ngô San cũng đâu có phản ứng gì.

“Chẳng qua là vì thấy gai mắt thôi.” Ônng Tiểu Viên hoàn toàn không để ý tới tâm trạng của tôi, cười hì hì nói thẳng: “Cậu thử xem lại cậu đi, chẳng qua là hơi dễ coi một chút thôi, thành tích thì chẳng có gì xuất sắc, thân thể lại yếu như vậy, nếu không vì trong nhà có quan hệ, căn bản chẳng vào được trường chúng ta. Mọi người vốn đã không ưa gì việc cậu đi cửa sau rồi, mà cậu lại còn chơi trội, vừa vào trường đã đòi theo đuổi Kim Minh Viễn, ai chẳng muốn thấy cậu bị bẽ mặt. Cho nên, việc theo đuổi của cậu càng không thuận lợi, mọi người lại càng thấy khoái. Thế mà kết quả lại thành ra như bây giờ đây, mấy người Ngô San cảm thấy không thoải mái cũng là rất bình thường.”

Mấy cô bé này thật đúng là, lòng dạ không thể rộng lượng hơn một chút hay sao?

“Thế cậu thì sao, cậu không muốn thấy tớ bị bẽ mặt à?” Tôi cảm thấy cô bé Uông Tiểu Viên này đúng là rất thú vị, trong lòng có sao thì nói vậy, không hề ngần ngại chút nào.

“Cậu nghĩ tớ cũng ấu trĩ như bọn họ chắc?” Uông Tiểu Viên thoáng bĩu môi, rồi nhìn tôi bằng ánh mắt xem thường, sau đó lắc đầu rời đi.

Ăn cơm xong, tôi vội vàng gọi điện cho cô Liêu báo tin bình an. Trước đó khi để lại thư cho cô tôi đã nói mình ra ngoài cùng bạn bè, tuy cô có oán trách đôi câu, nhưng cũng không lo lắng lắm. Lúc này nghe nói tôi đã bình an quay về, cô cũng thở phào một hơi, lại dặn dò tôi phải chịu khó uống thuốc, chú ý nghỉ ngơi...

Tin đồn về tôi và Minh Viễn tạm thời mới chỉ lan truyền trong ký túc, nên buổi chiều khi tôi đi học, ngoại trừ phụ đạo viên có tới tìm tôi để nói chuyện về việc tôi tự tiện rời trường, các bạn khác trong lớp đều không có biểu hiện gì khác thường. Nhưng tôi đoán, với bản tính ưa hóng chuyện của các cô nàng, chuyện này rất nhanh sẽ được thêm mắm dặm muối, để rồi lọt vào tai tất cả mọi người trong trường. Phải biết rằng trong ngôi trường này Minh Viễn cũng có không ít fan hâm mộ.

Buổi tối, tôi do dự không biết có nên tới tòa nhà giảng đường số ba hay không, đến khi trời đã tối hẳn, kim giờ trên chiếc đồng hồ

đeo tay cũng sắp chỉ vào số bảy, tôi rút cuộc đã không ngồi yên nổi nữa. Phần lớn mọi người trong phòng đã ra ngoài tự học, chỉ còn lại Ngô San, Đồng Thúy Vân và tôi. Đồng Thúy Vân xưa nay không ưa nói chuyện, Ngô San thì có vẻ ghét tôi, nên tôi ở trong phòng cứ giống như đang phải chịu tội vậy.

Thôi cứ ra ngoài. Tôi vừa mới đứng dậy với lấy chiếc cặp chuẩn bị xuất phát, chợt nghe tiếng chuông điện thoại trong phòng vang lên. Ngô San đang định đứng dậy đi nghe điện thoại, tôi đã vội vàng chạy tới trước mặt cô ta nhắc điện thoại lên, miệng nói: “Là điện thoại của tôi.”

Ngô San lạnh lùng liếc mắt nhìn tôi, rồi có chút không vui ngồi xuống. Đồng Thúy Vân vẫn chăm chú vào cuốn sách trong tay, thậm chí còn chẳng buồn ngược lên nhìn lần nào.

“Sao còn chưa tới vậy?” Minh Viễn dường như biết trước người nhắc điện thoại là ai, ngay đến tên cũng không hỏi, đã mở miệng chất vấn tôi rồi.

Tôi rõ ràng là còn chưa nói gì cơ mà.

Tôi liếc nhìn qua phía Ngô San một chút, cô ta đang cầm quyển sách trong tay, nhưng thỉnh thoảng vẫn ngó qua phía tôi, nét mặt chẳng có vẻ tốt đẹp gì. Tôi thật sự không muốn ở lại đây thêm chút nào nữa, liền vội vàng nói: “Tới ngay đây.” Sau đó tôi liền gác máy, sách cặp lên chạy luôn ra ngoài cửa.

Khi tôi đến ngoài cửa tòa nhà giảng đường số ba, quả nhiên nhìn thấy Minh Viễn đang ở đó, trên người mặc một chiếc áo khoác màu xanh lá khá rộng, thần thờ dựa lưng vào chiếc cột ở ngay cạnh cửa. Bên cạnh có không ít người quỳnh thoảng có vài nữ sinh chỉ chỉ trỏ trỏ nói cười, nhưng nó dường như không hề để ý.

Tôi dừng lại ở chỗ Minh Viễn chừng mười bước chân, say sưa nhìn nó. Chỉ khi ở nơi mà nó không nhìn thấy, tôi mới dám ngهنh ngang quan sát nó thế này. Chúng tôi đã sống cùng nhau suốt mười ba năm, tôi không ngừng cố gắng để biến nó trở nên vừa chính trực vừa lương thiện, tôi đã phải bỏ ra rất nhiều công sức để nó cảm nhận được tình yêu của tôi. Mà nó cũng không ngừng trưởng thành theo những điều mà tôi kỳ vọng, trở nên ngoan ngoãn, chân thành, lương thiện và chính trực, nhưng tại sao kết quả lại thành ra như vậy chứ?

Tôi không thể hiểu nổi, không thể tin nổi, có lúc, tôi thậm chí còn không kìm được sự kích động trong lòng, muốn lao tới túm lấy cổ áo nó, hỏi nó xem tại sao lại như vậy. Nhưng...

Nhưng tôi còn chưa kịp cảm khái thêm, thì đã bị Minh Viễn phát hiện ra tôi rồi. Nó rào bước đi về phía tôi, chỉ vài bước là đã tới, rồi đưa tay đón lấy chiếc cặp trong tay tôi. Nó không trách móc gì về việc tôi đã bắt nó phải đợi lâu như vậy, chỉ dịu dàng nói: “Chúng ta vào trong thôi!”

Cho dù tôi có ngốc hơn thì cũng cảm giác được có điều gì đó không đúng lắm, có lẽ tôi nên hỏi thẳng Minh Viễn nó rốt cuộc có ý gì. Nhưng, lỡ như nó nói là nó thích tôi, vậy tôi phải làm sao đây?

Tuy đối tượng mà nó thích thực ra là Lưu Hiểu Hiểu, nhưng, tôi vẫn sẽ cảm thấy xấu hổ vô cùng. Lỡ như tôi nhất thời kích động mà

từ chối nó, có trời mới biết thằng bé này sẽ gây ra những chuyện gì.

Cầu thang bên trong rất tối, nó khoác chiếc cặp trên lưng đi phía trước, thỉnh thoảng lại nhắc nhở tôi phải chú ý các bậc cầu thang, khi tới chỗ rẽ còn cẩn thận quay lại đỡ lấy tôi.

Thằng bé cẩn thận chu đáo thế này, chả trách lại có nhiều cô nàng say nó như điên đảo.

Nó dẫn tôi đi một mạch tới căn phòng cuối cùng ở phía đông tầng ba, sau đó móc chìa khóa ra mở cửa phòng. Đèn bật lên, tôi mới phát hiện thì ra bên trong là một căn phòng làm việc, phòng rất rộng nhưng chỉ có bốn chiếc bàn cùng vài chiếc ghế, trống trải mà tĩnh lặng.

“Sau này chúng ta sẽ học ở đây.” Minh Viễn nói, đồng thời đi về phía chiếc bàn trong cùng, đặt chiếc cặp của tôi lên trên đó: “Em ngồi đây nhé!”

Tôi để ý thấy nó nói là “chúng ta”, cũng tức là, nó... nó cũng sẽ ở đây cùng tôi ư?

Chương 40

Không biết nó lại lần mò đâu ra được một chiếc cốc, rót cho tôi một cốc trà nóng, sau đó liền ngồi xuống trước chiếc bàn đối diện với tôi. Rồi nó chột ngẩng đầu lên, hơi cau mày hỏi: “Sao còn chưa ngồi vậy?” Dáng vẻ của nó tự nhiên như thế tôi vốn nên ngồi vào chỗ đó vậy.

Tôi rất do dự, cũng rất khó xử.

Tôi cảm thấy nếu tôi mà ngồi xuống, tất cả mọi chuyện sẽ trở nên không thể khống chế được. Tôi vốn không phải là một người giỏi khống chế cục diện, huống chi, trước mặt tôi bây giờ không phải ai khác, mà là thằng nhóc từ nhỏ đã tinh quái đến mức khiến người ta phải thâm sợ hãi trong lòng.

Chúng tôi từng sống cùng nhau bao nhiêu năm, tuy bây giờ bộ dạng của tôi đã khác hẳn trước kia, nhưng vẫn có rất nhiều chỗ dễ lộ ra sơ hở, chẳng hạn như giọng điệu và thói quen khi nói chuyện, rồi ánh mắt khi nhìn người ta, hoặc là một số động tác nhỏ đặc biệt, và còn cả nét chữ gần giống như hệt của hai chúng tôi... Liệu nó có cảm thấy có điều gì đó khác thường, rồi hoài nghi, thậm chí là phát hiện ra thân phận thật của tôi không...

Nghĩ đến đây tôi bắt đầu cảm thấy có chút sợ hãi, cô gái mà mình thích hóa ra là người cô đã nuôi mình từ nhỏ, chuyện này đúng là

quá hoang đường! Nếu chuyện thật sự phát triển đến mức đó, tôi cảm thấy cho dù là một người tâm lý bình thường cũng rất dễ nảy sinh vấn đề, huống chi là một người nhạy cảm như Minh Viễn. Tới lúc ó nhỡ nó thật sự muốn làm chuyện gì xấu, tôi cũng thực sự chẳng có tư cách gì để ngăn cản.

Trong khi tôi còn đang miên man suy nghĩ, cửa phòng chợt bị đẩy ra, Cổ Hằng và một cậu con trai xa lạ đột nhiên xuất hiện. Hai người bọn họ vốn đang vừa nói vừa cười, nhưng vừa nhìn thấy tôi, âm thanh đột nhiên im bật, giống như cổ họng chợt bị người ta túm lấy, trên khuôn mặt cũng tràn ngập vẻ kinh ngạc và bất ngờ.

Tôi bị sự xuất hiện của bọn họ làm cho giật nảy mình, liền ngồi phịch ngay xuống ghế. Minh Viễn chẳng buồn ngẩng đầu lên, tiện tay đưa cho tôi một cuốn sổ, chậm rãi nói: “Trong này là một số ghi chép của anh hồi học năm thứ nhất, có đánh dấu những chỗ trọng điểm, em cứ xem cho kỹ, rồi anh sẽ giảng thêm cho em.”

Cổ Hằng và cậu con trai lạ mặt kia lại càng kinh ngạc hơn, miệng há hốc đến nỗi không sao khép lại được, rồi họ đá nhau một cái, sau khi cùng kêu oai oái mấy tiếng, cả hai mới kích động lao vào phòng, ôm ngay lấy đầu Minh Viễn, lớn tiếng kêu: “Minh Tử, chú cũng tệ quá đi, không ngờ lại giấu cả anh em như vậy, có còn là người nữa không? Có còn là người nữa không?”

Minh Viễn tuy bị ôm đầu, nhưng tay chân vẫn rất linh hoạt, cũng không biết nó làm thế nào mà loáng cái đã gạt được tay Cổ Hằng ra, sau đó đứng dậy, đánh nhau loạn xạ với cậu con trai kia. Có thể nhìn ra, bản lĩnh của cậu con trai kia không kém, dáng người lại cao, tay chân hết sức nhanh nhẹn, góc độ tấn công cũng rất tinh quái, hai người đấu đá một hồi vẫn không phân thắng bại.

Trong kí ức của Lưu Hiểu Hiểu, Minh Viễn hình như từng đoạt giải quán quân võ tự do toàn trường, cậu con trai này có thể đánh ngang tay với Minh Viễn, tuyệt đối không phải là hạng vô danh. Nhưng Lưu Hiểu Hiểu hình như chưa từng gặp qua người này, tôi lại càng không biết cậu ta là ai.

Khi hai người họ đang đánh nhau bất phân thắng bại, Cổ Hằng lén lút đi tới bên cạnh tôi, cười hì hì nhỏ giọng nói: “Cô em là Lưu Hiểu Hiểu phải không? Hà hà, được lắm, không ngờ lại có thể cưa đổ được Minh Viễn, trong cả cái trường này cô em mới là người đầu tiên đấy.”

Tôi ngượng ngùng không biết nên nói gì mới phải, cuối cùng cũng nghiêm mặt lại, tức tối nói: “Anh đừng có nói linh tinh, em và Kim Minh Viễn không có quan hệ đó.”

“Được rồi, được rồi, hai người không có quan hệ đó.” Cổ Hằng cứ cười hềnh hếch không ngừng, rồi lại đưa mắt ngó về phía hai người đang đánh nhau kịch liệt kia. Khi tôi cho rằng nó sẽ không tiếp tục dây dưa vấn đề này nữa, chợt nó cất tiếng hỏi: “Thế hai người rốt cuộc có quan hệ gì vậy? Minh Tử có thể dẫn một cô gái không có quan hệ gì với nó tới đây sao? Cô bé, trước đây da mặt của em dày lắm cơ mà, sao bây giờ lại trở nên nhát gan như vậy? Chẳng giống em chút nào.”

Tôi bèn im miệng chẳng thèm nói chuyện với nó nữa. Thăng nhóc Cổ Hằng này đúng thật là, trước đây tuy tôi cũng cảm thấy nó hơi nghịch ngợm, nhưng chưa bao giờ nghĩ nó lại đáng ghét thế này.

Minh Viễn và cậu trai kia càng đánh càng hăng, quyền qua cước lại không ngừng, càng lúc lại càng kịch liệt, đánh liên một mạch mười mấy phút, đến khi cả hai đã đầm đìa mồ hôi mới cười vang một tiếng, rồi đồng thời dừng tay lại.

“Anh kia là ai thế?” Tôi hỏi Cổ Hằng.

“Em không biết sao?” Vẻ mặt của Cổ Hằng giống như vừa ăn phải một quả nho chua, chỉ tay về phía cậu con trai kia nói với giọng sùng sốt: “Vương Du Lâm đấy, trong trường chúng ta mà còn có người không biết nó sao?”

Tôi cũng hoàn toàn chấn động, thì ra đây chính là anh chàng mà Liêu Thiến thích, vốn tôi còn tưởng cậu ta là một gã thư sinh chua loét, không ngờ lại cũng đàn ông thế này. Tuy chưa hề nói chuyện cùng, nhưng nhìn cậu ta đánh nhau dữ dội như thế, tính cách ắt cũng thuộc loại sáng khoái khoáng đạt, tôi lập tức cảm thấy Liêu Thiến chắc sẽ bất hạnh lắm đây.

“Có nghe nói.” Tôi đưa tay gãi đầu, xấu hổ nói: “Còn tưởng đó là một chàng công tử ảo lả cơ, không ngờ cũng có bản lĩnh thế này. Ấy, em nghe nói anh với Minh... không, Kim Minh Viễn, không phải anh với anh ấy quan hệ tốt nhất sao, thế nào mà người ta đánh nhau ghê như vậy, còn anh thì co mình rúm ró ngồi đây thế này, cao to như vậy để làm gì chứ?”

Cổ Hằng lập tức buồn bực ra mặt, liền giơ tay lên lớn tiếng nói với Minh Viễn: “Này, Minh Tử, quản lý vợ con cho tốt đi nhá, cái miệng cũng ác quá đi. Có thể nào gọi là phân công lao động không, anh đây chủ yếu phụ trách công việc đầu óc, còn động tay động

chân là để mấy đứa thô thiển như chúng nó làm. Cô nhóc em không hiểu chuyện, đừng có ăn nói linh tinh.”

Nghe nó nói như vậy tôi không khỏi đỏ bừng cả mặt, vừa định lên tiếng phản bác, Minh Viễn đã cởi chiếc áo khoác trên người ra, tiện tay vứt qua phía tôi, nói: “Nóng chết đi được, em treo giúp anh cái áo lên đi!”

Lời của tôi vốn đã gần ra đến miệng lại bị nó cắt ngang. Đợi tôi treo xong chiếc áo và xoay người lại, ba người họ đã nói nói cười cười với nhau. Vương Du Lâm thỉnh thoảng còn lén nhìn tôi, bộ dạng như thể rất tò mò, về sau thì thực không nhìn nổi nữa, bèn hỏi thẳng Minh Viễn: “Cậu thật sự bị cô bé này thu hút hả? Đúng là không dễ dàng gì. Trước đây Thiên Nga Trắng cũng theo đuổi cậu, sao không thấu cậu rung động chút nào thế?”

“Nói linh tinh cái gì đấy?” Minh Viễn có chút bất an liếc mắt nhìn tôi, rồi lại ngẩng đầu lên quay sang nói với Vương Du Lâm: “Cậu là đàn ông con trai mà sao lảm lời thế nhỉ, cứ như đàn bà vậy.”

Vương Du Lâm bị mắng nhưng cũng không giận, ngược lại còn ôm bụng cười vang, sau đó vỗ vai Cổ Hằng, làm bộ thương cảm nói: “Người anh em, đã thấy rõ bản chất của Minh Tử chưa, nói dễ nghe một chút thì là lãng tử đa tình, còn nói thẳng ra thì chính là thấy sắc quên bạn. Sau này chỉ còn hai anh em chúng ta nương tựa vào nhau thôi, đúng là khổ quá!”

Cổ Hằng cũng giả bộ ôm đầu khóc lóc, lại còn gào lên nghe như thật vậy.

Minh Viễn không khỏi dở khóc dở cười, bước tới đá cho mỗi người một cú, rồi lớn tiếng gầm lên: “Hai tên khốn này, nhà có tang hay sao đấy hả, còn làm ầm ĩ lên nữa cần thận tôi ném cả hai ra ngoài cửa sổ đấy. Người ta còn phải xem sách chuẩn bị thi cử nữa kìa, có thể yên tĩnh một chút được không.”

Vương Du Lâm chớp chớp mắt cười mờ ám hỏi: “Minh Tử, người ta là ai vậy? Chắc không phải là cậu đấy chứ?”

Minh Viễn vung tay đấm ngay một cú, nhưng Vương Du Lâm đã sớm đề phòng, nên dễ dàng tránh được, có điều cú đấm đó lại trúng ngay vai , khiến thằng nhóc đau đớn kêu lên oai oái. Minh Viễn liền nhào đến bịt miệng không cho nó kêu... Và thế là ba người lại đánh nhau loạn xạ, gây rối ầm ĩ cả lên.

Tôi đứng bên cạnh nhìn mà vừa tức cười vừa ngượng ngùng, chuyện này hình như đã hoàn toàn lọt ra ngoài tầm kiểm soát của tôi. Nếu bây giờ tôi mà đứng ra giải thích gì đó, Minh Viễn quả thực sẽ khó có thể xuống thang cho nổi. Thôi vậy, đành đợi lát nữa nói chuyện riêng với nó chứ biết làm sao.

Nhưng Vương Du Lâm với Cổ Hằng làm loạn xong cũng không chịu đi, mà tự tìm lấy một chỗ rồi ngồi xuống, sau đó điềm nhiên mở ngăn kéo lấy các loại tài liệu và sách vở một cách thuần thục. Nhìn bộ dạng này, chắc nơi đây vốn là căn cứ địa của ba người bọn họ. Có điều, tại sao lại có tới bốn cái bàn nhỉ?

Tôi vừa mở miệng ra hỏi, căn phòng lập tức trở nên yên tĩnh. Ngay cả Cổ Hằng xưa nay luôn tươi cười hỉ hả cũng trở nên nghiêm túc, khuôn mặt Vương Du Lâm tràn đầy vẻ đau đớn, còn Minh Viễn thì im lặng. Mãi một lúc lâu sau, nó mới thấp giọng nói với tôi: “Chuyện này lúc khác có thời gian anh sẽ kể cho em nghe, nhé!”

Thực ra lúc này tôi cũng đã có chút hối hận, nếu biết không khí sẽ trở nên căng thẳng thế này thì tôi đã không hỏi rồi. Vừa nhìn vẻ mặt của mấy người bọn họ tôi liền biết chiếc bàn này chắc chắn là ẩn chứa một câu chuyện gì đó, chắc còn là một bi kịch. Cho dù tôi có biết, cũng chẳng phải là tự đi chuốc lấy khó chịu vào người hay sao.

Nhiệt độ trong phòng vì một câu nói của tôi mà giảm xuống tới mức đóng băng, tôi cảm thấy hết sức lúng túng, mấy lần còn định kiểm có quay về ký túc. Nhưng nhìn mọi người đều đang giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, tôi cảm thấy nếu mình mà đi thật, chắc ba người bọn họ sẽ chẳng thể giả bộ tiếp nữa, đến lúc đó cảm giác ắt sẽ càng tệ hơn.

Thế là tôi đành cố gắng ở lại trong phòng này. May mà cuốn sổ tay Minh Viễn đưa cho tôi cũng rất thú vị, còn tôi lại đang bị cuộc thi giữa kỳ mấy ngày tới hành cho sắp không thở nổi nữa rồi, thứ này vừa hay có thể giúp tôi giải mối ng trước mắt.

Tôi ngồi ôn tập suốt một buổi tối, lúc sắp về Minh Viễn còn tới kiểm tra kết quả ôn tập của tôi. Sau khi Minh Viễn tùy tiện hỏi mấy câu, Cổ Hằng và Vương Du Lâm ở bên cạnh đều kìm nén đến nổi mặt mày xanh lét, sau đó còn nghĩ tôi không chú ý mà ra sức ôm

bụng cười, bị Minh Viễn hậm hực trừng mắt cho mấy cái, mới bót làm càn hơn một chút.

Nhưng Minh Viễn nhà tôi đúng là một đứa trẻ ngoan, hoàn toàn không vì biểu hiện kém cỏi của tôi mà phê bình, còn rất nghiêm túc dạy tôi cách tìm trọng điểm, rồi lại giảng tỉ mỉ cho tôi chỗ khó hiểu trong sách... Giống như lúc tôi giảng bài cho nó nghe hồi nhỏ vậy.

Bốn người chúng tôi mãi đến tận mười rưỡi mới giải tán, Minh Viễn đeo chiếc cặp lên vai rồi đưa tôi về ký túc. Trên đường quay về tôi cứ nghĩ cần phải nói rõ ràng với nó, nhưng nó lại một mực im lặng chẳng nói năng gì, đến khi chúng tôi đã tới bên ngoài cổng ký túc nữ, nó mới nhét trả lại chiếc cặp cho tôi, rồi dặn dò: “Mai anh sẽ tới đón em.”

Tôi: “...”

Về đến phòng, ngoại trừ Uông Tiểu Viên tươi cười vui vẻ nhìn tôi, ánh mắt mấy người còn lại đều có vẻ rất lạ. Nhưng tôi cũng chẳng có tâm trạng đâu mà để ý đến suy nghĩ của mấy cô bé mới lớn này, sau khi đánh răng rửa mặt xong xuôi liền nằm lên giường và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Chương 41

Trong mấy hôm chuẩn bị cho đợt thi giữa kỳ, tin đồn về tôi và Minh Viễn đã lan ra khắp trường với tốc độ chóng mặt, bây giờ khi lên lớp tôi đã có thể cảm giác được có người đang chỉ chỉ trỏ trỏ về phía mình rồi. Nhưng tôi cũng chẳng thèm để tâm đến chuyện này, dù sao đây cũng không phải là phim, hơn nữa bây giờ còn là thập niên chín mươi, mọi người vẫn còn chưa quen thể hiện rõ ràng tình cảm, nên sẽ không xuất hiện tình huống vì ghen tuông mà nhảy ra gây chuyện hay gì đó tương tự.

Nhưng tôi ngàn vạn lần không ngờ được sức ảnh hưởng của chuyện này lại lớn đến thế. Một ngày trước kỳ thi, cô Liêu đã đích thân tới chỗ tôi, sắc mặt rất tệ, sau khi gọi tôi ra câu nói đầu tiên chính là: "Mẹ nghe nói con đã yêu rồi phải không?"

Tôi không dám trả lời kiểu ứng phó với cô Liêu, vội vàng tỏ ra hết sức nghiêm túc, rồi chậm rãi trả lời: "Mẹ ơi, mẹ phải tìm hiểu cho kĩ chứ, đừng nên tin vào mấy lời đồn bậy bạ đó. Nhưng cho dù mẹ có bị mấy lời đồn che mắt con cũng không lo gì hết, ai bảo con gái mẹ người thẳng chẳng sợ bóng nghiêng. Con đi thẳng, ngồi cũng thẳng, ngại gì người ta nói linh tinh..." Khi tôi đang hùng hồn phát biểu, trong phòng bất chợt có tiếng chuông điện thoại vang lên. Ông Tiểu Viên vội vàng chạy đi nghe, một lát sau liền do dự ngoảnh đầu sang, vừa nhìn tôi vừa lên chỉ tay vào chiếc điện thoại.

Động tác nhỏ đó của cô nàng làm sao giấu được mắt lửa người vàng của cô Liêu, đôi hàng lông mày của cô lập tức dựng đứng lên, ánh mắt sắc bén chiếu đến khiến toàn thân Uông Tiểu Viên run rẩy, rồi cô nàng lập tức khai ngay: "...Là... cái anh... Kim Minh Viễn đó..."

Con nhóc chết tiệt này, sao lập trường lại thiếu kiên định như vậy chứ, nếu đặt vào thời kỳ chiến tranh chống Nhật, không biết sẽ khiến người ta lo lắng đến mức nào đây.

Cô Liêu lạnh lùng bước đến, đưa tay về phía Uông Tiểu Viên. Cô nàng lập tức ngoan ngoãn đưa chiếc điện thoại tới bằng hai tay, trái tim tôi cũng theo đó mà nảy lên tới tận cổ họng.

"Alo..." cô Liêu lạnh lùng nói vào điện thoại: "Tôi là mẹ của Lưu Hiểu Hiểu."

Minh Viễn ở đầu điện thoại bên kia không biết đã nói những gì, sắc mặt cô Liêu dịu đi một chút, sau khi thoáng liếc qua phía tôi một cái liền ngoảnh mặt lại, tất cả cảm xúc đều bị giấu biệt đi. Tôi không dám ghé lại gần, chỉ dỏng tai lên nghe xem Minh Viễn rốt cục đã nói những gì. Nhưng âm lượng của điện thoại trong ký túc xá nhỏ quá, tôi đã hóng đến tê rần cả hai tai mà cũng chỉ nghe được mấy tiếng khe khẽ mà cô Liêu thỉnh thoảng phát ra, lúc thì "ừ", lúc thì lại cười mỉm, thái độ dường như đã tốt hơn trước rất nhiều.

Trong lòng tôi lại càng thêm tò mò về Minh Viễn.

Cuộc điện thoại kéo dài tới hơn hai mươi phút, Uông Tiểu Viên không chịu nổi không khí khác thường ở trong phòng nên đã chuẩn bị đi từ lâu, để lại một mình tôi với tâm trạng vô cùng bức bối, cứ như

có một con mèo đang không ngừng cào cào trái tim tôi vậy. Cuối cùng cô Liêu rốt cuộc đã gác điện thoại, tôi còn đang chuẩn bị nghe cô dạy dỗ tiếp, nhưng cô chỉ hờ hững liếc nhìn tôi, rồi buông một câu nhẹ tênh: "Trong lòng con phải tự có tính toán đấy!", rồi đi luôn.

Có trời mới biết tại sao cô Liêu lại đột nhiên có suy nghĩ thoáng như vậy, không biết Minh Viễn đã rót bùa mê thuốc lú gì vào tai cô nữa? Mang theo lòng tò mò vô hạn, hôm nay còn chưa tới bảy giờ tôi đã chủ động đi tới phòng học số 322, định chờ Minh Viễn tới rồi hỏi han rõ ràng mọi chuyện.

Nhưng hôm nay đúng là lạ thật, thường ngày Minh Viễn đều đến công ký túc đón tôi, vậy mà hôm nay tôi đã đến đây sớm hơn thường lệ nhưng lại chẳng thấy bóng dáng nó đâu hết. Không chỉ Minh Viễn, ngay đến Cổ Hằng và Vương Du Lâm cũng đều không có ở đây. Tôi ngồi trong phòng ôn bài một lát, rồi lại làm thêm một số bài tập, khi đã cảm thấy hơi đau đầu, liền đứng dậy đi lại trong phòng một chút.

Tôi đã từng nói căn phòng này rất lớn, nhưng bên trong lại chỉ kê bốn chiếc bàn và mấy chiếc ghế, ngoài ra còn có mấy cái chổi và một tấm bảng đen có thể di động được đặt sát vào bức tường phía tây, bên trên đã bám khá nhiều bụi, hiển nhiên từng có một thời gian không được ai động đến rồi. Vừa rồi tôi đã ngồi quá lâu, toàn thân đều tê mỏi, liền nhân tiện cầm lấy cái chổi quét dọn căn phòng một chút để giãn gân cốt, cũng coi như báo đáp việc mấy ngày nay Minh Viễn đã giảng bài cho tôi.

Nói là làm, tôi lập tức xắn tay áo lên, cầm lấy cái chổi nhanh chóng quét dọn mấy thứ rác rưởi bụi bặm trong phòng, tìm một tấm giẻ lau ở gần cánh cửa, rồi đem đi giặt, lau mấy chiếc bàn, ghế trở nên sạch bóng. Sau khi xong việc tôi vẫn còn chưa đã tay, lại nghĩ tấm bảng kia cũng bám đầy bụi bặm, thôi thì lau luôn một thể cho sạch.

Tấm bảng đen đó có hai mặt, lau xong mặt ngoài, tôi liền vớt cái giẻ lau qua một bên, rồi dốc hết sức lực xoay mặt trong của nó ra ngoài. Khó khăn lắm mới xoay được nó lại, tôi vừa định cầm cái giẻ lên lau, đột nhiên nhìn thấy trên tấm bảng đen là những chữ viết dày đặc cùng với rất nhiều tấm ảnh, nhất thời không khỏi ngáy ra.

Đây là một bức sơ đồ liên kết rất điển hình, rất thường thấy ở cục cảnh sát, mấy bức ảnh và mấy đường kẻ đã nối những người hoàn toàn không liên quan vào với nhau. Trên tấm bảng đen ở ngay trước mặt này, người nằm chính giữa không phải ai khác, chính là tôi và Cổ Diễm Hồng.

Thực ra tôi sớm đã đoán được, những năm nay Minh Viễn chắc chắn là đang điều tra chuyện này, nếu không nó đã không từ bỏ học y mà chuyển sang thi vào trường Đại học Công an cùng với Cổ Hằng. Chỉ là tôi không ngờ được, có một ngày tôi lại được tiếp xúc với điều này một cách chân thực và trực tiếp đến thế, như lúc này đây, đứng trước bức ảnh mình đang cười ngô nghê trên tấm bảng đen, tôi thật không biết nên làm gì mới phải.

Ngoài cửa hình như có tiếng bước chân, tôi vội vàng xoay tấm bảng đen lại như cũ, rồi nhặt cái giẻ lau lên, sau đó quay ra lau bàn như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Giờ đây trong lòng tôi đang hết sức bất an, thực sự không biết phải đối mặt với Minh Viễn như thế nào, và tôi nên nói gì với nó? Đây dù sao cũng chỉ là chuyện riêng

giữa hai cô cháu tôi, ngoài tôi ra, còn có cả Cổ Diễm Hồng... tôi đã được biết về cái chết của cô ấy, đúng vào buổi chiều ngày thứ hai sau khi tôi bị xe đâm, xác của Cổ Diễm Hồng được phát hiện trên một con sông nhỏ ở ngoại ô thành phố.

"Ấy..." Ngoài cửa có người kêu lên một tiếng, sau đó cửa liền bị đẩy ra, Vương Du Lâm bước vào phòng. Nhìn thấy tôi, cậu ta đầu tiên là kinh ngạc, sau đó liền cười nói: "Là em à, Lưu Hiểu Hiểu, không ngờ em cũng chủ động đến đây, đúng là hiếm có. Minh Viễn nói có thể em còn ở ký túc, ban nãy ở dưới kia chuẩn bị gọi điện thoại cho em đấy."

Tôi gượng cười đáp: "Trong ký túc nhiều người quá, ở đây vẫn yên tĩnh hơn. Ngày mai bắt đầu thi rồi, nước đến chân mới nhảy thực ra cũng rất hữu dụng." Tôi có chút bất ngờ khi hôm nay bọn họ đều tới đây muộn như vậy, bình thường chỉ chừng bảy giờ là tới, còn hôm nay thì hình như đã hẹn sẵn với nhau, mãi chẳng thấy ai. Lúc này không giống như thế kỷ hai mươi mốt, điện thoại di động vẫn còn hiếm, ngay đến một công tử nhà giàu như Vương Du Lâm còn chưa được trang bị, nói gì tới chúng tôi.

"Hôm nay trong trường có chuyện, nên bọn anh đến muộn." Không thể không nói Vương Du Lâm là một người rất giỏi quan sát, cậu ta mới chỉ nhìn thoáng qua một chút, đã đoán ngay được suy nghĩ của tôi, sau khi cất tiếng giải thích liền cười hỏi: "Em thử đoán xem, hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà có thể khiến Minh Viễn không còn thời gian đi đón em như vậy nào?" Khi nói mắt cậu ta sáng rực lên, khuôn mặt cũng tràn ngập vẻ hưng phấn lạ thường. Xem ra, việc này không chỉ quan trọng với Minh Viễn, mà còn có ý nghĩa không tầm thường với cả cậu ta.

Gần đây tôi phải bận rộn chuẩn bị cho kỳ thi, trong trường đã xảy ra chuyện gì quả thực không hề hay biết. nhưng ngay đến Vương Du Lâm cũng để tâm như vậy, ắt chỉ có... Trong đầu tôi có một tia sáng lóe ra, rồi chợt đoán ngay được nguyên nhân. Mấy hôm nay tôi thường xuyên nghe thấy mấy cô bé cùng phòng bàn luận sôi nổi, cái gì mà Phan Nhất của đại đội trinh sát tỉnh sắp đến trường Đại học Công an này chọn người, lúc đó tôi còn cho rằng bọn họ tin vào mấy lời đồn nhảm nhí, bây giờ xem ra chuyện này có khả năng là thực rồi.

Vị Đại đội trưởng Phan Nhất này thì đến tôi cũng có biết đến, nghe đồn là một cảnh sát lưng danh, tỷ lệ phá án đạt tới một trăm phần trăm, được coi là huyền thoại trong giới cảnh sát. Trong đại đội trinh sát của họ, ai nấy đều tinh anh, không lẫn lộn trong giới cảnh sát vài năm thì tuyệt đối không thể vào được. Tôi còn chưa từng nghe nói có ai vừa tốt nghiệp đại học mà đã được vào đại đội trinh sát ngay.

Chẳng trách mọi người đều trở nên hưng phấn như vậy, nếu thật sự được Phan Nhất chọn trúng, như vậy chắc có thể coi là đệ tử chân truyền của ông ta rồi, sau này lúc vào đại đội trinh sát, xuất phát điểm rõ ràng cao hơn người khác mấy bậc. Nếu tôi cũng có chút bản lĩnh, chắc chắn sẽ chạy đi cạnh tranh với họ.

Tôi đột nhiên nhớ ra, hình như lão Chương đã từng nhắc đến chuyện này với tôi, nói là Minh Viễn đã được Phan Nhất chọn trúng trong lần này, rồi sau khi vào đại đội trinh sát không lâu đã phá được vụ án của tôi. Nhưng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì,

cuối cùng khiến nó không la chọn con đường tuân thủ pháp luật, mà đích thân ra tay trả thù, nên mới có những thảm án về sau.

Chẳng lẽ lịch sử sẽ lại tái diễn một lần nữa sao? Trái tim tôi đập thình thịch không ngừng, đầu cũng rất đau, một lát sau thậm chí còn không thở nổi nữa. Thân thể của Lưu Hiểu Hiểu đúng là quá kém, mới hơi xúc động một chút, đã lập tức không chịu đựng nổi rồi.

"Lưu Hiểu Hiểu, em không sao chứ?" Có lẽ vì sắc mặt tôi quá khó coi, Vương Du Lâm không khỏi có chút giật mình, liền luống cuống chạy tới đỡ lấy tôi, cẩn thận dìu tôi đến ngồi xuống ghế, rồi lại rót một cốc trà nóng cho tôi, dịu giọng hỏi: "Em bị sao vậy? Có cần tới bệnh viện khám một chút không? Hay là để anh đi gọi Minh Tử đến nhé?"

Cậu ta đứng dậy định đi, tôi liền vội vàng gọi lại: "Đợi một chút..."

Vương Du Lâm ngoảnh đầu lại nhìn tôi, sắc mặt đầy vẻ quan tâm: "Sắc mặt em khó coi lắm, hay là..."

"Vương Du Lâm!" Tôi hít sâu một hơi, rồi lại thở ra thật chậm, nhịp tim rốt cuộc đã phần nào trở lại bình thường, sau đó mới lên tiếng hỏi: "Phan Nhất đã chọn ai vậy?"

Vương Du Lâm nhìn tôi bằng vẻ mặt kỳ quái, sau đó liền xấu hổ cười đáp: "Anh với Minh Tử, chọn một trong hai người bọn anh." Tôi đã biết kết quả cuối cùng, nhưng tôi thà rằng người được chọn là Vương Du Lâm. Tuy như vậy có vẻ là không công bằng với Minh

Viễn, nhưng tôi quả thực không nghĩ ra được cách nào để ngăn cản nó cả.

"Theo em nghĩ, anh và Minh Tử ai sẽ thắng đây?" Vương Du Lâm cười hỏi tôi, nhưng ánh mắt lại đầy vẻ nghiêm túc.

Tôi không nói gì, nét cười trên khuôn mặt Vương Du Lâm cũng dần nhạt đi, mãi một lúc lâu sau cậu ta mới thấp giọng nói: "Mọi người đều cảm thấy Minh Tử giỏi hơn anh, có điều anh nghĩ, cậu ta không thích hợp làm cảnh sát."

Tôi rất ngạc nhiên khi cậu ta lại nghĩ như vậy, vì gần như mỗi người xung quanh đều nói Minh Viễn là học sinh xuất trong trường chúng tôi bao nhiêu năm nay, nói nó không thích hợp làm cảnh sát, Vương Du Lâm là người đầu tiên. Sức quan sát của cậu ta đúng là nhạy bén.

"Tại sao?" Tôi hỏi.

Vương Du Lâm hơi cau mày lại, rồi lắc đầu cười gượng: "Không ngờ em lại không tức giận, anh còn tưởng em nghe thấy anh nói vậy sẽ không vui cơ."

"Em chẳng có gì là không vui cả, chỉ tò mò thôi." Vừa mới nói xong, sắc mặt tôi liền xám xịt đi, vội vàng nói chữa lại: "Tại sao em phải không vui chứ, anh ấy có thích hợp làm cảnh sát hay không, chẳng liên quan gì tới em hết." Nghe ý của cậu ta, cứ như tôi với Minh Viễn là một đôi vậy, đúng là kỳ cục quá đi.

Vương Du Lâm không kìm được bật cười, rồi vừa khoát tay vừa nói: "Được rồi, được rồi, anh không nói em nữa. Nhưng... anh cảm thấy, Minh Tử... nó có quan niệm về đúng sai quá rạch ròi, không phải là đen, thì là trắng, như vậy sau này khi đối diện với hiện thực, sẽ có phần cấp tiến.

Đúng rồi, là cấp tiến...

Minh Viễn chưa bao giờ là một người xấu, nó chỉ quá cấp tiến mà thôi. Trong mắt nó không chứa được hạt bụi nào, thế giới của nó không chấp nhận được màu xám.

"Em biết đấy, cảnh sát..." Vương Du Lâm dừng lại một chút, hơi do dự, hình như đang suy nghĩ xem nên dùng từ gì thì hợp lý: "Cảnh sát... không phải lúc nào cũng đại diện cho chính nghĩa, cảnh sát chỉ có chức trách là duy trì luật pháp mà thôi. Thế nhưng, trên thế giới này thường có rất nhiều tội ác mà luật pháp không thể trừng phạt, có những lúc, cái được gọi là luật pháp, thậm chí còn bất đắc dĩ phải bảo vệ những kẻ đó. Còn Minh Tử, quan niệm về đúng sai của nó quá rạch ròi, nó không làm được..."

Nó không những không làm được, mà còn có thể làm ra những chuyện hoàn toàn vượt ra ngoài lẽ lối. Nó thậm chí còn cảm thấy là mình đang bảo vệ chính nghĩa, chứ không cho rằng mình đã làm sai điều gì...

Đất nước pháp chế này, không cần một hiệp khách dùng vũ lực cá nhân để duy trì chính nghĩa.

Tôi chợt nghĩ tới câu nói "người hiểu bạn nhất, thường lại chính là kẻ địch của bạn", bây giờ mới thấy nó có lý biết bao. Vương Du Lâm là đối thủ lớn nhất của Minh Viễn, và cũng là người hiểu nó nhất.

Tôi thật hy vọng Phan Nhất cũng có thể nhìn ra được điều này.

Chương 42

Chúng tôi nói chuyện với nhau một lát, chợt nghe bên ngoài hành lang có tiếng bước chân quen thuộc vang lên. Hai người bọn tôi đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng im lặng.

Rồi cửa mở ra, Minh Viễn xuất hiện phía sau cánh cửa, sắc mặt hơi nôn nóng. Nhưng sau khi nhìn rõ người trong phòng, nó dường như đã thở phào một hơi, lắc lắc đầu nói với tôi: "Anh gọi điện thoại đến phòng em, bọn họ nói em không có đó, anh còn tưởng..." Khi nói đến đây nó đột nhiên dừng lại, sắc mặt trở nên có chút khó coi.

Tôi nghĩ có lẽ tôi đã hoa mắt, trong khoảnh khắc đó hình như trong mắt Minh Viễn đã thoáng qua một nét hoảng sợ. Minh Viễn mà tôi biết không phải như vậy, từ hồi năm tuổi đã rất kiên cường và dũng cảm rồi, bao nhiêu năm nay, tôi chưa từng nhìn thấy cảm xúc như vậy trên khuôn mặt nó.

"Em đến đây lúc nào vậy?" Nó hỏi, không đợi tôi trả lời, đã lại nói tiếp: "Ngày mai thi rồi nhỉ, em ôn tập thế nào rồi?"

Tôi lập tức xịu xuống, thằng nhóc này rõ ràng là đang chọc ngoáy vào nỗi đau của tôi, tôi còn đang buồn đây. Mấy môn như tiếng Anh gì đó thì không nói, tốt xấu gì tôi cũng có chút nền tảng, còn tư tưởng Mao Trạch Đông hay triết học Mác-Lê nin cũng có thể cố học thuộc lòng nhưng ai có thể nói với tôi, tại sao chuyên ngành trinh sát

hình sự còn phải học toán chứ? Tại sao còn phải thi giữa kỳ chứ? Tại sao...

Cái thứ này đâu phải chỉ cần học bừa là có thể thi được.

"Tối nay anh sẽ dạy thêm cho em." Nó nói, khi đi ngang qua còn vỗ nhẹ lên đầu tôi, nụ cười giống như một con mèo vừa ăn vụng thành công vậy: "Có khi còn có thể đoán được trúng tủ ấy chứ."

Tôi có chút không tin. Vương Du Lâm ở bên cạnh liền nói giúp: "Hiểu Hiểu này, em hãy cố gắng lấy lòng Minh Tử đi nhé, bản lĩnh đoán đề của nó là hàng đầu đấy, lúc trước đã cứu vớt biết bao cô cậu thiếu chút nữa thì xảy chân trong lớp bọn anh rồi."

Lấy lòng ư? Lấy lòng thế nào? Chẳng lẽ bắt tôi phải bước tới nín lấy cánh tay nó mà lắc qua lắc lại làm nũng: "Cầu xin anh đấy..." Chỉ mới nghĩ thôi mà tôi đã nổi da gà khắp người rồi, đừng nói gì tới chuyện làm thật. Bắt tôi phải đi làm nũng với thằng bé mình nuôi nấng từ nhỏ, dù thế nào cũng khó mà mở miệng được.

Minh Viễn cười híp mắt nhìn tôi, hình như đang chờ tôi lên tiếng. Nhưng đợi hồi lâu, thấy tôi vẫn lặng im chẳng nói gì, nó liền có chút buồn bã thu nụ cười trên mặt lại, quay sang nói với Vương Du Lâm: "Lâm Tử, giúp tớ đi xem tầng một có nước sôi không!"

Vương Du Lâm ngẩn ra: "Tầng một làm gì có..." Cậu ta đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, liền vỗ mạnh một cái vào đầu, rồi cười nói: "À ừ, đúng rồi, tớ nhớ ra rồi. Trong phòng trực ban hình như có nước sôi. Tớ đi ngay đây, đi ngay đây..." Cậu ta quay sang chớp chớp mắt với tôi vẻ thần bí, rồi cười hà hà xách theo phích nước đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại tôi và Minh Viễn, không khí hình như có chút quái dị. Nhưng Minh Viễn vẫn thản nhiên như chẳng có chuyện gì xảy ra, kéo một chiếc ghế tới ngồi bên cạnh tôi, vừa khom lưng xuống, quá nửa thân thể đã dựa sát vào người tôi rồi. Lúc đó, tôi cảm thấy toàn bộ thân thể mình đã bị hơi thở của nó bao trùm, khiến đến hô hấp tôi cũng cảm thấy khó khăn.

Nó bình thản mở cuốn vở bài tập của tôi ra, lại cầm cuốn sách vi, tích phân lên ngó qua một chút, sau đó cầm bút của tôi, viết nhoay nhoáy lên cuốn sách, vừa viết vừa thao thao bất tuyệt giảng giải cho tôi ng. Nhưng lúc này tôi hoàn toàn không nghe rõ nó đang nói gì, tất cả mọi sự chú ý đều đổ dồn lên người nó. Một cơ thể ấm áp, những hơi thở nóng bỏng, cùng giọng nói tràn đầy sức mê hoặc, từ lúc nào mà thằng bé này đã lớn như vậy rồi?

Nó nói được một lúc, rồi mới phát hiện ra lúc này tôi đang thần thờ, vì vậy bèn ngừng đầu lên. Một đôi mắt đen nhánh, tựa như hai đầm nước sâu vô hạn, trong ánh mắt ẩn chứa một sức hút mãnh liệt có thể khiến người ta không cách nào khống chế nổi bản thân. Tôi không thể dời ánh mắt đi, cũng không xoay người lại được, chỉ biết ngẩn ngơ nhìn nó, không hề động đậy.

Cả căn phòng yên tĩnh đến mức chỉ có thể nghe thấy tiếng thở của chúng tôi, còn nghe tiếng tim tôi đập "thịch", "thịch" từng tiếng một, khiến tôi cảm thấy khó chịu vô cùng.

Tôi cảm thấy, hình như có một sợi thứ đã lọt ra ngoài tầm kiểm soát, nhưng không thể nói rõ đó là thứ gì. Khuôn mặt nó đang ở rất gần tôi, đôi mắt sáng trong biết mấy, từng hơi thở nóng hổi của nó đang không ngừng phả lên má tôi, khiến tôi bồng rập...

Trong ngực tôi chợt trào lên một cảm giác buồn nôn dữ dội, tôi vội vàng đưa tay lên bịt miệng, rồi đứng bật dậy, chạy nhanh ra ngoài cửa. Vừa mới chạy tới trước chiếc thùng rác bên ngoài, cảm giác chua loét đã trào lên cổ họng, bao nhiêu thứ trong bụng đều bị tôi nôn thốc nôn tháo ra ngoài.

"...Hiếu Hiếu!" Minh Viễn đuổi theo, lo lắng hỏi tôi: "Em bị sao vậy?" Vừa nói bàn tay nó vừa đưa tới sờ lên trán tôi.

"Không bị sốt, có phải đã ăn nhầm thứ gì đó rồi không?" Nó lẩm bẩm nói, không biết rốt cuộc là đang hỏi tôi, hay là đang tự nói với mình.

Tôi không cách nào trả lời, ngực tức đến khó chịu, cổ họng toàn là mùi chua khó ngửi, cảm giác vừa buồn nôn vừa khổ sở vô cùng. Tôi sớm đã biết sức khỏe của Lưu Hiếu Hiếu không được tốt, nhưng không ngờ lại tệ đến thế này, cả ngày uể oải thì cũng đành vậy, nhưng cứ cách đôi ba ngày lại có một lần thế này, có còn để cho người ta sống nữa không chứ?

"Đề anh đưa em tới bệnh viện."biết Minh Viễn kiểm đầu ra một chiếc khăn tay, cẩn thận giúp tôi lau vết bẩn bên khóe miệng, sau đó đột nhiên bế bổng tôi lên, khiến tôi giật nảy mình, không kìm được kêu "a" lên một tiếng.

"Đừng sợ!" Nó dịu giọng nói, cánh tay hơi dùng sức bế tôi lên cao hơn: "Chỉ một lát là tới ngay thôi."

Xuống đến dưới lầu, tôi vừa khéo nhìn thấy Vương Du Lâm đang xách theo phích nước đi lại tho thẩn ở tầng một. Nhìn thấy

chúng tôi cậu ta hơi ngần ra, sau đó liền vội vàng bước tới định giúp một tay. Nhưng Minh Viễn lại nghiêng người tránh qua, rồi thấp giọng nói: "Cậu mau đến phòng Y tế giúp tớ, xem anh Lý có ở đó không!"

Vương Du Lâm không nói gì, gật gật đầu rồi lập tức xoay người chạy đi.

Dù sao tôi cũng chẳng còn sức lực để đôi co, đành để mặc cho nó muốn làm gì thì làm. Đừng nói là nó muốn đưa tôi tới bệnh viện, cho dù là đưa tôi tới đài hỏa táng, tôi cũng không có cách nào phản kháng. Đầu tôi đang rất nặng nề, toàn thân không còn chút sức lực nào cả, ngay đến một đầu ngón tay cũng không thể động đậy. Trong lúc mơ mơ màng màng, tôi chỉ cảm thấy ở trong lòng Minh Viễn rất ấm áp, ấm áp đến mức khiến tôi không kìm được muốn lại gần hơn...

Khi tôi tỉnh lại thì hình như đã là nửa đêm, trong phòng không bật đèn, chỉ có ánh đèn vàng vọt hắt vào từ ngoài hành lang. Dựa vào ánh đèn mờ mịt đó, tôi có thể nhận ra đây là phòng Y tế, trong căn phòng nhỏ xíu chỉ có hai chiếc giường, mỗi đầu giường kê một chiếc tủ thấp cũ kỹ. Dạ dày tôi có vẻ đã không còn khó chịu như trước nhưng đầu vẫn hơi đau, thân thể hoàn toàn mềm nhũn, cánh tay phải đang được truyền dịch lạnh băng, tay trái thì ở trong lòng một người khác, đang hấp thu hơi ấm từ nơi đó.

Tôi hơi động đậy một chút, người bên cạnh đã lập tức tỉnh dậy. Minh Viễn vỗ nhẹ vào tay tôi một cái, trong bóng đêm một giọng nói dịu dàng mà trầm thấp vang lên: "Em tỉnh rồi à?"

Tôi khẽ "ừm" một tiếng.

"Còn khó chịu không?" Nó lại hỏi, đồng thời đưa tay ra ấn công tắc bật đèn. Ánh đèn màu vàng cam dịu d chiều xuống khiến phòng Y tế lập tức trở nên ấm áp, những đường nét trên khuôn mặt Minh Viễn cũng dần trở nên rõ ràng trước mắt tôi. Đôi hàng lông mày rậm rạp, mũi cao thẳng tắp, đôi môi góc cạnh, rõ ràng chỉ là một đứa con trai mới hai mươi tuổi, vậy mà lại có một sự trưởng thành khác biệt với người cùng lứa tuổi.

"Sao tay lạnh ngắt thế này?" Nó hỏi: "Em lạnh phải không? Để anh đi bảo Cố Hằng mang thêm cái chăn đến nhé!" Vừa nói nó vừa định đứng dậy, bàn tay tôi hơi kéo một chút, nó lại lập tức ngồi xuống, ân cần hỏi: "Sao vậy?"

Tôi không còn sức để nói chuyện, chỉ lắc đầu. Nó vỗ nhẹ vào cánh tay tôi, liếc mắt nhìn ra phía cửa, gật đầu nói vè hết cách: "Anh không đi là được chứ gì."

"..." Tôi bảo nó không đi bao giờ vậy, sao thằng nhóc này lại cứ tự cho mình là đúng như thế nhỉ?

Tỉnh được một lúc rồi tôi lại không cầm cự được nữa, liền nhắm mắt lại, khi mở mắt ra thì bên ngoài trời đã sáng rõ rồi.

Trong phòng chỉ còn lại một mình tôi, chắc Minh Viễn đã lên lớp rồi. Trong lòng tôi chợt sinh ra cảm giác trống trải, khi mắc bệnh con người thường luôn yếu đuối như thế, cô đơn thật khó mà vui nổi. Tôi cẩn thận ngồi dậy, chuẩn bị xuống giường, lúc xoay người lại chợt nhìn thấy trên tủ đầu giường có đặt một chiếc cốc giữ nhiệt lớn.

Tôi cố gắng cầm chiếc cốc lên, mở ra, bên trong là cháo trứng gà nóng hổi. Mùi thơm thoang thoảng của cháo xông lên mũi tôi, lập tức khiến bụng tôi phát ra những tiếng "ùng ục".

Tôi muốn ăn, nhưng...

Cửa đột nhiên tối đi, tôi ngẩng đầu lên, liền thấy Minh Viễn xách theo một chiếc túi nilon lớn đi vào. Nhìn thấy tôi, nó lập tức nở một nụ cười rạng rỡ: "Tỉnh rồi hả? Còn khó chịu nữa không?" Vừa nói nó vừa đặt chiếc túi xuống bên cạnh giường, rồi lấy từ trong túi ra những thứ như bàn chải, khăn mặt... Sao màu sắc và hình ảnh trên mấy món đồ đó trông quen mắt thế nhỉ?

N đã tới phòng ký túc của tôi ư?

"Anh bảo Uông Tiểu Viên mang đồ của em xuống." Nó giải thích: "Kỳ thi hôm nay anh vừa xin nghỉ cho em rồi. Phụ đạo viên của em nói không sao, dù sao cũng không phải là thi cuối kỳ, không cần thi lại, nhưng chỉ e cuối năm nay em không được xét học bổng thôi."

Chuẩn bị bao nhiêu lâu như vậy, không ngờ cuối cùng lại kết thúc theo cách này. Trong lòng tôi thầm cảm thấy vui mừng vì đã thoát một kiếp nạn, nhưng cũng có chút nuối tiếc. Tâm tư con người đúng là quái lạ!

Minh Viễn đỡ tôi đi tới nhà vệ sinh phía cuối hành lang, sau khi đánh răng rửa mặt xong xuôi, chúng tôi liền quay về cùng ăn sáng.

Khi ăn cơm, tôi chợt nhớ đến một vấn đề nghiêm trọng: "Không phải là... Phan Nhất đã chọn trúng anh, bảo anh tới đại đội trinh sát thực tập rồi hay sao? Sao anh còn ở lại đây?"

Minh Viễn cười đáp: "Không sao, đi muện vài ngày cũng chẳng việc gì."

Tối hôm qua tôi còn muốn nó vĩnh viễn đừng đi điều tra về vụ án đó, nhưng bây giờ lại không tìm được cảm thấy có chút khó chịu. Tôi không biết việc mình tới đây đã mang đến cho nó những sự thay đổi thế nào, có lẽ tôi chính là con bướm trong câu chuyện kia, chỉ cần vỗ cánh một cái, cuộc đời của rất nhiều người sẽ hoàn toàn thay đổi.

Nhưng, sự thay đổi này rốt cuộc là theo chiều hướng nào, tốt hay xấu, tôi lại không thể đoán trước được. Điều này càng khiến tôi thêm bất an.

Minh Viễn thấy tôi ngần ra, đột nhiên đưa tay tới cốc nhẹ lên trán tôi một cái. Tôi lập tức ngẩng đầu lên nhìn nó, liền thấy nó đang đắc chí cười vang, hết như một đứa bé nghịch ngợm.

"Ông Tiểu Viên nói trưa nay sẽ tới thăm em." Nó đột nhiên nhớ ra điều gì đó, vẻ mặt đột nhiên nặng nề, sau khi do dự một chút mới thấp giọng nói: "Anh vừa gọi điện cho mẹ em rồi."

Trời ạ, nếu cô Liêu mà biết tôi mắc bệnh thế này, sẽ áp giải tôi về nhà ngay, nói không chừng còn bắt tôi nghỉ học ở nhà tĩnh dưỡng.

"Anh..." Tôi vừa lo lắng vừa tức giận, đến nỗi không biết nên nói gì mới phải.

Minh Viễn bật cười hì hì mấy tiếng, rồi vỗ nhẹ vào đầu tôi một cái an ủi: "Không sao đâu, anh nói em ăn linh tinh bị đau bụng, truyền dịch một chút là không có vấn đề gì. Cô Liêu nói tối nay sẽ tới thăm em."

Từ lúc nào mà cô Liêu lại yên tâm về tôi như thế nhỉ? Thật không biết Minh Viễn rốt cuộc đã nói những gì với cô nữa?!

Qua được cửa của cô Liêu rồi, cũng coi như tôi vừa buông được một tảng đá lớn trong lòng, có thể yên tâm quay về giường bệnh nghỉ ngơi. Buổi trưa, Ông Tiểu Viên quả nhiên đã tới, không ngờ mấy bạn khác trong phòng cũng đi cùng, điều này khiến tôi vừa bất ngờ vừa cảm động. Tuy thường ngày mọi người ở với nhau không được hòa thuận lắm, nhưng đến lúc mấu chốt, họ vẫn quan tâm tới tôi.

Buổi tối khi cô Liêu đến thăm tôi, sức khỏe của tôi về cơ bản đã trở lại bình thường. Cô Liêu thấy vậy, rốt cuộc cũng đã yên tâm, nhưng vẫn lên lớp tôi suốt một hồi, mãi cho đến khi y tá đến tiêm, cô mới chịu dừng lại.

Chương 43

Tối hôm đó, Vương Du Lâm và Cổ Hằng cũng tới thăm tôi, vừa vào cửa đã trêu chọc Minh Viễn, ý tứ tất nhiên là trêu chọc cả hai chúng tôi. Tôi nghe mà mặt mũi đỏ bừng, mấy lần còn định lên tiếng giải thích, nhưng Minh Viễn lại tỏ vẻ thản nhiên để mặc cho họ trêu chọc, còn cười đáp trả: "Hai người đừng có đắc ý, sau này rồi bản thân cũng sẽ có một ngày như vậy"

Thế này... khác gì chính thức thừa nhận quan hệ "yêu đương" giữa hai chúng tôi rồi sao?

Tôi cảm thấy có chút xấu hổ, trong lòng một nửa là quái dị, một nửa là lúng túng chẳng biết phải làm gì. Thời gian gần đây tôi luôn cố ý né tránh vấn đề này, có khi mọi người trêu đùa, chỉ cần Minh Viễn không có mặt tôi cũng sẽ cười mà giải thích, nhưng xem tình hình bây giờ, hiệu quả hình như là không đáng kể.

Hơn nữa, tôi ngàn vạn lần không ngờ Minh Viễn lại thừa nhận chuyện này ngay trước mặt Cổ Hằng và Vương Du Lâm. Ngẫm lại quá trình phát triển sự việc trong mấy hôm nay, tôi đột nhiên cảm thấy mình hình như đã từng chút một rơi vào cạm bẫy của nó. Đến khi tất cả mọi người xung quanh đều đã cho rằng chúng tôi là một đôi, ngay đến bản thân tôi cũng không có cách nào phản bác nữa rồi...

Tôi ngồi trên giường, sắc mặt có lẽ là hơi khó coi. Vương Du Lâm và Cổ Hằng thấy vậy, đều lén đưa mắt nhìn qua phía Minh Viễn, nhưng nó lại vẫn tỏ vẻ thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, Vương Du Lâm và Cổ Hằng ngồi nói thêm mấy câu rồi cùng tạm biệt chuẩn bị rời đi, tới lúc này, Vương Du Lâm đột nhiên nói: "Minh Tử, cậu ra đây một chút, tớ có chuyện muốn nói với cậu."

Minh Viễn "ừ" một tiếng, rồi đưa quả táo vừa gọt vỏ xong cho tôi, dịu dàng nói: "Em ăn trước đi, anh ra ngoài một chút rồi quay lại ngay." Chẳng qua là ra ngoài mấy phút, việc gì còn phải khai báo tường tận với tôi như vậy chứ. Tôi bị hành động cố ý này của nó làm cho càng thiếu tự nhiên hơn, sau khi đón lấy quả táo, không nói câu nào đã nằm xuống giường luôn rồi.

Ba người họ ra ngoài rồi còn đóng cửa lại, tôi loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng nói chuyện, nhưng lại không nghe rõ bọn họ rốt cuộc đang nói cái gì.

Tôi nằm trên giường được chừng hai phút, đột nhiên cảm thấy buồn đi vệ sinh, liền đứng dậy xỏ giày. Vừa ra đến cửa, tôi liền loáng thoáng nghe thấy Vương Du Lâm nhắc đến tên mình... Ý tôi là, cái tên "Chung Tuệ Tuệ". Trong lòng tôi chợt cảm thấy nghi hoặc, liền không kìm được dùng chân lại dỏng tai lên nghe, bọn họ đang bàn luận về chuyện gì.

"... Tớ đã nói với Đội trưởng Phan rồi, ngày mai cậu hãy tới đó đi... Nếu không, Đội trưởng Phan sẽ giận thật đấy..." Hình như Vương Du Lâm đang khuyên Minh Viễn tới đại đội trình sát thực tập. Cậu Vương Du Lâm này đúng là một người thẳng thắn chính

trực, Minh Viễn vì chuyện của tôi mà không đi thực tập, nếu chọn vị Đội trưởng Phan kia, chắc chắn sẽ bị đá ra ngoài, đến lúc đó người được chọn trúng tất nhiên sẽ là Vương Du Lâm. Vậy nhưng cậu ta không hề lợi dụng việc này, ngược lại còn tới khuyên nhủ Minh Viễn, đúng là quang minh lỗi lạc quá chừng!

Minh Viễn im lặng không nói gì, Cổ Hằng ở bên cạnh không kìm được lớn tiếng nói: "Minh Tử, chú đừng quên chúng ta tới đây là vì cái gì, chú muốn chăm sóc cho bạn gái anh không cần chú, nhưng chú không thể vì Lưu Hiểu Hiểu mà bỏ mặc chuyện của cô Chung được! Chú như thế này, thật khiến anh thất vọng quá đấy!"

"Anh nói nhỏ một chút!" Minh Viễn trầm giọng nói. Bên ngoài nhất thời chìm vào tĩnh lặng, một lúc sau, tôi mới nghe giọng nói có vẻ không vui của Vương Du Lâm vang lên: "Minh Tử, Cổ Hằng, hai người nói vậy tớ không thích nghe đâu đấy. Suốt mấy năm nay, trong đầu các cậu chỉ nghĩ đến vụ án đó hay sao, những chuyện khác đều không đáng nhắc tới chắc?"

Cổ Hằng khẽ "hừ" một tiếng, không nói gì, rõ ràng là đã mặc nhận, Minh Viễn im lặng từ đầu đến cuối. Tôi không trông thấy vẻ mặt của họ, nên tất nhiên không biết tình hình bên ngoài rốt cuộc thế nào rồi, chỉ loáng thoáng nghe thấy Vương Du Lâm giậm chân một cái, tức tối nói: "Coi như tớ đã nhìn nhầm các cậu rồi." Sau đó, chỉ còn những tiếng "lộp bộp" vang lên.

Tôi vội vàng quay lại nằm ngay ngắn trên giường, sợ bị họ phát hiện, nhưng đã nằm một hồi lâu, vẫn chẳng thấy Minh Viễn quay lại phòng. Tôi liền chậm rãi bò dậy khỏi giường, dỏng tai lên lắng nghe, nhưng vẫn không thấy bên ngoài có bất kì động tĩnh nào. Dù sao cũng đang có vấn đề sinh lý cần giải quyết, nên tôi đứng dậy đi tới

nhà vệ sinh, sau khi xong xuôi và ra ngoài, tôi lượn lơ bên ngoài hành lang một lúc, nhưng vẫn không thấy Minh Viễn quay trở lại.

Tôi vốn còn muốn nói với Minh Viễn về chuyện vừa nãy, nhưng bây giờ lại chẳng có cách nào, đành quay về phòng bệnh, đợi nó trở lại rồi tính tiếp

Sắc trời dần tối, y tá lại tới truyền dịch cho tôi. Một lát sau, Ưông Tiểu Viên còn mang cơm tối tới, thấy Minh Viễn không ở đây, cô nàng ngạc nhiên hỏi: "Sao hôm nay không thấy hộ hoa sứ giả của cậu thế?"

Trong lòng tôi đang có tâm sự, nên chỉ đáp qua loa mấy câu. Đúng lúc này chợt có người gõ cửa, Tiểu Viên liền cười nói: "Cậu xem, đúng là nói Tào Tháo, Tào Tháo tới liền nhé." Vừa nói cô nàng vừa đứng dậy đi ra mở cửa, đến khi nhìn thấy người đó tôi không khỏi thoáng bất ngờ, trong lòng còn có chút nghi hoặc. Vương Du Lâm vừa mới cãi nhau với Minh Viễn, tại sao bây giờ lại quay trở lại đây?

"Minh Tử không ở đây sao?" Ánh mắt Vương Du Lâm nhìn khắp căn phòng một lượt, khuôn mặt tỏ vẻ khó hiểu, sau đó lại cười nói với tôi: "Anh đi chỗ khác tìm nó vậy."

"Này, anh đợi một chút!" Trong lòng tôi chợt nảy ra một vài suy nghĩ, liền vội vàng ngồi dậy gọi cậu ta lại: "Vừa khéo em cũng đang có chuyện muốn nói với anh." Nói xong, tôi lại liếc mắt nhìn qua phía Tiểu Viên.

Tiểu Viên thường ngày nhìn có vẻ tùy tiện, nhưng thực ra lại là người rất tinh ý, vừa thấy ánh mắt đó của tôi là lập tức hiểu ý ngay, bèn phúi mông đứng dậy nói: "Hai người cứ nói chuyện đi, tớ còn phải quay về ôn bài nữa. Hộp cơm này mai tớ sẽ quay lại lấy."

Tôi trịnh trọng cảm ơn một tiếng, rồi đứng dậy tiễn cô bạn ra ngoài cửa, Vương Du Lâm vẫn cau mày, hình như trong lòng đang có tâm sự.

Đợi Tiểu Viên đi rồi, Vương Du Lâm mới ngồi xuống với vẻ cảnh giác, rồi cất tiếng hỏi tôi: "Em muốn hỏi chuyện gì thế?"

Thấy bộ dạng này của cậu ta, tôi không khỏi có chút chột dạ, liền quyết định không nhắc đến chuyện đó vội, mà liếc mắt nhìn thứ cậu ta đang cầm trong tay, cười hỏi: "Trong tay anh đang cầm thứ gì thế? Định đưa cho Minh... Kim Minh Viễn hay sao?"

Cậu ta vội vàng giấu thứ trong tay đi theo phản xạ, trên mặt thoáng qua một nét gì đó không được ấp úng trả lời: "Nó... nhờ anh... điều tra mấy việc... Không liên quan gì tới em."

Tôi vốn cũng chỉ hỏi bừa một câu, bây giờ thấy vẻ mặt cậu ta như vậy, trong lòng cũng chợt nảy sinh hứng thú với tập tài liệu cậu ta đang cầm trong tay. Minh Viễn đã nhờ cậu ta điều tra cái gì nhỉ? Hơn nữa còn thần bí như thế, đến tôi cũng không thể biết hay sao? Tôi đột nhiên nhớ đến tấm bảng đen trong phòng học số 322, trái tim liền trầm hẳn xuống.

Suy nghĩ một chút, tôi quyết định cứ nói rõ mọi chuyện ra thì hơn, liền thấp giọng hỏi cậu ta: "Là về vụ án đó sao?"

"Vụ án gì chứ? Anh không hiểu em đang nói gì." Vương Du Lâm giả bộ không hiểu, nhưng anh chàng này hiển nhiên là không có thói quen nói dối, vừa mở miệng mặt mũi đã đỏ bừng, không dám nhìn thẳng vào mắt tôi. Nếu tôi mà không nhìn ra, thì rõ là một con ngốc chính hiệu.

"Em sớm đã biết rồi." Tôi bước từng bước trở lại giường, rồi ngồi xuống rót cho mình một cốc trà nóng, nhấp từng ngụm nhỏ, sau đó mới chậm rãi nói: "Anh cho rằng em rất ngốc, chẳng biết cái gì sao? Tuy về học tập em không bằng được bọn anh, nhưng ở trong phòng 322 lâu như vậy, trong đó có cái gì còn giấu được em sao. Hơn nữa, vừa nãy bọn anh nói gì em đều nghe được hết rồi."

Vương Du Lâm mặt mũi đỏ bừng không nói năng gì nữa, đồng thời còn cúi đầu, bàn tay nắm lại rất chặt, không biết là đang nghĩ gì.

Tôi lại hỏi: "Bọn anh vẫn luôn điều tra vụ án đó sao?"

Vương Du Lâm khẽ "ừ" một tiếng, nhưng lại chẳng chịu nói thêm câu nào, hiển nhiên là không muốn tiếp tục thảo luận chuyện này với tôi. Tôi nghĩ giữa ba người họ chắc sớm đã có một hiệp ước gì đó, rằng tất cả phải cùng giữ bí mật, không ai được tiết lộ chuyện này ra ngoài.

"Có thể kể em nghe được không?" Tôi thử hỏi dò, thực ra trong lòng cũng chẳng nắm chắc là bao. Cậu Vương Du Lâm này nhìn bề ngoài thì có vẻ hiền lành dễ nói chuyện, nhưng thực ra là người rất có chủ kiến, lại cực kỳ giữ nguyên tắc, nếu không thì đã chẳng chạy tới đây khuyên Minh Viễn nhà tôi tới đội trình sát thực tập.

Quả nhiên, Vương Du Lâm chẳng nghĩ ngợi gì đã từ chối tôi ngay: "Không được, anh đã hứa với Minh Tử và Cổ Hằng rồi, chuyện này sẽ không có người thứ năm nào được biết."

Người thứ năm? Tôi thoáng cảm thấy có gì đó không đúng, Minh Viễn, Cổ Hằng, thêm Vương Du Lâm, tổng cộng mới chỉ có ba người, cho dù tính cả tôi nữa thì cũng mới là người thứ tư mà thôi, tại sao lại... Tôi đột nhiên nhớ tới bức sơ đồ trên tấm bảng đen ở phòng học số 322, tuy lần đó vì vội vàng nên tôi chỉ kịp nhìn thoáng qua, mà sức chú ý cũng phần lớn dồn vào ảnh của tôi và Cổ Diễm Hồng, nhưng tôi vẫn còn nhớ rõ góc dưới phía bên trái của tấm bảng đen có một gương mặt trẻ tuổi, hình như là một cô gái...

Chắc cô ấy cũng đã xảy ra chuyện rồi... Thảo nào Vương Du Lâm lại nói như vậy.

Có điều... tuy thẳng thắn nhóc Minh Viễn đó tôi không đối phó được, nhưng với một cu cậu vừa thật thà vừa chính trực như Vương Du Lâm thì lại quá dễ dàng. Tôi liền dùng giọng bất mãn nói với cậu ta: "Được thôi anh không nói cho em, em sẽ tự đi điều tra. Dù sao hôm đó thứ gì cần thấy em cũng đã thấy hết rồi, đợi về nhà em sẽ tìm cha em, còn sợ không tìm ra được manh mối gì hay sao chứ?!"

Sắc mặt Vương Du Lâm biến đổi hẳn, kích động đứng bật dậy, lớn tiếng nói: "Không được, em không được đi! Nếu tin tức này mà tiết lộ ra ngoài, em nhất định sẽ gặp nguy hiểm. Em căn bản không biết vụ án này lớn đến chừng nào đâu."

"Em đi điều tra một chút không phải là biết rồi sao." Tôi nở một nụ cười khiêu khích với cậu ta: "Cha em làm ở sở Công an, mấy chú mấy dì ở phòng Hồ sơ em đều quen biết cả, chỉ cần em nói với họ

một tiếng, có hồ sơ gì mà không tìm được. Đến lúc đó, nói không chừng em còn phá án được trước bọn anh ấy chứ." Nói xong, tôi lại làm ra vẻ mơ mộng, lẩm bẩm nói: "Nếu em mà phá được vụ án này, để xem cha em còn cười em nữa không..."

"Lưu Hiểu Hiểu!" Vương Du Lâm lo lắng đến sắp phát điên lên, thiếu chút nữa thì đã lao ra ngoài: "Anh đi tìm Minh Tử."

Ừng!" Tôi vội vàng bước tới kéo cậu ta lại: "Nếu anh dám kể với anh ấy, em sẽ nói chuyện này là do anh kể với em."

"Em..." Vương Du Lâm tức tối đến nổi mặt mày trắng bệch, giận dữ trừng mắt nhìn tôi, lớn tiếng nói: "Lưu Hiểu Hiểu, sao em lại có thể như vậy được chứ?"

Tôi cứ lặng yên nhìn cậu ta tức giận, đợi đến lúc cơn giận của cậu ta đã bớt đi một chút, mới nhỏ giọng nói: "Anh đừng giận mà, thực ra em cũng chỉ muốn giúp đỡ bọn anh thôi. Haizz... Kim Minh Viễn không phải luôn một lòng một dạ muốn phá vụ án này sao, anh lại cho rằng hai người bọn anh là đối thủ cạnh tranh ngang tài ngang sức. Theo em thấy, chỉ bằng bọn anh dùng vụ án này để đánh cược, xem ai có thể phá án trước. Đến lúc đó ai giỏi hơn ai kém hơn, chẳng phải chỉ cần nhìn một cái là ra ngay sao?" Nói xong tôi lại bổ sung thêm một câu: "Tài liệu trong tay anh ấy chắc anh đều có cả rồi đúng không?"

Wương Du Lâm liếc mắt nhìn tôi, chẳng rõ trong lòng cậu ta rốt cuộc đang suy nghĩ những gì.

Tôi cũng biết thuyết phục cậu ta không phải là chuyện dễ dàng gì, trong lòng lại càng thêm thấp thỏm bất an.

Mãi một lúc lâu sau cậu ta mới cắn chặt răng, giọng cười hỏi tôi: "Vậy chuyện này thì có liên quan gì tới em nào?"

Sao lại không liên quan gì chứ, liên quan lớn là đằng khác. Nếu Vương Du Lâm phá được vụ án, với tính cách của cậu ta, chắc chắn sẽ nghĩ cách tìm được chứng cứ để đưa kẻ ác vào tù, tuyệt đối không để Minh Viễn trực tiếp ra tay. Như thế chuyện này không phải là được giải quyết rồi sao.

Nhưng mấy lời này tôi không thể nói với cậu ta, trong thời gian ngắn cũng chẳng tìm ra được lý do nào hợp lý, thế là bèn khoát tay, dùng giọng trẻ con nói: "Dù sao em cũng chỉ nói vậy thôi, hai người bọn anh đánh cược với nhau, em tới giúp anh là được. Anh đừng có coi thường em, có những thứ cho dù anh tới đại đội trinh sát cũng chưa chắc đã kiếm được."

Đôi mắt Vương Du Lâm hơi lóe sáng, sắc mặt cũng biến đổi không ngừng, nhưng mãi một lúc lâu sau cậu ta vẫn cố chấp lắc đầu nói: "Không được, anh thế kéo em vào chuyện này."

"Anh sợ em cũng bị hại hay sao?"

Sắc mặt Vương Du Lâm lập tức trắng bệch như người chết, hai hàm răng va vào nhau lách cách không ngừng, bàn tay nắm lại thật chặt, những đường gân xanh đều hằn rõ cả lên.

Tôi chậm rãi ngồi xuống giường, co chân lên vòng tay ôm lấy đầu gối: "Cho dù không có ai hại em, em cũng chẳng sống được bao lâu nữa rồi." Tôi cắn mạnh vào môi, cố gắng nặn ra một nụ cười chua chát: "Anh đừng nói với anh ấy!"

Vương Du Lâm xoay người lại từng chút một giống như một con rối gỗ đôi mắt ngân ngơ nhìn tôi, trong ánh mắt toàn là vẻ bất ngờ, có mấy lần đã định mở miệng, nhưng rốt cuộc vẫn không nói gì.

"Em chỉ nghĩ... cho dù em có chết, cũng phải chứng minh rằng bản thân là người hữu dụng." Tôi nhìn cậu ta, nước mắt tuôn rơi từng giọt: "Nhưng em không muốn để anh ấy biết..."

"..."

Chương 44

Dương Du Lâm là một người tốt, có bầu nhiệt huyết, lại lương thiện chính trực, nhưng càng là người tốt thì lại càng dễ tin người khác. Đặc biệt là khi thấy nước mắt tôi rơi xuống, cậu ta lập tức buông súng đầu hàng. Tất nhiên, lời của tôi không tính là lừa gạt cậu ta.

Để đề phòng Minh Viễn đột nhiên quay lại và bắt gặp, chúng tôi quyết định tạm thời không thảo luận vụ án, mà hẹn ngày mai sau khi tôi ra viện sẽ bàn bạc kỹ càng. Vừa mới nói xong, đã nghe bên ngoài vang lên những tiếng bước chân quen thuộc. Tôi và Vương Du Lâm đưa mắt nhìn nhau, rồi cũng thở phào một hơi.

Minh Viễn mắt sáng như luồng điện, vừa mới vào cửa đã phát giác ra không khí khác thường trong phòng. Nhưng nó không hỏi gì, chỉ thoáng liếc mắt nhìn tôi, sau đó quay sang cười nói với Vương Du Lâm: “Vừa rồi tớ bận thương lượng với anh Cổ Hằng chút chuyện, nên đến muộn. Sao, cậu tìm tớ có chuyện gì thế?”.

Vương Du Lâm đưa mắt sang tôi với vẻ không được tự nhiên, rồi cúi đầu đưa chỗ tài liệu trong tay cho Minh Viễn, thấp giọng nói: “Thứ mà lần trước cậu bảo tớ điều tra toàn bộ đều ở đây cả”. Nói xong, cậu ta liền nhét luôn tập tài liệu vào tay Minh Viễn, rồi vội vàng chạy ra ngoài. Nhìn thấy cảnh này, tôi quả thực khóc không được, cười cũng chả xong. Cái cậu Vương Du Lâm này đúng là thật thà quá mức, chắc từ nhỏ đến lớn chưa nói dối bao giờ, nhìn bộ dạng

của cậu ta, đừng nói là người tinh quái như Minh Viễn, ngay đến người bình thường cũng nhìn ra được có vấn đề .

Quả nhiên, Minh Viễn cười phì một tiếng, đón lấy tập tài liệu rồi vội vàng chạy theo, miệng gọi: “Cậu đợi một chút đã, tớ còn có chuyện muốn nói với cậu mà”. Vương Du Lâm nghe thế lập tức tăng tốc lên, cứ như là đang chạy trốn.

Minh Viễn vừa ra đến cửa, Vương Du Lâm đã chạy đến hành lang rồi, chẳng bao lâu sau hoàn toàn mất hút. Minh Viễn vừa lắc đầu vừa cười không ngớt, sau đó liền trở vào, đôi mắt đen nhánh và sâu xa làm tôi phát sợ. Nhưng tôi vẫn không dời mắt đi, ép mình nhìn thẳng vào đôi mắt đó, lại cố gắng nặn ra một nụ cười, giả bộ như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Minh Viễn lại bật cười, vừa ngồi xuống chiếc giường đối diện vừa nói với tôi: “Em có biết khi em căng thẳng sẽ có một động tác nhỏ không?”.

Tôi hơi ngẩn ra, sau đó toàn đều trở nên cứng đờ. Thăng nhóc này đang tính lừa tôi hay sao vậy?

“Mỗi lần em căng thẳng, đều sẽ không kìm được mà vôn về các đầu ngón tay, thế này này”. Nó vừa cười vừa chỉ vào tay phải tôi, khiến tôi giống như vừa bị ong đốt, vội vàng nháy bật dậy, giấu đôi tay về phía sau. Mà nghe nó nói như vậy, tôi rốt cuộc đã ý thức được vấn đề này, hình như tôi quả đúng có một thói quen như thế...>

Khi tôi còn ngẩn người ra, nó lại nói thêm một câu, khiến tôi sợ đến mức thiếu chút nữa thì ngã từ trên giường xuống đất. Nó nhìn

tôi, ánh mắt đầy vẻ nghiêm túc, không chớp lần nào, như thể muốn nhìn xuyên qua thân thể tôi để thấy được trái tim tôi vậy: “Cô của anh cũng thế, giống hệt em bây giờ”. Nó nói chậm rãi từng từ một.

Trong khoảnh khắc đó, tôi thậm chí cho rằng mình đã lộ tẩy, thế nhưng khi cúi đầu xuống thấy đôi tay trắng bệch hoàn toàn xa lạ kia, tôi mới dần dần trở lại bình thường. Chung Tuệ Tuệ không xinh đẹp bằng Lưu Hiểu Hiểu, nhưng lại khỏe mạnh và lạc quan, bàn tay luôn hồng hào và ấm áp. Cho dù nó có đôi mắt tinh tường hơn chẳng nữa, năng lực quan sát của nó mạnh hơn nữa, thì cũng không có cách nào nhìn xuyên qua lớp vỏ bên ngoài này để thấy được linh hồn của tôi. Dù sao, sự thực đúng là khó tin như thế, cho dù tôi có nói với nó, cũng chưa chắc nó đã tin.

Tôi cười giả lả mấy tiếng, không tiếp tục dây dưa thêm về vấn đề này. Nhưng Minh Viễn hình như đột nhiên nảy sinh hứng thú, cứ bám riết chuyện này không chịu bỏ qua: “Sao em không hỏi gì về cô của anh vậy?”

“Tại sao em phải hỏi chứ?” Tôi hỏi ngược lại

Nó nhìn tôi, ra vẻ đương nhiên nói : “Anh còn tưởng em sẽ có hứng thú cơ. À, không phải em đã nói là em thích anh sao?”

“Phì..” Tôi vừa cầm cốc trà lên uống được một ngụm, chợt nghe thấy câu này của nó, bao nhiêu nước trà vừa uống lập tức phun ra ngoài, làm ướt nhẹp cả mặt đất. Có trời mới biết tại sao nó đột nhiên nhắc tới chuyện này, thích hay không thích nói đùa một chút cũng chẳng sao, nhưng nghiêm túc nói ra vậy, bắt tôi trả lời thế nào đây?

“Hử?” Nó chậm rãi ghé tới, hàng lông mày rậm rạp càng lúc càng gần, trong đôi mắt đen láy là một nét cười càng lúc càng nồng đậm, nhưng không có vẻ bồn chồn chút nào, mà ngược lại, hình như còn hết sức nghiêm túc.

Tôi thậm chí không còn dám nhìn nó nữa, chỉ biết vội vàng đặt cốc lên tủ đầu giường, rồi nói một câu: “Em mệt rồi, ngủ đây”. Sau đó trùm chăn lên đầu rồi trốn tránh, đều rụt hết vào trong. Minh Viễn... thật sự nghiêm túc sao? Trong lòng tôi là một sự lo lắng khó mà miêu tả bằng lời. Đây chắc là lần đầu tiên nó thích một cô gái, thứ tình cảm trong trẻo thuần khiết và nóng bỏng ấy của nó chẳng lẽ sắp bị hủy trong tay tôi sao?

Tranh chăn rất ngọt ngào, khiến tôi gần như không thể thở nổi. Nhưng tôi không dám thò đầu ra ngoài. Tại nơi sâu thẳm trong nội tâm của tôi có một sự sợ hãi và bất an mãnh liệt, khiến tôi không cách nào đối mặt với nó một cách bình thường, đặc biệt khi nó nói ra chữ “thích” với tôi.

“Hiểu Hiểu!” Phía ngoài chăn vang lên giọng nói của Minh Viễn, trầm thấp mà dịu dàng. Tôi không dám động đây, cũng không dám trả lời, giả bộ như đang ngủ say. Bên ngoài yên tĩnh một lúc, sau đó chiếc chăn của tôi bị kéo ra một cách nhẹ nhàng, từng làn không khí trong lành lập tức bao bọc lấy tôi.

Tôi mở mắt ra, thấy Minh Viễn đang cúi đầu nhìn tôi bằng vẻ bất lực, rồi há miệng hình như định nói cái gì đó, nhưng cuối cùng lại chỉ thở dài, ánh mắt buồn bã nói: “Em ngủ đi!” Sau đó, nó đắp chăn lại cho tôi, rồi ngồi trở lại chiếc giường bên cạnh, không nói thêm gì nữa.

Bây giờ đã là giữa mùa đông, ngoài trời ngợp trong gió lạnh, thỉnh thoảng lại có tiếng gió rít gào vang lên, cửa sổ va đập vào nhau phát ra tiếng lạch cạch. Nhưng căn phòng lại chìm trong tĩnh lặng, ngay đến tiếng thở của hai chúng tôi cũng rất nhẹ nhàng, gần như không thể nghe thấy.

Sáng hôm sau, khi tôi tỉnh dậy, Minh Viễn vẫn còn ở đó. Tôi đã đỡ hơn rất nhiều, liền bảo nó quay về nghỉ ngơi, nhưng nó lại thản nhiên nói: “Anh tự có tính toán.”

Minh Viễn càng như vậy, tôi lại càng thấy bất an, có chút không vui nói: “Anh đừng có suốt ngày tự cho mình là đúng, cũng phải suy nghĩ đến cảm giác của người khác một chút chứ. Anh nghĩ anh bỏ việc đi thực tập ở đội trình sát để chăm sóc em, em sẽ mừng lắm sao? Không hề, em cảm thấy mình rất vô dụng, rằng chính mình là đồ bỏ đi. Anh làm như vậy, sẽ khiến em có áp lực rất lớn”.

Minh Viễn dường như hoàn toàn không ngờ tôi sẽ nói như thế, ánh mắt nhìn rõ ràng có chút thần thờ, sau đó liền cười tự giễu, gật đầu đáp: “Anh biết rồi, anh sẽ đi ngay đây. Em chú ý nghỉ ngơi cho tốt!” Nói xong, nó chăm chú nhìn tôi thêm một lát, rồi xoay người đi ra cửa.

Nhìn theo bóng nó dần biến mất nơi cuối hành lang, trái tim tôi đột nhiên khó chịu. Tôi không thể dùng từ ngữ diễn tả cảm giác này, rất ngọt ngào, tựa như có một luồng khí đồn nén trong trái tim tôi, muốn phát tiết ra mà không có cách nào phát tiết được, đành không ngừng dồn ép vào sâu trong lòng, đè nén khiến tôi không có cách nào thở được.

Tôi không hề thích loại cảm giác này chút nào. Tôi cảm thấy bản thân đã không còn kiểm soát được một số chuyện sắp xảy ra, điều này hoàn toàn khác với tôi khi tôi trở về năm 1981. Khi đó tuy điều kiện vật chất còn kém một chút, tuy tôi vừa làm cha vừa làm mẹ, nhưng tôi chưa từng thấy bất lực như bây giờ. Chỉ bởi, giờ đây tôi đã hoàn toàn không thể nhìn thấu tâm tư của Minh Viễn nữa.

Ở trong phòng bệnh thêm nửa ngày, tôi quyết định xuất viện, nghĩ là làm, tôi lập tức ra ngoài làm thủ tục xuất viện ngay. Khi tôi về kí túc, Tiểu Viên sợ đến mức giật nảy mình, vội vàng bước tới xách đồ giúp tôi, rồi hỏi: “không phải cậu còn ở đó thêm hai ngày nữa sao, sao lại ra viện sớm vậy?”

Tôi nằm kênh ngay ra giường, buồn bực đáp: “Nằm trong phòng bệnh ngọt ngọt lã lã, ở kí túc vẫn thích hơn.”

“Ấy, không phải anh Kim vẫn luôn bên cậu sao?” Tiểu Viên tỏ ra lo lắng ghé sát tới, nghiêm túc hỏi tôi: “Có phải hai người cậu cãi nhau rồi không? Sao hôm nay anh Kim không đưa cậu về, trời ạ, chắc không phải bọn cậu chia tay luôn rồi đấy chứ?” Giọng cô nàng càng lúc càng cao, mấy người trong phòng nghe thế lập tức kích động hẳn lên, vội vàng chạy tới hỏi han rôm rả: “Hả, hai người bọn cậu chia tay rồi sao?” “Rốt cuộc là thế nào vậy?” “Có phải là do ả Thiên Nga Trắng kia phá đám không” “...”

Đầu tôi lập tức đau như búa bổ, sao sức tưởng tượng của mấy cô bé này lại phong phú như vậy chứ?

“Nói cái gì đấy? Cái gì mà chia tay chứ!” Tôi vừa tức giận vừa cười, cố ngồi thẳng dậy, rồi lớn tiếng nói với bọn họ: “Tớ và anh ta vốn chả là gì, ở đâu ra chia tay với chia chân

“Sao cậu có thể nói vậy được?” Tiểu Viên lập tức giận dữ: “Cho dù bọn cậu có cãi nhau thì không nên nói năng bừa bãi như vậy, trong trường chúng ta ai mà không biết hai người cậu chính là một đôi. Nay Phạm Nhã Lệ, cậu nói xem Lưu Hiểu Hiểu với anh Kim có phải là một đôi hay không!”

Phạm Nhã Lệ nghiêm túc gật đầu: “Đúng thế, Lưu Hiểu Hiểu với anh Kim chính là một đôi.”

Bây giờ tôi không biết nói gì nữa đây. Kim Minh Viễn, coi như cháu giỏi!

Ngủ suốt một buổi chiều, đến khi ăn cơm tối Tiểu Viên mới gọi tôi dậy. Đầu tôi lại bắt đầu hơi hơi đau, cứ mơ mơ màng màng. Tôi vội vàng uống mấy viên thuốc rồi đi rửa mặt, sau đó mới tỉnh táo một chút.

Tiểu Viên gọi cơm cho tôi như thường lệ, nhưng hôm nay tôi nuốt không nổi cơm, mới được mấy miếng mà đã phát ngán, đã thế dạ dày còn cồn cào từng hồi hết sức khó chịu. Nếu sớm biết thế này, sáng nay tôi đã không xuất viện. Còn đang thăm hồi hận, tiếng chuông điện thoại trong phòng đã vang lên, không ngờ là Vương Du Lâm gọi tới.

“Sao em đã xuất viện rồi?” Cậu ta hỏi tôi mang theo vẻ lo lắng: “Anh đã hỏi bác sĩ rồi, rõ ràng là em chưa khỏe hẳn, cần nghỉ ngơi

tĩnh dưỡng thêm một thời gian nữa.”

Tôi nói: “Em không muốn ở phòng bệnh thêm nữa, khó chịu lắm. Chẳng bằng quay về kí túc ở, dù sao cũng chỉ là uống thuốc thôi, ở đâu mà chả thế. Đúng rồi, anh... bao giờ anh tới phòng học vậy?”

Phòng học mà tôi nhắc đến ở đây có ý gì đã rất rõ ràng, Vương Du Lâm tất nhiên cũng hiểu, nên đầu điện thoại bên kia lập tức im lặng, rồi một lúc sau mới chậm rãi trả lời: “Em còn chưa khỏe hẳn, đợi một thời gian nữa rồi chúng ta sẽ nói kĩ càng sau. Dù sao... Dù sao chuyện này cũng không thể điều tra trong thời gian ngắn được.”

Trong lòng tôi biết rõ tình hình cơ thể mình hiện giờ, cũng biết điều mà Vương Du Lâm lo ngại, nên chỉ suy nghĩ một chút rồi đồng ý ngay. Sau đó chúng tôi nói chuyện với nhau một lúc, rồi gác điện thoại.

Minh Viễn lần này lại không gọi điện tới như mọi khi, tôi vừa đợi vừa thầm nghĩ có phải những lời của tôi hôm nay đã làm nó giận rồi không, nên mới không thèm để ý đến tôi nữa?

Đợi đến tối, khi đèn sắp tắt, vẫn chẳng có tin tức gì của Minh Viễn. Tôi cũng không cảm thấy gì cả, nhưng mấy cô nàng trong phòng bắt đầu không ngồi yên nữa, Tiểu Viên không kìm được hỏi tôi có phải đã cãi nhau với Minh Viễn không. Càng quái lạ hơn là Phạm Nhã Lệ, cô nàng còn tỏ ra không vui mà nói với tôi: “Không nên đứng núi này trông núi nọ!”

Lúc đấy tôi còn chưa kịp hiểu ra cô nàng nói vậy là có ý gì, đến khi nằm xuống giường, lăn qua lăn lại mấy cái, tôi mới chợt ý thức

được cô nàng đang nhắc tới chuyện tôi và Vương Du Lâm.

Chẳng phải chỉ một cú điện thoại thôi sao, có đến mức phải vậy không chứ

Chương 45

Tám giờ sáng hôm sau, mấy cô nàng trong ký túc đều đã đi học, Minh Viễn đột nhiên gọi điện thoại tới, hỏi tôi đã dậy chưa. Tôi để ý thấy giọng nói của nó hơi khàn khàn, tâm trạng cũng có vẻ rất tệ. Đây là chuyện mà tôi chưa từng gặp bao giờ. Trong ấn tượng của tôi, Minh Viễn xưa nay luôn giấu kín tâm trạng của bản thân, khi vui cũng chỉ khẽ mỉm cười, còn khi buồn... Từ năm mười tuổi, tôi đã rất ít khi nhìn thấy nó buồn.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao nó lại đột nhiên trở nên ủ rũ như vậy?

Tôi nhất thời không kìm được cất tiếng hỏi. Bên kia im lặng chừng mấy giây, rồi Minh Viễn mới trả lời: "Để anh tới chỗ em, chúng ta gặp mặt rồi nói chuyện." Sau đó nó gác máy. Tôi vội vàng gọi lại, nhưng đã không còn kịp nữa.

Minh Viễn tốt xấu gì cũng là một người nổi tiếng trong trường, nhờ bị các bác quản lý ký túc quát cho một trận, kiểu gì cũng lập tức lan truyền ra khắp toàn trường, đến lúc đó thì làm gì còn chút mặt mũi nào chứ.

Tôi thấp thỏm bất an nằm trên giường một lúc, cảm thấy mình không thể khoanh tay đứng nhìn chuyện này xảy ra, thế là vội vàng mặc quần áo, chuẩn bị ra ngoài. Nhưng đúng lúc này, tôi lại nghe

thấy tiếng gõ cửa kèm theo giọng của Minh Viễn vang lên bên ngoài: "Hiểu Hiểu, em có đó không?"

Đúng là lạ thật, vừa rồi đâu có nghe thấy tiếng quát của mấy bác gái đâu. Chẳng lẽ nó trèo tường vào?

Ti vội vàng chạy ra mở cửa, lập tức nhìn thấy Minh Viễn đang đứng ngay bên ngoài, nhưng cũng chỉ có sắc mặt nó là hơi tiêu tụy một chút, không hề thấy dấu vết gì do các bác gái để lại. "Anh làm thế nào mà vào được đây vậy?" Tôi tò mò hỏi.

Nó đáp: "Đi qua cửa chứ sao." Khi nói xong thì người đã ở trong phòng, còn đưa túi đồ ăn sáng cho tôi. Bên trong là một bát cháo trắng nóng hổi và mấy chiếc bánh bao vừa mới ra lò. Vừa đúng lúc bụng tôi đang đói, nên cũng không khách sáo, liền cầm bánh bao lên cắn một miếng, chớp chớp miệng: "Cái bánh bao này... Cái bánh bao này..."

"Là bánh bao nhân thịt lừa." Nó cười nói với tôi: "Anh phải mất công tới tận cửa đông mua về đây, trước đây cô anh thích nhất món này."

Tôi: "..."

Thấy tôi không nói gì, Minh Viễn lại hỏi: "Sao em lại ra viện thế? Anh đã hỏi bác sĩ rồi, bác sĩ nói cơ thể em còn chưa khỏe hẳn, tốt nhất là nên ở đó thêm vài ngày nữa."

Tôi lầm bầm giải thích: "Chỉ là em không muốn ở trong phòng bệnh thôi, khó chịu lắm. Dù sao cũng chỉ là uống thuốc, uống ở đâu

mà chẳng vậy. À, đúng rồi..." Tôi vội vàng chuyển chủ đề sang chuyện khác: "Sao hôm nay anh không tới cục Cảnh sát? Không phải anh đã tới đó thực tập rồi"

Nghe thấy vậy khuôn mặt Minh Viễn lập tức thoáng qua nét buồn bã, nhưng rất nhanh sau đó đã trở lại bình thường, hàng lông mi dài dulong như đã giấu hết mọi tâm trạng của nó đi: "Đội trưởng Phan cho anh nghỉ phép vài ngày, để anh ở nhà nghỉ ngơi, hôm nay đổi cho Lâm Tử đến đó."

Đang yên đang lành sao tự dưng lại cho nghỉ phép chứ? Tôi chợt nghĩ đến mấy tình tiết thường gặp trong phim truyền hình, nhân vật chính được nghỉ đều do làm hỏng chuyện gì đó, còn nghỉ phép chẳng qua chỉ là một cách trừng phạt biến tướng mà thôi. Chẳng lẽ mới hôm đầu tiên đi thực tập mà Minh Viễn đã làm sai chuyện gì rồi sao? Sao có thể như thế được nhỉ, với sự cẩn thận và tỉ mỉ của Minh Viễn...

Chắc thằng bé cũng nhìn ra là tôi đang suy nghĩ linh tinh, liền khẽ ho hai tiếng, vẻ mặt buồn bực giải thích: "Anh không phạm sai lầm gì hết, chỉ là hôm qua vừa khéo gặp lúc có nhiệm vụ, Đội trưởng Phan liền dẫn anh theo, kết quả là..." Nó dừng lại một lúc lâu, rồi mới chậm rãi nói tiếp: "Kết quả là có người chết..."

Người... chết...

Tôi bị lời của nó làm cho giật nảy mình, hồi lâu không nói năng được gì. Cái ông Đội trưởng Phan gì đó kia cũng thật buồn cười, sao có thể dẫn học viên thực tập đến nơi nguy hiểm như thế chứ? May mà lần này Minh Viễn không bị thương, nhưng nhìn bộ dạng của nó

bây giờ chắc là cũng khá sợ hãi, nói không chừng còn bị ảnh hưởng tâm lý, sau này làm sao làm cảnh sát được nữa chứ.

"Anh không sợ gì cả." Minh Viễn nhìn tôi, vẻ mặt rất phức tạp, hình như đang băn khoăn vấn đề gì đó không thể tìm ra đáp án: "Anh chỉ có chút ngỗ ngàng, không biết nên làm thế nào mới phải. Cảnh sát... không phải là người đại biểu cho chính nghĩa hay sao?"

Tôi không hiểu tại sao nó lại đột nhiên hỏi một câu như vậy, nhưng nhìn nó đúng là không có vẻ gì là sợ hãi hết, chỉ là hình như đã phải chịu một sự đả kích rất lớn mà thôi. Tôi cảm thấy hết sức khó hiểu, với sự kiên cường của Minh Viễn, rốt cuộc chuyện gì đã khiến nó trở nên ủ dột như vậy?

"Hôm qua..." Nó không hề có ý mà kể lại tỉ mỉ với tôi đầu đuôi mọi việc. Buổi trưa hôm qua có người đã gọi điện đến báo cảnh sát về việc ở trung tâm thành phố xảy ra một vụ khống chế con tin, khi cảnh sát đến nơi, cục diện gần như đã nằm ngoài tầm kiểm soát. Nguyên nhân của sự việc là chủ thầu xây dựng không chịu trả tiền lương, công nhân sau mấy phen đòi tiền không được, cuối cùng lôi chủ thầu lên tận tầng thượng của tòa cao ốc...

Khi nghe tới đây tôi đã đại khái đoán được phần sau sự việc sẽ diễn biến theo chiều hướng nào, chắc hẳn cuối cùng người bị giết chết không phải là gã chủ thầu xấu xa, mà là một người công nhân xui xẻo nào đó. Chẳng trách tâm trạng Minh Viễn lúc này lại tệ như vậy, nếu đổi lại là tôi, chỉ e thế giới quan sẽ lập tức sụp đổ hoàn toàn.

Đột nhiên tôi lại nhớ đến lời đánh giá của Vương Du Lâm về Minh Viễn lần trước, trong lòng có một nỗi sợ hãi khó tả. Có lẽ tâm

lý của Minh Viễn đã bắt đầu biến đổi từ lúc này, khi mà người đại biểu cho chính nghĩa trở nên méo mó, nó cũng sinh ra sự hoài nghi đối với những quy tắc đạo đức trên thế giới này, nên mới cảm thấy rằng mình đại biểu cho chính nghĩa, và gây ra những chuyện về sau.

Trái tim tôi quặn thắt, đau khổ hơn là tôi không biết phải nói thế nào với nó. Nếu ngay đến bản thân mình tôi còn không tự thuyết phục được, thì nói gì đến chuyện thuyết phục nó đây. Có lẽ vẻ mặt của tôi đang quá nghiêm túc, Minh Viễn lo lắng đưa tay lên sờ trán tôi, dịu giọng hỏi: "Hiếu Hiếu, em sao rồi?"

Trong đầu tôi lúc này toàn là vụ án mà lão Chương đã kể, hơn một năm sau, Minh Viễn sẽ phạm phải một tội ác đáng sợ, vì thế mà mất luôn tính mạng của bản thân. Tôi rất sợ hãi, mấy ngày gần đây tôi luôn cố gắng ép bản thân đừng nghĩ đến chuyện này, bởi mỗi lần nghĩ đến tôi rất đau khổ, tựa như có một đôi tay không ngừng cào xé trái tim tôi, khiến tôi đau đớn đến mức không thể thở được.

"Hiếu Hiếu, sao em lại khóc?" Minh Viễn lo lắng đứng bật dậy, đi tới vuốt ve bờ má tôi, trong mắt tràn đầy vẻ bất an và áy náy: "Có phải chuyện anh vừa kể đã làm em sợ không?"

Tôi đưa tay lên lau mặt, bàn tay lập tức ướt nhòe, thì ra tôi đã rơi nước mắt từ lúc nào chẳng hay

"Em không sao." Tôi vừa lau nước mắt vừa cố nặn một nụ cười gượng gạo: "Em chỉ... chỉ tự nhiên muốn ăn bánh vòng, loại vị dừa ấy."

Ánh mắt sâu xa của Minh Viễn nhìn tôi chăm chú: "Được, chúng ta đi ăn bánh vòng vị dứa."

Đến lúc ra ngoài cổng trường, tâm trạng của tôi mới dần khôi phục trở lại, sau đó bắt đầu cảm thấy xấu hổ. Tuy vừa rồi chỉ là kiếm cớ, nhưng nói ra khỏi miệng đúng là rất mất mặt. May mà Minh Viễn không có thói quen buôn chuyện với người khác, nếu không chuyện này mà truyền ra ngoài, chắc nửa tháng tới tôi không dám ra khỏi cửa nữa.

Tôi ấp a ấp úng không chịu đi tiếp, do dự nói: "Hay là, chúng ta đừng đi nữa. Dù sao cũng chỉ là bánh vòng thôi mà, ở đâu mà chẳng bán, đâu cần thiết phải tới tận khu thành đông." Vừa nghe nói tôi muốn ăn bánh vòng vị dứa, Minh Viễn bèn nhất quyết đòi kéo tôi tới cửa tiệm bên ngoài con ngõ dẫn vào ngôi nhà cũ kia, nói bánh vòng vị dứa ở đó là đúng kiểu nhất.

Tôi đương nhiên là biết nơi đó, trước đây mỗi buổi cuối tuần tôi đều đứng bên ngoài cửa tiệm chờ những chiếc bánh vòng nóng hổi mà bác chủ tiệm vừa mới nướng xong nửa kia. Thế nhưng bây giờ tôi lại chẳng muốn tới nơi đó chút nào, tôi rất lo khi trở lại những chỗ thân thương với biết bao nhiêu kỉ niệm đó, bản thân sẽ có những biểu hiện khác thường, huống chi, bên cạnh tôi còn có Minh Viễn.

"Em sẽ thích thôi." Nó nói, trên khuôn mặt tràn ngập một nét nhớ nhung: "Anh cũng nhiều năm chưa đến nơi đó ăn bánh vòng rồi, đó là một trong những món điểm tâm mà cô anh thích ăn nhất đấy." Nó nhìn sang tôi, trong mắt thấp thoáng những tia sáng mịt mờ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tôi không chớp: "Em... rất giống cô của anh."

Trái tim tôi giật thót một cái, sau đó không thể kiềm chế được mà đập lên thành thích. Gần đây nó thường xuyên liên hệ chúng tôi với nhau, các động tác nhỏ của tôi, sau đó còn có cái gì nữa đây? Tôi không biết, lại càng không dám nghĩ. Trong vô thức, tôi chuẩn bị vịn vào đầu ngón tay, nhưng đột nhiên chú ý thấy ánh mắt hơi mang theo nét cười của nó, thế là ngón tay liền run lên, tôi vội vàng giấu hai tay ra sau lưng.

Cứ tiếp tục thế này, không cần nó vạch trần, tự tôi cũng sẽ không chịu được.

"Anh nói đến cô anh, em căng thẳng cái gì chứ?" Khuôn mặt nó dần ghé sát tới, càng lúc càng gần, mắt càng lúc càng sáng hơn, cứ như là nhìn thấy một con mồi thú vị: "Lưu Hiểu Hiểu, em... rất cuộc... là..."

"Xe đến rồi!" Trước khi nó kịp hỏi xong câu đó, tôi đột nhiên nhảy tránh ra, chỉ tay về phía chiếc xe bus đang chậm chậm chạy tới, lớn tiếng nói: "Chúng ta mau lên xe thôi!"

Minh Viễn bật cười, trong mắt lóe lên một tia sáng tinh ranh như cáo: "Sao em biết chúng ta phải đi chiếc xe này? Chẳng lẽ... em từng tới chỗ đó rồi sao?"

Tôi cảm thấy nếu cứ tiếp tục thế này mình sẽ bị nó làm cho sụp đổ. Tôi không đủ thông minh, cũng không đủ lý trí, không cách nào khiến mình hoàn toàn không để lộ ra sơ hở. Hồi năm 1981, dù tôi có xuất hiện vấn đề gì thì cũng không có ai phát giác, nhưng bây giờ bên cạnh tôi có một con cáo con tinh ranh bám theo, nó không ngừng nhìn chăm chăm vào tôi, quan sát tôi, khiến tôi càng lúc càng căng thẳng, cũng càng lúc càng hoảng loạn.

Nếu không phải trước lúc đi lão Chương đã dặn đi dặn lại, tôi thật hy vọng có thể nói rõ mọi chuyện với Minh Viễn, như vậy hai chúng tôi đều sẽ được giải thoát. Nó tự đi trải nghiệm kiếp nạn của nó, còn tôi quay về năm 2010, hưởng thụ cuộc sống thông dong nhàn nhã vốn thuộc về tôi.

Lần này tôi không để ý đến nó, mà nghiêm mặt lại đi ngược trở về. Sắc mặt nó hơi biến đổi, vội vàng đuổi theo tôi, rồi đưa tay kéo tôi lại, nôn nóng nói: "Em muốn đi đâu? Em lại muốn..." Nói được một nửa nó chợt dừng lại, trong giọng nói rõ ràng toát ra vẻ thiết tha và sợ hãi khó mà miêu tả bằng lời.

"Em về ký túc." Tôi thở ra một hơi nặng nề, rồi ngoảnh đầu lại nhìn Minh Viễn, nghiêm túc nói: "Kim Minh Viễn, em không thích anh như vậy. Ý em là, xin anh đừng so sánh em với cô anh. Anh làm như vậy, sẽ khiến em cảm thấy anh tốt với em chỉ bởi vì em giống cô anh."

Nó im lặng không nói gì, chăm chú nhìn tôi, ánh mắt sâu xa vô hạn. Đây rõ ràng là đã mặc nhận rồi.

Tôi lại càng không biết nên phản ứng thế nào, chỉ hậm hực giậm chân một cái, xoay người nhanh chóng rời đi.

Trở về ký túc, mọi người đều đã học xong hai tiết và quay trở lại. Thấy tôi vào phòng, mấy cô nàng lập tức xao động cả lên, chạy ào tới tranh nhau cười nói: "Hiếu Hiếu, cậu thành người nổi tiếng rồi đấy." "Hiếu Hiếu, cậu đừng sợ Thiên Nga Trắng, yên tâm, có bọn tớ chống lưng cho cậu mà." "..."

Có trời mới biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

Mọi người nhao nhao kể lại sự tình, tới lúc này tôi mới biết mọi chuyện đều là do Minh Viễn mà ra.

Cô nàng Thiên Nga Trắng vốn bỏ công theo đuổi Minh Viễn mà không được kia nghe nói tôi đã ra viện, không ngờ lại xua quân ồ ạt tới lớp chúng tôi để tìm tôi tuyên chiến. May mà hôm nay tôi không ở đó, nếu không không biết lớp học sẽ hỗn loạn đến mức nào. Cho dù như vậy, mọi người vẫn đều sục sôi máu nóng, không ngừng rung cờ hò hét cổ vũ cho tôi, trong dáng vẻ ấy cứ như là muốn lập tức ném tôi ra ngoài đại chiến với Thiên Nga Trắng một trận.

Nhưng tôi lại chẳng muốn vì thằng nhóc kia mà cái nhau với người ta, bây giờ tôi chỉ muốn tránh đi thật xa, chẳng quan tâm tới chuyện gì hết, cũng chẳng muốn biết chuyện gì hết... Tôi thềm vào để ý đến việc nó thích ai, cũng chẳng quan tâm nó thế nào rồi.

Thế là tôi vội vàng thu dọn đồ đạc bỏ trốn về nhà, cái gì mà Thiên Nga Trắng, cái gì mà Kim Minh Viễn, tránh khỏi tôi càng xa càng tốt.

Kết quả là tôi vừa mới về đến nhà thì điện thoại của Minh Viễn đã gọi tới, cứ như trước đó chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy. Cô Liêu đi nghe điện thoại, rồi nói chuyện tới hơn nửa tiếng đồng hồ, bị thằng nhóc ở đầu điện thoại bên kia pha trò đến nỗi cười vang không ngớt. Tôi cảm thấy mình rất có lỗi với cô, bây giờ cô đã coi Minh Viễn như con rể mà cưng chiều rồi.

Buổi tối nó đến nhà tôi, xách theo một túi hoa quả và đồ điểm tâm, còn cất tiếng chào tôi với vẻ thản nhiên. Cô Liêu cười đến híp cả mắt, cứ một câu Minh Viễn hai câu Minh Viễn, nghe còn thân thiết hơn con ruột. May mà còn có chú Lưu ở cùng một chiến tuyến với tôi, khuôn mặt luôn tỏ ra nghiêm khắc, không hề cười với nó.

Bảy giờ tối, sau khi ăn cơm xong cô Liêu đi thu dọn bát đĩa, còn chú Lưu gọi Minh Viễn vào phòng đánh cờ, tôi chẳng có việc gì làm liền nằm trên sofa ở phòng khách, vừa xem ti vi vừa dỏng tai lên muốn nghe xem chú Lưu đang nói gì với nó. Thế nhưng đúng vào lúc này, Vương Du Lâm lại chợt tới nhà tôi.

Đối với việc Vương Du Lâm tới đây cô Liêu tỏ ra rất kinh ngạc, không ngừng nhìn tôi, dường như muốn tìm kiếm tin tức hữu dụng gì đó. Lúc này chú Lưu và Minh Viễn cũng từ trong phòng đọc sách đi ra, nhìn thấy Vương Du Lâm, sắc mặt Minh Viễn lập tức trở nên khó coi hơn.

Nhưng rất nhanh nó đã trở lại bình thường, nhiệt tình cười nói với Vương Du Lâm: "Sao cậu lại tới đây thế?"

Vương Du Lâm không nói gì, cái thẳng nhóc thành thực này, muốn tôi phải nói thế nào đây nhỉ?

Tôi sợ Vương Du Lâm để lộ ra sơ hở, bèn vội vàng nói giúp: "Là em bảo anh ấy tới đây, có mấy bài tập em không hiểu lắm, nhờ anh ấy đến giảng giúp."

"Vậy sao?" Ánh mắt sắc bén của Minh Viễn nhìn lướt qua khuôn mặt chúng tôi, bên khóe miệng là một vẻ như cười mà chẳng phải cười: "Em thấy anh giảng bài cho em không đủ rõ ràng hay sao?"

Tôi không biết phải trả lời thế nào, đành cười khan hai tiếng: "Mọi người cứ từ từ nói chuyện đi, bọn em còn phải ôn bài nữa." Nói xong, tôi cũng mặc kệ bọn họ nghĩ thế nào, vội vàng kéo Vương Du Lâm đi vào phòng tôi...

Chương 46

“Thế này... liệu có khiến Minh Tử hiểu lầm không?” Vừa vào phòng, Vương Du Lâm đã lo lắng hỏi. Xem ra cậu bé thật thà này không ngốc, ánh mắt của Minh Viễn vừa rồi cậu ta có thể nhìn rõ ràng.

“Hiểu lầm thì hiểu lầm chứ sao.” Tôi thản nhiên nói: “Hơn nữa, anh ấy hiểu lầm thì ảnh hưởng gì nào? Anh ấy dựa vào cái gì mà quản việc của em.”

Vương Du Lâm lẳng lặng nhìn tôi, trong mắt là vẻ không tán đồng rõ ràng. Tôi thở dài một tiếng, kéo chiếc ghế đến mời cậu ta ngồi, rồi cũng ngồi xuống chỗ đối diện cậu ta, sau đó liền buồn bực nói: “Được rồi, em biết anh muốn nói gì, nhưng tốt nhất anh đừng nói. Chuyện giữa em và Minh Viễn chẳng ai nói rõ được, cả bản thân anh ấy cũng mơ hồ lắm chả biết gì đâu. Hơn nữa, em... Tôi cúi đầu xuống, hít vào một hơi thật sâu, rất lâu rất lâu sau, mới chậm rãi nói ra từng chữ một: “Em không muốn làm anh ấy bị tổn thương, thật đấy!”

Vương Du Lâm không nói gì thêm nữa.

Hai chúng tôi im lặng một lúc, cuối cùng vẫn là Vương Du Lâm lên tiếng phá vỡ không khí nặng nề này. Cậu ta đứng dậy đóng cửa phòng lại, rồi cẩn thận lấy từ trong cặp một xấp tài liệu dày đưa tôi, nói: “Đây là tất cả tài liệu bọn anh điều tra được lúc trước, em cứ xem từ từ, bước tiếp theo nên làm thế nào, đợi một thời gian nữa chúng ta bàn bạc tỉ mỉ với nhau sau.”

Tôi vội vàng đón lấy, rồi lập tức mở ra xem. Ngay trang đầu tiên, đập vào mắt tôi là ảnh của tôi và Cổ Diễm Hồng, phía dưới bức ảnh có mấy dòng chữ nhỏ nhỏ như chú thích về tình hình cơ bản của hai chúng tôi, như họ tên, nghề nghiệp, địa điểm và thời gian gặp tai nạn. Vương Du Lâm đứng một bên thấp giọng giải thích với tôi về một số tình hình khi chuyện xảy ra.

Nhưng những thứ cậu ta biết làm sao có thể rõ ràng như tôi, quá trình xảy ra sự việc đều nằm trong đầu tôi cả, bây giờ vẫn rõ ràng ngay trước mắt, chưa từng có một ngày nào quên. Tôi thậm chí có thể vẽ lại bức tranh mà một ngày trước khi xảy ra sự việc Cổ Diễm Hồng đã yêu cầu tôi vẽ, vấn đề duy nhất bây giờ là phải làm thế nào mới có thể đưa manh mối này ra một cách hợp tình hợp lý.

“... Lưu Hiểu Hiểu!” Tôi bị một giọng nói đột nhiên cao hần của Vương Du Lâm làm cho giật mình tỉnh táo trở lại, đến lúc ngẩng đầu lên mới phát hiện cậu ta nhìn tôi vẻ nghi hoặc, rồi hỏi: “Em nghĩ cái gì mà nhập tâm quá vậy?”

“A” Tôi ngẩn người ra nhìn cậu ta một lúc, rồi mới chợt ý thức được rằng từ lúc này đến giờ mình vẫn đang thần thờ, bèn ngượng ngùng đưa tay lên vuốt trán, áy náy đáp: “Xin lỗi, em đang nghĩ một số chuyện, anh đã nói gì ấy nhỉ?”

Vương Du Lâm buồn bực thở dài, vừa mở miệng định nói gì đó, chợt bị tiếng gõ cửa bên ngoài cắt ngang.

“Ai vậy?” Tôi biết rõ nhưng vẫn cố hỏi. Chú Lưu trước giờ chưa từng gõ cửa trước khi vào phòng tôi, cô Liêu thì bình thường cũng chỉ lớn tiếng gọi tôi từ bên ngoài. Lúc này ngoài Minh Viễn ra, còn có thể là ai được chứ? Bên ngoài quả nhiên vang lên giọng nói đằm đằm của Minh Viễn: “Là anh. Anh mang trà vào cho em này.”

Ý tứ của nó là gì đã rành rành ra đó, tất nhiên là tôi hiểu rõ ràng, còn Vương Du Lâm cũng chẳng ngờ đến nỗi không nhận ra, nên cứ cười ngật nghẻo không ngớt. Tôi tức tối trừng mắt nhìn cậu ta một cái, cất tiếng đe dọa: “Anh còn dám cười nữa, lát nữa em sẽ nói là anh muốn theo đuổi em.” Vương Du Lâm lập tức im bặt không dám ho he thêm câu nào.

“Trong phòng em có nước rồi.” Tôi lớn tiếng đáp lại.

Câu này lập tức khiến thằng nhóc đứ đừ, căn phòng rốt cuộc đã trở lại yên tĩnh. Tôi tiếp tục nói chuyện với Vương Du Lâm, nhưng vừa được mấy phút, Minh Viễn đã quay trở lại

“Cô Liêu vừa gọt hoa quả, bảo anh mang vào đây cho bọn em một ít.” Lần này trong giọng nói đã mang theo vẻ kiên quyết không thể từ chối. Tôi vừa chuẩn bị lên tiếng đuổi nó đi, nhưng bị Vương Du Lâm ngăn lại. Cậu ta nói với tôi gần như khẩn cầu: “Hiếu Hiếu này, em ở xa tất nhiên là chẳng sao, nhưng anh với Minh Tử ở cùng một phòng, anh vẫn còn quý tính mạng lắm. Nếu em mà còn không cho nó vào, cánh cửa này có bị đập tung ra hay không thì anh không biết, nhưng đêm nay anh về, chắc chắn là chẳng còn cơ hội tới thăm em nữa đâu.”

Nói nghe đáng thương phát sợ, có đến mức thế không chứ? Nhưng tôi cũng không thể coi lời Vương Du Lâm như gió thoảng bên tai, nếu không, cho dù tôi có đuổi Minh Viễn đi được, rồi cậu ta cũng sẽ lập tức mời nó quay lại ngay thôi. Suy nghĩ một lát, tôi quyết định tạm thời thỏa hiệp, chuyện hôm nay chỉ có thể dừng lại ở đây.

“Đợi một chút nhé!” Tôi vừa lớn tiếng đáp lại, vừa vội vàng dọn những thứ trên bàn, sau đó liền lôi cuốn toán thống kê từ trong ngăn kéo ra bày tạo dáng, đợi đến khi xác định là không có sơ hở gì, mới đứng dậy đi ra ngoài mở cửa, Minh Viễn mặt mày hờ hững bung đĩa hoa quả đứng nhìn ngoài cửa, nhìn thấy tôi cũng không cười, đôi mắt cứ nhìn chằm chằm vào Vương Du Lâm. Vương Du Lâm lập tức đứng dậy, giơ hai tay lên cười hì hì với hai chúng tôi: “Tớ chợt nhớ ra ở trường có chút chuyện, hì hì... Minh Tử, chuyện giảng bài cho Hiếu Hiếu nhờ cậu giúp một chút nhé!”

Minh Viễn gật đầu vể hài lòng, còn trong lòng tôi thì thầm chửi mắng ầm lên.

Vương Du Lâm thu dọn đồ đạc một cách mau lẹ, rồi nhanh chóng biến mất. Minh Viễn tiếp tục nghiêm mặt đưa đĩa hoa quả về phía tôi, lại liếc nhìn cuốn sách trên mặt bàn một chút, rồi nở nụ cười giả tạo: “Em cũng học nhanh thật đấy, mấy hôm trước còn là vi tích phân, thế mà hôm nay đã đến toán thống kê rồi.”

Vi tích phân và toán thống kê rốt cuộc có quan hệ gì với nhau nhỉ? Tại sao không thể đồng thời học hai thứ đó cùng một lúc chứ? Tôi chẳng có chút khái niệm nào cả. Có điều nghe ý của nó, rõ ràng là đã nhìn ra tôi và Vương Du Lâm chỉ treo đầu dê bán thịt chó mà

thôi. Tôi đã có thể thấy trước được tình cảnh tối nay Vương Du Lâm sẽ bị nó tra khảo dã man rồi.

Nhưng như thế thì có liên quan gì tới tôi chứ? Chuyện mà cậu bé thật thà Vương Du Lâm đó đã đồng ý, tuyệt đối sẽ không nuốt lời, còn Minh Viễn dù gì thì cũng không thể tra khảo tôi được... Đây còn là nhà tôi mà, nó tốt xấu gì cũng phải phân biệt rõ tình hình mới đúng.

Thế rồi hai chúng tôi vừa học toán thống kê vừa ăn táo, nhưng một lát sau tôi bắt đầu có chút không tiêu hóa nổi nữa. Môn toán này... thật đúng là lạ lùng! Tôi nghe được chừng mười phút, liền cảm thấy như nghe sách trời, rồi một lát sau bắt đầu buồn ngủ, lại một lát sau nữa, liền dứt khoát nằm luôn xuống giường. Minh Viễn buồn bực nhìn tôi một hồi lâu, nhưng lại không chịu đi, cứ ngồi dựa lưng vào chiếc ghế cạnh giường, muốn nói gì rồi lại thôi.

Tôi sợ nó lại nói ra những gì tôi không kịp phản ứng, liền vội xua tay đuổi người: “Hay là anh về trước đi nhé, em buồn ngủ rồi.”

Căn phòng lập tức trở nên im lặng, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của hai chúng tôi, một dồn dập nặng nề, một nhẹ nhàng điềm đạm.

Trong im lặng, tôi rúc đầu vào trong chăn, muốn tránh khỏi ánh mắt của nó. Rất lâu, rất lâu sau, tôi mới nghe nó thở ra một hơi thật dài, bên trong chứa chan sự buồn bã và chua chát vô hạn, nghe mà khiến tôi cũng cảm thấy khó chịu theo. Lần này quay về, tôi vẫn

luôn bối rối, Minh Viễn của bây giờ đã khiến tôi cảm thấy có chút xa lạ, suy nghĩ của nó hoàn toàn vượt ra ngoài phạm vi mà tôi có thể đoán và hiểu được. Giờ đây tôi không cách nào hiểu được nó, đứng trước mặt nó, tôi thậm chí không còn sức chống đỡ nào.

“Em không muốn gặp anh đến vậy sao!” Một lúc lâu sau, tôi mới nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng mà trầm thấp của nó vang lên, nhưng chẳng biết trả lời thế nào.

Sao tôi lại không muốn gặp nó chứ, mười mấy năm trước nó luôn là người thân thiết nhất của tôi, là con trai, là em tôi. Nhưng bây giờ, Minh Viễn lớn rồi, lớn đến mức có suy nghĩ riêng, thậm chí... tình cảm của nó đối với tôi hết sức nóng bỏng, đã hoàn toàn vượt ra ngoài phạm vi mà tôi có thể chịu được. Tôi không dám tưởng tượng lúc mình ở cùng nó sẽ có chuyện gì xảy ra, thằng bé này... hồi nó còn nhỏ, tôi thậm chí đã từng tắm cho nó nữa kìa.

Căn phòng chìm trong yên lặng rất lâu, cũng chẳng thể nói rốt cuộc bao lâu nữa, cuối cùng mới nghe thấy bước chân của nó chậm rãi rời đi. Một bước, lại một bước, âm thanh rất nhẹ, nhưng lại tựa như đang đâm lên trái tim tôi, khiến trái tim tôi đau nhói không ngừng.

Sau khi nó đi, cô Liêu liền vào phòng tìm tôi, tôi ôm chần ngồi góc giường không nói năng gì, cô Liêu cũng không nói gì cả, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc tôi, rồi khẽ thở dài. Tình cảm của người trẻ tuổi, ai có thể nói rõ được chứ.

Tôi ở nhà nghỉ ngơi một tuần, có thứ thuốc bổ nào cô Liêu cũng đều nhét cả vào bụng tôi, và cơ thể tôi quả thực có chuyển biến tốt, nhưng mỡ cũng theo đó mà nhiều lên. May mà bây giờ là mùa đông,

lúc nào tôi cũng có áo len, áo khoác bao bọc bên ngoài, nên cũng chẳng ai có thể nhìn ra được.

Mấy hôm nay tôi tập trung đọc chỗ tài liệu mà Vương Du Lâm để lại, nhưng cũng chẳng phát hiện được gì mấy. Số người chết trong vụ án đó đã lên tới bốn người, ngoài tôi và Cổ Diễm Hồng ra còn có một viên cảnh sát ở đồn công an Tây Thành, cùng với một nữ sinh tên là Tăng Ngọc Đình của trường đại học Công an, cũng chính là thành viên thứ tư trong căn phòng học số 322 đó.

Tăng Ngọc Đình học trước mấy người Minh Viễn một khóa, vốn là chủ tịch của câu lạc bộ thám tử trong trường, cũng là một trong số bốn thành viên của tổ điều tra vụ án kia. Cuối năm ngoái, nhờ thành tích xuất sắc nên Tăng Ngọc Đình được đưa tới thực tập tại sở công an tỉnh, định nhân cơ hội đó để tới phòng hồ sơ tìm kiếm tư liệu về vụ án xảy ra năm 94. Tiếc rằng phòng hồ sơ được quản lý quá nghiêm ngặt, Tăng Ngọc Đình mãi vẫn chưa thành công.

Buổi tối hai tư tháng mười hai năm ngoái, Tăng Ngọc Đình vốn đã hẹn cùng mọi người đón đêm bình an, nhưng mãi vẫn không thấy về, mấy người Minh Viễn gọi rất nhiều nhưng không liên lạc được. Đến chiều tối hôm sau, thi thể của Tăng Ngọc Đình được phát hiện tại con sông nhỏ ở ngoại ô, sau đó cảnh sát kết thúc điều tra với nguyên nhân đưa ra là chết đuối.

Người bị hại còn lại tên là Trương Vĩ, là một viên cảnh sát ở đồn Tây thành, vì thế mới quyết định điều tra ngầm. Nhưng cuộc điều tra vừa mới bắt đầu, Trương Vĩ đã chết vì tai nạn giao thông. Sau đó Minh Viễn và Cổ Hằng đã chứng minh được, mấy tháng trước khi xảy ra vụ án, người này đột nhiên kiếm được một khoản tiền rất lớn.

Nếu không có hồ sơ cảnh sát, chỉ dựa vào bọn tôi làm bừa, quả thực rất khó tìm được manh mối có giá trị. Chẳng trách mấy người Minh Viễn đã bận rộn suốt mấy năm, vậy mà chẳng có chút tiến triển nào. Nếu tôi muốn phá vụ án này trước Minh Viễn, chỉ có một cách duy nhất là nhờ đến chú Lưu.

Tôi nói với chú Lưu việc mình muốn tới cục cảnh sát thực tập, nhưng còn chưa nói xong, cô Liêu đã nôn nóng ngắt lời, kiên quyết nói: “Không được, không được, Hiếu Hiếu, sức khỏe của con kém vậy, sao có thể ra ngoài đi làm chứ. Khó khăn lắm mới có một kì nghỉ đông, mẹ đang định bồi bổ cho con, không thể để con ra ngoài chịu lạnh được.”

Thái độ cô Liêu vô cùng kiên quyết, dù tôi có van nài thế nào cũng vô ích, nhưng chú Liêu lại im lặng không nói gì, thái độ không rõ ràng lắm. Chú càng như vậy, tôi lại càng cảm thấy có cơ hội, liền bám lấy chú không ngừng năn nỉ ỉ ôi, chú không đồng ý nhất quyết không chịu thôi. Chú Lưu rốt cuộc đã không chịu nổi nữa, trên mặt thoáng vẻ do dự. Thấy bộ dạng này của chú, tôi hiểu rằng thắng lợi không còn xa nữa rồi, liền không kìm được khoa chân múa tay vui mừng vô hạn. Cô Liêu chẳng buồn nói gì nữa, vừa hậm hực giậm chân vừa tức tối trừng mắt nhìn chú Lưu.

Nhưng gia đình tôi đã đi tới thống nhất, chỉ cần tôi đảm bảo trong quãng thời gian này không để bị bệnh, chú Lưu sẽ đưa tôi tới cục cảnh sát thực tập. Có điều không thể tới đội trinh sát, chỉ có thể làm việc văn phòng. Hơn nữa nghe ý tứ chú Lưu, hình như còn định đưa tôi tới phòng Hồ sơ, trong lòng tôi vui mừng muốn phát điên lên, nhưng ngoài mặt lại tỏ ra ảm ức không vui.

Trở lại trường học, tâm trạng tôi hết sức vui vẻ, ngay cả khi Tiểu Viên nói Thiên nga Trắng đã tới lớp học tìm tôi lần nữa, tôi cũng chẳng thềm để ý.

Kết quả, đến chiều ngày hôm sau, tôi rốt cuộc đã được gặp cô nàng tình địch trong truyền thuyết.

Địa điểm chúng tôi gặp mặt là sân bóng rổ trong trường, tính cả số người thi đấu và khán giả đang theo dõi bên ngoài, ít ra phải có tới trăm người. Thể lực của tôi vốn kém, tất nhiên không thể ra sân, đành cùng Tiểu Viên ở ngoài cổ vũ cho đội nhà. Chúng tôi vừa nhảy nhót vừa gào thét, tính ra chắc cũng chả nhẹ nhàng hơn những người đang thi đấu trên sân chút nào.

Mấy cô bé trên sân dù sao cũng còn ít tuổi, bị đội bên hò hét cho mấy tiếng, rõ ràng có chút hoảng sợ, mấy lần tưởng chừng bóng đã sắp vào rổ rồi, vậy mà bị tiếng hò hét làm cho luống cuống, để bị cướp mất bóng. Nhìn thấy cảnh này chúng tôi quả thực không nhịn được nữa. Tiểu Viên xoay người len vào giữa đám đông, rồi một lát sau, cô nàng không ngờ lại kiếm đâu được cái loa, sau khi bật công tắc lên liền đưa luôn cho tôi: “Mắc đi!”

Tuy tôi cũng cảm thấy hành động của cô nàng có chút vấn đề, nhưng lúc này đang bị đám nam sinh khốn nạn bên đối diện kia làm cho tức điên lên, nên cũng không nghĩ ngợi gì, mà lớn tiếng gào vào loa: “Này!”

Tôi không ngờ âm lượng của chiếc loa này lại lớn như vậy, vang như chuông, chỉ một tiếng thôi đã khiến cho mọi người chấn động. Tất cả khán giả bên ngoài, cùng các cô gái đang hăng say thi đấu trên sân, đều ngoảnh đầu nhìn qua phía tôi. Có người nghi hoặc, có

người hứng thú, cũng có người đang rì rầm nói chuyện, còn chỉ trỏ về phía tôi, chẳng biết là đang bàn tán chuyện gì.

Tôi bỗng chột dạ, nhưng lúc này đã cười lên lưng hổ rồi, quyết không thể im lặng không nói gì được. Nhưng lúc này đầu óc tôi hỗn loạn, mấy lần há miệng ra mà không nói được gì. Tôi có chút cuống, bèn vút luôn chiếc loa sang một bên, trước ánh mắt của vô số người, tôi giơ ngón tay giữa về phía đám nam sinh thừa hoác môn phía đối diện...

Suốt hai giây, sân bóng rổ chìm trong sự tĩnh lặng cực kỳ quái dị, sau đó liền phát ra những âm thanh còn dữ dội hơn trước đó gấp mười lần. Những khán giả phía chúng tôi đều cất tiếng cười vang, cười đến nỗi không thở được. Đám nam sinh phía đối diện ai nấy đều mặt mũi khó coi, nhìn về phía chúng tôi mà nửa cười nửa mếu, đáng vẻ đó... khiến tôi thậm sợ họ sẽ nổi điên lên mà lao về phía chúng tôi.

Tôi chăm chú nhìn các cô gái trên sân bóng rổ. Đội của đối thủ đều mặc đồ v màu đỏ, bên trong quả thực có hai cô nàng trông rất xinh, dáng người cũng cao ráo, vì vừa rồi vận động kịch liệt nên khuôn mặt hai người đỏ bừng, nhưng không biết ai trong số bọn họ mới đúng là Thiên Nga Trắng trong truyền thuyết.

Thực lực của lớp trình sát vốn dĩ không mạnh, trước đó có thể dẫn trước chúng tôi chẳng qua là nhờ kinh nghiệm phong phú cùng với đội cổ vũ ồn ào. Đám nam sinh kia vừa im miệng, các cô gái của lớp chúng tôi liền bắt đầu thể hiện bản lĩnh thực sự của mình, dần bắt kịp từng điểm một, chỉ mười phút sau đã vượt qua đối thủ rồi.

Tinh thần của các cô gái lớp chúng tôi cũng theo đó mà lên cao vọt vọt, người xem bên ngoài cũng cổ vũ càng nhiệt tình hơn. Các cô gái trong sân hăng hái thi đấu hết mình, cuối cùng khi tiếng còi báo hiệu trận đấu kết thúc vang lên, lớp chúng tôi đã thắng đẹp với tỉ số 45-37.

“A...” Mọi người trong lớp lập tức hưng phấn ôm nhau nhảy nhót, tôi cũng xoay người lại ôm lấy Tiểu Viên định quay tròn, kết quả là vừa mới chạm tay vào liền cảm thấy có vấn đề, người trong lòng tôi vừa cao vừa cứng, còn vô cùng ấm áp dễ chịu, rõ ràng là một nam sinh. Ngẩng đầu lên, tôi liền bắt gặp ngay ánh mắt ẩn chứa nét cười của Minh viễn.

Tôi giật nảy mình, vội buông tay ra nhảy lùi về phía sau hai bước, vừa cười ngượng ngùng vừa hỏi: “Anh đến đây từ lúc nào vậy?”

Minh Viễn hơi nhướng mày lên, nghiêm túc nói: “Có người đã chạy về nói với anh, rằng bạn gái anh vừa chọc giận người ta, cẩn thận bị người ta đánh, cho nên anh mới vội vã chạy tới đây cứu.”

Nếu Tiểu Viên không nói với tôi những lời vừa rồi, có lẽ tôi đã thật sự tin Minh Viễn, nhưng lúc này thì tất nhiên là không. Thế là tôi bèn nhắc lại những lời mà Tiểu Viên đã nói một cách sống động, Minh Viễn lại tỏ ra đắc ý vô cùng, trên khuôn mặt tràn ngập nét cười rạng rỡ. Đã lâu lắm rồi tôi chưa thấy nó cười vui như vậy, thế là không khỏi mềm lòng, không nỡ tiếp tục phản bác chuyện nó tự xưng là bạn trai của mình nữa.

Chúng tôi đang nói chuyện vui vẻ, chợt tôi cảm thấy có một thứ gì đó màu đen bay về phía mình với tốc độ nhanh vô cùng. Bên tai có tiếng gió vang lên, tôi còn chưa kịp nhận ra là có chuyện gì, Minh Viễn đã đột ngột ôm tôi ào lòng, đồng thời vung mạnh tay trái ra phía trước... “Bộp” một tiếng vang lên, một trái bóng rổ rơi xuống đất, rồi bắn tít ra xa...

“Chị làm cái gì đấy? Không biết xấu hổ à?” Tôi nghe thấy tiếng Tiểu Viên đang quát hỏi ai đó, cô bé rất ít khi tức giận thế này.

“Em không bị giật mình chứ?” Giọng nói dịu dàng của Minh Viễn vang lên từ trên đỉnh đầu tôi, trong giọng nói còn ẩn chứa đôi chút sợ hãi.

Tôi khẽ lắc đầu, quả thực là không sợ hãi gì cả, còn chưa kịp nhận ra là có chuyện gì thì đã bị nó kéo vào lòng rồi còn đâu. Té ra... có người cố ý ném bóng về phía chúng tôi sao? Hay nói đúng hơn, là ném về phía tôi?

Đúng là quá đáng!

“Có chuyện gì vậy?” Tôi hỏi: “Là ai ném tôi đấy?”

Đúng lúc đó, chợt có một cô nàng đi tới, trông mặt mũi cũng khá ổn, nhưng hơi thấp, trên mặt còn tràn đầy vẻ kiêu ngạo, khiến người ta cảm thấy không được thoải mái. Cô ta hậm hực nhìn Minh Viễn, rồi lại quay sang nhìn tôi bằng ánh mắt căm hận, nói: “Không ngờ anh Kim mà cũng tầm thường như vậy, nó ngoài gia thế hơi khá một chút ra thì có ưu điểm gì nữa nào?”

Minh Viễn chẳng buồn nhìn cô ta, khẽ cúi đầu xuống, ánh mắt dịu dàng như nước. Nó vỗ vào vai tôi mấy cái, mỉm cười nói như đang tuyên bố với tất cả mọi người: “Trong mắt tôi, cô ấy tốt hơn bất cứ người nào khác.”

Bốn phía lập tức vang lên những tiếng hít hà. Tôi bị Minh Viễn ôm trong lòng ngọt ngào muốn chết, nhưng lại không tiện làm nó mất mặt trước mọi người, nên đành giả bộ vui đầu vào ngực nó, căn bản không dám nhìn ra bên ngoài, có trời mới biết lúc này tôi đang khó xử tới mức nào.

Cô nàng kia chắc đã tức điên lên, tôi nghe thấy cô ta hậm hực dậm chân mấy cái, cuối cùng không tự chuốc thêm nhục mà xoay người bỏ đi luôn. Đến lúc tiếng bước chân của cô ta đã dần đi xa, tôi mới ngẩng đầu lên nhìn, rồi tỏ ra hết sức khó hiểu hỏi Tiểu Viên đang đứng bên cạnh: “Tiểu Viên này, sao cô nàng Thiên Nga Trắng gì đó không tới, nhờ người khác tới thay thế này là có ý gì chứ?”

Tiểu Viên ngẩn người ra nhìn tôi: “Vừa nãy không phải chính là Thiên Nga Trắng đó sao?”

Tôi cũng ngẩn ra: “Không phải chứ, chỉ là một con nhóc non choẹt thôi mà, có chỗ nào xinh đẹp đâu nhỉ. Cậu thử nhớ lại hai cô nàng số ba và số bảy hồi nãy mà xem, rõ ràng xinh hơn cô ta nhiều. Thân hình là phải như thế chứ, ngực to, eo thon, chân dài, nếu là hai người bọn họ đứng ra tớ còn cảm thấy có sức cạnh tranh, chứ còn con nhóc kia...”

Bốn phía lập tức xôn xao.

Trên đường quay về kí túc, Tiểu Viên không kìm được nói với tôi bằng giọng đầy khâm phục: “Này, có phải cậu ở bên anh Kim lâu rồi, nên đầu óc cũng sáng sủa hơn không? Mấy câu vừa rồi mà lọt vào tai Thiên Nga Trắng, cô ả không tức chết mới là lạ đấy, đã thế lại còn không dám biểu hiện ra ngoài, nếu không, lằng nhằng là nảy sinh mâu thuẫn nội bộ ngay...”

Tôi thật sự cảm thấy hai cô gái kia rất đẹp, hoàn toàn không có ý châm chọc gì Thiên Nga Trắng, nhưng tại sao không có ai chịu tin tôi thế nhỉ?

Chương 47

Từ sau lần ở sân bóng rổ, Minh Viễn nói tôi là bạn gái nó ngay trước mặt mọi người, tình cảnh của tôi trong trường đã bắt đầu trở nên khác biệt. Có lần tôi và Tiểu Viên đến căng tin mua cơm, phải chen chúc đến nỗi mồ hôi nhễ nhại, đột nhiên có hai nam sinh không biết từ đâu chui ra, một trái một phải mở đường giúp chúng tôi, sau đó còn tươi cười gọi tôi là chị dâu, khiến tôi xấu hổ đến nỗi mặt mũi đỏ b

Lúc này Minh Viễn và Vương Du Lâm đều đang thực tập ở đại đội trinh sát, Cổ Hằng đến đội cảnh sát hình sự thành phố thực tập, toàn bộ sinh viên năm bốn của trường đã phân tán ra khắp nơi trong hệ thống công an của tỉnh. Có mấy lần tôi đến sở tìm cha tôi, còn gặp vài gương mặt quen thuộc, bọn họ đều nháy mắt tươi cười với tôi.

Thiên Nga Trắng cũng không đến tìm tôi gây sự nữa, nghe mấy cô bé cùng phòng nói, bây giờ cô ta đã yêu một anh chàng ở trường Đại học Khoa học Tự nhiên ngay gần trường tôi rồi, còn đang trong thời kỳ thử thách, làm gì có tâm tư mà đi gây chuyện với tôi. Tôi cảm thấy như vậy thật quá tốt, cái kiểu hai cô gái đi đánh nhau vì một đứa con trai đúng là chẳng hay ho chút nào.

Trên thực tế, tôi và Minh Viễn không hề vì chuyện lần đó mà trở nên có gì khác biệt. Tôi rất tỉnh táo giữ một khoảng cách vừa phải với nó, chúng tôi cũng thường xuyên ăn cơm, học tập cùng nhau, thậm chí thỉnh thoảng còn hẹn nhau tới rạp chiếu bóng, nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó mà thôi. Một mặt, tôi không có cách nào vượt qua rào cản tâm lý, đi yêu thẳng nhóc được tôi nuôi nấng từ nhỏ, mặt khác, tôi còn lo rằng một năm sau mình sẽ phải rời đi, đến lúc đó nhờ chúng tôi đã có quan hệ thắm thiết với nhau rồi, Minh Viễn sẽ đau lòng đến mức nào chứ. Nó đã phải trải qua nỗi đau sinh ly tử biệt một lần rồi, tôi quả thực không nhẫn tâm để nó phải chịu nỗi đau khổ đó thêm lần nào nữa.

Minh Viễn dường như cũng biết rõ giới hạn của tôi, rất cẩn thận duy trì mối quan hệ giữa chúng tôi hiện giờ, sự nghiêm túc và tập trung ấy thường khiến tôi cảm thấy xót xa. Với sự xuất sắc của nó, hoàn toàn có thể tìm được một cô gái tốt hơn tôi, còn toàn tâm toàn ý yêu thương nó, chăm sóc nó, trao hết tình cảm cho nó mà không giữ lại bất cứ thứ gì. Cô gái đó sẽ không giống tôi, trong lòng vẫn còn đầy sự đề phòng và cảnh giác.

Ngày Hai mươi tư tháng Mười hai năm 1988, Minh Viễn gọi điện tới nói muốn đón đêm Bình an cùng tôi.

Lúc này lễ Noel còn chưa ành như thế kỷ hai mươi mốt, các cửa tiệm bên đường tuy cũng có bày bán một số đồ Giáng Sinh, nhưng không hề náo nhiệt. Các đôi nam nữ sinh viên phần đông đều ở lại trong trường, có không ít khoa ngành còn tổ chức liên hoan, mọi người vừa ca hát vừa nhảy múa, hết sức tung bừng náo nhiệt.

Tiểu Viên và mấy cô nàng còn lại trong phòng đã liên hệ với một phòng khác ở trường Đại học Khoa học Tự nhiên, định tổ chức một buổi liên hoan hữu nghị, tôi vốn cũng định đi theo bọn họ, nhưng không biết ai ngấm báo tin, Minh Viễn lập tức gọi điện thoại tới, nói là đã chuẩn bị mọi thứ, bảo tôi đừng đi tham dự cuộc liên hoan đó. Nghe giọng nó rất kiên quyết, tôi thậm chí còn có thể tưởng tượng được khuôn mặt căng lại của nó khi nói chuyện. Nếu tôi thật sự đi với Tiểu Viên, nhất định nó sẽ chạy như bay đến đó lôi tôi ra ngoài.

Để tránh làm mọi người mất hứng, tôi suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định ở lại ký túc đội nó đến.

Nhưng tối nay nó lại phải đi làm nhiệm vụ, nói là nhất định sẽ quay về trước bảy giờ.

Tôi ngồi trong ký túc ôn lại bài cũ, thấp thỏm không yên chờ điện thoại của Minh Viễn. Nhưng mắt nhìn kim đồng hồ từ số bảy chạy tới số tám, rồi dần dần chỉ vào số chín, tôi rốt cuộc đã không ngồi yên được nữa. Minh Viễn xưa nay luôn rất đúng giờ, nếu không xảy ra chuyện gì, nó ắt sẽ không để tôi phải chờ lâu như vậy.

Nghĩ đến đây, tâm trạng tôi lại càng trở nên nặng nề hơn. Tuy xét theo lẽ thường, trước khi chuyện năm 99 xảy ra, nó vẫn sẽ bình an vô sự, nhưng bây giờ dù sao cũng có đôi chút khác biệt rồi. Tôi không dám đảm bảo việc tôi đến đây có gây cho nó nguy hiểm bất ngờ gì hay không.

Buông bút xuống, tôi gọi điện tới phòng nó một lần nữa. Lần này người nghe điện thoại là Cổ Hằng. Nó nghe thấy giọng tôi, rõ ràng là có chút bất ngờ: “Lưu Hiểu Hiểu, là em à? Không ngờ em cũng

gọi điện đến đây cơ đấy, hiểm có thật!” Trong lời nói thoáng vẻ châm chọc.

Đối với chuyện tình cảm giữa tôi và Minh Viễn, Cổ Hằng luôn phản đối. Vốn là người tốt nhất của Minh Viễn, nó tất nhiên là không ưa nổi thái độ không nóng không lạnh, như xa như gần của tôi, mấy lần gặp nhau trên đường còn rất không khách sáo chế giễu tôi vài câu. Nhưng lần nào Minh Viễn cũng đều cố gắng ngăn cản, vì chuyện này không ít lần nó đã mắng Minh Viễn ngốc.

Nhưng lúc này tôi cũng chẳng còn lòng dạ nào mà để ý đến giọng điệu của nó, lập tức hỏi thẳng vào chuyện chính: “Minh Viễn vẫn chưa về sao? Anh ấy có nói hôm nay phải giải quyết vụ án gì không, đã muộn như vậy rồi, sẽ không có chuyện gì chứ?”

Cổ Hằng ở đầu điện thoại bên kia im lặng chừng vài giây, rồi mới cười nói: “Thế nào, cho dù là có chuyện gì, chẳng lẽ em có thể giúp được hay sao? Đừng gây thêm rắc rối nữa là tốt rồi!”

Giọng điệu châm chọc của nó khiến tôi cảm thấy có chút không thoải mái, tuy nó cũng chỉ bất bình thay Minh Viễn nên mới tỏ ra như vậy, nhưng chuyện tình cảm này đến bản thân bọn tôi còn không nói rõ được, một người ngoài như nó tham gia vào làm gì. Nếu không phải lúc này đang lo cho Minh Viễn, chắc tôi đã gác máy luôn rồi.

“Anh rốt cuộc có biết họ đang tham gia vụ án nào không? Tốt xấu gì cũng phải báo cho em biết chứ. Anh ấy nói bảy giờ sẽ quay lại, nhưng bây giờ đã trễ hai tiếng rồi, vậy mà vẫn chẳng có tin tức gì cả. Em lo lắng nên mới hỏi mấy câu, anh khó chịu với em thế để làm gì?”

Cổ Hằng khẽ “hừ” một tiếng, nói: “Anh không biết”. Sau đó cũng chẳng đợi tôi đáp lại đã lập tức gác máy, khiến tôi tức phát điên.

Hỏi Cổ Hằng không ăn thua, bây giờ tôi chỉ đành nghĩ cách khác. Mở cuốn sổ điện thoại ra xem, tôi lật cuộc đã tìm thấy một người có thể hỏi được. Đó là con trai của một nhân viên dưới quyền chú Lưu, làm việc ở đội cảnh sát hình sự, trước đây khi đến nhà tôi chơi từng để lại số điện thoại cho tôi. Tuy anh ta và Minh Viễn không cùng một đội, nhưng dù sao cũng đều là người trong hệ thống, có thể biết được điều gì đó.

Điện thoại đã thông nhưng anh ta lại cứ ập a ập ứng không chịu trả lời thẳng vào vấn đề. Tôi cứ bám lấy hỏi han suốt một hồi lâu, rốt cục cũng hỏi ra được một số chuyện. Không ngờ tối nay, Minh Viễn lại theo đội đi tróc nã[12] tội phạm buôn bán ma túy.

“Em cũng đừng lo lắng quá!” Anh chàng ở đầu bên kia an ủi tôi: “Anh đoán chắc bọn họ cũng sắp quay về rồi. Haizz... Không phải cậu ta chỉ đi thực tập thôi sao, cùng lắm thì cũng chỉ phải đứng gác ở vòng ngoài ấy mà, đội trưởng Phan xưa nay luôn cẩn thận, sẽ không để cậu ta gặp nguy hiểm đâu.”

Tuy nói như vậy, nhưng tôi vẫn cảm thấy rất lo lắng. Tróc nã tội phạm buôn bán ma túy, đó là một công việc nguy hiểm đến chừng nào chứ. Hồi làm việc ở tòa án, tôi từng không ít lần nghe mọi người kể về sự hung hăng của lũ tội phạm này, chỉ xét riêng trong thành phố chúng tôi thôi, đã có không ít cảnh sát hi sinh khi truy bắt bọn chúng.

Tôi càng nghĩ càng thấy sợ, sau khi gác điện thoại liền không cách nào ngồi yên được nữa, cứ đi lòng vòng quanh bàn mãi mà không bình tĩnh được. Thời gian chậm rãi trôi qua, sắp mười giờ rồi, vậy mà không có chút tin tức nào cả. Tôi không nhìn nổi nữa, túm lấy chiếc áo lông vũ khoác lên người, chuẩn bị đi tới cục Cảnh sát tìm Minh Viễn.

Lúc này lòng tôi nóng như lửa đốt, chỉ biết chạy một mạch ra ngoài cổng trường. Vừa mới gọi được một chiếc taxi, chuẩn bị lên xe, cơ thể tôi chợt bị kéo ngược về phía sau, rồi lọt vào một vòng ôm nóng bỏng...

“Minh Viễn...” Hơi thở quen thuộc của nó khiến tôi vô cùng ngạc nhiên và mừng rỡ. Tôi muốn ngẩng đầu lên nhìn nhưng lại phát hiện cả người đã bị nó ôm chặt vào lòng khó có thể ngọ nguậy, đến hít thở cũng trở nên khó khăn.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Tôi hít một hơi thật sâu, chợt phát hiện ra trên người nó hình như có mùi máu thoang thoảng. Trái tim tôi giật thót, định mở miệng hỏi, nhưng lại không biết nên nói gì. Có lẽ không lâu trước đó, nó vừa mất đi một người bạn, một người chiến hữu từng kề vai tác chiến, hoặc thậm chí, có thể nó vừa tự tay giết chết tên tội phạm đầu tiên...

“Minh Viễn, Minh Viễn...” Tôi vừa khẽ gọi tên, vừa vỗ nhẹ lên mu bàn tay nó. Lúc này ngoài ùng cất tiếng gọi, tôi thật sự không biết nên nói gì mới phải.

Chúng tôi cứ ôm nhau ngay trước cổng trường một hồi lâu, bên cạnh thỉnh thoảng có người đi qua, thậm chí có người huýt sáo trên chột. Nhưng hai chúng tôi chẳng ai động đậy, cứ ôm nhau trong tĩnh lặng vô cùng, thời gian tựa như dừng lại từ lúc nào.

“Này, hai người xong chưa thế?” Từ phía sau chột có người buồn bực lớn tiếng kêu lên.

Tôi đỡ người ra, khó khăn lắm mới thoát khỏi vòng ôm của Minh Viễn, có chút ngượng ngập ngoảnh đầu qua cười với Vương Du Lâm. Có trời mới biết cậu ta rốt cuộc đã đứng đó nhìn chúng tôi bao lâu rồi.

“Tớ nói này, trời thì rõ là lạnh, hai người bọn cậu có muốn ôm nhau thể hiện tình cảm thì cũng nên tìm một nơi nào đó thích hợp chứ. Cậu khỏe mạnh thì không nói làm gì, nhưng tớ thấy Hiếu Hiếu chắc không chịu nổi đâu”. Lúc này Vương Du Lâm đang khoác một chiếc ba lô lớn trên lưng, dỏ khóc dỏ cười nói với Minh Viễn.

Nghe thế tôi bắt đầu cảm thấy có chút xấu hổ, bèn vỗ mạnh một cái vào ngực Minh Viễn, khẽ nói: “Em không nói chuyện với bọn anh nữa, giờ cũng muộn lắm rồi, em cũng phải về đi ngủ đây.” Nhưng vừa mới đi được hai bước tôi đã bị Minh Viễn kéo lại.

Nó vung tay vứt chiếc ba lô của mình qua chỗ Vương Du Lâm, rồi lớn tiếng nói: “Mang cái này về giúp tớ, vậy thôi, mau xéo đi!”

Vương Du Lâm cười vang, rồi nháy mắt ra hiệu với tôi, sau đó nói: “Hiếu Hiếu, em phải chú ý bảo vệ bản thân cho tốt đấy nhé...”

Sau khi bị Minh Viễn hãm hực trừng mắt nhìn, cậu ta mới khoác hai chiếc ba lô lớn trên lưng chạy như bay về trường.

“Ngày mai là cuối tuần rồi mà, đâu cần phải quay về vội như thế chứ!” Minh Viễn nắm lấy tay tôi một cách rất tự nhiên, rồi dắt tay tôi đi ra phía ngoài: “Để anh dẫn em tới nơi này!”

Vẻ mặt Minh Viễn hết sức dịu dàng và nghiêm túc, khiến tôi không nỡ lòng nào cự tuyệt, đành ngoan ngoãn đi theo nó

Chúng tôi gọi một chiếc taxi ở cổng trường rồi chạy thẳng về phía đông, chẳng bao lâu sau tôi biết nó muốn đi đâu rồi.

Trường Đại học Công an cách ngôi nhà của tôi trước kia khá xa, đi taxi mất gần nửa tiếng đồng hồ rồi, tôi mới bắt đầu nhìn thấy một số kiến trúc quen thuộc. Thực ra đối với tôi, thời gian tôi rời đi không hề dài, cũng chỉ mới vài tháng thôi, nhưng nơi này lại thay đổi nhiều đến mức khiến tôi gần như không thể nhận ra được nữa. Có điều tiệm bánh ngọt ở ngay đầu ngõ kia thì vẫn thế, vẫn tòi tàn cũ kỹ như xưa, chỉ khác là những chiếc đèn trên tấm biển hiệu hình như đã hỏng nhiều hơn trước một ít.

Chúng tôi dừng xe ngay ngoài ngõ, sau đó liền chậm rãi đi bộ vào trong.

Con ngõ rất yên tĩnh, đèn đường đã được thay mới toàn bộ, giờ đây bốn phía đều sáng sủa vô cùng.

Chúng tôi nhanh chóng đã tới trước cửa nhà, Minh Viễn nhanh nhẹn trèo lên tường, rồi lật chậu tùm cảnh trên đó lên, lấy chiếc chìa

khóa ở phía dưới. Tôi không khỏi cảm thấy tức cười, đã bao nhiêu năm trôi qua, vậy mà nó vẫn giữ nguyên thói quen như ngày trước.

Mở cửa vào nhà.

Không hề có mùi ẩm mốc nhức mũi như trong tưởng tượng của tôi, căn nhà rất sạch sẽ, đồ dùng trong phòng khách cũng đều được giữ nguyên trạng, thậm chí đến những cuốn sách trên giá sách cũng chưa từng thay đổi chút nào, cứ như là... cứ như là tôi chỉ vừa rời khỏi nơi này hôm qua thôi.

Trong lòng tôi tràn ngập cảm giác khó tả, vừa căng thẳng, lại vừa có chút chua chát, sống mũi tôi cay cay, vừa cúi đầu xuống liền có những thứ gì đó vừa nóng vừa ẩm rơi xuống, không cách nào khống chế được. Tôi vội vàng ngoảnh đầu qua bên cạnh để Minh Viễn không nhìn thấy, nó cũng không hỏi nhiều, mà dắt tôi đến ngồi xuống sofa, còn nó đi vào bếp.

“Em vẫn chưa ăn cơm đúng không?” Nó cười nói: “Hôm nay anh sẽ trở tài nấu nướng cho em xem

Tôi đưa tay lên lau khô nước mắt, rồi lén đứng dậy đi vào bếp theo nó. Tủ lạnh vẫn cắm điện, bên trong nhét đầy thức ăn, xem ra nó sớm quay về chuẩn bị rồi, nhưng không biết hôm nay định đem tới cho tôi sự bất ngờ nào đây.

“Đây là bò bít tết mà anh đặt từ tuần trước đấy.” Nó dường như biết tôi đứng ngoài cửa, tuy quay lưng về phía tôi nhưng vẫn nói: “Vị hồ tiêu đen, em muốn chín mấy phần nào?”

Nó học được cách dỗ dành con gái từ bao giờ thế nhỉ, lại còn cao tay thế này nữa chứ?

Trên chiếc bàn ăn trong bếp còn bày sẵn cả rượu vang đỏ và nến, thật lãng mạn biết bao...

“Hà?” Có lẽ vì thấy tôi mãi một hồi lâu sau vẫn không trả lời, nó liền chậm rãi quay người lại, đôi mắt sáng rực nhìn tôi đăm đăm không chớp. Ánh đèn vàng cam dịu dịu trong bếp chiếu xuống, càng khiến những đường nét trên khuôn mặt nó trở nên vô cùng sắc sảo, tuấn tú.

Một người con trai tuấn tú như vậy, một buổi tối lãng mạn như vậy, lại thêm một trái tim dịu dàng như vậy nữa... Nếu nó không phải là Minh Viễn, thì tốt biết bao.

Chương 48

Trước khi dùng bữa, Minh Viễn còn đi lên lầu trên một lát, khi xuống thì đã thay xong quần áo. Một chiếc sơ mi trắng tinh, một bộ đồ tây sẫm màu được cắt rất hợp dáng, ngay đến đầu tóc cũng được chải chuốt bóng mượt, dường như chỉ sau khoảnh khắc, nó đã trưởng thành hơn rất nhiều, từ một thiếu niên non nớt biến thành một quý ông đầy phong độ.

Nó chậm rãi bước qua phía tôi, kéo ghế giúp tôi, rồi mời tôi ngồi một cách rất lịch s

Trong phòng có mở nhạc, một ca sĩ không tên đang cất giọng hát nhẹ nhàng, bản nhạc du dương lan đi từng góc ngách của ngôi nhà như một làn suối nhỏ. Lò sưởi lạnh lẽ tỏa từng làn hơi ấm áp, dưới ánh đèn dịu dịu, đĩa bò bít tết trên bàn ăn ánh lên những tia sáng mê người. Minh Viễn cầm từng ngọn nến đã được chuẩn bị sẵn tới, châm từng ngọn nến một, cẩn thận bày lên bàn ăn.

Sau khi tắt đèn, căn phòng chợt tối hẳn đi, những ngọn nến tỏa ra ánh sáng mật mờ mà ấm áp. Trong ánh nến lung linh, khuôn mặt Minh Viễn lúc mờ lúc tỏ nhưng ánh mắt lại rực rỡ vô cùng. Trong một đêm đẹp như vậy, có tiếng nhạc dịu dàng bên tai, rượu vang sóng sánh trong ly, có thức ăn ngon bên miệng, còn có một người con trai tuấn tú đa tình đang chăm chú nhìn mình, tôi nghĩ, chỉ cần là phụ nữ, chẳng ai có thể không đắm mình say sưa...

Không biết Minh Viễn đã học được kỹ thuật nấu nướng ở đâu, món bò bít tết được làm ngon tuyệt, kết hợp với rượu vang đỏ đậm đà, mỗi một miếng đều khiến người ta ngập chìm say đắm. Chúng tôi rất ít nói chuyện, thời gian chủ yếu là dành để nhìn nhau, nhìn qua, nhìn lại, rồi cùng khẽ mỉm cười.

Hai đĩa bò bít tết mà Minh Viễn làm có thể nói là đủ cả về chất và lượng, nên sau khi ăn xong hai chúng tôi đều no căng, bát đĩa thu dọn xong xuôi mà bụng vẫn còn anh ách.

“Hay là, chúng ta vận động một chút nhé...” Minh Viễn thử hỏi dò, sau đó, liền chậm rãi đưa bàn tay về phía tôi.

Tôi hơi ngần ra, còn chưa kịp hiểu là có chuyện gì, thì bàn tay đã bị bàn tay ấm áp của nó nắm trọn lấy.

“You held my hand and then you slipped away. And I may never see your face again...”

Trong chiếc loa vang lên những âm thanh buồn thương mà diễm lệ, hai chúng tôi cứ thế ôm nhau nhảy múa giữa đêm tĩnh mịch. Bàn tay Minh Viễn vòng qua eo tôi, những hơi thở ấm áp phảng ất bên vai tôi, bờ má mềm mại thỉnh thoảng lại cọ vào khuôn mặt tôi, chỉ trong khoảnh khắc rồi lại tách ra nhanh chóng, tựa như vô ý, tựa như thăm dò...

Khúc nhạc đã kết thúc, căn phòng lại chìm vào tĩnh lặng.

Tôi nhìn vào đôi mắt nó, nó cũng nhìn lại tôi, ánh mắt trong vắt mà chứa chan tình cảm, có những chuyện vốn không cần nói cũng rõ, như lúc này đây, sự im lặng còn hơn cả muôn ngàn lời nói.

Nó chậm rãi ghé đến gần, từng làn hơi thở nóng bỏng phả xuống như muốn thiêu cháy khuôn mặt tôi. Rồi trên bờ má trái của tôi, một nụ hôn như chuồn chuồn đập nước được nhẹ nhàng trao xuống, dịu dàng đến nỗi khiến tôi muốn khóc...

“Chúc ngủ ngon!” Nó nói.

Tôi nhìn nó, rồi rất lâu sau, cũng nói: “Chúc ngủ ngon!”

Đêm đó tôi ngủ trong căn phòng cũ của mình. Mọi đồ đạc trong phòng vẫn hệt như xưa, trên bệ cửa sổ là chậu vạn niên thanh mà tôi yêu thích, lâu không trở lại, giờ đây nó đã bò lan ra khắp cửa sổ rồi. Chiếc gương đặt trên giá sách kia vẫn là chiếc gương mà năm đó Lưu Giang đi Hồng Kông mang về tặng. Ngay cả đến ga trải giường cùng với chăn đệm cũng giống hệt trước kia, bên trên là những bông hoa có màu sắc rực rỡ như cầu vồng... Tôi luôn thích những thứ vừa tươi vui, vừa ấm áp như thế.

Một đêm qua đi trong mộng đẹp.

Ngày hôm sau khi quay trở lại ký túc, tôi tất nhiên không tránh khỏi bị mấy cô bạn cùng phòng tra khảo một trận. Nhưng mấy con

nhóc miệng còn hôi sữa ấy đâu phải đối thủ của tôi, bị mấy câu lấp liếm của tôi làm cho cứng họng, đều tức đến phát điên lên, nhưng họ cũng không có lá gan đi hỏi Minh Viễn.

Ngay sau tết Dương lịch là tới thi cuối kỳ, mọi người đều thu lòng ham chơi lại, ngoan ngoãn đi ôn tập chuẩn bị thi cử.

Mỗi buổi tối tôi đều ôm cuốn sách toán tập trung nghiên ngẫm, sau mấy ngày phấn đấu miệt mài, rốt cuộc kỳ thi cuối kỳ đã được giải quyết êm xuôi.

Vì đã gần đến năm mới, ai cũng sợ có chuyện không hay xảy ra, nên hệ thống công an từ trên xuống dưới đều rất bận rộn. Từ chú Lưu cho tới những sinh viên thực tập như Minh Viễn và Vương Du Lâm, có khi suốt mấy ngày chẳng thể thấy mặt một lần. Nhưng cũng chính vì vậy, nên Minh Viễn không hề hay biết chuyện tôi tới sở Công an thực tập, tôi cũng cố hết sức để giấu chuyện này.

Nhưng nào ngờ, mới đến ngày thứ hai sau khi đi làm, tôi đã gặp nó.

Tôi không nói cho ai biết chuyện mình tới phòng Hồ sơ thực tập, tuy lúc trước có nói với Vương Du Lâm một lần, nhưng cậu ta chắc chắn là không tin, nếu không đã không đến nổi lâu như vậy rồi mà không hỏi han tôi tiếng nào.

Ngày đầu tiên tôi đi làm, cô Liêu còn kích động hơn tôi, trời còn chưa sáng đã dậy rồi, bận rộn suốt một buổi sáng làm một bàn đầy ắp thức ăn, khiến chú Lưu cau mày liên hồi. Trước khi đi, cô còn kéo tay tôi mà dặn dò không ngớt, bảo tôi khi nào mệt thì hãy đến phòng làm việc của chú Lưu nghỉ ngơi, khi nào buồn ngủ thì cứ chợp mắt một chút.

Tới lúc chú Lưu gắt lên, cô Liêu mới chịu buông tay ra để tôi lên xe.

Khi đến sở Công an, chú Lưu còn đích thân đưa tôi tới phòng Hồ sơ. Vừa đi đến cửa đã có một người phụ nữ trung niên đeo kính nhiệt tình ra đón, mặt mày niềm nở dắt tay tôi vào trong, khách sáo cười nói: “Đây chắc là thiên kim của Giám đốc Lưu rồi nhỉ, thật đúng là con nhà nòi có khác.”

Tôi đương nhiên biết cô ta chỉ khách sáo như vậy, nên cũng cười hì hì hai tiếng, rồi khách sáo đáp: “Sau này làm phiền đến cô rồi ạ.”

Tôi nghe Vương Du Lâm nói, lúc trước khi Tăng Ngọc Đình thực tập ở sở Công an vẫn luôn để ý điều tra vụ án này, một ngày trước khi án mạng xảy ra còn từng kể là đã tìm được một chút manh mối, nhưng không ngờ hung thủ lại phát hiện ra cô ấy nhanh như vậy, hơn nữa còn trực tiếp giết người. Theo như lời kể của cậu ta, kẻ kia hoặc là đám người kia nhất định có tai mắt trong sở Công an, nếu không tin tức sao có thể nhạy bén như vậy được.

Phòng Hồ sơ tuy không có gì nổi bật, nhưng lại là nơi tối mật, nói không chừng đối phương còn phái người theo dõi nơi này, nếu tôi mà để lộ chút sơ hở gì, e là thật sự sẽ có nguy hiểm.

Vậy nên, chú Lưu vừa mới đi, tôi đã lập tức oán than với cô Trưởng phòng họ Đồng kia, rằng mình rõ ràng là muốn tới đội trinh sát thực tập, thế mà lại bị nhét vào cái phòng Hồ sơ này, nên hết sức ầm ức khó chịu. Sau một hồi than vãn, cuối cùng tôi còn được Trưởng phòng Đồng an ủi với vẻ hết sức thông cảm.

Phòng Hồ sơ có thể nói là chốn nghèo nàn trong sở Công an, tổng cộng cũng chỉ có vài người, hơn nữa đa phần là phụ nữ, không hề có năng lực tác chiến. Hồi này cho dù là trên sở cũng chưa được trang bị hệ thống máy tính, cả phòng Hồ sơ mà cũng chỉ có ba chiếc máy tính, chủ yếu được dùng để đảm nhiệm việc quét và kiểm tra giấy tờ của các nhân viên ra vào. Nhưng lúc này toàn tỉnh đang hô hào phổ biến máy tính, nên phía bên sở cũng không rảnh rỗi chút nào, đặc biệt là phòng Hồ sơ, có cả đống tài liệu cần nhập vào máy tính, nên mấy người trong phòng đều bận rộn vô cùng.

Tôi vào đây là nhờ quan hệ, nên mọi người hết sức khách sáo với tôi, về cơ bản họ chẳng bảo tôi đi làm gì hết, nói trắng ra là để tôi ngồi chơi. Nhưng tôi cũng không để bụng, dù sao mục đích chủ yếu của tôi khi đến đây lần này là để tìm tài liệu, nếu cả ngày bị người ta sai đi làm cái này cái kia, tôi còn thời gian đâu mà đi điều tra vụ án kia chứ.

Trong phòng Hồ sơ ngoài tôi là thực tập sinh ra, còn có hai sinh viên đại học khác cũng vừa mới vào, cả ngày phải ngồi trước máy tính nhập tài liệu, bận tới tấp mặt mũi. Thấy tôi chỉ thông dong ngồi đó ngẩn nhìn, bọn họ đều lấy làm ngỡ ngàng. Tôi liền nhân dịp đó nói Trưởng phòng Đồng một tiếng, rằng mình muốn tới giúp đỡ bọn họ một tay.

Trưởng phòng Đồng chắc cũng chưa nghĩ ra nên sắp xếp tôi thế nào, lúc này thấy tôi chủ động đề nghị muốn giúp đỡ thì lập tức đồng ý, sau đó vừa dặn dò hai cô cậu sinh viên Đại học kia chỉ dẫn tôi cho tốt, vừa bảo tôi phải chú ý giữ gìn sức khỏe, đừng làm việc vất vả quá.

Cứ như vậy, tôi đã thuận lợi trà trộn được vào trong đội ngũ của phòng Hồ sơ.

Để đề phòng tình huống không hay, tôi không lập tức đi điều tra vụ án đó, mà chủ động nhận tất cả hồ sơ của năm 94 từ tay cậu sinh viên Tiểu Vu mới tới đây thực tập. Tiểu Vu không nghi ngờ gì, vừa nghe nói tôi bằng lòng giúp đỡ, lập tức nhét hết mọi thứ cho tôi, chẳng bao lâu sau tôi đã được tiến đi với một đồng tài liệu chinh inh trong tay.

Tôi ngồi trong một căn phòng làm việc nhỏ, cẩn thận lật xem tất cả hồ sơ của năm 94. Ngày Bảy tháng Sáu năm 1994, tôi vĩnh viễn nhớ kỹ ngày hôm đó.

Ngày Bảy tháng Sáu năm 1994.

Tôi rất nhanh đã tìm được túi hồ sơ mà mình muốn tìm, khi bàn tay chạm vào chiếc túi đó, trái tim tôi bỗng đập nhanh hẳn lên. Hai tay tôi hơi run rẩy, khi mở miệng túi có mấy lần đã suýt xé rách nó ra.

Ngày Bảy tháng Sáu ... Tai nạn giao thông...

Hồi đó Minh Viễn cũng từng báo án, nhưng cuối cùng cảnh sát vẫn kết luận đây là một vụ tai nạn giao thông. Tôi tỉ mỉ đọc kỹ tất cả tài liệu trong túi hồ sơ, thực ra cũng không có gì nhiều, ngoài một tờ biên bản khám nghiệm tử thi ra, chỉ có khẩu cung của mấy người làm chứng và một số thông tin về người gây tai nạn.

Tôi đọc kỹ một lượt, lời khai của mấy người làm chứng hầu như đều giống nhau, miêu tả lại tình hình khi tôi bị xe đâm, căn bản chẳng giúp được gì cho tôi cả. Còn gã tài xế gây tai nạn kia là một người đàn ông trung niên đầu trọc, tên là Từ Tiến Trung, trình độ văn hóa tiểu học, trước khi gây tai nạn đã từng uống rượu. Cuối cùng cảnh sát đưa ra kết luận, là vụ tai nạn giao thông do tài xế lái xe sau khi uống rượu gây ra, gã tài xế bị phạt bốn năm tù.

Nếu chỉ nhìn bề ngoài thì chuyện này hình như không có gì đáng nghi ngờ, nhưng tôi lại biết rõ đây chỉ là lớp vỏ giả dối bên ngoài mà thôi... Bởi chỗ tài liệu tôi ôm theo khi xảy ra tai nạn đã sớm biến mất chẳng còn tung tích. Minh Viễn cũng chính vì vậy nên mới sinh lòng hoài nghi... Hôm đó khi ra ngoài con ngõ kia tôi có gặp đôi vợ chồng giáo sư già ở nhà bên cạnh, chắc bọn họ cũng đã nhìn thấy chiếc hộp lớn mà tôi ôm theo.

Sau đó tôi lại tìm hồ sơ về cái chết của Cổ Diễm Hồng, cũng sạch sẽ giống hết hồ sơ của tôi, cứ như cô nàng thật sự không cẩn thận bị rơi xuống sông chết đuối.

Cổ Diễm Hồng rốt cuộc đã làm gì mà dẫn đến họa sát thân như thế? Tôi suy đi nghĩ lại, rốt cuộc cũng chỉ có thể nghĩ ra hai khả năng. Thứ nhất, vụ án mà cô nàng điều tra có thể đã dính líu đến bị mật gì đó; thứ hai là bởi người tình bí ẩn kia của cô nàng.

Tôi gần như có thể khẳng định rằng Cổ Diễm Hồng có một người tình bí mật, về phương diện này trực giác của phụ nữ luôn chính xác vô cùng. Chỉ có điều, người đàn ông đó hình như không được tốt như Cổ Diễm Hồng nghĩ. Nếu hẳn ta thật sự yêu Cổ Diễm Hồng, tại sao lại phải lén lút như vậy? Cuộc sống của Cổ Diễm Hồng rất đơn giản, vốn không quen biết nhiều người, nếu căn nguyên sự việc không phải là vì vụ án mà cô nàng đang điều tra, tôi nghĩ, phiền phức duy nhất mà cô nàng có thể mắc vào chính là người tình bí ẩn kia.

Hồ sơ của Cổ Diễm Hồng không hề khó tìm kiếm, chẳng mất bao công sức tôi đã lấy được từ phòng Hồ sơ mà thần không hay quỷ không biết, cũng chẳng có ai nghi ngờ.

Khi đó cô nàng đang điều tra về một vụ án cướp giết, không hề phức tạp chút nào, chỉ mất một thời gian ngắn đã phá án xong, tội phạm cũng sớm bị đưa vào tù. Dù sao tôi cũng không phát hiện có gì khác thường trong vụ án đó, nhưng có lẽ Vương Du Lâm có thể tìm ra được điều gì cũng chưa biết chừng.

Suy nghĩ một chút, tôi liền lén phô tô lại hồ sơ của Cổ Diễm Hồng mang ra ngoài.

Buổi tối hôm đó, tôi đã bỏ ra mấy tiếng đồng hồ để vẽ lại bức tranh mà năm xưa Cổ Diễm Hồng đã từng nhờ tôi vẽ trước khi xảy ra vụ án, chuẩn bị đợi đến cuối tuần sẽ đi tìm Vương Du Lâm.

Nhưng đến ngày hôm sau tôi đã bị Minh Viễn bắt gặp.

Buổi sáng hôm đó, Tiểu Vu vốn trực ban ở phòng Hồ sơ lại bị đau bụng, mới có mười phút đã phải chạy vào nhà vệ sinh ba lần, khi quay lại thì chân đã mềm nhũn. Thấy bộ dạng đó của cậu ta, tôi nhất thời mềm lòng, liền bảo cậu ta về nhà nghỉ ngơi, để mình trực ban giúp một hôm. Tiểu Vu cảm động đến rơi nước mắt, chỉ còn thiếu nước quỳ xuống vái lạy tôi để bày tỏ tấm lòng, sau đó tôi liền thay cậu ta đến ngồi bên cạnh cửa phòng Hồ sơ.

Trong tình huống bình thường, người tới đây đều là các cán bộ chính thức của sở, hay nói cách khác, những thực tập sinh như Minh Viễn căn bản không có tư cách tới đây tìm tài liệu một mình, nên tôi cũng chẳng lo lắng gì cả. Nhưng mới ngồi được gần nửa tiếng, tôi đã nghe thấy có một giọng nói hết sức quen thuộc vang lên trước mặt mình: “Chào chị, Đội trưởng Phan bảo tôi đến đây tìm một số tài liệu.” Tôi ngẩng đầu lên, bắt gặp ngay đôi mắt đen nhánh của Minh Viễn, hai người chúng tôi đồng thời kêu toáng lên.

“Lưu Hiểu Hiểu!” Sắc mặt Minh Viễn thoáng trở nên trắng bệch, bàn tay chống xuống bàn, không ngờ lại nhảy qua chiếc bàn cao hơn một mét, rồi nắm bàn tay tôi, giận dữ nói: “Lưu Hiểu Hiểu, ai bảo em đến đây hả? Sao em lại chóng quên thế chứ, chẳng lẽ còn muốn chết một lần nữa hay sao?”

Chương 49

Lời của nó như cây gậy giáng thẳng xuống đầu tôi, khiến đầu óc tôi trở nên trống rỗng, trong khoảnh khắc đó bốn phía đều chìm vào tĩnh lặng. Chiếc lò sưởi trong phòng Hồ sơ phát ra những tiếng xè xè, bên ngoài hành lang thỉnh thoảng những tiếng bước chân khe khẽ do người qua lại phát ra, từ xa đến gần, rồi lại từ gần đến xa...

Ngoài cửa có tiếng người nói chuyện vang lên, khiến tôi giật mình tỉnh táo trở lại, vội vàng đưa tay ôm ngực và ngồi xuống, không dám nhìn Minh Viễn thêm lần nào. Nó dường như cũng giật mình trước những lời vừa rồi của mình, nhất thời im lặng không nói năng gì. Không khí trong phòng trở nên nặng nề mà kỳ dị, khiến người ta có cảm giác ngột ngạt.

“Ấy?” Trưởng phòng Đồng đi từ ngoài vào, nhìn thấy hai người chúng tôi thì hơi kinh ngạc, sau đó liền nheo mắt lại quan sát Minh Viễn một hồi, trên khuôn mặt lộ rõ vẻ cảnh giác, rồi quát hỏi: “Cậu là người của phòng nào vậy? Sao trước đây tôi chưa gặp bao giờ?”

Minh Viễn thản nhiên xoay người qua, khách sáo cười nói với Trưởng phòng Đồng: “Dạ, cháu chào cô, cháu là thực tập sinh bên đội trinh sát, Đội trưởng Phan bảo cháu đến đây lấy một số tài liệu, không ngờ vừa khéo gặp bạn cùng trường ở đây, nên mới vào nói chuyện đôi câu.”

Trưởng phòng Đồng cũng không thể không nể mặt Phan Nhất tiếng tăm lẫy lừng, sắc mặt lập tức dịu hẳn đi, tươi cười thân thiện nói: "Hóa ra là người của Đội trưởng Phan. Sớm đã nghe nói lần này Đội trưởng Phan chọn được hai sinh viên từ Đại học Công an tới, thì ra chính là cậu. Khá lắm, khá lắm, cậu nhỏ đúng là rất có tiền đồ." Sau đó quay sang mỉm cười với tôi, dáng vẻ hết sức quan tâm, tựa như bề trên của tôi vậy: "Bọn cháu cứ từ từ nói chuyện nhé, cô còn có chút chuyện, phải đi trước đây

"Dạ, cô đi cẩn thận!" Minh Viễn khẽ cất tiếng chào, lễ phép đến mức không có chỗ nào có thể chê trách được.

Tôi thì không có bản lĩnh lớn như thế, có thể thay đổi sắc mặt dù chỉ trong vòng mấy giây đồng hồ, đành khẽ gật đầu chào Trưởng phòng Đồng, còn nụ cười thì không cách nào nặn ra được.

Trong phòng rất nhanh đã chỉ còn lại hai người chúng tôi, không khí lập tức trở nên có chút căng thẳng. Tôi cắn chặt môi, muốn nói gì đó, nhưng không biết nên nói từ đâu. Những lời vừa rồi của nó rốt cuộc là có ý gì nhỉ? Chẳng lẽ đã nhận ra tôi rồi sao? Không thể nào. Một chuyện khó tin đến thế cho dù tôi có nói thật ra người khác cũng chưa chắc đã tin, có khi còn nghĩ tôi đang nói đùa, nó làm sao có thể đoán ra được chứ.

"Em..." Tôi vừa há miệng ra, định giành quyền chủ động mà chất vấn xem nó rốt cuộc là có ý gì, thì đã bị nó cắt ngang: "Ở đây đông người, có gì để tối về chúng ta nói chuyện tiếp." Nó nói, sau đó đưa tờ giấy trong tay cho tôi, vẻ mặt thản nhiên như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra: "Giúp anh tìm mấy tập hồ sơ được trong này đi!"

Trước lúc đi, nó còn chăm chú nhìn tôi một lát, rồi hạ thấp giọng nói: "Sau khi tan ca anh đợi em ở bên ngoài."

Thế rồi, suốt cả một ngày, tôi đều chìm trong tâm trạng thấp thỏm bất an.

Buổi tối, chú Lưu còn phải họp nên không thể về nhà cùng tôi, vừa hay bớt được công giải thích với chú, nhưng tâm trạng thì càng thấp thỏm hơn. Lúc tan ca tôi cứ rề rà mãi, đến khi mọi người trong phòng đều đã ra về hết, tôi mới mặc áo khoác và đeo cặp lên, rồi chậm rãi bước ra ngoài.

Còn chưa ra đến cổng, tôi đã nhìn thấy Minh Viễn đang ngẩn ngơ dựa người vào con sư tử đá bên ngoài, nhìn đăm đăm không chớp vào trong. Tôi vừa mới xuất hiện, nó đã lập tức đứng thẳng người dậy, bước từng bước về phía tôi.

"Chúng ta về nhà rồi nói!" Nó điềm nhiên đón lấy chiếc cặp trong tay tôi, rồi dặt tay tôi, tựa như câu nói hồi sáng không phải được nói ra từ miệng nó vậy.

Suốt dọc đường tâm trạng tôi đều rất tệ, đầu óc hỗn loạn vô cùng, căn bản chẳng suy nghĩ được gì cả. Rõ ràng hồi chiều tôi còn nghĩ ra cách ứng phó thế nào ấy nhỉ... À, đúng rồi, nhất quyết không thừa nhận. Cho dù nó có phát hiện được một chút manh mối rồi hoài nghi, nhưng chỉ cần tôi nhất quyết không thừa nhận, nó có thể làm gì được tôi chứ. Dù sao chuyện này cũng chẳng có chứng cứ gì, đến chú Lưu và cô Liêu còn không nói gì cơ mà.

Nghĩ đến đây, tâm trạng tôi tốt cuộc đã nhẹ nhõm hơn một chút, đầu óc cũng tỉnh táo trở lại.

Chiếc taxi vẫn dừng bên ngoài con ngõ như thường lệ, rồi hai tôi chậm rãi bước vào trong. Lúc này trời vẫn còn sớm, trong ngõ thỉnh thoảng lại có một, hai người qua lại, vài gương mặt quen thuộc dừng bước trò chuyện đôi câu với Minh Viễn, ánh mắt tò mò cứ dừng lại trên khuôn mặt tôi như muốn nhìn cho rõ điều gì. Thậm chí có một bác hàng xóm ngày xưa còn cười trêu Minh Viễn: "Ồ, Minh Viễn đã có bạn gái rồi đấy à?"

Mỗi lần như vậy Minh Viễn đều gật đầu mỉm cười, bàn tay nắm lấy tay tôi rất chặt.

Sau khi mở cửa bước vào nhà, hai chúng tôi cùng ngồi xuống sofa không nói năng gì. Mãi một lúc lâu sau, vẫn là Minh Viễn lên tiếng phá vỡ sự tĩnh lặng trước: "Ngày mai em đừng tới đó nữa, nguy hiểm lắm! Thằng khốn Vương Du Lâm đó..." Nó hậm hực mắng khê một câu, xem ra là đã thật sự nổi giận rồi.

Nhưng tôi vẫn im lặng không tiếp lời. Tình hình trước mắt còn chưa rõ ràng, tôi càng nói nhiều thì lại càng dễ sơ suất, chẳng bằng cứ ngồi đây xem rốt cuộc nó muốn làm gì. Lúc này tôi cũng chỉ đành đi bước nào tính bước đó như vậy mà thôi.

Thấy tôi mãi vẫn không chịu nói gì, trên mặt Minh Viễn thoáng hiện một nụ cười nhạt. Nó cầm chén trà lên uống một ngụm lớn cho xuôi cổ họng, chậm rãi nói tiếp: "Em đã lên vào đến tận phòng Hồ sơ, chắc có gì Vương Du Lâm cũng đều đã nói với em hết rồi. Chuyện này liên can rất lớn, như trước đây, một người thông minh tháo vát như chị Tăng, đến cuối cùng không phải vẫn..."

Minh Viễn thở dài, trong giọng nói tràn ngập vẻ đau thương và tự trách, sau đó nhìn sang phía tôi, trong ánh mắt toàn là vẻ bất lực: "Tính em ầu đoảng bộp chộp, lại còn tự cho mình cẩn thận thông minh, thực ra mừng giận đều hiện rõ trên mặt, làm sao có thể giấu được những người đó chứ. Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, em..." Trong mắt nó đột nhiên hiện lên một tầng sương mù thoang thoang, hệt như buổi sớm tháng Ba ở vùng sông nước Giang Nam: "Em còn muốn làm anh đau khổ thêm lần nữa sao?"

Trái tim tôi chợt run lên, thiếu chút nữa đã buột miệng kêu thành tiếng, nhưng vừa mở miệng, lại vội vàng đưa tay lên che miệng lại, tốt xấu gì cũng đã nhin được. Chỉ trong khoảnh khắc, không biết đã có bao nhiêu suy nghĩ vụt qua óc tôi, mãi một lúc sau, tôi mới chậm rãi nói: "Anh nói không sai, em đến phòng Hồ sơ đúng là vì vụ án đó." Rồi tôi không chịu nói thêm một câu nào nữa.

Minh Viễn chăm chú nhìn tôi, rồi đột nhiên bật cười, khiến tôi càng cảm thấy chột dạ hơn. Nó cười suốt nửa phút mới dừng lại, trong mắt ánh lên những tia sáng lấp lánh nhạt nhòa, rồi một cảm giác đau thương tràn về phía tôi như dòng nước lũ. "Đến nước này rồi, cô vẫn không chịu nhận cháu sao?" Nó nhìn đắm đắm vào đôi mắt tôi, không chớp lấy một lần, gọi tên tôi từng chữ, từng chữ một: "Chung Tuệ Tuệ!"

Trong đầu tôi như nổ ầm một tiếng, thiếu chút nữa đã ngã xuống khỏi sofa.

Tuy tôi sớm đã đoán được rằng nó có khả năng nhận ra tôi, thậm chí còn suy nghĩ đến cách ứng phó, nhưng tới lúc nó thật sự gọi ra tên tôi, tôi vẫn không cách nào khống chế được nhịp tim của mình,

trái tim cứ đập thình thịch không ngừng như tiếng trống trận, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Anh... nói gì vậy?” Tôi nói ra mấy chữ đó như người mộng du, mãi mấy phút sau đầu óc mới tỉnh táo trở lại, cúi đầu kiên quyết phủ nhận: “Anh rốt cuộc đang nói gì vậy, tại sao em chẳng hiểu chút nào hết thế?”

Minh Viễn không vội trả lời, mà ghé đến trước mặt tôi từng chút một, rồi nắm lấy bàn tay tôi, chậm rãi ngồi xuống, trong đôi mắt đen láy tràn ngập một nỗi nhớ nhung. “Chung Tuệ Tuệ!” Nó gọi tên tôi, giọng nói đã bắt đầu có chút ghen ngào, như thể bất cứ lúc nào cũng có khả năng nói không thành tiếng: “Cháu rốt cuộc đã làm sai điều gì chứ, tại sao rõ ràng là gần ngay trước mắt mà cô còn coi cháu như người xa lạ? Cô có biết mấy năm nay cháu đã sống như thế nào không? Cô nghĩ cô đổi sang một thân xác khác thì cháu sẽ không nhận ra cô hay sao? Trong bốn năm cô không ở bên, cháu đã đi mòn gót giày tìm khắp từng tấc đất ở Bắc Kinh rồi, những nơi cô đã nói, nhà cũ của cô, rồi còn trường đại học mà cô từng theo học... Sao cô lại cho rằng cháu sẽ đợi suốt bốn năm rồi mới tới đó tìm cô chứ...”

Trái tim tôi lập tức trầm hẳn xuống, tất cả mọi lời giải thích, tất cả những cách ứng phó đã suy nghĩ từ trước, lúc này đều trở thành trò cười sau những lời vừa rồi của Minh Viễn.

Đúng vậy, đáng lẽ tôi phải nghĩ ra sớm hơn mới đúng. Tại sao nó tự nhiên lại nhắc đến chuyện muốn tới Bắc Kinh trước mặt tôi? Tại sao nó lại dễ dàng bị tôi khuyên quay về như thế? Từ năm nó mười tuổi, tôi đã không thể gạt được nó nữa rồi. Thì ra từ rất lâu trước đó, nó đã nhận ra thân phận thật của tôi...

“Cô... Cô chỉ...” Đầu óc tôi đã hoàn toàn trở nên trống rỗng, căn bản không thể nghĩ ra được bất cứ lý do nào để giải thích với nó cả. Tạm chưa nói đến việc tôi đột ngột xuất hiện ở Bắc Kinh, sau đó còn bịa ra một loạt những chuyện cũ về nhà họ Kim với nó, chỉ riêng việc nó đã từng tới Bắc Kinh đã đủ để nó phát hiện ra rằng tất cả mọi thứ về tôi đều là giả d.

Ngôi nhà cũ kia là giả, trong trường đại học cũng không có ai là Chung Tuệ Tuệ, nó làm gì mà chẳng sinh lòng nghi ngờ chứ. Chỉ cần bỏ ra một chút thời gian và công sức, nó sẽ dễ dàng phát hiện ra nhiều chuyện hơn, bao gồm cả những biểu hiện của tôi năm xưa khi vừa tới Trần Gia Trang nữa... Tôi phải giải thích với nó về sự xuất hiện của mình như thế nào đây? Rồi phải giải thích với nó về tất cả mọi chuyện như thế nào đây?

“Tại sao... cô không chịu nhận cháu?” Nó nắm lấy bàn tay tôi, nắm rất chặt, hình như đã dùng hết sức lực toàn thân, và tất cả mọi tình cảm cũng đều đã dồn hết vào đôi tay ấy. Khi ngẩng đầu lên, nước mắt của nó rốt cuộc đã không kìm được mà tuôn ra rào rào, tựa như nước lũ phá đê, cuồn cuộn dạt dào: “Cô có biết... cháu... nhớ cô đến mức nào không...”

Tôi đã không nhớ nổi lần gần đây nhất nhìn thấy nó khóc là khi nào. Minh Viễn của tôi từ trước đến giờ luôn thông minh và mạnh mẽ, chưa từng bị bất cứ khó khăn nào đánh gục, ngay đến khước mắt cũng chưa thấy đỏ bao giờ, đừng nói đến rơi nước mắt. Vậy mà lúc này, nó lại đang ngồi trước mặt tôi mà khóc lóc như một đứa trẻ, cảnh tượng ấy, thật khiến người ta đau đớn xót xa.

“Cháu... vẫn luôn nhớ cô...” Nó chậm rãi ghé đầu tới gối lên đùi tôi, rồi nói với giọng hết sức nhẹ nhàng: “Cô có biết những năm nay

cháu đã sống như thế nào không... Cô bỏ lại cháu một mình, lúc đó cháu thật sự chỉ muốn đi theo cô. Nhưng, không được, cháu còn phải trả thù cho cô, cháu còn phải tìm ra những kẻ đã hại cô, rồi giết từng kẻ, từng kẻ một, sau đó mới có thể đi tìm cô..."

Trái tim tôi đập rộn từng hồi, toàn thân đều đang run rẩy, nó... thì ra người khiến nó trở thành hung thủ giết người... lại chính là tôi.

"Minh Viễn!" Tôi gọi lớn một tiếng muốn ngắt lời nó nhưng nó cứ như không nghe thấy vậy, vẫn tiếp tục nói. "Nhưng, trong lòng cháu vẫn luôn ôm một tia hy vọng xa xăm, rằng, rồi sẽ có một ngày, cô lại giống như rất nhiều năm về trước, đột nhiên xuất hiện trước mặt cháu. Cô khác với bọn họ, bởi cô là thần tiên trên trời, chắc chắn cô sẽ không chết dễ dàng như vậy, đúng không? Cho nên cháu đã chờ, chờ trong lặng lẽ, mỗi lần gặp người nào có một chút chút gì đó giống cô thôi, cháu liền không kìm được mà tới thử thăm dò. Cứ thăm dò như vậy không biết bao nhiêu lần, cuối cùng... cuối cùng không ngờ cháu đã thật sự chờ được cô..."

Lúc này, tôi đã hoàn toàn không thể khống chế được tâm trạng của mình, nước mắt ào ạt tuôn rơi, tất cả mọi sự thương cảm trào ra như nước vỡ bờ. "Cô..." Tôi ôm lấy nó mà khóc rống lên, đem mọi cảm xúc dồn nén bấy lâu phát tiết ra theo những giọt nước mắt tràn đầy.

Suốt mười bốn năm thăng bé là người thân thiết nhất của tôi. Chúng tôi đã cùng sống, cùng cười vui, và trở thành người quan trọng nhất trong cuộc sống của nhau. Tôi sao lại không quan tâm đến nó chứ? Thứ tình cảm như vậy, đâu phải muốn cắt bỏ là cắt bỏ được ngay.

“Cháu... nhớ cô lắm...” Đôi mắt đỏ lọng của nó nhìn tôi nghiêm túc, tất cả mọi sự dựa dẫm trong phút chốc đã tan biến hoàn toàn, chỉ còn lại một vẻ chân thành và nghiêm túc: "Chung Tuệ Tuệ, anh yêu em, xin em đừng nói gì cả..."

Tôi vừa định mở miệng thì đã lại bị nó ngắt lời, khuôn mặt nó tràn đầy vẻ nghiêm túc, và chân thành, chậm rãi buông từng chữ một với tôi: “Trước đây anh còn không biết, nhưng khi em đi rồi, anh mới thật sự hiểu được tình cảm của mình. Anh không phải là cháu em, cũng không muốn làm em trai em, anh yêu em. Mấy năm nay mỗi đêm anh đều nằm mơ thấy em, anh biết rất rõ tình cảm của mình. Không phải dựa dẫm, không phải tình thân, mà là tình yêu. Anh không biết rốt cuộc mình đã yêu em từ bao giờ, chỉ biết tình cảm ấy đã đè nén khiến cho anh không cách nào thở nổi. Anh biết trong lòng em còn có khúc mắc, anh cũng biết những ngày qua em vẫn luôn né tránh anh, nhưng nếu hôm nay anh không nói, anh sẽ phát điên lên mất.”

Căn phòng chìm vào tĩnh lặng, bên ngoài có tiếng gió đông không ngừng gào rít, hết đợt này qua đợt khác, thỉnh thoảng còn có tiếng lạch cạch do cánh cửa sổ chưa được đóng chặt phát ra.

Ánh đèn vàng cam soi rọi khắp căn phòng, nhưng tôi lại không cách nào nhìn rõ khuôn mặt Minh Viễn. Rõ ràng vẫn là những đường nét quen thuộc năm xưa, tại sao lại khiến tôi cảm thấy bối rối thế này?

Không phải thế này, thế này hoàn toàn khác với những suy nghĩ của tôi trước đó.

Không phải nó nên hậm hực chất vấn xem rốt cuộc tôi tới từ đâu, là thần tiên hay là yêu quái sao?

“Tuệ Tuệ!” Nó dịu dàng gọi tên tôi, bàn tay vẫn nắm lấy bàn tay tôi rất chặt, rồi chậm rãi đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh tôi. Trên khuôn mặt nó hiện lên một vẻ thấp thỏm và bất an hết sức rõ ràng, thậm chí thân thể nó còn đang run rẩy.

Lúc này, người căng thẳng rõ ràng không chỉ có một mình tôi.

“Cô...” Tôi liếm đôi môi khô khốc, muốn từ chối nó, nhưng lại không biết nên nói thế nào.

Rồi tôi ngẩng đầu lên, nhưng trước mắt lại chột tối sầm, trong cơn sững sốt, hơi thở của nó đã xộc tới, trong khoảnh khắc, hai cánh môi của tôi đã hoàn toàn bị hơi thở ấm áp của nó bao trùm...

Nó giống như một con rắn nhỏ lòng dạ xấu xa, nhẹ nhàng tách đôi môi tôi ra, dịu dàng mà giao hoạt, sau đó liền công thành chiếm đoạt, chẳng hề nương tay chút nào, khiến lòng dạ tôi rối bời, hoàn toàn mất đi năng lực phản kháng.

Trên người Minh Viễn tỏa ra một mùi hương dịu dịu, giống như mùi trà xanh, phảng phất như có như không, vòng tay của nó ấm áp mà rộng rãi, ôm lọt tôi vào lòng, chột khiến trái tim tôi bình tĩnh lại một cách khó hiểu.

Lúc này đáng lẽ tôi nên đẩy nó ra, rồi tát cho nó một cú nảy lửa!

Nhưng, tôi lại không cách nào giơ tay lên được, cũng chẳng còn chút sức lực nào, chỉ có thể để mặc cho nó xâm lấn, chiếm đoạt. Môi răng liến nhau, hơi thở của hai chúng tôi cũng hòa vào làm một, thân vô cùng, cũng mờ ám vô cùng...

Chẳng biết rốt cuộc đã bao lâu qua đi, cuối cùng nó cũng chịu dừng lại, khuôn mặt rời ra một chút, nhưng bàn tay vẫn nâng mặt tôi lên, nở một nụ cười hài lòng: "Có phải em muốn từ chối anh không? Tuệ Tuệ, em xem, em có thể gạt được trái tim em, nhưng lại không gạt được cơ thể của em. Em thích anh, cơ thể của em thích anh. Đừng ra dáng bề trên trước mặt anh nữa, em cũng yêu anh."

Nói xong, Minh Viễn lại cúi đầu hôn tiếp...

Chương 50

Trong những cuộc giao tranh với Minh Viễn, tôi luôn ở vào thế hạ phong, từ rất lâu trước đây đã như vậy rồi. Và lần này, tôi cũng thua một cách thảm hại như thế.

Buổi tối hôm đó, tôi ngủ lại trong ngôi nhà của chúng tôi, giống như rất lâu, rất lâu trước đây vậy. Điều khác biệt là, giữa hai chúng tôi đã có thêm một dòng sóng ngầm mãnh liệt, ngay đến không khí cũng thoang thoảng một sự ám muội khó miêu tả bằng lời. Sự ám muội ấy khiến tôi vừa xấu hổ, lại vừa có một chút gì đó thích thú, nhưng càng nhiều hơn, là một sự mâu thuẫn rất không rõ ràng. Minh Viễn lại luôn tỏ ra rất vui vẻ, trong mắt tràn ngập nét cười, dịu dàng đến nỗi có thể chảy ra nước. Đã rất lâu, rất lâu rồi, tôi chưa được nhìn thấy nó vui vẻ như thế.

Chuyện tình cảm này vốn rất phức tạp, Minh Viễn cứ kiên quyết cho rằng tôi thích nó, nhưng trong lòng tôi lại có một nỗi khúc mắc không cách nào gỡ bỏ trong thời gian ngắn được. Tôi hiểu rất rõ rằng mình có tình cảm với nó, nhưng loại tình cảm ấy rốt cuộc là tình thân hay là tình yêu, tôi lại không cách nào phân biệt được.

Tình yêu, rốt cuộc là gì? Tôi vẫn còn chưa biết nữa kìa. Tuy ôm cũng ôm rồi, hôn cũng hôn rồi, nhưng tôi vẫn chẳng thể nào yêu nỗi giống như một người bình thường được. Minh Viễn cũng tinh tế phát hiện ra điều này, nhưng nó không nói gì hết, thậm chí còn

không hề cảm thấy ngạc nhiên. Nó chỉ càng dịu dàng và tập trung hơn trước.

Từ sau khi Minh Viễn đoán ra thân phận của tôi, tôi vẫn luôn lo rằng mình sẽ vì tiết lộ thiên cơ mà bị Thiên Lôi giáng tội, suốt mấy ngày đều phải sống trong tâm trạng thấp thỏm không yên, cuối cùng đợi mãi vẫn không thấy có chuyện gì, tôi mới dần yên tâm trở lại. Chắc hẳn ông Trời cũng còn biết nói lý lẽ, bởi không phải là do tôi tiết lộ ra, cho dù có phạt thì cũng không nên phạt tôi. Còn Minh Viễn, vừa nghĩ đến thân phận “con ông cháu cha” của nó là tôi liền yên tâm ngay... Nếu mấy cụ bên trên thật sự nhẫn tâm ra tay với nó, lão Chương đã chẳng phải ép tôi quay về đây rồi.

Trong thời gian này tôi còn lo rằng Minh Viễn sẽ hỏi gặng về thân phận của tôi, rồi tại sao tôi lại xuất hiện, tái sinh như thế nào, nhưng nó chẳng buồn hỏi một câu nào cả, mà chấp nhận thân phận mới này của tôi một cách rất tự nhiên, tựa như tất cả mọi việc đều là lẽ đương nhiên vậy. Đúng là con nhà thần tiên có khác, khả năng tiếp nhận loại chuyện khó tin này cũng mạnh hơn người bình thường nhiều.

Lúc này dù sao tôi cũng bị Minh Viễn vạch trần thân phận thật rồi, nên kế hoạch đã bàn với Vương Du Lâm lúc trước cũng chẳng phải dùng đến nữa. Chỉ cần có tôi ở bên, những chuyện đó sẽ vĩnh viễn không thể xảy ra với Minh Viễn được. Thế rồi chúng tôi liền thẳng thắn bàn bạc với nhau về vụ án kia, tôi kể tất cả những tình tiết khác thường khi đó lại cho nó, rồi còn lấy bức tranh chân dung mà Cổ Diễm Hồng đã nhờ tôi vẽ ra cho nó xem.

"Người này... sao trông quen mắt thế nhỉ?" Minh Viễn nhìn bức tranh kia mà cau mày suy nghĩ, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra

được. Sau khi nghiền ngẫm một hồi, nó liền đứng dậy gọi điện cho Vương Du Lâm, nói: "Lâm Tử trí nhớ tốt, khả năng nhớ mặt người ta lại càng lợi hại, chỉ cần gặp qua một lần tuyệt đối sẽ không bao giờ quên."

Đợi chừng hơn nửa tiếng đồng hồ, Vương Du Lâm cuối cùng đã tới. Thấy tôi cũng ở đây, lập tức lộ rõ vẻ kinh ngạc, sau đó liền lắc đầu cười nhạo như thể đã hiểu ra: "Xem ra tớ đúng là đã mất công làm người xấu rồi."

Tôi cảm thấy rất xấu hổ, liền vội vàng chạy vào bếp pha trà nhận lỗi với cậu ta. Vương Du Lâm lòng dạ rộng rãi, cũng không tính toán gì với tôi.

"Lâm Tử, cậu nhìn này, người này có phải chúng ta từng gặp ở đâu rồi không?" Vương Du Lâm vừa ngồi xuống, Minh Viễn đã lập tức đưa bức tranh cho cậu ta xem.

Vương Du Lâm chăm chú quan sát bức tranh đó một hồi, hàng lông mày dần cau lại, có chút bất ngờ hỏi: "Các cậu tìm được cái này ở đâu vậy? Người này... không phải là Diệp Thịnh sao? Sao lại ăn mặc như thế này nhỉ?"

Minh Viễn tỏ ra kinh ngạc, rồi giật ngay lấy bức tranh tỉ mỉ quan sát một hồi, lẩm bẩm nói: "Nghe cậu nói như vậy, tớ cũng thấy giống giống rồi đấy. Đúng rồi, chính là ông ta."

Nhìn phản ứng của họ, chắc người tên là Diệp Thịnh này cũng không đơn giản chút nào. Rất

cuộc hản ta có liên quan gì tới Cổ Diễm Hồng, đây chính là trọng điểm mà chúng tôi cần điều tra.

Có lẽ vì thấy vẻ mặt mơ màng của tôi, Minh Viễn liền chủ động giải thích: "Người này là tổng giám đốc công ty Thịnh Gia, cũng có thể coi là một nhân vật có máu mặt trong thành phố. Ông ta qua lại với không ít lãnh đạo trên sở, còn có quan hệ với giới giang hồ." Cùng lúc ấy, Vương Du Lâm đang lục lọi tìm kiếm trên giá sách, một lúc sau đã tìm được một tờ báo, mở ra rồi đưa cho tôi xem: "Người trên bài báo này chính là ông ta đây."

Tôi xem lướt qua một chút, hóa ra đây là bài báo viết về lễ mừng ba năm ngày thành lập của công ty Thịnh Gia, có kèm theo một bức hình. Người đàn ông mặt mày nghiêm túc mặc đồ Tây phẳng phiu đứng ở chính giữa kia, có nhìn thế nào cũng không thấy giống cái gã du côn trên bức tranh chân dung của tôi. Nhưng nếu quan sát thật kỹ từng đường nét trên khuôn mặt, sẽ nhận ra những điểm giống nhau đến bất ngờ.

May mà có Vương Du Lâm với đôi mắt tinh tường ở đây, nếu cậu ta không nhắc, chắc tôi cũng không thể nhìn ra hai con người này có chỗ nào giống nhau.

"Người này... có liên quan gì tới vụ án sao?" Vương Du Lâm cũng không ngốc, chúng tôi mất công gọi cậu ta đến đây nhận diện con người này, tất nhiên cậu ta cũng đoán được hản có liên quan tới vụ án, liền không kìm được hỏi: "Bọn cậu kiếm đâu ra được bức tranh này vậy? Sao Diệp Thịnh lại ăn mặc thế này? Trông giống như một gã du côn ấy."

Chuyện này thì tôi quả thực không dám nói với Vương Du Lâm, cái loại con dòng cháu giống sinh ra và lớn lên trong gia đình cách mạng như cậu ta làm sao có thể tin vào mấy lý lẽ thần tiên quỷ quái ấy được, nên tôi lập tức ngậm miệng lại.

Minh Viễn thân nhiên đáp: “Hiểu Hiểu gần đây đã vào thực tập tại phòng Hồ sơ rồi.” Nó quả thực không hề nói dối, chỉ chuyển mục tiêu qua hướng khác thôi. Kết quả là Vương Du Lâm lập tức “Ồ” lên một tiếng, tỏ vẻ giật mình hiểu ra.

“Cậu có biết gì về gã Diệp Thịnh này không?”

Vương Du Lâm hơi cau mày, khẽ lắc đầu đáp: “Chỉ biết chút chút thôi, kể ra thì người này đúng là giàu lên nhanh vô cùng. Trước đây tớ còn chưa từng nghe nói tới một nhân vật như vậy, nhưng mấy năm gần đây ông ta lại đột nhiên nổi lên. Thời gian trước ông ta còn trúng thầu một miếng đất lớn, nghe nói là định xây cao ốc, những thứ khác thì tớ cũng mù tịt.”

Rồi cậu ta lại cúi đầu xuống nhìn bức tranh kia, vừa xoa tay vừa trầm giọng nói: “Nếu ông ta có liên quan tới vụ án kia thì thời gian đúng là khá chuẩn. Theo tớ được biết, công ty Thịnh Gia thành lập năm 95, trước đó Diệp Thịnh là người thế nào, căn bản không có ai biết. Ông ta có thể từ một tên du côn nhảy vọt lên thành giám đốc một công ty lớn như vậy, nêu nói bên trong không có vấn đề gì, chẳng ai có thể tin được.”

Xem ra vụ án này có thể bắt tay vào từ chỗ Diệp Thịnh được rồi.

Sau đó Vương Du Lâm liền chủ động nhận nhiệm vụ đi điều tra Diệp Thịnh. Tôi vốn cũng gio tay yêu cầu để mình làm, kết quả là vừa mới mở miệng thì đã bị hai người họ cùng trừng mắt nhìn, đành im thin thít không dám nói gì. Hai người họ không nói chuyện này với Cổ Hằng, tôi nghĩ chắc là vì sợ nó quá nông nổi, dễ để lộ tin tức. Dù sao, chúng tôi tìm được manh mối này cũng chẳng phải chuyện dễ dàng gì.

Chẳng bao lâu nữa là đến năm mới, cô Liêu không ngừng hỏi tôi năm nay Minh Viễn ăn Tết ở đâu. Xem ý của cô hình như đã thật sự coi Minh Viễn là con rể rồi. Chú Lưu bên cạnh liên tục nói chen vào, đáng vẻ cứ như là sợ cô con gái quý báu của mình bị người ta cướp đi mất vậy.

Cuối cùng Minh Viễn vẫn không đến, nó trở về ngôi nhà cũ ở Trần Gia Trang, thăm những người đã cùng chúng tôi trải qua những tháng ngày vui vẻ và hạnh phúc nhất.

"Tuệ Tuệ!" Ở đâu đây bên kia nó khẽ gọi tên tôi, gần đây cứ khi nào hai chúng tôi ở riêng bên nhau nó luôn gọi tôi là Tuệ Tuệ: "Em nghe kìa, tiếng pháo bên ngoài lớn quá." Có lẽ nó đang gio ống nghe lên, đầu điện thoại bên kia không ngừng có những tiếng "bùng bùng" vang tới, một lát sau lại càng náo nhiệt hơn, còn loáng thoáng có tiếng trẻ con vui đùa hò hét xen lẫn. Khung cảnh ấy hẳn là rất náo nhiệt và yên bình, giống hết quãng thời gian bảy năm mà chúng tôi từng sống ở Trần Gia Trang.

"Chúc mừng năm mới!"

"Chúc mừng năm mới!"

Tôi gác điện thoại đi đến bên cửa sổ, ngoài kia cũng náo nhiệt tung bừng, nhưng đêm trong thành phố lại không có bầu trời đầy sao, mà chỉ có ánh đèn neon lấp lánh. Công viên đằng kia đang bắn pháo hoa, giữa không trung liên tục xuất hiện những bông hoa rực rỡ muôn màu, nhưng chỉ trong khoảnh khắc đều biến mất chẳng còn dấu tích. Sự rực rỡ chói lòa ấy, nét đẹp không gì so được ấy, rốt cuộc cũng chỉ kéo dài mây giây, điểm lệ mà cô quạnh.

Sang năm mới, tôi theo cha mẹ đi chúc Tết mấy nơi, rồi cơ thể lại bắt đầu không chịu đựng nổi. Cô Liêu nhất định không chịu cho tôi đi làm nữa, khẳng khẳng bắt tôi phải ở nhà nghỉ ngơi. Lần này thì tôi không phản đối, dù sao có đi làm thì cũng bị Minh Viễn trông chừng rất chặt, nó chỉ còn thiếu nước dùng dây lưng trói tôi lại và mang theo bên cạnh nữa

Ngày mừng Chín tháng Giêng, cũng là ngày đầu tiên sở Công an làm việc trở lại. Buổi chiều Minh Viễn gọi điện cho tôi, nói buổi tối tập hợp tại nhà, tôi lập tức đoán được là Vương Du Lâm đã tìm ra manh mối gì đó.

Từ sau khi thân phận của tôi bị vạch trần, Minh Viễn đưa lại một chiếc chìa khóa của ngôi nhà bên này cho tôi, lò sưởi trong nhà đã được bật, ấm áp vô cùng. Ăn trưa xong tôi qua đây ngay, rồi ở lại cả buổi chiều, vừa nằm sưởi nắng vừa đợi bọn họ quay về.

Bởi vì hôm nay là ngày đầu tiên đi làm, đơn vị chẳng có mấy việc, các thực tập sinh chỉ cần tham dự một cuộc họp rồi được cho về luôn, nên khi Minh Viễn và Vương Du Lâm quay về, mặt trời vẫn còn chưa xuống núi.

Sau khi vào nhà, Minh Viễn cẩn thận khóa cửa lại. Vừa thấy bộ dạng đó, tôi liền cảm thấy có chút lo lắng, xem ra gã Diệp Thịnh này đúng là mấu chốt của vụ án kia, còn Vương Du Lâm chắc chắn cũng đã điều tra được chuyện gì đó, nếu không họ cũng không tỏ ra nghiêm túc thế này.

“Em xem này!” Trong lúc Minh Viễn đang đóng cửa, Vương Du Lâm đưa luôn tài liệu cho tôi, cả một xấp rất dày, chẳng biết cậu ta đã kiếm đâu ra nữa.

Tôi vừa định mở ra xem, Minh Viễn đã ngồi xuống ngay sát bên cạnh tôi, thấp giọng nói: “Tài liệu nhiều lắm, em đọc thì biết bao giờ mới xong, để bọn anh chọn các chỗ quan trọng rồi nói với em là được. Gã Diệp Thịnh này đúng là không đơn giản.

Diệp Thịnh tên thật là Diệp Tam Đức, người bản địa, trình độ văn hóa trung học cơ sở, sau khi tốt nghiệp trung học cơ sở thì làm việc tại xưởng khảm bông Hồng Kỳ, thường hay ăn cắp vặt, năm 83 vì ăn trộm máy móc cũ trong xưởng mang ra ngoài bán nên bị phạt tù mười năm, sau đó được giảm án hai năm, đến năm 91 thì được ra tù, trở thành lưu manh lẩn lộn bên ngoài xã hội.

Năm 92, Diệp Tam Đức gia nhập vào một băng đảng xã hội đen cở tiếng trong tỉnh, làm một tên tay sai tép riu nhất, ban đầu là giúp người ta đập phá đánh nhau, về sau lại dính vào ma túy. Nhưng hắn cũng thông minh, bản thân không hút, chỉ đi bán, kiếm được không ít tiền. Tháng Ba năm 94, tỉnh mở một cuộc càn quét ma túy lớn, bắt được khá nhiều tội phạm ma túy, nhưng gã Diệp Tam Đức này lại thoát được, sau đó lắt mình một cái đổi tên thành Diệp Thịnh, rồi còn mở công ty riêng, trở thành tổng giám đốc của một công ty tư nhân.

“Bọn anh đã điều tra rồi, trong cuộc càn quét ma túy năm 94 đó, sở dĩ Diệp Tam Đức không bị động đến là bởi hắn là tay trong của một nhân vật quan trọng trên sở, trong hoạt động càn quét đã lập được công lớn.” Khuôn mặt của Minh Viễn bị giấu sau ánh đèn, chỉ có đôi mắt là lấp lánh phát sáng.

“Người đó là...” Tôi kích động đến nỗi trái tim sắp nhảy ra ngoài cổ họng. Cổ Diễm Hồng có thể tả lại hình dáng của Diệp Thịnh cho tôi vẽ, chắc chắn là đã từng nhìn thấy hắn ta ở đâu đó rồi. Có thể là ở đâu nhỉ? Mà cô nàng lại tỏ ra thần bí như vậy, khả năng duy nhất chỉ có một... Đó là việc này có liên quan đến người tình bí ẩn kia của cô nàng.

“Trong hồ sơ có ghi đó là La Thắng Cường, nguyên Đại đội trưởng chi đội cảnh sát hình sự một.” Vương Du Lâm cười nhún vai rút từ trong tập tài liệu ra tấm ảnh của ông ta: “Năm 95 chết vì bệnh tim.”

Tôi vừa nhìn thoáng qua một chút, lập tức phủ định: “Không thể nào!” La Thắng Cường trên bức ảnh là một ông lão đã ngoài năm mươi tuổi, mái tóc hoa râm, sắc mặt tiêu tụy. Với con mắt của Cổ Diễm Hồng, dù có thế nào cũng không thể thích một người như vậy.

“Bọn anh cũng nghĩ thế.” Minh Viễn ngả người dựa lưng vào sofa, lại đưa tay vòng qua eo tôi một cách tự nhiên vô cùng: “Cho nên, khả năng duy nhất chính là hồ sơ đã từng bị người ta sửa đổi.”

“Năm đó người chủ trì vụ án này là ai vậy?” Trong đầu tôi chợt có một tia sáng lóe qua.

Minh Viễn cười "hà hà" mấy tiếng, đưa tay gãi nhẹ lên mũi tôi, khen ngợi: "Em cũng không ngốc nhỉ. Bọn anh đã đi điều tra rồi, năm đó người tham gia vào vụ án này nhiều lắm, dù có che giấu thế nào thì cũng còn manh mối lưu lại. Anh phải xem xem, hắn ta rốt cuộc có thể che giấu được đến bao giờ."

Bởi vì vụ án có tiến triển, tâm trạng mọi người đều tốt hơn rất nhiều, ba người chúng tôi cười cười nói nói với nhau, hết sức náo nhiệt.

Đang nói chuyện vui vẻ, Vương Du Lâm đột nhiên nhìn chăm chăm vào chúng tôi, đôi mắt rọi từ trên xuống dưới, tựa như một cặp đèn pha, khiến tôi không khỏi có chút chột dạ

"Giữa hai người..." Cậu ta hơi cau mày lại, tỏ vẻ tò mò hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà tớ không biết thế?"

Chương 51

Nghe Vương Du Lâm nói như vậy, tôi thầm chột dạ không dám nói gì thêm. Còn Minh Viễn vẫn thản nhiên như thường, đưa tay khoác qua vai tôi, cả người gần như đều dựa vào người tôi, rồi quay sang nói với Vương Du Lâm: “Sao, hôm mộ à, vậy cậu cũng đi tìm một người đi. Lần trước không phải có cô nàng...”

Minh Viễn còn chưa nói xong, Vương Du Lâm đã vội vàng nhào đến bịt miệng nó lại: “Minh Tử, coi như tớ nhìn nhầm cậu rồi, chúng ta làm anh em với nhau bao nhiêu năm như vậy, thế mà cậu còn mĩa mai tớ. Đừng nghĩ bây giờ cậu có thể đắc ý nhé, cậu quên mấy hôm trước có người nào đó còn hậm hực tức đến nỗi suốt một đêm không ngủ được hay sao?”

Minh Viễn lập tức im miệng, trên khuôn mặt thoáng qua vẻ lúng túng và ngượng ngùng, lén nhìn qua phía tôi, thấy tôi đang nhìn, nó vội vàng dời ánh mắt qua hướng khác. Vương Du Lâm cười giấu cợt, đắc chí.

Tôi tò mò nhìn hai người họ, khuôn mặt Minh Viễn đã đỏ bừng cả lên, dù vẫn ra vẻ thản nhiên như không có việc gì, nhưng nét ngượng ngùng vẫn toát ra từ trong đáy mắt. Vương Du Lâm nhìn nó, rồi lại nhìn tôi, cuối cùng chỉ khẽ mỉm cười, không trêu chọc Minh Viễn thêm nữa. Trong lòng tôi tuy rất tò mò, nhưng ở ngay trước mặt Minh Viễn thế này cũng không tiện hỏi han gì thêm.

Ăn tối xong, Minh Viễn liền đưa tôi về. Vương Du Lâm muốn tạo điều kiện cho chúng tôi nên đã quay về trường trước, trên đường chỉ còn lại hai người chúng tôi chậm rãi đi. Đêm đầu xuân vẫn còn khá lạnh, vừa ra khỏi cửa, Minh Viễn liền dắt tay tôi một cách rất tự nhiên. Đi được một đoạn, nó dường như lại chợt nhớ đến chuyện gì đó, liền cầm tay tôi lên đặt vào lòng bàn tay nó, rồi đưa đến bên miệng khẽ hà hơi liên tục.

Hành động này của nó khiến tôi không kịp được bật cười khúc khích. Tôi vốn cho rằng một đứa con trai như Minh Viễn sẽ không bao giờ làm những chuyện thế này, đây là hành động mà chỉ những cậu nam sinh ngốc nghếch mới làm thôi. Nhưng nó vẫn nghiêm túc hà hơi vào lòng bàn tay tôi, hà được một lúc còn ngẩng đầu lên nhìn tôi, thấy tôi đang cười, bản thân cũng ngượng ngừng cười khẽ.

“Trước đây thường xuyên thấy mấy cậu con trai khác làm thế này, anh liền nghĩ, nếu có một ngày tìm được em, anh cùng phải làm như vậy để tay em ấm.” Minh Viễn nhìn tôi, trong đôi mắt tràn đầy vẻ ấm áp: “Không ngờ, thật sự lại có một ngày như thế.”

Trong lòng tôi tràn ngập một cảm giác khó nói, cổ họng như nghẹn lại, chỉ biết lặng lẽ nhìn nó, không nói năng gì cả.

Trên đường xe cộ tấp nập, âm thanh ồn ào, nhưng lúc này thế giới của chúng tôi lại chìm trong tĩnh lặng.

Cơ thể của tôi vốn không được tốt, hôm đó về nhà liền bị cảm, thế là cô Liêu nhất quyết không chịu cho tôi ra ngoài thêm nữa. Minh Viễn cũng gọi điện tới bảo tôi cứ ở nhà dưỡng bệnh, giọng nói đầy vẻ tự trách.

Có lẽ khi sinh bệnh con người ta thường hay đa sầu đa cảm, lúc này tôi lại bắt đầu lo lắng đến chuyện một năm sau khi mình rời đi. Nếu tôi có thể ở lại đây mãi mãi, cho dù trong lòng còn có chút khúc mắc với tình cảm của Minh Viễn, nhưng tôi tin rằng, rốt cuộc sẽ có một ngày tôi hoàn toàn yêu nó, giống như nó yêu tôi. Nhưng giờ đây, tôi không thể nào thả rộng lòng mình để đón nhận nó, trong lòng luôn có một chút cảnh giác, luôn cảm thấy thấp thỏm bất an khi nghĩ về cuộc ly biệt một năm sau.

Rõ ràng biết rằng cuộc tình này cuối cùng sẽ phải đứt gánh giữa đường, làm sao có thể toàn tâm toàn ý được đây? Nhưng điều khiến tôi lo lắng hơn cả vẫn là Minh Viễn. Nó đã phải chịu nỗi đau sinh lý tử biệt một lần rồi, sau sự đả kích nặng nề đó, nó thậm chí còn định quên sinh, khó khăn lắm mới khôi phục lại được, tôi làm sao dám để nó phải trải qua nỗi đau đó thêm lần nữa.

Khi ở nhà một mình, tôi toàn suy nghĩ vẩn vơ mấy thứ không đâu, mà suy nghĩ càng nhiều, tâm trạng lại càng tệ hơn. Buổi tối khi Minh Viễn tới thăm, tôi còn không kìm được mà hỏi nó mấy câu ngốc nghếch, chẳng hạn như: “Nếu có một ngày em không còn ở bên anh nữa, anh sẽ làm thế nào?”

Lúc ấy bất kể là nó đang làm gì, cũng đều sẽ chậm rãi dừng tay lại, rồi từng chút, từng chút một, quay người nhìn sang phía tôi, ánh mắt rối loạn, gương mặt cứng đờ, cứ như hoàn toàn không ý thức được tôi đang nói gì vậy. Mãi một lúc lâu sau, nó mới cố nặn ra một nụ cười cứng ngắc, trầm giọng nói: “Sau này đừng nói linh tinh như thế nữa, chuyện này không tùy tiện đùa được đâu.”

Thế là tôi cũng không dám nói thêm câu nào nữa, trong lòng càng bất an hơn.

Buổi tối ngày Tết Nguyên tiêu, có mấy thuộc cấp của chú Lưu đến nhà ăn cơm, vừa khéo gặp Minh Viễn. Một người đàn ông trung niên chừng ba mươi tuổi trong số đó nhìn nó bằng vẻ mặt đầy kinh ngạc, không kìm được nói: “Tiểu Kim, sao cậu lại ở đây vậy?”

Minh Viễn cũng hơi ngẩn ra một chút, sau đó liền khẽ mỉm cười với người đó, thản nhiên đáp: “Dạ em đến thăm bạn gái thôi.”

Người đó hơi bất ngờ, ngoảnh đầu nhìn sang phía chú Lưu. Chú Lưu cười nói: “Thằng bé Tiểu Kim này cũng không tệ

Người đó cũng vội vàng phụ họa theo: “Đúng là không tệ, đúng là không tệ, mới chừng này tuổi thôi, vậy mà đã chín chắn vững vàng hiếm có rồi.” Khi nói còn quay sang cười với Minh Viễn, trong nụ cười mang theo một nét ý vị sâu xa. Minh Viễn cũng khách sáo gật đầu, rồi điềm nhiên đi thẳng về phía phòng tôi.

Tôi vốn luôn hé cửa phòng để có thể nhìn ra bên ngoài, thấy nó bước vào, liền vội vàng chạy lên giường. Nhưng rốt cuộc vẫn chậm một chút, bị nó bắt ngay tại trận.

“Đã bảo em chậm một chút rồi mà, sao vẫn cứ hấp tấp như thế, lát nữa lại đau đầu cho mà xem.” Mới đi vào Minh Viễn đã khẽ trách móc tôi, vừa nói vừa đi tới, vén chăn ra rồi bế bổng tôi lên nhét luôn vào trong chăn. Tôi vừa đâm vào ngực Minh Viễn vừa lớn tiếng phản đối: “Xin anh đấy, em đâu phải là bệnh nhân sắp chết, có cần

phải cả ngày rúc trong chăn như vậy không chứ? Cứ thế này, khéo em còn bị ngạt đến chết ấy.”

“Không được nói đến chữ đó nữa!”

Câu nói vô ý của tôi hình như đã kích thích vào thần kinh nhạy cảm của nó, nháy mắt Minh Viễn đã kích động hẳn lên, giọng nói cũng cao hơn nhiều. Trước giờ nó chưa từng lớn tiếng gào lên như vậy với tôi.

Căn phòng lập tức trở nên yên tĩnh, không khí cũng hết sức ngột ngạt và nặng nề. Nếu như trước đây chỉ là cẩn thận thăm dò, vậy thì hôm nay, tiếng gào của nó đã biểu đạt một cách rõ ràng những điều mà trong lòng nó đang suy nghĩ.

“Anh...” Nó nhìn tôi mà chân tay luống cuống, mấy lần đã định nói gì đó, nhưng đều chỉ mở miệng ra mà chẳng nói được gì. Rồi nó ngồi xuống ngay sát bên cạnh tôi, đưa tay về phía tôi, bàn tay lạnh ngắt. Minh Viễn không phải như vậy, bất kể lúc nào, nó cũng đều giống như một lò lửa nhỏ, dầu trời có lạnh hơn, nó vẫn luôn ấm áp như một vầng mặt trời.

“Xin lỗi, em... sau này em sẽ không nói như vậy nữa.” Tôi tựa đầu lên bờ vó, khoác tay nó, nhỏ giọng hứa hẹn. Ít nhất chúng tôi còn một năm để ở bên nhau. Tôi không muốn một chút vui vẻ trong quãng thời gian cuối cùng này lại bị bao trùm bởi nỗi ám ảnh. Nếu có thể, tôi hy vọng chúng tôi sẽ luôn vui vẻ, cho đến tận ngày mà tôi rời đi.

Nó xoa nhẹ mái tóc của tôi, khóe miệng hơi nhếch lên để lộ một nụ cười tinh nghịch, rồi liếc mắt nhìn ra phía cửa, nhỏ giọng nói: “Chắc vừa nãy chú Lưu đã nghe thấy tiếng anh rồi, em nói xem, liệu có phải bây giờ chú đang đứng ngoài cửa không nhỉ, chỉ cần anh gõ thêm tiếng nữa, chắc chú sẽ lập tức xông vào lôi anh ra ngoài.”

Tôi cười bảo: “Anh làm gì mà nói chú Lưu như con rồng phun lửa thế, chú ấy hòa nhã dễ gần lắm đây.”

“Thôi đi em!” Minh Viễn dờ khóc dờ cười nói: “Trong nhà em chỉ có cô Liêu là hòa nhã dễ gần thôi, còn chú Lưu sớm đã không ưa gì anh rồi. Đùng thấy thường ngày chú luôn khách sáo với anh mà lắm, thực ra trong lòng ghét anh lắm đấy. Em không hiểu đâu, đã là người làm cha, chẳng ai lại ưa con rể cả, cảm thấy như là con gái mình bị người ta cướp mất vậy. Sau này nếu chúng ta mà có con gái, anh cũng phải ra về bố vợ một chút mới được, hử là oai phong lắm.”

Tôi cười đến đau cả bụng, thằng nhóc này, mới có tí tuổi đầu mà đã bắt đầu nghĩ đến chuyện làm bố vợ rồi.

Kết quả là tôi cũng ngô nghê đi bàn bạc với nó về chuyện sau này nên sinh con trai hay sinh con gái, thậm chí đến chuyện giáo dục con cái và chuyện hôn nhân đại sự của lũ nhóc cũng suy nghĩ đến luôn, viễn cảnh đúng là xa xôi quá.

Dù sao trong nhà cũng còn người lớn, Minh Viễn không tiện ở lại quá lâu, mới hơn tám giờ đã định về rồi. Trước lúc đi, tôi chợt nhớ đến vụ án đó, liền tiện miệng hỏi một câu. Kết quả là Minh Viễn trầm ngâm hồi lâu mới nhỏ giọng trả lời: “Bọn anh đã nghe ngóng

rồi, nhận thấy có ba người khả nghi.” Vừa nói nó vừa nhìn ra phía cửa vói vẻ thiếu tự nhiên.

Vừa ánh mắt này của nó tôi liền biết ngay là có vấn đề, thoáng suy nghĩ một chút liền lập tức hiểu ra, vội vàng thấp giọng hỏi: “Ý anh là, trong số những người vừa tới đây...”

Minh Viễn khẽ gật đầu: “Cuộc càn quét ma túy năm 94 là do lực lượng cảnh sát toàn tỉnh phối hợp thực hiện, các đội cảnh sát hình sự và cảnh sát đặc nhiệm đều phải người tham gia, tổng chỉ huy là Phó giám đốc sở Mạnh Vân đã về hưu năm ngoái, ngoài ra còn có ba người đảm nhận vai trò tổ trưởng, lần lượt là Lưu Bằng Phi, Hàn Quang Chính và Phan Nghiêm. Người vừa nói chuyện với anh chính là Lưu Bằng Phi, hiện là Đội trưởng đại đội cảnh sát hình sự số hai, còn một người nữa là Hàn Quang Chính hiện đã lên chức, là Cục phó cục Cảnh sát thành phố. Người cuối cùng Phan Nghiêm giờ đã không làm cảnh sát nữa, mà được điều động về làm việc ở ban thư ký thành phố. Bọn anh đã điều tra rồi, toàn bộ hồ sơ của cuộc càn quét năm đó đều do bọn họ đưa lên, có thể sửa đổi cũng chỉ có ba người bọn họ.”

“Ba người này...”

Lời của tôi còn chưa nói hết, Minh Viễn đã hiểu được ý của tôi, bèn trả lời: “Ba người này tuổi đều không lớn, năm 94, Lưu Bằng Phi ba mươi hai tuổi, Hàn Quang Chính ba mươi tư tuổi, Phan Nghiêm thì trẻ hơn một chút, vừa tốt nghiệp trường cảnh sát chưa lâu, mới hai mươi tư tuổi. Anh ta là con trai của Đội trưởng Phan, nên khi đó được sở chọn làm trọng điểm bồi dưỡng. Nếu không, dựa vào tuổi tác của anh ta, ắt không thể được làm tổ trưởng trong một nhiệm vụ quan trọng như vậy được.”

Năm 94, Cổ Diễm Hồng ba mươi hai tuổi, ngoài Phan Nghiêm có vẻ hơi trẻ một chút, hai người còn lại đều đang độ tràn đầy sức hấp dẫn của đàn ông, lại có thành tựu trong sự nghiệp, Cổ Diễm Hồng thích bọn họ cũng là chuyện bình thường. Ngay đến Phan Nghiêm cũng không phải là không có khả năng, tình yêu kiểu chị em thực ra cũng đâu hiếm.

“Năm đó hai người Lưu, Hàn đều đã kết hôn, còn có con rồi.” Minh Viễn bổ sung thêm: “Phan Nghiêm hiện giờ vẫn còn độc thân. Anh và Vương Du Lâm tạm thời chưa tìm được thêm manh mối gì khác cả.”

“Bọn anh phải cẩn thận một chút, ngàn vạn lần đừng để bị phát hiện!” Vừa nghĩ đến cái chết của Tăng Ngọc Đình, trong lòng tôi thầm cảm thấy lo lắng. Đặc biệt là khi một trong những kẻ bị tình nghi lại đang ở trong phòng khách, chỉ cách chúng tôi một bức tường, nên tôi lại càng bất an hơn.

Minh Viễn mỉm cười an ủi tôi: “Em yên tâm đi, bọn anh vấp ngã một lần, khôn lên một tấc, sẽ không dễ bị phát hiện như vậy đâu. Hơn nữa, em cho rằng anh sẽ đi tìm ai nghe ngóng chứ?”

Tôi hơi ngần ra một chút, không hiểu ý của nó lắm.

Minh Viễn vỗ nhẹ lên má tôi mấy cái, cười nói: “Em quên mất chú Đại Lưu rồi à, trong cuộc tàn quét năm 94 chú ấy cũng được điều đến giúp đỡ, nên biết không ít chuyện. Anh nói với chú ấy rằng mình cần tài liệu để chuẩn bị viết luận văn tốt nghiệp, chú ấy chẳng nghĩ ngợi gì đã nói hết mọi chuyện mà chú ấy biết cho anh.”

Tôi thật đúng là vô tâm quá thể, nếu không nhờ có Minh Viễn nhắc đến Lưu Đào, chắc tôi đã quên mất anh ta, không biết bây giờ anh ta sống thế nào rồi? Còn cả Lưu Giang và các bà con ở Trần Gia Trang nữa. Vừa nghĩ đến họ, lòng tôi liền ấm áp hẳn lên, chỉ hận không thể mọc ra đôi cánh bay đi thăm họ.

Chương 52

Bởi vì nhắc đến Lưu Đào, chúng tôi không tránh khỏi nỗi nhớ về những chuyện ngày xưa. Mấy hôm sau, Minh Viễn nói với tôi, nó đã hẹn anh em nhà họ Lưu đến gặp mặt vào cuối tuần. Một mặt tất nhiên là để tôi có thể gặp lại bạn cũ, mặt khác, có ý là dẫn tôi đến gặp bề trên trong nhà.

Đến cuối tuần, tôi bỏ công trang điểm thật đẹp, rồi theo Minh Viễn quay về nhà. Mới đi đến cửa, tôi đã nghe thấy trong sân có người nói chuyện, giọng nói cao vang, chẳng phải là Lưu Đào mà tôi đã lâu lắm không gặp đây sao. Nhất thời, tôi không ngờ lại không nhắc nổi chân lên. Có câu về đến cố hương lòng thường dạt dào cảm xúc, tâm trạng của tôi bây giờ chắc cũng như vậy.

Minh Viễn cũng không giục tôi, mà cười hì hì đứng bên cạnh nhìn, bộ dạng thản nhiên không hề nôn nóng. Tôi ngượng ngùng cười khẽ với nó một tiếng, vừa định nói gì đó thì cổng đã mở toang, rồi Cổ Hằng thò đầu ra, oang oang nói: “Hai đứa đang làm cái gì ở đó đấy, còn không mau vào đây đi!” Nói xong, lại ngoảnh đầu lại hét lớn vào trong sân: “Minh Tử dẫn bạn gái nó tới rồi đây này.”

Mọi người trong nhà lập tức cười ầm cả lên, khuôn mặt tôi đỏ bừng.

Minh Viễn nắm chặt bàn tay tôi, dịu dàng nói: "Vào thôi, còn có anh mà."

Chính vì có nó ở bên nên tôi mới càng thấy thiếu tự nhiên hơn. Lát nữa gặp Lưu Đào và Lưu Giang, tôi biết phải gọi họ thế nào đây... Chú Lưu ư? Trời ạ, bắt tôi phải mở miệng thế nào đây?

Chúng tôi vừa mới đi vào cửa, còn chưa kịp nhìn thấy hai người đó, đã có hai chú nhóc đầu củ cải một lớn một nhỏ chạy ra. Chúng tôi bị hai chú nhóc quấn lấy, bọn nó mỗi đứa ôm một chân của Minh Viễn, căng họng gào lên: "Anh Minh Viễn!" Minh Viễn cười "hà hà", mỗi tay bế một đứa lên, nói: "Úi chà, đã nặng thế này rồi cơ à, anh Minh Viễn sắp không bế được nữa rồi đây này."

Hai chú nhóc cùng ôm lấy cổ Minh Viễn mà cọ qua cọ lại, còn tranh nhau nói chuyện với nó, nhưng thỉnh thoảng lại lén ngó qua phía tôi. Tôi vội vàng lấy từ trong túi ra hai miếng kẹo sô cô la đưa cho chúng. Hai chú nhóc lập tức cười híp mắt nói với tôi: "Cám ơn chị!" Nói rồi cùng trượt xuống khỏi người Minh Viễn, tung tăng chạy đi tìm mẹ.

"Chuẩn bị đầy đủ quá nhỉ!" Cổ Hằng đứng bên cạnh tròn xoe mắt nhìn tôi, đưa tay gỡ đầu, nói: "Vừa nãy anh mới đi vào, bị chúng nó quấn lấy suốt mười mấy phút, vậy mà cũng chẳng biết chúng nó rốt cuộc muốn làm gì. Hóa ra chỉ hai miếng kẹo là đã xua đi được." Lại còn phải nói, một cậu thanh niên ầu đàng bộp chộp như Cổ Hằng thì làm sao hiểu được suy nghĩ của lũ trẻ con chứ.

Bước vào nhà, chúng tôi thấy chiếc sofa trong phòng khách đã chật kín người, ngoài Lưu Đào và Lưu Giang ra còn có một người

phụ nữ trẻ tuổi lạ mặt ngồi ngay gần Lưu Giang, chắc chính là vợ của cậu ta - Ngô Thủy Linh rồi. Hai chú nhóc vừa cười đùa vừa nháy nhót loạn xạ khắp nơi, không cần thận va vào tôi liền cười híp mắt chào tôi một tiếng: "Em chào chị."

Đã mấy năm trôi qua, Lưu Đào vẫn chẳng có gì thay đổi. Anh ta từ khi còn trẻ đã khá già dặn, giờ có tuổi rồi, nhưng con người hình như vẫn chẳng khác gì trước đây, trông có vẻ trẻ hơn những người cùng tuổi một chút. Còn Lưu Giang có vẻ gầy hơn, nhưng tinh thần vẫn rất tốt, mặc một chiếc áo dạ, khoe miệng luôn cười mỉm, à thương nhân nhưng lại có phần giống dáng vẻ của một thư sinh nho nhã.

"Hôm nay thím của cháu phải tặng ca, sẽ đến muộn một chút." Lưu Đào cười nói với Minh Viễn: "Đây chính là cô bé Hiếu Hiếu mà cháu đã nói đây hả, vừa nhìn đã biết là một cô bé ngoan."

Tôi ngượng ngập cười với anh ta một tiếng, định mở miệng chào, nhưng mấy chữ "chú Đại Lưu" dù có thế nào cũng không nói ra được. Minh Viễn ở bên cạnh vội vàng cất tiếng giải vây giúp tôi: "Da mặt cô ấy mỏng lắm, chú Đại Lưu đừng để bụng!" Nói xong, lại quay sang giới thiệu với tôi: "Đây là chú Đại Lưu, đây là chú Tiểu Lưu, còn đây là thím Tiểu Lưu."

Tôi lí nhí cất tiếng chào: "Thím Tiểu Lưu". Ngô Thủy Linh lập tức cười híp mắt lại "ừ" một tiếng, rồi quay sang nói với Cổ Hằng: "Cháu thấy chưa, bây giờ Minh Viễn đã có bạn gái rồi, cháu lớn hơn nó hai tuổi, sao không nôn nóng chút nào thế? Thím nói cho cháu biết, tìm bạn gái khi còn đi học vẫn là tốt nhất, tình cảm sẽ đơn giản. Sau này đi làm rồi, nhiều thứ phải suy nghĩ, tình cảm cũng sẽ biến chất đấy..."

Cổ Hằng dường như không ngờ được chỉ mới một câu nói mà chủ đề câu chuyện đã bị chuyển qua phía mình, đành mặt mày nhăn nhó lắng nghe Ngô Thủy Linh dạy dỗ, không dám phản bác lại câu nào.

Sắc mặt Lưu Đào bỗng tỏ ra nghiêm túc, hơn nữa còn đặc biệt gọi Minh Viễn và Cổ Hằng vào phòng trong, tôi cảm thấy có thể anh ta đã biết được điều gì đó rồi. Tôi không kìm được nhìn qua phía Minh Viễn, thấy nó bình thản đứng dậy, khẽ gật đầu với tôi, ánh mắt dịu dàng mà bình tĩnh.

Thực ra cho dù Lưu Đào có biết được điều gì thì cũng là chuyện bình thường, từ khi Minh Viễn bỏ thi trường Y, chuyển sang thi vào trường Đại học Công an cùng, chắc Lưu Đào đã đoán ra được suy nghĩ của chúng nó rồi. Đến bây giờ, chẳng qua là muốn xác nhận chính thức mà thôi.

Họ đã đi vào phòng trong, tôi ngồi đó nói chuyện với Ngô Thủy Linh, thực ra phần lớn đều là cô nàng nói, còn tôi yên tĩnh lắng nghe.

Tôi và Ngô Thủy Linh ngồi nói chuyện với nhau một hồi lâu, mọi việc trong nhà tôi từ trên xuống dưới đã khai ra gần hết, vậy mà vẫn chưa thấy mấy người Minh Viễn đi ra. Ngô Thủy Linh liền bảo tôi cùng đi nấu bữa trưa.

Tôi vốn cho rằng tài nấu nướng của cô nàng nhất định là không tệ, nếu không, tại sao lại muốn kiểm tra tôi về phương diện này chứ?

Thế nhưng sau khi vào bếp tôi mới biết sự thực hoàn toàn không phải vậy, cơm thì tất nhiên là có thể nấu chín, nhưng mùi vị quá thực khó nói vô cùng. May mà bản lĩnh nấu nướng của tôi vẫn chưa sụt giảm, vội vàng chạy đến nấu thay, mất gần một tiếng đồng hồ, thức ăn rốt cuộc đã được nấu xong.

Đến khi cơm trưa được nấu xong xuôi, Ngô Thủy Linh rốt cuộc đã không nhịn nổi nữa mà đi gõ cửa phòng họ. Một lát sau, tôi mới thấy bốn người họ đi ra, đôi mắt mỗi người đều đỏ ửng, không cần nói cũng biết, chắc chắn họ đã khóc lớn một phen.

Bởi vì tâm trạng mọi người đều không được tốt, nên khi ăn cơm tất cả đều im lặng không nói năng gì, cảm giác rất nhạt nhẽo. Mãi đến lúc hai chú nhóc vì tranh giành chiếc cánh gà cuối cùng mà thiếu chút nữa đánh nhau, Cổ Hằng mới đột nhiên nhớ ra điều gì đó, cúi đầu nhìn những món ăn trên bàn, hỏi: "Thím Tiểu Lưu, những món ăn này là do thím nấu sao?"

Ngô Thủy Linh che miệng cười đáp: "Tài nấu nướng của thím đâu có tốt như vậy, cả một bàn thức ăn này ngoài món rau luộc ra đều là do Hiếu Hiếu làm hết đấy."

Cổ Hằng liếc nhìn đĩa rau luộc gần như chưa có ai động đến trên bàn bằng ánh mắt xấu xa, cười khì khì nói: "Cháu đã nói mà, thảo nào ăn chẳng thấy giống món ăn thím nấu chút nào hết." Sau đó quay sang phía tôi, tỏ ra hơi bất ngờ. "Lưu Hiếu Hiếu, thật không nhìn ra một cô tiểu thư cành vàng lá ngọc như em mà cũng biết nấu cơm đấy. Anh còn tưởng em chỉ được cái hơi xinh một chút thôi, còn chẳng có ưu điểm gì khác."

“Cháu nói năng kiêu gì đấy hả?” Minh Viễn còn chưa nói gì, Ngô Thủy Linh đã có chút không vui, cất tiếng trách mắng: “Cổ Hằng ơi là Cổ Hằng, thím còn tưởng tại sao cháu lại không tìm được bạn gái, hóa ra là vì cái mồm thối này. Cứ ăn nói khó nghe như thế, có cô bé nào lại chịu đi theo cháu chứ hả? Nhìn Minh Viễn kia kìa...”

Mặc cho vợ mình đang nói năng hăng say bên cạnh, Lưu Giang thản nhiên ngồi đó như không nghe thấy gì, chỉ lẳng lặng nhìn những món ăn trên bàn như có điều suy nghĩ, ánh mắt sâu xa mà phức tạp. Mãi một hồi lâu sau, cậu ta ngẩng đầu lên nhìn tôi một chút, rồi lại nhìn qua phía Minh Viễn, trong mắt thoáng qua một nét sáng tỏ.

Sau khi ăn trưa xong, Ngô Thủy Linh lại kéo Cổ Hằng tới dạy dỗ thêm một hồi, rồi hai gia đình mới từ biệt rời đi. Đợi khi trong nhà chỉ còn lại ba người chúng tôi, Minh Viễn mới thấp giọng nói: "Chúng ta bàn bạc một chút nào!"

Cổ Hằng không vui nói: "Minh Tử, chú đúng là trọng sắc khinh bạn quá đấy nhé, một chuyện lớn như vậy mà không tiết lộ cho anh chút nào, đã thế lại còn nói hết mọi chuyện cho bạn gái nữa chứ. Nếu không phải là chú Đại Lưu đến hỏi chúng ta, anh thấy chắc chú cũng không định nói chuyện này cho anh nữa đây."

Cổ Hằng nói năng có phần hơi đoảng, có điều con người không xấu, chỉ cần quen với cái miệng của nó là được. Dù sao tôi cũng không tức giận, Minh Viễn càng khỏi cần phải nói, cười nói: "Anh đừng trách em vội, chuyện này khi đó bọn em còn chưa làm rõ, nếu vội vàng đi nói với anh, với tính cách ẩu đoảng bộp chộp đó của anh, nhất định sẽ lao đi liều mạng với người ta. Hơn nữa, Hiếu Hiếu..."

Minh Viễn nhìn tôi thở dài với vẻ hết cách, rồi buồn bực nói: "Đến em mà cô ấy còn giấu, một mực đi điều tra cùng Vương Du Lâm, dám mò đến tận phòng Hồ sơ trên sở rồi. Lần này bọn em có thể điều tra ra ba kẻ bị tình nghi đó cũng đều là nhờ vào tài liệu mà cô ấy cung cấp. Em đến sau này mới biết sao có thể nói là chỉ giấu một mình anh được."

Cổ Hằng vốn còn đang bưng bưng giận dữ, nhưng bị Minh Viễn nói cho mấy câu, không ngờ mặt mũi lại đỏ bừng, còn tỏ vẻ ngượng ngập quay sang xin lỗi tôi: "Hi hi... Lưu Hiểu Hiểu, đừng giận anh đây nhé! Tính anh vốn như vậy, lời vừa nói xong là hối hận ngay, em đừng để trong lòng đây!"

Tôi đương nhiên sẽ không tính toán gì với nó, thằng bé này tôi đã trông nom từ nhỏ rồi, tính cách nó thế nào tôi lại còn không biết hay sao. Tuy nó có hơi nóng nảy, nhưng con người không xấu, hơn nữa lòng dạ thẳng tuột, nghĩ thế nào nói thế ấy. Minh Viễn cố ý giấu nó chuyện này, quả thực cũng là một cách làm đúng đắn.

"Lưu Đào nói thế nào vậy?" Tôi chậm rãi hỏi. Lưu Đào mất công gọi họ vào phòng thương lượng, ngoài việc xác nhận ra, chắc hẳn còn nói nhiều thứ nữa, nếu không đã chẳng ở trong đó suốt hai tiếng ồng hồ.

Cổ Hằng nghe tôi gọi thẳng tên Lưu Đào hình như có chút không vui, liền liếc nhìn tôi một cái, nhưng không nói gì. Minh Viễn tất nhiên hiểu rõ nguyên do bên trong, chỉ trầm giọng trả lời: "Chú Đại Lưu nói cho bọn anh biết tình hình của mấy người đó, nhưng tỉ mỉ nghe kỹ, quả thực vẫn khó mà nắm chắc được là ai."

Cổ Hằng cũng gật đầu phụ họa theo: "Anh nghe chú ấy nói xong, cảm thấy ai cũng đáng nghi hết, đáng tiếc là không còn manh mối gì nữa. Hay là, chúng ta đi bắt gã Diệp Tam Đức đó về đây, hắn ta nhất định biết rõ chân tướng. Nếu hắn ta không chịu nói, chúng ta cứ giết hắn luôn, dù sao cái gã đó cũng chẳng phải thứ gì tốt đẹp. Vụ án năm đó nói không chừng còn là do hắn tự tay làm ấy chứ."

Tôi không khỏi cảm thấy ngạc nhiên, cứ theo tính cách của Cổ Hằng và Minh Viễn lúc này, nhìn thế nào thì người đi giết người cũng nên là Cổ Hằng nóng tính, sao cuối cùng lại là Minh Viễn ra tay nhỉ. Bây giờ tuy tôi có thể ngăn cản Minh Viễn không làm chuyện ngốc nghếch, nhưng lỡ như không chú ý, để Cổ Hằng làm bừa, tôi... tôi biết ăn nói thế nào với Cổ Diễm Hồng?

"Anh đừng có làm ầu ẩu đấy!" Minh Viễn cười nhạo nói: "Anh xem lại anh đi, bây giờ thì biết tại sao em lại không kể chuyện này với anh rồi chứ? Tạm chưa nói đến việc anh có tìm được đáp án từ chỗ Diệp Tam Đức hay không, chỉ riêng chuyện anh có thể bắt được hắn ta hay không cũng đã là một vấn đề rồi. Anh nghĩ Diệp Tam Đức là ai chứ, em với Vương Du Lâm đã đi điều tra rồi, đừng nghĩ bây giờ hắn là tổng giám đốc mà lăm, trước đây hắn từng là du côn đấy, còn chuyên làm mấy việc có thể mất mạng như cướp giật với buôn bán ma túy, anh nghĩ loại người như thế dễ chơi được sao. Bây giờ tuy hắn không làm mấy việc đó nữa, nhưng ra vào đều có mấy tên vệ sĩ đi theo, dựa vào mấy người chúng ta, chỉ e còn chẳng thể đến gần hắn được ấy chứ."

"Vậy phải làm thế nào?" Cổ Hằng giậm chân tức tối nói: "Chẳng lẽ cứ tro mắt nhìn lũ khốn ấy ung dung ngoài vòng pháp luật? Linh hồn của cô anh với cô Chung còn đang ở trên trời nhìn chúng ta kia kìa."

"Gọi Vương Du Lâm đến đây đi, rồi chúng ta cùng bàn bạc." Khi nói ra những lời này, trên khuôn mặt Minh Viễn thoáng qua một nụ cười mỉm, tôi cảm thấy nó đã nghĩ ra cách giải quyết rồi, chỉ là tạm thời không chịu nói ra mà thôi.

Quả nhiên, Vương Du Lâm vừa đến, nó đã lập tức nói ra kế hoạch của mình: "Chúng ta cứ trực tiếp thăm dò là được rồi."

Cổ Hằng lập tức nảy lòng hứng thú, chen đến phía trước tò mò hỏi: "Thăm dò thế nào?"

Minh Viễn nói: "Trong phòng Hồ sơ, Hiếu Hiếu đã tìm được lời làm chứng của người qua đường trong vụ án xảy ra năm đó, theo đó có người kể lại rằng tại hiện trường vụ tai nạn có một số giấy tờ và băng cát sét, nhưng trong chỗ để vật chứng của vụ án lại không hề có mấy thứ này. Chúng ta cứ giả vờ là bạn của cô Cổ, nói năm đó cô có để lại một hộp băng cát sét, mà đến tận hôm nay chúng ta mới đột nhiên nhớ đến và bật lên nghe..."

"Nếu là người không liên quan đến vụ án, chắc chắn sẽ cho rằng đây chỉ là một trò đùa, nhưng hung thủ thì không thể nào ngồi yên được nữa." Đôi mắt Vương Du Lâm sáng rực lên, lập tức tiếp lời: "Rồi chúng ta lại hẹn với kẻ đó thời gian và địa điểm, để xem cuối cùng rốt cuộc là ai tới."

Cổ Hằng cũng lập tức mừng rỡ hân hoan, vỗ mạnh một cái vào vai Minh Viễn: "Cách này hay lắm, úi chà, vẫn là Minh Tử giáo hoạt nhất. Tên khốn đó chắc chắn rất đa nghi, cứ nhìn việc hãm giết bao nhiêu người như thế là đủ biết rồi, chỉ cần chúng ta đi thăm dò, hãm nhất định sẽ mắc câu."

Ba người họ trông đều rất hưng phấn, đến nỗi mặt mày sáng cả lên. Tôi quả thực không nhận được nữa, liền tát cho bọn họ một gáo nước lạnh: "Vậy rốt cuộc là ai đi đây?"

"Tất nhiên là anh rồi!" Cổ Hằng vỗ ngực bồm bộp nói.

Minh Viễn và Vương Du Lâm đều im lặng không nói gì, ý tứ đó khỏi cần nói cũng biết. Với tính cách nóng nảy bộp chộp của Cổ Hằng, chỉ cần nhìn thấy có người tới, sợ là sẽ lập tức lao đến đòi liều mạng ngay. Mà chúng tôi vốn chẳng có chút chứng cứ nào, cho dù có khống chế được đối phương, chẳng lẽ lại đi theo con đường mà Minh Viễn trước đây đã đi hay sao?

Tôi suy nghĩ một chút rồi nói: "Minh Viễn thì chắc chắn là không được rồi, anh ấy đã từng gặp Lưu Bằng Phi, cho dù có che mặt lại thì cũng sẽ bị nhận ra dễ dàng." Cho dù gã Lưu Bằng Phi đó có tệ đến mấy thì cũng xuất thân là cảnh sát hình sự, khả năng quan sát chắc chắn lợi hại vô cùng, thể hình của Minh Viễn thì lại bắt mắt như thế, có lý nào mà không nhận ra.

Vương Du Lâm cũng lắc đầu cười gượng nói: "Anh có quen Hàn Quang Chính, chú ấy từng là cấp dưới của cha anh, đã đến nhà anh chơi không ít lần."

Ng được gửi gắm nhiều hy vọng nhất là Vương Du Lâm cũng không thể đi, chẳng lẽ lại phải giao nhiệm vụ này cho Cổ Hằng? Tất nhiên là không được! Thế là tôi bèn chậm rãi giơ tay lên, lí nhí nói: "Hình như bọn anh quên mất em rồi thì phải."

"Không được!" Lần này ba người bọn họ đồng thanh nói. Nhưng tôi cũng có đạo lý của riêng mình: "Tuy Lưu Bằng Phi từng tới nhà em, nhưng chưa từng gặp em bao giờ. Hai người còn lại cũng không hề biết em, cho nên, tuyệt đối không phải lo lắng việc em bị nhận ra. Hơn nữa, lần này chẳng qua chúng ta chỉ đi thăm dò thôi, đâu phải thật sự gây xung đột, vai u thịt bắp không phải là mấu chốt. Nếu người ta thật sự muốn diệt khẩu, chỉ cần trong tay có khẩu súng, dù là bọn anh đi thì cũng vô dụng. Không phải chúng ta đã đoán được là kẻ này đa nghi sao, trước khi hiểu rõ về chúng ta, hẳn chắc chắn sẽ không tùy tiện ra tay đâu."

Ba người họ vẫn lắc đầu, tựa như không nghe thấy lời của tôi. Vương Du Lâm còn nói: "Hiểu Hiểu, em đừng lo lắng đến chuyện này nữa, ba người đàn ông bọn anh ở đây, làm gì đến lượt một cô gái như em đi mạo hiểm chứ. Nếu không, em bảo bọn anh phải giấu mặt vào đâu đây."

Cổ Hằng cũng lắc đầu nguầy nguậy: "Không được, không được, em không thể đi được. Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, chắc Minh Tử sẽ phát điên lên mất. Nó mà phát điên lên thì còn đáng sợ hơn anh nhiều." Khi nói nó không kìm được rung mình một cái, hình như đột nhiên nhớ đến chuyện gì. Những lời này của nó tuy chỉ là nói đùa, nhưng tôi nghe mà lòng dạ xót xa, năm đó khi tôi đi rồi, Minh Viễn rốt cuộc đã sống như thế nào? hững ngày gần đây tôi chưa từng hỏi lần nào, Minh Viễn cũng chưa từng nhắc đến, nhưng mỗi lần nghĩ đến chuyện này, tôi liền cảm thấy vô cùng khó chịu.

"Nếu thực sự không được, vậy thì chúng ta không ra mặt nữa, chỉ đứng trong bóng tối ngầm quan sát, nhìn thấy người đó rồi đi luôn." Vương Du Lâm buồn bực đề nghị.

Tôi lập tức phản đối: "Không thể như vậy được, chúng ta vốn đã thiếu chứng cứ rồi, nếu không nhân cơ hội này moi thêm tin tức từ hung thủ, sau này muốn gạt hắn nữa thì không dễ đâu. Nếu thật sự không còn cách nào, vậy thì để em với anh Cổ Hằng đi cùng nhau, tốt xấu gì em cũng có thể trông coi anh ấy, còn anh ấy có thể bảo vệ em."

Minh Viễn còn đang định phản đối, Cổ Hằng đã nhảy bật dậy lớn tiếng tán đồng: "Anh đồng ý!" Rốt cuộc nó đã tìm được cơ hội để thể hiện bản thân.

Thế là cuối cùng, kế hoạch đã được quyết định như vậy. Rồi chúng tôi bàn về các bước tiếp theo, mỗi một bước đều phải hết sức cẩn thận, không được để lộ bất cứ sơ hở gì.

Sáng ngày hôm sau, bốn người chúng tôi cùng tới ngoại ô thành phố tìm một nơi đặc biệt hẻo lánh gọi điện thoại cho ba người kia. Máy cuộc điện thoại đều là do tôi gọi, tôi bóp cổ họng nói bằng giọng khác: "Tiểu Mẫn là cảnh sát, làm việc gì cũng đều đề phòng, anh thật sự cho rằng hủy hộp băng cát sét kia đi thì sẽ không phải lo gì nữa sao? Sống ngoài vòng pháp luật hơn bốn năm rồi, bây giờ rốt cuộc đã đến lúc anh phải trả Sáu giờ ba mươi phút ngày Hai mươi, chúng ta gặp nhau tại nhà số 122 ngõ Ma Thạch. Nếu anh không đến, hừ..."

Lưu Bằng Phi mắng lớn một câu vào điện thoại, Hàn Quang Chính và Phan Nghiêm thì chẳng nói câu nào đã gác máy luôn. Từ phản ứng của ba người bọn họ, chúng tôi cũng chẳng đoán ra được rốt cuộc là ai có vấn đề.

Chúng tôi đành đợi đến ngày Hai mươi gặp mặt xem tình hình thế nào.

Trong quãng thời gian chờ đợi này, mọi người đều tập trung tinh thần cho công tác chuẩn bị. Vương Du Lâm không biết mượn đâu được hai chiếc áo chống đạn, khiến Cổ Hằng mừng rỡ vô cùng, giành ngay lấy quan sát một hồi lâu, còn không ngừng khen cậu ta có bản lĩnh. Minh Viễn kiếm cho tôi một bộ quần áo hết sức kỳ quái, cứ như là của diễn viên tuồng vậy, rồi tôi mặc chiếc áo chống đạn ở bên trong, trùm chiếc áo kia ra ngoài, lại đội một cái mũ lớn lên đầu. Khi soi gương xem thử thì chỉ e dù là cô Liêu đứng trước mặt cũng không thể nhận ra tôi được.

Đến ngày Hai mươi, ngay từ trưa chúng tôi đã tới địa điểm hẹn sẵn, đợi con mồi cắn câu. Minh Viễn đã thuê một căn phòng trong con ngõ đó, căn phòng nằm ở tầng hai, có cửa sổ nhìn ra bên ngoài, trên bệ cửa sổ còn đặt hai chậu cây cảnh nhỏ, nhìn từ ngoài vào chỉ thấy một mảng đen ngòm, còn nhìn từ trong ra có thể thấy rõ hết mọi cảnh tượng trong con ngõ.

"Đợi lát nữa có người đến rồi em với anh Cổ Hằng hãy xuống!" Minh Viễn dặn dò tôi, rồi quay sang nói với Vương Du Lâm: "Chừng năm giờ cậu hãy ra bên ngoài ngõ canh chừng, thấy có người tới thì gọi điện thoại cho bọn tớ. Kê này giao hoạt lắm, nhất định sẽ đến trước để thăm dò tình hình." Để phối hợp hành động lần này, Minh Viễn còn bỏ tiền ra mua hai chiếc điện thoại. Thời buổi này như thế đã có thể coi là một sự đầu tư lớn rồi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, rất nhanh đã đến sáu rưỡi, nhưng phía Vương Du Lâm vẫn không có chút động tĩnh nào. Tôi đã bắt đầu không ngồi yên được nữa, hai tay đan chéo vào nhau, bắt đầu

hít thở sâu mấy cái, cố gắng giữ cho tâm trạng mình bình tĩnh trở lại. Nhìn sang phía Cổ Hằng, bộ dạng của nó cũng chẳng khá hơn tôi là bao, cứ ngồi yên bất động nhìn chăm chăm vào góc tường, thậm chí trên trán còn lấm tấm mồ hôi.

Chỉ duy có Minh Viễn là vẫn bình tĩnh như thường, lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, tựa như một vị sư già đang ngồi thiền.

Một phút, hai phút..., mười phút.

Thấy kim giờ đồng hồ đã sắp chỉ vào số bảy, Cổ Hằng rốt cuộc đã không nhịn nổi nữa, đứng bật dậy lớn tiếng nói: "Gã khốn đó chắc là không dám đến rồi. Nếu không thì là hắn không bị mắc lừa."

"Hắn ta nhất định sẽ đến." Minh Viễn vẫn lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, hờ hững trả lời: "Người này... rất cẩn thận, thà giết nhầm người chứ không chịu buông tha, chắc chắn hắn sẽ tới thôi." Nó vừa nói xong, chiếc điện thoại trên tay Cổ Hằng đã chột đổ chuông, khiến nó giật nảy mình, thiếu chút nữa thì ném luôn chiếc điện thoại xuống đất.

Cổ Hằng vội vàng nhấn nút nghe, mắt tròn xoe nói chuyện với Vương Du Lâm ở đầu điện thoại bên kia đôi câu, sau đó gác máy, tỏ vẻ đầy căng thẳng nói: "Đến rồi..." Nó cắn chặt răng, hậm hực nói tiếp: "Là Phan Nghiêm."

Đúng, chỉ có thể là Phan Nghiêm!

Cổ Diễm Hồng là người có quan niệm đúng sai rất mạnh, lại luôn cho rằng mình đại diện cho chính nghĩa, sẽ không bao giờ làm những việc xấu xa như phá hoại hạnh phúc gia đình người khác. Năm đó Lưu Bằng Phi và Hàn Quang Chính đều đã lập gia đình và có con, nên chỉ có thể là Phan Nghiêm, cô nàng một mực giấu giếm không nói cho ai biết, chắc hẳn là vì cảm thấy xấu hổ, không tiện nói ra. Dù sao, trong thời đại đó, tình yêu kiều chị em vẫn còn rất hiếm gặp.

Ba người chúng tôi cùng chen đến bên cửa sổ ngó nghiêng nhìn ra ngoài ngõ, một lát sau, quả nhiên nhìn thấy có người chậm rãi đi vào. Người này dáng người cao ráo, mặc một chiếc áo khoác lông cừu màu đen, trên đầu không đội mũ, nên có thể nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt. Sống mũi cao và thẳng, hàng lông mày rất dày, tuy trong lòng sớm đã hận hấn ta đến thấu xương, nhưng tôi cũng không thể không thừa nhận, gã Phan Nghiêm này đúng là rất điển trai. Trên khuôn mặt hấn ta thậm chí còn thấp thoáng một luồng chính khí, dáng điệu nghiêm nghị lắm liệt, nhìn thế nào cũng không thể liên tưởng tới gã hung thủ xấu xa đến cực điểm trong lòng chúng tôi.

Xem ra, đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong.

"Mẹ kiếp, đúng là cái đồ đĩ đực!" Cổ Hằng khẽ mắng một câu, sau đó cầm chiếc mũ trên bàn định lao ra ngoài. Tôi vội vàng kéo nó lại, lớn tiếng nói: "Cổ Hằng, anh quên lời đã hứa với bọn em rồi hay sao?"

Minh Viễn cũng xoay người lại, không hề nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn nó. Cổ Hằng bị ánh mắt của Minh Viễn khóa chặt, cảm thấy rất mất

tự nhiên, cuối cùng đành giậm chân một cái, tức tối ngồi phịch xuống giường: "Hai đứa nói làm thế nào thì làm thế ấy đi."

"Không vội!" Minh Viễn ngoảnh đầu lại, nhìn về phía Phan Nghiêm đang đứng hút thuốc trong ngõ: "Cứ để hấn ta chờ ở đó chừng mười phút đã!"

Chương 53

Phan Nghiêm đứng trong ngõ hút liền một mạch bốn điều thuốc, nhưng trên mặt vẫn không tỏ ra khó chịu chút nào. Minh Viễn nhìn một hồi lâu, cuối cùng mới ngoảnh đầu lại, đôi mắt nhìn bọn tôi không chớp, nhỏ giọng nói: “Hai người phải cẩn thận đấy, người này... không đơn giản đâu.”

Không cần nó nói, trong lòng bọn tôi đều hiểu rõ. Nếu Phan Nghiêm mà dễ đối phó thì đã không có bao nhiêu người chết trong tay hắn ta như vậy.

Tuy trước đó tôi đã nói năng hùng hồn hết cỡ, nhưng bây giờ đến lúc máu chốt trong lòng lại căng thẳng vô cùng, cơ thịt trên người có vẻ như không chịu sự khống chế của bản thân, hai chân mềm nhũn, hai tay cũng run bần bật. Nhìn sang Cổ Hằng, hóa ra cũng chẳng khá hơn tôi là bao, tuy đang nghiêng răng cầm cự, nhưng nụ cười cứng đờ trên khuôn mặt đã bán đứng nó rồi.

“Hay để em đi cho.” Minh Viễn đột nhiên thay đổi chủ ý nói với Cổ Hằng: “Dù sao gã Phan Nghiêm này cũng không biết em.

“Không.” Đề nghị của nó vừa mới nói ra khỏi miệng đã bị Cổ Hằng hậm hực từ chối, rồi Cổ Hằng hít vào một hơi thật sâu, nghiêng răng nói: “Anh nhất định phải đi gặp gã khốn đó một phen mới được.” Vừa nói xong, nó đã đột ngột xoay người đi mở cửa. Tôi sợ

nó lại kích động, liền vội vàng chạy theo phía sau giữ chặt lấy cánh tay nó, rồi nhỏ giọng nói: “Anh phải giữ bình tĩnh đấy!”

Cổ Hằng lặng im không trả lời. Lòng tôi không ngừng trầm xuống, tất cả mọi kế hoạch đã định sẵn lúc này dường như đều không thể thực thi.

Sắc trời đã tối, con ngõ trở nên hư ảo dưới ánh đèn đường mờ mịt. Bóng người bị kéo ra rất dài, chiếu lên bức tường bên cạnh, trở nên quái dị và vặn vẹo đến lạ thường. Lúc này Phan Nghiêm vẫn đứng dựa lưng vào tường, thỉnh thoảng lại phun ra một hơi thuốc, dường như căn bản không chú ý tới sự xuất hiện của chúng tôi.

Hai người bọn tôi cứ như vậy chậm rãi đi tới chỗ cách hắt chừng mười bước chân, rồi lặng lẽ nhìn hắt, không nói năng gì. Mãi mười mấy giây trôi qua, Phan Nghiêm mới chậm rãi ngẩng đầu lên, một khuôn mặt với những đường nét sắc sảo xuất hiện trước mặt chúng tôi. Cách nhau đủ gần rồi, chúng tôi có thể nhìn thấy ánh mắt mơ màng mà trống rỗng, vẻ mặt có chút thần thờ của hắt, dường như đầu óc hắt còn chưa tỉnh táo trở lại. Hắt cứ thế nhìn chúng tôi một hồi lâu, sau đó, hàng lông mày hơi cau lại, hỏi: “Cậu... là cháu của Tiểu Mẫn đúng không?”

Tiểu Mẫn là tên gọi ở nhà của Cổ Diễm Hồng, chẳng có nhiều người biết, hôm qua khi gọi điện thoại cho ba người bọn họ tôi đã dùng tới cách xưng hô này. Nhưng, chúng tôi ngàn vạn lần không ngờ được, rằng hắt ta lại nhận ra Cổ Hằng. Bốn người bọn tôi chọn đi chọn lại, chỉ sợ bị đối phương nhận ra, còn mất công loại cả Minh Viễn và Vương Du Lâm để tôi với Cổ Hằng đi ra gặp mặt, nào ngờ người tính không bằng trời tính, cuối cùng hắt ta vẫn nhận ra Cổ Hằng.

Thế này chúng tôi chẳng phải đã bại lộ rồi sao? Đến lúc trở về, hẳn ta chỉ cần điều tra một chút, nhất định sẽ phát hiện ra Minh Viễn và Vương Du Lâm, tất nhiên tôi cũng chẳng thoát được. Hóa ra lần này bọn tôi đều tự chui đầu vào rọ rồi. Trong đầu tôi còn đang suy nghĩ mông lung xem nên xử lý chuyện này thế nào, Cổ Hằng ở bên cạnh đã kích động lao về phía trước. “Mày là đồ khốn, hại chết cô tao, tao phải giết mày!” Vừa nói, nó vừa vung nắm đấm vừa to vừa đen của mình đánh thẳng về phía Phan Nghiêm.

“Bộp...” một tiếng vang lên, Phan Nghiêm bị đấm trúng ngay một cú, phải lùi liên tiếp mấy bước về phía sau, cuối cùng vẫn không đứng vững được, ngã phịch xuống đất, bộ dạng vô cùng thảm hại. Nhưng Cổ Hằng không dễ dàng buông tha cho hắn, lại tiếp tục lao về phía trước, tay đấm chân đá bùm bụp lên người Phan Nghiêm. Phan Nghiêm không né tránh, cứ cố gắng chịu đựng, thậm chí còn chẳng rên rỉ tiếng nào.

Phan Nghiêm bị Cổ Hằng đánh cho mặt mày bầm tím, khoe miệng cũng rách toạc, còn nôn ra một ngụm máu. Nếu cứ tiếp tục thế này, chỉ e sẽ xảy ra án mạng.

Tôi vội vàng chạy về phía trước, hậm hực kéo cánh tay Cổ Hằng lại, lớn tiếng nói: “Cổ Hằng, tỉnh táo một chút đi, chuyện này có chút không bình thường.”

Lúc này Cổ Hòn đang kích động, đâu có nghe lọt tai lời của tôi, thấy bị ngăn cản còn ra sức đẩy mạnh tôi một cái. Thân thể eo uột này của tôi đâu chịu nổi cú đẩy của nó, chỉ cảm thấy có một luồng lực rất mạnh tràn về phía mình như nước thủy triều. Rồi đôi chân tôi loạng choạng một cái, thiếu chút nữa đã ngã phịch xuống đất.

Một tiếng “a” còn chưa kịp kêu xong, tôi đã được một cánh tay nhẹ nhàng đỡ lấy. Là Minh Viễn đã kịp thời chạy ra.

“Em đừng có đến gần, cứ đứng bên cạnh xem là được rồi, biết chưa?” Nó dịu dàng đỡ tôi qua một bên, cẩn thận dặn dò, sau đó liền chạy nhanh tới, ôm chặt lấy Cổ Hằng. Cổ Hằng làm sao chịu được tay như thế, vừa lớn tiếng mắng chửi vừa khoa tay múa chân muốn chạy về phía trước, nhưng lại bị Minh Viễn kéo thẳng đến cạnh tường, lớn tiếng gào lên: “Cổ Hằng, anh bình tĩnh lại một chút đi!”

“Anh...” Cổ Hằng tức giận vô cùng, vừa khóc vừa lớn tiếng mắng chửi: “Cái thằng khốn đó, cái thằng khốn đó đã hại chết cô anh. Anh phải giết nó! Anh phải giết nó!”

“Không phải chỉ có một mình anh mất đi người thân đâu!” Minh Viễn lớn tiếng nói: “Em cũng muốn bắt được hung thủ lắm chứ, nhưng chuyện này có chút khác thường.” Nó lấy ra một cái ví da, mở ra vớt cho Cổ Hằng, nói tiếp: “Anh nhìn kỹ đi!”

Trong chiếc ví da cũng chẳng có gì, thứ đầu tiên đập vào mắt tôi là một tấm ảnh nhỏ, trên ảnh là một cặp nam nữ ôm nhau thân mật, cười ngô nghê, chính là Phan Nghiêm và Cổ Diễm Hồng. Hai người họ quả nhiên là một cặp tình nhân. Đã bốn năm trôi qua, bây giờ Phan Nghiêm cũng đã hai mươi chín tuổi, chưa kết hôn, hơn nữa vẫn giữ tấm ảnh chụp chung của họ bên người. Điều này chứng tỏ điều gì chứ?

Cổ Hằng vẫn còn chưa tỉnh táo trở lại, cầm lấy chiếc ví mà há hốc miệng, ngẩn ngơ ra. Phan Nghiêm chợt lao tới giật ngay lấy chiếc ví, động tác nhanh như chớp, còn rất mạnh mẽ, quả thực hoàn toàn khác với bộ dạng chỉ chịu đòn không đánh trả vừa rồi. Không chỉ mình tôi, đến Cổ Hằng cũng ngây ra. Vừa rồi nếu Phan Nghiêm thật sự phản kháng, Cổ Hằng chắc chắn không phải là đối thủ.

Lúc này Vương Du Lâm cũng vội vàng chạy tới, thấy bộ dạng của chúng tôi hiện giờ, trên mặt lập tức lộ rõ vẻ nghi hoặc.

“Về cái chết của cô Cổ, rốt cuộc anh biết được những gì?” Một lúc lâu sau, rốt cuộc vẫn là Minh Viễn lên tiếng hỏi.

Phan Nghiêm cúi gằm mặt, nắm chặt chiếc ví trong tay, không trả lời, cũng không nhìn chúng tôi, bộ dạng như thể thà chết cũng không nói. Tôi chợt cảm thấy có chút kỳ lạ, ngay đến mấy người Cổ Hằng cũng phát hiện ra cái chết của Cổ Diễm Hồng có vấn đề, Phan Nghiêm thân là cảnh sát, có lý gì lại không phát hiện ra. Nếu tình cảm của Phan Nghiêm với Cổ Diễm Hồng thật sự sâu sắc như thế, không thể nào thờ hững trước cái chết oan của cô nàng, bao năm nay tại sao anh ta không đi điều tra?

Hoặc là, anh ta vốn đã điều tra rồi, nhưng không chịu nói với chúng tôi?

Tôi ngẩng đầu quan sát tình hình, Cổ Hằng vẫn hần học trừng mắt nhìn Phan Nghiêm, còn Minh Viễn và Vương Du Lâm thì đều cúi đầu xuống, sắc mặt nặng nề như những tảng băng. Hai người họ thế này là... Tôi đột nhiên giật mình hiểu ra. Phan Nghiêm quả nhiên đã đi điều tra rồi, hơn nữa còn sớm tìm được hung thủ, chỉ là, anh ta không thể nói ra.

Anh ta biết rõ ai là kẻ giết chết người yêu của mình, nhưng không những không vạch trần, còn cố gắng giữ chặt lấy bí mật này, bất kể là ai chất vấn cũng không chịu nói ra. Vì vậy, anh ta mới bỏ cả nghề cảnh sát. Minh Viễn và Vương Du Lâm chính là vì nghĩ đến điều này, nên sắc mặt mới trở nên đáng sợ như vậy.

Phan Nhất... Phan Nhất...

Ông ta là truyền kỳ trong giới cảnh sát, cũng là thần tượng của tất cả mọi cảnh sát trong tỉnh. Tôi đã từng nghe Minh Viễn nhắc đến ông ta không chỉ một lần, gương mặt đầy vẻ ngưỡng mộ, trong mắt tràn đầy kính yêu, nói ông ta kinh nghiệm già dặn thế nào, xử lý sự việc sáng suốt tinh táo ra sao, lại dịu dặt hậu bối thế nào... Nhưng giờ đây, hình tượng cao lớn ấy đã hoàn toàn sụp đổ.

Chính bởi vì có sự kính ngưỡng lớn lao đến thế, nên sự thất vọng mới càng không gì đo đếm được.

Sau nỗi đau tột cùng khi tôi rời đi năm đó, Minh Viễn còn phải chịu đựng một sự phản bội đáng sợ đến nhường này, bảo sao mà nó lại làm ra những hành động tuyệt vọng như vậy. Khi đó, thế giới của nó chỉ e đã hoàn toàn sụp đổ rồi.

Tôi bước tới nắm chặt bàn tay Minh Viễn, lạnh băng.

Tôi xoa nhẹ bàn tay Minh Viễn, rồi lại đưa lên miệng hà hơi, muốn lên tiếng an ủi nó, nhưng cuối cùng chỉ có thể gọi ra được tên của nó mà thôi: “Minh Viễn...”

Cổ Hằng rút cuộc cũng nhận ra không khí hiện giờ có chút khác thường, không kìm được nhìn qua phía Minh Viễn, rồi lại nhìn Vương Du Lâm. Nó dù sao cũng chưa theo Phan Nhất bao giờ, thêm vào đó vừa rồi tâm trạng quá kích động, nên nhất thời còn chưa làm rõ được rốt cuộc là có chuyện gì.

Trong khi đó, Phan Nghiêm đã cẩn thận cắt chiếc ví da vào trong ngực, lê bước một cách khó khăn ra khỏi ngõ. Mới đi được mấy bước, anh ta chợt xoay người lại, nhỏ giọng nói: “Các cậu... Các cậu cẩn thận một chút!” Nói xong, liền chân thấp chân cao rời đi.

“Này, anh đừng có đi...” Cổ Hằng còn định đuổi theo, nhưng đã bị Vương Du Lâm kéo lại, trầm giọng khuyên: “Hằng Tử, để anh ta đi!”

Cứ như vậy, bốn người chúng tôi lặng lẽ trở về phòng.

Minh Viễn và Vương Du Lâm một mực im lặng không nói gì, Cổ Hằng rút cuộc cũng hiểu ra, sắc mặt biến đổi không ngừng, rồi bàn tay nắm chặt lại đầm mạnh xuống bàn, khiến bộ ấm chén đặt trên đó rung lên loảng xoảng.

“Không ngờ lại là lão ta, không ngờ lại là lão ta!”

“Bây giờ phải làm sao đây?” Tôi hỏi.

“Để không đổ oan cho người tốt, chúng ta cần phải xác nhận trước cái đã!” Lúc này, Vương Du Lâm có lẽ là người bình tĩnh và tỉnh táo nhất trong số chúng tôi, cậu ta trầm giọng dặn dò: “Mọi người tạm thời hãy giả bộ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, đặc

biệt là Minh Tử, ngày mai ta còn phải đi làm, Đội trưởng Phan....” Vừa mới nói xong, cậu ta lại có chút thiếu tự nhiên chữa lại: “Phan Nhất tinh tường lắm, nếu cậu mà lộ ra điều gì khác thường, lão sẽ nhìn ra ngay. Hơn nữa, nói không chừng lão sớm đã biết thân phận của cậu rồi.”

Nếu Phan Nhất sớm đã biết về thân phận của Minh Viễn, lại cố ý gọi nó vào đội trinh sát, ẩn ý bên trong không cần nói cũng đã rõ ràng.

Mãi một lúc sau, Minh Viễn mới cười lạnh một tiếng, trả lời: “Tớ hiểu.” Vừa nói nó vừa nhìn sang tôi, trong mắt không còn nét thất vọng và đau khổ như trước nữa, mà trở nên trong veo như mặt nước hồ thu. Xem ra nó đã suy nghĩ thông suốt rồi. Tôi cảm thấy yên tâm hơn, bàn tay hơi dùng chút sức nắm lấy tay nó, nó cũng nãy lại, rồi gật đầu mỉm cười với tôi.

“Lần trước khi chúng ta điều tra, chỉ nghe nói đội trinh sát có phải người tới giúp đỡ, chứ không hề thấy ai nhắc đến Phan Nhất. Lần này quay về phải cẩn thận xác nhận lại mới được, Phan Nhất rốt cuộc đóng vai trò gì trong cuộc càn quét ma túy khi đó? Chỉ cần lão từng tham gia, chắc chắn còn có người nhớ được.”

Chính bởi vì tổng chỉ huy và ba người tổ trưởng đều rất rõ ràng, cho nên bọn tôi căn bản chưa từng nghĩ đến Phan Nhất. Nếu lão ta thật sự tham gia vào vụ án năm đó, hẳn không đến mức phải đi làm một gã lính quèn chứ nhỉ?

Về nhà, tôi lập tức đi hỏi chú Lưu, tất nhiên là hỏi một cách rất mềm mỏng, tôi nói: “Cha ơi, con nghe nói Đội trưởng Phan từng

tham gia vào cuộc can quét tội phạm ma túy năm 94, sao trong hồ sơ lại ghi tổng chỉ huy là người khác vậy?”

Chú Lưu lúc này đang chăm chú đọc báo, hỏi lại tôi mà chẳng buồn ngẩng đầu lên: “Sao con tự nhiên lại hỏi tới chuyện này thế?”

Tôi nói: “Con chỉ cảm thấy tò mò cho nên mới hỏi thôi mà. Đội trưởng Phan là đại đội trưởng của đại đội trinh sát, chắc không đến mức phải đi làm một tay lính quèn góp vui chứ nhỉ?”

Chú Lưu cười hà hà đáp: “Tất nhiên rồi, lần đó anh ta là quyền tổng chỉ huy. Tổng chỉ huy đáng lẽ phải là Phó giám đốc Mạnh, nhưng hôm đó ông ấy lại bị đau bụng, đến nỗi chẳng thể đi làm. Phan Nhất liền chủ động xin đi thay, và nhiệm vụ lần đó được hoàn thành tốt đẹp. Mà điều hiếm có là Phan Nhất không hề tham công, về sau khi tổng kết còn để tên của Phó giám đốc Mạnh, nên trong hồ sơ tất nhiên không có tên của anh ta rồi.”

Thì ra là vậy!

Chủ động xin đi thay, xem ra là sớm đã có mưu tính từ trước.

Mấy ngày sau, phía bên Vương Du Lâm và Minh Viễn cũng đã điều tra ra vấn đề. Bảy năm trước, vợ của Phan Nhất gặp tai nạn giao thông, trở thành người thực vật, để chữa bệnh cho vợ, cuộc sống của gia đình bọn họ trở nên hết sức túng quẫn. Nhưng bốn năm trước, vợ của Phan Nhất lại đột nhiên được chuyển phòng bệnh, còn từng tới Bắc Kinh điều trị mấy lần. Phan Nhất luôn nói với bên ngoài rằng đó là nhờ sự giúp đỡ của Hội Chữ thập đỏ, nhưng

khi tới Hội Chữ thập đỏ, Minh Viễn không thể tìm thấy tên của ông ta trong hồ sơ.

Vụ án rốt cuộc đã trở nên rõ ràng, bây giờ thứ còn thiếu chính là chứng cứ.

Chương 54

Với bản lĩnh của Phan Nhất, muốn hủy tất cả mọi chứng cứ thật sự quá dễ dàng. Dù sao cũng đã bốn năm trôi qua, chúng tôi còn có thể tìm được chứng cứ gì nữa chứ.

Tuy trong lòng biết rõ hy vọng là rất nhỏ nhoi, nhưng mọi người đều vẫn hăng hái tập trung vào công tác tìm kiếm. Tôi còn phải đi học, nên chỉ đành đứng ngoài. Tuy tôi có chút không vui, nhưng cũng chẳng có cách nào khác.

Cứ như vậy ba tháng đã trôi qua, mà sự việc không hề có bất cứ tiến triển nào. Minh Viễn còn nhẫn nại được, chứ Cổ Hằng đã dần dần không ngồi yên nổi nữa, cả ngày mặt nặng như chì, hai mắt đỏ quạch, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể nổi điên lên. Nếu cứ tiếp tục thế này, khó có thể đảm bảo rằng nó sẽ không lao đi tìm Phan Nhất liều mạng.

Không chỉ riêng mình tôi, cả Minh Viễn và Vương Du Lâm cũng sớm đã nhận ra điều này, mọi người khi ở trước mặt Cổ Hằng đều hết sức cẩn thận, sợ không cẩn thận sẽ kích động nó. Nhưng như vậy dù sao cũng không phải là cách lâu dài. Một ngày đầu tháng Sáu, Minh Viễn đột nhiên gọi mọi người tới, nói là có chuyện cần bàn bạc.

“Cứ tiếp tục thế này, chỉ sợ đến khi lão chết già, chúng ta cũng không thể tìm ra chứng cứ nào cả. Chẳng lẽ cứ để mặc lão nhờn ngoài vòng pháp luật như thế?” Cổ Hằng giận dữ, đấm mạnh một cái xuống chiếc bàn trước mặt, khiến chiếc cốc sứ đặt ở mép bàn rơi xuống, vỡ tan thành từng mảnh.

Căn phòng nhất thời trở nên tĩnh lặng đến mức khiến người ta không dám thở mạnh. Vương Du Lâm cúi đầu xuống không biết là đang suy nghĩ điều gì. Minh Viễn lẳng lặng nhìn Cổ Hằng, trên khuôn mặt là một vẻ nghiêm nghị và cương quyết. Trái tim tôi chợt giật thót, vừa định mở miệng hỏi thì nó đã nói trước rồi: “Cũng không phải là không có cách.”

Khi nói, nó hơi cúi đầu xuống, né tránh ánh mắt của tôi, hai bàn tay đan chéo vào nhau, mấy ngón tay cọ qua cọ lại. Minh Viễn suốt ngày nói khi tôi nói dối và căng thẳng thì sẽ có động tác nhỏ, thực ra nó cũng đâu khác gì, giống như lúc này, những động tác kia chứng tỏ rằng nó đang chột dạ.

Trái tim tôi dần dần trầm xuống, bàn tay cũng hơi run rẩy, chỉ biết cố gắng dùng hết sức mình nhìn nó. Nhưng nó lại không chịu nhìn tôi, ngoảnh mặt qua nói từng chữ một với Cổ Hằng: “Dụ rấn ra khỏi hang.”

“Dụ rấn ra khỏi hang?” Cổ Hằng đầu tiên là ngần ra, sau đó lập tức phản ứng, trên khuôn mặt lộ vẻ mừng rỡ điên cuồng, nhưng tiếp đó là sự nghi hoặc, rồi cuối cùng dần biến thành nặng nề. Phan Nhất là ai chứ? Lão ta là vị cảnh sát huyền thoại của đội trinh sát tỉnh, nghe nói trong mười năm trở lại đây, tỷ lệ phá án đạt tới 99%. Lão còn từng giành giải quán quân võ tự do toàn tỉnh, tuy đó đã là chuyện của rất nhiều năm trước, nhưng không phải có câu “gừng

càng già càng cay” đó sao. Tôi không hề hoài nghi việc so với các cảnh sát trong đội trinh sát, thậm chí là đội đặc nhiệm, lão ta còn lợi hại hơn nhiều.

Mọi người đều không nói gì, hiển nhiên là đã đồng ý với đề nghị mà Minh Viễn đưa ra. Hiện giờ vấn đề duy nhất chỉ còn là: để ai đi?

Vương Du Lâm chắc chắn là không thích hợp rồi, cậu ta chịu mạo hiểm tới giúp đỡ chúng tôi điều tra vụ án, món nợ ân tình này đã không dễ gì trả được, chúng tôi quyết không thể đẩy cậu ta vào nơi nguy hiểm. Chỉ còn lại Minh Viễn và Cổ Hằng... Khi Minh Viễn nói ra năm chữ “dự rấn ra khỏi hang”, tôi đã xác định được tâm tư của nó. Nếu nó không quyết định để bản thân đi mạo hiểm, sẽ không cần thiết phải áy náy với tôi như thế.

“Anh đi.” Cổ Hằng lớn tiếng nói: “Lần này các chú đừng có tranh với anh, Minh Tử có Hiếu Hiếu cần phải chăm sóc, nhờ chú mà xảy ra chuyện gì, anh chẳng còn mặt mũi nào mà gặp nó nữa đâu.”

Vương Du Lâm vẫn im lặng không nói gì, Minh Viễn lắc đầu cười nhạo: “Anh không đi được. Hằng Tử, không phải là em coi thường anh, nhưng anh không biết chút gì về Phan Nhất, cứ tùy tiện đi đối đầu với lão ta như vậy, ắt sẽ chỉ có một con đường chết. Lão ta không phải người bình thường, mà là một cảnh sát có kinh nghiệm phong phú, thủ pháp già dặn, sơ xảy một chút là trúng kế của lão ngay.”

Nói đến đây, nó dừng lại chừng hai giây, rồi nhìn sang phía tôi, nói tiếp: “Thực ra em sớm đã có suy nghĩ này rồi, sở dĩ đến bây giờ mới nói ra là vì mấy tháng nay vẫn luôn ng quan sát Phan Nhất. Thần thái, cử chỉ hay là lời nói của lão ta, qua sự quan sát trong mấy

tháng nay em rất cuộc đã có được một chút tâm đắc. Em tin là chỉ cần trong lòng lão có bất cứ suy nghĩ gì, em đều sẽ nhìn ra được, rồi đoán ra thủ đoạn mà lão có khả năng sẽ dùng. Trong ba người chúng ta, chỉ có mình em là có thể đảm nhận nhiệm vụ này.”

Vương Du Lâm mở miệng muốn nói gì đó, nhưng lại bị Minh Viễn khoát tay ngăn lại: “Lâm Tử, tớ biết cậu có lòng tốt. Nhưng chuyện này không thể thương lượng.”

Căn phòng nhất thời trở nên tĩnh lặng. Cổ Hằng tuy mấy lần muốn phản bác, nhưng không biết nên nói gì, nôn nóng gãi đầu gãi tai, khiến gàu rơi xuống rào rào. Đến cuối cùng vẫn là Vương Du Lâm khuyên được nó. Vương Du Lâm luôn là người tỉnh táo nhất trong số chúng tôi, Cổ Hằng cũng dễ nghe lọt tai lời của cậu ta nhất.

Trên đường đưa tôi về nhà, Minh Viễn một mực dắt tay tôi trong im lặng. Tôi biết trong lòng nó đang suy nghĩ những gì, chắc chắn toàn là sự áy náy và bất an, sợ tôi tức giận. Nhưng, tôi làm gì có tư cách, cũng đâu có lập trường gì để mà tức giận. Đợi sau khi vụ án này kết thúc, lão Chương sẽ đưa tôi trở về, đến lúc đó, tôi cũng không biết phải đối mặt với nó thế nào nữa.

Tuy chúng tôi đều không nói gì, nhưng con đường quay về thường rất ngắn. Đi đến dưới nhà, hai chúng tôi dừng chân lại, nhưng Minh Viễn một mực không chịu buông tay. “Tuệ Tuệ...” Nó cúi đầu nhìn vào mắt tôi, cẩn thận hỏi: “Có phải em giận rồi không?”

Trong lòng tôi đang có tâm sự, nhất thời chưa kịp phản ứng, cứ ngẩn ngơ nhìn nó, mãi mấy giây sau mới giật mình tỉnh táo trở lại, khẽ “ồ” một tiếng, tôi vội vàng nói: “Không, à không, có một chút...”

Những cử chỉ khác thường này của tôi làm sao thoát khỏi đôi mắt của Minh Viễn, ánh mắt nó lập tức sắc bén, lảng lảng nhìn tôi về trầm giọng hỏi: “Em có chuyện gì giấu anh phải không?”

Tôi cắn môi không đáp. Tôi không muốn gạt nó, nhưng, càng không muốn để nó bị ám ảnh vào thời khắc quan trọng này. Nếu nó biết sau khi vụ án kết thúc, tôi sẽ phải rời đi, tôi quả thực không thể xác định được nó sẽ làm ra những việc gì.

“Đợi sau khi vụ án kết thúc, em sẽ nói với anh.” Tôi nhìn nó, cố gắng nặn ra một nụ cười gượng gạo. Suy nghĩ một chút, tôi lại đưa tay ra chỉnh lại cổ áo giúp nó, rồi dịu dàng dặn dò: “Anh nhớ cẩn thận, ngàn vạn lần... ngàn vạn lần đừng để bị thương!”

Thấy tôi không muốn trả lời, Minh Viễn cũng không hỏi thêm, nhưng ánh mắt lại càng trở nên sắc sảo, dưới ánh trăng, đôi mắt nó hệt như hai đầm nước sâu, dường như có thể hút cả trái tim người ta vào bên trong.

“Minh...” Tôi vừa mới mở miệng định nói lời tạm biệt, nó đã chợt cúi đầu xuống hôn lên môi tôi. Khác hẳn với sự dịu dàng và kiên nhẫn trước đây, lần này nó trở nên nôn nóng, động tác thậm chí còn có chút thô bạo, cứ như muốn cắn xé và nuốt chửng lấy tôi.

Đầu óc tôi trở nên vô cùng hỗn loạn, đôi tay ôm chặt lấy eo nó, dùng hết toàn bộ sức lực của mình.

“Tạch...” một tiếng vang lên, đèn trong hành lang vụt sáng, khiến hai chúng tôi đều giật nảy mình, vội vàng buông nhau ra, rồi không hẹn mà cùng lùi về phía sau hai bước, ra vẻ chững chạc đường hoàng.

Từ phía cầu thang vang lại những tiếng bước chân trầm thấp, tôi vừa nghe liền biết ngay là không hay, sao hôm nay chú Lưu lại về sớm thế chứ? Thế là tôi vội vàng đẩy Minh Viễn ra ngoài hành lang, vẫy tay chào tạm biệt, sau đó cất bước chạy như bay về phía cầu thang.

“Cha, cha xuống dưới nhà có việc gì vậy?” Rẽ qua chỗ ngoặt cầu thang, tôi hít sâu một hơi, rồi cất tiếng hỏi chú Lưu với vẻ thản nhiên như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Ánh mắt sắc bén của chú Lưu nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tôi, sau đó mới chậm rãi xoay người lại: “Không có gì.” Nói xong, chú lại đi lên cầu thang.

Chú làm thế này là có ý gì đây nhỉ?

Tôi vừa thầm ngẫm nghĩ chuyện này vừa bước lên cầu thang, đến khi vào nhà, mới phát hiện cửa ban công vẫn còn mở rộng... Vừa rồi chắc không phải chú Lưu đã nhìn thấy tôi và Minh Viễn đi vào hành lang đấy chứ... Vậy chú cố ý xuống cầu thang, chẳng phải là...

Khuôn mặt tôi lập tức nóng bừng, không dám đưa mắt nhìn chú Lưu, mà vội vàng chạy biến vào phòng mình. Ngồi trước bàn học, nhìn mình trong gương, tôi mới phát hiện tóc mình đã rối bù, khuôn mặt đỏ lựng, đôi mắt ầng ậng nước, điều tệ nhất là sau phen dày vò ban nãy, đôi môi tôi đã sưng húp.

Chú Lưu cũng là người từng trải, làm gì mà chẳng đoán ra vừa nãy chúng tôi đã làm gì ở dưới hành lang. Khuôn mặt tôi vốn đã đỏ

bùng như một quả táo chín, lúc này lại càng có xu hướng chuyển thành màu tím.

Sau đó, Minh Viễn không tới thăm tôi thêm lần nào. Tuy tôi biết là nó không muốn kéo tôi vào chuyện này, cũng biết là nó suy nghĩ cho tôi, nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi cảm giác khó chịu. Nó thỉnh thoảng cũng gọi điện thoại cho tôi, nhưng nói rất ít, chỉ hỏi sơ qua mấy câu về tình hình sức khỏe của tôi, sau đó vội vàng gác máy.

Tôi đành đi hỏi Cổ Hằng và Vương Du Lâm xem tình hình thế nào rồi, nhưng miệng bọn họ lại kín như bưng, bất kể tôi hỏi thẳng hay là nói vòng vo, rốt cuộc vẫn chẳng moi ra được chút tin tức nào, khiến tôi tức đến rơi nước mắt. Cuối cùng, Cổ Hằng toàn né tránh tôi, Vương Du Lâm sau khi bị tôi bắt gặp thì cúi gằm mặt xuống chẳng nói năng gì, cứ như là một đứa bé làm sai chuyện gì đang bị người lớn trách mắng vậy.

Cứ như vậy chừng hơn hai tháng qua đi, đến chiều tối một ngày cuối tháng Tám, Vương Du Lâm đột nhiên gọi điện thoại tới, vội vã hỏi tôi: “Bây giờ em ở đâu vậy?”

“Ở nhà.” Trái tim tôi giật thót một cái, bàn tay run lên, chiếc điện thoại thiếu chút nữa thì rơi xuống đất: “Đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Vương Du Lâm trầm giọng đáp: “Còn chưa có việc gì, em cứ ở nhà đợi nhé, bọn anh sẽ tới đón em ngay đây.”

Chẳng lẽ Minh Viễn đã xảy ra chuyện gì rồi ư? Tôi cảm thấy hết sức bất an, suốt nửa giờ sau đó cứ không ngừng đi đi lại lại trong

phòng, muốn gọi điện thoại thêm lần nữa để hỏi cho rõ ràng, nhưng lại sợ nghe thấy tin tức đáng sợ gì đó, nôn nóng đến nỗi chỉ muốn khóc thật to.

Nửa giờ sau, Vương Du Lâm lại gọi điện thoại tới: “Xuống nhà đi, bọn anh đến rồi.”

Tôi vội vàng chạy xuống dưới nhà, vừa mới đến cửa cầu thang, đã nhìn thấy Vương Du Lâm thò đầu ra từ ghế trước của một chiếc xe tải nhỏ, lớn tiếng gọi tôi: “Bên này!”

Tôi vội vàng chạy về phía trước, mở cửa lên xe. Vương Du Lâm chẳng nói năng gì, nhanh nhẹn lùi xe ra ngoài ngõ.

“Có chuyện gì vậy?” Tôi hỏi.

cổ Hằng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Minh Tử đã dụ Phan Nhất đến nghĩa trang ở ngoại ô phía tây thành phố, anh bảo phải nhanh đến đó chi viện, nhưng Lâm Tử cứ nhất quyết đòi đến đón em.”

Vương Du Lâm hờ hững nói: “Đội phó Hà sớm đã dẫn một người đuổi theo rồi, cho dù chúng ta có đến thì cũng chẳng giúp được gì cả.”

Thấy tôi tỏ ra không hiểu, Vương Du Lâm liền giải thích tiếp: “Đội phó Hà hiện giờ là Đội phó của đội trinh sát số hai, anh ta... quan hệ giữa anh ta với Phan Nhất trước giờ không được tốt lắm.”

Cho nên Minh Viễn mới có thể thuyết phục anh ta đến giúp đỡ chứ gì.

“Phan Nhất, thật sự sẽ tới chứ?” Tôi lo lắng hỏi.

Cổ Hằng cười lạnh, nói: “Tất nhiên rồi, Minh Tử đã phải dùng tiền bán nhà để mua mấy cái băng cát sét đó, lão ta có thể nhịn được sao?”

“Minh Viễn đã bán nhà rồi ư?” Tôi lập tức giật mình, đứng bật dậy. “Bộp” một tiếng vang lên, đầu tôi húc vào nóc xe một cú rõ mạnh, khiến tôi choáng váng một hồi lâu.

Cổ Hằng ngoảnh mặt qua một bên, nhỏ giọng lầm bầm: “Thật không biết tại sao Lâm Tử cứ nhất quyết đòi mang em theo nữa.”

May mà còn có Vương Du Lâm tốt bụng, kiên nhẫn giải thích với tôi: “Chỉ là lừa lão ta thôi, chứ Minh Tử đâu có nỡ bán căn nhà ấy, chỗ đó gần như là mạng sống của nó rồi.”

Tôi không nói gì thêm, nhưng trái tim lại không kìm được mà đập thình thịch không ngừng, đến nỗi khiến tôi đã có chút không chịu đựng nổi nữa.

Chiếc xe tải nhỏ chạy một mạch về phía tây, chẳng bao lâu sau đã ra đến ngoại thành, rồi chừng gần nửa tiếng sau, chúng tôi đã có thể nhìn thấy tấm biển chỉ đường tới nghĩa trang.

“Cô anh và cô Chung đều được mai táng ở đây.” Sắc mặt Cổ Hằng dần trở nên nghiêm túc, rồi trầm giọng giải thích với tôi: “Minh Tử hẹn Phan Nhất ở đây cũng có ý là muốn khiến lão phải đền tội ngay trước mặt bọn họ.”

Tôi không nói gì, nhào người đến bên cửa sổ xe, lặng lẽ nhìn những hàng bia mộ lạnh ngắt đằng xa. Dưới những lùm tùng bách rậm rạp chính là mộ của Cổ Diễm Hồng đã phải chết oan. Rốt cuộc đã đến lúc đòi nợ rồi sao?

Chiếc xe tải nhỏ dừng lại bên ngoài nghĩa trang, ba người chúng tôi lần lượt xuống xe. Cổ Hằng hăng hái đi trước mở đường, Vương Du Lâm mặt mày nghiêm túc móc từ trong ngực ra một khẩu súng lục đen thui. “Cạch” một tiếng vang lên, đạn đã lên nòng.

“Anh... Sao anh lại mang theo súng?” Tôi trợn tròn mắt, há hốc mồm nhìn cậu ta, đến nói năng cũng không lưu loát nữa. Lòng tôi vốn khó khăn lắm mới vừa bình tĩnh trở lại, lúc này tim lại đập thành thịch không ngừng. Khẩu súng này của cậu ta rốt cuộc đã khiến tôi ý thức được hoàn cảnh bây giờ, chúng tôi không phải đang đóng phim, mà chuẩn bị có một cuộc đối đầu sinh tử thật sự.

“Đừng nói gì, vào trong thôi!” Vương Du Lâm nghiêm mặt nhìn tôi, lạnh lùng dặn dò

Tôi vội vàng ngậm miệng lại, hít sâu một hơi, nhưng vừa mới cất bước chuẩn bị đi theo sau hai người họ, chợt nghe có hai âm thanh lớn vang đến từ chỗ cách đây không xa.

Là tiếng súng!

Tôi chẳng kịp suy nghĩ, lập tức chạy thật nhanh về phía phát ra âm thanh. Vương Du Lâm vừa lớn tiếng gọi tôi dừng lại, vừa vội vàng đuổi sát theo phía sau.

Trước giờ tôi chưa từng nghĩ rằng mình lại có một ngày chạy nhanh như thế, nhưng lúc này đầu óc tôi đã chẳng thể suy nghĩ được gì nữa rồi, tất cả sức lực toàn thân đều dồn vào một nơi, và trong lòng tôi cũng chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đó phải nhanh chóng chạy đến bên Minh Viễn.

Ba người bọn tôi cùng chạy nhanh về phía trước, tôi không ngờ lại không bị tụt lại phía sau.

Khó khăn lắm mới tới được nơi xảy ra sự việc, thì nơi đó đã bị cảnh sát bao vây tầng tầng lớp lớp rồi. Tôi không nhìn thấy Minh Viễn, chỉ loáng thoáng thấy trên mặt đất có một bãi máu. Đôi chân tôi đột nhiên mềm nhũn, xương cốt toàn thân dường như cũng đều biến mất, khiến tôi ngã sập xuống, không cách nào động dậy, cũng không thể nói năng, thậm chí còn không biết phải hô hấp thế nào...

Những người trước mặt tôi đi qua đi lại, có tiếng nói, có tiếng gào lớn, có tiếng giậm chân, nhưng những thứ này đều chẳng liên quan gì đến tôi. Thế giới của tôi dường như đã mất đi màu sắc, chẳng còn âm thanh, trở nên trắng bệch và trống rỗng. Cảm giác đau đến xé lòng đó khiến tôi không cách nào thở được.

“... Hiếu Hiếu... Hiếu Hiếu...”

Không biết đã bao lâu qua đi, thính giác của tôi mới dần trở lại bình thường, bên tai thấp thoáng vang lên những tiếng gọi vô cùng quen thuộc. Nhưng lúc này đây tôi thậm chí còn chẳng thể động dậy một đầu ngón tay, vẫn nằm nguyên trên mặt đất, chỉ có thể cố gắng đảo mắt nhìn quanh, muốn tìm kiếm nơi phát ra

“Hiếu Hiếu...” Một cánh tay vững vàng mà quen thuộc ôm chặt lấy tôi, rồi bàn tay lạnh băng của Minh Viễn vuốt ve bờ má tôi, mắt sáng như sao nhìn đắm đắm vào tôi, trong ánh mắt toàn là sự lo lắng và bất an đến tột độ: “Hiếu Hiếu, em sao vậy? Có phải là sợ quá rồi không?”

Tôi rớt cuộc đã nghe rõ giọng nói, nhìn rõ hình dáng của Minh Viễn. Trên mặt nó có vết thương, bên má phải bị rách một miếng da lớn, cánh tay cũng bị treo lên bằng một miếng vải trắng, chỗ khuỷu tay còn có vết máu lấm tẩm rỉ ra, hiển nhiên là đã bị thương.

Tròng mắt tôi cay cay, rồi òa lên khóc. Lúc này, đã chẳng có thứ gì có thể ngăn cản tôi phát tiết cảm xúc nữa rồi. Tất cả những dằn vò, sợ hãi và sự bất an phải chịu đựng trong bao ngày qua, còn có biết bao nhiêu đêm không cách nào ngủ được, dường như đều đã tuôn xuống theo những giọt nước mắt đang rơi lúc này...

Minh Viễn đưa tôi về nhà rồi mới tới cục Cảnh sát để cung cấp lời khai. Tôi không hỏi nó diễn biến, dựa vào sự chu đáo và tinh tế của nó, tất nhiên có thể xử lý mọi việc một cách ổn thỏa. Còn Phan Nhất, bất kể thế nào lần này lão ta cũng không thể thoát được nữa rồi.

Lúc này, điều duy nhất mà tôi lo lắng là lão Chương sẽ cho tôi bao nhiêu thời gian để từ biệt Minh Viễn...

Chương 5

Đối với Minh Viễn và Cổ Hằng, việc Phan Nhất lọt lưới đúng là hả lòng hả dạ, nhưng đối với tôi, nó còn ẩn chứa một nỗi bất an không cách nào đoán trước. Buổi tối hôm đó, lão Chương không tới tìm tôi, điều này ít nhiều cũng khiến tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn phần nào. Có lẽ phải đợi đến khi Phan Nhất thật sự bị kết án, chuyện này mới coi như kết thúc.

Nhưng cho dù là như thế, thời gian còn lại của tôi cũng không còn nhiều nữa. Hơn một tuần sau đó, mỗi ngày tôi đều sống trong tâm trạng thấp thỏm bất an, chỉ muốn tìm một cơ hội nào đó để nói rõ với Minh Viễn, nhưng mỗi lần đã ra đến miệng, tôi lại đành cố nuốt trở về. Đây có lẽ là quãng thời gian cuối cùng chúng tôi còn ở bên nhau, sau này, tôi không biết mình còn có thể gặp nó nữa không, tôi không hy vọng quãng thời gian ấm áp cuối cùng lại bị phá hoại.

Việc thẩm vấn Phan Nhất được tiến hành rất thuận lợi.

Tôi vốn cho rằng lão ta sẽ nhất quyết không thừa nhận, không ngò lão ta lại khai hết mà chẳng giấu giếm điều gì. Rồi từ lời kể Minh Viễn và Vương Du Lâm, tôi đã biết được quá trình phạm tội của

Phan Nhất là một huyền thoại của giới cảnh sát, là đối tượng mà tất cả mọi người đều kính ngưỡng và tôn sùng. Bất kể thế nào, ông

ta cũng không cho phép bản thân phạm sai lầm, cho dù đã phạm sai lầm rồi, cũng phải nghĩ đủ mọi cách để che giấu nó, thậm chí không cả ngần ngại phải giết người.

“Đến thứ Hai tuần sau tòa sẽ xử vụ này, chắc sẽ sớm tuyên án thôi.” Minh Viễn thở phào, trông có vẻ rất phấn chấn. Áp lực nặng nề mà nó phải gánh trên lưng suốt bao năm qua rốt cuộc đã được gỡ bỏ, tôi cũng mừng thay cho nó. Nhưng đồng thời, trong lòng lại cảm thấy thời gian trôi qua thật quá nhanh.

Thật quá nhanh, nhanh đến mức khiến tôi chưa kịp phản ứng. Tôi luôn cho rằng ít nhất cũng còn khoảng mười mấy ngày, thậm chí là một tháng.

Tôi im lặng không nói gì. Có lẽ vì thấy tôi tỏ ra quá sức kinh ngạc, Minh Viễn liền trầm giọng giải thích: “Vụ án này sở dĩ cũng không muốn công khai, nên tất nhiên là càng nhanh càng tốt, mà tốt nhất là không để lộ chút tin tức nào ra ngoài.”

Tôi khẽ gật đầu, không biết nên nói gì mới phải.

Buổi tối Minh Viễn hẹn mấy người bạn đi liên hoan bên ngoài, tôi không được khỏe lắm, nên không đi cùng. Minh Viễn liền đưa tôi về tận dưới nhà.

Cũng chẳng biết tại sao, khi nhìn bóng dáng nó chậm rãi rời đi, tôi đột nhiên có cảm giác rằng sau này mình sẽ không bao giờ được gặp lại nó nữa. Suy nghĩ ấy vừa thoáng qua, tôi liền không kìm được khẽ cất tiếng gọi tên nó.

Minh Viễn hơi khựng lại, rồi chậm rãi xoay người, do dự hỏi: “Tuệ Tuệ, em gọi anh sao?”

Sống mũi tôi bất giác cay xè, cũng chẳng để tâm tới thẹn thùng hay xấu hổ, chạy nhanh về phía nó, rồi nhào thẳng vào lòng nó không hề ngại ngần. Đây là lần đầu tiên tôi chủ động như vậy, Minh Viễn không khỏi có chút ngây ra, sau khi đỡ dẫn mất mấy giây mới vụng về ôm chặt lấy tôi, nhỏ giọng hỏi: “Tuệ Tuệ, hôm nay em sao vậy? Có phải là không khỏe không? Hay là anh không đi nữa, ở nhà với em được không?”

Tôi lắc đầu, buồn bã nói: “Em không sao, chỉ là... chỉ là hơi nhớ anh thôi.”

Minh Viễn bật cười, vỗ nhẹ mấy cái lên lưng tôi, dịu dàng nói: “Anh vẫn luôn ở bên em mà.”

Hai chúng tôi lại dính vào nhau thêm một lúc nữa, rồi tôi mới buông nó ra, sau đó chợt nhớ đến chuyện gì, bèn nghiêm túc nói: “Minh Viễn, anh là người con trai kiên cường nhất, xuất sắc nhất mà em từng gặp.” Cho nên, bất kể gặp phải chuyện gì, anh cũng đều có thể chịu đựng được, đúng không?

Minh Viễn nhìn tôi hồi lâu, cẩn thận ngẫm nghĩ sau đó mới trịnh trọng gật đầu: “Đúng, đúng vậy.”

Khi tôi về đến nhà, khoảng chín ruỗi tối, điện thoại đột ngột đổ chuông. Tôi vội vàng chạy đi nghe, vừa nhắc ống nghe lên đã nghe

thấy Minh Viễn ở đâu bên kia khẽ nói: “Tuệ Tuệ, Phan Nhất tự sát rồi...”

Phan Nhất chết rồi!

Lão là một người kiêu ngạo biết bao nhiêu, cho nên thà lựa chọn tự kết thúc tính mạng mình, chứ không muốn đối mặt với sự phán xét của pháp luật. Nghe thấy tin tức này tôi không hề cảm thấy kinh ngạc chút nào. Tôi chỉ... chỉ đột nhiên cảm thấy khó chịu mà thôi.

Tôi không dám về phòng, vì sợ vừa mới bước vào phòng đã nhìn thấy lão Chương đang đứng trong đó. Cho nên tôi liền đi tìm giấy bút, rồi ngồi xuống sofa, nhờ người lên chiếc bàn trà trước mặt viết thư cho Minh Viễn. Nhưng, tôi nên nói với nó những gì đây?

Hồi tôi vừa mới nhậm chức tiên thi lão Chương giáo huấn một trận, rằng trong bất cứ tình huống nào cũng không được tiết lộ thiên cơ, nếu không, ngay đến lão cũng không biết là sẽ có hậu quả gì. Thiên Lô giáng tội, hay là tan nát thần hồn? Lần trước khi bị tai nạn giao thông, thần hồn của tôi đã bị tổn thương, phải nằm trong bệnh viện suốt mấy ngày, lần này nhờ mà chọc giận ông Trời, chắc cái mạng này của tôi cũng chẳng còn để quay về nữa.

“Hiếu Hiếu, con viết cái gì đây?” Có lẽ vì thấy tôi cứ cầm bút ngẩn ngơ, cô Liêu rốt cuộc đã không kìm được cất tiếng hỏi.

Tôi hơi ngẩn ra một chút, vội vã viết lên tờ giấy hai chữ, sau đó đi tìm một cái phong bì nhét thư vào trong, bên ngoài ghi rõ tên người nhận là Minh Viễn, rồi đặt lên chiếc bàn trà trong phòng khách.

“Nhìn thanh niên bọn con này, đúng là lạ quá thể!” Cô Liêu bực mình cười nói: “Có gì mà không thể gặp mặt nói thẳng với nhau, lại còn bày đặt viết thư nữa. Ôi, đúng là càng ngày càng không hiểu được bọn con nữa rồi.”

Tôi cười gượng, sau đó đi đánh răng rửa mặt, chuẩn bị đi ngủ.

Tôi rón ra rón rén bước vào phòng mình, bên trong không thấy có bóng dáng của lão Chương. Tôi thầm thở phào, đưa tay lên vỗ ngực mấy cái, chuẩn bị yên tâm đi ngủ, nào ngờ chính giữa căn phòng đột nhiên xuất hiện một quầng sáng ấm áp. Tôi giật nảy mình, ngồi phịch xuống giường.

Quầng sáng ấy càng lúc càng sáng, càng lúc càng lớn, chính giữa quầng sáng cũng dần dần xuất hiện bóng dáng của lão Chương. Mười mấy giây sau, lão đã hiện rõ ràng trước mắt t

“Không tồi, không tồi.” Lão Chương cười đến nỗi những nếp nhăn bên khóe mắt lồi cả ra ngoài, hết sức đáng sợ: “Tuệ Tuệ, lần này cô làm tốt lắm, so với thời gian chúng tôi dự tính còn nhanh hơn nhiều. Vừa nãy khi nhận được tin tức, tôi còn không dám tin. Cô làm việc đúng là khiến người ta yên tâm, ừm, có tiền đồ lắm.”

Tôi cúi gằm mặt, nhìn chăm chăm vào sàn nhà không nói năng gì.

Lão Chương vẫn còn đang đắm chìm trong niềm vui sướng khi vừa hoàn thành nhiệm vụ, vừa kích động lại vừa hưng phấn phát biểu một bài rõ dài, mãi nửa tiếng sau mới nhắc đến chuyện chính. Lão khẽ ho hai tiếng rồi nói: “Hì... Hì hì... Cũng đến lúc chúng ta phải trở về rồi nhỉ...”

Trở về...

Nhưng, tôi làm sao có thể cứ thế này mà trở về chứ?

Sau khi tôi đi, Minh Viễn phải làm thế nào? Còn cô Liêu và chú Lưu phải đối mặt với cái chết của con gái ra sao? Mấy vị thần tiên vời vợi trên cao như họ đâu có hiểu được tình cảm của dân thường dưới thế gian như chúng tôi.

“Tuệ Tuệ, Tuệ Tuệ...” Lão Chương đưa bàn tay tới trước mặt tôi, lắc qua lắc lại, rồi toét miệng cười: “Úi chà, cô cũng bắt đầu biết giả bộ suy tư rồi cơ đấy. Mau đi thôi nào, chẳng lẽ cô định ở lại nơi này cả đời hay sao?”

Lời này của lão ta quả đúng là vừa đau xót lại vừa... có lý. Tôi không thể ở lại đây vĩnh viễn, dù sao cũng có một ngày phải rời đi. Khi vừa bắt đầu nhận nhiệm vụ, tôi còn rất tinh táo kiềm chế tình cảm của bản thân, nhưng chuyện tình cảm vốn phức tạp, đâu phải cứ muốn kiềm chế là kiềm chế được ngay.

“Cô Liêu...” Tôi cất tiếng một cách khó khăn, nhưng vừa nói được vài chữ thì đã bị lão Chương cắt ngang: “Họ đã có sự chuẩn bị về mặt tâm lý từ trước rồi. Không phải cô thường xuyên đi bệnh viện kiểm tra sao, các chức năng của cơ thể này sớm đã suy ti rồi, bắt đầu từ năm ngoái, đã hoàn toàn phải dựa vào pháp thuật và sức mạnh tinh thần của cô để duy trì. Tuần trước, bệnh viện đã gửi thông báo nguy kịch, nói cô bất cứ lúc nào cũng có thể nằm xuống ngủ một giấc rồi vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại.”

Nhưng, cô Liêu chưa từng thể hiện ra bao giờ. Cô vẫn tỏ ra lạc quan vui vẻ, vẫn nói chuyện với tôi, cười đùa với tôi như không hề có chuyện gì xảy ra. Chú Lưu cũng vẫn như cũ, nghiêm túc và bảo thủ.

Có lẽ, họ chỉ không muốn để tôi nhận ra mà thôi. Khi xoay người lại, không biết lòng họ đau đớn biết chừng nào.

“Đi thôi!” Lão Chương thở dài, miệng lầm rầm niệm chú. Đầu óc tôi chợt trở nên nặng trĩu, rồi chậm rãi nằm xuống giường.

Sau đó tôi đã bị những tiếng gõ cửa thô lỗ làm tỉnh giấc, kèm theo tiếng gõ cửa còn có giọng nói cao vang của cha tôi: “Tuệ Tuệ, sao con còn chưa dậy thế? Có phải lại cảm thấy không được khỏe không, hay là chúng ta tới bệnh viện kiểm tra một chút nhé...”

Tôi mở mắt ra, ánh dương đã chiếu qua cửa sổ và rải nắng xuống giường của tôi, vẫn là bộ dạng lúc tôi mới rời đi, vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Cha thấy tôi không trả lời, liền gọi tôi bằng giọng càng nôn nóng hơn, sau đó vội vã chạy đi gọi mẹ tôi tới giúp đỡ.

Tôi vừa đưa tay day trán vừa chậm rãi ngồi dậy, bước xuống giường. Nhưng chân vừa chạm đất tôi đã chợt cảm thấy trời xoay đất chuyển, đôi chân mềm nhũn sau đó ngã lăn ra đất.

Chẳng lẽ bệnh của Lưu Hiểu Hiểu đã để lại di chứng trên người tôi hay sao?

Tôi tức đến điên người, khó khăn lắm mới bám vào chiếc tủ đứng dậy được, rồi bước từng bước ra ngoài mở cửa. Cha mẹ tôi lập tức chạy ào vào trong, lớn tiếng hỏi: “Con bị sao thế, con bị sao thế? Có phải là lại cảm thấy không thoải mái không?”

Kết quả là tôi lại được đưa vào bệnh viện, phải truyền hai chai dịch rồi mới được cho ra. Bác sĩ nói lượng đường trong máu của tôi quá thấp, bảo tôi ăn nhiều một chút.

Tôi muốn lập tức đi tìm Minh Viễn, nhưng phải tạm gác sang một bên.

Rồi tôi chỉ đành nhân lúc cha mẹ không có bên cạnh, lén gọi vào số điện thoại của ngôi nhà cũ, đợi hồi lâu mới có người nghe, một giọng nữ vừa trẻ trung vừa xa lạ vang lên: “A lô, tôi nghe...”

Chương 56

Trong nhà Minh Viễn tại sao lại có phụ nữ? Hơn nữa lại còn là một người phụ nữ trẻ tuổi?

Tôi lập tức không bình tĩnh được nữa. Nếu không phải trong đầu vẫn còn một chút lý trí, chắc tôi đã lớn tiếng chất vấn xem cô ta là ai rồi. Tôi hít sâu một hơi, cố gắng đè nén tâm trạng thấp thỏm bất an trong lòng, hỏi với giọng bình thường hết cỡ: “Minh Viễn có nhà không?”

Giọng nói ở đầu điện thoại bên kia tỏ ra hơi kinh ngạc: “Chị tìm Chủ tịch Kim ạ? Xin hỏi chị là...”

“Tôi họ Chung, cô cứ nói với anh ấy như thế là anh ấy sẽ hiểu.” Tôi rất cuộc đã có chút buồn bực, từ lúc nào mà chỉ gọi một cú điện thoại cho Minh Viễn thôi cũng phải trải qua sự tra hỏi thế này, cảm giác này thật quá tệ. Hơn nữa, người phụ nữ này rốt cuộc là ai? Tại sao trong nhà chúng tôi tự nhiên lại mọc ra một người ngo như thế chứ?

Người phụ nữ kia cũng không tức giận, mà khách sáo trả lời: “Chào chị, chị Chung, Chủ tịch Kim vừa nhận một cuộc điện thoại và ra ngoài rồi, có thể phải một lát nữa mới quay lại được. Chị có chuyện gì cần tôi nói lại với anh ấy không?” Cô ta vừa mới nói xong, đầu điện thoại bên kia đã vang tới một giọng nói khác, có người lớn

tiếng gọi: “Thư ký Tăng, còn làm gì nữa thế, mau qua đây nhanh lên nào, tôi đang đợi nghe bài [13] đây...”

Thì ra là đang đánh bài mạt chược. Trong lòng tôi thầm cảm thấy dễ chịu hơn một chút, dù sao có mấy người ở đó cũng khiến người ta yên tâm hơn là chỉ có một đôi nam nữ ở với nhau.

Giọng nói vừa rồi hình như có vẻ hơi quen tai. “Cổ Hằng cũng ở đó à?” Tôi nghi hoặc hỏi.

Giọng của thư ký Tăng lập tức trở nên nhiệt tình hơn hẳn: “Chị quen anh Cổ sao, chắc chị là bạn cũ của Chủ tịch Kim rồi, hay là để tôi gọi anh Cổ đến nói chuyện với chị nhé?”

“Không cần đâu, không cần đâu.” Tôi vội vàng lớn tiếng ngăn cản. Nếu Cổ Hằng mà đến nghe thật, khéo lại cho rằng đầu điện thoại bên này là một con ma ấy chứ. “Vây thôi, khi nào Minh Viễn về cô nói với anh ấy một tiếng là được, rồi tôi sẽ gọi điện lại sau.” Nói xong, tôi sợ cô ta thật sự gọi Cổ Hằng tới, nên vội vàng gác máy.

Thư ký Tăng! Thư ký Tăng? Sao tôi cứ nghĩ đến mấy chữ này là lại cảm thấy khó chịu thế nhỉ? Rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu đây?

Đang lúc nghĩ ngợi, tôi chợt nghe thấy có người lớn tiếng gọi tên mình: “Tuệ Tuệ, em gọi điện cho ai đấy?”

Tôi xoay người lại, nhìn thấy Lưu Hạo Duy đang xách theo một cái túi lớn rào bước đi tới, trên mặt là vẻ vừa bất ngờ vừa lo lắng: “Dì nói bệnh của em lại tái phát rồi, làm anh lo quá phải chạy vội đến

đây. Em không ở yên trong phòng bệnh còn chạy ra đây gọi điện thoại làm gì? Không mang theo điện thoại di động sao?”

Tôi khẽ lắc đầu. Ra ngoài lúc đang lo lắng, tôi đâu nhớ được việc này, mà không chỉ mình tôi, cả cha mẹ tôi cũng đều không mang theo điện thoại.

“Em...” Lưu Hạo Duy ghé sát khuôn mặt tới, đôi mắt hẹp dài và sắc bén nhìn chằm chằm vào tôi: “Tuệ Tuệ, đừng nói là em đã có bạn trai rồi mà giấu anh đấy nhé.”

Từ khi nào mà Lưu Hạo Duy lại trở nên tinh quái như vậy nhỉ? Tôi vội vàng làm bộ như vừa nghe thấy chuyện hài nhất trên đời, rồi cười phì hai tiếng, sau đó nghiêm mặt lại: “Lưu Hạo Duy, chuyện của anh chẳng buồn cười tí nào cả.”

Sau khi về nhà, mẹ một mực ở bên cạnh tôi, đến cơm tối cũng là do cha tôi nấu, khiến tôi chẳng có cơ hội nào để đi gọi điện lại cho Minh Viễn. Khó khăn lắm mới chờ được đến đêm khi mẹ đi ngủ, tôi vừa lúi điện thoại ra, trong phòng lại bùng sáng. Khởi cần nói cũng biết, lão Chương lại tới rồi.

“Úi chà, cụ còn định đến phát thưởng cho cháu nữa hay sao thế này?” Tôi cười hì hì hỏi, nhưng vừa mở miệng liền cảm thấy có vấn đề. Lúc này sắc mặt lão Chương lạnh băng như gió mùa đông, tôi chưa bao giờ nhìn thấy sắc mặt lão ta khó coi đến thế.

“Chung Tuệ Tuệ ời là Chung Tuệ Tuệ!” Lão Chương nghiêng rằg nghiêng lợi dí ngón tay vào trán tôi, tức tối mắg lớn: “Thế mà tôi còn tưởng là cô thông minh, thông minh cái con khi, cô đúng là một con ngốc! Ời, tôi đã nói với cô bao nhiêu lần rồi hả? Tôi đã dặn dò cô như thế nào? Bất kể trong tình huống nào, bất kể chuyện gì xảy ra, cho dù là có liên quan tới mạng người, thì cũng không được tiết lộ thiên cơ. Cô, cô, cô... cô nói xem, cô đã làm những gì hả? Cô thật khiến tôi thất vọng quá...”

Tôi chợt dạ xoay người qua một bên, lí nhí nói: “Cháu có làm gì đâu. Hôn nữa, dù sao Minh Viễn cũng đã đoán được gần hết rồi, cháu viết thêm hai chữ đó thì cũng vậy cả thôi mà.” Trong bức thư mà tôi để lại cho Minh Viễn trước lúc đi chỉ có hai chữ: “Đợi em!” Với sự thông minh của nó, chắc chắn sẽ hiểu được ý của tôi. Thực ra cho dù tôi không nói, có lẽ nó cũng sẽ đợi tiếp. Nhưng, chờ đợi trong hy vọng và chờ đợi trong vô vọng đó là hai chuyện khác nhau hoàn toàn. Tôi thực sự không muốn thấy suốt mười một năm dài đằng đẳng nó phải đắm chìm trong đau khổ như vậy.

Nhưng tôi không nói còn đỡ, vừa mới nói một câu, lão Chương càng tỏ ra tức giận hơn: “Thế cậu ta tự đoán được với đoán qua sự gợi ý của cô thì giống nhau sao? Người ta là thần tiên, cô là người, đấi ngộ tất nhiên là không giống nhau. Nếu như Thiên Lôi giáng tội, liệu cô có chịu đựng được không? Lỡ mà thật sự tan nát thần hồn, cô định đi tìm ai kêu oan đây?”

Thiên Lôi giáng tôi, tan nát thần hồn! Ời trời ời, như vậy... Thần tiên trên Thiên giới đúng là không có tính người, lại càng chẳng có chút tình người nào hết, sớm biết vậy tôi đã không đi làm việc cho họ rồi. Phải vất vả bao nhiêu năm như vậy, chẳng được khen thưởng bao giờ, lại còn định lấy mạng tôi chỉ vì hai chữ đó. Thế này mà là thần tiên cái gì chứ.

Lão Chương không ngừng phun nước bọt trong phòng tôi suốt nửa tiếng đồng hồ, tôi không khỏi thầm lo lắng mọi người trong nhà sẽ nghe thấy tiếng động mà tỉnh giấc. Nhưng chờ hồi lâu vẫn chẳng có động tĩnh gì, chắc trước khi đến, lão Chương đã động chân động tay, sử dụng pháp thuật gì đó để chặn không cho âm thanh truyền ra ngoài.

Đợi lão ta mắng xong, tôi mặc kệ tất cả, nghiêng rằng hỏi: “Thế cụ nói đi, bây giờ cháu phải làm sao đây?”

Lão Chương thở dài, ra vẻ mắng tôi chỉ vì muốn tốt cho tôi vậy, rồi chậm rãi nói: “Tuệ Tuệ này, cô cũng biết đấy, chuyện trên Thiên giới tôi cũng không làm chủ được, dù sao thì sự cũng đã rồi, bây giờ chức vụ của cô chắc chắn là không giữ được, đợi lát nữa tôi sẽ quyết toán tiền lương cho cô, chúng ta coi như đã bàn giao xong công việc. Còn về vụ trừng phạt, tôi căn bản không thể nhúng tay vào. Nhưng cô cũng đừng lo lắng quá, Thiên giới dù sao cũng phải tính toán đến tâm trạng của vị kia, tôi đoán chắc không đến mức xử tử đâu, chỉ phạt qua loa một chút thôi.”

Nhưng vấn đề là, sự qua loa của Thiên giới và sự qua loa của chúng tôi hoàn toàn không giống nhau. Tôi rất lo sự qua loa của bọn họ sẽ khiến tôi sống không bằng chết. Nếu bọn họ thật sự biến tôi thành một người mù hay là bị liệt nửa người, chẳng bằng giết tôi đi còn hơn.

Sau khi lão Chương rời đi, tôi cũng chẳng suy nghĩ được gì nữa. Đầu óc tôi lúc này tràn ngập sự hoang mang và hỗn loạn, không

ngừng đi đi lại lại khắp phòng, không biết nên làm gì. Đang lúc khó chịu, chợt nghe “uỳnh” một tiếng vang lên, giữa buổi đêm trời trong veo thế này không ngờ lại có tiếng sấm lớn đến thế.

Tôi lập tức sợ đến nỗi hai chân mềm nhũn, chẳng bước đi nổi nữa. Ngay sau đó lại có một tiếng sấm nữa vang lên, đánh thẳng vào cửa sổ nhà tôi, căn phòng lập tức trở nên hỗn loạn, những mảnh thủy tinh vụn bắn khắp nơi... Lão Chương chết tiệt này, vừa rồi còn nói là chỉ trừng phạt qua loa thôi, vậy mà lão vừa đi thì sấm sét đã tới rồi, cho dù tôi có mười cái chân cũng không chạy thoát được.

Tiếp đó lại là một tràng âm thanh lớn vang lên, căn phòng chìm vào bóng tối. Đầu tôi như bị thứ gì đó đánh trúng, không ngừng vang lên những tiếng “ong ong”, sau đó, tôi đã chẳng biết gì nữa cả.

Khi tỉnh dậy, tôi thấy trong phòng bệnh đang có rất nhiều người, ngoài cha mẹ tôi và mấy bà con thân thích ra còn có rất nhiều vị bác sĩ mặc áo trắng, tất cả đều nghiêm túc nhìn chăm chăm vào tôi, một trong số đó còn giơ hai ngón tay ra đưa qua đưa lại trước mặt tôi: “Cô bé, có biết đây là số mấy không?”

Tôi cau mày nhìn ông ta, nói: “Là chú bị thiếu năng hay là cháu bị thiếu năng vậy?”

Nét mặt vị bác sĩ lập tức trở nên căng thẳng: “Thế cháu có nhớ mình tên là gì không?”

Tôi chẳng thém trả lời nữa mà vén chăn ngồi dậy, lớn tiếng nói với cha mẹ tôi: “Cha, mẹ, bọn họ đang làm cái quái gì vậy? Tưởng con là người ngoài hành tinh sao?” Nhìn ánh mắt của những người này mà tôi rợn hết cả người.

“Ôi chao, con gái cưng của mẹ.” Vừa rồi mẹ còn hết sức căng thẳng, vừa nghe thấy tiếng gọi của tôi thì lập tức kích động hẳn lên, vội vàng lau nước mắt chạy nhào tới, ôm chặt lấy tôi vào lòng: “Tuệ Tuệ, con gái yêu của mẹ, con làm mẹ sợ chết

Chuyện này rốt cuộc là sao nhỉ, mọi người đều có vẻ lạ quá.

“Tuệ Tuệ, đầu em không đau chứ?” Lưu Hạo Duy cũng ghé tới, hỏi giọng lo lắng vô cùng.

“Không hề.” So với lúc bình thường còn tỉnh táo và dễ chịu hơn ấy chứ. Tôi vô thức đưa tay lên gãi đầu, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng lắm, liền gãi lại cái nữa, lập tức lòng dạ lạnh băng, vừa mở miệng ra, nước mắt đã ầng ậng trong khóe mắt rồi: “Mẹ ơi, tóc của con đâu rồi?” Thế này rốt cuộc là sao chứ, tại sao đang yên đang lành, tôi chỉ ngủ có một giấc thôi mà tỉnh dậy đã biến thành kẻ trọc đầu rồi? Thế này có phải là muốn lấy mạng tôi không, tôi vẫn còn chưa lấy chồng mà.

“Đừng khóc, đừng khóc mà!” Lưu Hạo Duy ngoảnh mặt qua một bên, tuy miệng thì an ủi, nhưng tôi có thể nhìn thấy rõ ràng là anh ta đang cười, đến đôi vai vẫn còn đang run lên kia kìa: “Hi hi, Tuệ Tuệ, em gặp nạn lớn mà không chết, ắt sẽ có phúc về sau. Đến sét còn không đánh chết được em, sau này em chắc chắn sẽ có thành tựu lớn, mất mấy cọng tóc thì có ảnh hưởng gì đâu. Bây giờ không phải đang thịnh hành phong cách cá tính đó sao, em cứ thế này ra ngoài,

có khi người ta còn nghĩ em là nghệ sĩ ấy chứ. Dù sao tóc này chừng một năm nữa là sẽ mọc lại thôi, không chết được đâu.”

Một người đàn ông như anh ta thì làm sao hiểu được sự quan trọng của tóc đối với phụ nữ, tôi... tôi đang yên đang lành, tại sao lại bị sét đánh chứ? Chết tiệt thật, tôi có từng làm chuyện gì thất đức đâu.

“Kỳ tích, đúng là kỳ tích...”

“Đúng vậy, thật không ngờ nổi...”

Mấy vị bác sĩ kia vẫn còn đang thảo luận với nhau về việc tôi bị sét đánh, ai cũng tỏ ra kích động vô cùng. Tôi cảm thấy hết sức khó chịu, vội vàng bảo cha mẹ mau làm thủ tục cho mình ra viện. Tôi không thể ở lại nơi này thêm giây phút nào nữa.

Bởi vì nhà tôi đã bị sét đánh cho tan hoang, nên tôi với cha mẹ đành dọn đến căn hộ chung cư của tôi ở tạm. Lưu Hạo Duy giúp đỡ liên lạc với công ty sửa sang nhà cửa, còn không quên dặn tôi hai hôm nữa tới bệnh viện khám lại.

Nói thực lòng, tôi thà bị sét đánh thành kẻ ngốc chứ cũng không muốn tới bệnh viện để họ chỉ trở bàn luận nữa, tiếc rằng trong cái nhà này ý kiến của tôi chỉ mang tính tham khảo, nên hai hôm sau tôi vẫn bị áp tải đến bệnh viện khám lại.

Ở trong bệnh viện làm kiểm tra suốt một buổi sáng, rồi lại phải vác cái đầu trọc đi cho một đám bác sĩ nghiên cứu qua nghiên cứu lại, cuối cùng may mà tôi đã được giải thoát trước khi nổi điên lên.

“Không có việc gì rồi.” Lưu Hạo Duy thở phào, cười nói: “Anh còn lo có di chứng gì nữa cơ, may mà không sao.”

Trong bệnh viện có nhiều người, không tiện dừng xe, nên chúng tôi cũng không lái xe tới, sau khi làm kiểm tra xong liền bắt taxi ra ngoài. Vừa mới ra ngoài cửa bệnh viện, Lưu Hạo Duy đột nhiên chỉ tay vào gương chiếu hậu nói: “Ấy, cái người phía sau kia có phải là đang đuổi theo chúng ta không nhỉ?”

Nghe vậy tôi liền đưa mắt nhìn, quả nhiên nhìn thấy có một người đang vừa gọi cái gì đó vừa vội vã chạy đuổi theo chúng tôi.

“Có ai quen không?” Lưu Hạo Duy hỏi.

Cha mẹ tôi đều nói không quen, tôi thò đầu ra ngoài cửa sổ xe nhìn kỹ, dáng người cao ráo, trông cũng rất điển trai, hình như còn hơi quen mắt, nhưng... nếu tôi mà quen anh chàng điển trai này thì sao lại chỉ quen mắt thôi được.

“Không quen.” Tôi rút người vào trong xe, lắc đầu nói: “Chắc là đuổi theo chiếc xe phía trước, mau đi thôi.”

Tài xế đạp mạnh chân ga, chiếc xe rất nhanh đã chạy ra ngoài đường chính, bỏ anh chàng kia lại ở tít đằng xa.

Anh chàng đó điên cuồng đuổi theo phía sau, còn vừa vẫy tay gọi lớn cái gì đó...

Thật đáng tiếc, người trong chiếc xe phía trước căn bản không nhìn thấy.

Sau khi về nhà, Lưu Hạo Duy liền tặng cho tôi hai bộ tóc giả, một bộ tóc uốn dài đến tận eo, bộ còn lại thì chẳng biết là kiểu đầu gì, nhưng vừa bông bênh vừa mềm mại, sau khi đội lên đến tôi cũng thiếu chút nữa không nhận ra mình. Cha mẹ đều khen là rất đẹp, Lưu Hạo Duy còn ra sức chế giễu tôi: “So với mái tóc bù xù của em trước đây thì đẹp hơn nhiều. Sớm biết thế này anh đã tặng em từ lâu rồi, như thế chắc cũng không đến nỗi để em phải trở thành gái già tồn kho.”

Sao lại có người ăn nói khó nghe nhe thế cơ chứ? Tôi tức điên lên, lập tức nhảy bật dậy đuổi theo tấn cho anh ta một trận, mãi đến lúc anh ta rên rỉ van xin mới chịu buông tha.

Tôi ở nhà nghỉ ngơi hai ngày rồi bắt đầu đi làm, rõ ràng mới xin nghỉ chưa đến hai tuần, đáng lẽ không nên cảm thấy xa lạ thế này mới đúng. Nhưng không biết tại sao, tôi luôn có cảm giác như đã trải qua một kiếp, đầu óc trống rỗng, mấy lần cầm tài liệu trong tay mà đọc không hiểu, càng không biết phải làm thế nào, phản ứng hết sức chậm chạp.

Nhưng mọi người đều không hề tỏ ra bất ngờ, bởi vì không hiểu sao chuyện tôi bị sét đánh đã lan truyền ra khắp cả đơn vị. Lần này thì hay rồi, mọi người cả năm nay đều có cái mà nói chuyện, ngay đến cô bé tiểu Hoàng mới tới đây thực tập cũng dám cười ngay trước mặt tôi.

Đáng giận nhất chính là lãnh đạo của chúng tôi, ngày đầu tiên tôi đi làm, ông cụ còn gọi tôi lên văn phòng mà làm bộ làm tịch an ủi một hồi... Nếu ông cụ có thể cố gắng nhin cười từ đầu đến cuối, có lẽ tôi còn thật sự cảm kích.

Mấy hôm sau, Lưu Hạo Duy không ngờ đã tìm ra được một anh chàng tới cho tôi xem mặt. Kết quả là gã đó vừa gặp đã làm nhảm cái gì mà phụ nữ phải tự tôn tự cường, tự cấp tự túc, không thể việc gì cũng dựa vào đàn ông, cuộc sống không được xa xỉ, tiêu tiền phải hợp lý. Thôi được rồi, cứ coi như hắn ta có tư tưởng hiện đại, nhưng ngay sau đó hắn lại than vãn cái gì mà phụ nữ bây giờ không còn giống phụ nữ nữa, vừa không biết làm việc nhà, vừa không biết trông con, tính cách lại không dịu dàng...

Tôi nghe mà phát bực, liền gỡ mái tóc giả ra, đập đánh bốp một cái xuống bàn. Kết quả là gã đó sợ đến tái mặt, vội vàng chuồn đi mất hút... Nhưng càng đáng giận hơn là hắn ta không ngờ lại chưa trả tiền.

Chương 57

Mãi đến cuối năm, mọi người trong đơn vị mới bắt đầu không chú ý đến việc tôi bị sét đánh nữa. Trong cuộc họp cuối năm của Hệ thống Tư pháp, lãnh đạo còn gọi tôi đi cùng, tôi lập tức vui mừng đồng ý ngay.

Kết quả là vừa mới đến hội trường, tôi đã hối hận ngay. Ông cụ trông có vẻ hiền từ ngồi trên ghế chủ tịch vừa mới nhìn thấy lãnh đạo của chúng tôi đã lớn tiếng hỏi: “Lão Lý à, cô bé bị sét đánh ở đơn vị của các anh đã đến chưa thế?”

Tôi đã trở thành người nổi tiếng trong toàn hệ thống rồi cơ đấy.

Tôi thầm tức giận, trốn biệt phòng khách sạn không chịu ra ngoài, đến cuộc họp cũng không thèm tham gia, cứ rúc trong phòng vừa xem ti vi vừa ăn đồ ăn vặt, ai gọi điện thoại tới cũng không nghe. Lưu Hạo Duy cứ như muốn đối đầu với tôi, mười phút mà gọi tới mười lăm cuộc điện thoại, sau đó còn gửi tin nhắn: “Anh đây sắp phát tài rồi nhé, còn muốn anh mời ăn cơm thì mau nghe máy đi.”

Lần này thì tôi không chậm trễ dù chỉ nửa giây, chuông vừa reo đã lập tức nhắc máy, giọng nói cũng bất giác trở nên nịnh bợ, không còn gọi là Lưu Hạo Duy nữa, mà gọi là anh họ họ à, anh làm gì mà sắp phát tài thế?”

Lưu Hạo Duy ở đầu điện thoại bên kia chắc đang mừng phát điên lên, kích động đến nỗi giọng nói cũng hơi run rẩy: “Căn nhà kia của anh, được quy hoạch rồi!”

“Căn nhà nào cơ?” Tôi ngần người ra hỏi, sau đó liền lập tức hiểu ra: “Là căn nhà ở thôn Tây Bình kia phải không? Thật hay giả đấy? Cái nơi khí ho cò gáy đó mà cũng có người thích sao? Giao thông hình như không được tiện lắm thì phải.” Bây giờ các thương nhân nhà đất không phải đều đang ngó vào khu Thành nam ư, ở đó giao thông thuận tiện, phong cảnh cũng tốt, xây nhà ở đó mới có người muốn mua chứ. Còn Tây Bình nằm ở ngoại ô phía tây, xưa nay chẳng có mấy ai lui tới, sao mà lọt vào diện quy hoạch được nhỉ?

“Không phải là xây khu chung cư, mà là có công ty nhìn trúng nơi đó, chuẩn bị xây trụ sở chính tại đó. Họ mới thoả cái đã quy hoạch cả ngàn mẫu đất, ngôi nhà đó của anh cũng lọt vào diện quy hoạch. Nếu tính theo diện tích, ít nhất cũng phải đền bù cho anh hai ngôi nhà, như vậy chẳng phải là phát tài rồi sao?!”

“Anh chần chừ chứ, đừng có nghe mấy tin vịt rồi tưởng bở. Lỡ như tin này mà là giả, anh lại còn không tức chết hay sao.” Tôi không kìm được liền dội cho anh chàng một gáo nước lạnh.

Lưu Hạo Duy không hề ảnh hưởng chút nào, lớn tiếng nói: “Đã lên báo rồi cơ mà, làm sao là giả được, vừa rồi... Ấy ấy, bây giờ trên thời sự đang nói đấy, em mau chuyển sang kênh hai đi!”

Tôi nghe lời, lập tức chuyển sang kênh hai, trên ti vi quả nhiên đang phát chương trình thời sự. Thôn Tây Bình của Lưu Hạo Duy quả nhiên cũng nằm trong diện quy hoạch.

Tôi vừa định chúc mừng Lưu Hạo Duy đôi câu, ống kính trên tivi đột nhiên đổi hướng, anh phóng viên đã biến mất, thay vào đó là một khuôn mặt hiền ngang phong độ. Tôi hơi ngẩn ra, có nhìn thế nào cũng cảm thấy hơi quen mặt.

Phía dưới màn hình rất nhanh đã xuất hiện mấy chữ: Chủ tịch hội đồng quản trị Tập đoàn Viễn Tuệ - Kim Minh Viễn.

nghĩ chắc tôi không quen anh ta, nhưng tại sao cứ cảm thấy quen mặt như vậy nhỉ, đến cái tên hình như cũng nghe thấy ở đâu đó rồi. Lưu Hạo Duy ở đầu điện thoại bên kia đột nhiên “a” lên một tiếng, sau đó kích động nói lớn với tôi: “Người này... Người này anh quen đấy. Kim Minh Viễn, đúng rồi, còn chẳng phải là Kim Minh Viễn sao. Anh đã nói mà, thảo nào lại quen mặt như vậy.”

Lưu Hạo Duy đến học đại học cũng là ở trong tỉnh, căn bản chưa từng đến miền Bắc bao giờ, sao lại quen một anh chàng như vậy được chứ? Nhưng nghe giọng điệu này, không giống như đang nói dối.

“Tuệ Tuệ, em đợi một chút nhé, anh tới tìm em! Chúng ta có gì lát nữa nói!” Sau đó gác máy.

Chưa đến nửa giờ sau, Lưu Hạo Duy đã chạy tới khách sạn, trong tay còn xách theo một túi hoa quả lớn, bước chân nhẹ nhàng, mặt mày tươi như hoa, vừa nhìn đã biết là đang đắc chí vô cùng. Khi tôi ra mở cửa, còn nhìn thấy anh chàng đang dày mặt nói chuyện với nhân viên phục vụ của khách sạn, đôi mắt đã sắp chảy nước đến nơi.

“Cái cậu Kim Minh Viễn đó anh quen thật đấy.” Vừa mới vào cửa, Lưu Hạo Duy đã nói ngay: “Mà không chỉ mình anh, cả em cũng quen mới đúng.”

Tôi lơ ngơ nhìn Lưu Hạo Duy, không nói năng gì. Vẫn là câu nói trước đó, nếu tôi thật sự quen một con người ưu tú như vậy, có lý nào lại chỉ cảm thấy quen mắt thôi chứ. “Ấy chà...” Tôi vỗ mạnh tay một cái: “Hôm đó ở bệnh viện, cái người đuổi theo phía sau chiếc taxi của chúng ta không phải chính là anh ta sao?” Chẳng lẽ anh ta thật sự đang đuổi theo Lưu Hạo Duy...

Tôi đột nhiên cảm thấy có chút kỳ quái, cho dù anh chàng Kim Minh Viễn kia có thật sự nhận ra Lưu Hạo Duy thì cũng không đến mức phải kích động đuổi theo như thế chứ nhỉ. Nhìn vẻ mặt của anh ta lúc đó, quả thực... không giống như đang đuổi theo một người bạn bình thường, mà giống như đang đuổi theo người yêu đồng sinh cộng tử vậy.

Lưu Hạo Duy chắc cũng cảm thấy rất ngượng, liền bực bội trừng mắt nhìn tôi một cái, nói: “Em có nhớ hồi em ba tuổi đã từng đi lạc một lần

Tôi ngẫm nghĩ một chút, rồi lắc đầu.

“Haizz...” Lưu Hạo Duy ra vẻ không biết nên làm sao, buồn bực lắc đầu nói: “Tuệ Tuệ này, em nói xem, sau này em phải làm sao đây. Vốn em đã hơi ngu ngu rồi, bây giờ lại còn bị sét đánh cho hỏng cả đầu nữa, sau này làm sao mà lấy được chồng chứ.”

Tôi không thèm đề ý đến anh ta.

Lưu Hạo Duy nói tiếp: “Lần đó em đi lạc, chính là cậu Kim Minh Viễn này đưa em về, đến tên của em cũng là đặt theo tên cô người ta đấy. Hồi đó em còn chưa có tên, mọi người đều gọi là Bé Cung, sau đó cụ nội nói cái tên Chung Tuệ Tuệ này rất hay, nên mới đặt cho em. Anh với cậu Kim Minh Viễn đó còn trao đổi thư từ với nhau hai năm, về sau lười quá nên không liên lạc nữa. Ôi, thật không ngờ bây giờ cậu ta lại phát đạt rồi, sớm biết vậy thì anh đã bám chặt lấy cậu ta không buông.”

Nói thực lòng tôi vẫn còn có chút choáng váng, những chuyện đó sao tôi chẳng có chút ấn tượng nào thế nhỉ? Chẳng lẽ thật sự bị sét đánh hỏng đầu rồi sao? Suy nghĩ một chút, tôi quyết định im miệng không nói gì, kéo lại bị Lưu Hạo Duy chế giễu.

Nhưng tôi cũng cảm thấy rất lạ, Lưu Hạo Duy vì một việc còn con như vậy mà lại mua hoa quả đến thăm tôi, nhìn thế nào cũng thấy có vấn đề. Quả nhiên, chúng tôi mới tán gẫu với nhau được đôi câu, anh chàng đã nói tới chuyện chính: “Hi hi... Tuệ Tuệ này, con trai chủ nhà của anh sắp kết hôn, nên bây giờ ông ta không cho anh thuê nhà tiếp nữa. Dù sao trong nhà em cũng còn trống một phòng, hay là...”

Tôi đã nói mà, thảo nào hôm nay anh chàng lại ân cần như vậy.

Nhưng cha mẹ tôi bây giờ vẫn còn ở trong nhà tôi cơ mà.

“Đến Tết, phải đến Tết anh mới dọn qua. Lúc đó nhà em chắc cũng được dọn dẹp xong xuôi rồi, cha mẹ em nhất định không ăn Tết ở chỗ em đâu.”

Trong số các bà con họ hàng, quan hệ của tôi với à tốt nhất, anh chàng đã mở miệng như vậy rồi, tôi tất nhiên cũng không tiện từ chối, dù sao bây giờ đang là mùa đông, ở một mình cũng lạnh. Thế là tôi sáng khoái đồng ý, nói là đợi sau khi cha mẹ tôi dọn đi, anh chàng có thể dọn đến.

Mới thoáng đó mà đã đến cuối năm, cha mẹ tôi đã dọn về trước ngày Tết ông Táo. Lưu Hạo Duy vừa biết tin này, liền vội vã gọi điện thoại cho tôi, bảo tôi cùng anh ta đến nhà cũ ở thôn Tây Bình thu dọn đồ đạc đến nhà tôi ở.

Lúc này công việc ở đơn vị vốn cũng không nhiều, tôi nói với lãnh đạo một tiếng, ông cụ liền rộng rãi cho tôi nghỉ phép luôn. Thế là Lưu Hạo Duy liền lái chiếc xe cũ nát của anh ta đưa tôi đến thôn Tây Bình. Nhưng vừa lên đường, chiếc xe chết tiệt liền dở chừng, sau khi gào rú một hồi liền dừng lại không chịu đi nữa. Hai người bọn tôi đành ngồi xe bus đến ngoại ô phía tây thành phố, sau đó bắt xe ôm tới thôn Tây Bình.

Tập đoàn Viễn Tuệ đó quả nhiên hành động rất nhanh, chẳng bao lâu mà nơi này đã lồi lõm loạn xạ cả lên rồi, ngọn núi nhỏ ở phía đông thôn Tây Bình cũng đã bị san phẳng. Bởi vì căn nhà của Lưu Hạo Duy nằm ở phía tây thôn, nên lúc này vẫn còn tạm thời nguyên vẹn, nhưng mọi người ở đây đã chuyển hết, khung cảnh hết sức vắng vẻ.

Hai người bọn tôi tung tăng bước vào nhà, thu dọn đồ đạc mà bà nội Lưu Hạo Duy để lại, sắp vào hai cái túi lớn, chuẩn bị trở về nội thành. Lúc chuẩn bị đi, Lưu Hạo Duy nhìn thấy hũ dưa chua ở trong sân, nhất quyết đòi mang đi, nhưng nhất thời lại không tìm được cái gì để đựng. Anh chàng liền bảo tôi mang một cái túi đi trước, xem có thể gọi được xe đưa chúng tôi về nội thành không.

Tại vùng hoang vu hẻo lánh thế này, quả thực không biết phải làm thế nào mới có thể gọi được xe. Tôi đứng bên đường chờ suốt mười mấy phút, vậy mà vẫn chẳng có chiếc taxi nào đi qua, nhưng thỉnh thoảng lại xuất hiện mấy chiếc xe cao cấp đi qua đi lại, tràn đầy khí thế, chắc là lãnh đạo của công ty gì gì đó kia tới đây kiểm tra.

Dù gì thì cũng không thể nhờ người ta đưa chúng tôi về chứ nhỉ?

Tôi đứng đó một lúc, đôi chân đã hơi tê tê, bèn bỏ luôn cái túi qua một bên rồi ngồi xõm xuống đất, buồn bực nhìn đông ngó tây. Cứ nhìn như vậy được chừng mấy phút, không ngờ lại nhìn thấy một chuyện thú vị. Cách chỗ tôi không xa có một chiếc xe rất oách vốn đang chạy bình thường, khi gặp chỗ rẽ, tự nhiên lại lao thẳng về phía trước giống như phát điên, sau đó đâm mạnh vào một đồng cũi ở ngay bên đường.

Thương thay cho chiếc BMW mới cóng, thế này phải mất bao nhiêu tiền để sửa đây? Tôi không khỏi thầm tặc lưỡi, lại sợ người trong xe bị thương, liền vội vàng đứng dậy nhìn về phía chiếc xe đó.

Cửa xe được nhẹ nhàng mở ra, có một người đàn ông bước xuống xe, rồi nhìn về phía tôi bằng ánh mắt dò dẫm. Nhìn mặt mũi người này rõ ràng là rất quen mắt, tôi hơi sững ra một chút rồi lập

tức nhận ra anh ta là ai. Trên ti vi thì rõ là nghiêm túc, mặt mũi cũng lạnh lùng, còn tràn đầy một cảm giác xa lạ khó mà nói rõ, vậy mà khi gặp người thật, tôi lại cảm thấy anh ta rất thân thiết, rất gần gũi, hoàn toàn không có chút vẻ xa lạ nào như khi ở trên ti vi.

Sau khi xuống xe, Kim Minh Viễn đứng im tại chỗ nhìn về phía tôi, bàn tay nắm lại rất chặt, tâm trạng trong mắt phức tạp vô cùng, có mừng rỡ, có ngạc nhiên, còn có vẻ khó tin và sợ hãi. Đôi mắt của một người sao có thể truyền đạt được nhiều nội dung như thế chứ? Trước đây, tôi luôn cảm thấy tiểu thuyết viết như vậy là rất nực cười, nhưng bây giờ rốt cuộc đã hiểu ra, có một số người, thật sự có thể làm được.

Hai chúng tôi cứ thế nhìn nhau khoảng cách mười mấy mét, hai người đều không động đậy, đứng lặng im.

Mãi một lúc lâu sau, anh ta dường như mới nghiền chặt răng hạ quyết tâm, bước từng bước về phía tôi. Từng chút, từng chút một, những đường nét trên khuôn mặt anh ta càng lúc càng rõ ràng hơn, tôi thậm chí còn phát hiện đôi mắt anh ta đã đỏ hoe, trên trán lấm tấm mồ hôi, đôi bàn tay nắm chặt đang hơi run rẩy...

Chẳng lẽ tôi lại đáng sợ như vậy hay sao?

Hoặc có lẽ, anh ta đã nhận ra tôi rồi ư

Tôi lập tức xua đi suy nghĩ này. Theo lời của Lưu Hạo Duy, bây giờ cách lần trước chúng tôi gặp mặt đã gần hai mươi năm rồi, lúc đó tôi mới mấy tuổi chứ? Tôi từng xem ảnh hồi nhỏ của mình, béo

núc ních, tròn ung ủng, cho dù là bản thân tôi cũng chẳng thể nhận ra được, càng đừng nói là anh ta.

Nhưng, anh ta rõ ràng đang đi về phía tôi...

Tôi cảm thấy ròn rợn, trong lòng suy nghĩ lung tung xem chuyện này rốt cuộc là như thế nào. Sau lưng tôi đột nhiên có một người chạy ra, lao vút về phía Kim Minh Viễn, ôm chặt lấy anh ta một cách thân mật.

“Ui chao, thật sự là anh đấy à, Kim Minh Viễn? Tôi còn tưởng là mình nhìn nhầm cơ!” Lưu Hạo Duy vừa cười vang vừa vỗ mạnh một cái vào vai Kim Minh Viễn, nói: “Mấy hôm trước tôi thấy anh trên ti vi, không ngờ hôm nay lại có thể gặp anh ở chỗ này. Ấy, Tuệ Tuệ...” Lưu Hạo Duy ngoảnh đầu lại, ra sức gọi tôi: “Mau đến đây nào, em nhìn em, đây chính là Kim Minh Viễn, hồi nhỏ anh ấy còn từng bế em đấy.”

Kim Minh Viễn ngậy người ra nhìn Lưu Hạo Duy, không nói gì, nhưng cũng không đẩy ông anh họ tôi ra. Nét mặt đó đáng lẽ không nên xuất hiện trên khuôn mặt anh ta mới đúng. Tôi luôn cảm thấy, chuyện này hình như còn có ẩn tình.

“Đây là em gái tôi, Chung Tuệ Tuệ.” Lưu Hạo Duy cười giới thiệu: “Còn là dùng tên của cô anh đấy. Cũng đều tại cụ tôi, cứ nhất quyết muốn đặt cho nó cái tên này, ai khuyên cũng không nghe, thành ra hết cách. Đúng rồi, cô anh có đến đây không?”

Trên khuôn mặt Kim Minh Viễn rốt cuộc đã có một chút phản ứng, đôi mắt nhìn chằm chằm vào tôi, ánh mắt rất sâu sắc, tất cả mọi

tâm trạng đều ở trong đôi mắt trong veo ấy. Bị anh ta nhìn như thế, tôi bất giác có chút chột dạ, cảm thấy mình hình như đã làm chuyện gì có lỗi với anh ta, vì thế liền rút đầu lại, rút rè cất tiếng chào: “Chào anh, Chủ tịch Kim.”

Ánh mắt Kim Minh Viễn trở nên buồn thiu, cứ như đã phải chịu một sự tổn thương rất lớn, hơi cúi đầu, hàng lông mi không ngừng run rẩy. Mãi mấy giây sau, anh ta mới thấp giọng hỏi: “Em không nhận ra anh nữa sao?” Giọng nói không ngờ lại hơi khàn khà

Tôi cảm thấy hết sức xấu hổ, liền đưa tay gãi tai, ấp úng trả lời: “Lúc đó không phải em vẫn còn nhỏ sao, cho nên không nhớ rõ lắm.”

Lưu Hạo Duy cũng đứng bên cạnh nói giúp tôi: “Tuệ Tuệ từ nhỏ đã ẩu đoảng, trí nhớ rất kém, đã thế ông trời còn không chịu tha cho nó, mấy hôm trước còn bị sét đánh nữa, nên đầu óc lại càng...”

Anh chàng còn chưa nói xong, Kim Minh Viễn đã kích động nhìn sang phía tôi, bàn tay đưa ra được một nửa thì đột nhiên rút về, lo lắng hỏi: “Em... không sao chứ?”

Anh ta hỏi câu này khiến tôi cảm động đến suýt rơi nước mắt. Đã bao nhiêu lâu như vậy rồi, những người bên cạnh ngoại trừ cha mẹ tôi, chẳng có ai khi nghe nói tôi bị sét đánh mà không cười nghiêng ngả, ngay đến Lưu Hạo Duy cũng không nhìn được cười. Còn anh chàng này mới chỉ gặp tôi có một lần, không ngờ lại quan tâm đến tôi như thế. Đây mới chính là nhân phẩm mà!

Tôi còn chưa kịp trả lời, Lưu Hạo Duy đã giành nói trước “Không sao hết, chỉ là đầu óc hơi kém đi một chút thôi, suốt ngày đăng trí. Mà anh không biết đâu, năm nay Tuệ Tuệ nhà tôi đúng là xui xẻo quá, mới hai tháng nay mà đã vào bệnh viện không biết bao nhiêu lần rồi.”

Đôi mắt Minh Viễn đột nhiên sáng rực lên, nhìn chăm chăm vào tôi không chớp, rồi trầm giọng hỏi: “Ngày Hai mươi tư tháng trước, có phải em đã vào bệnh viện Số ba không?”

Tôi hơi ngẩn ra một chút, cẩn thận nghĩ lại, trong đầu là một mảng trống rỗng, đành buồn bực trả lời: “Em không nhớ được nữa rồi.”

“Đúng rồi đấy...” Lưu Hạo Duy lớn tiếng nói: “Hôm đó nó lại bị sốt, phải đến bệnh viện Số ba truyền mất mấy chai dịch. Tôi cũng ở bên cạnh nó đấy. À mà, sao anh lại biết vậy?”

Kim Minh Viễn khẽ nở nụ cười, khoe miệng hơi nhếch lên tạo thành một đường cong tuyệt đẹp: “Hôm đó anh vừa hay cũng ở bệnh viện, khi đi ngang qua hành lang thì nhìn thấy có người đang gọi điện thoại làm việc của y tá, loáng thoáng thấy giống em. Đúng rồi, em điện thoại cho ai vậy, sao phải vội vàng như thế, đợi truyền dịch xong rồi đi gọi cũng được mà.”

“Đúng thế.” Lưu Hạo Duy cũng phụ họa theo: “Tuệ Tuệ, em gọi điện thoại cho ai vậy, lúc đó anh hỏi mà em cũng không nói.”

“Em có gọi điện thoại sao?” Tôi ra sức day trán, cố gắng nhớ lại tình hình khi đó. Không sai, khi đó tôi quả thực đã gọi điện thoại,

nhưng rốt cuộc là gọi cho ai nhỉ? Sao tôi lại không nhớ được gì hết thế này? “Em chỉ nhớ mang máng là có một người phụ nữ nghe máy thôi.” Tôi hơi cau mày lại, chậm rãi nói: “Nói cái gì thì không nhớ được, còn nữa, hình như lúc đó em rất không vui.”

“Tại sao không vui?” Hai người họ đồng thời cất tiếng hỏi.

Tôi cũng không nói rõ được, chỉ nhớ lúc đó hình như mình rất giận dữ, nhưng rốt cuộc là giận cái gì thì lại không thể nhớ ra.

“Không nhớ ra thì thôi đừng nhớ nữa.” Kim Minh Viễn lo lắng nói, rồi anh ta hơi cúi đầu xuống, trong mắt thoáng qua những tia sang kỳ lạ: “Những chuyện này... đều đã không còn quan trọng nữa...”

Tôi cảm thấy trong lời của anh ta hình như còn có ẩn ý, nhưng tôi không thể làm rõ ý của anh ta, còn Lưu Hạo Duy thì căn bản chẳng hiểu gì.

Chúng tôi tán gẫu với nhau mấy câu, rồi Kim Minh Viễn hỏi: “Hai người ôm theo một đồng đồ thế này định đi đâu vậy?”

Lưu Hạo Duy đưa tay lên gãi đầu, có chút ngượng ngùng đáp: “Nhà cũ của tôi ở thôn Tây Bình, hì hì, nằm vào diện quy hoạch, nên về đây thu dọn chút đồ. Không ngờ ngoài này lại khó gọi xe thế, bây giờ bọn tôi còn đang chờ xe đây.”

Kim Minh Viễn lập tức ân cần nói: “Dù sao tôi cũng không có việc gì, tiện đường đưa hai người về luôn. Hiếm khi gặp người có

duyên thế này, sau này tôi dọn đến thành phố C, chúng ta phải qua lại nhiều hơn mới được.”

Lưu Hạo Duy mong còn chẳng được, lập tức cười tít mắt lại càng rõ vố vai Kim Minh Viễn, nói: “Úi chà, tôi đúng thật là... Không ngờ người anh em lại có thành ý đến vậy, xem ra người có tiền cũng không phải đều nghếch lỗ mũi lên trời.”

Kim Minh Viễn chỉ khẽ cười, thỉnh thoảng mới liếc nhìn tôi một chút, ánh mắt vừa dịu dàng vừa chân thành, còn hàm chứa một số thứ gì đó mà tôi không hiểu.

Anh ta giúp đỡ chúng tôi dọn đồ vào thùng xe. Khi tôi và Lưu Hạo Duy đang chuẩn bị lên xe, đột nhiên có một chiếc xe màu đỏ chạy tới, sau đó một người phụ nữ trẻ tuổi mặc váy màu tím từ trên xe đi xuống. Người phụ nữ này cũng không thể nói là đẹp, nhưng lại hết sức quyến rũ, eo thon chân dài, kết hợp với bộ đồ công sở, khiến người ta phải đắm say.

“Chủ tịch Kim, anh không sao chứ ạ?” Người phụ nữ đó vừa xuống xe liền chạy thẳng về phía Kim Minh Viễn, chẳng thèm liếc nhìn tôi và Lưu Hạo Duy lấy một lần.

Kim Minh Viễn hơi cau mày lại, lắc đầu đáp: “Tôi không sao, gặp hai người bạn nên định quay lại nội thành một chuyến thôi.”

Người phụ nữ đó hơi ngẩn ra, lúc này rốt cuộc cũng chịu ngó qua phía tôi và Lưu Hạo Duy một chút, tỏ vẻ khó xử nói: “Không phải anh đã có hẹn với Chủ tịch Ưông của Tập đoàn Nhất Kiến rồi sao...”

“Hẹn lại với ông ta là được mà.” Kim Minh Viễn thản nhiên nói: “Không nói chuyện với cô nữa, cô cứ về công ty trước đi. Bây giờ tôi còn có chuyện.” Sau đó quay sang cười nói với chúng tôi: “Mau lên xe đi, chúng ta trở lại nội thành ngay đây, vừa hay còn có thể ăn trưa luôn.”

Con mắt Lưu Hạo Duy dù sao cũng khá tinh tường, đã nghe người phụ nữ kia nói như vậy, lập tức cảm thấy có chút khó xử, liền lúng túng nói: “Hay là anh cứ đi làm việc của anh trước đi, chúng tôi đợi thêm lát nữa, chắc lúc nữa sẽ có xe tới thôi, không thể làm lỡ việc của anh được.”

“Không sao đâu.” Kim Minh Viễn nhiệt tình mở cửa xe cho chúng tôi, cười nói: “Tôi cũng không muốn gặp những người này, khó khăn lắm mới kiếm được cái cơ để chuồn đi, hai người đừng khách sáo nữa!”

Người ta đã nói như vậy rồi, chúng tôi mà không lên xe thì cũng không hay lắm.

“Người vừa rồi là thư ký của tôi.” Vừa lên xe, Kim Minh Viễn đã giải thích luôn: “Cô ta họ Tăng, không phải là người yên phận, đợt lần này quay về tôi sẽ điều cô ta đi.”

Dù sao cũng vừa mới gặp mặt, anh ta nói chuyện này với chúng tôi hình như không được hợp lắm thì phải. Tôi thầm nghĩ.

Nhưng Lưu Hạo Duy hình như không suy nghĩ nhiều như thế, chỉ tò mò hỏi: “Anh biết là cô ta có vấn đề, tại sao còn mang theo cô

ta? Chẳng lẽ..." Giọng của anh chàng lập tức trở nên ám muội. Đàn ông mà, ai cũng hiểu.

Kim Minh Viễn không hề nói tiếp ý của Lưu Hạo Duy, chỉ cười nói: "Cô ta làm việc rất nghiêm túc, năng lực cũng khá, còn tôi đã biết cô ta có vấn đề rồi, tất nhiên là sẽ đề phòng. So với việc chọn một thư ký không có năng lực, tính cách lại chưa rõ ràng, chẳng bằng dùng cô ta luôn, có thể lợi dụng được tại sao lại không lợi dụng chứ?"

Đúng là người làm ăn có khác, trong đầu toàn là những thứ gì gì ấy, đến nói năng cũng... khiến tôi chẳng hiểu gì hết.

Lưu Hạo Duy hiển nhiên là cũng không hiểu: "Thế tại sao anh còn phải điều cô ta đi?"

Kim Minh Viễn nở một nụ cười đầy ý vị, tôi loáng thoáng có thể cảm giác được ánh mắt anh ta vừa lướt qua khuôn mặt mình qua chiếc gương chiếu hậu: "Không thích." Anh ta nói: "Ý tôi là, có người không thích cô ta."

Tôi lập tức cảm thấy khuôn mặt mình nóng bỏng cả lên, còn tim thì đột nhiên đập nhanh đến khó hiểu. Tại sao tôi luôn cảm thấy mỗi câu nói của anh ta đều có ẩn ý như vậy chứ?

Lưu Hạo Duy lại tiếp tục nói chuyện câu được câu chăng với Kim Minh Viễn, khi nói đến chỗ vui vẻ còn cười lớn. Có thể nhìn ra, tâm trạng của họ bây giờ đều rất tốt. Trong không gian nhỏ xíu hiện giờ, người duy nhất buồn bực có lẽ là

Kim Minh Viễn đưa chúng tôi đến tận dưới nhà, rồi còn giúp đỡ bê hũ dưa chua lên đến tầng mười một.

“Đây là nhà anh sao?” Trong lúc chờ thang máy, Kim Minh Viễn hỏi Lưu Hạo Duy.

“Không phải, là nhà Tuệ Tuệ.” Lưu Hạo Duy có chút xấu hổ đáp: “Bản lĩnh kiếm tiền của tôi còn thua xa nó, căn hộ chung cư này là nó tự mua, vốn ở một mình. Gần đây tôi sắp đến nỗi phải lưu lạc đầu đường xó chợ rồi, nên xin nó cho ở nhờ một thời gian.”

Kim Minh Viễn lập tức nảy sinh hứng thú, khuôn mặt đầy vẻ tò mò hỏi: “Khung cảnh nơi này hình như không tệ, không biết khu quanh đây có nhà nào đang rao bán không nhỉ?”

Nghe ý của anh ta, chẳng lẽ định mua nhà ở khu này hay sao?

Đừng có đùa thế chứ! Ở khu chung cư này của chúng tôi, căn hộ lớn nhất cũng chỉ có một trăm mét vuông, một nhân vật như anh ta dù có ở biệt thự cũng phải cảm thấy không đủ rộng mới đúng chứ nhỉ...

“Tuệ Tuệ... Tuệ Tuệ...” Lưu Hạo Duy đột nhiên gõ mạnh một cái vào trán tôi: “Nghĩ cái gì đấy, người ta đang hỏi em kìa.”

“A? Cái gì cơ?” Tôi sờ đầu ngẩng đầu nhìn hai người bọn họ: “Có chuyện gì vậy?”

“Minh Viễn định mua một căn hộ ở đây, em có biết gần đây có nhà nào đang rao bán không?” Lưu Hạo Duy đúng là cái đồ đầu đất, người ta chỉ tùy tiện hỏi vậy thôi mà cũng tưởng là thật.

Tôi khẽ “ồ” một tiếng, đáp qua loa: “Đợi có thời gian em đi tìm người quản lý hỏi xem.”

Kim Minh Viễn chăm chú nhìn tôi, trong ánh mắt ẩn chứa nụ

“Được!” Anh ta nói.

Chương 58

Tôi không ngờ trong nhà lại đột nhiên có khách, nên vừa bước qua cửa liền có chút trở tay không kịp. Sàn nhà đã suốt một tuần nay chưa lau, trên bàn còn đặt gói bánh mì và hạt dưa hôm qua chưa ăn hết, quan trọng hơn, trong nhà vệ sinh còn chất đống quần áo tôi vừa thay hôm qua...

Cho nên vừa mở cửa xong, tôi liền chạy vào nhà trước, rồi xoay tay khóa cửa nhốt bọn họ ở bên ngoài. Lưu Hạo Duy vừa đập cửa vừa ra sức gào lớn, còn anh chàng Kim Minh Viễn kia thì chẳng ho he gì.

Tôi dùng tốc độ nhanh nhất có thể nhét mọi thứ linh tinh vào trong tủ, căn phòng mới thoáng đó đã trở nên sạch sẽ hơn nhiều, tiếc là sàn nhà thì không thể giải quyết trong thời gian ngắn được. Nhưng may là sàn nhà vốn đã có màu vàng nhạt, không nhìn kỹ thì cũng chẳng thấy nó bẩn lắm.

Ngó quanh bốn phía một lượt, sau khi xác định là không có sơ hở gì, tôi mới cẩn thận đi mở cửa, cười xòa nói: “Trong nhà hơi bừa bộn, em vừa dọn dẹp một chút.”

Lưu Hạo Duy bực mình trừng mắt nhìn tôi một cái, còn Kim Minh Viễn chỉ nhìn tôi cười, trong ánh mắt toàn là vẻ thấu hiểu, cứ như anh ta sớm đã đoán được rồi.

Anh chàng Kim Minh Viễn này thật khiến tôi không cách nào hiểu được, trong mắt anh ta luôn có vẻ như thế, rõ ràng chúng tôi mới gặp lại nhau lần đầu sau gần hai mươi năm, nhưng bộ dạng anh ta lại giống như là hiểu tôi rất rõ vậy. Tôi cúi đầu, tôi mỉm cười, tôi lúng túng, tôi cố ý nghiêm mặt lại không nói gì... Tất cả dường như đều không thể giấu được anh ta.

Chúng tôi đi vào nhà và bỏ đồ xuống, Lưu Hạo Duy không chú ý tới sự thay đổi trong phòng, còn Kim Minh Viễn cứ liếc mắt nhìn chiếc tủ trong phòng khách một hồi, rồi quay sang mỉm cười với tôi. Khuôn mặt tôi thoáng cái đã đỏ bừng.

Bây giờ rốt cuộc đã biết tại sao tôi lại chỉ có thể đi làm công ăn lương, còn người ta thì là ông chủ. Cả nhà chẳng một ai tinh quái được như anh ta cả.

Sau khi sắp xếp đồ đạc xong xuôi, Lưu Hạo Duy nói muốn mời chúng tôi ăn cơm, chúng tôi ăn trưa tại quán ăn ở ngay ngoài cửa khu chung cư, còn gọi một phòng riêng.

Bởi vì Kim Minh Viễn là khách từ xa đến, nên Lưu Hạo Duy rất khách sáo bảo anh ta chọn món ăn. Anh ta cũng không từ chối, rồi chẳng buồn nhìn thực đơn, đã trực tiếp nói với nhân viên phục vụ: “Cho một suất cá chạch rán giòn, một suất cá sông kho ngọt...” Anh ta gọi một mạch ra bốn món ăn, khiến tôi với Lưu Hạo Duy nghe mà tròn tròn mắt.

Lưu Hạo Duy đưa mắt nhìn tôi, rồi lại nhìn anh ta, cười đùa: “Đừng nói là hai người đã thông đồng từ trước rồi đấy nhé, sao lại gọi toàn món mà Tuệ Tuệ thích ăn nhất vậy?”

Kim Minh Viễn không nói gì, chỉ cười nhìn tôi, đôi mắt hơi nheo lại, khóe miệng hình như cũng thoáng nhếch lên.

Người đàn ông này, nguy hiểm quá!

Trong lòng tôi thầm nhắc bản thân, người đàn ông này chính là độc dược, ngàn vạn lần đừng để dính vào người. Loại đàn ông vừa điển trai vừa có tiền như anh ta, xung quanh chẳng biết có bao nhiêu đôi mắt, chỉ tùy tiện thôi cũng có thể phóng điện cho tôi tan xác rồi. Ngay đến cô nàng thư ký Tăng cực kỳ quyến rũ kia mà anh ta còn không vừa mắt, đủ thấy tầm nhìn cao đến mức nào. Nếu tôi thật sự có ý gì đó với anh ta, còn chẳng phải là tự chuốc lấy nhục vào thân hay sao?

Nhân viên phục vụ vừa mang thức ăn lên, Lưu Hạo Duy đã ra ngoài nghe điện thoại, một lát sau buồn bực quay về, nói: “Đơn vị có việc gì, tôi phải qua đó một chuyến. Xin lỗi anh Kim nhé, Tuệ Tuệ, em ở lại đây tiếp đãi anh ấy giúp anh!” Nói xong anh chàng còn nháy mắt ra hiệu với tôi, tôi vội vàng đứng dậy ra ngoài.

Lưu Hạo Duy rút từ trong ví ra năm trăm đồng đưa cho tôi, nói: “Em chiêu đãi anh ta giúp anh nhé, không cần tiếc tiền!”

Tuy Lưu Hạo Duy trước giờ chưa từng keo kiệt, nhưng tôi cũng chưa thấy anh chàng rộng rãi thế này bao giờ, một bữa cơm mà đưa những năm trăm đồng, đây không phải là thói quen chi tiêu bình thường của chúng tôi. Hơn nữa, ở cái đất này, đưa tôi năm trăm đồng tôi cũng tiêu không hết, dù gì cũng không thể bắt tôi gọi rượu chứ nhỉ. Lưu Hạo Duy đã đi rồi, chẳng lẽ bắt tôi uống rượu với anh chàng kia sao?

Lưu Hạo Duy phải về đơn vị gấp, sau khi dặn dò tôi vài câu xong liền vội vã đi ngay. Tôi đành lấy hết can đảm quay vào phòng, Kim Minh Viễn vẫn thản nhiên ngồi đó uống trà, thấy tôi trở lại, lập tức nở một nụ cười dịu dàng mà ấm áp. Lần này, nụ cười của anh ta khiến tôi cảm thấy gai mắt vô cùng.

Người đàn ông này biết rõ mình là một bông hoa hồng có sức hấp dẫn chết người với ong bướm, còn tỏ ra vừa lịch thiệp vừa dịu dàng, rõ ràng là muốn lấy mạng phụ nữ chúng tôi chứ còn gì nữa.

Tôi cố gắng hết sức giữ cho mình bình tĩnh, đồng thời đè nén trái tim đang đập thình thịch trong lồng ngực, rồi tỏ vẻ hết sức tự nhiên, vừa khách sáo vừa lịch sự nói: “Chủ tịch Kim, mời anh!”

Trong mắt anh chàng có một nét hệt hẫng thoáng qua, nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười dịu dàng, vui vẻ bắt chuyện với tôi, một lúc sau còn hỏi: “Tuệ Tuệ, em làm việc ở đâu vậy?”

Tuệ Tuệ? Tôi thiếu chút nữa đã cắn vào lưỡi mình. Từ lúc nào mà tôi với anh ta đã thân thiết đến mức có thể xưng hô như vậy chứ?

Tôi trừng mắt nhìn anh ta một cái, có chút tức giận. Nhưng anh ta vẫn khẽ mỉm cười, ánh mắt dịu dàng hết sức, trong mắt còn ẩn chứa một nét điềm đạm và quan tâm. Trông anh ta có vẻ vừa chân thành vừa nghiêm túc, hoàn toàn khác với những gã đàn ông ong bướm thường thích đi gạ gẫm những cô gái đẹp mà tôi từng gặp. Điều này ít nhiều cũng khiến tôi bớt lo hơn một chút, có lẽ anh ta chỉ coi tôi như một cô em gái đã lâu không gặp mà thôi, không hề có ý hút hồn tôi.

“Em làm việc ở tòa án.” Tôi gấp một miếng cá chạch lên, cúi đầu trả lời.

Nghe vậy anh ta có vẻ hơi bất ngờ, đôi đũa trong tay lập tức dừng lại, rồi hơi cau mày, dường như có chuyện gì đó khó hiểu, mãi mấy giây sau mới do dự hỏi khẽ: “Anh còn tưởng... em là bác sĩ cơ?”

Tôi lập tức có cảm thấy xấu hổ đến mức chỉ muốn chui xuống đất, ngay đến món cá chạch thích ăn nhất cũng không nuốt nổi nữa, liền buông đũa xuống lúng túng đáp: “Em... Em vốn cũng định làm bác sĩ, nhưng, học đại học xong thì không tìm được việc làm, cho nên...” Chuyện thế này nói ra đúng là quá mất mặt, vốn tôi cho rằng một người lịch thiệp như anh ta sẽ chú ý đến tâm trạng của phụ nữ, nhưng xem ra tôi đã nhầm rồi.

Anh ta hình như vừa thở phào, nét mặt cứng đờ cũng trở lại dịu dàng, giọng nói thì có vẻ như vừa buông được một gánh nặng: “Xin lỗi, anh chỉ, em biết đấy...”

Tôi đương nhiên biết chứ. Mười chín năm trước lần đầu tiên chúng tôi gặp mặt, anh ta đã đưa tôi về nhà. Hồi đó tôi còn ở phòng khám Đông y mà ông nội tôi mở ở đường Tân Dân. Bắt đầu từ đời

ông nội tôi, mọi người trong nhà từ già đến trẻ đều là bác sĩ, đến bây giờ, chỉ có hai kẻ lạc loài là tôi và Lưu Hạo Duy. Tôi nghĩ, chắc đây chính là nguyên nhân quan trọng khiến quan hệ giữa hai người bọn tôi tốt đến vậy.

“Em từng đi học ở miền Bắc phải không?” Anh ta hỏi tiếp, hình như chỉ tùy tiện nhắc đến: “Trong giọng của em có lai khẩu âm miền Bắc, không giống những người bản địa mà anh từ gặp.”

“Em học đại học ở Bắc Kinh.” Tôi gật đầu trả lời, thực ra trong lòng có chút nghi hoặc. Trước đây khi còn học đại học, thời gian tôi ở Bắc Kinh cũng khá lâu, khi nói chuyện đúng thực là có mang theo chút giọng Bắc Kinh thật, nhưng bây giờ về quê cũng được mấy năm rồi, cả ngày nói tiếng phổ thông bằng giọng địa phương, đến bản thân tôi cũng cảm thấy rất xấu hổ. Anh ta làm sao lại nghe được khẩu âm miền Bắc từ trong giọng của tôi nhỉ?

“Có từng đến thành phố S chưa?” Anh ta lại hỏi, mắt nhìn chăm chăm vào tôi, rục rịch có thần.

Tôi cúi đầu kiểm tra quần áo trên người mình, không phát hiện có gì lạ thường cả, ngẫm nghĩ một chút rồi mới trả lời: “Em chưa.” Khi nói những lời này trong đầu tôi lại chợt có một số cảnh tượng thoáng qua, một con ngõ nhỏ sâu thẳm mà sạch sẽ, một khu vườn với những bông hoa hướng dương mở rộ, còn có... một thiếu niên rạng rỡ tươi cười...

Tôi không tìm được ngôi người ra...

Đúng là lạ thật, chẳng lẽ tôi bị sét đánh đến nỗi tâm thần phân liệt rồi sao?

Chắc anh ta cũng nhìn ra lúc này tôi không chịu đựng thêm những câu hỏi nữa, nên cũng không hỏi tiếp, chỉ ân cần gấp thức ăn cho tôi, lúc thì bảo tôi nếm món này, lúc lại bảo tôi thử món kia, rồi còn hưng phấn nói với tôi rằng món này độ lửa không đủ, món kia nên làm như thế nào...

Tôi nhất thời không nhịn được, bèn cười bảo: “Nghe Chủ tịch Kim nói như vậy, chẳng lẽ anh còn biết nấu cơm sao? Không biết lúc nào tôi có khẩu phúc được ăn cơm anh nấu nhỉ?”

Không ngờ anh ta lập tức đồng ý ngay: “Hay là để ngày kia nhé, anh sẽ mua thức ăn mang đến nhà em. À, chắc em biết gói bánh chèo chứ nhỉ?”

Tôi chờ người ra, tại sao anh ta lại đáp ứng một yêu cầu vô lễ như thế với tôi chứ? Một người đàn ông như anh ta, đáng lẽ phải mặc một bộ comple lịch thiệp, cầm ly rượu vang đỏ trong tay, đi lại giữa bữa tiệc rượu hoa lệ, rồi thỉnh thoảng tán gẫu với những cô người mẫu xinh đẹp hay các ngôi sao nổi tiếng đôi câu mới đúng chứ. Tôi không thể tưởng tượng ra cảnh anh ta buộc tạp dề bên hông, toàn thân dính đầy bột mì như thế nào.

“Tuệ Tuệ...” Anh ta thấy tôi đang thần thờ, bèn đưa qua đưa lại bàn tay trước mặt tôi. Tôi vội vàng lắc mạnh đầu một cái mong giúp mình tỉnh táo trở lại, sau đó trả lời: “Em không biết

Anh ta cười tí mắt: “Không sao, anh dạy em.”

Đêm đó, tôi đã mất ngủ.

Dựa vào trực giác nhạy bén của một người phụ nữ, tôi cảm thấy hình như anh ta có ý với tôi, nhưng tôi lại cảm thấy không thể tin nổi. Tôi đã không còn là một cô bé mười bảy tuổi ngây thơ, cả ngày đắm chìm trong tiểu thuyết ngôn tình, tôi không tin rằng trên thế gian này tồn tại câu chuyện giữa cô bé Lọ Lem và Hoàng tử. Mà cho dù thật sự có cô bé Lọ Lem, thì đó cũng là vì người ta có nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành.

Còn tôi ư, tôi biết mình trông cũng tạm, nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó thôi, so với những cô nàng xinh đẹp quyến rũ đầy rẫy ngoài đường, tôi quả thực chẳng có chỗ nào đặc biệt. Tôi không tin rằng anh ta vừa gặp đã yêu tôi, càng không tin rằng anh ta có thể nhìn xuyên qua thân xác tôi để thấy được “vẻ đẹp tâm hồn” bên trong tôi. Những thứ đó đều là do mấy lão tác giả tiểu thuyết viết bậy viết bạ, cũng chỉ có thể gạt được mấy cô bé ngây thơ mà thôi.

Một cô gái giống như tôi, tốt nhất là nên kết hôn với một người đàn ông có điều kiện phù hợp với mình, không quá đẹp trai, không cần có quá nhiều tiền, nhưng công việc cũng không quá bận rộn, tốt nhất là giáo viên hay nhân viên công vụ... Đây có lẽ chính là hôn nhân môn đăng hộ đối đã thịnh hành từ ngàn xưa.

“Chết tiệt thật!” Tôi hậm hực đâm mạnh vào gối một cái, có chút tức giận. Một người đàn ông tốt như thế ở ngay trước mặt mà tôi lại không dám ra tay, cảm giác này đúng là quá tệ.

Ngày hôm sau, Lưu Hạo Duy đã dọn đến nhà tôi, rồi tôi trả lại năm trăm đồng mà anh chàng để lại hôm trước. Hôm đó sau khi ăn cơm xong, lúc đi tính tiền, tôi mới biết Kim Minh Viễn sớm đã thanh toán xong rồi. Điều này cũng không có gì là lạ, anh ta là một ông chủ lớn, sao lại chịu để chúng tôi mời cơm. Lưu Hạo Duy thì cảm thấy xấu hổ, nói là đã nợ anh ta hai lần rồi, nhất định phải bù lại mới được. Thế là tôi liền kể lại việc tối ngày mai anh ta sẽ đến đây gói bánh chèo, Lưu Hạo Duy nghe xong, lập tức tròn tròn đôi mắt nhìn tôi, hồi lâu không nói năng gì.

Tôi bị anh chàng nhìn mà chột dạ, không biết nên nói gì. Rồi Lưu Hạo Duy đột nhiên đưa tay lên sờ trán, nói: “Đúng là không ngờ đấy, em nói xem có phải anh chàng Kim Minh Viễn đó đã thích em rồi không nhỉ.” Nói xong dường như anh ta cũng cảm thấy suy nghĩ này của mình quá khó tin, lại cười khì khì hai tiếng: “Anh đúng là bạn quá nên hồ đồ rồi, suy nghĩ linh tinh cái gì thế không biết.”

Tôi: “...”

Tâm lý phụ nữ chúng tôi vốn luôn kỳ lạ như thế đấy, tuy biết rõ suy nghĩ này là không hiện thực, nhưng tôi vẫn có một chút tâm tư phức tạp không thể nói rõ bằng lời. Khi đi làm, tôi thỉnh thoảng còn không kìm được mà móc điện thoại ra ngó qua một chút, để xem xem anh ta có gọi điện hay nhắn tin cho mình không.

Kết quả là vào buổi chiều trong cuộc họp cuối cùng trước kỳ nghỉ, anh ta đột nhiên gọi điện thoại tới. Vừa nhìn thấy tên anh ta nhấp nháy trên màn hình điện thoại, tim tôi lập tức giật thót, bàn tay

run lên, suýt đánh rơi điện thoại xuống bàn, khiến mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía tôi.

Tôi cũng chẳng để ý được nhiều như thế, vội vàng cầm chặt chiếc điện thoại chạy ra ngoài, vừa chạy vừa ấn nút nghe, nhỏ giọng nói: “A lô...”

“Là anh, Kim Minh Viễn.” Anh ta nói giọng sang sảng, nghe có vẻ như tâm trạng rất tốt: “Bây giờ em có tiện nghe điện thoại không?”

“Không vấn đề gì.” Tôi nói: “Em đang họp, nhưng vừa thừa dịp chuồn ra ngoài rồi.”

Anh ta lập tức bật cười, tỏ vẻ thông cảm: “Anh hiểu. Ừm, ngày mai em rảnh không? Anh thấy ưng hai căn hộ ở khu chung cư của em, muốn em cùng anh đi xem một chút.”

Hóa ra anh ta thật sự định mua nhà ở chỗ tôi sao? Mà tốc độ còn nhanh như vậy nữa, tôi có chút bất ngờ, trong lòng cảm thấy hết sức xấu hổ.

Trong đầu tôi có hai người tí hon đang đánh nhau, một Chung Tuệ Tuệ nói: “Người ta rõ ràng đã có ý với cậu, mau lên, nhân cơ hội này hạ đo ván anh ta!” Một Chung Tuệ Tuệ khác thì lại lên tiếng đả kích tôi: “Thôi đi ạ, nhìn lại cái bộ dạng ngốc nghếch của cậu đi, người ta mà thèm thích cậu sao? Chẳng qua chỉ muốn đùa với cậu một chút thôi, ngàn vạn lần đừng coi là thật, kéo không, đến lúc lún sâu vào rồi muốn thoát ra cũng không kịp nữa đâu.”

“Tuệ Tuệ...”

“Em rảnh.” Sau khoảnh khắc, Chung Tuệ Tuệ xinh đẹp đã thắng trận. Tôi nghiêng chặt răng, dần lòng lại, quyết định đánh liều. Dù sao tôi cũng trẻ hơn anh ta, xem ai sợ ai chứ.

Sau khi gác máy, mọi người đều đồng loạt nhìn về phía tôi. Cô ả Trần Kỳ ở phòng làm việc kế bên mới vào từ năm ngoái nheo mắt lại hỏi tôi bằng giọng quái gở: “Chị Tuệ Tuệ, có phải có người theo đuổi chị không thể, chị phải tận dụng cơ hội cho tốt đấy nhé!”

Cô ả này là người mà tôi ghét nhất, ý mình có chút nhan sắc, đùa bỡn một cậu nhóc chưa hiểu đời trong đơn vị chúng tôi, thỉnh thoảng lại còn cười giễu bọn tôi không lấy được chồng. Còn chẳng phải sao, bây giờ cô ả lại gây sự ngay trước mặt mọi người rồi đấy.

Tôi nheo mắt, cười lạnh nói với cô ả: “Người theo đuổi chị đây nhiều lắm, nếu chị đều đồng ý hết, còn chẳng bận đến chết sao. Hơn nữa, làm người phải biết tích đức, nếu thấy không thích hợp thì đừng có níu lấy người ta không buông.”

Lãnh đạo rất nhanh đã hòa giải, ông cụ này vốn có tài chuyên chủ đề câu chuyện, chỉ một lát sau mọi người đã bắt đầu nhiệt tình thảo luận về vấn đề năm sau nên đi du lịch ở đâu. Chỉ có Trần Kỳ thỉnh thoảng lại trừng mắt nhìn tôi, nhưng tôi cũng lười chẳng muốn để ý tới cô ả, cảm thấy việc này quá nhạt nhẽo.

Buổi tối, mọi người ăn với nhau bữa cơm tất niên, rồi được phát phúc lợi. Sau khi chúc Tết nhau, chúng tôi đã kết thúc một năm làm việc trong yên bình.

Chín giờ sáng hôm sau, khi tôi còn đang say giấc trên giường, đã bị cuộc điện thoại của Kim Minh Viễn đánh thức. Nhưng tôi không hề tức giận chút nào, vội vàng xuống giường đi đánh răng rửa mặt thay quần áo, sau đó lại còn trang điểm, chuẩn bị thể hiện thật tốt trong cuộc gặp mặt hôm nay.

“Không thành công, cũng thành nhân!” Tôi hậm hực nói với bản thân qua chiếc gương trên bàn trang điểm. Cho dù không được ăn thịt, ít nhất cũng phải được uống canh, để yên không động vào một người đàn ông tốt như thế, quả thực là quá đáng tiếc.

Cửa thang máy vừa mở ra, tôi đã nhìn thấy Kim Minh Viễn đang dựa vào thang máy uể oải nhìn về phía mình. Đôi mắt của hai chúng tôi vừa gặp nhau, anh ta liền lập tức nở nụ cười tươi, đôi lông mày rậm rạp cũng trở nên hết sức dịu dàng, làm nhạt đi sự gượng gạo ban đầu.

“Lát nữa em cứ giả bộ làm một cô bạn gái kén chọn của anh nhé!” Anh ta ghé đến bên tai tôi nhỏ giọng dặn dò, tim tôi bị hơi thở vừa nóng vừa ấm của anh ta làm cho loạn nhịp.

Người đàn ông này, nguy hiểm quá!

Kim Minh Viễn đã đi tìm người môi giới nhà đất, chỉ trong một ngày người đó đã tìm cho anh ta hai căn hộ trong khu chung cư này, một là tầng mười lăm của tòa nhà số 30, một là ở tầng trên cùng của tòa nhà số 17.

Vừa gặp mặt, người môi giới đã lập tức gọi tôi là bạn gái của Kim Minh Viễn, lại thấy Kim Minh Viễn có vẻ như mọi chuyện đều để tôi

làm chủ, thế là tất cả hỏa lực đều được đổ dồn về phía tôi, khiến tôi nghe mà cứ tưởng hai căn hộ đó đều thuộc loại hiểm có trên đời.

Nhưng tôi dù gì cũng đã ở trong khu chung cư này được một thời gian, đã hiểu rõ ưu nhược điểm của nơi này, các vấn đề chỉ ra đều hết sức sắc bén, lại đúng vào trọng điểm, khiến anh chàng môi giới kia giữa mùa đông mà cũng phải toát mồ hôi hột, cuối cùng chủ động giảm giá hai phần trăm.

Tôi vốn còn định chỉ trích phân tích thêm một chút nữa, không ngờ Kim Minh Viễn mới đi xem có hai vòng, đứng ngoài ban công ngó nghiêng một chút, đã lập tức quyết định, chọn căn hộ ở tầng chót tòa nhà số 17.

Tôi rất bất ngờ. Vốn cho rằng anh ta sẽ lựa chọn căn hộ còn lại, dù sao bất kể là về số tầng hay là về diện tích, căn hộ ở tầng mười lăm kia đều thích hợp với anh ta hơn.

“Em xem kìa...” Anh ta đi tới ban công bên ngoài phòng khách nhìn về phía đông, chỉ tay vào cái ban công màu xanh lục cách đó không xa: “Đó là nhà em.”

Thật đúng là...

Đứng nơi này không ngờ có thể nhìn thấy ban công và cửa sổ nhà tôi, nếu giọng mà lớn một chút, chắc còn có thể trực tiếp gọi nhau được.

Anh ta chọn căn hộ này chắc không phải là...

Xin lỗi, hình như tôi lại bắt đầu tưởng bỏ rồi.

Chuyện làm thủ tục tất nhiên không cần anh ta động tay. Kim Minh Viễn chỉ gọi một cú điện thoại, chẳng bao lâu sau, thư ký của anh ta đã tới. Không biết rốt cuộc là vừa mới thay, hay anh ta vốn có mấy người thư ký, lần này đi tới là một người đàn ông trông có vẻ tháo vát năng nổ, vẻ mặt hết sức nghiêm túc. Nghe Kim Minh Viễn nói muốn mua căn hộ này, anh thư ký đó nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt sáng rực.

Buổi tối, chúng tôi đã hẹn nhau cùng gói bánh chẻo, tôi gọi điện thoại nói với Lưu Hạo Duy một tiếng, rồi cùng Kim Minh Viễn đi chợ mua thức ăn.

Tôi cho rằng anh ta nói biết nấu cơm chỉ nói đùa, nhưng không ngờ anh ta thật sự có bản lĩnh ấy, băm nhân, trộn bột, nhào bột, từng động tác đều vô cùng thuần thục, tôi với Lưu Hạo Duy nhìn mà trở mắt ra.

Nhưng dù sao cũng không thể để người ta làm một mình được. Lưu Hạo Duy ỷ mình mạnh khỏe, liền giúp anh ta nhào bột một lúc, còn tôi rửa chuẩn bị học gói bánh chẻo.

Tôi hơi do dự một chút, không đón lấy chiếc chày. Kim Minh Viễn vẫn chăm chú nhìn tôi, trong mắt tràn ngập vẻ mong chờ. Chẳng lẽ tôi biết cán bột hay không lại quan trọng vậy sao? Nhưng tôi cũng không muốn bị Lưu Hạo Duy coi thường, kém đến mấy thì cũng có anh chàng đội sổ cho rồi cơ mà.

Tôi liền đón lấy chiếc chày cán bột, tay trái nhón lấy một viên bột mì, tay phải dùng chày cán bột chậm rãi cán qua... Kể cũng lạ, rõ ràng tôi chưa động vào thứ này bao giờ, thế nhưng lúc này lại có một cảm giác quen thuộc kỳ lạ, cứ giống như là, có một quãng thời gian rất dài, nó đã từng ngày bầu bạn bên tôi vậy.

Chưa đầy mười giây, miếng vỏ bánh trong tay tôi đã thành hình. Của Lưu Hạo Duy thì thôi khỏi cần so sánh, nhưng khiến người ta kinh ngạc là miếng vỏ bánh tôi làm thậm chí còn có phần đẹp hơn của Kim Minh Viễn. Lưu Hạo Duy ngây ra, đưa tay gãi đầu, rồi lí nhí nói: “Con gái đúng là khéo tay thật!”

Kim Minh Viễn không hề có vẻ kinh ngạc chút nào, mỉm cười nói với tôi: “Em gói bánh chéo đi!” Nghe giọng điệu ấy, hình như anh ta có thể khẳng định rằng tôi biết gói bánh vậy.

Lúc này tôi cũng cảm thấy rất mới mẻ, không chừng tôi thật sự có thiên phú về phương diện này, nếu không tại sao mới làm lần đầu mà đã tốt như vậy rồi. Tôi vội vã cầm miếng vỏ bánh lên, hai tay như có ma lực thần kỳ nào đó dẫn dắt, chỉ sau một thoáng đã gói được một chiếc bánh rất đẹp...

Lưu Hạo Duy lập tức đi gọi điện thoại cho cha mẹ tôi: “Dì ơi, dì với chú mau qua đây đi, Tuệ Tuệ vừa gói được một nôi bánh chéo lớn mà đẹp lắm nhé...”

Bữa tối đó tôi phải lấy thêm hai đôi đũa nữa. Cha mẹ tôi nhìn thấy Kim Minh Viễn thì vui mừng khôn xiết, cứ kéo tay anh ta mà một điều “Tiểu Kim” hai điều “Tiểu Kim”, lúc ăn cơm còn hỏi anh ta định ở đây bao lâu. Đến khi nghe Kim Minh Viễn nói là định ăn Tết ở đây, cha tôi lập tức lên tiếng mời anh ta đến nhà tôi ăn Tết.

Sau đó... không ngờ anh ta lại chẳng khách sáo chút nào, lập tức đồng

Cha tôi cũng ngây ra, lúc ăn cơm còn không ngừng nhìn lên xem sắc mặt mẹ tôi thế nào.

Chương 59

Hôm đó khi ăn cơm, mẹ tôi vừa nhiệt tình vừa khách sáo, cũng không nói gì với tôi. Nhưng sáng sớm hôm sau, mẹ đã gọi điện bảo tôi về nhà, rồi bắt tôi kể lại tỉ mỉ quá trình gặp gỡ Kim Minh Viễn, cùng với những sự việc xảy ra tiếp theo.

Tôi vừa nghe liền biết ngay là mẹ cũng có ý rồi, tuy trong lòng cũng rất kích động, nhưng tôi vẫn cố gắng kiềm chế không biểu hiện ra tâm trạng của bản thân. Vị thái hậu nhà tôi tính cách còn ầu ơ hơn tôi, bình thường lại hay xem mấy bộ phim thần tượng nhằm nhí, đáng sợ hơn là bà còn kiên định tin rằng tôi là cô gái đẹp nhất trong thành phố này. Lỡ như để bà biết được tôi cũng có một chút chút ý tứ với Kim Minh Viễn, chắc sẽ kích động đến phát điên, rồi bắt tôi phải theo đuổi anh ta.

Nghe tôi nói xong, không ngờ mẹ lại im lặng không nói gì. Mãi đến nửa phút sau, bà mới làm vẻ nghiêm túc đưa tay vuốt ve khuôn mặt tôi, miệng tấm tắc nói: “Nhìn con gái mẹ này, khuôn mặt đúng là có tướng hưởng phúc. Mẹ biết sau này con nhất định sẽ lấy được chồng tốt mà. Thằng bé Tiểu Kim đó không tệ, mẹ thấy nó tử tế, chín chắn, không giống như mấy thằng nhóc lông bông khiến người ta nhìn mà phát ghét.”

Nếu những lời này là do cha tôi nói, có lẽ tôi còn tin tưởng phần nào. Ông tuy có chút sợ vợ, nhưng con mắt nhìn người xưa nay đều rất chuẩn. Còn mẹ tôi thì thôi khỏi cần nhắc đến nữa, rõ là tuổi xế

chiều rồi mà đến việc đi chợ mua mớ rau cũng dễ bị người ta lừa gạt, tôi làm sao dám tin vào con mắt của bà chứ.

Tôi nhỏ giọng lầm bầm, không ngờ lại bị mẹ nghe thấy, rồi mẹ liền khoát tay một cái với vẻ hào khí bùng bùng: “Đợi tối nay cha con về, mẹ sẽ bảo ông ấy nói với con lần nữa.”

Tôi: “...”

Hôm Ba mươi Tết, Kim Minh Viễn quả nhiên đã tới, mới chín giờ sáng đã đến gõ cửa nhà chúng tôi, trong tay còn xách theo một đồng hồ lớn. Cha tôi vừa nhìn thấy, lập tức tươi cười rạng rỡ bước ra đón, còn nói oang oang với giọng đủ để mọi người ở hai tầng trên dưới đều có thể nghe thấy rõ ràng: “Úi chà, Tiểu Kim, sao cháu khách sáo thế này, người đến là được rồi, còn mua nhiều đồ như thế làm gì. Mau vào đây, mau vào đây!”

Tôi không hề hoài nghi việc ông nói như vậy là để hai bác hàng xóm nhà đối diện nghe. Lần này thì ông rất cuộc cũng được nở mày nở mặt, tuy chuyện còn chưa đâu vào đâu, nhưng quan trọng là khí thế đã có đủ. Mắt người ngoài thực ra chỉ nhìn vào mấy thứ quà tặng kia thôi chứ có gì đâu.

Không thể không nói anh chàng Kim Minh Viễn này quả thực rất rộng rãi, chỉ riêng rượu Mao Đài đã có hai chai, lại còn hai hộp đồng trùng hạ thảo lớn, khiến mẹ tôi cười đến tít cả mắt. Bữa cơm tất niên này hình như quá đắt rồi thì phải?

Khi chúng tôi ăn cơm trưa, bác Diệp ở nhà đối diện quả nhiên đã đến hóng tin đúng như cha tôi mong muốn. Nhìn thấy Kim Minh Viễn, bác liền khách sáo hỏi: “Úi chà, chú Chung, con về đến nhà rồi đấy à?”

Cha tôi cười đến không khép nổi miệng, nếu không phải vì còn có Kim Minh Viễn ở bên cạnh, e là ông đã cười khà khà gật đầu ngay rồi, nhưng lúc này lại vẫn cố ra vẻ, cười nói: “Ấy, anh nói bữa cái gì thế, đây là bạn trai của Tuệ Tuệ, là bạn thôi.” Khi nói, ông còn lén liếc mắt qua phía Kim Minh Viễn với vẻ rất thiếu tự nhiên.

Kim Minh Viễn thấy vậy, vội vàng đứng dậy rót trà cho bác Diệp, ân cần mời: “Bác uống trà đi ạ!”

Cứ như vậy, mới vào nhà được một lát, anh ta đã khiến cha mẹ tôi quên bồng cả cô con gái này rồi. Đến khi thái thịt hun khói, mẹ còn chẳng thèm nhìn tôi một cái, gấp ngay miếng thịt sườn mềm nhất, ngon nhất vào bát anh ta... Lúc này, tôi đột nhiên có cảm giác mình vừa vác đá tự đập vào chân mình.

Đến tối, cha tôi quả nhiên đã kéo Kim Minh Viễn lại uống rượu, tửu lượng của ông thế nào chúng tôi đều biết rõ, rượu trắng 38 độ chỉ uống được hai cốc là cùng. Nên tôi với mẹ cũng chẳng buồn ngăn cản, vừa xem chương trình *Chào năm mới* vừa nói chuyện với nhau.

Đến mười giờ tối, không ngờ cha tôi vẫn chưa gục. Tôi và mẹ đều bất ngờ, liền tỉ mỉ nhìn kỹ. Thế này đâu phải là hai người đấu rượu,

rõ ràng là cha tôi đang chuốc rượu Kim Minh Viễn. Họ mỗi người ôm một chai Mao Đài, chai trong tay Kim Minh Viễn đã sắp thấy đáy, còn chai của cha tôi mới uống được một chút xíu trên cùng.

Nhìn mặt và cổ của Kim Minh Viễn đã đỏ rực lên, đôi mắt mơ mơ màng màng, rõ ràng là đã uống quá nhiều.

Nhưng may mà anh ta không có tật cảm râm nhiều sau khi uống rượu, cha tôi bảo làm gì thì anh ta làm nấy, thỉnh thoảng còn liếc mắt nhìn qua phía tôi, những lúc ấy mắt anh ta đều đột nhiên sáng rực đến ghê người.

Chưa đến mười hai giờ, Kim Minh Viễn đã vinh quang ngã xuống, cha tôi tỏ ra hết sức hưng phấn, vừa cười khà khà vừa nháy mắt lăng xăng trong nhà, nhưng chưa được mấy phút thì cũng gục.

Lúc này rốt cuộc đã đến lượt mẹ tôi thể hiện bản lĩnh của một người chủ nhà. Bà căn bản chẳng thèm để ý đến hai người đàn ông đang nằm gục trên bàn, bảo tôi xuống dưới sân đốt pháo hoa một lúc, sau đó mới tự mình đỡ cha tôi về phòng ngủ. Tất nhiên, Kim Minh Viễn thì được vớt cho tôi.

Chắc anh ta đã quá say, khi tôi đỡ anh ta đứng dậy, anh ta liền ngoan ngoãn tựa đầu lên vai tôi, rồi để tôi dìu từng bước đến phòng dành cho khách, rốt cuộc cũng không khiến tôi phí mất bao nhiêu sức lực. Sau khi lên giường, anh ta thậm chí còn tự giác cởi áo ngoài ra, rồi lăn mò bò vào trong chăn, ngoan ngoãn nghe lời hệt như một đứa bé vậy. Chỉ là tôi không có cách nào gọi anh ta dậy rửa mặt nữa, nên đành đi lấy khăn nóng tới lau mặt và lau chân cho anh ta.

“Tuệ Tuệ...” Tôi đột nhiên nghe thấy tiếng anh ta gọi liên vội vàng ngẩng đầu lên, phát hiện anh ta không hề mở mắt, chỉ mơ mơ màng màng nhỏ giọng lầm bầm: “Tuệ Tuệ, Tuệ Tuệ...”

Cảm giác ngọt ngào cứ thế lắng đọng trong lòng tôi, tôi chợt thấy mình không biết nên làm gì, chỉ ngẩn ngơ ngồi bên mép giường, mở to đôi mắt tròn xoe ra nhìn Kim Minh Viễn. Lúc này anh ta đang nằm ngủ hệt như một đứa bé vậy, không hề có chút phòng bị nào. Anh ta đúng là điển trai thật, đặc biệt là khi nhắm mắt, nhìn vừa đơn thuần vừa đáng yêu, khiến trái tim tôi mềm lại một cách khó hiểu.

“Tuệ Tuệ...” Anh ta xoay người lại, quay mặt về phía tường, miệng khẽ lầm bầm: “Anh nhớ em lắm...”

Nhớ... tôi...

Tôi đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Tuy tôi không quá thông minh, nhưng tuyệt đối cũng không ngốc. Khi đối mặt với người đàn ông mà mình thích, phụ nữ thường trở nên ngốc nghếch, nhưng dù tôi có ngốc hơn nữa thì cũng có thể phát hiện ra vấn đề.

Hai chúng tôi mới quen nhau bao lâu chứ, từ lần gặp mặt trước đến giờ cũng mới hơn hai mươi ngày mà thôi, nói là “nhớ” thì đúng là gượng gạo quá chừng.

Thế là có một số chuyện sau nháy mắt đã trở nên rõ ràng. Sự thực chính là một tấm mạng che mắt, chỉ cần gạt được nó ra, sẽ chẳng còn

điều gì khuất tất. Tôi không hề muốn biết vì sao anh ta lại chú ý đến mình, nhưng hoàn toàn có thể khẳng định, chắc chắn là có liên quan tới người mà anh ta vẫn hằng nhung nhớ. Cho dù tôi có ế chồng, thì cũng không muốn làm vật thay thế cho người ta.

Người đàn ông này... Tôi hậm hực vớt chiếc khăn vừa dùng lau chân lên mặt anh ta, rồi bước thẳng ra ngoài.

Ngày hôm sau, Kim Minh Viễn nói phải trở lại miền Bắc. Tuy anh ta đã định chuyển trụ sở chính của công ty tới thành phố C, nhưng một công trình lớn như vậy tuyệt đối không thể hoàn thành xong trong mấy tháng, các nghiệp vụ chủ yếu của công ty vẫn là ở

“Lần này chắc phải mười mấy ngày nữa anh mới quay lại đây được.” Lúc ăn sáng, Kim Minh Viễn chậm rãi nói, khi nói dường như anh ta lại đang nhìn chằm chằm vào tôi. Nhưng tôi rất cố chấp, một mực cúi đầu không thèm để ý đến anh ta. Một lát sau, ngay đến cha tôi vốn dù dờ cũng đã phát hiện ra là có vấn đề, liền trực tiếp hỏi tôi: “Tuệ Tuệ này, con sao vậy, làm gì mà mới sáng sớm đã mặt mày nhăn nhó thế?”

“Tôi qua con ngủ không ngon.” Tôi chẳng buồn ngẩng đầu lên: “Ăn xong con còn phải về phòng ngủ bù nữa, mệt chết đi được.”

Cha tôi còn muốn nói gì đó thì đã bị mẹ tôi ngăn lại, khẽ trách: “Đang ăn cơm, nhiều lời như vậy làm gì!”

Kim Minh Viễn không nói gì, nhưng tôi có thể cảm giác được, ánh mắt anh ta chưa từng dời khỏi tôi một giây nào.

Ăn sáng xong, tôi liền quay về phòng nằm luôn lên giường. Trong lòng tôi khó chịu đúng là sự thực, có là ai thì cũng đều không chịu được như tôi thôi. Hôm qua khi anh ta đến, tôi còn hết sức vui mừng, anh ta mang theo bao nhiêu quà biếu như thế, còn vô cùng ân cần với cha mẹ tôi, đổi lại là bất kỳ người nào thì cũng đều sẽ có một số suy nghĩ gì đó. Nhưng còn chưa kịp vui mừng hết, giữa mùa đông thế này anh ta đã tắt cho tôi một gáo nước lạnh rồi, khiến tôi lạnh ngắt từ đầu đến chân.

Tôi không vui, tôi khó chịu, tôi chỉ muốn đập mạnh mấy cái vào khuôn mặt đáng ghét kia của anh ta.

Tôi còn đang suy nghĩ, anh ta đã thò đầu vào từ phía sau cánh cửa.

“Anh đang nghĩ...” Anh ta nhìn tôi, bước từng bước đến bên giường, rồi hơi cau mày lại, nghiêm túc hỏi: “Có phải đêm qua anh đã nói sai gì đó, nên mới làm em không vui không?”

“Không.” Tôi mặt mày hờ hững ngoảnh đầu đi, chẳng thèm nhìn anh ta. Khuôn mặt của anh ta chính là nguồn gốc của tội ác, tôi nên tránh thật xa thì hơn.

“Vậy tại sao sáng nay khi anh ngủ dậy lại phát hiện chiếc khăn rửa mặt vẫn còn ở trên mặt anh chứ?” Anh ta hỏi với giọng dỏ khóc dỏ cười, khi nói còn chậm rãi ghé khuôn mặt tới sát mặt tôi, chớp mũi chỉ cách tôi chưa đến một tấc.

Tôi quyết định không lùi bước thêm nữa, mà đưa tay, đẩy khuôn mặt điển trai của anh ta ra xa mình, nghiêm túc nói: “Nói thì cứ nói,

nhưng đừng có ghé đến gần như vậy, chúng ta có thân quen gì nhau đâu.”

Anh ta cười nhún nhó, ngồi ngay xuống mép giường, khuôn mặt tràn đầy vẻ bất lực. Căn phòng chìm trong yên lặng suốt mất giây, rồi anh ta mới trầm giọng nói: “Anh cứ luôn nghĩ, có nên nói chân tướng của việc này cho em biết không, và nếu nói thì nói vào lúc nào. Nhưng, anh sợ em cười bảo anh đang kể chuyện cổ tích, có một số chuyện, quả thực không thể nói rõ bằng một hai câu được.”

Tôi trừng mắt nhìn anh ta, không nói gì. Tôi căn bản chẳng tin vào cái có mà anh ta tùy tiện bịa ra đó, nhưng lại không kìm được đồng tai lên muốn nghe xem anh ta sẽ tiếp tục giải thích như thế nào.

Nhưng anh ta lại đưa tay lên xem đồng hồ, tỏ vẻ hết cách nói: “Anh đã đặt vé máy bay lúc mười rưỡi rồi, bây giờ chuẩn bị phải đi. Em ở nhà đợi anh về nhé!”

Tôi vừa định lên tiếng từ chối, anh ta đã bước tới ôm tôi, vừa nhanh vừa chặt, khiến tôi không có cơ hội đẩy ra.

“Tuệ Tuệ!” Giọng anh ta vừa trầm thấp vừa đau thương, còn mang theo một nỗi tủi hờn sâu sắc: “Anh đã đợi em suốt mười một năm, khó khăn lắm mới tìm được em, trong lòng không biết là vui mừng và trân trọng đến mức nào. Anh chỉ hy vọng, em có thể tin tưởng anh hơn một chút. Tình cảm của anh với em, so với em tưởng tượng, còn sâu sắc hơn rất nhiều...”

Đối với loại đàn ông miệng trơn như bôi mỡ, chuyên nói nhưng lời dễ nghe này, cần phải đáp trả bằng những sự phản kích mạnh mẽ nhất. Tôi đã tự dặn lòng như thế, nhưng lại chẳng có chút sức lực nào, đến đây anh ta ra cũng không được. Tôi đành hậm hực nhe nanh múa vuốt, nhưng lời nói ra thì lại rất thiếu khí thế: “Tôi chẳng tin đâu.”

Anh ta tất nhiên đã nhìn ta vẻ ngoài cứng trong mềm của tôi, nhếch mép cười, còn đưa tay véo má tôi một cái, dịu dàng nói: “Đợi anh về nhé!” Nói xong thì đứng dậy đi luôn.

Đến khi bóng dáng anh ta đã hoàn toàn biến mất, tôi mới giật mình tỉnh táo trở lại, tức tối mắng lớn: “Cút!”

Tôi mà lại thềm tin vào mấy lời nhảm nhí ấy của anh sao? Đợi tôi mười một năm, lúc đó tôi mới bao nhiêu tuổi chứ? Sao anh ta không nói là đã đợi tôi hai mươi năm, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt khi tôi mới ba tuổi thì đã bắt đầu yêu tôi rồi.

Nhưng trong lòng tôi lại thấp thoáng chờ mong. Phụ nữ là thế đấy, chạm vào vấn đề tình cảm đều trở nên phức tạp vô cùng.

Suốt cả dịp Tết, lòng tôi ngổn ngang tâm sự, mẹ tôi thấy thế còn rất vui mừng, nói là tôi rút cuộc đã biết tương tư.

Mãi đến ngày Mười hai tháng Giêng, tới lúc tôi đã phải đi làm, anh ta vẫn chưa trở lại.

Chương 60

Ngày thứ hai đi làm, đã xảy ra một chuyện hết sức khó tin. Lãnh đạo đột nhiên gọi tôi vào phòng làm việc, rồi tỏ ra vừa tán thưởng vừa cảm thán, còn lớn tiếng biểu dương tôi: “Úi chà, mấy cô bé bây giờ đúng là giỏi thật, vừa có bản lĩnh lại vừa kín tiếng. Tôi đã nói mà, trong đơn vị chúng ta chỉ có Tuệ Tuệ là có thực lực thôi, quả nhiên không sai mà.”

Tôi vẫn lơ ngơ đứng đó, không hiểu tại sao lãnh đạo lại đột nhiên khen ngợi mình như vậy. Tôi rốt cuộc đã làm được chuyện tốt gì chứ?

“Còn giấu giếm gì nữa?” Lãnh đạo cười đến híp cả mắt, đưa tờ giấy trong tay tới trước mặt ôi: “Tối qua tôi mới nhìn thấy đấy, cô bé giỏi lắm, lén đi thi từ lúc nào vậy, còn chẳng để lộ chút tin tức nào nữa chứ! Cái miệng đúng là kín thật!”

Tôi dờ dẩn đón lấy tờ giấy đó ngó qua một chút, là phiếu điểm của cuộc thi chứng nhận tư cách cố vấn pháp luật doanh nghiệp. Tôi không hiểu ông cụ đưa cái thứ này cho mình xem rốt cuộc là có ý gì, đang định mở miệng hỏi, chợt nhìn thấy tại vị trí chính giữa tờ giấy đó không ngờ lại có viết ba chữ “Chung Tuệ Tuệ”, nhất thời không khỏi ngây ra.

“Thế này... Thế này...” Tôi kinh ngạc chỉ tay vào cái tên bên trên đó, không nói ra nổi một câu hoàn chỉnh, thế này... thế này đúng là kỳ lạ quá! Tôi đã từng tham gia cuộc thi nào như thế đâu, tại sao trên đó lại có tên của tôi chứ? Nhất định là đã có nhầm lẫn gì ở đây rồi, nếu không thì là cùng họ cùng tên!

“Cháu... Cháu chưa...” Tôi còn chưa kịp nói xong, lãnh đạo đã lập tức tiếp lời ngay, cười trách móc: “Cái con bé này đúng thật là, một chuyện lớn như vậy sao lại không để trong lòng chút nào chứ! Đừng nói là sau khi thi xong cháu chưa đi tra điểm lần nào, vừa rồi mới biết tin đấy nhé?”

Nhưng tôi còn chưa từng tham gia cuộc thi này cơ mà.

“Đây không phải là cháu.” Tôi thoáng rung mình một cái, vội vàng giải thích: “Chắc chắn là trùng họ trùng tên, có nhầm lẫn rồi.”

“Sao lại nhầm được chứ.” Lãnh đạo chỉ tay vào mấy dòng chữ bên dưới: “Chung Tuệ Tuệ, đơn vị công tác, tòa án thành phố C, đến số chứng minh thư cũng có đủ nữa kìa, làm sao mà nhầm được. Cháu ấy à, chắc là mừng quá nên lú lẫn rồi phải không? Haizz, như thế cũng không có gì là lạ cả, tuổi còn trẻ thế này mà đã thi đỗ cuộc thi này, có tin đồn lắm...”

Lãnh đạo lại tiếp tục khen ngợi tôi, những lời dễ nghe phun ra không ngừng, dù sao tôi cũng chẳng nghe lọt tai câu nào cả, cau mày lại tập trung nghiên cứu cái tên trên tờ phiếu điểm kia. Chung Tuệ Tuệ, ngày sinh, đơn vị công tác... Đều đúng hết! Đúng là lạ thật! Tôi từng tham gia cuộc thi này sao, chẳng lẽ tôi lại không nhớ hay sao chứ?

Tôi đi từ trong phòng làm việc của lãnh đạo ralòng đầy nghi hoặc, trong đầu là một mó bông bong. Thôi được rồi, cho dù tôi bị sét đánh làm quên mất việc thi cử, nhưng một cuộc thi quan trọng như vậy, dù sao tôi cũng phải ôn tập mới đúng, tại sao trong đầu tôi chẳng có chút ấn tượng nào về chuyện này? Quan trọng hơn, cuộc thi mới diễn ra được bao lâu chứ, trong nhà tôi làm gì có cuốn sách ôn tập nào đâu.

Về cơ bản, tôi đã có thể xác định rằng có một số chuyện không bình thường nào đó đang xảy ra trên người mình, chẳng hạn như vô duyên vô cớ mất đi một số ký ức, bị sét đánh không chết, rồi còn tò phiếu điểm từ trên trời rơi xuống này, thậm chí... Tôi đột nhiên nhớ đến những lời mà Kim Minh Viễn nói với tôi trước khi đi. Khi đó tôi còn cảm thấy anh ta đang nói năng bừa bãi, nhưng bây giờ nghĩ lại, liệu có phải anh ta đã biết được điều gì đó không?

Vừa ra khỏi cửa tôi liền vội vàng gọi điện cho Kim Minh Viễn, nhưng anh ta không chịu nghe, khiến tôi tức đến nổi suýt ném điện thoại đi. Nghĩ lại tôi cảm thấy có chút lo lắng, chắc... chắc không phải vì ngó trước được thiên cơ, nên anh ta đã bị ông Trời hủy diệt theo cách nhân đạo rồi chứ.

Thế là tôi gọi cho anh ta mấy cuộc điện thoại nữa, nhưng không lần nào gọi được. Hết cách, tôi đành gửi tin nhắn, bảo anh ta mau trả lời mình.

Tin nhắn vừa mới gửi đi, lập tức có một cuộc điện thoại gọi đến, tôi còn tưởng đó là anh ta, nên chưa kịp nhìn tên hiển thị trên màn hình đã nhấn nút nghe, rồi mừng rỡ nói: “Kim Minh Viễn, anh không việc gì chứ?”

“Kim Minh Viễn? Đó là ai vậy?” Đầu điện thoại bên kia vang lên một giọng nói tò mò và chế giễu: “Tuệ Tuệ, cậu có bạn trai rồi à? Sao không tiết lộ chút tin tức nào thế, thật là chẳng có chút nghĩa khí gì cả!”

“Là cậu à.” Tôi lập tức buồn ra mặt. Người gọi điện tới là Lâm Hà, bạn đại học của tôi.

“Bà cụ Tôn chuẩn bị đến chỗ chúng ta tham gia hội nghị, tối nay tớ sẽ đi đón, cậu có đi cùng không?” Lâm Hà là một cô gái rất hiểu lòng người, thấy tôi không nói gì cũng không gặng hỏi chuyện kia nữa, mà nói thẳng vào chuyện chính.

Bà cụ Tôn là giáo viên dạy môn dược lý học của chúng tôi hồi đại học, rất hiền từ và dễ nói chuyện, lớp chúng tôi không ai là không yêu quý bà. Bà cụ đã chuẩn bị đến đây, tôi tất nhiên phải đi đón chứ, tôi lập tức đồng ý ngay: “Tất nhiên phải đi rồi, ở đâu vậy? Sau khi hết giờ làm tớ sẽ qua đó.”

Lâm Hà lại cười nói: “Cậu đừng nôn nóng vội, đợi tớ nói hết đã! Lần này ngoài bà cụ Tôn ra, còn có Hàn Nghị, La Tố Vân và một số người khác nữa, cậu...”

Hàn Nghị là anh chàng lớp trưởng mà tôi từng yêu thầm hồi đại học, còn La Tố Vân chính là bạn gái của anh ta. Về sau, bọn họ đều học tiếp lên thạc sĩ, tiến sĩ, giờ chẳng biết đã tốt nghiệp chưa. Trong trường, cũng chỉ có mình Lâm Hà là biết chuyện lúc trước tôi từng yêu thầm anh ta.

“Thôi đi bà cô, đã bao nhiêu năm rồi chứ.” Tôi cười nói. Chẳng qua chỉ là tình đơn phương thời ngây thơ chưa hiểu chuyện mà thôi, tình cảm có thể sâu đến đâu, cho dù thật sự có gì thì cũng đều đã tan theo thời gian hết rồi. Ít nhất khi nghe Lâm Hà nhắc đến cái tên Hàn Nghị, trong lòng tôi cũng chẳng có một chút xao động nào.

Lâm Hà cũng bật cười, có chút xấu hổ nói: “Hóa ra là tởm cả nghĩ rồi.”

Thế là chuyện đã được quyết định như vậy. Đến chiều sau khi tan ca, tôi liền tới thôn Đạo Hương mà Lâm Hà đã nói để gặp gỡ họ.

Nơi đó cách cơ quan của tôi khá xa, lại gặp đúng giờ tan tầm, nên khi tôi tới nơi thì trời đã tối rồi. Vừa mới bước vào cửa, tôi đã thấy trong phòng có không ít người đang ngồi, bà cụ Tôn ngồi ở ghế chủ tọa, không biết là ai vừa kể chuyện cười, mọi người đều bật cười khanh khách. Lâm Hà nhìn thấy tôi, vội vàng đứng dậy lớn tiếng gọi: “Tuệ Tuệ, đến đây nào!”

Tôi lập tức bước về phía cô bạn thân. Nhưng mới đi được một nửa, chân tôi đã chột vấp vào cái gì đó, phải luống cuống nhảy về phía trước hai bước mới đứng vững lại được. Liếc mắt nhìn sang bên cạnh, tôi thấy La Tố Vân đang cười vang đắc ý. Bên cạnh cô ta là Hàn Nghị, anh ta hơi cau mày, đang nhìn hai chúng tôi với vẻ suy tư.

Ôi trời ạ, thời đại này rồi mà còn có người chơi cái trò ngáng chân nữa sao, đúng là nhà quê quá thể!

“Sao vậy?” Lâm Hà lo lắng hỏi: “Không bị ngã chứ?”

Tôi lạnh lùng nhìn qua phía La Tổ Vân, phúi áo mấy cái, hờ hững nói: “Dưới đất có cái hố, tớ không chú ý.”

Mọi người lập tức im lặng không nói gì nữa. Dưới đất có cái hố hay không thì mọi người không biết, nhưng việc tôi tức tối trừng mắt nhìn La Tổ Vân thì ai cũng thấy cả rồi, còn họ suy nghĩ như thế nào, tôi tất nhiên không thể biết rõ. Tôi đi đến bên cạnh Lâm Hà và ngồi xuống.

Mọi người lại nói chuyện vui vẻ, dường như đã hoàn toàn quên mất chuyện vừa rồi tôi bị ngáng chân. Con người ai cũng thích được hưởng thái bình, bất kể là thời đại nào cũng thế.

Tôi ăn được mấy miếng thì chợt nhớ ra mình còn chưa kính rượu bà cụ Tôn, liền vội vàng cầm chai bia bên cạnh lên rót cho mình một cốc, rồi đứng dậy, vừa định gọi một câu “cô Tôn”, La Tổ Vân ở phía đối diện đã lập tức đứng dậy theo tôi, lớn tiếng nói: “Chung Tuệ Tuệ, không phải tớ nói cậu đâu, nhưng đã bao nhiêu năm rồi không gặp cô giáo, chỉ uống chút bia như vậy thôi thì thật đúng là chẳng ra gì. Dù sao thì lúc trước cô Tôn cũng từng hết sức xem trọng cậu, ít nhất cậu cũng phải mời rượu mới đúng chứ.”

Nói xong, cô ả không cho tôi phân bua, cầm chai rượu trắng trên bàn lên rót ngay cho tôi một chén. Bà cụ Tôn dường như cũng nghe ra giọng điệu cô ả có vấn đề, vội vàng đứng dậy giàn hòa: “Uống bia là được rồi, uống bia là được rồi. Tuệ Tuệ là con gái, uống rượu làm gì chứ.”

La Tố Vân lập tức lớn tiếng nói: “Cô Tôn, em biết cô quý bạn ấy, nhưng bọn em đều ở đây cả, cô không thể thiên vị như thế được.”

Mấy anh chàng chỉ sợ thiên hạ không loạn trên bàn cũng đều lớn tiếng hò reo ầm ĩ lên, tôi lạnh lùng liếc nhìn bọn họ một cái, không khách sáo đưa tay gạt tay của La Tố Vân ra, nói: “Tớ kính rượu cô Tôn, liên quan gì đến cậu nói chen vào! Muốn uống rượu sao? Vậy cũng được. Đợi lát nữa chúng ta uống với nhau, tớ mời riêng cậu.”

Nói xong, tôi chẳng thèm nhìn cô ả thêm lần nào nữa, mà ngoảnh mặt sang cười híp mắt, chạm cốc với bà cụ Tôn, rồi uống một hơi chạm đầy, mọi người đều lập tức lớn tiếng khen hay.

Tôi khẽ mỉm cười, liếc nhìn chai rượu trắng trên bàn, là rượu Bạch Vân Biên loại 38 độ. Không biết tại sao, tôi đột nhiên cảm thấy nó cũng chẳng có gì đáng sợ, thế là nhất thời nổi hứng, bèn đưa tay ra chụp lấy chai rượu, cười nói với La Tố Vân: “Này, không phải cậu nói muốn uống rượu sao? Hai chúng ta uống nhé?”

La Tố Vân bất giác nép sát người vào bên cạnh Hàn Nghị, tròn mắt đảo qua đảo lại một chút, rồi cũng cười nói: “Uống thì uống, nhưng tớ có người giúp đấy nhé.”

Sắc mặt Hàn Nghị hơi biến đổi, liền cúi đầu nhìn đăm đăm vào La Tố Vân. Cô ả lập tức ngoan ngoãn im miệng, không dám nói thêm gì nữa.

Cô ả này, đúng là chẳng thú vị chút nào cả!

Tôi vốn cho rằng cô ả bị thua thiệt hai lần, cũng nên biết điều mà dừng lại. Không ngờ tôi mới ăn được mấy miếng, cô ả đã lại chạy tới khiêu khích, cười hì hì nói: “Chung Tuệ Tuệ, bao giờ cậu kết hôn thế?”

Tôi chẳng buồn ngẩng đầu lên: “Lúc nào kết hôn tớ sẽ mời cậu.”

Tôi đã trả lời với giọng cứng đờ không hề nể mặt như vậy rồi, thế mà cô ả còn nhất quyết bám lấy, không sợ một lát nữa lại mất mặt hay sao?

“Chắc không phải đến giờ vẫn chưa có bạn trai chứ, hay là, để tớ giới thiệu cho cậu một người nhé?”

Tôi cũng cười lại một tiếng với cô ả, nói: “Thật xấu hổ quá, tớ có bạn trai rồi. Tuy còn chưa kết hôn, nhưng cũng không thể một chân đạp hai thuyền được, chuyện ghê gớm như thế tớ còn chưa làm nổi.”

La Tố Vân làm sao chịu tin, bèn nói bằng giọng nửa đùa nửa cái: “Chung Tuệ Tuệ, cậu đừng có coi thường người ta như thế. Tuy người ta nhỏ hơn cậu ba tuổi, nhưng tục ngữ đã nói rồi, “nữ hơn ba, vàng đầy nhà”, cậu phải nắm chắc cơ hội đấy. Nếu không...” Cô ả khẽ cười vẻ đầy ẩn ý: “Con gái đừng nên kén chọn quá, chẳng may bỏ lỡ quãng thời gian đẹp nhất rồi, đến lúc đó có muốn tìm cũng không dễ dàng gì.” Nói xong, lại nhìn tôi mà cười ngặt nghẽo.

Tôi vốn đang định nói thêm câu nữa chọc tức La Tố Vân, nhưng điện thoại trong túi lại chột đồ chuông. Trong đầu tôi thoáng qua bóng dáng của Kim Minh Viễn, liền vội vàng móc điện thoại ra xem,

rồi vút luôn đôi đũa trong tay, ấn vào nút nghe, hỏi: “Anh không xảy ra chuyện gì chứ?”

Kim Minh Viễn ở đầu điện thoại bên kia cười nói: “Em đang lo cho anh đấy à? Anh ở trên máy bay suốt, vừa về lại phải vội vàng vào cuộc họp, đến bây giờ còn chưa ăn cơm đây này. Em đang ở đâu vậy?”

“Em đang ăn cơm với cô giáo hồi đại học ở thôn Đạo Hương.” Tôi khẽ nói: “Hay là, anh cứ ăn chút gì trước đi, nếu không chắc đói lắm đấy, tối nay về em còn có chuyện quan trọng cần hỏi anh.”

“Là bạn trai à?” Lâm Hà lập tức nổi hứng, lớn tiếng hét lên vào điện thoại của tôi: “Này, bạn trai của Tuệ Tuệ phải không, bọn tôi đang ăn cơm ở thôn Đạo Hương, anh cũng tới đây tham gia đi!”

Tôi lập tức xấu hổ đến nổi mặt mũi đỏ bừng, Lâm Hà ghé đến bên tai tôi nói khẽ: “Gọi anh ấy tới cũng tốt mà, nếu không, cô ả La Tố Vân kia lại cho rằng mỗi mình cô ả có bạn trai. Có bạn trai thì ghé góp lắm đấy.”

Không ngờ Kim Minh Viễn lại không từ chối, mà hỏi cặn kẽ địa chỉ, rồi nói chỗ anh ta cách đây cũng không xa, chỉ cần lái xe mười lăm phút là tới.

Nghe nói “bạn trai” của tôi sắp tới, sắc mặt La Tố Vân lập tức tỏ ra có chút khó coi. Nhưng rất nhanh sau đó cô nàng đã trở lại bình thường, rồi hơi uốn ngực, ra sức nép sát vào người Hàn Nghị, hình như làm vậy có thể giúp cô nàng tăng thêm khí thế. Hàn Nghị một mực không nói năng gì, rất trầm lặng, trông có vẻ chín chắn trước

nhieu. Đúng là lạ thật, lúc trước anh ra luôn là người sôi nổi nhất trong đám đông, xem ra thời gian quả thực có thể thay đổi một con người.

Mười lăm phút trôi qua rất nhanh, tôi mới uống được hai ngụm bia đã nghe thấy tiếng nhân viên phục vụ bên ngoài gõ cửa. Sau đó cửa liền mở ra, Kim Minh Viễn xuất hiện trước mặt mọi người với đôi mắt thấp thoáng nét cười.

Lâm Hà không khỏi ngây ra, rồi đưa tay véo tôi một cái thật mạnh, nhỏ giọng oán trách: “Một cục phẩm như vậy, sao cậu có thể giấu kín đến thế chứ hả, thỉnh thoảng mang ra để tỏ nhìn cho đỡ thèm cũng được mà?” Véo xong cô nàng liền lập tức đứng dậy, lớn tiếng nói: “Này, anh gì bạn trai của Tuệ Tuệ ơi, qua đây ngồi này!”

Kim Minh Viễn thản nhiên đi tới ngồi xuống bên cạnh tôi, rồi nở một nụ cười khách sáo với Lâm Hà, nói: “Tôi là Kim Minh Viễn, bạn trai của Tuệ Tuệ, cảm ơn em đã trông nom cô ấy giúp tôi!”

Ắt xì! Từ lúc nào mà tôi đã trở thành bạn gái của anh ta thế nhỉ? Tôi tức tối trừng mắt nhìn anh ta một cái, nhưng anh ta lại vẫn tươi cười, căn bản chẳng hề để tâm.

Đôi mắt Lâm Hà đã sắp rót ra đến nơi, cười ngò nghếch, hỏi: “Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ thôi, hì hì... Anh họ gì ấy nhỉ?”

Kim Minh Viễn hơi ngẩn ra một chút, sau đó cố nhin cười, chậm rãi trả lời: “Tôi họ Kim, Kim Minh Viễn.”

Lâm Hà tới lúc này mới ý thức được rằng mình vừa hỏi một câu ngốc nghếch, bèn vỗ đầu một cái cười tự giễu mình: “Đúng là mất mặt quá đi, đã lớn tuổi thế này rồi mà còn bị sắc đẹp làm cho lú lẫn.” Sau đó lại hỏi: “Sao trước đây không thấy anh ra ngoài đi lại thế?”

Kim Minh Viễn mỉm cười nhìn tôi, thân nhiên đáp: “Trước mắt còn đang trong thời kỳ sát hạch, hôm nay nhờ có em nên mới được cho ra đây hóng gió một chút đấy, sau này còn phải nhờ em nói tốt cho vài câu.”

Lâm Hà tỏ ra không thể tin nổi, hết nhìn Kim Minh Viễn, lại nhìn tôi, cuối cùng không kìm được thở dài một hơi, nói giọng cảm khái: “Bây giờ thì tớ đã hiểu rồi, đây chính là số mệnh.”

Kim Minh Viễn vừa tới, La Tố Vân đã cất cò đẹp trống. Cô ả dù sao cũng không ngốc, biết tôi không phải là tình địch nữa rồi, tất nhiên không cần đấu đá tiếp làm gì nữa, nếu không chỉ tổ khiến cho người ta chê cười. Các cô cậu đàn em khóa dưới cũng đều cười tươi nói chuyện với Kim Minh Viễn, không khí bất giác trở nên hòa hợp vô cùng.

Chương 61

Khi chúng tôi từ thôn Đạo Hương ra đã là mười giờ hơn, lại phải đưa Lâm Hà về nhà nữa, nên khi quay lại khu chung cư thì đồng hồ đã chỉ quá mười một giờ. Tôi còn đang nghĩ đến những lời mà hôm đó anh ta nói trước khi đi, không biết phải mở miệng thế nào.

Có lẽ vì tâm tư của tôi hiện ra quá rõ ràng trên mặt, nên Kim Minh Viễn rốt cuộc đã không kìm được mà tự mở miệng hỏi: “Em có chuyện gì muốn nói với anh sao?”

“Chẳng lẽ không phải là anh có chuyện gì muốn nói với em sao?” Tôi phản bác, nhưng giọng điệu nghe có chút gượng gạo. Chuyện tình cảm vốn là như thế, giống như đánh trận vậy, không phải gió đông áp đảo gió tây, thì là gió tây lấn lướt gió đông. Phụ nữ luôn có một số tâm tư nhỏ nhỏ, nếu biết đối phương thích mình, ắt sẽ phải làm bộ làm tịch một phen, tôi cũng không phải là ngoại lệ.

Kim Minh Viễn ngoảnh đầu sang nghiêm túc nhìn tôi, nở một nụ cười đầy ẩn ý, lúc lâu sau mới nói: “Chúng ta vào nhà rồi nói chuyện!”

Vào nhà? Vào nhà ai đây? Đã muộn thế này rồi còn vào nhà tôi nữa chắc?

Nhưng Lưu Hạo Duy vẫn đang ở nhà, tôi suy nghĩ một chút, rồi cũng đồng ý.

Nhưng vào nhà tôi mới phát hiện ra rằng mình đã sai lầm, không biết Lưu Hạo Duy đã đi đâu mất hút, nửa đêm thế này mà lại không ở nhà. Tôi đành bấm bụng cho anh ta vào nhà, rồi pha trà mang ra. Anh ta cầm chén trà đưa lên mũi ngửi, rồi chậm rãi cất tiếng: “Em vẫn thích Thiết Quan Âm à, thơm thật đấy!”

Nghe anh ta nói kìa, cứ như chúng tôi thân thiết với nhau lắm vậy. Tôi vừa định phản bác một câu, đột nhiên lại nhớ đến những lời kỳ quái mà anh ta đã nói lúc trước, ngoan ngoãn chờ anh ta đưa ra một lời giải thích rõ ràng.

“Tuệ Tuệ, em có tin... trên thế gian này có thần tiên không...”

Anh ta nói không nhanh không chậm, giọng nói trầm thấp mà có sức hút, đôi mắt cứ nhìn chăm chăm vào tôi, vẻ mặt vừa chân thành vừa tha thiết. Nhưng tôi cứ có cảm giác như đang nằm mơ, nguyên nhân rất đơn giản, bởi những lời mà anh ta nói thực sự rất khó tin. Ý tôi là, với chỉ số thông minh của anh ta, sao lại đi bịa ra một câu chuyện có vô số sơ hở như vậy chứ?

Đứng trước mặt anh ta, tôi luôn dễ để lộ ra tâm trạng của mình. Cho nên, vừa mới kể xong, anh ta đã xòe tay ra vẻ hết cách, rồi lắc đầu nói khể: “Tuệ Tuệ, em không tin anh.” Trong giọng nói không ngờ còn mang theo một vẻ tủi thân.

Tôi vội vàng xua tay phủ nhận: “Không phải em không tin anh. Nếu anh thật sự bịa bừa, cũng không đến nỗi bịa ra một câu chuyện

vớ vẫn như vậy.”

Sắc mặt anh ta lại càng tệ hơn.

“Thôi được rồi.” Tôi suy nghĩ một chút, rồi nghiêm túc nói: “Cứ coi như là anh nói thật đi.”

“Lời của anh vốn đều là thật hết.” Anh ta kiên quyết nói, giọng nói càng lúc càng trở nên mệt mỏi: “Em thậm chí còn từng gọi điện thoại cho anh. Vào một giờ năm mươi bảy phút chiều ngày Hai mươi tư tháng Mười một, em gọi cho anh từ bệnh viện Số ba, thời gian nói chuyện là 46 giây. Hôm đó anh không có nhà, là thư ký Tăng nghe máy.”

Nghe anh ta nhắc như vậy, tôi cũng nhớ ra. Lần trước anh ta còn hỏi tôi chuyện này nữa, nhưng không phải anh ta nói anh ta nhìn thấy tôi ở bệnh viện Số ba sao? Chắc nói vậy là để moi lời tôi rồi...

Tôi cười gượng nói: “Nhưng, em lại chẳng nhớ được chút nào cả. Cho nên...”

“Cho nên chúng ta hãy bắt đầu lại từ đầu!” Anh ta nhìn tôi bằng vẻ hết sức nghiêm túc, hai mắt rực sáng.

Tôi có chút ngượng ngùng khẽ ho hai tiếng, chuyện này chúng tôi tự biết trong lòng với nhau là được rồi, nói thẳng ra như vậy, tôi rất cuộc vẫn có chút xấu hổ. Thế là tôi vội vàng chuyển chủ đề, nói cho anh ta biết chuyện hôm nay tự nhiên có miếng bánh từ trên trời rơi xuống đầu tôi. Anh ta nghe xong, cũng tỏ ra hết sức khó hiểu.

“Em thật sự chưa từng đi thi sao?” Anh ta hỏi thêm lần nữa.

Tôi lập tức gật đầu thật mạnh: “Chắc chắn là chưa. Cho dù em có bị mất trí nhớ, nhưng một cuộc thi quan trọng như vậy, trong nhà chắc chắn phải có dấu tích gì đó mới đúng, nhưng trong nhà em lại chẳng có gì, cho nên em mới thấy lạ.” Tệ nhất là cảm giác nửa vờ như hiện tại. Một người thành thật như tôi trước giờ đều luôn bước từng bước vững chãi, còn thành quả lần này tôi thật quá đột ngột, tôi không những không có chút cảm giác mừng rỡ nào, ngược lại còn thấy sợ hãi.

Kim Minh Viễn cũng tỏ vẻ suy nghĩ, nhưng tôi nghĩ anh ta nhất định cũng không hiểu rõ được... Anh ta có phải là thần tiên đâu.

Hai người chúng tôi cứ thế nhìn nhau một lúc, cuối cùng vẫn là Kim Minh Viễn xua tay nói: “Đừng suy nghĩ nhiều, mấy chuyện này có chuyện nào là không kỳ lạ đâu, chuyện của em cũng chưa tính là gì. Mà đây là chuyện tốt, em ngại cái gì chứ, nếu thật sự có vấn đề, đến lúc đó chúng ta sẽ cùng giải quyết.”

Thực ra anh ta cũng chẳng nói ra được ý kiến gì mang tính xây dựng, nhưng không biết tại sao, sau khi nói chuyện với anh ta, hình như tâm trạng tôi đã nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Đúng như anh ta nói, tôi thậm chí còn từng bị sét đánh, chuyện nhỏ này thì có tính là gì đâu. Hơn nữa, những chuyện anh ta vừa kể không phải là càng kỳ lạ hơn sao. Tôi đã trở về năm 1981 để nuôi nấng anh ta ư? Lại còn dùng hồn phách tái sinh trở thành người yêu của anh ta nữa? Thật là nhảm nhí... Tôi vừa ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt của anh ta, liền vội vàng xua đi những suy nghĩ hỗn loạn trong lòng, rồi nheo mắt lại cười thật tươi.

Chúng tôi nói chuyện với nhau đến tận hơn một giờ sáng, nhưng Kim Minh Viễn cứ dây dưa mãi nhất quyết không chịu đi, ánh mắt đầy vẻ chờ mong hết như một chú cún con vậy, khiến tôi nhìn mà tức cười, nhưng lại có chút chua xót. Nếu sự thực đúng như lời anh ta nói, vậy người đàn ông này đã đợi tôi bao nhiêu năm? Trong suốt mười mấy năm dài đằng đẳng gần như không nhìn thấy một chút hy vọng nào như vậy, anh ta đã sống như thế nào chứ?

“Anh...” Tôi vừa mở miệng, ngoài cửa đã chợt vang lại một tràng những tiếng sột soạt, sau đó “cạch” một tiếng, cửa được mở ra, Lưu Hạo Duy loạng choạng mò vào nhà, còn mang theo mùi rượu nồng nặc.

“Ồ...” Anh chàng mơ mơ màng màng nhìn về phía Kim Minh Viễn, hỏi: “Anh cũng ở đây à?”

Kim Minh Viễn vội vàng bước tới đỡ, miệng hỏi: “Sao lại uống nhiều như vậy?”

Lưu Hạo Duy lè nhè đáp: “Uống... Uống rượu... Đội cảnh sát đặc nhiệm... có hai... hai người... anh em... mới đến, mời... mời chúng tôi đi uống rượu...” Anh chàng khó khăn lắm mới nói được hết câu, rồi đột nhiên có chút nghi hoặc ngoảnh đầu qua, đôi mắt thoáng cái đã trở nên sáng rực, vẻ mặt nghiêm túc trừng mắt nhìn Kim Minh Viễn, không ngờ lại có thể lên tiếng chát vấn bằng giọng rất rõ ràng: “Đã muộn thế này rồi, sao anh còn ở đây?”

Kim Minh Viễn khẽ mỉm cười, không trả lời.

Lưu Hạo Duy lập tức không để yên, hậm hực đẩy Kim Minh Viễn ra, lớn tiếng quát: “Tôi... Tôi nói cho anh biết nhé Kim Minh Viễn, anh... anh đừng hòng lợi dụng Tuệ Tuệ. Tôi... Tôi sẽ trông chừng thật kỹ, anh với nó... còn chưa kết hôn... Anh nói thực cho tôi biết đi... Có phải anh định... định chỉ đùa bỡn thôi không?”

Tôi đưa tay vuốt trán, không biết nên nói gì. Đúng là người say rượu, cái gì cũng nói ra được.

Kim Minh Viễn bị Lưu Hạo Duy đẩy ra cũng không tức giận, mà bước tới đỡ lấy anh chàng, miệng nói: “Tôi có nghiêm túc hay không, Tuệ Tuệ là người biết rõ nhất. Nếu cô ấy bằng lòng, ngày mai chúng tôi sẽ đi đăng ký luôn. Thật đấy, đến sổ hộ khẩu tôi cũng mang theo rồi.” Khi nói, anh ta còn mỉm cười liếc qua phía tôi.

Tôi giả bộ như không nghe thấy, đi vào bếp nấu canh giải rượu mang ra cho Lưu Hạo Duy uống, rồi nhờ Kim Minh Viễn đỡ anh chàng đi tắm rửa. Hai chúng tôi phải bận rộn tới tận hơn hai giờ, mới đưa được Lưu Hạo Duy lên giường.

Kim Minh Viễn lúc này không tiện dây dưa thêm nữa, liếc nhìn chiếc đồng hồ treo tường ngoài phòng khách một chút, rồi lắc đầu cười gượng: “Anh về đây.”

Tôi gật đầu.

Khi anh ta đi đến cửa thì đột nhiên xoay người lại, tỏ vẻ hết sức nghiêm túc nói với tôi: “Tuệ Tuệ, em qua đây một chút!”

Tôi chẳng nghĩ ngợi gì đã cất bước đi tới, nhưng mới đi được hai bước đã đột nhiên cảm thấy có vấn đề, liền dừng lại, cười nói với anh ta: “Em không qua.”

Anh ta cười “phì” một tiếng, ra sức lắc đầu: “Đúng là giáo hoạt!”

Người giáo hoạt phải là anh ta mới đúng chứ nhỉ, còn tôi... chỉ kịp thời phát hiện ra ý đồ xấu xa của anh ta mà thôi. Nhưng cho dù phát hiện ra được thì sao chứ. Tôi không qua đó, chẳng lẽ anh ta không biết qua đây sao. Anh ta chỉ bước mấy bước đã tới trước mặt tôi rồi, tôi vô thức muốn lùi bước về phía sau, nhưng hai chân còn chưa kịp động đậy, đã bị anh ta ôm chặt vào lòng.

Hơi thở của anh rất ấm áp, thậm chí là nóng bỏng, vòng ôm khiến tôi yên tâm đến lạ kỳ, nhưng nụ hôn lại có chút nôm nóng. Anh giống hệt như một ngọn núi lửa đang phun trào, bàn tay và đôi môi khóa chặt lấy tôi, không cho tôi động đậy. Tôi ở trong khoảng không gian nhỏ bé ấy, để mặc cho anh làm gì thì làm, không thể phản kháng, hoặc là, không muốn phản kháng...

Tình yêu là gì?

Là ánh mắt đắm đuối, là những lời rủ rỉ bên tai, là những hơi thở sục sôi nóng bỏng, còn có... còn có sự giao hòa ngọt ngào của đôi môi...

Chúng tôi cứ thế ôm hôn say đắm trong phòng khách, ánh mắt như hòa vào làm một, không thể tách rời.

“Anh nói này...” Cái đầu anh ra sức hoạt động bên dưới cổ tôi, hai cánh môi mềm mại không ngừng di động, khiến tôi không kìm được run lên từng hồi: “Những lời anh nói lúc này, là nghiêm túc đấy.”

Tôi mơ mơ màng màng “ừm” một tiếng, một hồi lâu sau mới hiểu được ý của anh. Anh đang nói... đến chuyện kết hôn sao?

Đêm đó tôi không hề mất ngủ, nằm một mạch đến lúc trời sáng không hề mộng mị, buổi sáng khi đi làm vô cùng khoan khoái dễ chịu. Chẳng lẽ đây chính là sức mạnh của tình yêu mà người ta thường hay nói đến sao?

Đồng nghiệp trong đơn vị đã sớm biết chuyện tôi đã lấy được tư cách cố vấn luật pháp doanh nghiệp, lần lượt đến chúc mừng tôi. Tôi hoàn toàn chẳng còn tâm trạng bồn chồn bất an như hôm qua, điềm nhiên tiếp nhận ý tốt của mọi người. Tiểu Hoàng cùng phòng với tôi hết sức hâm mộ, không ngừng xúi giục tôi tối nay mời mọi người ăn cơm, tôi cũng cảm thấy nên làm như vậy. Thế là Tiểu Hoàng liền reo lên một tiếng, chỉ một lát sau đã có tám, chín người tụ lại, bàn bạc xem tối nay đi ăn gì.

Tin tức vừa mới truyền ra, một lát sau lãnh đạo đã gọi tôi vào phòng làm việc, còn cẩn thận đóng cửa lại, sau đó cau mày hỏi tôi: “Tiểu Chung này, có phải cháu đã làm mất lòng ai đó không?”

Tôi không hiểu ý của ông cụ lắm, nên không trả lời, chỉ nhìn ông bằng vẻ khó hiểu, đợi ông nói tiếp.

Lãnh đạo thấy tôi có vẻ vừa lơ ngơ vừa trấn tĩnh, không kìm được bật cười, rồi nói giọng tự giễu: “Cháu nhìn xem, bây giờ chú còn không bằng cả một con nhóc nữa rồi đây này.” Dừng lại một chút, ông cụ uống một ngụm trà, rồi đổi sang vẻ mặt nghiêm đậm: “Cũng không phải chuyện gì lớn cả, chỉ là có người tố cáo cháu chưa đủ số n công tác, không có tư cách tham gia cuộc thi lấy tư cách cố vấn luật pháp doanh nghiệp.”

Tôi khẽ “ồ” lên một tiếng, rồi cười đáp: “Lúc báo danh bọn họ đã thẩm tra rồi, bây giờ có thẩm tra lại lần nữa thì cũng thế thôi.”

Tuy ngoài miệng tôi nói nhẹ tênh như thế, nhưng thực ra trong lòng chẳng nắm chắc chút nào. Tôi đương nhiên biết số năm công tác của mình còn chưa đủ, nhưng ông Trời đã tặng cái bánh này cho tôi, chắc không đến nỗi để tôi nuốt không trôi chứ nhỉ... Với cả tôi còn nhớ lời của Minh Viễn, nếu ông Trời thật sự có ý tốt, chắc sẽ giải quyết chuyện này giúp tôi thôi.

Nhưng dù không giải quyết thì cũng chẳng có gì là ghê gớm cả, tôi vốn chưa từng coi cái giấy chứng nhận đó là của mình. Ít nhất, tôi cũng nhận thức được rõ ràng rằng, không nên trông chờ vào chuyện có bánh ngọt từ trên trời rơi xuống.

Tối hôm đó tôi vẫn tiếp tục mời mọi người cùng đi ăn cơm, lãnh đạo thấy tôi tự tin như vậy, còn cười khà khà hỏi tôi sao lại lén đi học cao học mà không công khai, không thì đã tăng lương cho tôi rồi. Tôi căn bản không tin lời của lão già này chút nào.

Lúc ăn cơm, Tiểu Hoàng còn lén nói với tôi, bảo tôi phải cẩn thận Trần Kỳ, nói cô ả khi ở trong phòng làm việc đã chế giễu tôi vui mừng quá sớm, chưa biết chừng giấy chứng nhận còn chưa đến tay

thì đã lại phải nôn ra rồi. Tôi vừa nghe đã biết ngay ai là người tố cáo mình, trong lòng vừa tức giận vừa tức cười, nhưng cũng không thèm đi đối chất với cô ta. Dù sao chuyện này chẳng ai có thể nói rõ ràng được.

Hai ngày sau, lãnh đạo nói với tôi đã có kết quả thẩm tra rồi, tôi quả nhiên đã có thêm một học vị thạc sĩ, thế là ông cụ không kìm được than thở thêm một phen về sự kín tiếng của tôi.

Gần đây quan hệ của tôi với Minh Viễn cũng càng lúc càng hòa hợp. Từ sau hôm chúng tôi có... ừm, tiếp xúc thân mật hơn kia, tình cảm đột nhiên phát triển với tốc độ nhanh như tên lửa. Hình như anh có chút không hài lòng với việc chỉ ôm hôn như hiện tại, bắt đầu cố gắng đưa mối quan hệ của chúng tôi đi xa hơn...

Tất nhiên, tôi cũng rất thông cảm cho anh.

Ý tôi là, anh là một người đàn ông trưởng thành, cơ thể không có vấn đề gì, lại phải nhịn suốt bao nhiêu năm như vậy, dù nhu cầu có mãnh liệt hơn nữa thì cũng là chuyện bình thường. Nhưng, đối với tôi, dù sao anh cũng chỉ là người bạn trai mà tôi mới quen được hơn một tháng. Dẫu anh thường khiến tôi có cảm giác rất quen thuộc, rất yên tâm, nhưng tôi cũng không muốn mọi việc tiến triển nhanh như vậy...

Cha mẹ tôi lại thích ứng nhanh hơn cả tôi, họ đã hoàn toàn coi Minh Viễn như con rể mà sai bảo rồi. Tuy lúc đầu cha tôi cũng có một chút ý kiến, nhưng về sau ông đã bị Minh Viễn mua chuộc bằng

một hộp trà cực phẩm Lão Quân Mi, còn được tặng ngay trước mặt các bà con hàng xóm. May mà lúc này còn có Lưu Hạo Duy vẫn đứng cùng một trận tuyến với tôi, nếu không nhờ có anh chàng này ở trong nhà, phải đối mặt với những cuộc tấn công dữ dội của Minh Viễn, tôi thật sợ mình có thể sẽ thất thủ bất cứ lúc nào.

Tình yêu của tôi với Minh Viễn không hề lan truyền quá rộng, một mặt tất nhiên là vì phần lớn thời gian anh phải ở lại trụ sở chính trên miền Bắc, mặt khác, trước khi có kết quả cuối cùng, tôi quả thực không muốn để mọi người đều biết chuyện này... Lần trước trong đơn vị của chúng tôi có một cô bé tìm được anh bạn trai giàu có, việc kết hôn đã lan truyền suốt hai năm, nhưng cuối cùng vẫn chẳng thành, rồi cô bé đó cũng chẳng còn mặt mũi nào mà ở lại đơn vị nữa, đành xin điều đi nơi khác.

Tôi cảm thấy, mình nhất định không thể giẫm vào vết xe đổ này được.

Nhưng tôi không ngờ được rằng mình lại bị người ta ghi thù. Hôm đó khi vừa tan ca, cậu Tiểu Đoàn của phòng Hành chính tổng hợp đột nhiên ôm một bó hoa chạy đến tìm tôi, nói muốn mời tôi đi ăn tối.

Cậu Tiểu Đoàn này không phải ai khác, chính là người mà lần trước tới xun xoe nịnh nọt Trần Kỳ, nhưng bị đuổi ra ngoài. Đơn vị chúng tôi có ai mà không biết tâm tư của cậu ta với Trần Kỳ, lúc này lại tới đây bày ra trò này với tôi, không phải là cố ý gây thêm rắc rối hay sao?

Quả nhiên, bình thường năm rưỡi đã tan ca rồi, nhưng hôm nay mọi người hình như đột nhiên có chuyện, ai nấy đều ở lại trong phòng không chịu đi, ánh mắt cứ liếc về phía chúng tôi không ngớt, trong mắt thấp thoáng vẻ kích động và tò mò.

Tôi vốn còn rất khách sáo từ chối cậu ta một cách mềm mỏng, nhưng cậu nhóc này không ngờ lại rướn cổ lên, cất tiếng oang oang nói: “Chị có ý gì vậy hả, nếu chị không có ý gì với tôi, tại sao cứ đầu mày cuối mắt như vậy chứ? Thế này không phải là cố ý bỡn cợt người ta sao?”

Lửa giận của tôi lập tức bốc cao ngùn ngụt, đưa mắt nhìn về phía cửa, ở đó đã có một đám người đang đứng xem náo nhiệt rồi, quả nhiên Trần Kỳ cũng ở đó. Gã Đoàn Nhân Kiệt này thỉnh thoảng còn liếc mắt nhìn ra cửa, nếu nói hai người bọn họ không hề bàn bạc gì từ trước, chắc chắn chẳng ai tin.

Cô ả Trần Kỳ này, đúng là muốn đối đầu với tôi rồi đây!

Lúc này tôi không nổi giận nữa, khuôn mặt trầm hấn xuống lạnh lùng nhìn Đoàn Nhân Kiệt bằng tư thái của người bề trên. Gã bị tôi nhìn đến nổi có chút chột dạ, liền co ro muốn chạy ra ngoài, nhưng bị tôi quát lại.

“Cậu đứng im đó cho tôi!” Tôi cười lạnh nói: “Đoàn Nhân Kiệt ơi là Đoàn Nhân Kiệt, tôi vốn còn rất thông cảm cho cậu đấy. Một cậu con trai tốt như thế, tuy đôi mắt hơi kém một chút, nhưng nhân phẩm dù sao cũng không tệ, sao lại cam tâm tình nguyện để người ta đùa bỡn như vậy chứ? Nhưng bây giờ thì tôi chẳng còn chút thông cảm nào nữa rồi, cậu đúng là đồ đê tiện, cái tên mẹ cậu đặt cho cậu đúng là không sai tí nào[14]! Cậu tự nhìn lại mình xem, cao

thì không cao bằng bạn trai tôi, đẹp trai cũng không đẹp trai bằng bạn trai tôi, kiếm tiền cũng chẳng bằng bạn trai tôi, đã thế bộ dạng lại còn thô bỉ hèn mọn, đến một cái ngón chân của bạn trai tôi cậu cũng không so được. Tôi mà lại thêm đầu mày cuối mắt với cậu sao? Chỉ sợ là cậu nằm mơ rồi! Cậu nhóc này, nghe tôi khuyên một câu nhé, trước khi làm chuyện gì thì hãy động não một chút, đừng để người ta lợi dụng! Nếu người ta thật sự có ý với cậu, có thể bảo cậu đi làm mấy chuyện như thế này sao?”

Khi nói, tôi còn tức tối trừng mắt nhìn Trần Kỳ, mọi người đều hiểu ý của tôi, lập tức lộ vẻ sáng tỏ. Trần Kỳ tức đến nổi mặt mày tái xanh, rốt cuộc cũng không nhin nổi mà lên tiếng: “Chung Tuệ Tuệ, chị nói ai đấy?”

Tôi cười đáp: “Tôi nói ai thì người đó tự biết, nếu không sao lại vội vàng tiếp lời của tôi như thế?”

Trần Kỳ giận dữ nói: “Nếu không phải chị cứ nhìn chăm chăm vào tôi, tôi lại thêm đi nói chuyện với chị sao? Tôi nói cho chị biết nhé, chị đừng có ăn nói lung tung! Bảo tôi xúi giục cậu ta, chị phải có chứng cứ, nếu không có chứng cứ thì chính là nói bừa, là đang xúc phạm tới danh dự của tôi!”

“Đúng là nực cười quá đi!” Tôi chống nạnh đưa mắt nhìn quanh mọi người một lượt: “Không phải bây giờ chúng ta đang ở tòa án sao, cần phải có chứng cứ nữa à? Tôi cứ nói đấy thì đã sao? Tôi có chỉ họ gọi tên ai đâu nào. Còn về việc đang nói đến ai, trong lòng mọi người đều biết rõ. Đừng có nghĩ mọi người trong đơn vị này dễ đùa bỡn nhé, chỗ này chẳng có ai là kẻ ngốc đâu. Tôi nói có đúng không, chủ nhiệm Trịnh?”

Trong lúc chúng tôi cãi nhau, lãnh đạo đã mặt mày đen kịt đi ra, cũng không biết rốt cuộc đã nghe được bao nhiêu rồi, chỉ thấy ông cụ xua tay lớn tiếng nói: “Giải tán giải tán, đã tan ca rồi còn ở lại đây làm gì, mau về nhà hết đi cho tôi!”

Mọi người đều cười hềnh hếch, tuy cũng đi ra phía ngoài, nhưng tốc độ đều chậm như ốc sên vậy.

“Chị Tuệ Tuệ, chị thật sự có bạn trai rồi sao?” Đội lãnh đạo đi xa, Tiểu Hoàng cất tiếng hỏi tôi.

Tôi suy nghĩ một chút, dù sao chuyện này cũng đã như vậy rồi, cứ giấu giếm thêm nữa cũng không phải là cách, có khi còn để Trần Kỳ có cơ hội mĩa mai mấy câu. Thế là tôi liền dứt khoát thừa nhận, thản nhiên nói: “Có từ lâu rồi, chỉ là... chỉ là anh ấy xấu hổ, ngại không dám đến mà thôi.”

Tiểu Hoàng lập tức kích động: “Vậy... Vậy anh ấy thật sự... thật sự vừa cao vừa đ tiền như chị nói sao? Ôi, sao chị không dẫn anh ấy đến đây một chút cho oai, nhất định sẽ khiến cho cô ả Trần Kỳ kia tức chết ấy chứ! Em ghét cô ta lắm rồi!”

Đang lúc chúng tôi nói chuyện thì Minh Viễn gọi điện tới, tôi chỉ do dự một giây rồi lập tức nghe máy: “Hay là anh đến đón em một chút nhé.”

Anh chàng ở đầu điện thoại bên kia rõ ràng hơi ngẩn ra, sau đó giọng nói lập tức trở nên mừng rỡ: “Tuân lệnh! Anh tới ngay đây, hai mươi... à không, mười lăm phút nữa sẽ tới!”

“Anh đừng có lái xe nhanh quá đấy!” Tôi lớn tiếng kêu lên, nhưng anh đã gác máy rồi, có trời mới biết anh rốt cuộc đang kích động vì cái gì nữa.

Tiểu Hoàng đóng tai lên lắng nghe chúng tôi nói chuyện, nghe nói Minh Viễn sắp đến, cô bé kích động hẳn, nói là phải vào nhà vệ sinh một chút, rồi vội vàng chạy ra ngoài cửa, khỏi cần nói cũng biết, nhất định là lại đi buôn chuyện. Cô bé này thật đúng là, nhanh gì không nhanh, riêng cái miệng là nhanh hết cỡ.

Tôi thản nhiên ngồi chờ trong phòng làm việc, một số nhân vật ưa hóng chuyện cũng đều ở lại không chịu đi, cứ rề rà như thế trong tay có chuyện làm mãi không hết. Theo thống kê không chính thức, trên tầng lầu này còn chừng 50% số đồng sự chưa ra về, trong đó bao gồm cả lãnh đạo của chúng tôi... Sao trước đây tôi không phát hiện ra nhỉ, hóa ra ông cụ này cũng thuộc thành phần ưa hóng chuyện...

Thời gian cứ trôi qua từng chút, từng chút một, khó khăn lắm mới đợi được đến lúc sáu giờ năm phút, điện thoại của tôi lại một lần nữa đổ chuông, Tiểu Hoàng lập tức đứng dậy nói: “Chị Tuệ Tuệ, anh về đến rồi đúng không?”

Cái cô bé này, sao lại nôn nóng hơn cả tôi thế nhỉ?

Tôi nghe điện thoại, bảo Minh Viễn chờ một chút, sau đó thu dọn đồ đạc và chạy xuống dưới. Vừa ra khỏi phòng làm việc, tôi đã nghe thấy từ các phòng làm việc khác vang lên những tiếng xôn xao, rồi một lát sau là những tiếng giày cao gót lộp cộp gõ xuống sàn. Tiểu

Hoàng đuổi theo tôi lớn tiếng kêu lên: “Chị Tuệ Tuệ, chị Tuệ Tuệ, đợi em với!”

Ra ngoài cửa lớn cơ quan, quả nhiên tôi nhìn thấy xe của Minh Viễn đang đỗ tại chỗ cách đó không xa. Anh nhìn thấy tôi đi ra, liền vội vàng xuống xe tới đón. Gần đến rồi, tôi mới phát hiện ra hình như hôm nay anh ăn mặc hết sức chỉnh tề. Tuy thường ngày anh cũng chưa từng lười thôi lệch thếch, nhưng không đến mức phải thay cravat mới như vậy chứ nhỉ, thậm chí còn xịt một ít nước hoa nữa... Hồi Tết anh đến nhà gặp cha mẹ tôi, tôi cũng từng thấy anh mất công ăn diện thế này, nhưng lúc đó hình như còn ghê hơn một chút, đến bộ quần áo trên người cũng là đồ mới coóng.

“Chị... Chị Tuệ Tuệ, đây... đây chính là bạn trai của chị sao?” Đôi mắt Tiểu Hoàng sáng rực lên, hai bàn tay đưa lên ôm ngực, kích động nói lớn: “Thảo nào chị nói gã Đoàn Nhân Kiện kia không so được với một ngón chân của anh ấy. Đẹp trai thế này, đừng nói là ngón chân, đến móng chân cũng không so được ấy chứ.”

“Nói nhỏ chút thôi, người ta còn ở phía sau kia kìa.” Tôi khẽ nhắc nhỏ một tiếng. Tiểu Hoàng giật nảy mình, vội vàng ngoảnh đầu nhìn về phía sau, rồi sắc mặt hơi biến đổi, nhỏ giọng lầm bầm: “Người này có bệnh hay sao vậy, đã nói là không so được rồi, còn đòi đến để chịu đả kích nữa. Chẳng trách chị Tuệ Tuệ nói hấn không có đầu óc, đáng đời!”

Tuy những lời mà Tiểu Hoàng nói không nhiều, nhưng Minh Viễn thông minh đến mức nào chứ, chắc chắn đã nghe ra vấn đề rồi. Đôi mắt anh hơi chuyển động, liếc qua phía cửa một chút, Đoàn Nhân Kiện lập tức sợ hãi lùi về phía sau.

Khóe miệng Minh Viễn hơi nhếch lên, rồi tiếp tục trưng ra dáng điệu vừa nho nhã vừa chín chắn, dịu dàng nói với tôi: “Để anh cầm túi cho!”

Chương 62

Đội xe đã đi xa, tôi mới không kìm được hỏi anh: "Sao hôm nay anh lại ăn mặc kỳ quặc như vậy thế?"

Anh tỏ vẻ ấm ức thở dài nói: "Ba bước trước khi kết hôn, phải khó khăn lắm anh mới đi được đến bước cuối cùng, vất vả lắm đấy em ạ."

Con có cách nói như vậy nữa sao?

Anh lập tức cười giải thích: "Gặp cha mẹ, gặp ban bè, gặp đồng sự, hôm nay coi như đã gặp được tất cả mọi người rồi, có phải là anh cũng nên tu thành chính quả rồi không?"

Sao anh suốt ngày nghĩ đến chuyện kết hôn như vậy nhỉ? Trong tuần này đã nhắc đến bao nhiêu lần rồi không biết, may mà chỉ nói trước mặt tôi, nếu mà để mẹ tôi nghe được, chỉ sợ sẽ lập tức đóng gói mang tôi tới tận nhà anh mất.

Tôi cũng không biết nên trả lời anh thế nào, đành cười ngô nghê giả bộ như không nghe thấy. Minh Viễn thấy tôi tỏ ra như vậy, cũng không tiếp tục nói đến vấn đề này. Nhưng tôi lại phát hiện trong đáy mắt anh có một nét buồn bã thoáng qua, trái tim tôi như bị thứ gì đó đâm mạnh, đau đớn đến nỗi không thở được.

"Tuệ Tuệ, em sao vậy?" Có lẽ sắc mặt tôi lúc này có chút khó coi, nên Minh Viễn lập tức đưa tay sang sờ vào tay tôi, lo lắng hỏi: "Sao lại lạnh băng thế này?" Vừa nói anh vừa đỡ xe vào bên đường, rồi nghiêm túc nắm chặt lấy tay tôi, hỏi giọng quan tâm: "Có phải là có chỗ nào không thoải mái không?"

Tôi chỉ biết lắc đầu thật mạnh, cảm giác khó chịu tràn ngập trong lòng, nhưng tôi lại không muốn cho anh biết, vì vậy bèn đưa tay sờ bụng, giả bộ xấu hổ nói: "Em đói rồi, dạ dày hơi đau."

Minh Viễn nhìn tôi bằng đôi mắt sáng rực, chỉ khẽ mỉm cười gật đầu, không hỏi tiếp nữa. Trước đây anh đã từng tốt nghiệp Đại học Công an, có lý nào lại bị tôi lừa gạt, chẳng qua là không muốn hỏi tiếp mà thôi.

Chúng tôi ăn tối xong, anh đưa tôi về nhà. Khi bước qua cửa, anh đột nhiên hỏi tôi: "Tuệ Tuệ, có phải anh nôn nóng quá, nên làm em sợ không?" Khi nói ra những lời này vẻ mặt anh rất nghiêm túc, trên mặt thấp thoáng một nỗi bất an, hàng mi dường như còn đang hơi run rẩy.

Cảm giác nhói đau nháy mắt lại ập đến trong tôi, rồi hai dòng dịch thể nóng ẩm hoàn toàn nằm ngoài sự khống chế của tôi cứ thế trào ra cuồn cuộn. Tôi đưa tay lên lau, khiến cả khuôn mặt đều nhật nhòa trong nước mắt. Tôi nghĩ, tuy tôi không còn những ký ức đó nữa, nhưng tình cảm đã in sâu vào trong xương tủy của tôi, sự quan tâm và yêu thương, khi đối mặt với Minh Viễn, thường luôn chiếm cứ trái tim tôi, đầu óc tôi, cùng với... thân thể tôi, mà chẳng có bất cứ điềm báo hiệu nào.

Sau đó, tôi chẳng nghĩ ngợi gì đã ôm chầm lấy Minh Viễn.

Anh rất cao, tôi đã kiễng chân mà vẫn không thể tựa đầu lên vai anh được, đôi tay phải giơ lên rất cao mới với tới đầu anh, dáng ôm trông quả thực có chút kỳ quái. Cánh tay anh lỏng lẻo vòng qua, nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng, rồi cúi đầu hôn nhẹ lên môi tôi, nhỏ giọng hỏi: "Đồ ngốc, khóc cái gì thế?"

Tôi lau hết nước mắt vào áo anh, lau xong mới ngẩng đầu lên hỏi: "Anh thật sự nóng lòng muốn kết hôn như vậy sao?"

Minh Viễn đột nhiên im lặng, chăm chú nhìn tôi, nghiêm túc suy nghĩ, sau đó mới nói: "Anh chỉ... chỉ muốn được ở bên em, không muốn phải chờ đợi thêm chút nào nữa. Đời người có được bao nhiêu năm chứ, chúng ta đã lãng phí nhiều thời gian như vậy rồi, đến bây giờ khó khăn lắm mới gặp lại nhau, anh không muốn buông tay em ra, dù chỉ là một giây một phút."

Ánh mắt anh kiên định mà dịu dàng, giọng nói bình tĩnh không nhanh không chậm, không cao không thấp, vẻ mặt cũng không hề đắm đuối hay kích động, chỉ tỏ ra nghiêm túc như đang nói đến một chuyện rất bình thường.

"Tuệ Tuệ!" Anh lại nói tiếp: "Em xem đó, một ngày chỉ có hai mươi tư tiếng đồng hồ, mỗi ngày em phải đi làm từ tám giờ đến năm rưỡi, đón em về, đưa em đi ăn cơm, dù rề rà mãi thì đến mười rưỡi cũng phải để em về nhà, một ngày chúng ta chỉ có thể ở bên nhau năm tiếng. Có lúc chúng ta còn phải làm thêm giờ, anh thậm chí còn phải đi công tác, cứ tính toán như vậy, bình quân mỗi ngày

chúng ta chỉ được ở bên nhau chưa đến ba tiếng đồng hồ. Như, không đủ chút nào.

Tuệ Tuệ anh muốn được ở bên em, mỗi buổi sáng khi mở mắt ra là có thể nhìn thấy em, nửa đêm giật mình tỉnh giấc cũng có em ở bên cạnh, như vậy căn nhà sẽ vĩnh viễn ấm áp, cho dù anh có đi làm về muộn, cũng biết rằng trong nhà có người đang đợi anh. Anh không muốn phải ngủ, ăn cơm, thậm chí là nói chuyện một mình thêm nữa... Tuệ Tuệ, cuộc sống đó, anh đã phải chịu đựng quá lâu rồi..."

Tôi ngẩn ngơ nhìn anh, những giọt nước mắt vốn phải khó khăn lắm mới lau khô được nay lại bắt đầu tuôn ra rào rào. Trong sự nhận thức có hạn của tôi về anh, lúc nào anh cũng thông dong bình tĩnh, dường như mọi chuyện đều nằm trong tầm không chế của anh, anh luôn tự tin biết mấy, luôn ung dung biết mấy. Trước giờ tôi chưa từng nghĩ rằng thì ra anh cũng cô độc, và cũng sợ hãi sự cô độc.

Suốt bao nhiêu năm nay, một mình anh rốt cuộc đã sống thế nào?

Tôi cố gắng kìm nén để những giọt nước mắt không trào ra nữa, đưa tay vuốt ve khuôn mặt anh, mon man trên gò má ấm áp mà phong sương của anh, vờn nhẹ trên hàng lông mày dày rậm cùng với đôi mắt sâu thẳm của anh. Tôi thật may mắn biết bao, có một người đàn ông toàn tâm toàn ý yêu tôi như thế bất kể bao lâu, anh đều vĩnh viễn chờ tôi.

Tôi kiễng chân lên ghé mặt vào sát khuôn mặt anh, khẽ cạ mấy cái, rồi nhỏ giọng nói: "Ừm, chuyện kết hôn, em phải quay về nói với mẹ em trước đã." Kết hôn là chuyện lớn đến mức nào chứ, cho dù tôi đồng ý, thì bên nhà tôi vẫn còn cả đồng người.

Đôi mắt Minh Viễn sáng rực lên, nhìn tôi chăm chăm, trong mắt tràn đầy ngạc nhiên và mừng rỡ: "Em... đồng ý rồi ư?"

Tôi ngượng ngùng cúi đầu xuống rúc vào lòng anh. Tôi đã nói như vậy rồi, tất nhiên là đã đồng ý, vậy mà anh còn hỏi nữa.

"Tuệ Tuệ..." Anh mừng rỡ kêu lên một tiếng, rồi bế thốc tôi xoay tròn trên mặt đất hai vòng: "Tuệ Tuệ, anh mừng quá đi mất, ha ha."

"Xin anh đấy!" Tôi vội vàng bịt miệng anh lạiấp giọng mắng khê: "Anh muốn làm ồn đến hàng xóm đều tỉnh giấc hay sao, em còn phải sống tiếp ở đây đấy."

Minh Viễn vẫn không ngừng cười, đăm đăm nhìn tôi, cái miệng toét ra không sao khép lại được.

Một lát sau từ phía thang máy ở cuối hành lang chợt có tiếng động vang lên, tôi vội vàng mở cửa bước vào nhà, anh cũng lập tức bước vào theo. Cửa vừa đóng lại, cánh tay anh đã vòng qua eo tôi, cái đầu gối lên vai tôi, thấp giọng van nài: "Tuệ Tuệ, Tuệ Tuệ, dù sao... em cũng đồng ý kết hôn rồi mà..."

Tôi lập tức hiểu ra ý đồ của anh, có chút tức cười, lại có chút căng thẳng. Lý trí nói với tôi rằng nên đẩy anh ra, nhưng toàn thân lại chẳng có chút sức lực nào, sau khi đẩy vài cái lấy lệ, người thì không đẩy ra được, còn anh lại càng lấn tới, bế tôi đặt lên sofa.

Đôi môi của anh mềm mại mà nóng bỏng, nhưng không hề nôn nóng, chậm rãi di chuyển từ trên trán đến hàng mi, sau đó là cánh môi tôi. Anh hôn rất nhẹ, chiếc lưỡi mềm mại vờn quanh, dịu dàng mà kiên nhẫn.

Một lát sau anh dần di chuyển xuống dưới, đầu lưỡi nóng ấm chậm rãi trượt dần tới cổ tôi, rồi tới vai, lúc bên phải lúc bên trái, lúc bên trên lúc bên dưới, có lúc chỉ phớt qua một chút, có lúc lại dày đặc như mưa, khi dịu dàng như lớp bơ tan chảy, khi dữ dội thì giống như chiếc thuyền lá giữa sóng dữ...

"Tuệ Tuệ..." Anh lẩm bẩm nói khẽ, ánh mắt mơ màng, bàn tay trượt từ lưng xuống dưới eo tôi, lần mò vào trong chiếc áo.

Bàn tay anh khô mà ấm áp, đầu ngón tay như có vết chai, nhẹ nhàng lướt qua làn da nhạy cảm trên eo tôi. Cảm giác ấy vô cùng xa lạ, nhưng lại mang theo một sự mê hoặc khiến người ta không cách nào né tránh nổi. Tôi không kìm được muốn bò đi, cái eo hơi ngọ nguậy một chút, nhưng lại bị anh giữ chặt. Đôi tay anh đặt trên eo tôi, không hề nôn nóng, chỉ có những ngón tay là đang run rẩy mong manh, khi nhẹ, khi mạnh, trong sự dịu dàng còn thấp thoáng một nét dữ dội.

Bàn tay anh dường như có chứa ma lực, khiến trái tim hoảng loạn của tôi bình tĩnh trở lại. Thân thể tôi dần mềm nhũn trong lòng anh, và rồi nó dường như cũng có tư duy độc lập, bất giác quẩn luyến cố anh, muốn được ở gần anh hơn, muốn có nhiều sự ấm áp hơn...

Những nụ hôn và sự ôm ấp như mang theo độc dược, gặm nhấm nốt chút lý trí cuối cùng còn sót lại trong đầu tôi.

Cánh tay anh cuối cùng đã mò lên ngực tôi, hơi thở trở nên nặng nề hơn hẳn, sức lực trong tay cũng dần mạnh hơn, một lát sau, anh liền dứt khoát vòng tay ra sau lưng tôi gỡ bỏ nốt lớp vách ngăn cuối cùng.

Một cảm giác tê dại khó tả hết lần này tới lần khác kích thích tôi, khiến tôi phải rên rỉ thành tiếng, tôi vừa xấu hổ vừa tức giận, nhưng lại chẳng có sức đẩy anh ra.

"Tuệ Tuệ..." Anh dùng giọng khàn khàn khẽ gọi tên tôi...

Tôi đã hoàn toàn không thể không chế nổi bản thân mình, khoảnh khắc đó bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra...

Đúng thời khắc mấu chốt, chợt có một tràng tiếng gõ cửa dữ dội vang lên, sau đó là tiếng gọi vừa cao vừa vang của Lưu Hạo Duy: "Tuệ Tuệ, ra mở cửa cho anh nào, anh quên mang chìa khóa."

Hai con người đang nóng hừng hực như lửa đột nhiên bị một gáo nước lạnh dội vào đầu.

Tôi giật mình tỉnh táo trở lại, đến lúc này mới phát hiện nửa thân trên của mình đã thất thủ hoàn toàn. Cái đầu bù xù của anh đang rúc vào ngực phải của tôi, một bàn tay nhào nắn ngực trái tôi, tay còn lại đang không yên phận mà mò xuống dưới.

"Hừm..." Anh buồn bực cắn khẽ một cái, rồi mặt mày nhăn nhó ngẩng đầu lên, dáng vẻ bức bối như đang bị lửa dục thiêu đốt mà không có chỗ nào phát tiết. "Đừng đi mở cửa!" Anh hậm hực để lại

trên ngực tôi một số vết tích nữa, đồng thời tức tối nghiêng rằng nghiêng lợi: "Đằng nào anh ta cũng không vào được."

Tô bật cười, thì ra anh cũng có lúc trẻ con như vậy.

Sau khi dịu dàng vuốt ve khuôn mặt anh mấy cái, rồi lại trao lên đôi môi anh một nụ hôn phớt, tôi mới đứng dậy sửa sang quần áo chuẩn bị đi mở cửa. Nhưng vừa đứng dậy tôi liền phát hiện ra một số vấn đề, quần áo của anh không biết là do ai cởi ra, đến cúc áo sơ mi cũng bị giật đứt hai cái, đúng là dữ dội thật!

"Mau dậy đi, đừng để bị anh ấy nhìn ra đấy!" Tôi tức tối vớ lấy chiếc comple vút lên người anh: "Còn không dậy, sau này em không cho anh vào nhà nữa đâu."

Tới lúc này anh mới chịu mặc áo vào, khuôn mặt đầy vẻ ấm ức rồi một lát sau lại ghé đến bên tai tôi, nói giọng thần bí: "Hay là, đến nhà anh nhé!"

Còn chưa chịu bỏ cuộc nữa! Tôi véo mạnh một cái vào eo anh, trừng mắt lườm một cái, rồi không thèm để ý đến anh nữa mà đi ra mở cửa.

Lưu Hạo Duy toàn thân nồng nặc mùi rượu bước vào nhà, thấy Minh Viễn đang ở đây thì cũng không bất ngờ, chỉ lầm bầm oán trách: "Sao lại lâu như vậy chứ?"

"Bọn em vừa xem phim trong phòng, không nghe thấy tiếng anh gõ cửa." Tôi cúi đầu nói dối, lại lén liếc mắt nhìn sang phía Minh

Viễn, phát hiện anh cũng đang nhìn tôi, trong mắt thấp thoáng một nét cười ranh mãnh, vừa đắc chí vừa láu lỉnh.

Lưu Hạo Duy đã quay về, Minh Viễn tất nhiên không tiện ở lại nhà tôi thêm, đành hậm hực chào tạm biệt, trước lúc đi còn nhìn chằm chằm vào Lưu Hạo Duy, ánh mắt đầy ai oán.

Buổi tối tôi vừa tắm rửa xong xuôi chuẩn bị lên giường đi ngủ, Minh Viễn lại gọi điện thoại tới, nhỏ giọng hỏi tôi: "Anh họ em ngủ chưa?"

"Ngủ rồi." Tôi cười hỏi: "Anh có ý gì thế? Còn muốn tới nữa à"

Hôm nay may mà Lưu Hạo Duy quên mang chìa khóa, nếu anh chàng trực tiếp mở cửa đi vào, chẳng phải đã bắt quả tang bọn tôi rồi sao, như thế sau này tôi cũng chẳng còn mặt mũi nào mà ra ngoài nữa rồi.

Anh cười hềnh hếch ở đầu điện thoại bên kia, mãi một lúc lâu sau mới dùng một thứ giọng đầy sức mê hoặc dụ dỗ tôi: "Em đến nhà anh đi, được không nào?"

"Không đến." Tôi chẳng nghĩ ngợi gì đã từ chối luôn, cái loại trai tơ hơn ba mươi tuổi như anh, nếu tôi mà tự mình đến tận cửa, sợ là sẽ bị ăn sạch đến nỗi chẳng còn lại mẩu xương nào. Mà ngày mai tôi còn phải đi làm nữa đấy.

"Đến đi mà, anh đảm bảo sẽ không làm bừa đâu." Anh ra vẻ chắc nịch đảm bảo.

"Không đến."

"Đến đi mà!"

"..."

Chương 63

Tác phong làm việc của Minh Viễn xưa nay luôn giống như sấm rền gió cuốn, ngày hôm sau khi tôi vừa tan ca, anh đã lái chiếc xe chở đầy đồ đạc đến chờ tôi ở ngoài cửa đơn vị. Tôi hỏi anh: “Anh làm gì thế? Cứ như là định chuyển nhà vậy.”

Anh cười, trong sự hưng phấn còn mang theo một nét đặc chí: “Hôm qua không phải em đã nói là muốn anh chính thức cầu hôn sao?”

Hôm qua tôi có nói như vậy sao? Hình như tôi đã nói, chuyện kết hôn còn phải bàn bạc với mẹ tôi mới được.

Sau đó hai chúng tôi lái chiếc xe giống như xe chở đồ ấy tới nhà cha mẹ tôi, khi còn ở dưới lầu, anh đã ngẩng đầu gọi cha mẹ tôi ầm ầm lên. Tôi cảm thấy rất kỳ lạ, xưa nay anh luôn là một người lịch thiệp, chưa bao giờ kêu gào ở nơi công cộng thế này. Nhưng khi cha tôi thò đầu ra từ trên ban công với vẻ đầy đặc chí, tôi đã lập tức hiểu ra... Người khó giải quyết nhất trong nhà tôi chắc chắn không phải là vị thái hậu khó tính kia.

Một lát sau, cha tôi chỉ hận không thể gọi hết mấy bác hàng xóm trong cả tòa nhà xuống giúp đỡ, còn chấp tay sau lưng đi đi lại lại như một thầy đội đi tuần, đã thế lại còn tỏ ra hết sức nghiêm túc,

khiến mọi người không kìm được cất tiếng trêu chọc: “Lão Chung này, lần này là con rể tới nhà đấy hả?”

Cha tôi cười khà khà mấy tiếng, rồi lôi từ trong đồng đồ ra một tút thuốc lá Trung Hoa [15], bóc ra phát cho mỗi người một bao, có bác nôn nóng lập tức bóc ra ngay, rồi châm một điếu lên hút thử, không kìm được sáng khoái kêu lên: “Úi chà, là hàng thật.”

Cha tôi tỏ vẻ không vui ra mặt, cất tiếng mắng ngay: “Chẳng lẽ tôi lại lấy đồ giả ra lừa bác chắc, thật đúng là!” Nói xong vội vàng cất tút thuốc đi, nhỏ giọng lầm bầm mấy câu gì đó, chắc là đang mắng ai.

Các bác hàng xóm ngồi lại trong nhà tôi một lát, biết Minh Viễn có chuyện quan trọng cần nói, nên mọi người chỉ tán gẫu mấy câu rồi về ngay. Cha tôi hôm nay được phen nở mày nở mặt, tâm trạng rất tốt, từ lúc Minh Viễn vào cửa đến giờ đều hí hửng vô cùng, đến khi Minh Viễn nhắc đến chuyện kết hôn với tôi ông cũng chỉ im lặng một chút rồi đồng ý, không hề làm khó gì anh cả.

Nhưng mẹ tôi rất quái lạ, đợi đến lúc Minh Viễn ngồi uống rượu với cha tôi bà liền kéo tôi vào phòng, đóng cửa lại, hạ thấp giọng, ra vẻ thần bí hỏi tôi: “Sao hai đứa con tự nhiên lại nôn nóng thế, có phải là... có rồi không?”

Tôi hơi ngẩn người ra một chút rồi mới hiểu bà nói vậy là có ý gì, lập tức đỏ bừng hai má, vừa xấu hổ vừa bực bội nói: “Mẹ, mẹ n

“Thế tại sao lại nôn nóng như vậy?” Mẹ thấy tôi có phản ứng như vậy, chắc cũng hiểu ra là mình đã đoán nhầm, bèn cười hà hà nói:

“Chưa có thì tốt, chưa có thì tốt. Bây giờ không phải là cái này đang phổ biến sao, mà hai đứa con lại nôn nóng như vậy, nên mẹ mới đoán bừa một chút thôi. Đúng rồi, sao hai đứa con lại vội kết hôn vậy chứ? Mới quen nhau được bao lâu, như vậy có phải là gấp quá rồi không?”

Tôi không sao ngờ được, cuối cùng người đưa ra ý kiến lại là mẹ tôi. Tôi luôn cho rằng, chỉ cần nghe nói có người chịu lấy tôi, mẹ nhất định sẽ mừng đến nỗi khoa chân múa tay, rồi lập tức đóng gói tôi lại đưa đến tận nhà anh chàng đó.

“Này này, con ngây ra đó nhìn mẹ cái gì?” Mẹ tôi cau mày cốc nhẹ một cái lên trán tôi: “Mẹ đang nói con đấy, thằng bé Minh Viễn đó đúng là không tệ, nhưng tuổi hình như hơi lớn một chút. Nó hơn con đến tám, chín tuổi thì phải.”

“Làm gì có!” Tôi lập tức phản bác: “Còn chưa đến tám tuổi mà, hơn nữa trông anh ấy cũng trẻ, đàn ông lớn một chút thì có sao đâu.”

Mẹ tôi bụm miệng cười nói: “Được rồi được rồi, nhìn con kìa, còn chưa lấy chồng đâu đấy, thế mà đã nôn nóng nói giúp nó rồi.”

Khuôn mặt tôi lại bắt đầu nóng bừng lên, ngượng ngùng cúi gằm mặt xuống không dám nhìn mẹ nữa. Mẹ tôi không nói gì thêm, căn phòng liền chìm vào tĩnh lặng. Một hồi lâu sau, tôi mới nghe thấy giọng nói đầy vẻ nặng nề mà kìm nén của mẹ: “Haizz, thật không ngờ Tuệ Tuệ của mẹ mới thoáng đó mà đã sắp lấy chồng rồi. Nhớ lúc con mới sinh, trông nhỏ bé biết mấy, lại chẳng biết làm gì, cứ khóc oe oe ầm lên. Thế mà giờ đã hơn hai mươi năm rồi, cuối cùng vẫn hời cho thằng nhóc Minh Viễn đó.”

Thế là chuyện kết hôn đã được quyết định như vậy, nhưng vấn đề thời gian vẫn chưa rõ ràng, một là vì cha tôi nhất định đòi đi tìm một ông thầy bói về xem ngày, hai là nhà tôi có nhiều họ hàng thân thích, thủ tục cưới hỏi cũng rườm rà, nên không thể sắp xếp xong trong một hai tháng được. Nhưng sau khi ra ngoài Minh Viễn lại lên bàn bạc với tôi, xem có nên đi làm thủ tục luôn trong tuần sau không.

Lần này thì tôi không phản đối, tâm trạng anh lập tức phấn chấn hẳn lên, suốt dọc đường lái xe nhanh vun vút.

Ngày đi đăng ký kết hôn còn chưa xác định, anh đã lại phải về miền Bắc. Việc sửa sang trụ sở chính ở thành phố C vẫn còn phải rất lâu nữa mới làm xong, nên phần lớn các nghiệp vụ của công ty vẫn đặt ở thành phố S. Minh Viễn thân là Chủ tịch hội đồng quản trị, có quá nhiều chuyện không thể không tự mình làm chủ được.

Công ty dường như đột nhiên có chuyện gấp, nên anh đi rất vội, ngay đến điện thoại cũng là gọi ở sân bay. Tuy tôi có chút hụt hẫng, nhưng vẫn rất thông cảm cho anh, cầm điện thoại dặn dò anh tí mỉ một hồi, cuối cùng mới nói: “Công việc vẫn là quan trọng nhất, anh đi cẩn thận nhé!”

Ở đầu dây bên kia, anh im lặng hồi lâu, rồi mới chậm rãi nói: “Tuệ Tuệ, đối với anh, em mới là quan trọng nhất.”

Anh chàng này... thỉnh thoảng lại nói ra một câu tình cảm vào lúc tôi không chú ý, tuy không mùi mẫn như lời thoại trên TV, nhưng lại khiến người ta cảm thấy ngọt ngào mà ấm áp, giống như giữa mùa đông được uống một chén trà gừng vậy.

Suốt một ngày tiếp theo, tâm trạng ủ rũ của tôi đã bay biến hoàn toàn, hạnh phúc giống như đang được ở tít trên mây, gặp ai cũng cười tươi rói, ngay đến lãnh đạo cũng không kìm được cười trêu tôi: “Tuệ Tuệ hôm nay vui vẻ như vậy, chắc không phải là sắp làm đám cưới đấy chứ?”

Tôi thản nhiên cười đáp: “Dạ vâng, bọn cháu chuẩn bị đi đăng ký rồi.”

Lãnh đạo hơi ngần ra một chút, lúc lâu sau mới có phản ứng, cười khà khà chúc mừng: “Chúc mừng cháu nhé, đây đúng là một chuyện mừng lớn đấy. Chú đã nói rồi mà, gặp người vừa mắt thì phải kết hôn thật nhanh, chứ cứ để dây dưa rắc rối là rồi lại chẳng đâu vào đâu cho mà x

Tin tức trong đơn vị truyền đi rất nhanh, chưa đến hai ngày, mọi người đều đã biết chuyện tôi sắp kết hôn, không ngừng cười hỉ hả đến đòi tôi chia kẹo.

Cũng vui mừng như tôi còn có Lưu Hạo Duy, anh chàng đã thăng chức, được lãnh đạo coi trọng cho làm một chức quan nhỏ, bắt đầu công tác tại sở Tư pháp. Nhưng như vậy anh chàng cũng không thể tiếp tục ở lại nhà tôi nữa, vì sở Tư pháp nằm ở ngoại ô phía nam,

đi từ nhà tôi ra phải bắt hai chuyến xe bus mới tới nơi, nếu gặp phải giờ cao điểm ít ra cũng phải mất cả tiếng đồng hồ mới về được tới nhà.

Lưu Hạo Duy nhanh chóng thuê một căn hộ nhỏ bên cạnh đơn vị, rồi lại nhanh chóng dọn khỏi nhà tôi. Khi tôi gọi điện thoại báo tin này cho Minh Viễn biết, anh ở đầu điện thoại bên kia đã mừng đến suýt phát điên lên.

Nhưng dù anh có lòng, thì cách trăm núi ngàn sông cũng chẳng thể lập tức chạy về đây ngay được, đành nói cho đã nghiên qua điện thoại mà thôi. Tôi cũng không nói gì, để mặc cho anh nghĩ gì thì nghĩ.

Chiều thứ Năm, tôi đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại từ số lạ, người đàn ông ở đầu điện thoại bên kia hỏi: “Chị là bạn của Lâm Hà đúng không? Phiên chị đến cục Cảnh sát một chút!” Nói xong anh ta liền gác điện thoại, làm tôi sợ đến nỗi mồ hôi lạnh toát ra khắp toàn thân.

Tôi quả thực nghĩ không ra Lâm Hà đã xảy ra chuyện gì mà phải vào cục Cảnh sát, hơn nữa cô nàng đang ở thành phố C, sao không gọi điện thoại cho người nhà mà lại tìm tôi? Còn nữa... người vừa rồi gọi điện thoại cho tôi, sao nghe giọng có vẻ quen tai thế nhỉ?

Tôi đi xin phép với lãnh đạo một tiếng, rồi vội vàng bắt taxi tới cục Cảnh sát. Có lẽ vì cái dáng vẻ sạch sẽ tinh tươm của tôi quá bắt

mắt, nên rất nhanh đã có một anh cảnh sát chạy tới hỏi tôi: “Chị tới đây làm gì vậy?”

Tôi vội vàng trả lời: “Tôi vừa nhận được một cuộc điện thoại, nói bạn tôi đang ở cục Cảnh sát, tên cô ấy là Lâm Hà

“Úi chà, là cô ấy à.” Cậu cảnh sát đó lập tức tỏ ra hào hứng, ra sức vẫy tay gọi tôi: “Chị qua đây, qua đây, tôi dẫn chị đi.”

Nhìn vẻ mặt cậu ta, hình như không xảy ra chuyện gì nghiêm trọng cả, tôi nghi hoặc đi theo cậu ta, rảo bước lên tầng trên.

Cậu cảnh sát đó vừa dẫn đường vừa tán gẫu với tôi, trên mặt không làm sao kiềm chế được nét cười: “Này, cô bạn đó của chị đúng là ghê thật, chỉ một cú mà đã tóm chặt được đội phó của bọn tôi rồi, chắc lúc này vẫn còn chưa buông ra đâu. Hê hê, đó là đội phó đội cảnh sát đặc nhiệm chúng tôi đấy nhé, tài nghệ khỏi nói luôn...” Vừa nói cậu ta lại vừa cười xấu xa, ánh mắt hết sức mờ ám.

Tôi rút cuộc cũng có thể thở phào, xem ra đúng là không có chuyện gì lớn, mất công tìm tôi đến đây hóa ra là để giải cứu đội phó của bọn họ.

“Chính là chỗ này rồi.” Cậu cảnh sát đó đi tới bên ngoài một căn phòng làm việc cửa khép hờ thì dừng lại, cười hì hì nói: “Hay là chị tự vào đi, tôi... thôi khỏi vào nữa, hì hì.”

Tôi đi tới gõ cửa, trong phòng có người buồn bực quát lên: “Ai đấy?”

Tôi bèn dứt khoát đẩy cửa bước vào phòng, quả nhiên nhìn thấy Lâm Hà đang mặt mày căng thẳng giữ chặt lấy cánh tay một người đàn ông da dẻ đen thui nhất quyết không chịu buông ra. Người đó đang hết sức tức giận, nhưng vừa nhìn thấy tôi thì chợt ngán ra, mấy giây sau, mới đột nhiên nhảy dựng lên lùi về phía sau mấy bước, hét toáng lên: “Có ma...”, cú nhảy này rốt cuộc đã giúp anh ta thoát khỏi Lâm Hà.

Đây rốt cuộc là chuyện gì thế?

“Sao vậy, sao vậy?” Cậu cảnh sát bên ngoài chắc cũng nghe ra âm thanh trong phòng có chút khác thường, nên lập tức chạy như bay vào trong, vừa khéo nhìn thấy đội phó đội cảnh sát đặc nhiệm của bọn họ đang hai chân run lẩy bẩy thiếu chút nữa thì ngã xuống đất, thế là bèn lập tức xoay người lại, tỏ ra hết sức nghiêm túc nói với tôi: “Hơ hơ, chúng tôi không nhìn thấy gì hết đâu đấy nhé!”

Cái cậu này đúng là buồn cười thật!

Nhưng tôi cũng chẳng hỏi đầu mà để ý tới tâm trạng của anh chàng đội phó kia, rào bước đi tới đỡ Lâm Hà đang ngồi trên mặt đất dậy, rồi thấp giọng hỏi: “Cậu sao vậy? Xảy ra chuyện gì thế?”

Cậu cảnh sát kia quay lưng về phía chúng tôi lớn tiếng nói: “Chị không xem thời sự sao, sáng nay trên đường Mừng Một Tháng Năm xảy ra một vụ án cướp giết người bằng súng, bạn của chị là nhân chứng mục kích sự việc, nên sợ quá đấy mà.”

Tôi tỉ mỉ quan sát Lâm Hà một lúc, thấy cô nàng quả nhiên vẫn còn ngẩn ngơ chưa tỉnh táo trở lại, vừa gặp được tôi, lập tức túm

chặt tôi không chịu buông ra.

Anh chàng đội phó kia rốt cuộc đã bám được vào chiếc ghế bên cạnh mà đứng thẳng người dậy, trên mặt vẫn còn vẻ vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi, ra sức nhìn chăm chăm vào cái bóng của tôi trên mặt đất, sau đó lại nhìn khuôn mặt tôi, vừa nhìn vừa cảm thán: “Thật đúng là... giống như đúc...”

Vừa nghe thấy lời này, trong lòng tôi liền có một suy nghĩ thoáng qua, đột nhiên nhớ ra mấy hôm trước Minh Viễn từng nói với tôi, hai người bạn của anh là Cổ Hằng và Vương Du Lâm đã cùng xin được điều tới thành phố C. Nếu đã từng nhìn thấy tôi, vậy anh chàng này chính là... “Cổ Hằng?” Tôi thử thăm dò gọi khẽ một tiếng, anh ta lập tức trượt chân, thiếu chút nữa thì ngã xuống đất, giọng nói cũng trở nên run rẩy: “Chung... Chung... Đúng... Đúng là cô sao?”

Tôi cảm thấy hết sức xấu hổ, đang yên đang lành tự nhiên xuất hiện ở đây thế này, thảo nào anh ta lại cho rằng tôi là ma.

“Hi hi...” Tôi ngượng ngùng đưa tay lên gãi đầu, lí nhí nói: “Có phải anh cảm thấy em trông rất giống... rất giống với người đó không?”

“Vậy cô rốt cuộc có phải là người đó không?” Giọng nói của Cổ Hằng đã có chút run rẩy.

Đúng là lạ thật, con người lại sợ ma như vậy chứ? Hơn nữa, chắc trước đây tôi cũng chưa từng làm gì anh ta chứ nhỉ?

Tôi vội vàng giải thích: “Chỉ là trông giống nhau thôi, thật đấy! Anh nhìn này, em có bóng cơ mà!” Vừa nói tôi còn cố ý đi đi lại lại bên cửa sổ vài bước. Anh chàng Cổ Hằng đó rốt cuộc đã đưa tay lên lau mồ hôi, rồi dần trở lại bình thường, thở ra một hơi thật dài nói: “Đúng là sợ chết đi mất! Ấy... Mà không đúng!” Anh ta rốt cuộc đã có phản ứng: “Sao cô lại biết tôi vậy?”

Tôi đột nhiên cảm thấy không biết nên trả lời thế nào, sau khi do dự một chút, bèn dứt khoát nói thật: “Em... là bạn gái của Minh Viễn.”

Cổ Hằng lại một lần nữa ngây ra.

Chừng nửa giờ sau, Vương Du Lâm cũng nhận được điện thoại của Cổ Hằng mà chạy tới, khi bước vào cửa nhìn thấy tôi, anh ta đầu tiên là ngẩn ra, sau đó rất nhanh đã tỏ ra thấu hiểu. Quả đúng như lời Minh Viễn nói, đầu óc Vương Du Lâm tốt hơn Cổ Hằng nhiều... Anh ta là một trong số ít những người thông minh mà không làm người ta ghét.

Dù sao Cổ Hằng từ đầu đến cuối cũng đều chẳng hiểu chuyện này rốt cuộc là như thế nào, đặc biệt là sau khi anh ta biết tôi cũng tên là Chung Tuệ Tuệ, đầu óc lại càng trở nên mờ mịt, lúc này gần như đã rơi vào trạng thái chết máy rồi.

Cậu cảnh sát lúc trước dẫn tôi lên lầu lúc này cũng rất thông minh mà tránh đi, trong căn phòng rộng lớn chỉ còn lại bốn người chúng tôi.

“VẬY... em... bao nhiêu tuổi rồi? Có từng đến thành phố S chưa?” Cô Hằng vẫn chưa chịu bỏ cuộc, lại tiếp tục truy hỏi.

Tôi chỉ biết lắc đầu. Lý lịch của tôi căn bản không có vấn đề gì hết, dù anh ta có điều tra thế nào thì cũng không tìm ra được bất cứ manh mối gì... Nếu không phải là Minh Viễn nói với tôi, đến bản thân tôi còn không tin ấy chứ. Nhưng anh chàng Vương Du Lâm kia một mực không nói năng gì, tôi luôn cảm thấy, hình như anh ta đã đoán ra được một số điều.

Cô Hằng hỏi han hồi lâu mà chẳng có thu hoạch rốt cuộc đã hơi tin là tôi và cô Chung của anh ta chỉ có vẻ ngoài giống nhau mà thôi. Rồi một lát sau, anh chàng tính cách tùy tiện này bắt đầu chấp nhận sự thực rằng tôi là bạn gái của Minh Viễn, thậm chí còn không ngừng luyên thuyên về việc tôi giống “cô Chung” đến chừng nào, Minh Viễn dựa dẫm vào “cô Chung” bao nhiêu, thậm chí còn kể lại những biểu hiện khác thường của Minh Viễn sau khi “cô Chung” qua đời nữa...

“Minh Viễn... thật sự... đã từng trải qua những ngày tháng tinh thần thất thường sao?” Tim tôi giật thót, bàn tay cũng hơi run rẩy, toàn thân gần như chẳng còn chút sức lực nào. Đối với quãng thời gian sau khi tôi “rời” đi, mỗi lần anh đều chỉ nhắc đến sơ qua bằng một hai câu, nên trước giờ tôi chưa từng hay biết, thì ra anh đã từng phải trải qua những sự đau khổ và cảm thương lớn đến thế.

Lúc đó anh bao nhiêu tuổi chứ? Mười sáu? Hay là mười bảy?

Bao nhiêu năm như vậy, anh đã chờ đợi với một tâm trạng như thế nào?

Tất cả những chuyện ấy, tôi đã không làm sao biết được. Bây giờ tôi chỉ biết rằng... tôi muốn gặp anh, muốn vô cùng.

Chương 64

Tôi đã phải gọi tới mười ba cuộc điện thoại, cuối cùng mới nhờ vả được bạn bè đặt giúp cho một tấm vé máy bay tới thành phố S vào buổi chiều, sau đó chẳng nói với ai câu nào đã lập tức chạy đến sân bay.

Vì máy bay chậm giờ, nên khi tôi tới được thành phố S thì đã là chín giờ hơn, tôi lập tức gọi một chiếc taxi vội vã đến nhà Minh Viễn. Thành phố S trong đêm vẫn rất phồn hoa, xe cộ qua lại nườm nượp giữa những đường lớn ngõ nhỏ. Tôi ghé đến bên cửa sổ xe ngắm nhìn thành phố xa lạ này. Đây là lần đầu tiên tôi đến nơi đây, nhưng trong lòng lại có một cảm giác quen thuộc khó tả. Minh Viễn nói tôi đã từng sống ở đây hơn năm năm, có lẽ, chính từ lúc đó cảnh sắc của thành phố này đã in sâu vào trong tâm trí tôi rồi.

Taxi dừng lại bên ngoài con ngõ, tôi xuống xe, rồi dựa vào trục gác của mình đi từng bước vào trong, đi mãi đến trước một ngôi nhà nhỏ mới dừng lại. Nơi này có một cánh cửa gỗ loang lổ cùng những cành cây xanh biếc từ trên tường bao vươn xuống, dưới ánh đèn đường chúng toát ra một vẻ đẹp đến lạ kỳ, không hiểu sao lại khiến tôi cảm thấy lòng dạ khoan khoái.

Chắc là nơi này rồi.

Tôi khẽ gõ cửa, một lúc lâu sau mới nghe thấy trong sân vang lên tiếng bước chân, rồi Minh Viễn ở phía bên kia cánh cửa trầm giọng hỏi: "Là ai vậy?"

Tôi đột nhiên không nói nên lời, cứ đứng trước cửa không thể động đậy, đến khi anh chậm rãi mở cửa, rồi thò nửa cái đầu ra từ phía sau cánh cửa... Trong khoảnh khắc đó, nét buồn bực trên mặt anh nháy mắt đã biến thành sững sờ, rồi tiếp đó là mừng rỡ đến điên cuồng.

"Tuệ Tuệ..." Anh lẩm bẩm giống như nằm mơ, rồi vươn tay về phía khuôn mặt tôi. Khi chạm vào làn da lạnh băng của tôi, anh đột ngột lao ra ôm chặt tôi vào lòng. Cảm nhận vòng ôm rộng rãi của anh, cảm nhận hơi thở ấm áp mà quen thuộc của anh, cảm nhận sự kích động phát ra từ đáy lòng anh, tới lúc này tôi mới cảm thấy quyết định của mình hôm nay chính xác đến nhường nào.

Chúng tôi ôm nhau, hôn nhau, rồi sau đó chiến trường được chuyển lên giường một cách tự nhiên vô cùng. Khi tình cảm đạt đến một mức độ nào đó, dường như đã không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt, mà chỉ có thể thông qua cơ thể. Trước đây tôi không hiểu nổi điều này, còn giờ đây, tôi đã có được những cảm nhận chân thực nhất, sự hòa hợp của linh hồn và cơ thể thì ra lại tuyệt diệu đến vậy.

Chúng tôi cảm nhận hơi ấm của nhau, ôm nhau, hôn nhau, dĩ cơ thể hòa vào nhau, rồi cùng đắm chìm trong cảm giác hòa quyện trước giờ chưa từng có này. Sức mạnh dữ dội của anh như bùng phát trong thân thể tôi, đến khi tôi rốt cuộc đã không chịu nổi nữa mà chìm vào giấc mộng. Khi đang ngủ, dường như tôi còn thấp thoáng nghe thấy tiếng anh ca hát ầm ĩ trong nhà tắm, bên tai thỉnh

thoảng lại có những tiếng rủ rỉ khe khẽ, lúc thì là "Tuệ Tuệ", lúc thì là "cô ơi"...

Đến khi trời đã sáng rõ, tôi mới tỉnh dậy từ trong giấc mộng. Cơ thể tôi giống như một đồng bột mì vừa bị người ta nhào nặn, uể oải chẳng còn chút sức lực nào. Chiếc giường vẫn còn ấm áp, nhưng Minh Viễn lại không ở bên cạnh. Tôi uể oải gọi anh một tiếng, nhưng không nghe thấy tiếng trả lời, bèn thò đầu ra khỏi chăn, loáng thoáng nghe thấy anh đang nói chuyện với ai đó ngoài sân.

"...Ồ, không cần mang đến nữa đâu, bạn gái tôi không thích bánh bao..."

Mới sáng sớm thế này, anh nói chuyện với ai ấy nhỉ?

Một lát sau, tôi thấy anh xách theo hai chiếc túi nilon đi vào, đôi lông mày hơi cau lại, bên khóe miệng là nụ cười chế giễu.

Tôi lại gọi anh tiếng nữa. Minh Viễn lập tức xoay người, ánh mắt thoáng cái đã trở nên dịu dàng, đến thân thể cũng như đang tỏa sáng lấp lánh. "Tỉnh rồi à?" Anh hỏi, rồi đặt hai chiếc túi nilon lên chiếc bàn trà, rảo bước đi đến bên giường ngồi xuống, thò tay vào trong chăn ôm lấy eo tôi. "Hôm qua ngủ có ngon không?" Anh khẽ hỏi bên tai tôi, trong giọng nói tràn ngập một vẻ trêu chọc không hề che giấu.

Tôi bèn há miệng ra cắn vào cổ anh, rồi khẽ "hú" một tiếng coi như trả lời.

"Ồ..." Anh lâm bẫm nói: "Vẫn còn sức cần anh à, xem ra thì hôm qua..." Trong mắt anh lóe lên những tia sáng rực, tựa như có những ngọn lửa đang lấp lánh, rồi anh xoay người, đè tôi xuống dưới: "Chúng ta tiếp tục..."

Thế là chúng tôi lại nằm trên giường thêm một lúc nữa, ừm, đại khái là một tiếng đồng hồ.

Chỉ riêng việc rời giường đã tốn không ít sức lực, quần áo mặc rồi lại cởi, cởi rồi lại mặc, cuối cùng khi bụng đã kêu lên "ùng ục" đưa ra lời kháng nghị, chúng tôi mới thật sự rời giường.

"Vừa rồi là ai thế?" Khi ăn sáng, tôi không kìm được hỏi anh.

Trên mặt Minh Viễn lộ rõ vẻ chán ghét, rồi anh cắn mạnh một miếng bánh bao, tức tối trả lời: "Còn có thể là ai nữa? Là cô ả Tăng Tiểu Quyên đó."

Cái tên này rõ ràng rất xa lạ, nhưng không biết tại sao, tôi lại có cảm giác căm ghét khó hiểu. "Em không thích cái tên này, cũng không thích cô ta." Tôi không hề ngần ngại thể hiện quan điểm của mình: "Cô ta là ai thế? Sao mới sáng sớm đã chạy đến nhà chúng ta làm gì?"

"Chính là cái cô thư ký Tăng đó chứ ai." Minh Viễn cười hà hà nhìn tôi, dáng vẻ hết sức tán đồng: "Anh cũng không thích cô ta, em nói đúng lắm, mới sáng sớm cô ta chạy đến nhà chúng ta làm gì chứ." Anh cố ý nhấn mạnh ba chữ "nhà chúng ta", nói xong còn cười hì hì nhìn tôi, trông có vẻ vui mừng ra mặt.

"Đúng rồi, Tuệ Tuệ!" Anh đột nhiên ghé sát mặt tôi, dáng vẻ thần bí vô cùng: "Sáng nay điện thoại của em đổ chuông báo thức anh đã mở túi của em ra để tắt nó đi rồi."

Nghe tới đây tôi lập tức hiểu ra, trong túi của tôi ngoài điện thoại còn có mấy thứ khác, chính là quyển sổ hộ khẩu cùng với tờ giấy chứng nhận đơn thân, hôm qua tôi mang theo tới đơn vị để xin đóng dấu. Khuôn mặt tôi không khỏi đỏ bừng, tôi đâu phải vì không đợi được nên mới vượt ngàn dặm xa xôi đến đây để bức hôn chứ.

"Anh cảm thấy..." Anh chậm rãi nói: "Đi đăng ký kết hôn ở đâu cũng giống nhau cả thôi, em nói xem có đúng không? Hơn nữa..." Anh nghiêm trọng nhìn tôi, trong mắt tràn ngập vẻ mong chờ, còn có một nét bất an xen lẫn: "Anh vừa xem thử rồi, hôm nay là ngày tốt. Ừm, rất hợp cho việc cưới hỏi."

Khi anh còn chưa mở miệng thì tôi đã đoán được ý của anh rồi, nên trong lòng không hề bất ngờ chút nào cả, chỉ là có một chút... nói thế nào nhỉ, dù sao thì cũng rất phức tạp. Xét theo lẽ thường, kết hôn là việc trọng đại, nhưng ngay đến hành động vượt ngàn dặm tìm chồng mà tôi cũng đã làm rồi, hơn nữa việc nên làm hay không nên làm thì hai chúng tôi cũng đều đã làm cả, nếu còn kênh kiệu nữa thì hình như không được hay cho lắm.

Thế là tôi chỉ do dự hai giây, sau đó liền đồng ý. Kết quả là ngay đến bữa sáng tôi còn chưa kịp ăn xong, thì đã bị anh kéo vào xe và chở đi rồi.

Nói là ăn sáng, chứ thực ra lúc này đã là buổi trưa. Khi chúng tôi đến cục Dân chính, nhân viên công tác ở đó còn hậm hực oán trách chúng tôi một trận, nói chúng tôi sao cứ chọn giờ tan ca mà tới.

Nhưng tuy ngoài miệng họ nói như vậy, nhưng làm thủ tục vẫn rất nhanh, chưa đến nửa tiếng đồng hồ, hai chúng tôi đã bước ra ngoài với hai cuốn sổ nhỏ trong tay.

Thế này coi như là đã kết hôn rồi ư?

Ồi, tôi còn chưa kịp chuẩn bị gì cơ mà. Vừa nãy khi chụp ảnh, nụ cười của tôi còn rất gượng gạo, có vẻ ngốc nghếch vô cùng, không biết có thể đi đăng ký lại một lần nữa không nhỉ?

"Đưa hết cho anh đi!" Minh Viễn cầm cuốn sổ trong tay cười vang một lúc, cuối cùng còn lấy cả cuốn sổ của tôi, nói là tôi chân tay lỏng ngóng, khéo lại đánh mất lúc nào không biết.

Sau đó, đôi vợ chồng son Kim Minh Viễn và Chung Tuệ Tuệ liền dắt tay nhau về nhà.

Trên đường về, anh không ngừng gọi điện thoại cho mọi người, nào là Vương Du Lâm, Cổ Hằng, rồi cả Lưu Giang, báo cáo với tất cả mọi người một lượt. Sau đó thấy tôi ngồi bên cạnh không có động tĩnh gì, anh bèn nôn nóng hỏi: "Sao em không gọi điện thông báo cho mọi người trong nhà một tiếng, chuyện lớn thế này cơ mà." Nói xong liền bắt đầu gọi điện cho cha mẹ tôi.

Nghe nói tôi với Minh Viễn đi đăng ký kết hôn ở thành phố S, không ngờ mẹ tôi lại tỏ ra rất trấn tĩnh, chỉ dặn dò tôi quay về sớm một chút để chuẩn bị hôn lễ, thậm chí còn không mắng tôi câu nào. Nhưng mẹ lại nói chuyện với Minh Viễn một hồi lâu, đến tận lúc hai

chúng tôi đã về đến nhà, Minh Viễn vẫn cầm điện thoại trong tay mà nấu cháo điện thoại với mẹ tôi... Không biết đó là mẹ của ai nữa.

Tôi suy nghĩ một chút, rồi gọi điện thông báo cho Lâm Hà và lãnh đạo của mình một tiếng. Lâm Hà tỏ ra hết sức kinh ngạc, lãnh đạo thì lại rất bình tĩnh, chậm rãi chúc mừng tôi mấy câu, hỏi tôi có cần xin nghỉ thêm mấy ngày không. Tôi thấy tạm thời vẫn chưa cần, dù sao bây giờ mới chỉ là đi đăng ký kết hôn, việc tổ chức tiệc cưới sau này mới thật sự bận rộn.

Buổi trưa chúng tôi vào một nhà hàng ăn cơm chúc mừng, sau khi về nhà, Minh Viễn lại rất hưng phấn thực hiện "nghĩa vụ" của người chồng thêm lần nữa... "Lần này anh rốt cuộc đã có thể làm việc với tấm bằng trong tay rồi." Anh ôm tôi trong lòng, vui mừng hí hửng nói.

Chúng tôi đặt vé máy bay về thành phố C vào chiều Chủ nhật, nên thời gian còn lại Minh Viễn đã dẫn tôi đi chơi khắp nơi.

Thực ra tôi cũng không dám đi lại trong ngõ, sợ bị người quen trước đây nhận ra, sạu đó lại làm như là gặp ma vậy. Minh Viễn dường như cũng hiểu rõ sự băn khoăn của tôi, mỗi lần đều lái xe đến tận cửa nhà mới dừng lại.

Chiều thứ Bảy, anh hẹn anh em nhà họ Lưu đi ăn cơm, tôi tất nhiên cũng phải đi.

Tuy trong lòng có chút thấp thỏm, nhưng thực ra tôi cũng đã rất may mắn rồi, do không còn nhớ được gì, nên sự thấp thỏm ấy chỉ dừng lại bên ngoài mặt mà thôi, tôi nghĩ chắc Minh Viễn còn xấu hổ hơn tôi nhiều. Anh phải giải thích với anh em nhà họ Lưu thế nào về sự xuất hiện của một Chung Tuệ Tuệ khác đây? Mà lại còn là từ cô biến thành vợ nữa.

"Em đừng lo lắng!" Minh Viễn dường như cũng nhìn ra sự bất an của tôi, bèn đưa tay ôm tôi vào lòng, hôn nhẹ lên đôi môi tôi một cái, khẽ an ủi: "Anh đã nói trước tình hình để họ có sự chuẩn bị rồi. Hơn nữa..." Anh lùi về phía sau hai bước, quan sát tôi từ trên xuống dưới một lượt, đưa tay vuốt cằm nói: "Hơn nữa, em cũng có chút không giống với trước đây mấy."

Kiểu tóc của tôi bây giờ là mái tóc xoắn màu hạt dẻ mà Lưu Hạo Duy tặng, so với trước đây quả thực là thời trang hơn nhiều, nhưng tôi nghĩ như thế còn chưa đủ để che mắt người ta.

"Hay là..." Tôi giận dỗi nói: "Em cứ bỏ luôn mái tóc giả ra, mang cái đầu đinh này đến đó. Làm vậy đảm bảo có thể khiến bọn họ chấn động đến đờ người, hoàn toàn không chú ý xem mặt mũi em trông thế nào đâu."

Lời vừa nói ra khỏi miệng, Minh Viễn đã ôm lấy tôi mà cười đến roi nước mắt: "Tuệ Tuệ..." Anh ôm càng lúc càng chặt hơn, dường như đã sắp không chịu đựng nổi nữa: "Em... thật đúng là... chẳng thay đổi tí nào hết."

Có gì đâu nhỉ, tôi cảm thấy ý tưởng này của mình rất hay mà.

Sáng hôm sau, Minh Viễn đưa tôi đến mấy cửa hàng thời trang ngó nghiêng một chút, mua lấy một chiếc áo lông màu sắc rực rỡ. Đến trưa tôi còn trang điểm sơ qua, cố làm cho mình trông trẻ trung hết mức, sau đó mới cùng Minh Viễn đi dự tiệc.

Anh từ đầu đến cuối đều tỏ ra rất bình tĩnh, giống như là tôi căn bản chẳng có gì khác biệt với những người xung quanh.

Đến anh cũng đã như vậy rồi, tôi việc gì còn phải tỏ ra căng thẳng nữa chứ. Thầm nghĩ như vậy, tôi cũng cảm thấy bình tĩnh hơn rất nhiều, rồi khoác tay anh đi vào nhà hàng giống như một đôi vợ chồng bình thường vậy.

Vừa mới bước vào căn phòng đặt trước trong nhà hàng, tôi đã lập tức nhận ra hai anh em họ, cứ như tôi đã quen từ rất lâu trước đây rồi.

Hai người họ vốn đang nói cười vui vẻ, nghe thấy có tiếng động liền đồng loạt ngoảnh đầu nhìn qua, sau đó, giống như là bị trúng phép định thân, nụ cười của cả hai đồng thời trở nên cứng đờ.

Không khí của bữa cơm từ đầu đến cuối đều rất kỳ quái, chỉ có tôi và Minh Viễn là thản nhiên như thường, Lưu Giang và Lưu Đào hiển nhiên là chưa tỉnh táo trở lại, có hai lần còn gặp thức ăn trượt, khiến cả khuôn mặt đều dính đầy thức ăn. Chỉ riêng chuyện tôi từng đến thành phố S bao giờ chưa, hai người họ đã lần hỏi tới mấy lần.

Từ đầu đến cuối tôi đều giả bộ ngu ngơ, họ hỏi cái gì mới trả lời cái đó, lúc không hỏi thì chậm rãi ăn cơm, thỉnh thoảng còn tươi cười nói chuyện với Minh Viễn, giống hệt như những đôi vợ chồng mới cưới bình thường khác. Dù sao tôi cũng không nói dối nên chẳng có chút gánh nặng tâm lý nào.

Đến lúc chúng tôi chuẩn bị đi, trong lòng anh em nhà họ Lưu suy nghĩ thế nào tôi cũng không hề hay biết, nhưng chuyện gặp mặt vậy là đã xong. Mặc cho bọn họ cảm thấy khó hiểu thế nào, chắc cũng không thể đoán ra chân tướng sự việc. Hơn nữa, cho dù có đoán ra thì sao chứ? Cũng chỉ có thể nghĩ thầm trong lòng mà thôi, nói với ai được.

Chương 65

Kết hôn thì có gì hay nhỉ? Đối với Minh Viễn, có lẽ là rốt cuộc đã có thể “làm việc” với tấm bằng trong tay. Còn đối với tôi, dễ thấy nhất hiện giờ là mỗi tối lỡ có gặp ác mộng thì có thể ra sức mà chui vào lòng một người nào đó, còn có thể mặc sức khóc lóc.

Tối thứ Bảy, tôi đã gặp ác mộng. Giấc mộng ấy rất kỳ quái, trong giấc mộng không có tôi, chỉ có Minh Viễn một mình trưởng thành trong gian khó và cô độc, tính cách trở nên lầm lì u uất. Sau đó, anh gặp Tăng Tiểu Quyên. Người đàn bà giả dối đó đã đùa bỡn tình cảm của anh, lừa gạt lấy tài sản của anh, khiến mầm mống tội ác bị kìm nén trong lòng anh suốt bấy lâu thức tỉnh...

Và cảnh tượng cuối cùng trong giấc mộng là Lưu Hạo Duy cầm hồ sơ phạm tội của Minh Viễn đến tòa án tìm tôi. Còn tôi, vừa xem hồ sơ vừa bàn tán nói cười về anh giống như một người xa lạ...

Cảm giác đau nhói chột truyền lên tận đáy lòng, khiến tôi giật mình tỉnh giấc, trên mặt đã nhòe lệ từ lúc nào. Minh Viễn cũng lập tức thức dậy, hoang mang đưa tay nâng khuôn mặt tôi lên, không ngừng nhỏ giọng an ủi: “Không khóc nữa, không khóc nữa, anh ở đây mà, đừng sợ

Lúc này tôi mới giật mình phát giác vừa rồi chỉ là giấc mộng, nhưng tại sao nó lại rõ ràng chân thật đến thế? Giống như là, một

chuyện như vậy đã từng xảy ra ngay trước mắt tôi. Cảm giác này khiến tôi rất khó chịu và đau khổ đến nghẹn thở. Tôi và Minh Viễn khó khăn lắm mới đi được đến bước này, tại sao còn bắt tôi gặp phải một giấc mộng kỳ quái như vậy chứ?

“Tuệ Tuệ, em sao vậy?”

Đợi đến khi tâm trạng của tôi đã dần trở lại bình thường, Minh Viễn mới nhẹ nhàng buông tay ra, rồi vòng tay qua eo tôi, khuôn mặt ghé đến cách tôi rất gần, trong mắt toàn là vẻ lo lắng: “Gặp ác mộng sao?” Giọng nói của anh rất nhẹ, và dịu dàng như một cơn gió thoảng qua.

Tôi thở ra một hơi thật dài, khẽ cọ đầu vào lòng anh mấy cái, lúc lâu sau mới gật đầu trả lời: “Em ghét cô nàng Tăng Tiểu Quyên đó.” Ngay từ lần đầu gặp mặt tôi đã không thích cô ta rồi, cũng không thể nói rõ là tại sao, có lẽ là trời sinh đã không hợp như người ta hay nói. Vậy nên, ngay cả trong giấc mộng, cô ta cũng muốn gây khó dễ cho tôi.

Anh nhìn tôi bằng vẻ dờ khóc dờ cười, mấy lần muốn mở miệng nói gì đó, cuối cùng đều hóa thành một nụ cười bất lực. Sau đó, anh khẽ vỗ vai tôi, giải thích một cách vô cùng nghiêm túc: “Anh với cô thư ký Tăng đó, thật sự không có gì.”

Tôi tất nhiên biết chứ, nếu Minh Viễn mà có gì với cô ta, thì đã không một lòng một dạ chờ đợi tôi như thế. Nhưng cô nàng Tăng Tiểu Quyên đó, ngay từ đáy lòng tôi đã cảm thấy cô ta là một người xấu rồi, từ trên đầu cho đến dưới chân, chẳng có chỗ nào tốt cả.

Tôi vừa nói với Minh Viễn như vậy, anh lại tiếp tục bật cười, rồi khẽ hôn lên má tôi một cái, nói: “Tuệ Tuệ của anh chắc đã biến thành Sherlock Holmes rồi đấy, cô ả Tăng Tiểu Quyên đó sớm đã bị Hằng Thuận mua chuộc rồi... À, Hằng Thuận là đối thủ lớn nhất của anh, hai năm nay công ty anh với công ty đó đấu đá rất ác liệt, từng giờ trò với nhau không ít lần.”

“Vậy sao anh còn giữ cô ta

“Để trông chừng chứ sao.” Minh Viễn cười vang tự tin nói: “Nếu lợi dụng cho tốt, thì đó chính là một nước cờ hay.”

Anh chàng này lại bắt đầu nói những lời mà tôi không hiểu rồi đây. Tôi nép người vào lòng anh, tìm một vị trí vừa ấm áp vừa thoải mái, khép đôi mắt lại, một lát sau liền chìm vào giấc ngủ.

Sáng ra, Minh Viễn kiên quyết đòi “vận động buổi sáng” thêm một lần nữa, đến lúc chúng tôi rời giường thì đã là hơn mười giờ. Thực ra tôi cũng rất hoài nghi việc anh rốt cuộc đang làm công việc gì, ngoài đợt đầu năm phải vội vã rời đi là có chút bận rộn ra, còn phần lớn thời gian đều có vẻ nhàn nhã hơn tôi rất nhiều.

“Tuệ Tuệ, em phải biết rằng...” Anh lớn tiếng trả lời tôi từ trong nhà tắm: “Làm việc vốn chỉ là để giết thời gian thôi. Trước đây anh có quá nhiều thời gian, cho nên mới tìm chút việc để làm, còn bây giờ anh chỉ hy vọng thời gian trôi qua chậm một chút, có hơi đâu mà lo đến công việc mỗi ngày nữa.” Anh thò cái đầu đầy bọt xà phòng

từ trong đó ra, cười nói với tôi: “Anh đang nghĩ, có phải chúng ta nên có một đứa con rồi không nhỉ?”

Tôi: “...”

Sau khi chúng tôi về đến thành phố C, việc đầu tiên cần làm chính là quay về nhận lỗi với cha mẹ. Tuy lúc đó trong điện thoại hai người không hề tỏ ra bất mãn hay gì khác, nhưng tôi và Minh Viễn đột ngột kết hôn như vậy, bất kể thế nào thì cũng là một sự không tôn trọng đối với bề trên.

Có lẽ vì thấy chúng tôi vừa kết hôn, nên mẹ tuy cũng oán trách đôi câu nhưng về tổng thể thì vẫn rất vui vẻ. Còn cha tôi rồi cuộc đã tìm được cơ hội, liền mang kẹo đã chuẩn bị sẵn sàng chia cho các nhà hàng xóm, một lát sau liền hỏi lòng hỏi dạ quay về, cười híp mắt kéo Minh Viễn đi uống rượu.

Buổi tối hôm đó, Minh Viễn thu dọn đồ đạc đến căn hộ chung cư của vừa vào nhà đã lập tức thở dài nói: “Rồi cuộc đã được vào đây ở rồi.” Bô dạng cảm khái vô hạn đó quả thực là hết sức tức cười.

Ngày hôm sau tôi lại tiếp tục đi làm, trên người mang theo hai túi kẹo lớn, gặp ai cũng phát, mọi người đều vui vẻ chúc mừng tôi, tất nhiên, cũng có người lên tiếng chế giễu. Trần Kỳ cứ nhìn chăm chú vào tay tôi, sau đó làm bộ làm tịch tỏ thái độ bất bình: “Ấy, chị Tuệ Tuệ này, không phải tôi nói chị đâu, nhưng kết hôn là chuyện lớn như vậy, sao đến cái nhẫn cũng không có mà đã lấy chồng rồi vậy?

Thứ gì cần có thì vẫn cứ phải có chứ, nóng vội thế này, người không biết khéo lại cho rằng chị là gái ế sợ không lấy được chồng đấy.”

Tôi dù sao cũng sớm có chuẩn bị về mặt tâm lý, chẳng hy vọng có thể nghe được lời gì dễ nghe từ miệng cô ả, nên coi như không nghe thấy gì, chẳng thèm để ý đến cô ả mà xoay người đi luôn. Bao nhiêu người trong đơn vị đều nhìn thấy, người mất mặt dù sao cũng chẳng phải là tôi.

Vừa về tới phòng làm việc, lập tức có người bất bình thay tôi, Tiểu Hoàng giận đến nổi mặt mũi đỏ bừng, nhất quyết đòi lao ra cãi nhau với Trần Kỳ một trận. Cuối cùng vẫn là tôi phải lên tiếng khuyên: “Em đi cãi nhau với cô ta làm gì, đơn vị chúng ta có ai mà không biết cô ta là loại người thế nào chứ, đừng để ý đến là được. Phản ứng của em càng dữ, cô ta lại càng đắc ý, đi gây sự với cô ta, chỉ làm bản thân mất giá mà thôi.”

Mọi người lập tức cười ầm lên, một lát sau thì giải tán.

Mấy hôm sau, cha ruột cuộc đã chọn được ngày kết hôn cho chúng tôi, là ngày Mười chín tháng Năm, sau đó mọi người trong nhà đều trở nên bận rộn, nào là đặt khách sạn, chụp ảnh, thuê áo cưới, đi mua đồ, công việc nhiều không tả xiết. Tất cả đều là do cha mẹ tôi quyết định, tôi căn bản không có quyền phát ngôn, hết cách, tôi chỉ đành làm con rồi bảo sao làm vậy, không dám tỏ chút thái độ nào.

Minh Viễn đã dần chuyển giao công việc của công ty cho vị tổng giám đốc điều hành mới, còn mình thì làm ông chủ đứng sau, nhìn

bộ dạng phấn khởi của anh hàng ngày, hình như hết sức hài lòng với công việc mới. Bây giờ mỗi ngày anh đều ở cùng một chỗ với cha mẹ tôi, có khi chỉ chuyện nhỏ nhặt như nên chọn hoa hồng hay hoa bách hợp cho đám cưới mà có thể nói chuyện suốt nửa tiếng đồng hồ... Tôi cảm thấy, anh đã hoàn toàn đắm đuối rồi.

Nhưng, anh lại không cho là như vậy.

“Tuệ Tuệ, em phải biết là công việc vĩnh viễn không bao giờ có thể làm hết, còn kết hôn thì cả đời chỉ có một lần, nên nhất định không được có chút sơ suất nào cả. Em...” Vừa nói anh vừa cau mày nhìn đồng hồ đặc lộn xộn trước mặt, hình như muốn tìm ra chút việc gì đó cho tôi làm, nhưng cuối cùng chỉ thở dài một hơi vế hết cách: “Em cứ ngoan ngoãn ở đó chờ làm vợ anh là được rồi, những chuyện khác cứ để anh lo!”

Việc tôi bị Trần Kỳ chế giễu rất nhanh đã được Tiểu Hoàng thêm mắm dặm muối kể lại với Minh Viễn, thế là ngay ngày hôm sau anh đã mang về một cái nhẫn kim cương to đến chết người, nhất quyết bắt tôi đeo. Tôi sống chết không chịu, cái thứ đó mà đeo lên tay, tôi còn làm việc thế nào được chứ. Chỉ riêng chuyện phải cẩn thận không làm mất nó đã đủ mệt rồi, lại còn dễ khiến trộm cướp để ý. Lỡ như thật sự bị bọn chúng để ý đến, rốt cuộc tôi nên bảo vệ mình hay là nên bảo vệ nó đây?

“Đừng mà!” Minh Viễn cười nói: “Chỉ là một cái nhẫn giả thôi, em đừng thấy nó sáng như thế mà lầm, chẳng qua là được đánh bóng chứ có gì đâu, giá có mấy chục đồng.”

Tới lúc này tôi mới yên tâm, ngày hôm sau liền đeo nó đi khoe khoang trước mặt Trần Kỳ một trận cho bõ ghét, rồi sau khi về đến

nhà liền vút ngay vào ngăn kéo.

Nhưng cái tiếng “lấy chồng trọc phú” của tôi cũng vì thế mà lan ra xa, chưa đến hai ngày, ngay đến Lâm Hà cũng gọi điện tới hỏi: “Nghe nói chồng cậu mua cho cậu cái nhẫn kim cương to bụi, thật hay giả đấy?”

Tôi cười vang đáp: “Tất nhiên là giả rồi, ai có tiền không có chỗ tiêu lại đi mua cái thứ ấy về chứ. Nó còn đắt hơn cả ngón tay tớ nữa, đeo vào lại chẳng khó chịu đến chết à. Tớ chỉ mang đi chọc tức cái cô ả đáng ghét ở cơ quan thôi.” Sau đó tôi liền kể lại chuyện về Trần Kỳ cho Lâm Hà nghe, cô nàng nghe xong liền cười sặc sụa không ngừng.

Một lúc sau, cô nàng mới có vẻ như chợt nhớ đến chuyện gì đó, ấp a ấp úng hỏi: “À này... Cái anh đội trưởng lần trước, cậu quen phải không?”

“Ai cơ?” Tôi vừa nghe liền cảm thấy có vấn đề, nghe giọng của Lâm Hà thì hình như là có kịch hay, nói không chừng cô nàng đã thích Vương Du Lâm rồi.

Nhưng vấn đề là gần đây tôi vừa được biết, Vương Du Lâm sớm đã kết hôn rồi, con trai cũng đã được hai tuổi. Lần này anh ta mất công xin được điều đến thành phố C thực ra cũng là vì vợ con. Mà càng tệ hơn, anh ta còn là cảnh sát, hôn nhân được luật pháp bảo vệ, Lâm Hà mà thích anh ta, vậy thì đúng là không hay tí nào. Tôi phải bắt cô nàng dập tắt ngay cái suy nghĩ này đi mới được.

“Chính là cái anh cứ bám lấy tớ không chịu buông ra ấy.” Lâm Hà nói, giọng nghe nhỏ như muỗi kêu.

Rõ ràng là hôm đó cô nàng cứ một mực bám lấy Cổ Hằng không chịu buông ra cơ mà nhỉ... Có điều may mà cô nàng thích Cổ Hằng, tôi rút cuộc cũng có thể thở phào. Cổ Hằng hình như bây giờ vẫn còn độc thân thì phải.

Tôi nói chuyện với Lâm Hà suốt nửa tiếng đồng hồ, nhưng thực ra cũng chẳng nói được chuyện gì hữu dụng. Tôi vốn không biết gì mấy về Cổ Hằng, sở thích sở ghét của anh ta căn bản chưa từng nghe nói, đành đợi Minh Viễn về rồi hỏi han kỹ càng vậy.

Nói chuyện mãi mới gác điện thoại, tôi lại thấy mẹ đang nhìn mình, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

“Sao vậy mẹ?” Tôi nghi hoặc cúi đầu kiểm tra, không cảm thấy trên người mình có vấn đề gì cả.

“Cái nhẫn kia của con ấy...” Mẹ tôi ấp úng nói: “Hình như không phải là giả đâu.” Mẹ có vẻ rất xấu hổ đưa tay ra gỡ đầu: “Là do cha con chọn đấy, cứ nhất quyết đòi mua cái nhẫn có gắn viên kim cương thật to, mà ông ấy cũng không biết giá cả, trả tiền rồi, đến bản thân cũng sợ gần chết, sau khi về nhà suốt cả đêm đều không ngủ được...”

Tôi kêu lớn một tiếng, vứt thứ đang cầm trong tay đi, vội vàng lao ra ngoài chạy thật nhanh về hướng căn hộ chung cư của mình.

Tôi phải tìm mất hơn hai mươi phút, cuối cùng mới tìm thấy cái nhẫn chết tiệt kia ở dưới đáy ngăn kéo bàn trang điểm. Tới lúc này trái tim tôi mới quay trở về chỗ cũ, nước mắt cũng sắp rơi xuống đến nơi, dân đen như tôi thật không chịu nổi sự sợ hãi như vậy.

Tôi tìm một cái hộp nhỏ, cẩn thận đặt chiếc nhẫn vào trong, rồi lại ngó nghiêng nhìn quanh bốn phía, cuối cùng quyết định đặt nó xuống dưới gối. Thứ này vẫn nên trả lại cho Minh Viễn thì hơn.

Tối đến, khi tôi lấy nó ra chuẩn bị chất vấn, anh liền thản nhiên cười bảo: “Sao em lại lấy nó ra làm gì?”

Tôi tức tối lao đến căn anh một cái, giận dữ nói: “Anh làm thế này còn không phải là muốn hại chết em sao, cha em không biết gì hết, sao anh cũng ngốc theo như vậy? Bỏ ra bao nhiêu tiền mua cái cục đá này về, vừa không thể ăn vừa không thể mặc, còn phải ngày ngày lo lắng sợ nó rơi mất, thế này không phải là đi rước một ông tổ về ngồi lên đầu chúng ta hay sao. Dù sao em cũng không dám đeo đâu, anh tự đi mà giữ lấy.”

Minh Viễn cười vang: “Có gì đâu nhỉ, trước đây không phải em vẫn vớt nó trong ngăn kéo sao, cũng tốt mà, ngăn kéo đâu có thủng, không rơi mất được đâu. Cho dù có kẻ trộm vào nhà, chỉ cần chưa từng học nghề giám định châu báu, chắc chắn sẽ không nhận ra cái nhẫn vớt trong ngăn kéo ấy là đồ thật đâu.”

Sao anh lại không chịu hiểu ý của tôi thế nhỉ?

Trọng điểm mà tôi muốn nói là... Mà thôi, bây giờ tôi cũng chẳng biết là gì nữa rồi.

Dù sao thì cái nhẫn đó tôi cũng không dám đeo nữa, sau khi trả lại cho Minh Viễn, anh vẫn vút nó vào trong ngăn kéo như cũ, hại tôi mỗi lần mở ngăn kéo ra đều không tìm được phải nhìn xem nó có còn ở đó không, quả thực khó chịu vô cùng.

Rồi tôi lại tỉ mỉ hỏi han Minh Viễn về thói quen cũng như sở thích của Cổ Hằng, sau đó báo cáo lại cho Lâm Hà thật chi tiết, còn việc họ có thể phát triển được tới đâu, căn bản tôi không cách nào khống chế được.

Minh Viễn lại mua một căn nhà ở ngoại ô để chuẩn bị cho kết hôn, nhưng hai chúng tôi vẫn thích căn chung cư nhỏ hiện giờ, một mực ở lại không chịu dọn đi. Sau đó đến mấy việc rắc rối như chụp ảnh cưới, bố trí phòng, trước ngày kết hôn hai chúng tôi đều mệt phờ.

Ba ngày trước khi kết hôn, theo tập tục của thành phố C thì đôi vợ chồng sắp cưới không được gặp mặt. Thực ra tôi với Minh Viễn đều cảm thấy chuyện này rất vớ vẩn, tính ra thì chúng tôi đã kết hôn từ lâu lắm rồi. Nhưng trong nhà còn có bề trên, chúng tôi cũng không thể làm theo ý mình được. Thế là Minh Viễn đành ầm ục dọn ra khỏi căn hộ chung cư của tôi, nhưng mẹ tôi vẫn chưa yên tâm, nhất quyết bắt tôi quay về nhà ở.

Buổi tối có bạn học cấp ba hẹn tôi ra ngoài ăn cơm, đợi sau khi ăn uống xong xuôi đã là hơn chín giờ, tôi gọi điện cho Minh Viễn mà không gọi được, nên đành tự mình bắt xe về nhà. Nhưng, vừa ra ngoài cửa nhà hàng tôi đã nhìn thấy Tăng Tiểu Quyên vội vàng chạy tới trong bộ đồ công sở, mặt mày hoảng hốt nói: “Chị Chung, rất cuộc tôi đã tìm được chị rồi, Chủ tịch Kim vừa gặp tai nạn giao thông.”

Trái tim tôi trầm hẳn xuống, thiếu chút nữa thì ngất xỉu, chẳng nghĩ ngợi gì đã theo cô ta lên xe.

Nhưng vừa lên xe tôi đã hối hận ngay. Tăng Tiểu Quyên là ai chứ, lời của cô ta mà cũng tin được sao? Chắc không phải cô ta muốn bắt cóc tôi đấy chứ?

Trong lòng tôi thầm suy nghĩ về ý đồ của cô ta, nếu là bắt cóc, một mình cô ta chắc chắn không đủ, chắc chắn là một lát nữa sẽ còn có người khác tới, đến lúc đó tôi muốn trốn cũng chẳng được nữa rồi.

Nghĩ đến việc không thể gọi điện thoại cho Minh Viễn, tôi liền lôi điện thoại ra định gọi cho , kết quả là vừa lấy ra xem, không ngờ lại không có tín hiệu. Xem ra cô ả Tăng Tiểu Quyên này đã có sự chuẩn bị từ trước, chuyện hôm nay thật sự không thể giải quyết êm xuôi được rồi.

Tôi thò tay vào trong túi lần mò một lúc, rất nhanh đã kiếm được một vật đủ nặng. Đó là quả cầu thủy tinh tôi vừa được các bạn học cấp ba tặng khi ăn cơm, bên trong còn có cả một tòa tháp Eiffel nữa. Khi tôi nhận quà mọi người còn đùa rằng nhờ có gặp cướp, tôi cứ

dùng cái này để phòng thân cũng ổn. Bây giờ thì thế đấy, sao bọn họ không nói cái gì dễ nghe một chút nhỉ?

Đúng là một đám xấu miệng!

Tôi chẳng nghĩ ngợi gì đã lấy nó ra, rồi xoay người, không hề do dự dù chỉ nửa giây, nhắm tới đầu Tăng Tiểu Quyên mà nện một cú thật mạnh.

Lần trước Minh Viễn có kể lại rằng trước đây tôi từng đánh nhau với Cổ Diễm Hồng, rồi còn giết cả lợn rừng nữa, hung hãn không gì tả nổi. Khi ấy tôi còn không tin, nhưng bây giờ vừa có vũ khí trong tay, trong lòng tôi lập tức tràn đầy khí thế bạt non sông ngày trước. Cô ả Tăng Tiểu Quyên kia còn chưa kịp có phản ứng gì thì đã bị tôi đập cho ngất lịm đi rồi...

Chiếc xe soạt một tiếng trượt ra khỏi làn, rồi lao thẳng vào một cái bồn hoa công cộng bên đường. Tôi chỉ biết ra sức nhấn phanh, rốt cuộc đã kịp dừng xe lại trước khi lao vào cột đèn đường. Nhưng phần đầu chiếc xe cũng rất thảm hại, bị va đập đến biến dạng, chắc phải tốn không ít tiền để sửa.

Tôi cẩn thận bước ra khỏi chiếc xe, xung quanh rất nhanh đã có người chạy tới, tôi còn nhìn thấy có một anh cảnh sát mặc đồng phục cũng đang đi về phía này.

Nghe nói là có bắt cóc, anh cảnh sát đó nhìn chăm chăm vào tôi suốt một hồi lâu, rồi lại thò đầu vào trong xe, sau đó vội vã nói vào

máy bộ đàm: “Cho một xe cứu thương tới đây, có người bị thương rồi.” Sau đó, anh ta không cho tôi phân bua gì, nhất quyết đòi đưa tôi về cục Cảnh sát. Tôi cảm thấy, hình như anh ta không tin lời tôi.

Đợi đến lúc mấy người Minh Viễn tới nơi thì đã là gần mười một giờ, sắc mặt bọn họ đều rất khó coi, mãi tới khi nhìn thấy tôi bình yên vô sự ngồi trong cục Cảnh sát, lại nghe nói kẻ bắt cóc đã được đưa vào bệnh viện, bọn họ mới lộ ra một vẻ mặt rất phức tạp, cái vẻ mặt đó cứ giống như là – “Ồ, vốn nên là như vậy”, tôi nghĩ chắc ý tứ cũng gần như thế.

Bởi vì có Vương Du Lâm và Cổ Hằng, nên lần này tôi rất cuộc đã được “phóng thích” một cách thuận lợi. Cổ Hằng nói đã tìm thấy thiết bị chặn tín hiệu trong xe của Tăng Tiểu Quyên, trong điện thoại của cô ta cũng có tin nhắn bàn bạc với kẻ khác về vụ bắt cóc, nên có thể coi là chứng cứ rõ ràng. Còn về việc cô ta bắt cóc tôi là vì mục đích gì... Lúc này cô ta còn chưa tỉnh...

Chuyện của Tăng Tiểu Quyên đến đây coi như kết thúc, tôi căn bản không hề hay biết kết cục cuối cùng của cô ả. Minh Viễn cũng không nhắc đến với tôi. Trên thực tế, cô ả chỉ là một người ngoài cuộc không liên quan gì tới chúng tôi hết.

Hai ngày sau, hôn lễ của chúng tôi được cử hành, hết sức long trọng và náo nhiệt, ngoài mấy người bạn như Vương Du Lâm và Cổ Hằng ra, những người tới tham dự phần lớn đều là thân thích và đồng sự của chúng tôi. Lưu Đào và Lưu Giang không tới, chỉ gọi điện chúc mừng Minh Viễn, đồng thời nhờ người gửi quà. Tôi luôn

cảm thấy dường như họ vẫn chưa thể hoàn toàn chấp nhận sự xuất hiện của tôi.

Bởi vì Cổ Hằng và Lưu Hạo Duy đều chưa kết hôn, phải suy nghĩ cho tương lai của mình, nên cả hai đều không dám náo động phòng quá trắng trợn, còn Vương Du Lâm xưa nay luôn là một người có chừng mực, nên chúng tôi đã thuận lợi qua được cái cửa náo động phòng. Chỉ là đến tối, cha mẹ nhất quyết bắt chúng tôi quay về phòng tân hôn, nói đây là quy củ.

Thế là tôi và Minh Viễn không thể không lái xe mất gần một tiếng đồng hồ vì cái quy củ này.

Vì ngoại ô không có mấy xe, nên Minh Viễn bất giác lái xe nhanh hơn một chút.

Kết quả là tại một ngã ba đường, chúng tôi thiếu chút nữa đã đâm vào người ta.

Trong khoảnh khắc đó, trái tim tôi thiếu chút nữa đã nhảy ra ngoài lồng ngực. Tuy vừa rồi chúng tôi đã tuân thủ luật lệ giao thông một cách rất nghiêm túc, nhưng bất kể thế nào, nếu thật sự làm người ta bị thương, trong lòng cũng chẳng dễ chịu gì.

Hai chúng tôi vội vàng xuống xe, xem xét tình hình của người bị thương, còn chưa đến gần, người đó đã chậm rãi chống tay xuống mặt đường bò dậy. Đó là một ông lão, cũng không rõ tuổi tác bao nhiêu, quần áo trên người vừa bẩn vừa rách rưới, còn vẻ mặt thì... Tôi phải nói thế nào đây nhỉ, có lẽ đánh giá như vậy về một ông cụ

vừa bị chúng tôi đâm phải thì không thích hợp lắm, nhưng tôi có nhìn thế nào cũng thấy ông ta có chút bĩ ối.

“Cụ ơi, cụ bị thương chỗ nào không ạ?” Minh Viễn vội vàng bước tới, đỡ lấy ông cụ: “Để bọn cháu đưa cụ tới bệnh viện kiểm tra!”

Ông cụ đó không thèm để ý đến anh, mà nheo mắt quan sát chúng tôi một lúc, sau đó chợt nhe răng ra trả lời: “Hi hi, còn chưa bị đâm.”

Minh Viễn ngây ra, không nói được gì.

Rồi ông cụ đó đứng dậy cất bước rời đi như bay, chỉ một lát sau, đến bóng dáng cũng chẳng còn.

“Sao cứ là lạ thế nào ấy nhỉ?” Tôi kéo áo Minh Viễn, run rẩy nói: “Hình như em đã gặp ông cụ này ở đâu rồi, anh có cảm giác như vậy không?”

Minh Viễn ngẩn ngơ lắc đầu.

Chúng tôi vừa chuẩn bị lên xe, Minh Viễn lại chợt “ý” một tiếng, rồi ngạc nhiên khom người, nhặt từ dưới đất lên một chiếc nhẫn xanh biếc, sắc mặt lập tức thay đổi hoàn toàn.

“Là ông ấy đánh rơi sao?” Tôi hỏi.

Minh Viễn không trả lời, chỉ ngẩn ngơ nhìn chiếc nhẫn, mãi một lúc lâu sau mới kéo tay tôi lại, cẩn thận đặt nó vào trong lòng bàn

tay tôi: “Nó là của em...”

“Của em ư?”

“Hồi năm 94 khi em gặp tai nạn...”

Tối đó, tôi có một giấc mơ rất dài, mọi việc trong mơ bắt đầu từ năm 1981...

Ngoại truyện 1

Ngày 1 tháng 7 năm 1994.

Đây là ngày nóng nhất từ đầu hè đến nay, ngay từ sáng sớm đã có tiếng ve sầu kêu inh ỏi. Căn phòng học hết sức ngột ngạt, mấy chiếc quạt trần hoạt động không ngừng, nhưng học sinh vẫn mồ hôi mồ kê nhễ nhại.

Cô Hằng lặng lẽ ngoảnh đầu nhìn Minh Viễn ngồi phía sau mình, thấy Minh Viễn đang ngồi đàng hoàng trên ghế, dáng vẻ vẫn nghiêm túc hệt như trước đây, cứ như là chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

Một lát sau tiếng chuông vang lên, mọi người trong phòng học đều không có động tĩnh gì. Mấy hôm nữa là tới kỳ thi đại học, mọi người đã không còn mặn cảm với tiếng chuông tan học như trước nữa... Chỉ trừ Minh Viễn. Vừa nghe thấy tiếng chuông, cậu lập tức gấp cuốn sách trong tay lại, nhanh nhẹn thu dọn đồ đạc trên bàn, rồi khoác cặp lên vai, rào bước đi ra ngoài, vẫn vội vã hệt như ngày trước.

Cô Hằng cũng chẳng có thời gian mà sắp xếp, vội vàng nhét hết sách vở vào cặp, rồi đuổi theo Minh Viễn.

"Minh Tử, Minh Tử!" Cũng chỉ chậm có mấy giây, nhưng khi ra ngoài Cổ Hằng thiếu chút nữa đã để mất dấu Minh Viễn, nên đành vội vã cất bước đuổi theo sau, lớn tiếng gọi: "Chú đi nhanh như vậy làm gì, đợi anh một chút!"

Minh Viễn đi chậm lại một chút, rồi xoay người với vẻ không vui ra mặt, nhỏ giọng nói: "Anh nhanh lên nào, lát nữa mà về nhà muộn, cô em lại lo lắng đấy."

Cổ Hằng hơi ngẩn ra, cơ thể trở nên cứng đờ.

"Còn không đi nhanh lên!" Minh Viễn buồn bực kêu lên một tiếng, bước đi nhanh hơn.

Cổ Hằng dừng lại mất mấy giây, rồi giẫm mạnh chân xuống đất một cái, cuối cùng vẫn đành đuổi theo.

Nhà Minh Viễn cách trường rất gần, Cổ Hằng đã ở đó hơn một năm nay, sống một cuộc sống bình lặng. Đến khi xảy ra vụ tai nạn vào hai mươi ba ngày trước, nó đã hoàn toàn hủy hoại cuộc sống đơn thuần của hai người.

Con ngõ vẫn bình lặng như mọi khi, ngay cả ánh mặt trời nóng bỏng cũng phải gờm mình ở nơi này, trong không khí còn thấp thoáng một vẻ âm u và ảm thấp, nhưng Cổ Hằng chẳng cảm thấy vui vẻ chút nào.

Vừa mới bước qua cổng, Minh Viễn đã lớn tiếng gọi to:

"Cô ơi, bọn cháu về rồi này."

Ngôi nhà chìm trong tĩnh lặng, ngọn gió vi vu thổi phất lên lùm cây dành dành rậm rạp ngoài sân, lá cây hơi xao động, nhưng chẳng phát ra chút âm thanh nào. Chú mèo nhà hàng xóm đang ngồi trên tường neho mắt lại nhìn họ, rồi đột nhiên đứng dậy nhảy vút một cái từ trên tường xuống, nháy mắt đã biến mất trong lùm cây...

Minh Viễn dường như chẳng hề phát giác ra sự tĩnh lặng đến lạ thường của căn nhà, vẫn chậm rãi cởi giày như mọi khi, rồi bỏ cặp xuống sofa, sau đó vội vã chạy vào bếp: "Cô ơi, tối nay cháu muốn ăn thịt kho tàu."

Cổ Hằng đi theo sau lưng Minh Viễn, trong lòng càng lúc càng cảm thấy quái dị. Trước đó, cậu đã loáng thoáng cảm thấy Minh Viễn có gì đó không ổn rồi, nó quá bình tĩnh, quá tr, cứ như là chưa từng có chuyện gì xảy ra. Bây giờ xem ra vấn đề của Minh Viễn còn nghiêm trọng hơn rất nhiều so với tưởng tượng của cậu.

Một lát sau, Minh Viễn chạy từ trong bếp ra, mặt mày nhăn nhó nói: "Cô em nói trong nhà hết thịt ba chỉ rồi, lát nữa chúng ta ăn cá kho ngọt." Nói xong lại chạy vào bếp, bắt đầu bận rộn làm com. Vừa làm com, cậu còn vừa nhỏ giọng nói cười với không khí bên cạnh, cứ tựa như, Chung Tuệ Tuệ vẫn còn ở bên cạnh vậy.

Cổ Hằng vừa sợ hãi vừa hoảng hốt, cảm thấy không khí xung quanh mình tràn đầy sự quý dị, đột nhiên có một nỗi xung động muốn chạy về nhà. Nhưng cậu rất cuộc vẫn nhin được, cố giữ cho mình bình tĩnh, rồi ngồi xuống như không có việc gì xảy ra, mở ti vi xem như thường ngày.

Minh Viễn bận rộn trong bếp chừng nửa tiếng thì cơm nước xong xuôi, rồi cậu xách nồi cơm điện ra, nói với Cổ Hằng; "Hằng Tử, anh vào bê thức ăn giúp một tay đi, một mình cô em không bê hết."

Cổ Hằng hơi đơ ra, sau khi do dự một chút thì chậm rãi đứng dậy, bước từng bước vào bếp. Trên chiếc tủ nhỏ trong bếp có đặt bốn đĩa thức ăn và một bát canh, tất cả đều được nấu rất nhiều. Đây là những món ăn mà Chung Tuệ Tuệ hay nấu khi còn ở nhà, cô thường nói con trai nên ăn nhiều một chút, như vậy mới có thể khỏe mạnh.

"Anh còn ngây ra đó làm gì, nhanh lên đi!" Minh Viễn lại đi vào trong bếp, mở tủ bát ra, lấy ra ba chiếc bát và ba đôi đũa.

Trở lại phòng ăn, Minh Viễn bày bát đũa ra, rồi xới cơm, sau đó quay sang cười nói với chiếc ghế trống bên tay phải: "Cô ăn cơm đi, cá hôm nay tươi lắm đấy."

Cổ Hằng nhìn chăm chăm vào Minh Viễn, cảm thấy cơm hôm nay khó nuốt vô cùng.

Bữa cơm này đối với Cổ Hằng chẳng khác gì cực hình, nhưng cậu vẫn phải kiên nhẫn chịu đựng, thậm chí sau đó, cậu còn chủ động đi thu dọn bát đũa giống như mọi ngày. Đợi sau khi mọi việc trong nhà đều đã xong xuôi, Cổ Hằng mới dám lấy hết can đảm, trầm giọng nói với Minh Viễn: "Minh Tử, chúng ta nói chuyện một chút nhé!"

Minh Viễn lùi về phía sau hai bước, cách ra xa hơn một chút: "Anh có chuyện gì vậy? Để về sau hãy nói, em còn đang bận. Cô em bảo em đi tìm sách giúp, đúng không cô?" Cậu nhìn về phía sau

lưng Cổ Hằng mà cười nói, khuôn mặt rạng rỡ vô cùng, nhưng Cổ Hằng nhìn mà trái tim đau nhói.

"Minh Tử, chú nghe anh nói!"

"Anh không thấy em đang bận sao?" Cậu đột nhiên nói lớn, những đường nét trên khuôn mặt trở nên cứng đờ, trên trán đã lấm tấm mồ hôi. Cổ Hằng đột nhiên hiểu ra, thực ra Minh Viễn cũng biết hết tất cả.

"Minh Tử..."

"Anh về đi!"

"Bốp..." Cổ Hằng tát cho Minh Viễn một cái thật mạnh, khiến cậu phải lùi về phía sau mấy bước, rồi loạng choạng ngã phịch xuống đất: "Minh Tử, chú hãy tỉnh táo lại đi! Cô Chung đã đi rồi!"

Minh Viễn không nói năng gì, cúi gằm mặt xuống, rất lâu rất lâu sau, Cổ Hằng mới nghe thấy một tiếng nức nở tràn ngập kìm nén, nặng nề, và đau thương vang lên...

Một lát sau, có nước mắt rơi xuống, từng giọt từng giọt thấm vào tấm thảm trái sần trong phòng khách, để lại những vệt nước đậm nhạt không đều...

Bắc Kinh. Ngày 15 tháng 7 năm 1994.

"Không có người này ạ?" Kim Minh Viễn ngần ngợ nhìn bà cụ hiền từ trước mặt, đầu óc có chút choáng váng, lẩm bẩm nói: "Không phải chứ bà ơi, bà thử nghĩ kỹ lại giúp cháu xem, trước đây cô cháu đúng là từng ở đây mà. Cô cháu họ Chung, trong nhà còn có bà ngoại, nhà chồng họ Kim."

Nhưng bà cụ vẫn lắc đầu: "Cậu bé ơi, tôi ở trong con ngõ này nhiều năm rồi, ở đây thật sự không có cô gái nào họ Kim hay họ Chung cả. Có phải cậu tìm nhầm chỗ rồi không?"

Kim Minh Viễn không nói gì, chỉ nhìn tấm bảng tên bên ngoài con ngõ mà so sánh hết lần này tới lần khác... Sao lại nhầm được chứ? Địa chỉ này, từ lần cậu lên ghi lại cho đến bây giờ đã được biết bao năm, mỗi năm cậu đều lấy ra xem không chỉ một lần, rồi tưởng tượng đến cảnh có một ngày cậu và cô cùng trở lại đây.

Nhưng, cô đã không còn nữa rồi...

Kim Minh Viễn bước từng bước ra khỏi con ngõ. Ánh nắng bên ngoài rất chói chang, chiếu rọi mọi thứ xung quanh, cái nóng hầm hập đổ dồn tới từ khắp mọi nơi, nhưng không biết tại sao, cậu chỉ cảm thấy lạnh. Cái lạnh tỏa ra từng chút một từ trong xương cốt, khiến chân tay cậu đều lạnh giá, nhưng trong đầu lại rất nóng. Cậu có cảm giác trời đất quay cuồng, mới đi được hai bước đã không chịu nổi nữa, loạng choạng tựa người vào bức tường rồi ngã xuống.

Suốt một tháng sau đó, cậu đã đi từng ngõ lớn ngõ nhỏ ở Bắc Kinh, tìm đến những nơi mà cô có lần nhắc đến với cậu, như miếu thành hoàng, như con ngõ cổ, rồi còn cả trường đại học mà cô từng theo học nữa. Nhưng, bất chấp mọi nỗ lực tìm kiếm, cuối cùng cậu vẫn không thể phát hiện ra bất cứ dấu tích nào về sự tồn tại của cô.

Cậu đã phải khổ sở van nài thầy giáo phòng Giáo vụ trong trường đại học, nhờ thầy tìm giúp hồ sơ của tất cả sinh viên từ năm 78 đến năm 81, nhưng vẫn không có cô.

Cậu càng tìm kiếm, lại càng phát hiện ra nhiều điểm đáng ngờ, có những thứ ngay từ nhỏ cậu đã cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng lại chưa từng hoài nghi. Cô của cậu không gì là không làm được, bất kể lúc nào, cô luôn có thể kiếm ra những món điểm tâm ngon tuyệt, những bộ quần áo bắt mắt, và còn rất nhiều tập ảnh mà cậu chưa từng được thấy bao giờ. Hơn nữa, cô còn hay kể cho cậu nghe những câu chuyện thú vị và mang đầy tính triết lý.

Trong lòng cậu, cô giống như một nàng tiên trên trời. Một ngày nào đó cô đã từ trên trời bay xuống, chỉ bởi vì cậu.

Cũng giống như lúc này, bất kể cậu có tìm kiếm thế nào, cũng không thể tìm được dấu tích về cuộc sống trước đó của cô. Trước khi cô xuất hiện ở Trần Gia Trang, chẳng ai quen cô, cũng chưa có người nào từng gặp cô. Chỉ có bà Trần là không ngừng miêu tả về bộ dạng của cô khi xách theo chiếc va li cồng kềnh bước từng bước vào Trần Gia Trang năm đó.

Hôm trở lại thành phố S, Cổ Hằng tới ga xe lửa đón cậu, vừa thấy cậu loạng choạng từ phía trong bước ra, nước mắt của Cổ Hằng đã lập tức tuôn xuống lỗ chã. Mới một tháng không gặp, Minh Viễn dường như đã biến thành một con người khác, gầy đi rất nhiều, bộ quần áo vốn vừa người nay trở nên rộng thùng thình, hai má vốn

căng đầy thì giờ hóp hẳn xuống, đôi mắt trở nên thâm quầng phát sợ, làn da vừa đen vừa vàng vọt, dáng vẻ hết như một người suy dinh dưỡng.

Suốt bao nhiêu năm nay, có bao giờ trông cậu lại nhếch nhác như thế? Cậu luôn được Chung Tuệ Tuệ chăm sóc cẩn thận, ngay đến việc quên uống sữa buổi sáng cũng bị nhắc nhở một hồi, từ nhỏ đến lớn, cậu luôn là đứa con trai thời thượng nhất, khỏe mạnh nhất trong đám đông.

"Minh Tử!" Cổ Hằng ngoảnh mặt sang một bên lén lau khô nước mắt, rồi cố gượng cười bước đến đón: "Chú làm sao thế này, trông cứ như nạn dân châu Phi vậy."

Minh Viễn cố nặn ra một nụ cười: "Chỉ là... ăn ngủ không được tốt lắm thôi."

Về đến nhà, Minh Viễn bị Cổ Hằng lôi đi tắm rửa và thay quần áo, lúc chuẩn bị đi lên lầu nghỉ ngơi, cậu đột nhiên dừng bước, đôi mắt đờ đẫn nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng đóng chặt bên trái cầu thang, rất lâu rất lâu sau vẫn không động đậy. Khi Cổ Hằng từ bên ngoài mua cơm quay về, đi tìm khắp nơi mà vẫn chẳng thấy cậu đâu, cuối cùng mới chợt nhớ ra điều gì đó, bèn rón rén đẩy cửa phòng của Chung Tuệ Tuệ ra.

Căn phòng vẫn yên tĩnh như thế, rèm cửa nửa khép nửa mở, có ngọn gió từ bên ngoài thổi vào mang theo một luồng không khí nóng ẩm.

Thành phố S những ngày tháng Tám vẫn còn nóng nực, tuy đây là tầng một, thế mà Cổ Hằng vẫn đầm đìa mồ hôi.

Trong phòng không bật quạt, còn Minh Viễn đã nằm ngủ say trên giường, gối đầu lên chiếc gối của Chung Tuệ Tuệ, trong lòng ôm thêm một chiếc nữa. Vẻ mặt của cậu vừa điềm tĩnh vừa yên ả, cả người cuộn tròn lại hệt như một đứa bé sơ sinh. Cổ Hằng đã rất lâu rồi chưa nhìn thấy cậu ngủ ngon như thế, lẳng lặng đóng cửa lại, rồi khỏi căn phòng.

Ngày 24 tháng 12 năm 1994.

Kim Minh Viễn bò nhoài trên chiếc bàn học trong ký túc viết nhật ký. Gần nửa năm nay, cậu đã ghi lại mọi điều mà mình nghĩ vào cuốn sổ nhật ký này. Mỗi ngày, cậu đều mở ra xem, và hồi tưởng lại những chuyện vốn phải dần mờ nhạt đi theo năm tháng.

Khi cậu còn nhỏ, cô thường xuyên nói ra một số từ ngữ hết sức kỳ quặc, sau khi nói xong mới đột nhiên nhớ ra điều gì đó, liền vội vàng đưa tay lên bịt miệng, cảnh giác ngó nghiêng xung quanh, sau đó cười híp mắt lại mà xoa đầu cậu. Về sau, khi cậu dần dần trưởng thành, cô đã chú ý hơn rất nhiều, có khi mới nói được một nửa thì đột nhiên dừng lại, mở to đôi mắt tròn xoe, sắc mặt trở nên hết sức kỳ quái, rồi hỏi cậu bằng giọng thần bí vô cùng: "Vừa rồi cháu không nghe thấy gì đúng không?"

Và cậu luôn rất phối hợp gật đầu nói "vâng". Cô là bầu trời, là mặt đất của cậu, là cả bộ thế giới của cậu, cô nói thế nào thì là thế đó.

Đây là thói quen đã hình thành từ khi cậu còn rất nhỏ.

Nhưng bây giờ nhớ lại, cô đã từng nói đến những gì ấy nhỉ, nào là máy tính, Windows, World Cup, rồi còn Olympic Bắc Kinh, thậm chí là Clinton nữa... Cậu nhớ trong một buổi tối nào đó năm 90, khi nói chuyện với Cổ Diễm Hồng, cô thỉnh thoảng có nhắc đến cái tên này. Nhưng mãi đến năm ngoái, khi Clinton trở thành tổng thống Mỹ, cậu mới biết đến sự tồn tại của ông ta.

Có một số từ, đến bây giờ cậu vẫn chưa hiểu rõ cuộc có ý nghĩa gì.

Còn về ngoài suốt mười mấy năm của cô nữa.

Cô của cậu, rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Kèm theo sự hoài nghi, cậu còn thấp thoáng một nỗi mong chờ. Cô của cậu không giống với người thường, cô là tiên nữ trên trời, một ngày nào đó cô nhất định sẽ còn quay trở lại thăm cậu.

Hôm nay là đêm Bình an theo tập tục của phương Tây, mọi người trong ký túc đều đã đi tham gia dạ hội, trong phòng chỉ còn lại một mình cậu. Nhưng cậu không hề cảm thấy cô đơn chút nào, trong một đêm tối tịch mịch thế này, cậu lại càng có thể thỏa sức nhớ nhung mà không phải ngại ngần gì cả.

Hành lang vang lên những tiếng bước chân dồn dập, một lát sau cửa được mở ra, Vương Du Lâm toàn thân hôi thối bắn thiu chạy vào, vừa cởi quần áo vừa nhỏ giọng lẩm bẩm: "Đúng là xui xẻo quá,

tự nhiên lại bị trượt chân ở căng tin, rồi còn ngã xuống cống nữa mới tề chứ. Ấy, Minh Tử này, cậu không đi tham gia dạ hội à?"

Kim Minh Viễn lắc đầu đáp: "Tớ không thích ồn ào. Cậu không sao chứ?"

Vương Du Lâm cắn răng nói: "Không bị thương, chỉ là bộ quần áo này không mặc được nữa rồi. Chết tiệt thật, áo lông tớ mang đi giặt khô mất rồi, không biết bây giờ đã giặt xong chưa nữa."

Kim Minh Viễn cười nói: "Hay là cậu mặc tạm áo của tớ đi, bây giờ bên ngoài đang lạnh lắm."

Vương Du Lâm cũng không khách sáo, cảm ơn một tiếng rồi trèo lên giường tầng trên tìm áo bông của Minh Viễn. Vừa kéo mạnh một cái, từ trên giường liền có thứ gì đó rơi xuống, Vương Du Lâm khom người xuống nhặt, rồi kêu lên một tiếng ngạc nhiên.

"Minh Tử, đây là bạn gái cậu đúng không?" Vương Du Lâm cười hì hì trả lại ví tiền cho cậu, nói: "Tớ sớm đã đoán được là cậu có bạn gái rồi, nếu không tại sao lại suốt ngày từ sáng đến tối ngồi ôm cái ví mà ngẩn ngơ chứ. Bao nhiêu cô gái theo đuổi cậu, chưa thấy cậu tỏ ra thân thiện với ai bao giờ

Kim Minh Viễn hơi ngẩn ra. Trong ví của cậu có kẹp bức chân dung của Chung Tuệ Tuệ, đó là kết quả của sự cố gắng của cậu trong gần nửa năm nay. Cậu không có thiên phú về hội họa, nhưng cậu lại có nghị lực mà người thường không có. Trước giờ cậu chỉ vẽ duy nhất một người, là cô của cậu. Cậu vẽ lại dáng vẻ của cô khi cười,

guong mặt cô khi ngấn ngò, bộ dạng của cô khi trầm tư suy nghĩ, còn cả dáng vẻ của cô khi ngượng ngùng xấu hổ...

Vương Du Lâm là một trong những sinh viên xuất sắc nhất trong trường, đặc biệt là khả năng quan sát. Thầy chỉ huy đã từng cảm khái mà nói rằng cậu ta có trực giác và khả năng quan sát nhạy bén như dã thú. Sao cậu ta lại có suy nghĩ như vậy chứ?

Có một, hai giây nào đó, trái tim Kim Minh Viễn đã đập dữ dội. Cậu vốn có thể giải thích rõ ràng, nhưng không biết tại sao lại không mở miệng, mà chậm rãi ngoảnh mặt qua, hỏi bằng giọng như đang nói đùa: "Sao cậu biết đó là bạn gái tớ? Nói không chừng đó là mẹ tớ thì sao?"

"Phì..." Vương Du Lâm lập tức bật cười, nói: "Minh Tử này, mắt tớ vẫn chưa kém đến mức đó đâu. Ánh mắt khi nhìn mẹ và khi nhìn bạn gái có thể giống nhau được sao?"

Cậu ta không chú ý tới vẻ khác thường của Minh Viễn, sau khi cười vang hai tiếng liền khoác chiếc áo bông của cậu lên và đi ra ngoài, để Minh Viễn ngồi một mình trước chiếc bàn học, trái tim như sắp nhảy ra ngoài lồng ngực.

Bạn gái...

Kim Minh Viễn giật mạnh mái tóc của mình một cái, trước giờ cậu chưa từng nghĩ đến, cũng không dám nghĩ đến từ này. Khi cô rời đi, cậu cảm thấy đời mình đã đi tới hồi kết, thế giới cũng trở nên mờ mịt ảm đạm, mỗi ngày còn sống là một ngày chịu cực hình, sự đau khổ đó tuyệt đối chẳng thể hình dung bằng từ ngữ.

Khi đó Cổ Hằng thậm chí còn không hiểu nỗi cậu, bởi Cổ Hằng cũng mất đi cô ruột của mình, cũng rất đau khổ, nhưng, có lý do gì mà không thể sống tiếp chứ?

Có gì khác nhau đây?

Bởi vì yêu?

Nghĩ đến từ này, trái tim Minh Viễn không khỏi nhói lên, lục phủ ngũ tạng đều như co cụm thành một khối. Cậu không thở nổi, cậu sợ hãi, thậm chí còn có một nỗi thấp thỏm và bất an sâu sắc.

Đó là cô của cậu, là người đã nuôi nấng cậu từ nhỏ đến lớn.

Sao cậu lại... Sao cậu có thể...

Nhưng, chuyện tình cảm vốn là như thế, ai có thể không chế được đây?

Cho đến khi Vương Du Lâm nói ra câu đó, cậu mới đột nhiên bừng tỉnh ngộ.

Thì ra, cậu yêu cô...

Bao nhiêu khó chịu, đau đớn, khổ sở trong suốt nửa năm nay, thì ra đều chỉ bởi vì một chữ đó.

Ngày 21 tháng 11 năm 1995.

Kim Minh Viễn đang ngồi tự học trong lớp, Vương Du Lâm và Cổ Hằng rón rén đi tới sau lưng, rồi Cổ Hằng nở một nụ cười vừa kỳ quái vừa ám muội nói: "Minh Tử, nghe nói hôm nay chú chủ động đi bắt chuyện với cô bé hoa khôi của trường Sư phạm. Thành thực khai báo mau, có phải là..."

Cậu lập tức giơ tay đầu hàng: "Đầu óc của hai người có thể thuần khiết một chút được không, tuổi còn trẻ như vậy, sao đầu óc lại toàn chuyện đen tối." Tuy ngoài miệng cậu nói năng rất hùng hồn, nhưng thực ra lại đang có chút chột dạ. Cậu quả thực đã chủ động đi bắt chuyện với cô gái đó, khi đó cô ấy đang cười đùa với người ta, lúc vui vẻ liền cười đến híp mắt lại, có một khoảnh khắc nào đó trông giống Chung Tuệ Tuệ vô cùng.

Thế là, không biết ma xui quỷ khiến thế nào cậu đã chạy tới bắt chuyện.

Nhưng chỉ mới thăm dò vài câu rồi cậu đã đi ngay, cô gái đó... đến bây giờ cậu vẫn chưa biết tên là gì, tuy cô ta có một nụ cười rất giống Chung Tuệ Tuệ, nhưng không phải là cô.

Ánh mắt, vẻ mặt, còn cả những cử chỉ nhỏ, chỉ trong một giây cậu đã tìm được mấy chục sự khác biệt giữa Chung Tuệ Tuệ và cô ta.

Cô... vẫn chưa tới...

Ngày 14 tháng 3 năm 1996.

Lưu Giang đến tìm cậu, vẻ mặt rất nghiêm túc, vừa gặp mặt đã đưa cho cậu một tập tài liệu rất dày.

Minh Viễn không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, liền hồ nghi mở ra xem. Sau khi đọc kỹ nội dung bên trên, sắc mặt cậu lập tức biến đổi hẳn: "Chú Lưu..."

"Đây là điều mà cô cháu đã dặn dò." Lưu Giang trầm giọng nói: "Thủ tục đã làm xong từ đầu năm 94, cô cháu nói tới lúc cháu trưởng thành thì giao cho cháu."

Cậu đi học sớm một năm, lúc thi đại học còn chưa đến mười bảy tuổi, cho dù cô có lòng để lại toàn bộ cổ phần và tài sản cho cậu thì cũng không cần phải vội vàng như thế.

Tại sao cô lại...

Trái tim Minh Viễn đột nhiên đập thình thình dữ dội, cậu còn nhớ ngày đó cô bỗng nhiên tỏ ra rất lạ thường, suốt ngày thấp thỏm, muốn nói gì đó mà lại thôi, cứ giống như cô sớm đã biết rằng bản thân sắp phải rời đi vậy.

Cô sớm đã muốn rời đi rồi sao?

Vậy liệu cô có còn trở lại không

Minh Viễn ngồi chờ dần trong ký túc suốt một ngày, không ăn không uống, cũng không nói một câu.

Một chút hy vọng nhỏ nhoi cuối cùng của cậu cũng đã bị dập tắt hoàn toàn.

Cô sẽ không bao giờ trở lại nữa.

Vậy, rốt cuộc cậu sống là vì cái gì đây?

Ngoại truyện 2

Chờ đợi

Ngày 21 tháng 9 năm 1998.

Vừa ra ngoài cửa phòng học Minh Viễn đã bị Cổ Hằng chặn lại. Ngay từ xa Cổ Hằng đã vừa gọi văng lên vừa chạy tới, rồi tỏ vẻ thần bí kéo anh đến cuối hành lang, mặt mày sốt sắng nhỏ giọng hỏi: "Nghe nói chú vừa cho con gái của phó giám đốc sở Công an bế mặt một phen, thật hay giả đây?"

Minh Viễn hơi cau mày lại, không nói gì. Mỗi năm khi tân sinh viên nhập học anh luôn nhận được vô số thư tình, nhưng chưa một lần nào mở ra, lại càng không biết cô con gái của phó giám đốc sở Công an mà Cổ Hằng vừa nói kia là ai.

Thấy Minh Viễn không trả lời, Cổ Hằng càng tỏ ra nôn nóng hơn: "Chính là... Chính là hồi chiều qua ấy, lão Đồng nói cô bé đó còn chặn chú lại ở ngoài cửa ký túc cơ mà."

Minh Viễn lập tức hiểu ra... Đó là một cô bé xinh đẹp mà quật cường, trên khuôn mặt hiện rõ ham muốn chinh phục. Cô bé đó mới bao nhiêu tuổi nhỉ? Mười bảy, mười tám chẳng? Đúng là con ông cháu cha có khác, nên mới được nuông chiều như vậy.

Khi đứng trước mặt anh, trong mắt cô bé đó không hề có chút yêu thích nào, chỉ có quyết tâm và hiếu thắng.

Ánh mắt như thế anh không hề xa lạ, trong trường loại con gái này vốn chẳng thiếu gì. Cô ta chưa chắc đã thích, nhưng nhất định phải giành được, như thế đó là cách duy nhất chứng tỏ sự quyền rũ của cô ta.

Không chỉ mình anh, Vương Du Lâm cũng từng gặp phải tình cảnh này; những nam sinh viên ưu tú khác trong trường cũng đều như thế.

Đối với loại con gái này, Minh Viễn xưa nay luôn giữ thái độ kính nhi viễn chi, nên hôm đó cũng không hề khách sáo với Lưu Hiểu Hiểu, chỉ liếc nhìn qua một chút rồi chẳng nói năng gì đã bỏ đi luôn. Có lẽ khi đó cô bé đã rất xấu hổ, hoặc là phải chịu một sự đả kích rất lớn, nhưng đối với Minh Viễn, anh không hề cảm thấy mình đã làm sai điều gì. Nếu chuyện như vậy lại xảy ra lần nữa, anh thậm chí còn chẳng thèm nhìn cô ta.

Nhìn bộ mặt hờ hững chưa từng biến đổi đó của Minh Viễn, Cố Hằng đành thở dài, không nói gì khoát tay đi thẳng.

Hai ngày sau, trong ký túc có người loan tin, cô bé Lưu Hiểu Hiểu kia bị ngã từ trên cầu thang xuống, phải vào bệnh viện trong tình trạng bất tỉnh nhân sự...

Minh Viễn vẫn tỏ ra hồ hững như thường, thậm chí còn chẳng buồn hỏi một câu. Anh chưa bao giờ nhiệt tình giúp đỡ người khác, đến tính mạng của chính mình mà anh còn chẳng để tâm, hỏi đâu mà quan tâm tới sự sống chết của ai kia chứ. Bây giờ việc duy nhất mà anh quan tâm là phải làm sao để vượt qua các vòng tuyển chọn, rồi vào được đội trình sát... Chỉ có ở đó, anh mới có thể tìm được đáp án mà mình muốn tìm.

Tối ngày 12 tháng 10.

Cổ Hằng hẹn Minh Viễn đi ăn como:p>

Vì ra ngoài muộn, nên khi đến quán cơm thì bên trong đã kín người. Cổ Hằng tinh mắt nhìn thấy trong góc có một cô gái đang chiếm trọn cả một chiếc bàn lớn, vội vàng chen đến đó định giành chỗ ngồi, Minh Viễn hơi do dự một chút rồi cũng đi theo sau.

Đôi mắt của anh còn tinh hơn Cổ Hằng, vừa mới nhìn đã nhận ra là Lưu Hiểu Hiểu đang ngồi đó, một tay cầm sách một tay cầm đũa, cúi đầu xem sách vẻ nghiêm túc vô cùng. Rõ ràng chỉ là một người xa lạ mới gặp một lần, lần trước gặp mặt anh còn thấy rất chướng mắt, vậy mà lúc này, nhìn cô bé đang ngồi đó lặng yên xem sách, trong lòng Minh Viễn chợt trào dâng một cảm giác quen thuộc đến lạ kỳ.

Cảm giác đó, đã bao nhiêu năm rồi chưa xuất hiện nhỉ?

Có một khoảnh khắc nào đó, Minh Viễn còn do dự không dám đi về phía trước. Anh cách cô chỉ hai, ba bước chân, vậy mà lại có cảm giác xa xôi như trăm sông ngàn núi.

"Minh Tử!" Giọng nói oang oang của Cổ Hằng đột nhiên vang lên: "Chú nhìn xem, sao chữ của cô bé này lại giống hệt chữ của chú thế nhỉ?"

Lưu Hiểu Hiểu nghe thế thì đột ngột ngẩng đầu lên, đôi mắt đen láy, sáng rực như sao trên trời. Ngạc nhiên, sững sốt, bất ngờ, còn thấp thoáng một nét quan tâm, tất cả mọi tâm trạng đều hiện lên trong đôi mắt ấy.

Phút chốc, trái tim Minh Viễn đột nhiên đập nhanh dữ dội, máu chảy khắp toàn thân dường như đều rực cháy...

Từ khi anh còn rất nhỏ, cô không biết đã kiếm đâu ra được một đồng bảng chữ mẫu bắt anh luyện tập, nào là chữ của Bàn Trung Hoa, của Điền Anh Chương, nhưng anh đều không thích, mà lên luyện tập bằng cuốn sổ giáo án của cô. Đến khi cô phát hiện ra, thì chữ của hai cô cháu đã giống nhau đến bảy tám phần rồi, về sau cô còn mắng anh một trận vì chuyện này nữa.

Khi nghe thấy lời của Cổ Hằng, Lưu Hiểu Hiểu vội vàng gấp cuốn vở trên bàn lại, vẻ mặt hoảng hốt đúng kiểu giấu đầu lòi đuôi. Nhưng cô rất nhanh đã tỉnh táo trở lại, thản nhiên mở cuốn vở ra ngồi đọc sách như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Ánh mắt đó, động tác đó, vẻ mặt đó, đã từng xuất hiện trong giấc mơ của anh biết bao nhiêu lần rồi?

Minh Viễn cảm thấy mình như đang nằm mơ, mấy năm nay anh đã mơ những giấc mơ thế này không chỉ một lần, nhưng chính vì đã phải thất vọng quá nhiều, nên anh đã dần tuyệt vọng, dần cảm thấy mất lòng tin...

Anh cố gắng điều chỉnh nhịp thở, để bản thân trông có vẻ bình thường hơn. Nhưng trái tim anh vẫn đập rộn không ngừng, tất cả các lỗ chân lông đều lớn tiếng kêu gào bảo anh mau lao tới chất vấn cô đi.

Là cô phải không? Làm gì có ai khác có một đôi mắt linh động, cùng với những hơi thở quen thuộc mà thân thiết như thế.

Tới lúc này anh mới biết, thì ra đối với anh, không ai có thể thay thế được cô.

Anh cố gắng đè nén sự mừng rỡ trong lòng, tỏ vẻ vừa điềm nhiên vừa bình tĩnh, rồi khống chế giọng điệu, quay sang nói với Cổ Hằng: "Ngày mai em phải đi Bắc Kinh một chuyến..."

Ở bên cạnh, cô gần như đã ngừng thở, bàn tay run rẩy không ngừng, cơ thịt trở nên căng cứng, căng thẳng không nói nên lời.

Cô càng như vậy, Minh Viễn lại càng hưng phấn, thậm chí là đã bắt đầu tưởng tượng đến bộ dạng của cô khi gặp mặt ở Bắc Kinh. Liệu cô sẽ bịa ra một câu chuyện thế nào nhỉ? Cô nhất định sẽ nở một nụ cười vừa ngượng ngùng vừa ngốc nghếch giống ngày trước... Suốt mấy năm nay, đó là hồi ức đẹp đẽ và đáng nhớ nhất của anh, cũng là điểm tựa duy nhất để anh sống tiếp.

Thành phố Bắc Kinh trong tháng Mười, đây chính là nơi ghi dấu quãng thời gian tăm tối nhất của Minh Viễn. Khi đó anh giống như phát điên, đi khắp nơi tìm kiếm những dấu tích về cô mình, nhưng lại không có chút thu hoạch nào cả. Cảm giác ngỗ ngang đó đã khiến anh rơi vào trạng thái đờ đẫn trong suốt một thời gian, cho đến một ngày, anh đột nhiên nảy ra một suy nghĩ mới, rằng cô nhất định sẽ trở lại.

Rồi sau đó, là một cuộc chờ đợi kéo dài suốt bốn năm.

Minh Viễn cầm tấm bản đồ trong tay, chậm rãi trở lại nơi mà anh hết sức quen thuộc đó. Anh không nóng vội, đã đợi lâu như vậy rồi, bây giờ anh trở nên vô cùng kiên nhẫn.

Đi đến bên ngoài ngõ Hòa Bình, anh lặng lẽ quan sát cảnh vật xung quanh, có một bóng người thoáng qua bên cửa sổ tầng hai của một ngôi nhà gần đó. Minh Viễn thở phào nhẹ nhõm. Tuy anh có thể xác định người con gái đó chính là cô anh, là người mà anh vẫn luôn chờ đợi, nhưng, trước khi thật sự gặp được cô, trong lòng anh vẫn còn thấp thoáng một nét lo lắng.

Tới lúc này, anh nhìn thấy cái bóng của cô từ xa, rồi từng chút, từng chút một hiện gần.

Dưới ánh mặt trời dịu dịu, khuôn mặt Lưu Hiểu Hiểu trở nên mơ hồ, và anh dường như lại nhìn thấy người mà mình vẫn hằng nhung nhớ. Đôi mắt sáng rực kia, nụ cười có chút ngốc nghếch kia, tràn

ngập một vế chân thành đến mức có thể làm trái tim đã đóng băng suốt bao năm của anh tan chảy.

"Kim Minh Viễn!" Lưu Hiểu Hiểu lớn tiếng gọi anh, khuôn mặt cố tỏ ra vô cùng kinh ngạc. Cô tự cho rằng mình đóng kịch kín kẽ vô cùng, nào ngờ, thực ra cô sớm đã rơi vào cái bẫy của anh...

Tình yêu là gì?

Kim Minh Viễn không biết đến giờ anh mới dần hiểu được.

Rõ ràng là một khuôn mặt giống hệt với lúc trước, nhưng lúc trước Lưu Hiểu Hiểu chỉ khiến anh cảm thấy chán ghét, còn giờ đây, anh lại thường xuyên có một nỗi xung động mãnh liệt muốn ôm cô vào lòng, muốn tìm kiếm bóng dáng của cô trong đám đông, rồi nhìn cô chăm chú. Khi nhớ đến cô, anh sẽ không kìm được mà khẽ mỉm cười, còn nếu một ngày nào đó không được gặp cô, trái tim anh sẽ trở nên trống trải, làm việc gì cũng thấy nhạt nhẽo:p>

Đây chính là tình yêu chăng?

Là sự gần gũi, là sự nhớ nhung, là sự yêu thương, là sự bảo vệ, và thậm chí là cả chiếm hữu...

Có lúc anh còn nghĩ, may mà bây giờ cô là Lưu Hiểu Hiểu, nên anh mới có thể mặc sức bày tỏ tình cảm của mình, mặc sức gần gũi và yêu thương, giống như bao nhiêu cặp nam nữ bình thường khác.

Nhưng cô luôn né tránh, lại không thể hiện quá rõ rệt, mà luôn giữ một thái độ như có như không, như xa như gần.

Minh Viễn rất sáng suốt, không vạch trần thân phận của cô, mà yên tâm hưởng thụ thú vui giữa sự né tránh và sự theo đuổi. Thực ra anh rất sợ hãi, sợ rằng có một ngày chân tướng sẽ rõ ràng, và cô sẽ lại một lần nữa biến mất, thậm chí là không để lại dấu tích gì.

Suy nghĩ của con người luôn phức tạp như vậy, muốn có được, muốn nắm giữ nhưng lại sợ mất đi. Vạn vật trên thế gian này, vốn khó có thể vẹn toàn.

Cho đến một ngày, Minh Viễn nhìn thấy Tuệ Tuệ ở sở Công an. Trong khoảnh khắc đó, tất cả lý trí của anh đã biến mất hoàn toàn.

Nếu cô lại xảy ra chuyện lần nữa...

Minh Viễn không dám nghĩ, cơ thể của anh cứng đờ, hơi thở trở nên dồn dập, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Anh đã phải trải qua nỗi đau thấu tâm can ấy một lần, nó khiến anh bao năm nay không được sống yên ổn. Phải khó khăn lắm anh mới chờ được cô, cuộc sống mới bắt đầu có chút tươi sáng, làm sao chịu đựng nỗi nỗi đau đó thêm lần nữa...

"Có phải em còn muốn chết thêm một lần nữa không?" Lần này, Minh Viễn rốt cuộc đã không kìm được cất tiếng chất vấn. Biết bao kìm nén bấy lâu của anh, tình yêu mãnh liệt chôn sâu nơi đáy tim anh, đã hoàn toàn bùng phát trong khoảnh khắc đó.

Minh Viễn xưa nay luôn là một người kiên cường và cố chấp, đã quyết định chuyện gì thì sẽ kiên trì đến cùng, không đạt được mục tiêu quyết không dừng tay, với tình yêu cũng vậy.

Chung Tuệ Tuệ chạy trốn, anh đuổi theo; cô ẩn nấp, anh tìm kiếm; cô né tránh không nói đến, anh đi thẳng vào vấn đề; tóm lại là không cho cô có cơ hội phản kháng.

Chỉ cần kiên trì và cố gắng, trên đời này không có gì là không làm được, chuyện tình cảm cũng vậy.

Và lần này, Kim Minh Viễn là người chiến thắng.

Chỉ là anh không ngờ rằng, có một số chuyện, quả thực đúng là ông Trời đang trêu người.

Trước đây, Minh Viễn từng là một người tin vào thuyết *Vô thần*, cho đến khi gặp chuyện của Tuệ Tuệ, anh mới hiểu rằng thế giới này không giống như mình nghĩ. Thậm chí trong mệnh mông mơ hồ còn có một loại sức mạnh vô hình đang khống chế cuộc đời anh, chẳng hạn như sự xuất hiện và ra đi của Tuệ Tuệ.

Không lâu sau đó, cô đã lại ra đi.

Trước lúc cô đi, Minh Viễn đã loáng thoáng có dự cảm rồi. Khi đó cơ thể của cô càng ngày càng kém, nhiều khi vừa nằm xuống giường là rất nhiều ngày không dậy được. Tuy mỗi ngày chú Lưu và cô Liêu

đều tươi cười, nhưng vừa xoay người đi, trông mắt luôn thấp thoáng một nỗi đau thương sâu sắc.

Chỉ là anh không ngờ được, sự việc lại xảy đến nhanh như thế.

Tối hôm đó, anh còn gọi điện thoại cho cô, nói với cô việc Phan Nhất đã tự sát. Ở đầu điện thoại bên kia Tuệ Tuệ rất bình tĩnh, anh thậm chí còn có thể tưởng tượng được vẻ mặt lúc đó của cô, đôi mắt hơi nheo lại, khóe miệng hơi nhếch lên, còn có một nụ cười ngốc nghếch. Vậy mà sáng ngày hôm sau khi anh tỉnh dậy, thì cô đã đi rồi.

Anh cho rằng rồi cô sẽ sớm trở lại, nhưng lần này, cuộc đợi chờ ấy kéo dài tới mười một năm...

Mười một năm không kể ngày đêm, anh chỉ có thể nhìn mảnh giấy cô để lại mà tự an ủi mình, rằng có lẽ ngay sáng ngày mai, cô sẽ tươi cười đứng trước cửa nhìn anh, rồi âu yếm gọi tên anh, dịu dàng ngả người vào lòng anh.

Cho đến một buổi chiều mười một năm sau...

Người mà anh đã đợi suốt mười một năm, rốt cuộc đã quay trở về.

Tình yêu, thì ra lại gian nan đến vậy...

Ngoại truyện 3

Cuộc sống sau khi kết hôn

Phần 1 – Vết máu khả nghi

Một buổi cuối tuần nào đó sau khi kết hôn.

Mười một giờ ba mươi phút trưa, Tuệ Tuệ lê lết tắm thân tê dại rã ròi vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt. Vừa mới hắt một ít nước ấm lên mặt, cô chợt nghe Minh Viễn kinh ngạc kêu văng lên trong phòng ngủ: “Tuệ Tuệ, Tuệ Tuệ, em mau qua đây, xảy ra chuyện lớn rồi.”

Là chuyện lớn gì mà lại có thể khiến một người xưa nay luôn ung dung trấn tĩnh như Minh Viễn trở nên kinh ngạc như vậy nhỉ?

Tuệ Tuệ còn chưa kịp lau mặt đã vội vàng mở cửa chạy ngay ra ngoài. Căn phòng vẫn rất bình thường, cửa sổ đang đóng chặt, không có sinh vật lạ nào, cũng không thấy có người ngoài hành tinh định xâm chiếm trái đất, Tuệ Tuệ quả thực nghĩ không ra tại sao Minh Viễn lại căng thẳng như vậy.

Anh đang ngồi xồm trên giường nhìn chăm chăm vào tấm ga giường, tỉ mỉ quan sát cái gì đó, mặt mày nghiêm túc nói với Tuệ

Tuệ: “Tuệ Tuệ, em qua đây!”

Tuệ Tuệ cứ cảm thấy chuyện này có gì đó không đúng lắm, bèn rút rề đi tới bên cạnh anh, hỏi: “Sao vậy?”

“Có máu.”

Trên tấm ga giường màu hồng có một vết máu to bằng đồng xu, màu đỏ sậm, rõ ràng là đã khô từ lâu. Từ tối qua đến giờ trên giường chỉ có hai người họ chiến đấu với nhau, vết máu tất nhiên từ trên người họ mà ra.

“Em bị thương rồi.” Minh Viễn nói giọng chắc nịch, sau đó đột nhiên đưa tay bế thốc cô lên, rồi đặt xuống chiếc giường bên cạnh: “Để anh kiểm tra thật kỹ xem sao...”

“Ấy...” Tuệ Tuệ không kìm được lớn tiếng kêu lên: “Nhưng...”
Tiếc là lời còn chưa nói xong thì cái miệng cô đã bị chặn lại rồi.

Cuối cùng kết quả kiểm tra là trên người Tuệ Tuệ không có vết thương nào cả... À, ngoại trừ việc một số vị trí có thêm rất nhiều vết hôn.

“Liệu có phải là... bên dưới không nhỉ...” Anh chàng nào đó vừa ăn no uống say khế lắm bầm nói linh tinh.

Tuệ Tuệ ngáp dài một cái, rồi liếc mắt nhìn anh, điềm nhiên hỏi: “Anh rốt cuộc muốn nói gì đây? Là tối qua anh quá thô lỗ? Hay là... từ trước đến giờ anh vẫn chưa thành công?”

Anh chàng nào đó lập tức nhảy dựng lên như con mèo bị giẫm phải đuôi: “Sao lại chưa thành công được chứ? Anh...” Tiếp đó là một tràng diễn thuyết hùng hồn kéo dài tới nửa tiếng đồng hồ, ngoài ra còn kèm theo sự vận động của thân thể. Có điều anh chàng rõ ràng đã đánh giá quá cao thể lực của mình, sau mấy tiếng đồng hồ vận động với cường độ cao vào đêm qua, sáng nay và vừa nãy, cho dù là người đúc bằng sắt cũng không chịu đựng nổi, huống chi là tẩm thân xương thịt của anh. Thế là, chỉ vài phút sau đó, có ai đó đã bắt đầu lực bất tòng tâm.

Nhưng những lời hào hùng bất khuất vẫn vang lên không ngớt, cho dù có phải liều mạng thì cũng không thể chùn bước ở đây được...

Tuệ Tuệ quả thực là chẳng có cách nào. Có một số chuyện liên quan đến sự tôn nghiêm của đàn ông, bất kể người đàn ông đó kiên cường đến đâu thì cũng không thể tùy tiện đá kích, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Cô thậm chí còn rất phối hợp, phát ra những âm thanh rất... ừm... rất mê hồn.

Tuệ Tuệ tập trung vào việc biểu diễn được mấy giây, rồi rất nhanh sự chú ý đã chuyển sang hướng khác.

Đôi mắt cô nhìn chăm chăm vào vòm ngực rắn chắc của Minh Viễn, cơ bắp anh tràn đầy vẻ tráng kiện, tạo thành những đường cong tuyệt đẹp, có mấy giọt mồ hôi chảy dọc theo ngực anh xuống dần tới bụng, ở đó có sáu múi thịt nhỏ hết sức chinh tề, đang lúc ẩn lúc hiện theo từng động tác nhịp nhàng của anh. Rồi xuống tiếp nữa... Xuống tiếp nữa thì Tuệ Tuệ không dám nhìn... Bởi máu mũi đã sắp xị ra đến nơi rồi...

Ánh mắt Tuệ Tuệ đành lướt nhanh qua khu dưới bụng anh, di chuyển tới cặp đùi thon dài...

“Ấy!” Tuệ Tuệ đột nhiên ngồi bật dậy giống như vừa phát hiện ra một đại lục mới, phần cơ thể giao hòa vào nhau cũng vì thế mà áp lại siết chặt hơn, cảm giác mê hồn ở nơi ẩm ướt nào đó khiến cả hai không kìm được cùng rên lên một tiếng...

Đôi tay Minh Viễn vươn ra, ôm chặt lấy cô gái đang mặt mũi ửng hồng vào lòng, sau đó chậm rãi trượt dần xuống, đỡ lấy bờ eo thon thả của cô. Làn da ở nơi đó mịn màng và bóng loáng như lụa, chỉ mới chạm tay vào thôi mà đã khiến tâm hồn anh như bay vút lên tận chín tầng mây.

“... Lên nào...” Anh thấp giọng lẩm bẩm, chừng như rất dịu dàng, lại như đang nghiền răng nghiền lợi.

Mưa giông chớp giạt...

Mãi vẫn không dừng

Sau khi tỉnh giấc, Tuệ Tuệ rụt đầu lại uể oải giải thích: “Em muốn nói là, cuối cùng thì em đã tìm được nguồn gốc của vết máu kia rồi.”

Phía dưới đầu gối của anh chàng nào đó vì kiên trì vận động quá lâu nên đã bị rách một mảng da lớn, và lưu lại dấu tích bí hiểm khiến bọn họ phải mất bao công sức điều tra kia.

Minh Viễn giật mình hiểu ra: “Anh đã nói mà, thảo nào đầu gối Vương Du Lâm lại thường xuyên phải dán urgo như thế? Ấy mà không đúng...” Anh đột nhiên ngồi bật dậy, cau mày lâm bầm: “Thế đầu gối của Cổ Hằng sao lại bị thương nhỉ?”

Phần 2 Đi toilet lúc nửa đêm

Bởi vì buổi tối phải vận động kịch liệt, nên trước lúc ngủ Tuệ Tuệ đã uống nguyên một ca nước đầy, kết quả là đến đêm, cô liền nằm mơ rằng mình phải đi khắp nơi tìm toilet.

Cứ tìm, tìm mãi, cuối cùng cô bức bối đến nỗi phải tỉnh giấc.

Cô nửa mơ nửa tỉnh nhìn suốt một hồi lâu, đến khi mở mắt ra, thời gian mới trôi qua được có năm phút.

Cuối cùng cô đành chấp nhận số phận, hơi ngọ nguậy người một chút, muốn xuống giường đi toilet.

Nhưng đến khi thật sự ngọ nguậy rồi, cô mới phát hiện toàn thân mình từ trên xuống dưới đang bị bao vây toàn diện. Anh chàng nằm bên cạnh hệt như một con trai ngậm chặt lấy cô, đầu tựa lên đầu cô, một tay vòng qua eo cô, tay còn lại đặt trên ngực cô, hai chân thì giống như tua bạch tuộc quấn lấy hai chân cô, hết sức kiên cố và vững chắc.

Tuệ Tuệ mơ mơ màng màng động dậy một chút, cơ thể Minh Viễn cũng hơi lắc lư theo, rồi “ồ” một tiếng, cái đầu rúc vào giữa cổ

cô.

“Minh Viễn, em phải đi toilet!” Tuệ Tuệ gắng sức nói.

Minh Viễn khẽ đáp lại một tiếng, chột ngắc đầu lên với đôi mắt vẫn nhắm nghiền, rồi hôn lên môi cô một cách vô cùng chuẩn xác: “Được!” Giọng nói rất rõ ràng, nhưng chân tay anh vẫn không hề động đậy.

“Buông tay ra!” Tuệ Tuệ tức tối giãy giụa mấy cái, dường như cô đã có chút không nhịn nổi nữa rồi.

Minh Viễn khẽ “ừ” một tiếng, mơ mơ màng màng nắn ngực cô mấy cái, sau đó mới hài lòng buông cô ra.

“Còn cả chân nữa.” Tuệ Tuệ nghiêng răng nghiêng lợi kêu lên, nếu anh cứ bám lấy cô thế này, e là cô sẽ lập tức...

May mà động tác của Tuệ Tuệ vẫn còn khá nhanh nhẹn, Minh Viễn vừa buông chân ra, cô liền lập tức nhảy xuống giường, lê lết đôi chân tê dại run rẩy chạy ngay vào toilet.

Gần đây vì vận động có phần quá tải nên cô buồn ngủ vô cùng, thiếu chút nữa đã ngủ gật trên bồn cầu, may mà bên ngoài có người nào đó ở trên giường gào ầm lên: “Tuệ Tuệ, em xong chưa thế?”

Tuệ Tuệ mặc quần áo xong liền lập tức chạy ra ngoài, khi đi đến bên giường thì không khỏi tức đến méo miệng.

“Đây là gối của em, chăn của em, còn một nửa bên giường của em nữa!” Tuệ Tuệ ngồi phịch xuống đầu giường, rồi ra sức đẩy Minh Viễn về phía bên kia.

Dáng ngủ của Minh Viễn rất tẻ, rõ ràng tối qua khi lên giường anh còn nằm ở đầu bên kia, nhưng chỉ một lát sau đã lập tức công thành cướp đất, chiếm mất gối, cướp luôn chăn của cô, rồi còn đẩy cô đến bên mép giường, sau đó thì tay chân khép lại, giống như cái vỏ trai bao vây cô vào trong.

Bây giờ thì anh đang nằm ở chỗ của cô, gối đầu lên gối của cô, ô chiếc chăn của cô, sau đó... chỉ để lại cho cô một mảng giường rộng chưa tới hai tấc.

Nghe thấy giọng nói đầy giận dữ của cô, Minh Viễn mơ mơ màng màng thò đầu ra từ trong chăn, đôi mắt lèm nhèm, ánh mắt mông lung, mặt mày mờ mịt nhìn cô: “Tuệ Tuệ, sao em còn chưa ngủ?”

Tuệ Tuệ đột nhiên cảm thấy, giữa đêm nổi nóng với anh là một chuyện ngu xuẩn và ngốc nghếch vô cùng. Cô buồn bực tự đập vào đầu mình mấy cái, cuối cùng đành chấp nhận số phận chạy qua phía bên kia giường, rồi vén chăn lên nín giận nằm xuống.

Mới nằm được chừng vài phút, chiếc giường đã lại nhộn nhạo một hồi, rồi sau đó, cô lại nằm trọn trong cái vỏ trai mà anh tạo ra.

Tuệ Tuệ thở dài, rụt đầu vào trong với vẻ hết cách, rồi tựa vào ngực anh, nhắm đôi mắt lại...

Phần 3 – Bạn trai của công chúa Bạch Tuyết

Tuệ Tuệ đã kết hôn với Minh Viễn được bốn tháng, nhưng cái bụng vẫn chưa có động tĩnh gì. Tuệ Tuệ thì chẳng sao, nhưng người nào đó đã không ngồi yên nổi nữa.

Từ rất lâu trước đây anh đã bắt đầu mơ mộng về cuộc sống gia đình rồi, khi chuẩn bị kết hôn, anh còn bảo thư ký đi chuẩn bị hẳn một khu vui chơi cho trẻ con trong ngôi nhà mới. Bây giờ mọi việc đều đã đủ cả, nhưng đứa bé thì mãi vẫn chưa chịu đến với anh.

Chẳng lẽ mình vẫn chưa đủ chuyên cần?

Minh Viễn nghiêm túc ngẫm nghĩ.

“Em nói xem... Có phải anh nên đi tìm bác sĩ xem thử không nhỉ?” Tối đến, Minh Viễn ôm cô gái vẫn còn đang thờ dốc trong lòng, giọng nói mang theo một nét ảm ức.

“Hử?” Tuệ Tuệ ngáp dài một c, rồi ngẩng đầu lên, mơ mơ màng màng hỏi: “Để làm gì, anh không khỏe hay sao?” Đâu có giống nhỉ, vừa nãy vẫn còn khỏe lắm cơ mà. “Có cần em bảo cha em bắt mạch cho anh không?”

Minh Viễn lập tức lắc đầu nguầy nguậy. Chuyện bí mật như thế này, làm sao có thể để cha vợ biết được chứ. Lỡ như... Lỡ như thật sự là vấn đề của anh... Vừa nghĩ đến đây, mặt mũi anh đã tái mét rồi...

Ngày hôm sau, anh nhờ người tìm giúp một bác sĩ Đông Y già, nghe nói... nghe nói là rất có kinh nghiệm về phương diện này.

Rồi Minh Viễn lập tức lái xe đi ngay.

Vị bác sĩ này đã hơn tám mươi tuổi, râu tóc bạc phơ mà mặt mũi vẫn hồng hào, thực đúng như câu “Hạc phát đồng nhan”, vừa nhìn đã khiến người ta sinh lòng tin tưởng. Minh Viễn lập tức cảm thấy tràn trề hy vọng.

Bắt mạch xong, vị bác sĩ già nheo mắt hỏi: “Tình hình là... sinh hoạt vợ chồng vẫn bình thường chứ?”

Tiêu chuẩn của bình thường là... Minh Viễn hơi do dự một chút: “Có thể coi là bình thường.”

Vị bác sĩ già hờ hững liếc nhìn anh: “Tần suất là...”

“Dạ... Chừng một, hai lần.” Minh Viễn có chút ngượng ngùng đáp.

“Mỗi tháng ư?” Đôi hàng lông mày của vị bác sĩ già hơi cau lại.

“Dạ, mỗi... mỗi ngày...” Minh Viễn nuốt một ngụm nước bọt, ấp úng đáp.

Khỏe miệng vị bác sĩ già hơi co giật, chịu thua không nói năng được gì... Phụ nữ bây giờ làm sao thế nhỉ, đến một người đàn ông mạnh mẽ như rồng như hổ cỡ này mà cũng bắt phải đi khám. Tần suất thế này... thảo nào lại có vẻ thận hư...

“Anh bạn trẻ à, phải chú ý giữ gìn sức khỏe, đừng làm nhiều quá...” Vị bác sĩ nói một hồi. Minh Viễn tròn tròn mắt há hốc mồm, thì ra không phải anh không đủ chuyên cần, mà là... làm nhiều quá...

“Không được chỉ truy cầu số lượng, còn cần có cả chất lượng nữa...” Vị bác sĩ già tận tình khuyên bảo.

Minh Viễn mặt mày nhăn nhó xách một túi thuốc Đông y to tướng về, rồi đem ra sắc khiến trong nhà nồng nặc mùi thuốc. Tuệ Tuệ vừa về đến nhà liền để ý thấy ngay, không kìm được lo lắng hỏi: “Anh thật sự bị ốm sao? Có nghiêm trọng không? Hay là chúng ta đến bệnh viện khám lại một chút nhé? Ấy, đây là thuốc ai cho vậy, sao bên trong lại có cả hoàng liên?”

Minh Viễn lắc đầu thật mạnh. Điều làm anh khó chịu nhất chắc chắn không phải là bát thuốc Đông y đắng ghê người, mà là việc tối nay dù rất muốn nhưng không thể không kiềm chế...

Bảy ngày đã trôi qua...

Tuệ Tuệ ngay từ sớm đã phát hiện ra là có vấn đề.

Tuy mấy ngày trước cô đã từng từ chối anh vì người không thoải mái, nhưng trước đó cũng đâu có thấy Minh Viễn giữ quy củ thế này. Xưa nay anh luôn tuân thủ một nguyên tắc, đó là dù không được ăn thịt thì ít nhất cũng phải được húp canh. Nhưng giờ anh lại ngoan ngoãn quá chừng, mỗi ngày lên giường đều nằm yên trong phạm vi lãnh thổ của bản thân, không dám xâm chiếm hay động đậy bừa bãi. Cứ như là... như là anh đột nhiên mất đi hứng thú với chuyện giường chiếu rồi vậy.

Đây quả thực không phải là một hiện tượng tốt.

Họ mới kết hôn được bao lâu chứ? Chẳng lẽ nhanh như vậy mà đã đến giai đoạn chán vợ rồi sao?

Tuệ Tuệ đột nhiên cảm thấy giận dữ, trong lòng còn thoáng qua một nét hoảng sợ. Khi nào thì đàn ông bắt đầu mất đi hứng thú với vợ mình nhỉ? Tuổi già sắc lụi, hay là, đã hết tình cảm?

Cô vẫn còn rất trẻ, cơ thể đang ở trong trạng thái lý tưởng nhất, làn da mịn màng, bờ eo thon gọn, các đường cong cũng đều ổn cả. Như vậy, rõ ràng là cô chưa thể đến mức tuổi già sắc lụi được.

Vậy thì... là tình cảm ư?

Nghĩ đến đây, trái tim Tuệ Tuệ chột như bị thứ gì đó đâm mạnh vào một cái, có chút hít thở không thông. Anh yêu cô, cô vẫn luôn tin chắc vào điều này, nên anh mới có thể kiên nhẫn chờ đợi cô suốt mười một năm như vậy.

Tuệ Tuệ tuyệt đối không tin anh lại thay lòng.

Tối đó, Tuệ Tuệ tắm rửa xong xuôi còn mắt công bôi lên người một lớp nhũ tương mùi hoa hồng, có tác dụng kích dục.

Rồi cô lại mặc một chiếc váy lụa mỏng nhất, gợi cảm nhất, đi chân trần trên sàn nhà, buông xõa mái tóc ướt sũng qua vai, khuôn mặt hết sức láng mịn, toát ra một vẻ tinh khôi khó tả...

Đây là lần đầu tiên cô chủ động dụ dỗ anh, động tác khó tránh khỏi có chút vụng về, thậm chí mắt còn nhìn chòng chọc vào anh, vừa đáng yêu vừa ngốc nghếch.

Đôi mắt Minh Viễn tối sầm đi, động tác rề rà, ánh mắt dò dẫm...

Anh ngoan ngoãn chạy đi tắm, sau đó ngoan ngoãn nằm xuống giường, thậm chí, anh còn lần đầu tiên phá lệ xoay người qua phía bên kia, chỉ để lại cho Tuệ Tuệ một bờ lưng lạnh lẽo.

Nước mắt Tuệ Tuệ đã sắp rơi xuống.

Cô cũng xoay người đi thăm khó chịu một mình.

Họ đã kết hôn được hơn bốn tháng, đây là lần đầu tiên anh nằm ngủ mà quay lưng về phía cô thậm chí đến sáng hôm sau, bọn họ vẫn nằm ngủ trong tư thế như hồi tối.

Tuệ Tuệ rất giận.

Cô cũng không nói năng gì, mà mặt mũi hằm hè im lặng, chẳng buồn ăn sáng đã đi làm luôn.

Minh Viễn hết sức cẩn thận lấy lòng cô, anh vẫn còn chưa biết mình rốt cuộc đã phạm phải lỗi lầm gì. Đàn ông dù tinh tế đến mức nào đi nữa thì cũng không thể hoàn toàn thấu hiểu trái tim phụ nữ.

Lúc anh đưa cô đi làm, cô một mực im lặng, ngoảnh mặt ra ngoài cửa sổ, trong sự tịch mịch còn thoáng mang theo một nét buồn thương. Trong lòng Minh Viễn trào lên sự chua xót, hình như anh đã làm cô giận rồi, nhưng tại sao cô không nói rõ chứ?

“Tuệ Tuệ...” Khi cô xuống xe, Minh Viễn không kìm được đưa tay tới muốn nắm tay cô, nhưng cô lại nhanh chóng đứng dậy, mở cửa xe ra, rời khỏi anh mà chẳng buồn ngoảnh đầu nhìn lại lần nào.

Bàn tay Minh Viễn nắm trượt, lòng bàn tay tràn ngập sự lạnh lẽo. Không gian nhỏ bé trong chiếc xe dường như vẫn còn lưu lại mùi hương của cô, thấp thoáng có mùi hoa hồng, thấm vào tận xương tủy của anh.

Minh Viễn cảm thấy, anh sắp nổ tung lên mất.

Mới đi chưa được bao lâu, anh đã bị một cuộc điện thoại từ đơn vị của Tuệ Tuệ gọi lại, ở đầu dây bên kia có người lớn tiếng kêu lên: “Tuệ Tuệ ngất rồi!”

Chiếc xe của Minh Viễn lập tức xoay tròn một vòng trên đường, rồi lao ngược trở về hướng cũ với tốc độ nhanh như tên lửa.

Khi anh chạy tới ngoài cửa tòa án, vừa khéo nhìn thấy có mấy người đang công Tuệ Tuệ từ phía trong ra. Sắc mặt cô trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền, nằm ỉu xiu trên lưng người khác một cách yếu ớt. Lúc này, trước mắt Minh Viễn đột nhiên lại hiện lên cảnh tượng mà anh từng gặp từ rất nhiều năm trước. Trong mùa hè lạnh lẽo xa xăm đó, anh chờ đợi đi theo cảnh sát đến bệnh viện để nhận xác người thân duy nhất:p>

Khi đó Tuệ Tuệ cũng nhắm nghiền đôi mắt, khuôn mặt cũng trắng bệch, dù anh có khóc, có gọi thế nào cô cũng không trả lời...

Đôi chân Minh Viễn trở nên mềm nhũn, ngã sõng soài ra đất.

Xung quanh lập tức có người lớn tiếng kêu lên: “Ôi không hay rồi, ông xã của Tuệ Tuệ sợ đến ngất đi rồi...”

Khi Minh Viễn tỉnh lại, Tuệ Tuệ đang nắm chặt bàn tay anh, tựa đầu lên vai anh, bên cạnh là đồng sự của cô, còn ngồi phía trước lái xe là lãnh đạo.

Tuệ Tuệ cũng không ngất bao lâu. Thực ra, khi nghe thấy Tiểu Hoàng lớn tiếng kêu Minh Viễn cũng đã ngất đi thì cô đã hơi tỉnh rồi, sau đó khi lên xe, cô liền nắm chặt lấy bàn tay anh.

Bây giờ nghĩ lại, sao cô tự nhiên lại ngốc đến thế cơ chứ?

Tâm tư của phụ nữ, thì ra có lúc đến bản thân cũng không khống chế nổi.

Nhưng rất nhanh sau đó cô đã biết được nguyên nhân: có lúc, việc tiết hooc môn sẽ khiến phụ nữ trở nên kỳ quái.

“Có thai rồi ư?”

Hai người không kìm được đồng thanh kêu lên, sau đó trong lòng đều trào dâng một cảm giác mừng rỡ đến điên cuồng. Minh Viễn run rẩy không nói nên lời, chỉ biết toét miệng ra cười với Tuệ Tuệ, trông còn ngốc nghếch hơn Tuệ Tuệ nữa.

“Ừ, có thai được bốn tuần rồi, mấy người trẻ tuổi các cậu đúng thật là...” Vị bác sĩ già nghiêm túc phê bình đôi nam nữ thanh niên không hiểu chuyện này, đã mang thai rồi, lượng đường trong máu thấp như thế, vậy mà lại dám bảo sảng đã đi làm...

Tuệ Tuệ từ đầu đến cuối luôn ở trong trạng thái mơ màng, còn Minh Viễn thì toét miệng cười, không ngừng cúi đầu khom lưng với bác sĩ. Cả đời này, anh chưa từng nhũn nhận với ai như vậy.

Sau khi kiểm tra xong xuôi, Minh Viễn liền gọi điện thông báo cho cha mẹ Tuệ Tuệ, rồi cả nhà cùng hộ tống Tuệ Tuệ về nhà giống như quốc bảo. Mẹ cô đến buổi biểu diễn văn nghệ của phường vào tháng sau cũng từ chối tham gia để ở nhà học cách hầm canh, để mỗi ngày hầm cho Tuệ Tuệ. Còn cha cô thì bắt đầu đi lượn lò xung quanh, thấy ai cũng khoe việc mình sắp được làm ông ngoại.

Khi mang thai được hơn bốn tháng, Tuệ Tuệ đột nhiên nhớ lại chuyện này, sau khi do dự một hồi lâu, rốt cuộc đã không kìm được hỏi han vào một buổi tối nào đó.

Sắc mặt Minh Viễn tràn đầy vẻ ảm ức, do dự mãi rồi mới ấp úng đỏ mặt giải thích một lượt, sau đó lại hỏi vẻ khó hiểu: “Thế hôm đó rốt cuộc tại sao em lại tức giận?”

Tuệ Tuệ chờ dần nhìn anh một hồi lâu, cuối cùng quyết định không nói chuyện với anh nữa, mà vỗ nhẹ bụng mình, dịu dàng nói: “Con gái ngoan, mẹ con mình không thêm đề ý đến bố con nữa, nhé!”

Hai người họ đều tin chắc rằng trong bụng Tuệ Tuệ là một cô công chúa nhỏ, Minh Viễn thậm chí còn mua về một đồng áo váy nhỏ nhắn xinh xắn, rồi gặp ai cũng nói con gái tôi thế này, con gái tôi thế kia, khiến những người không biết rõ tình hình còn tưởng rằng con gái nhà họ đã bò lằng xằng khắp nhà rồi.

Đợi đến khi đứa bé được bế ra từ phòng mổ, Minh Viễn không khỏi ngây ra, rồi vừa vui mừng vừa khó xử hỏi mẹ Tuệ Tuệ: “Lát nữa con phải nói thế nào với Tuệ Tuệ đây?”

Ồ, thì ra đứa bé không phải là công chúa Bạch Tuyết, mà là... bạn trai của công chúa Bạch Tuyết...

Ngoại truyện 4

Con cháu nhà thần

Sau mấy chục ngày trên Thiên giới, cũng tức là mấy chục năm dưới nhân gian, Trọng Hằng đã trở về trời.

Thiên giới vẫn nhợt nhẽ giống như trước đây, đôi ba cặp thần tiên không ngừng cãi nhau vì mấy chuyện lật vật nhảm nhí, đã thế lại còn phải để ý tới thân phận thần tiên, thanh âm không được quá to, giọng điệu không được quá nặng nề, thậm chí còn phải chú ý tới dáng vẻ và điệu bộ. Còn cả mấy cô nàng tiên nữ tự cho mình là hay, suốt ngày léo nha léo nhéo lượn lờ bên ngoài phủ đệ của gã, có lúc còn thả khăn tay vào, mang theo mùi hương hoa bách hợp phảng phất, khiến trái tim gã thoáng xao động.

Thế mà lần này, gã lại chẳng còn xao động chút nào.

Việc thần tiên hạ phàm không hề giả tạo như trong ti vi dưới hạ giới nói, họ gọi quá trình này là rèn luyện. Sống và chết, buồn và vui, trong thời gian mấy chục năm ngắn ngủi, trải nghiệm sự giao hòa đến cực tận giữa các loại tình cảm. Thế nhưng đây chỉ là một loại trải nghiệm, sau khi quay trở về Thiên giới, tất cả ký ức sẽ bị xóa, bất kể là đau khổ hay là đẹp đẽ, thứ còn lại trong lòng chỉ là một thoáng xôn xao ngẩn ngơ bất chợt.

Hôm nay, người đến phủ gã làm khách là anh bạn cũ – Ngao Du.

Ngao Du là con trai của Long Vương, trên Thiên giới cũng có thể coi là một gã đẹp trai hiếm có, nên hôm nay lượng tiên nữ lượn lờ trước phủ Trọng Hằng hình như cũng nhiều gấp đôi bình thường.

“Cậu nghe đi...” Ngao Du phanh áo để trần khuôn ngực, mái tóc buông xõa sau lưng, ngửa đầu uống một ngụm rượu lớn với vẻ đầy phóng túng: “Đám tiên nữ bên ngoài kia sắp xông vào đến nơi rồi kìa, cậu thật sự không động lòng sao? Cấm dục rồi à?” Gã vừa nói xong, bản thân cũng không kìm được mà cười lên ha ha dường như vừa nói ra một chuyện hết sức nực cười.

Ngày trước, Trọng Hằng và Ngao Du là những công tử đào hoa có tiếng trên Thiên giới, bọn họ thân phận tôn quý, mặt mũi lại dễ nhìn, ra tay thì hào phóng, tất nhiên là tình nhân nhiều không đếm xuể. Ngao Du còn có chút tật xấu, đó là tự cao tự đại, nhưng Trọng Hằng lại hết sức dịu dàng, khi gã đối tốt với ai đó có thể nói là ôn nhu như nước... Tiếc rằng gã lại chẳng phải loại chung tình.

Nếu tính theo thời gian nơi nhân thế, bọn họ cũng đã phải hơn ba trăm năm chưa gặp lại nhau rồi. Trước khi Trọng Hằng xuống trần gian, gã Ngao Du xấu tính đã cãi nhau với Tử Vân tiên tử, rồi nuốt chửng cô nàng vào bụng, thế là bị ném xuống trần gian tu hành lại từ đầu. Chuyến đi ấy kéo dài tới ba trăm năm.

Đối với Thiên giới, đó là ba trăm năm bình yên vô cùng.

“Tớ không ngờ cậu lại quay về nhanh thế đấy.” Đến Trọng Hằng cũng cảm thấy có chút khó tin, suốt mấy ngàn năm qua, gã chưa từng thấy vị thần tiên nào có thể trở lại Thiên giới chỉ sau ba trăm năm tu hành ngắn ngủi.

Sắc mặt Ngao Du thoáng qua vẻ đắc ý: “Đó là tứ thiên tư thông minh, không ai sánh kịp.” Gã luôn tự tăng bốc mình như thế.

Chưa được mấy ngày, Trọng Hằng đã nghe tin Ngao Du bị đưa về trần gian để báo ơn. Rồi sau đó, gã suốt ngày nhận được tin tức mà Ngao Du gửi tới thông qua Quan Tâm Kính: “Con đàn bà khốn nạn, con đàn bà chết tiệt, ông đây nhất định phải nuốt chửng nó...”

Nếu thật sự muốn nuốt, hà tất phải đi tìm gã than vãn làm gì? Nhớ năm xưa khi nuốt Tử Vân tiên tử, Ngao Du thậm chí còn chẳng buồn do dự một giây.

Trọng Hằng cảm thấy có chút tức cười, sau khi cười xong lại đột nhiên cảm thấy trong lòng trống trải. Dường như ở nơi sâu thẳm trong nội tâm gã cũng từng có một con người như thế, khiến gã vừa vui lại vừa buồn

Thế nhưng, dù gã có nghiền ngẫm thế nào cũng chẳng thể nhớ ra.

Đó là quặng ký ức ở trần gian, vốn không nên tồn tại trong đầu gã. Bởi vì đời người đều quá ngắn ngủi, còn gã lại vĩnh hằng. Thế nên, mỗi vị thần tiên sau khi hạ phàm trở về đều sẽ bị xóa đi toàn bộ ký ức, cũng chẳng phải vì điều gì khác, chỉ là để bảo vệ.

Khi tất cả những người từng yêu đều đã rời xa, trên thế gian chỉ còn lại bản thân cô độc, bảo gã phải làm sao sống tiếp mấy ngàn năm đằng đẳng về sau.

Trọng Hằng đứng trước cuốn sổ Sinh tử im lặng hồi lâu, bàn tay hết lần này tới lần khác vuốt ve cuốn sổ nhỏ đó.

Chỉ cần mở ra... mở ra...

“Này!” Có người đột nhiên cất tiếng gọi gã từ phía sau lưng, giọng nói giòn tan mà trong trẻo. Sau nháy mắt cô gái đó đã chạy tới trước mặt gã, rồi nhanh nhẹn giằng lấy cuốn sổ Sinh tử, trợn trừng mắt lên, dáng vẻ bùng bùng giận dữ, không ngờ còn mang theo một khí thế凛冽: “Nói anh đấy!” Cô nàng cao giọng trách mắng: “Có biết quy củ của Thiên Đình không hả, đây là thứ có thể tùy tiện mở ra xem sao?”

Trọng Hằng ngần ngợ nhìn cô gái, lúc lâu sau vẫn chưa tỉnh táo trở lại.

Ở Thiên giới, gã vốn nổi tiếng là người có đầu óc nhanh nhạy, nhưng lúc này trong đầu gã không ngờ lại là một mảng trống rỗng.

Cô nàng tiểu tiên nữ trước mặt này chắc là vừa mới tới, không ngờ đến gã mà cũng không nhận ra. Nhưng tại sao gã lại cảm thấy cô thân quen thế nhỉ, cứ như là, rất lâu rất lâu trước đó, rất dài trước đó, bọn họ đã từng chia ngọt sẻ bùi, sống chung một kiếp với nhau...

Có lẽ vì sự im lặng của gã, nên cô có chút bất an.

Tiểu tiên nữ nhét cuốn sổ nhỏ vào trong túi, rồi lại nhìn gã về cảnh giác, một lát sau liền cau mày đưa tay lên gãi đầu, dường như có chuyện gì đó khó hiểu.

Trọng Hằng chú ý tới sợi dây màu đỏ trên cổ tiểu tiên nữ, có lẽ vì vừa rồi chạy quá vội vàng nên sợi dây đã bị nảy ra ngoài, làm lộ ra cái thứ màu xanh biếc được buộc bên dưới sợi dây... Đó là chiếc nhẫn mà gã đã làm mất nhiều ngày nay nhưng không cách nào tìm thấy...

Trọng Hằng đột nhiên bật cười, trong khoảnh khắc đó ánh mắt gã trở nên dịu dàng như nước.

Chú thích

[1] Cây lương thực chủ yếu của người miền Nam Trung Quốc là lúa nước, còn cây lương thực chủ yếu của người miền Bắc Trung Quốc là lúa mì, nên người miền Nam thường quen ăn cơm, còn người miền Bắc thường quen ăn mì hoặc bánh bao.

[2] Đại đoàn kết là để chỉ loại tiền có mệnh giá mười đồng lưu hành từ năm 1962 đến năm 2000 của Trung Quốc, vì ý nghĩa toàn dân đại đoàn kết của hình vẽ trên tờ tiền nên được gọi tên như vậy, đồng thời đây cũng là tờ tiền có mệnh giá lớn nhất Trung Quốc trong thời điểm đó.

[3] Đơn vị đo chiều dài của Trung Quốc, một dặm tương đương với 500 mét.

[4] Một loại giường đặc trưng của người miền Bắc Trung Quốc dùng để chống lạnh, thường được xây sát tường bằng gạch sông, phía dưới thông với ống khói của bếp nấu nướng sau nhà. có thể nhóm lửa để **sưởi ấm**.

[5] Đơn vị tính theo cân Trung Quốc, tương đương với 500 gram. Một lạng là một phần mười cân, tức 50 gram, một hoa bằng một phần mười lạng, tức 5 gram.

[6] Bính âm là một hệ thống sử dụng những chữ cái Latinh để biểu đạt cách phát âm của các chữ Hán.

[7] Tiếng Nhật, nghĩa là xin chào.

[8] Một thể loại hát nói lưu hành rộng rãi ở miền Đông Bắc Trung Quốc

[9] Một trong những cuốn sách sử quan trọng nhất của Trung Quốc, do Âu dương Tu biên soạn.

[10] Trong năm này tại Bắc Kinh đã xảy ra Sự kiện Thiên An Môn nổi tiếng, theo số liệu của chính phủ Trung Quốc thì có khoảng 800 người chết và 10.000 người bị thương trọng

sự kiện này

[11] Để đảm bảo các vùng miền xa xôi có đủ nhân tài về công tác, chính phủ Trung Quốc đã đưa ra chính sách tuyển sinh viên định hướng cho các trường đại học, cao đẳng, sinh viên định hướng sau khi tốt nghiệp cần tới các vùng miền xa xôi phục vụ trong một thời gian.

[12] Tróc nã: truy bắt kẻ phạm tội.

[13] Thuật ngữ trong bài mặc chược, khi bài trên tay chỉ cần một quân nữa là ù, lại đang chờ người khác đánh, thì gọi là nghe bài.

[14] Trong tiếng Trung, “nhân kiện” phát âm giống với “nhân tiện”, nghĩa là “người dễ tiện

[15] Nhãn hiệu thuốc lá nổi tiếng nhất Trung Quốc.

